

墓园

LOVE BEYOND THE GRAVE

制图：「J」的入你别动·晶

执行

迪丽热巴 饰 贺思慕

Love Beyond the Grave

1. Bölüm: Rüzgâr Yükseliyor
2. Bölüm: Chen Ying
3. Bölüm: Mezarlık
4. Bölüm: Melun Ruh
5. Bölüm: Ceza
6. Bölüm: Askeri Emir
7. Bölüm: Gönüldeki Arzu
8. Bölüm: Düello
9. Bölüm: Baskın
10. Bölüm: Savaş Meydanı
11. Bölüm: Nabız Yoklama
12. Bölüm: Ordugâh
13. Bölüm: Guan Nehri
14. Bölüm: Parlak İnci
15. Bölüm: Zarif Erik Dalı
16. Bölüm: He Yan
17. Bölüm: Sahtekâr
18. Bölüm: Erzak Baskını
19. Bölüm: Ortaya Çıkış
20. Bölüm: Takas
21. Bölüm: Red
22. Bölüm: Teslimiyet Çağrısı
23. Bölüm: Lin Hanesi
24. Bölüm: Kaçırılma
25. Bölüm: Yangın
26. Bölüm: İsyan
27. Bölüm: Ahit
28. Bölüm: Pansuman

29. Bölüm: Geçmiş
30. Bölüm: Gelenler
31. Bölüm: Temas
32. Bölüm: Diken
33. Bölüm: Kalp Çarpıntısı
34. Bölüm: Güzel Rüya
35. Bölüm: Zindan
36. Bölüm: Qiao Yan
37. Bölüm: Tersine Dönüş
38. Bölüm: Davet
39. Bölüm: Youzhou
40. Bölüm: Efendi
41. Bölüm: Çalıntı Öpücük
42. Bölüm: Konakta
43. Bölüm: İllüzyon
44. Bölüm: Gui Hayaleti
45. Bölüm: Luda
46. Bölüm: Yuzhou
47. Bölüm: İtiraf
48. Bölüm: Altın Duvar
49. Bölüm: Melun Labirent
50. Bölüm: Yeniden Tutuşan Ateş
51. Bölüm: Uykudan Uyanış
52. Bölüm: Dönüş
53. Bölüm: Güney Başkenti
54. Bölüm: Anne
55. Bölüm: Yağmurdan Kaçış
56. Bölüm: Saraydaki Düşmanlar
57. Bölüm: Yeniden Buluşma
58. Bölüm: Uyanış
59. Bölüm: Nişan
60. Bölüm: Davet

61. Bölüm: Düğün Hediyesi
62. Bölüm: Jing Yan
63. Bölüm: Nilüferin Doğuşu
64. Bölüm: Hejia
65. Bölüm: Gelinlik
66. Bölüm: Curcuna
67. Bölüm: Kabul
68. Bölüm: Kapı Çalınıyor
69. Bölüm: Buz Çatlağı
70. Bölüm: Hastalık
71. Bölüm: Polo
72. Bölüm: Gözyaşı Makyajı
73. Bölüm: Saray Meclisi
74. Bölüm: Zuhur
75. Bölüm: Gece Manzarası
76. Bölüm: Yunzhou
77. Bölüm: Şüphe Bulutları
78. Bölüm: Değişim
79. Bölüm: Usta
80. Bölüm: Hesaplaşma
81. Bölüm: Karanlık Sınav
82. Bölüm: Zayıflama
83. Bölüm: İleriye Doğru
84. Bölüm: Başlangıç
85. Bölüm: Ağır Yaralı
86. Bölüm: Mezartaşı
87. Bölüm: Uyanış
88. Bölüm: Eski Hastalık
89. Bölüm: Dönüşü Olmayan Yol
90. Bölüm: İlerleme
91. Bölüm: Darbe
92. Bölüm: Gizleme

93. Bölüm: Yakıcı Sıcaklık
94. Bölüm: Rehin
95. Bölüm: Vekalet
96. Bölüm: Feneri Geri Almak
97. Bölüm: Veleddalin
98. Bölüm: Cephe
99. Bölüm: Kayıp
100. Bölüm: Azap
101. Bölüm: Xianye
102. Bölüm: Tehdit
103. Bölüm: Karar
104. Bölüm: Final

Dünyevi Tozlara Kapılanlar: Ziji ve Fengyi Ek Hikâyesi

Kısa Bir Kavga Hikâyesi

Chenying'in Sadakati

1. Bölüm: Rüzgâr Yükseliyor

Kuzey rüzgârı uğultuyla esiyor, kışın keskin ayazı iliğe işliyordu; Liangzhou şehri bir mezar kadar sessizdi.

Belki de "kadar" kelimesini atmak gerekirdi.

Şu anki Liangzhou şehrinin her köşesi cesetlerle doluydu, kan nehir olup akmış, havayı ağır bir leş kokusu sarmıştı. Şehir devasa bir toplu mezarı andırıyor, en ufak bir nefes sesi bile kulak tırmalıyordu.

Uzaktan bir karga süzülüp geldi, bir evin saçağına tünedi. Çatallı, boğuk gıkılaması sessiz geceyi yırttı. Sonra ikinci, üçüncü, dördüncü karga geldi... Sürüler hâlinde, gökyüzünü kaplayarak sükün ettiler; şehrin sokaklarına, dar geçitlerine indiler, yollara yığılmış cesetlerin üzerine tünediler.

Kimbilir kaçınıcı karga yere indiğinde, açık kayısı rengi bez ayakkabılar Liangzhou'nun ana caddesine adım attı. Ayakkabılar anında kanla lekelenip alacalı bir hâl aldı.

Ayakkabıların sahibi, beyazlar içinde bir genç kızdı. On yedi on sekiz yaşlarında görünüyordu; bu kasvetli ve kan kırmızısı dekorun içinde, sanki bir kan havuzunun ortasında açmış beyaz bir nilüfer gibiydi.

Elinde bir yeşim kolye tutuyor, işaret parmağına doladığı ipliyle kolyeyi durmadan çeviriyordu. Yeşim kolye, etrafa hafif mavi bir ışık yayıyordu.

"Görünüşe bakılırsa şehri kılıçtan geçirmişler..." Kızın sesi son derece duygusuz, dümdüzdü.

Sıradan bir genç kız böylesine kanlı ve korkunç bir manzara karşısında muhtemelen korkudan bayılırdı ama He Simu sıradan bir kız değildi.

O bir melun ruhtu.

İnsan öldüğünde, eğer bir şeye saplanıp kalmışsa veya yarım kalmış bir arzusu varsa, ruhu huzur bulamaz ve bir hayalete

dönüşür. Bu hayaletler yüz yıl boyunca birbirlerini yiyerek beslenirse, ortaya bir melun ruh çıkar.

Melun ruhlar insanla beslenirdi.

He Simu da ne tesadüftür ki, tam da karnını doyurmak için buraya gelmiş bir melun ruhtu.

Gece zifiri karanlıktı, göz gözü görmüyordu; şehrin her yerinde cesetler üst üste yığılmıştı. He Simu'nun hareketleri en ufak bir engel tanıımıyordu. Cesetlerin arasında kıvraklıkla ilerliyor, her adımında ayağını basacak en uygun boşluğu buluyordu. Ancak tam altı adım atmıştı ki, ayağı birisi tarafından kavrandı.

"Kurtar... kurtar..."

He Simu başını eğip baktı. Karnına aldığı kılıç darbesiyle etleri parçalanmış bir adam, tüm gücüyle kızın ayağına tutunmuştu. Yüzü kandan ve kirden tanınmaz hâldeydi, bakışları çoktan buğulanmıştı ama titreyen eliyle bir köşeyi işaret ediyordu.

"Kurtar... oğlumu... kurtar... Chen Ying..."

He Simu adamın işaret ettiği yöne baktı. Orada, yedi sekiz yaşlarında bir çocuk, birkaç cesedin altında kalmış, sadece bembeyaz küçük yüzü dışarıda kalmıştı. Hâlâ güçlkle nefes alıyordu ama gözleri sınıksı kapalıydı; muhtemelen bayılmıştı.

Bakışlarını tekrar önündeki perişan hâldeki can çekişen adama çevirdi: "Oğlunun durumu seninkinden çok daha iyi. Ölecek olan sensin."

"Kurtar..." Adam, He Simu'nun sözlerini duymuyor gibiydi; sadece inatla yalvarmaya devam ediyordu.

Bunun üzerine He Simu çömeldi, ellerini dizlerine koydu ve ömrünün son demlerini yaşayan adamla göz göze geldi: "Seni yersem, karşılığında oğlunu kurtarırım. Razi mısın? İyi düşün, bir melun ruh tarafından yenenlerin ruh ateşinden bir parça eksilir; bir sonraki hayatında başına binbir türlü felaket gelir, kaç reenkarne boyunca acı çeker de ancak düzelirsin, kimbilir."

Adam bir süre şaşkınlıkla düşündü, kızın ne demek istediğini

ancak anladı. Bulanık gözleri korkuyla irileşti, elleri titremeye başladı.

"Razı değil misin?" He Simu başını yana eğerek sordu.

Adam bir süre titredi, gözleri yaşlarla doldu. Kısık bir sesle, "...Ra... Razıyım..." dedi.

He Simu gözlerini kıstı, acıyan bir gülümsemeyle, "Güzel," dedi.

Ardından hiç tereddüt etmeden adamın saçlarından kavrayıp başını yukarı kaldırdı ve keskin köpek dişlerini adamın boynuna geçirdi. Dişleri damarlarına derinlemesine saplandığında bir an kan fışkırdı, He Simu'nun yüzü kana bulandı. Elindeki yeşim kolye önce parlak bir ışık saçtı, sonra yavaşça söndü.

Adamın kızın sağ ayağını tutan eli kan birikintisinin içine düştü. Adamın bedeninden bir ışık hüzmesi yükseldi ve yavaşça zifiri karanlık gökyüzüne doğru süzüldü.

İnsanların normalde üç ruh ateşi olurdu; ikisi omuzlarında, biri başının tepesinde. Öldüklerinde bu ateşler birleşir, gökyüzüne yükselen parlak bir fener ya da tersine akan bir yıldız gibi görünürdü. Bu, sadece melun ruhların görebildiği bir ölümdü.

He Simu gibi üst düzey melun ruhlar, insanın başının tepesindeki o ruh ateşini yerdı.

Bir ruh ateşi eksik olduğu için, adamın öte dünyaya göçen ruh ışığı diğerlerinininkinden çok daha sönüktü. Bir ömürlük baba-oğul sevgisi uğruna birkaç ömür boyu azap çekmek... Değer miydi? Ama faniler nedense hep bu zararlı pazarlıklara girmeye bayılırdı.

He Simu elini bıraktı, adamın ağır bedeni tok bir sesle yere düştü. Bu sesle birlikte şafak sökmeye başladı, zifiri karanlık yavaş yavaş dağıldı. Güneş doğmak üzereydi; kargalar da huzursuzca kıpırdanmaya, ses çıkarmaya başladılar.

Kız ellerini çırpı, yerdeki cesetlerin üzerinden atlayarak adamın sürünerek bıraktığı kan izini takip etti ve çocuğun olduğu yere doğru yürüdü.

Aslında He Simu'nun gücüyle o adamı doğrudan yiyebilirdi, adamın karşı koyacak hâli yoktu. Ancak onun gibi bir mertebeye ulaşmış ruhların kendi kuralları olurdu. He Simu rızkına büyük saygı duyar, yaptığı pazarlıklara ve verdiği sözlere daima sadık kalırdı.

Çocuğun önünde durduğunda, üzerine yığılmış cesetleri kaldırmak için elini uzattı. Ne var ki ceset boynundan ağır yaralıydı; başından tutup kaldırdığında kafa gövdeden ayrıldı ve kanlı beden tekrar çocuğun üzerine düştü.

Çocuğun bembeyaz yüzü daha da solgunlaştı.

He Simu çaresizce iç geçirdi; elinde kanlı bir kafa tutarken, ölen kişinin fal taşı gibi açılmış korku dolu gözleriyle bir süre bakıştı.

"Büyük Liang ordusu geldi!" Şehrin uzak kapısından bir haykırış yükseldi. Bu, yaşlı bir sestti; sanki tüm gücünü bu cümleye harcamış gibi titrek ve yırtılmaya yüz tutmuş bir tondaydı.

Uzaktan karmaşık insan sesleri ve at nalı gürültüleri duyulmaya başladı. Canlı insanların fırtına gibi esen nefesleri ölüm kokusunu dağıtıyordu. Etraftan sevinç çığlıkları ve ağlama sesleri yükseldi. Şehrin hayatta kalan sakinleri saklandıkları yerlerden birer birer çıkmaya başladı; kederli kalabalık ana caddede toplandı.

Caddenin sonundaki şehir kapısı yavaşça açıldı. Gün ağarıyor, sabahın ilk ışıkları görünüyordu. Sayısız at nalı ve asker postalı, kanla boyanmış sokaklara adım attı; ucu bucağı görünmeyen bir ordu şehre giriyordu.

He Simu bakışlarını o yöne çevirdi ve bir bakışta birliğin en önündeki adamı gördü.

Oldukça genç görünüyordu, henüz bir delikanlıydı. Heybetli beyaz bir atın üzerindeydi, gümüş zırhlar kuşanmıştı ve sabahın gitgide netleşen ışıklarına doğru ilerliyordu. Uzun boylu ve yapılıydı; belirgin kaş kemikleri, düzgün bir burnu ve hafifçe yukarı çekik, son derece parlak ve berrak kayısı gözleri vardı.

Olağanüstü yakışıklı ve asil duruşlu bir gençti bu.

Sabah güneşinin ışıklarıyla birlikte, karanlığı yaran keskin bir kılıç gibi geliyordu.

Bu, He Simu'nun Duan Xu'yu ilk görüşüydü. Gün ağarıyor, her şey uyanıyordu; vakit güzeldi ama manzara pek iç açıcı sayılmazdı. Zira kız, cesetlerin ve feryat eden halkın arasında, elinde kesik bir insan kafasıyla duruyordu.

Genç komutanın bakışları şehirdeki feci manzarayı süzdü, kaşları hafifçe çatıldı; gözlerini caddenin sonuna, uzaklara dikti.

Üstü başı kan içinde olan He Simu, hayatta kalan halktan farksız görünüyordu; bu yüzden gencin dikkatini çekmedi. Kız elindeki kafayı yere fırlattı ve meraklı gözlerle genci incelemeye başladı.

Daha doğrusu He Simu, gencin belindeki o siyah, ince uzun, yanları gümüş işlemeli kılıca dikmişti gözlerini.

Bir melun ruhun görüşü çok keskindi; kılıcın her detayını net bir şekilde görebiliyordu. "Bu kılıç ne kadar da tanıdık," diye düşündü He Simu. Nerede görmüştü onu?

Uzun anılarının arasında bir süre gezindi ve sonunda hatırladı. Bu, üç yüz küsur yıl önce eniştesi henüz hayattayken dövdüğü ruhani kılıç Gafletkıran değil miydi?

Gafletkıran, efsanevi Buzhou kılıcından sonra gelen en güçlü ruhani silahtı; merhameti temsil ederdi ve ölümsüzlük yolundakiler ona sahip olmak için birbirini ezerdi. Oysa bu genç adam dışarıdan bakıldığında sıradan, düşük rütbeli bir generale benziyordu; ruhani bir yolda gelişim göstermiş birine hiç benzemiyordu. Nasıl olur da Gafletkıran kılıcı onun ellerinde olabilirdi?

"Generalim! Sonunda bizi kurtarmaya geldiniz!" He Simu'nun sağ tarafından feryat ederek koşan bir adam, kıza çarpıp onu sendeletti. Adam yol kenarına çöküp secde ederken, He Simu göz ucuyla etraftaki kederli ya da sevinçli halka baktı; burada böylece dikilip durmasının pek uygun kaçmadığını fark etti.

O da şöyle bir ağlayıp sızlasa mıydı acaba?

Kısa bir süre düşündükten sonra kendi dilini sertçe ısırıldı. İçine girdiği bu beden anında gözyaşlarına boğuldu.

Gözlerinde yaşlarla, sanki bir kurtarıcı görmüş gibi gülümsedi. Eteklerini toplayıp önünde secde eden adamı kenara itti ve doğrudan gencin atının önüne koşarak haykırdı: "Generalim! Huqi barbarları geri çekilmeden önce şehri kılıçtan geçirdiler, sayısız ölü ve yaralı var. Bizi kurtarmaya mı geldiniz?"

Genç dizginleri asıldı, arkasındaki askerler de durdu. Etraftaki halka baktı; yüzünde yaşına hiç uymayan bir vakur ve sakinlik vardı. Net bir sesle konuştu: "Ben Büyük Liang ordusunun Tabai birliği komutanı Duan Xu. Hainler Guan Nehri'nin kuzeyine çekildi; bugün itibarıyla Liangzhou tekrar Büyük Liang topraklarına katılmıştır."

Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Ben burada olduğum sürece, Huqi barbarları bir daha Liangzhou'ya tek bir adım bile atamayacak."

Hayatta kalan halk, sevinç ve kederin birbirine karıştığı bir hıçkırığa boğuldu. He Simu da onlarla birlikte birkaç kez bağırды, son derece kederliymiş gibi yaparak gencin koluna yapıştı.

Gencin yanındaki muhafızlar anında kılıçlarına davrandı. He Simu titreyerek gözlerini süzünce, genç eliyle onlara durmalarını işaret etti. Sonra koynundan bir mendil çıkarıp eğilerek He Simu'ya uzattı: "Kanı silin."

Parmakları uzun ve bembeyazdı; öyle ki üzerindeki mavi damarlar netçe seçiliyordu. Bir zamanlar asil ve narin eller olduğu belliydi ama şimdi pek çok morluk ve yara iziyle doluydu; belli ki çok badire atlatmıştı.

He Simu gözyaşları içinde mendili alırken, sanki kazaraymış gibi eline dokundu; başını eğdiği anda gözlerinde bir gülümseme belirdi.

"Güzel ve narin bir kızın bedenine girmekle iyi etmişim," diye düşündü. "Böyle nazlı nazlı ağlayınca insanın kalbi yumuşuyor; koymak bir yana, mendil bile veriyor."

Ancak az önce gencin nabzına dokunduğunda fark etmişti ki, o gerçekten de zerre ruhani gücü olmayan sıradan bir insandı. Garip... Gafletkıran kılıcı nasıl olur da böyle birine itaat ederdi? O gerçekten bu kılıcın sahibi miydi?

Bunları düşünürken, He Simu aniden önündeki görüntünün bulanıklaşmaya başladığını hissetti. "Eyvah," dedi içinden, "bu beden bayılmak üzere." Aceleyle yandaki ceset yığınının altındaki çocuğu işaret ederek bağırdı: "O çocuğu kurtarmama yardım edin!"

Ardından kendi bedeninin yana doğru devrildiğini ve genç generalin atının önüne yığıldığını gördü.

...Narin bir genç kızın bedenine girmenin kötü yanı da buydu işte; beden o kadar hassastı ki, bir gece uykusuz kalınca dayanamayıp bayılıveriyordu.

He Simu o bedenden sıyrıldı ve havada asılı kalarak kollarını kavuşturup iç geçirdi.

Etraftakiler doğal olarak havada süzülen He Simu'yu göremiyorlardı. Genç general, atının önünde baygın yatan zavallı kıza baktı ve yanındaki bir yardımcısına döndü: "Onu götürüp bakımını yapın."

Bir an durduktan sonra sakince ekledi: "Emir verilsin; bugün şehirde ordu düzeni sağlanacak. Şehir savunması için gerekenler dışında, herkes hayatta kalan halkı kurtarmaya yardım edecek. Yağma ya da hırsızlık yapmaya kalkan olursa askeri kanunlarla cezalandırılacaktır!"

Yardımcı emri yerine getirmek için harekete geçti. He Simu, birkaç askerin o bedeni kaldırıp götürmesini izledi. Askerlerin peşinden keyifle süzülürken, koynundan parlak bir inci çıkarıp seslendi: "Fengyi."

İnci yaklaşık bir güvercin yumurtası büyüklüğündeydi, cam gibi berraktı ve üzerinde incecik rünler kazılıydı. Çok geçmeden inciden bir erkek sesi duyuldu; sanki yeni uyanmış gibi tembelce esniyordu.

"Vay, kimleri görüyorum, ulu ecdadım! Daha gün tam ağarmadı bile, beni ne diye aradınız?"

He Simu onun şikâyetlerine kulak asmadan doğrudan söze girdi: "Bana birini araştır, saraydan biri."

"Siz ne zamandan beri saray meseleleriyle ilgilenir oldunuz? Kimmiş bu?"

"Belinde Gafletkıran kılıcını taşıyan adam."

İncideki adam bir an sustu, şaşkınlıkla sordu: "Gafletkıran tekrar mı ortaya çıktı? Sahibinin adı ne?"

"Adı..." He Simu gözlerini kıstı, yavaş yavaş uzaklaşan genç generale arkasından baktı.

Bu gerçekten güzel bir soruydu.

Adı... neydi sahi?

Onu gördüğü andan itibaren, kızın gözünde sadece parıl parıl parlayan üç kelime vardı: "Gafletkıran Kılıcı". İsmine gelince... Hiç dikkat etmemişti.

Muhtemelen çok uzun zamandır ölü olduğu içindi; öldükçe insan pek çok şeyi hatırlamaya üşeniyordu.

İncideki adam, He Simu'nun isme dikkat etmediğini tahmin etmiş gibi kahkahayı bastı. Bir yandan yüzünü yıkıyor olmalıydı, inciden su sesleri geliyordu.

"Adını boş verelim de, onu bulunca ne yapacaksınız? Gafletkıran'ı elinden mi alacaksınız?"

"Gafletkıran'ı ne yapayım ben? Ölümsüzlük peşinde değilim ki."

Güneş ışığının altında gümüş zırhlı sırtı parıldayan gencin arkasından bir süre bakan He Simu, "Sanırım son zamanlarda canım çok sıkıldı," dedi. "Onlarca yıl sonra ilk kez izne ayrılmışken, kendime eğlenecek bir şeyler bulayım diyorum. Sayın Başkahinimiz eğer çok meşgul değilse, bana eşlik etsin biraz."

"Aman ecdadım, beni mahcup ediyorsunuz. Siz adını öğrenin, ben hemen araştıracağım."

İnci bir an parladı ve tekrar söndü.

İncideki Hejia Fengyi, üç yüz küsur yıl önce ölen eniştesinin yirminci kuşak torunuydu; lanetleme sanatlarında usta bir "Uğursuz Yıldız"dı. Şu an kimliğini gizleyerek sarayda Başkahinlik makamına kadar yükselmişti.

Şöyle bir hesaplayınca, He Simu, Fengyi'nin atası sayılırdı ama bu öyle on sekiz göbek öteden bir akrabalıktı ki...

İlişkilerinin hâlâ bu kadar iyi olması, muhtemelen kızın, Fengyi küçüklüğünden beri onu rahat bırakmamasındandı.

He Simu inciyi koynuna geri koydu ve gökyüzüne baktı. Güneş tamamen doğmuştu; hava o kadar berrak ve güneşliydi ki yerdeki kan birikintileri bile ısl ısl parlıyordu.

Ağlayan, kederlenen, öfkeyle yakınlarını arayan ve cesetleri toplayan halkın arasından geçti. Elleri arkasında, ağırbaşlı ve keyifli adımlarla yürüyordu; sanki bu dünyanın davetsiz bir misafiri gibiydi.

İnsanlık felaket içindeydi ama gökyüzü inadına masmavi ve pırıl pırıldı.

Canlıların kederi ve sevinci birbirine benzemezdi. Günlerdir süren kuraklığın ardından taze kanla sulanan yaban otları, muhtemelen bugünün çok güzel bir gün olduğunu düşünüyorlardı.

2. Bölüm: Chen Ying

Dünyanın düzeni bir birleşir, bir dağılırdı; zaman geçtikçe her şey değişirdi. Şimdilerde bu toprakların otuz altı eyaleti Guan Nehri ile ikiye bölünmüş, kuzey ve güney birbirine dış biler olmuştu. Güneyde, asıl Han hanedanlığının devamı olan Liang Devleti; kuzeyde ise göçebe Huqi halkının kurduğu Danzhi Devleti vardı.

Ne yazık ki Guan Nehri'nin kuzeyindeki on yedi eyalet, bir zamanlar Han halkının kalbi, sayısız şairin uğruna şiirler yazdığı topraklar idi. On yıllar önce el değiştirmiş ve artık Huqi barbarlarının yurdu olmuştu.

Liang askerlerinin savaş gücü, bozkırlardan gelen Huqi süvarileriyle kıyaslanamayacak kadar zayıf olsa da, aradaki Guan Nehri doğal bir engel oluşturunuyordu. Huqi halkı su savaşlarında pek mahir olmadığı için, iki taraf yıllardır bir şekilde barış içinde yaşıyordu. Ancak evdeki hesap çarşıya uymamış; her mevsim hırçın akan Guan Nehri, bu yıl yüzyılda bir görülen sert bir kış geçirmiş ve Liangzhou ile Yuzhou eyaletlerinden geçen kısımları tamamen buz tutmuştu.

Bu durum Huqi barbarlarının iştahını kabarttı. Buz tutmuş nehri sanki düz ovaymış gibi aşarak güneye indiler. Sadece on gün içinde Liangzhou merkezini ve ona bağlı on kadar ilçeyi ele geçirdiler. Bir on gün daha geçmeden Yuzhou'nun yarısını yutup doğrudan güney başkentine yöneldiler.

Dört yüz küsur yaşındaki melun ruh He Simu, bu tür dünyevi çalkantıları kimbilir kaç kez izlemişti. Dünyanın barış içinde olması ya da savaşla kavrulması, bir melun ruh için pek bir fark yaratmazdı. Bu savaşlar hakkındaki derin bilgisi ise sadece tek bir hobisinden kaynaklanıyordu.

O, yemek seçen bir melun ruhtu; sadece can çekişen insanları severdi ve hastalıktan ölenlere dönüp bakmazdı bile. Bu yüzden yemek seçeneği oldukça kısıtlıydı ve en taze rızıklar genellikle

savaş meydanlarında bulunurdu.

Bu yüzden nerede bir savaş çıksa, onun için mükemmel bir ziyafet sofrası kurulmuş demektir; oraya seve seve giderdi.

Aslında elinde bitirmesi gereken bazı işler vardı, bu yüzden Huqi barbarlarının Liang ordusunu bozguna uğratarak eyaletleri birer birer düşürdüğü o ilk anlara yetişememişti. İşlerini bitirip geldiğinde ise, zafer sarhoşu Huqi ordusu Liangzhou'da ağır bir darbe almış, Büyük Liang ordusunun ani baskısıyla bozguna uğramıştı. Yuzhou'daki Danzhi birlikleriyle birleşmeye vakit bulamadan doğrudan Guan Nehri'nin kuzeyine püskürtülmüşlerdi.

Görünüşe göre, ağızlarına attıkları bu lokmayı geri kusmayı hazmedememişlerdi. Huqi ordusu Liangzhou'dan çekilirken şehri kılıçtan geçirmiş, halkın yarısı katledilmişti; He Simu'nun az önce şahit olduğu o manzara işte bundandı.

He Simu, elindeki yeşim kolyeyi çevirerek çenesini avcuna dayadı ve yataktaki küçük yumurcağın uyanmasını bekledi.

Liangzhou valisi Huqi barbarları tarafından öldürüldüğü için valilik konağı boş kalmıştı. Genç general geçici olarak oraya yerleşmişti; kızın bayılan bedeni de valilik konağındaki bir avluya yerleştirilmiş, bütün gün uyuduktan sonra ancak kendine gelebilmişti.

Genç general aslında ince düşünceli biriydi; kız bayılmadan önceki vasiyetine uymuş, ceset yığınının altındaki çocuğu gerçekten kurtarmış ve kızla aynı avluya yerleştirmişti. Ancak çocuk çok uzun süredir uyuyordu; ciddi bir yarası olmamasına rağmen bir türlü uyanmıyordu.

Kapı iki kez tıklandı. He Simu daha "Giriniz" diyemeden kapı sertçe açıldı; belli ki dışarıdaki kişi pek sabırlı biri değildi.

Üzerinde parıl parıl parlayan bir zırh olan kadın bir subay içeri girdi. Saçlarını mor bir şeritle tepeden at kuyruğu yapmıştı; bakışları sert ve vakurdu, neredeyse bir erkeği andırıyordu. Sağ elinde bir yemek tepsisi tutuyordu. Masanın kenarında oturan He Simu'ya şöyle bir bakıp tepsiyi masaya bıraktı. Sesi de bakışları kadar soğuktu.

"Uyandın mı? Hekim sana baktı; sen ve kardeşin sadece aşırı yorgunluktan bitap düşmüşsünüz, ciddi bir şeyiniz yok. Kardeşin uyanınca konaktan ayrılın."

Konaktan ayrılmak mı?

Daha genç general hakkında bir şey öğrenememişken, bu yeni bulduğu eğlenceyi böylece bırakıp gidemezdi.

He Simu kadın subayın elini tuttu, hayranlık dolu bir genç kız ifadesi takınarak akıcı bir dille konuştu: "Abla, ne kadar da heybetli ve vakursun. Bir kadın olmana rağmen orduda subaylık yapabilmene hayran kaldım. Adını bağışlar mısınız?"

Kadın subay başını eğip He Simu'ya baktı; hafif çekik gözlerinde keskin bir bakış vardı. Kısaca, "Meng Wan," dedi.

He Simu'nun adını sormadı; titrek mum ışığının altında yüzü buz gibiydi, belli ki bu konuşmayı bir an önce bitirmek istiyordu.

Ancak He Simu ona bu fırsatı vermedi. Meng Wan'ın kolunu sımsıkı tutarak, istifini bozmadan devam etti: "Tanıştığımıza memnun oldum, bendeniz He Xiaoxiao. Şu an kardeşimle çok bitkiniz, bir süre daha konakta dinlenmek istiyoruz; acaba generalimize söyleyip bize müsaade etmesini sağlayabilir misin? Ha, unutmadan... Bugün beni kurtaran generalimizin adı sanı nedir acaba?"

Meng Wan gözlerini kıstı; zaten sert olan bakışları şimdi bir bıçak kadar keskindi. Yavaşça eğilip doğrudan He Simu'nun gözlerinin içine baktı, sanki bu deri tabakasını yarıp altındaki gerçek kimliğini görmek istiyordu. He Simu ise hiç kaçınmadan, gözlerinde bir gülümsemeyle ona bakmaya devam etti.

"Sende bir gariplik var," dedi Meng Wan.

"Öyle mi? Ne gibi bir gariplik?"

"Her şeyin garip. Liangzhou kılıçtan geçirilmiş, kardeşin baygın yatıyor ama sende en ufak bir korku belirtisi yok."

He Simu başını yana eğdi, gayet rahat bir tavırla: "Meng Abla korkmadığımı nereden biliyor? Ben korkunca böyle olurum. Hem Liangzhou'daki o cehennemden kardeşimle sağ çıktık; şimdi generalimiz bir ilah gibi yetişip bizi kurtarmışken, kendimizi

güvende hissetmemiz gerekmez mi?"

Meng Wan, He Simu'nun bileğini kavradı, sesi iyice alçaldı: "Sezgilerim beni asla yanıltmaz, sen tekin biri değilsin. Neden generalimize yaklaşmaya çalışıyorsun? Yoksa sen..."

He Simu'nun gözleri parladı, gülümseyerek Meng Wan'a baktı.

"Yoksa sen... Dük Pei'nin adamı mısın?"

...Ne? Ne dükü?

He Simu bir an şaşırdı, sonra kendini tutamayıp kıkırdadı: "Abla sen neler diyorsun? Kimmiş bu dük müdür nedir, adını bile duymadım."

Az önceden beri söylediği her şey yalan olsa da, bu cümlesi sonuna kadar doğruydı.

Dünyadaki mevkisi, makamı ne kadar yüksek olursa olsun, bir soylunun onunla ne ilgisi olabilirdi?

Makam sahibi insanlar öyle pek lezzetli de olmazlardı; o, Melun Ruhlar Sarayı'nın efendisi Yan Ke gibi özellikle nüfuzlu yetkilileri yemeyi seçenlerden değildi.

Meng Wan belli ki ona inanmamıştı. He Simu'nun bileğini sertçe bıraktı ve tehditkâr bir sesle konuştu: "Niyetin ne olursa olsun, şimdiden vazgeç! Bizim efendimiz ne asil bir soydan gelir, ne büyük bir yeteneğe sahiptir, bilir misin? Sadece kalbi çok temiz ve saftır; bu yüzden sizin gibi alçakların tuzaklarına düşüp geleceği neredeyse mahvoluyordu! Burası saray değil, savaş meydanı; canım pahasına da olsa efendimizin kılına zarar vermenize izin vermeyeceğim!"

Meng Wan'ın bu kadar ateşli ve vakur konuşması He Simu'yu bir an için sözsüz bıraktı; durup dururken üzerine koca bir iftira kazanı devrilmiş gibi hissetti.

Ancak Meng Wan'ın sözleri, ona mendil uzatan o elleri hatırlattı; tırnakları özenle kesilmiş, bembeyaz ve narin ama yara bere içindeki o elleri.

O eller yazı yazmak içindi, savaş meydanında kılıç tutmak için değil.

Meng Wan'ın genç generale "efendimiz" diye hitap etmesine

bakılırsa, o general daha general olmadan önce tanışıyor olmalıydılar.

"Böyle anlatınca, generalimiz epey çile çekmiş gibi görünüyor?"

"Rol yapmayı kes..."

Meng Wan tam bir şey söyleyecekken, yandaki yataktan gelen gurultu sesiyle sustu. İkisi de başını çevirip baktığında, küçük yumurcağın ne zaman uyandığını ve ikisinin arasındaki... yemek tepsisine nasıl pürdikkat baktığını gördüler.

Bütün gün uyuyan Xue Chenying, yemek kokusunu alınca uyanmıştı.

He Simu, önüne konan yemeği kurt gibi yiyen çocuğa bakıp, "Yavaş ye, kimse elinden almıyor," dedi. "Sekiz yaşındasın demiştin, adın..."

"Xue... Chenying..." Çocuk ağzı dolu dolu, anlaşılmaz bir sesle cevap verdi.

"Tamam, sana Chenying diyeceğim o zaman."

"Olur... Abla sen kimsin... Babam nerede?"

He Simu bir an düşündü, çocuğun iştahını kaçırmak istemedi: "Benim adım He Xiaoxiao. Babana gelince, yemeğini bitirince anlatacağım."

Chenying başını salladı ve tekrar yemeğine gömüldü.

He Simu çenesini avcuna dayadı; "Bu çocuk da ne kadar safmış, yemeği görünce dünyayı unutuyor," diye düşündü.

Meng Wan'ın askeri işleri çoktu; tehdidini savurduktan sonra avluya birkaç nöbetçi dikip gitti. Chenying'in tek derdi yemekti; Meng Wan gider gitmez yataktan fırlayıp masaya koştu ve He Simu'ya yemekleri yiyip yiyemeyeceğini sordu.

Şimdi çocuk iştahla yemeğini yerken, He Simu onun parlayan gözlerine bakıp, "Lezzetli mi? Güzel mi?" diye sordu.

"Çok lezzetli! Çok güzel!" Chenying'in yanakları şişmişti. Bir an durup yemekleri sadece karıştıran He Simu'ya baktı: "Abla... sen sevmiyor musun?"

"Şey... sevip sevmediğimi pek söyleyemem..." He Simu öylesine, sanki bir görevi yerine getiriyormuş gibi tabağındaki yemeklerden birer parça alıyordu.

Zaten bir melun ruhun tat alma duyusu yoktu; yemeğin tadını alması imkânsızdı. Tabii insan eti ve ruh ateşi de öyle pek lezzetli şeyler sayılmazdı; sadece karın doyuruyordu işte.

Böyle bakınca, ruh olmak epey hazin bir durumdu.

Chenying sonunda karnını doyurdu. Kâsesini bıraktı, kocaman bir geçirti çıkardı ve iri gözlerini He Simu'ya dikti.

"Teşekkür ederim Xiaoxiao Abla, doydum. Babam nerede?"

He Simu onu baştan aşağı süzdü. Çocuğun üzerindeki kaba bezden giysilerde pek çok acemice dikilmiş yama vardı; belli ki ailesi çok fakirdi ve bu yamaları muhtemelen babası dikmişti. Bu durumda annesinin hayatta olmaması çok muhtemeldi.

Çocuk zayıf ve cılız olsa da yüzü oldukça düzgündü; yuvarlak yüzü ve iri gözleriyle safça bir sevimliliği vardı.

"Babandan başka bu dünyada kimsen var mı? Annen, deden, ninen, halan, amcan falan?" diye sordu He Simu.

Chenying dürüstçe başını salladı, boynunu büküp konuştu: "Ailemden kimse kalmadı, babamla ikimiz vardık sadece."

He Simu şakaklarını ovuşturdu; bu çocuğun ruh ateşleri tamdı ama bu bahtsızlık sanki ruh ateşi eksik olanların başına gelecek türdendi.

"Peki, bayılmadan önce neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Chenying duraksadı; o sahneleri hatırlamak istemiyor gibiydi, yüzündeki tüm kan çekildi. He Simu'nun eline yapışıp konuştu: "Kötü adamlar... durmadan insan öldürüyorlardı... Babam... babamın karnına... kılıç sapladılar... Çok kan aktı..."

Nihayet hatırlamıştı.

He Simu, çocuğun elini tutmasına ve sarsmasına izin vererek, düz ve ciddi bir sesle konuştu: "Baban öldü. Yarın seni onun yanına götüreceğim, onu defnedelim."

"Öldü" kelimesini duyunca Chenying'in gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları titredi ve göz yaşları sicim gibi akmaya başladı;

hem paniklemiş hem de çok incinmişti.

"Gerçek mi? Abla bir çaresine bak... Babam geri gelemez mi? Babam eskiden de orakla yaralanmıştı, bacağında kocaman bir yarık vardı, çok kan akmıştı... Ama sonra hekim geldi... Kanı durdu... Tekrar tarlada çalışabildi... Eskiden annem hayattayken derdi ki; küçük yaralardan bir şey olmaz... Herkesin başına gelir böyle şeyler..."

Çocuk panikledikçe konuşmaya başladı; ağlıyor, anlatıyor, sanki ağzı kendinden bağımsızmış gibi kelimeler dökülüyordu. Babasından annesine, dedesinden ninesine kadar herkesi anlattı; sanki zihnini zorlayıp babasının karnına kılıç girmesine rağmen ölmeyeceğine dair bir kanıt bulmaya çalışıyordu.

He Simu sadece onu izledi; ne bir şey söyledi ne de bir hareket yaptı. Sadece çocuğun hıçkırıklara boğulmasını, tutarsızca konuşmasını ve sesinin gitgide kısılmasını seyretti.

Sonunda Chenying sustu, derin bir nefes aldı ve boğuk bir sesle sordu: "Babam derdi ki... ölenler geri gelmezmiş, doğru mu?"

He Simu bu kez cevap verdi, başını sallayarak: "Doğru."

Chenying'in gözleri titredi, artık ağlamıyordu ama tam bir boşluk içindeydi.

"Peki abla, sen kimsin?"

"Babanın bana bir lokma yemek borcu vardı. Madem kimsen yok, bir süre sana bakacağım, sonra seni iyi bir ailenin yanına yerleştiririm."

Chenying halsizce başını salladı, sonra tekrar salladı ve fısıldadı: "Babam derdi ki, ben hep ağlıyorum, hiç erkek adama benzemişum."

He Simu çocuğun başını okşadı ve dedi ki: "Benim anne ve babam öldüğünde ortalığı birbirine katmıştım; eğer ağlayabilseydim emin ol senden çok daha fazla ağlardım. Sen benden çok daha dirayetli çıktın."

3. Bölüm: Mezarlık

Meng Wan gerçekten de sözünün eri biriydi. He Simu ve Chenying sabah kalkıp yemeklerini yedikten ve hekimin "bir şeyleri yok" onayını aldıktan sonra, nazikçe valilik konağından dışarı davet edildiler. Söylenene göre burası askeri bir karargâhtı ve sivil halkın girmesi yasaktı.

Chenying, He Simu'nun eteğine yapışmış, endişeyle soruyordu: "Xiaoxiao Abla, bundan sonra yiyecek yemeğimiz olacak mı?"

Bu çocuk her üç cümlesinden birinde yemekten bahsediyordu; belli ki eskiden çok aç kalmıştı.

He Simu çocuğun başını okşayıp gülümsedi: "Tabii ki olacak, hem de eskisinden çok daha güzel yemekler yiyeceksin."

Chenying'in elini tuttu ve önce babasının cesedini aramaya koyuldular. Genç general, şehirdeki cesetlerin toplanıp birkaç metruk konağa taşınmasını emretmişti; aileler gelip cenazelerini teşhis edecekti. Üç gün içinde alınmayan cenazeler topluca gömülecekti.

He Simu, konakta üst üste yığılmış sayısız cesedi görünce insanın başının döneceğini fark etti. Gizlice bir tılsım kullandı ve tılsımın yönlendirmesiyle doğrudan Chenying'in babasının cesedini buldu.

Chenying babasını görür görmez tekrar ağlamaya başladı: "Babam o kadar yara almış ki, tanıyamadım bile... Abla sen nasıl oldu da uzaktan bir bakışta tanıdın?"

"Ben yetişkinim ya, yetişkinlerin gözleri seninkinden daha iyi görür," dedi He Simu istifini bozmadan.

Chenying bir süre babasının başında ağladı; sonra beceriksizce ama özenle babasının kıyafetlerini düzeltti, ıslak bir bezle yüzünü ve kollarını sildi. Bu sırada babasının boynundaki diş izlerini fark etti, dudaklarını büzüp tekrar hıçkırıklara boğuldu: "Geç kaldım, babamın bedenini vahşi hayvanlar

ısırmış!"

"Vahşi hayvan" He Simu kenarda durmuş, "Bu çocukta da ne kadar çok gözyaşı varmış böyle?" diye düşünüyordu. Chenying'in başını okşadı ve şefkatle konuştu: "Ağlaman bittiyse babanı götürüp gömelim."

Nöbetçi askerlere kayıt yaptırdılar ve babasının cesedini bir arabaya koyup şehrin arkasındaki mezarlığa götürdüler. Mezarlıkta cılız, cansız ağaçlar ve yabani otlar boy göstermişti. Ancak şu an burası epey kalabalıktı; pek çok kişi yakınlarını gömüyordu ve feryatlar birbirine karışıyordu. Ölü sayısı o kadar fazlaydı ki yer yetmemeye başlamıştı.

He Simu bir tahta parçası buldu ve Chenying'in babasının mezarının önündeki küçük toprak yığınının yanına çöküp mezar taşı yazmaya başladı.

Chenying okuma yazma bilmiyordu, sadece babasının adının nasıl okunduğunu söyleyebiliyordu. He Simu da duyduğu seslere göre bir şeyler karaladı.

He Simu'nun elindeki tahta toprağa saplandığında, sanki her şey kesinleşmiş gibiydi. Chenying, babasının bir daha asla o tahtayı söküp karşısına çıkamayacağını anladı; morali tamamen çöktü, konuşmayı kesti, sadece sessizce ağlayarak mezarın üzerine kağıt paralar saçmaya başladı.

"Neden onun için ağlıyorsun ki? Asıl onun senin için ağlaması lazım; o bu hayatı bitirdi ve tekrar insan olarak doğacak. Ama sen, bu savaş yorgunu sınır şehrinde yapayalnız hayatta kalmak zorundasın. Nereden baksan senin durumun daha hazin," diye iç geçirdi He Simu.

Laf anlamaz çocuk cevap vermedi, sadece gözyaşlarını sildi.

He Simu bir ah çekip yanına çömeldi ve bir deste kağıt parayı havaya savurdu.

Elinden havaya savrulan kağıt paralar sanki büyülenmiş gibiydi; havada döne döne süzıldüler, bembeyaz ve ince kâğıtlar güneş ışığında parladı ve birdenbire kanat çırpın sayısız beyaz kelebeğe dönüştüler.

Dünyadan bihaber Chenying bu manzara karşısında

donakaldı; etrafta yakınlarını gömen halk da şaşkınlıkla bakakaldı.

He Simu çocuğu kışkırttı: "Hadi, sen de bir avuç savur."

Chenying tereddütle bir avuç kağıt para aldı ve havaya fırlattı. Kâğıtlar havaya yükselir yükselmez aniden kelebeklere dönüştü ve kar taneleri gibi uçuşmaya başladı.

Chenying korkuyla yerinden sıçradı, inanamayarak ellerine baktı: "Ben... bu..."

"Ne bakıyorsun, alt tarafı bir el çabukluğu, bir numara işte," dedi He Simu kakhahalar atarak.

Chenying duraksadı, sevinçle bağırdı: "Demek Xiaoxiao Abla sihirbazmış!"

"Öyle de denebilir."

He Simu parmağını şıklattı ve kelebekler kuzey rüzgârına kapılıp süzülerek uzaklaştılar. Chenying ağzı açık bir şekilde kelebeklerin gittiği yöne baktı; He Simu da başını o yöne çevirdi.

Kelebeklerin uçtuğu yönde, güneş ışığının altında bir çam ağacı gibi dimdik duran o genci gördü.

Başında geniş kenarlı, siyah tüllü bir şapka vardı; tüller omuzlarına kadar iniyordu. Üzerinde gümüş gri renkte, kolları dar kesim bir kaftan vardı; göğsünde ve kollarında siyah iplikle işlenmiş güneş, ay ve yıldız motifleri göze çarpıyordu. Saçları gümüş bir taçla özenle toplanmıştı ve şapkasının kenarından iki beyaz şerit sarkıyordu.

—Bu He Simu'nun gördüğü manzaraydı; dürüst olmak gerekirse gencin kıyafetlerinin gerçekte ne renk olduğunu bilmiyordu. Belki kırmızı, turuncu, yeşil ya da mordu ama onun gözünde her şey sadece siyah, koyu gri, açık gri ve beyazdan ibaretti.

Bir melun ruhun dünyası işte böyle görünürdü; renk diye bir şey yoktu.

Kelebekler gencin başının yanından süzülerek geçti; genç onlardan sakınmak için hafifçe yana eğildi, şapkasının şeritleri havada zarif bir kavis çizdi.

Genç, He Simu'ya baktı ve neşeyle gülümsedi: "Ne kadar da etkileyici bir numara."

He Simu ayağa kalktı; bakışları bir an gencin belindeki Gafletkıran kılıcına takıldı, sonra siyah tüllerin altındaki hayal meyal seçilen yüzüne odaklandı.

Tam da bu genç generale nasıl tekrar yaklaşacağını düşünürken, ayağına kadar gelmişti işte.

Zarifçe bir selam verdi; bu beden zaten tatlı ve sevimli bir kızdı, gülümseyince iyice masum ve etkileyici görünüyordu.

"Dünkü hayat kurtarma lütfunuz için, biz kardeşlerin size ödeyecek bir borcu yok; şükranlarımızı sunarız."

"Ben Büyük Liang'ı koruyan bir generalim, halkı kurtarmak benim görevimdir; teşekkür ne hacet?" İşaret parmağını dudaklarına götürerek ekledi: "Küçük hanım, bana 'Generalim' diye seslenmeyin, diğer halkı telaşlandırmayalım."

Şapkasını takmış, resmi üniformasını giymemiş ve yanına muhafız almamıştı; belli ki tanınmak istemiyordu. He Simu gözlerini devirerek sordu: "Demek tebdili kıyafet geziyorsunuz?"

Genç itiraz etmedi; bakışları mezarlığı gözetleyen birkaç askere takıldı.

Ölü sayısı çok olduğu için mezarlıkta kargaşa çıkmasın diye bazı askerler görevlendirilmişti. Aslında kural "ilk gelen yerini alır" şeklindeydi ama bazıları daha iyi yer kapmak için askerlere rüşvet veriyor, önceden kazılmış mezar yerlerinden asıl sahiplerini kovup kendi yakınlarını gömüyorlardı. Askerler de hallerinden memnundu, gelen parayı geri çevirmiyorlardı.

Zaten felaket vurmuş aileler, bu noktada bile birbirini ezmeye çalışıyordu.

He Simu gence baktı; gencin yüz ifadesi tüllerin altından pek seçilmiyordu.

"Ama gerçekten keskin gözleriniz varmış; dün şöyle bir gördüm, bugün başımda bu şapka varken bile beni bir bakışta tanıdınız?" Genç, başını He Simu'ya çevirerek sordu.

He Simu gayet doğal bir tavırla, "Tabii ki," dedi. "Heybetli

duruşunuz ve kahramanlığınız bendeniz kulunuzun kalbinde derin bir hayranlık uyandırdı."

Genç general bunu duyunca kollarını kavuşturdu, elini çenesine götürdü. Komik bulmuş gibi, keyifle sordu: "Öyle mi? Heybetli duruşum ha? Peki, adımı biliyor musunuz?"

"..."

Bu tam da kıza sormak istediği soru değil miydi?

Genç general üstüne gitmedi, alçak sesle gülerek cevap verdi: "Küçük hanım, dalkavukluk etmenize gerek yok; eğer gerçekten o kadar meşhur olsaydım Liangzhou'nun kılıçtan geçirilmesine engel olurudum. Adım Duan Xu; 'Fenglang Juxu'nun Xu'su, mahlasım Shunxi."

Duan Xu, Duan Shunxi.

Bu genç general bu kadar genç yaşta bu kadar yüksek bir mevkide olmasına rağmen, kibirli ve üstten bakan biri olması beklenirken şaşırtıcı derecede alçakgönüllüydü.

He Simu gülümseyerek cevap verdi: "Bendeniz He Xiaoxiao, bu da manevi kardeşim Xue Chenying."

"Xiaoxiao Hanım," diye tekrarladı Duan Xu. Bu iki kardeşe bir şey söylemek için yaklaştığı sırada, He Simu göz ucuyla yandaki yüksek binanın tepesinde duran birini fark etti ve haykırdı: "Dikkat!"

Daha o ağzını açar açmaz, Duan Xu hızla yana eğildi. Gafletkıran kılıcı kınından çıkıp avcunda bir tur döndü; gümüşü bir ışık parlamasıyla binadan atılan oku havada parçaladı ve bir saniye içinde kılıç tekrar kınına girdi.

"Huqi haini var!"

Nöbetçi askerler bağırды; binadaki siyah karaltı anında gözden kayboldu, askerler peşine düştü. Duan Xu ise hiç istifini bozmadı, hâlâ gülümseyerek kılıcını beline yerleştirdi: "Görünüşe bakılırsa beni tanıyan sadece He Hanım değilmiş."

Arkasını döndü; az önce onu uyanan He Hanım, çoktan gencin kıyafetlerine yapışmış, kardeşi de kızın eteğine tutunmuş, arkasına saklanmış tir tir titriyorlardı.

He Xiaoxiao gözlerinde yaşlarla, son derece masum bir sesle konuştu: "Bu gerçekten çok korkutucuydu."

"...Tehlike geçti, uyarınız için teşekkür ederim," diyerek onları teskin etti Duan Xu.

He Simu gencin eteğini bırakmadan devam etti: "Ben de sizin gibi 'teşekküre gerek yok' demek isterdim ama kardeşimle benim kimsemiz kalmadı. Dün valilik konağından da çıkarıldık; sığınacak yerimiz yok, sokaklarda aç sefil kalacağız. Üstelik kar yağmak üzere, bu gece nerede yatacağımızı bile bilmiyoruz."

Chenying, He Simu'nun eteğine asılmış, bugün yemek yiyip yiyemeyeceklerinin bu ana bağlı olduğunu anlayarak başıyla onaylıyordu.

Bu genç general, belli ki klasik eserlerle yoğrulmuş, dürüst ve erdemli birine benziyordu; böyle çaresiz bir genç kızı ve kimsesiz kardeşini geri çeviremezdi. Duan Xu bir He Simu'ya bir de Chenying'e baktı ve beklenen cevabı verdi: "Pekâlâ, yapılan iyiliğin karşılığı verilmelidir; size kalacak bir yer ayarlayacağım."

Bir an duraksadıktan sonra gökyüzüne baktı, biraz şaşkın görünüyordu: "He Hanım az önce kar yağacağını mı söyledi?"

"Bu yıl havalar çok garip; Guan Nehri bile donabiliyorsa güneşli havada kar yağması da şaşırtıcı olmaz. Şu an güneş parlıyor olabilir ama hava her an dönebilir." He Simu istediği sözü almanın rahatlığıyla gencin eteğini bıraktı ve gözlerini işaret etti: "Gözlerim bu konularda hiç yanılmaz."

İstedikini zahmetsizce elde etmişti; eğer Duan Xu orada olmasaydı, suikastçıyı kesinlikle alkışlardı; nitekim kendisi de bu iyiliğin karşılığını fazlasıyla vermişti.

Aslında Duan Xu sanki arkasında gözü varmış gibi, kız daha uyardıktan önce zaten yana kaçmıştı; o ok ona isabet etmeyecekti. Ancak He Simu, büyüyle okun yönünü havada hafifçe değiştirmiş, doğrudan Duan Xu'ya doğru gitmesini sağlamıştı; böylece onu Gafletkıran'ı kullanmaya mecbur bırakmıştı.

He Simu, Chenying'in elini tutarak keyifle Duan Xu ile birlikte şehre döndü.

Gafletkıran çift taraflı bir kılıçtı; abanoz ağacı üzerine gümüş işlemeliydi ve gümüş oymalı rünler taşıyordu. Normalde iki kabza birbirine kın olur, birleşince tek bir kılıç gibi görünürdü. Çift el silahları kullanmak tek elli olanlardan çok daha zordu ama Duan Xu az önce sol eliyle kılıcı öyle ustaca çevirip oku parçalamıştı ki, savaş sanatlarındaki mahareti belliydi.

Gafletkıran kınından çıktığında, kız kılıcın ne kadar keskin ve parıltılı olduğunu netçe görmüştü. Normalde ağzı açılmamış, kör bir kılıçtı; ancak gerçek sahibini bulduğunda keskinleşirdi.

He Simu çaktırmadan Duan Xu'yu süzdü.

Zerre ruhani gücü yoktu ama Gafletkıran'ı kullanabiliyordu; demek ki bu genç generalin kaderi çok güçlüydü ve Gafletkıran onu gerçekten sevmişti.

Garip... Bu genç general, Gafletkıran'ın takdirini kazanacak ne yapmış olabilirdi ki?

Az önce pırıl pırıl olan gökyüzü aniden karardı, hava soğudu ve peşinden lapa lapa kar yağmaya başladı. İssız sokaklara düşen karlar, Liangzhou şehrine daha da hüzünlü bir hava kattı.

He Simu kolunu Chenying'in başının üzerine tutarak, "Daha yeni kendine geldin, eğer şifayı kaparsan sana bakamam ha," dedi.

Sözü biter bitmez başında bir ağırlık hissetti; siyah bir tül görüşünü kapattı. Duan Xu şapkasını onun başına takmıştı.

He Simu başını çevirdi; Duan Xu şapkanın kenarından tutmuş, siyah tülün ve yağın karların arasından gülümseyerek bakıyordu: "He Hanım da daha yeni kendine geldi, asıl siz dikkat edin."

Gözleri yuvarlak ve parlaktı, sanki içlerinde bir ışık yanıyordu; gülümsediğinde bembeyaz ve düzgün dişleri görünüyordu. Tam bir gençlik enerjisi yayıyordu.

He Simu şapkayı düzelterek hafifçe gülümsedi: "Teşekkürler generalim."

Duan Xu şapkayı bıraktı ve arkasını dönüp rüzgâra ve kara karşı yürümeye başladı. Sırtı dik, adımları hafifti; sanki dünyada dert edilecek hiçbir şey yokmuş gibiydi.

Gerçekten de dağlardaki ay, güneşli gündeki kar, dünyadaki o eşsiz delikanlıydı.

4. Bölüm: Melun Ruh

Duan Xu meşhur olmadığını söylemişti ama belli ki çok mütevazı davranmıştı.

"Duan Shunxi mi? Sarayda bu adı bilmeyen, duymayan mı var?"

He Simu'nun elindeki inci ışık saçıyordu; ay ışığı bembeyazdı. Kız, omuzlarına bir pelerin atmış, valilik konağının çatısında oturuyordu. Bir eliyle çenesini dayamış, diğer eliyle inciye tutmuş, içinden gelen sesleri dinliyordu.

"Duan ailesi üç kuşaktır akademisyen, üstelik hanedanla akrabalıkları var. Duan Shunxi'nin anneanesi bir önceki hanedanın prensesi, eski imparatorun öz ablasıydı. Babası Duan Chengzhang hastalıktan dolayı görevini bırakmadan önce Ayınler Bakanı'ydı. Ailesi meşhur bir bürokrat hanedanıdır. Kendisi geçen yıl sınavda ikinci olarak saraya girdi; geleceği çok parlaktı."

He Simu çatıya yaslanıp aya bakarak sordu: "Peki, Dük Pei kim?"

"Vay, ecdadım, Dük Pei'yi de mi duydunuz? Şu an sarayda iki grup birbirini yiyor; bir taraf Başvekil Du, diğer taraf Dük Pei. Duan Shunxi'nin babası Başvekil Du'nun sağ koluydu; haliyle o da Du tarafında. Şimdiki imparator gençleri sever; Başvekil Du da yaşlandığı için, Duan Shunxi soylu geçmişi ve Du'nun desteğiyle geleceğin başvekili olarak görülüyordu."

"Ama bir can düşmanı var; onunla aynı yıl sınavı birincilikle bitiren, şimdiki Başdanışman Fang Xianye. Fang Xianye fakir bir aileden geliyor, Dük Pei'nin himayesindeydi; haliyle sınavı kazanınca Dük Pei'nin safına geçti. Bu çocuk çok zeki ve kurnazdır, her fırsatta Duan Shunxi'yi bastırır."

"Geçenlerdeki Güz Ortası ziyafetinde, imparatorun canı sıkılmış, genç yeteneklerden savaş stratejileri üzerine tartışmalarını istemiş. Duan Shunxi bu kez Fang Xianye'yi

bozguna uğratmış, imparatorndan büyük övgü almış. Bunun üzerine Dük Pei tarafı hemen bir dilekçe verip demiş ki; 'Madem Duan Shunxi'nin askerlik dehası var, o zaman kendini bu alanda geliştirmeli.' İmparator da bir anlık hevesle Duan Shunxi'yi askeri bir rütbeye atayıvermiş."

"Duan Shunxi aslında sivil bir bürokrattı; önü açık olan başvekillik yolu bir anda kesildi ve rütbesi askeri bir sınıfa kaydđ. Sivil kökenli olduğu için orduda hiç tabanı yoktu; hata yapması kaçınılmazdı. Fang Xianye de fırsatı kaçırmadı, bir dilekçeyle onu başkentten sürdürüp Tabai birliğine gönderdi. Şansına, o buraya gelir gelmez Huqi istilasđ başladı; Tabai birliğinin generali savaşta ölünce, o da mecburen birliğin başına geçti."

He Simu şakaklarını ovuşturdu, elindeki inciye evirip çevirerek konuştu: "Anladım, demek ki sizin o herkesçe bilinen, meşhur adamınız aslında koskoca bir bahtsızmış."

Soylu bir aileden, başvekillik adaylığından, sınır boylarında kellesi koltukta gezen bir generalliğe düşmek... Meng Wan'ın neden her an patlamaya hazır bir bomba gibi olduğunu ve Duan Shunxi'yi korumak için çırpındığını şimdi daha iyi anlıyordu.

He Simu, Duan Xu'nun odasına baktı; gece yarısı olmuştu ama odada hâlâ sarı bir ışık yanıyordu. Gencin gölgesi pencereye bir çam ağacı gibi dik yansıyordu.

"Ama gördüğüm kadarıyla bu genç generalin hiç derdi yokmuş gibi; yüzünden gülümseme eksik olmuyor, durumundan şikâyet etmiyor," dedi He Simu çenesini avcuna dayayarak. "Gerçekten bu kadar gamsız ve kaderine razı biri mi? Bu tozlu dünyada, onca yıl dirsek çürütüp makam sahibi olan herkes başvekil olmak istemez mi?"

"Fırsatı olsa imparator bile olmak isterler, hahahaha. Duan Shunxi neşeli mizacıyla bilinir, herkese gülümser ama içinden neler geçer, kim bilir? O kadar asil bir soydan gelip bu kadar yetenekliyen, neden en tepede olmayı istemesin ki?"

"Ah... ne kadar sıkıcı."

Dünya menfaat dünyasıydı; herkes çıkarı peşinde koşardı. Bu genç general de sonuçta sıradan bir faniydi; bu şan ve şöhet

oyununun içinde bir ömür boyu dönüp duracaktı.

He Simu'nun eniştesi, gördüğü en asil, en nazik ve en güçlü insandı. Gafletkıran kılıcı öyle bir sahibe alışmışken, nasıl olur da böyle sıradan birine boyun eğerdi?

Aynı anda, odasında askeri raporları okuyan Duan Xu hapşırdı. Odadaki subay hemen ona dönüp sordu: "Bugün kar çok yağdı, generalim şifayı mı kaptı acaba?"

Duan Xu başını salladı; bir süre dalgınca mum ışığına baktı, sonra gözlerini subaya çevirdi.

"Qingsheng, bugün bana suikast düzenleyen adam yakalandı mı?"

Xia Qingsheng mahcup bir ifadeyle kılıcını selam pozisyonuna getirdi: "Henüz hayır. Hain çok mahirdi, hemen izini kaybettirdi. Generalim, bundan sonra dışarı çıkarken lütfen yanınıza muhafız alın; çok tehlikeli."

Duan Xu, muhafızlarla gezmeyi sevmezdi; bu durum başkentte de biliniyordu. Onun gibi bir soylunun yanında dört beş uşakla gezmesi bile "mütevazılık" sayılırdı ama o hep yalnız gezerdi.

Kendi anlattığına göre, eskiden haydutların saldırısına uğramış; yanında yıllardır ona hizmet eden uşaklar onu kurtarmak için canlarını vermişlerdi. O da hatıralarına saygıdan yeni uşak tutmak istemezmiş.

Bu hikâye başkentte yayıldığında, Duan Xu'nun "vefalı ve duygusal" biri olduğu yönünde  n  artmıştı.

"Mahirdi ha... Köşe kulesinde çok gizli bir yer seçmişti; o mesafeden beni nişan alabildiğine göre gerçekten ustaydı," dedi Duan Xu, Qingsheng'in uyarısını duymazdan gelerek.

"Yanımda olsan bile suikast yı fark edemeyebilirdin."

Duan Xu hafifçe gülümsedi.

Hele ki dövüş sanatları bilmeyen "sıradan" bir genç kızın fark etmesi imkânsızdı.

Gece yarısı olmuştu; Xue Chenying kabus görüp uyandı ama Xiaoxiao Abla'nın odada olmadığını fark etti. Birkaç kez seslendi

ama cevap alamayınca eline bir mumluk alıp avluyu aradı; yine bulamadı.

Öylece kalakaldı; kabusundaki sahneler tekrar gözünün önüne geldi. Chenying paniklelemeye başladı, elinde mumlukla kapıyı açıp sokağa fırladı. "Xiaoxiao Abla!" diye bağırarak koşmaya başladı.

Xiaoxiao Abla nereye gitmişti?

Yoksa çok yemek yediği için onu bırakıp gitmiş miydi?

Chenying'in gözleri yaşlarla doldu, sokaklar bulanıklaşmaya başladı. Annesini, babasını ve ölen tüm yakınlarını hatırladı; hepsi bir sabah uyandığında yok olmuşlardı ve bir daha hiç dönmemişlerdi. Bu sanki uğursuz bir işaretti.

Gözünü açtığı anda göremediği kişiler, muhtemelen bir daha asla göremeyeceği kişilerdi.

Bütün gün kar yağdığı için yerler buz tutmuştu; Chenying ağlayarak yürürken ayağı kaydı ve yere kapaklandı.

Mumluk elinden fırladı, mum "pıs" diye söndü ve havaya ince bir duman yayıldı.

Mum söner sönmez, yumuşak ve biraz buğulu bir kadın sesi duyuldu.

"Yavrum neyin var? Neden ağlıyorsun?"

Chenying başını kaldırdı; o ıssız, soğuk ve sessiz sokakta, on adım ötesinde yeşil hırkalı bir kadın duruyordu.

Durmuş olan kar tekrar yağmaya başlamıştı. Kadın karanlıktaydı, sadece zarif hatları seçilebiliyordu. Kulaklarında yeşim küpeler sallanıyor, kucağında siyah beyaz desenli kocaman bir çömlek tutuyordu.

Chenying sendeleyerek yerden kalktı; etrafına baktı, kimsenin olmadığını görünce biraz çekinerek durdu.

"Birini arıyorum," dedi kısık bir sesle.

Kadın bir adım öne çıktı; karların üzerindeki adımları tamamen sessizdi.

"Kimi arıyorsun?"

Bir adım yaklaşınca, kadının kıp kırmızı dudakları ve yüzündeki gülümseme netleşti.

Chenying biraz tereddüt etse de cevap verdi: "He Xiaoxiao Ablayı arıyorum, tanıyor musun?"

"He Xiaoxiao mı? Onu en iyi ben tanırım, nerede olduğunu biliyorum. Gel, anneciğın seni ona götürsün." Kadın bir adım daha yaklaştı.

Chenying gayri ihtiyari bir adım geri gitti; vahşi bir hayvan yavrusu gibi içgüdüsel olarak tehlikeyi sezmişti. şaşkın ve temkinli bir sesle konuştu: "Benim annem çoktan öldü, hem sana da benzemiyordu; neden kendine annem diyorsun?"

Kadın sustu, yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Etraf korkutucu bir sessizliğe büründü; sadece soğuk rüzgârın sokaktaki sancakları dalgalandıran sesi duyuluyordu.

Kadın tekrar bir adım attı ve bu kez tamamen aydınlığa çıktı. Chenying o an fark etti; kadının gözleri tamamen siyahtı, akı yoktu. Kucağında tuttuğu çömleğın üzeri ise kan lekeleriyle doluydu.

Çömleği tutan o narin ellerden taze kanlar süzölüyor, çömleğın kenarından akıp karın üzerine damlıyordu.

Etraf o kadar sessizdi ki, kan damlalarının karın üzerine düşerken çıkardığı ses bile duyuluyordu sanki.

Kadın hiçbir tuhaflık yokmuş gibi, simsiyah gözlerini kırptırarak nazikçe gülümsedi ve çocuğı kandırmaya çalıştı: "şimdi değılim ama birazdan olacağım. Hadi gel, gel anneciğine."

Chenying ağzı açık bir şekilde kadına bakıyordu; korkudan tir tir titremeye başladı.

En temel korku içgüdüsiyle arkasını dönüp kaçmak istedi ama bacakları korkudan jöle gibi olmuştu, söz dinlemiyordu. Xue Chenying sadece çaresizce bağırabildi: "Sen... gelme buraya! Ben... Xiaoxiao Ablayı istiyorum! O... o sihir yapabiliyor!"

Sihir yapabilmenin kötü ruhları kovmakta pek bir işe yaramayacağı aşıkardı ama Chenying'in bildiğı daha korkunç bir yetenek de yoktu.

Kadın gülerek Chenying'e yaklaşırken, aniden nereden geldiği belli olmayan tiz bir ses duyuldu; saçağa tünemiş kargalar havalandı.

"Meng Komutanım, işte o! Çok tekinsiz biri! Sokağa çıkmaya saçını deldiği yetmiyormuş gibi birkaç adamımızı da yaraladı!"

Bir grup devriye askeri yan sokaktan fırlayıp Chenying ile kadının arasına girdi. Başlarında Meng Wan vardı.

Meng Wan arkasına bakıp Chenying'i görünce, "Bu He Xiaoxiao'nun kardeşi değil mi?" diye düşündü. Sonra kılıcını çekip karşısındaki tuhaf kadına doğrulttu.

Kadın durmuştu, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

Meng Wan kadının simsiyah gözlerine baktı; daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Kılıcı tutan eli hafifce titredi: "Bu kadına cin mi musallat olmuş?"

"Ölmek istemiyorsanız çekilin! O çocuğu bana verin!" Kadın vahşileşti, yırtıcı bir hayvan gibi kükredi. Tırnakları aniden uzadı, ağzını açtığında keskin köpek dişleri göründü.

Meng Wan'ın eli titredi, içi ürperdi. Kadın üzerine atılmak üzereyken dişini tırnağına takıp kılıcını kaldırdı ve bağırdı: "Yaşlı Xu, Yaşlı Wang! Çabuk çocuğu götürün!"

Tam o anda kadın aniden gözlerini ve ağzını kocaman açtı; simsiyah gözlerinde inanılmaz bir şaşkınlık, ardından devasa bir korku belirdi. Bir saniye sonra dizlerinin üzerine çöktü; pençeleri ve dişleri anında yok oldu. Bir kurbanlık koyun gibi tir tir titreyerek yere kapandı.

Meng Wan hâlâ kılıcı havada, kadının neden bir anda böyle değiştiğini anlamaya çalışıyordu.

"Affet... affet beni..."

Kadın korkudan konuşamıyordu bile; sadece başını durmadan yere vuruyor, sanki hiç canı yanmıyormuş gibi "güm güm" diye sesler çıkarıyordu.

"Sen de kimsin..." Meng Wan tam soracakken, bir duman bulutu yükseldi ve kadın ortadan kayboldu.

Etraf sanki o kadın hiç orada olmamış gibi sessizliğe büründü.

"Aman Allah'ım, bu kadın gerçekten hayaletmiş!" Arkasındaki askerlerden biri şaşkınlıkla bağırdı.

"Şu Huqi barbarlarının yaptığına bak; şehri kılıçtan geçirince böyle uğursuz şeyler musallat oldu tabii!" Askerler kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar.

Meng Wan hâlâ olayın şokundaydı; Chenying'in durumunu sormak için arkasını döndüğünde, sokağın sonunda bir karaltı gördü.

Üzerinde gül kurusu renginde kürklü bir pelerin vardı, başında siyah tüllü bir şapka takılıydı. Tüller rüzgârda savruluyor, yüzünü gizliyordu. Gelen kişi yağın karların arasında sessizce duruyordu; sanki etrafındaki karanlık onun ağır havasından kaynaklanıyordu. Tüm bedeninde canlı görünen tek şey, belinde yanıp sönen mavi ışıklı yeşim kolyeydi.

Bu... Duan Xu'nun şapkası değil miydi?

Meng Wan duraksadı; tam ağzını açıp soracakken, o karaltı birdenbire sanki bir kukla canlanmış gibi feryat figan ağlamaya başladı. Eteklerini toplayıp Chenying'in yanına koştu ve çocuğun yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Chenying! Beni çok korkuttun! İyi misin? Ablanın senden başka kimsesi kalmadı, sana bir şey olursa ben ne yaparım!"

Chenying de ona sarılıp ağlamaya başladı: "Ühü ühü, Xiaoxiao Abla, seni aramaya çıkmıştım! Sonra o tuhaf kadın geldi, çok korkunçtu!"

Rüzgâr siyah tülü savurduğunda, Meng Wan bu kucaklaşan kardeşlere bakıp gelenin He Xiaoxiao olduğunu anladı.

"O yaratık az önce çok dişliydi, nasıl oldu da bir anda yok oldu?" Devriye ekibindeki Yaşlı Xu şaşkınlıkla sordu.

Meng Wan daha analiz yapamadan He Simu ağlayarak konuştu: "Kesinlikle Meng Komutanımın heybetindendir! O yaratık sizin heybetinizden korkup kaçtı, başka ne olabilir!"

Askerler sanki bir aydınlanma yaşamış gibi hemen onayladılar.

"Bu kız haklı! Siz vatani koruyan kahraman bir kadın

komutansınız, o ise sadece insanlara zarar veren bir hayalet; birazcık onuru olan her hayalet sizin yanınızda utancından yerin dibine girer!"

He Simu ayağa kalktı; Chenying'in elini tutarken gözyaşlarını sildi: "Bizi kurtardığınız için çok teşekkür ederim Meng Komutanım."

Meng Wan kılıcını kınına soktu, kaşlarını çatarak konuştu: "Sen ne biçim ablasın? Gecenin bir yarısı kardeşini sokağa salıyorsun, sokağa çıkma yasağını bilmiyor musun?"

He Simu masumca parmaklarıyla oynadı.

Meng Wan karşısındaki bu zayıf ve narin kıza, onun siyah beyaz net gözlerine baktı; az önce herhalde çok gerildiği için yanlış gördüğünü düşündü.

Sokağın sonunda duran o He Xiaoxiao'nun tülü uçtuğunda, bir an için gözlerinin tıpkı o hayaletinki gibi simsiyah, aksız olduğunu sanmıştı.

Herhalde bir yanılısamaydı.

5. Bölüm: Ceza

Meng Wan, Chenying ve He Xiaoxiao'nun çok korkmuş olduğunu görünce, olayı generale bildirmesi için Yaşlı Xu'yu gönderdi ve kendisi onları eve bırakacağını söyledi.

He Simu gözyaşlarını sildi ve eliyle yakındaki bir avluyu işaret etti: "Komutanım zahmet etmeyin, biz şurada oturuyoruz."

Meng Wan şaşkınlıkla gözlerini açtı, önce avluya sonra kıza baktı: "Valilik konağının hemen yanındaki bu ev... Burası şunun için ayrılmıştı..."

Konuşurken bir şeyi fark etti: "Yoksa bugün generalimizi kurtaran o kadın sen misin?"

He Simu başını salladı, elini kalbine koydu.

"O aciz kulunuz tam da benim."

Meng Wan'ın gözlerinde bir öfke ateşi yandı; ne acıma kaldı ne de endişe. İki adımda He Simu'nun yanına gelip bileğini kavradı: "Gerçekten niyetin bozukmuş! Bu kadar planlı bir şekilde generale yaklaşmaya çalışman... Ne yapmak istiyorsun? Efendine haber mi uçuracaksın? Generalimize tuzak mı kuracaksın?"

He Simu hafifçe güldü, sanki dünyanın en komik şakasını duymuş gibi alçak sesle tekrarladı: "Efendi?"

Bir an durduktan sonra ekledi: "Komutanım müsterih olun, ben o dükü falan tanımam. Eğer generale zarar vermek isteseydim, suikastçı saldırdığında generale yapışıp ölmesini beklemeydim?"

Meng Wan'ın gözlerinden ışıklar saçıldı: "O zaman kesin başka bir çıkarın var!"

Bu... doğrudur aslında.

He Simu, Meng Wan'ın bileğini tutan eline baktı; bu on küsur yaşındaki kızın ne kadar inatçı olduğunu düşündü ve kestirip attı: "Doğrudur, başka bir niyetim var. Doğrusunu isterseniz,

generalimiz bir ilah gibi gökten inip Liangzhou halkını kurtardığı andan beri ona ilk bakışta âşık oldum, bu yüzden ona yakın olmak istiyorum."

Chenying küçük bir "Vay!" çekti, gözleri parladı; az önceki korkudan bembeyaz kesilen yüzüne renk geldi. Belli ki küçük yaşında dedikodu yapmanın tadını almıştı.

"Sen! Generalimiz asil bir soydan gelir, ona ancak başkentin en asil hanımefendileri layıktır; senin gibi bir köylü kızı nasıl olur da böyle bir hayal kurar..." Meng Wan öfkelenirken bir yandan da küçümseyen bir ifade takındı.

He Simu aniden Meng Wan'a yaklaştı, gözlerinin içine bakarak sordu: "Peki sen o asil hanımefendilerden biri misin?"

Meng Wan afalladı, yüzü kızardı: "Ben sayılmam..."

"İşte bu kadar; sen asil değilsin, ben de değilim; sen Duan Xu ile evlenemezsin, ben de; ama sen Duan Xu'yu seviyorsun, ben de. Bu kadar ortak noktamız varken, demek ki kader bizi birbirimize destek olalım diye karşılaştırmış, haksız mıyım?"

He Simu gülümseyerek Meng Wan'ın omzuna vurdu. Bu genç kız, He Simu'nun tuhaf mantığı karşısında söyleyecek söz bulamadı. He Simu ise keyifle arkasını döndü, ağzını açmaya cesaret edemeyen Xue Chenying'in elini tutarak eve doğru yürüdü.

Birden bir şeyi hatırlamış gibi Meng Wan'a döndü: "Meng Komutanım, bugünkü kurtuluşunuz için teşekkürler. Ama bir dahaki sefere elinizde bir tılsım yoksa, böyle azgın ruhlarla karşılaştığınızda kaçmanız en iyisidir."

Başını yana eğip gülümsedi; gece karanlığında yağan karların arasında, şapkanın siyah tülü yüzünü hayal meyal gösteriyordu, sanki siyah tüllü bir fener gibiydi.

"Sonuçta en cesur koyun bile bir kurtla kapışmaya kalkmamalı, değil mi?"

Gece tekrar sessizliğe büründü.

Fanilerin gözündeki sessizliğe.

Şehir dışındaki mezarlıkta aniden mavi bir ışık parladı; ışığın

içinde bir kadın silüeti belirdi. Işık söndüğünde, bulut desenli ayakkabıları nemli toprağa bastı.

Üzerinde pas kırmızısı, bulut ve hanımeli desenli, üç katlı geleneksel bir kıyafet vardı; kıyafetin kesimi yüz yıl öncesinin modasını andırıyordu. Belinde, altıgen bir saray feneri şeklinde oyulmuş, hafif mavi ışık saçan beyaz bir yeşim kolye asılıydı.

O küçük yeşim kolye asıl formuna büründüğünde, tüm ruhlar dünyasını titreten "Melunlar Feneri" olurdu.

Kadının yüzü bembeyazdı, hiçbir yaşam belirtisi yoktu; ince kaşları ve hafif çekik gözleri vardı, gözünün kenarında küçük bir ben duruyordu. Buzdan teni, kemikten asaletiyle son derece etkileyici bir güzelliği vardı. Ölümcül bir sessizliğin içinde bile büyüleyici görünüyordu.

He Simu, anne ve babasının güzelliğini fazlasıyla miras almıştı; asıl bedeni fiziksel bir form alabiliyordu. Ne yazık ki bu beden insanların karşısına çıksa, bir bakışta ölü olduğu anlaşılırdı.

Belindeki kolyeyi çevirdi, siyah gözlerini kaldırdı ve tembelce gülümsedi: "Çık dışarı."

Yeşil hırkalı kadın bir duman bulutuyla önünde belirdi ve titreyerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Hükümdarım... Hükümdarım başılsayın..."

"Adın?"

"Shao... Shao Yinyin..."

He Simu elini havaya kaldırdı; belindeki kolyenin ışığı parlarken, sayfaları yıpranmış kalın bir antik kitap elinde belirdi.

Kitabın sayfalarını tembelce çevirirken konuştu: "Shao Yinyin. Gengzi yılının üçüncü ayının yedisinde Daizhou'nun Muli kasabasında ölen Shao Yinyin."

"Evet... kulunuz..."

He Simu onun sözünü bitirmesini beklemeden seslendi: "Guan Huai."

Bu iki kelimeyi söylerken sesi normalden farklıydı; sanki sesinin içinde havadaki molekülleri titreten, gerilmiş bir yayın

boşalması gibi görünmez bir güç vardı.

Sözü biter bitmez bir duman daha yükseldi ve içinden yaşlı bir adam düştü.

Bu yaşlı adamın yüzü kırış kırış, beli büküktü; saçları ve sakalları bembeyazdı ve yere kadar uzanıyordu. İnsan formuna bakılırsa en az yüz yaşındaydı. Çağrılmadan önce saçlarını tarıyor olmalıydı; yarısı toplanmış, yarısı yerlerde sürünen saçları hem komik görünüyor hem de görüşünü kapatıyordu.

"Hükümdarım! Guan Huai emrinizdedir!" Telaşla eğilerek selam verdi; sesi o kadar tiz ve çatlaktı ki bozuk bir teneke kutuyu andırıyordu.

"Melunlar Sarayı Efendisi, ben şu ağaca mı benziyorum?"

He Simu'nun sesi arkasından gelince, Guan Huai saçlarını kenara itti ve selam verdiği şeyin kapkara bir iğde ağacı olduğunu fark etti; ağaç sanki dallarıyla onunla alay ediyordu. Guan Huai hemen arkasını döndü, bu sırada kendi saçlarına takılıp düşeyazdı.

"Hükümdarım, affedin, yaşlı gözlerim artık pek seçemiyor..."

"Saray efendisinin saçları işine engel olacak kadar uzamış, kestirsek mi acaba?"

Guan Huai hemen saçlarına sarıldı, "Olmaz, olmaz! Siz de bilirsiniz hükümdarım, biz melun ruhların kesilen saçı bir daha çıkmaz," diye mırıldandı.

Melunlar Hükümdarı'nın altında sağ ve sol vezirler ile yirmi dört ruh görevlisi bulunurdu. Her görevli bir saraydan sorumluydu; Guan Huai de Melunlar Sarayı'nın efendisiydi.

He Simu ona bir süre baktı, sonra mezar taşına yaslanıp elindeki kitaba vurarak sordu: "Otuz iki altın kuralın beşinci bölüm, üçüncü maddesi nedir?"

Guan Huai, hocası tarafından derse kaldırılan bir talebe gibi titredi, bir süre donup kaldıktan sonra hatırladı: "Şey... ah, on yaşından küçük çocukların yenmesi yasaktır!"

He Simu kitabı sertçe kapattı ve yerde titreyen Shao Yinyin'i işaret etti: "Senin sarayındaki bir ruh, gözümün önünde sekiz

yaşında bir çocuğu yemeye kalktı. Görünüşe bakılırsa kanunlar senin sarayında sadece kağıt üzerinde kalmış."

Guan Huai yerdeki Shao Yinyin'e bir bakış attı ve yaltaklanarak güldü: "Bu kızcağız melun ruha dönüşeli çok olmadı, pek kural bilmez..."

"Kural bilmez mi? Shao Yinyin, şu siyah beyaz çömleğini çıkar da, saray efendisi ne kadar kural bilmediğini kendi gözleriyle görsün," dedi He Simu, Shao Yinyin'e bakıp gülümseyerek.

Shao Yinyin donup kaldı, neredeyse toprağa gömülecek kadar eğildi ve kısık bir sesle, "Benim bir çömleğim yok..." diye mırıldandı.

He Simu gözlerini hafifçe kıstı, her kelimenin üzerine basarak konuştu: "Dedim ki, çıkar şunu."

Belindeki kolye aniden göz kamaştırıcı bir ışık saçtı. Shao Yinyin acıyla haykırdı ve titreyerek, üzerinde çocukların oyun oynadığı desenler olan geniş karınlı bir çömlek çıkardı.

Çömleği görünce Guan Huai'nin yüzü değişti, hemen bağırdı: "Fang Chang! Fang Chang!"

Bir duman daha yükseldi ve içinden uzun boylu, zayıf, beyazlar içinde bir bilgin çıktı. Yüzü bembeyazdı, diz çökerek Guan Huai ve He Simu'yu selamladı.

"Hükümdarım ve Efendim, kulunuz emrinizdedir."

Guan Huai, Fang Chang'ı işaret ederek öfkeyle bağırdı: "Sana güvendiğim için inzivaya çekildiğimde sarayın işlerini sana bırakmıştım! Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin? Saraydaki ruhların gizlice ruh ateşi biriktirdiğini nasıl fark etmezsin?"

Bu öfke dolu suçlama aslında kendini temize çıkarma çabasıydı; işlerin sarpa sardığını anlayınca hemen bir günah keçisi bulmuştu. Az önce "gözlerim seçmiyor" diyen adam, şimdi çömleğin ne olduğunu bir bakışta anlamıştı.

"Maşallah, hepiniz birbirinize bağlıymışsınız," dedi He Simu gülererek. Shao Yinyin'in elinden o siyah beyaz çömleği aldı; üzerindeki desende karın bağı takmış küçük çocuklar top oynuyordu, çok canlı ve neşeli bir resimdi.

Böylesine sevimli bir çömleğin içinde, on yaşından küçük altı çocuğun zayıf ama saf ruh ateşleri duruyordu.

"On yaşından küçük çocukları öldürmek, suç bir. Ruh ateşi biriktirmek, suç iki. Kanunlara göre cezası nedir?"

Beyaz yüzlü bilgin başını yere vurdu, acıyla haykırdı: "Hükümdarım, ne olur bir ayrıcalık tanıyın, Yinyin'i bağışlayın! O bilerek size karşı gelmedi. Yinyin hayattayken dört çocuk doğurdu, hepsi birer birer öldü. Beşinciye doğururken kendisi de öldü. İçindeki evlat hasretiyle bir hayalete dönüştü, yüz yıl sonra da melun ruh oldu. Takıntısı evlat sahibi olmaktı; kendini tutamıyor, ne olur ona acıyın, bağışlayın!"

Guan Huai hemen Fang Chang'a sert bir bakış fırlattı.

He Simu bu bilgin kılıklı ruhu bir süre süzdü, tembelce konuştu: "Ruh defterinde hayat hikâyesi zaten yazıyor, bana neden tekrar anlatıyorsun? Bana bilerek karşı gelip gelmediği umurumda değil ama ben bu makamda olduğum sürece..."

He Simu duraksadı, bakışları buz kesti: "Benim kanunlarıma karşı gelinemez."

Fang Chang dişlerini sıkarak başını eğdi. He Simu ona yaklaştı, önünde hafifçe eğilerek gülümsedi: "Shao Yinyin'i seviyor musun?"

"Kulunuz..." Fang Chang hızlıca Shao Yinyin'e bir bakış attı.

"Bu yüzden ona acıdın, onu şımarttın ve suçlarını gizledin, öyle mi?"

"Asla öyle değil!"

He Simu belindeki kolyeyi okşayarak gayet rahat bir tavırla konuştu: "İnsanların bir sözü vardır; 'Evladını çok şımartan onu öldürür', sevgililer arasında da durum pek farklı değil."

Fang Chang tam bir şey söyleyecekken Guan Huai lafa atıldı ve azarladı: "Hükümdarımız haklı! Yediğin her lokmanın kıymetini bileceksin. İnsaniyken öğrendiğin edebi ruh olunca mı unuttun? Pirinç yerken şükretmeyi biliyorsun da, insan yerken neden başına buyruk davranıyorsun?"

Guan Huai bir yandan Fang Chang'a susması için işaret

ediyor, bir yandan da He Simu'nun yüz ifadesini kolluyordu.

Shao Yinyin yere kapandı, "Hükümdarım, ne olur ilk suçum olduğunu düşünüp cezamı hafifletin," diye mırıldandı.

He Simu, dürüstlük abidesi gibi duran Guan Huai'ye bir bakış attı ve güldü: "Bu senin sarayındaki bir ruh, kurala göre cezayı senin vermen lazım."

Bunu duyunca Fang Chang'ın yüzünde bir sevinç belirdi, Guan Huai ise titredi. He Simu, Guan Huai'ye yaklaştı ve beli bükük omzuna vurdu.

"Onun cezasını sen ver, senin cezanı da ben vereyim, nasıl olur?"

"Kulunuz..."

"Şu an izindeyim; Jiang Ai ve Yan Ke benim yerime ruhlar bölgesini yönetiyor. Sen bugün gidip bugünkü cezanı çek. Onu nasıl cezalandırdığını bana anlatmana gerek yok; yedi gün sonra ruh defterinde hâlâ onun adı duruyorsa, o zaman tekrar konuşuruz."

He Simu yerdeki Shao Yinyin ve Fang Chang'a bakmadan, tekrar Guan Huai'nin omzuna vurdu ve mavi bir ışıkla ortadan kayboldu.

"Hükümdarımızı saygıyla uğurluyoruz," dedi Guan Huai derin bir reveransla. He Simu gidince sanki üzerinden koca bir dağ kalkmış gibi rahatladı, beli bile biraz dikleşti.

Yavaşça arkasını döndü, komik beyaz saçlarını kenara itti ve yerdeki Shao Yinyin ile Fang Chang'a bakıp öfkeyle konuştu: "Fang Chang, Fang Chang! Sana ne diyeyim ben? Sevgilini korudun anladık da, hükümdara karşı gelmek ne demek? Shao Yinyin'in yaptıkları karşısında, ağzınla kuş tutsan hükümdar yumuşamaz!"

Shao Yinyin korkuyla Fang Chang'a baktı; tam yalvaracakken Guan Huai'den bir azar daha işitti: "Şimdi mi korkun geldi? Ruh ateşi biriktirip çocuk öldürürken çok keyifliydin ama!"

Çok yaşlı bir adamdı, sesi bozuk teneke gibiydi ama azarlarken sesi gür çıkıyor, sakalları bir karış havaya kalkıyordu.

Fang Chang'ın zayıf elleri Shao Yinyin'in sırtını sıvazlıyordu; kararlı bir ifadeyle diz çöktü: "Saray Efendisi, siz ruhlar bölgesinin en yaşlısısınız; hükümdar size her zaman saygı duyar. Yalvarırım, Yinyin için bir ricacı olun; sizin için her şeyi yapmaya hazırım, bu iyiliğinizi asla unutmam!"

Guan Huai bir süre Fang Chang'a baktı, sonra derin bir iç çekti: "Üç bin küsur yaşındayım diye ne değişir? He Simu ruhlar bölgesindeki isyanı bastırıp yirmi dört sarayı kan gölüne çevirdiğinde henüz yüz yaşında bile değildi. Saray efendilerinin üçte biri onun elinde yok oldu; hepsi de ondan çok daha yaşlıydı."

"Eğer son yüz yılda huyu biraz yumuşamasaydı, az önce söylediklerin yüzünden bin kez yok edilirdin."

Fang Chang donup kaldı; Guan Huai'nin Shao Yinyin'i kurtarmayacağını anladı ve umutsuzca yere kapandı.

"Bu işi hallettikten sonra benim yerime hükümdara gidip af dile. Unutma, az konuş; hükümdar izin deyken bizi pek aramaz, rahatsız edilmekten de hiç hoşlanmaz."

Guan Huai, Fang Chang'ın omzuna vurdu, yerdeki Shao Yinyin'e bir bakış attı ve başını sallayarak oradan ayrıldı.

He Simu gibi ne yapacağı belli olmayan, on kuşak içindeki en yetenekli Melunlar Hükümdarı'nı karşısına almaya hiç niyeti yoktu.

6. Bölüm: Askeri Emir

Liangzhou valilik konağının çalışma odasında, mangal ateşi odayı ısıtmış, havaya ince bir duman kokusu yayılmıştı. Değerli ahşap masanın üzerinde, üzerinde "Gizli" yazan ve Savaş Bakanlığı'nın kırmızı mührünü taşıyan bir mektup duruyordu.

Bu mektup az önce "sekiz yüz mil hızla" Duan Xu'ya ulaştırılmıştı; açılalı daha bir saat bile olmamıştı. Şu an Duan Xu masasının başında oturuyordu; Meng Wan ve Xia Qingsheng da önündeydi. Duan Xu mektubu onlardan saklamamış, masanın üzerine açıkça koymuştu.

Meng Wan'ın bakışları karardı, yumruğunu sıkarak konuştu: "Hadsizlik! Bu resmen seni ölüme göndermek!"

Duan Xu kollarını masaya dayamış, parmaklarını birbirine kenetleyip çözüyordu; düşünürken hep böyle yapardı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerini kaldırdı: "Başkomutan Qin'in fikri yanlış değil; Liangzhou geri alındı ama Yuzhou'nun büyük kısmı hâlâ Danzhi ordusunun elinde. Yuzhou'nun güneyi dümdüz ova; Büyük Liang'ın artık savunacak bir engeli kalmadı. Huqi ordusu Yuzhou'yu alırsa doğrudan başkente dayanır; bu yüzden Yuzhou asla kaybedilmemeli. Hem Danzhi hem de Büyük Liang bunun farkında, bu yüzden asıl savaş orada kilitlenmiş durumda."

"Danzhi ordusu uzak yoldan geldi, savaşın uzamasını hiç istemezler. Yuzhou'da hâlâ Büyük Liang'ın seçkin birliklerinin elinde olan altı şehir var; oraları düşüremiyorlar, bu yüzden kesinlikle takviye isteyecekler. Liangzhou'yu kaybettikleri için tek takviye yolları burası."

Duan Xu, parmağıyla masadaki haritada bir çizgi çizdi; bu çizgi Yuzhou'nun arkasını ve Guan Nehri hattını gösteriyordu.

"Ancak Yuzhou'nun arkası Danzhi'nin ağır birlikleriyle korunuyor. Takviye hattını kesmek isteyeceğimizi tahmin edip orada ölümüne bir savunma hazırlayacaklardır. Tabai birliği

sadece seksen bin kişi; böyle bir kayba dayanamayız. Yuzhou'yu kurtarmak için..."

Duan Xu'nun eli haritadaki Liangzhou'ya, Guan Nehri'nin geçtiğı noktaya gitti: "Guan Nehri'ni geçip, Danzhi'nin Shuo Zhou merkezini dolanarak ele geçirmeliyiz. Böylece Guan Nehri'nin kuzeyi ile güneyi arasındaki Huqi bağlantısını kesmiş oluruz. Bahar gelip nehir buzları çözüldüğünde, Danzhi'nin yapacak hiçbir şeyi kalmayacak."

Meng Wan sinirle güldü: "Doğru, Başkomutan Qin doğru düşünmüş; oturduğu yerden ahkâm kesmek kolay tabii. Bahar gelip buzlar çözüldüğünde Shuo Zhou'da kapana kısılacak olmamızı geçtim, Guan Nehri'ni geçip Danzhi'ye saldırmak ne demek? O Qin Huanda bile Danzhi ordusu karşısında hep savunmada kalıyor, hiç saldırmaya cesaret edemiyor; ama bizden Danzhi topraklarına girmemizi mi bekliyor?"

"Böylesine önemli bir görevi neden kendi has birlikleri olan Suying ya da Shengjie ordularına vermiyor? Onlar onun öz evlatları! Sen ise Dük Pei'nin gözünde bir dikensin; Başkomutan Qin de onun eniştesi olduğuna göre, belli ki seni ölüme gönderiyor!" Meng Wan konuşurken gözleri doldu, yumruğunu masaya vurdu: "Lanet olsun! Vatan elden giderken bile hâlâ rakiplerini yok etme peşindeler!"

Yıllardır orduda olduğu için, soylu bir aileden gelse de ağız biraz bozulmuştu.

Duan Xu'nun gözlerindeki o berrak ve vakur ifade hiç değişmedi. Hatta gülümsedi; az önceki ciddi tavrından eser kalmamıştı, gayet rahattı.

"Başkomutan Qin sonuçta tüm orduların komutanıdır, emrine karşı gelinemez. Eğer Büyük Liang'ı kurtarmak için birilerinin ölüme gitmesi gerekiyorsa, bu 'kim gitmeli, kim gitmemeli' davası olmamalı, değil mi? Başkomutan'ın beni ölüme göndermesi, bana güvendiğini gösterir, öyle değil mi?"

Meng Wan şaşkınlıkla Duan Xu'ya baktı; onun bu "bahtsızlığına mı üzülse yoksa tepkisizliğine mi kızsın" bilemedi. Meng ve Duan aileleri eski dosttu; Duan Xu'yu yıllardır tanıyordu

ama onun bu huyunu hiç anlayamamıştı; en kötü şeyi bile iyiye yorar, kimseden şikâyet etmezdi.

Duan Xu ayağa kalktı; boyu posu yerindeydi, yüzü de çok yakışıklıydı. Güldüğünde o "parlak gözler ve bembeyaz dişler" tabirine tam uyuyordu; etrafına neşe ve huzur saçan bir havası vardı.

Masanın önüne geldi, bakışlarını sessizce duran Xia Qingsheng'e çevirdi. Xia Qingsheng ve Meng Wan, onun başkentten getirdiği adamlardı. Xia Qingsheng zaten az konuşan biriydi, şu an kaşlarını çatmış, çok ciddi görünüyordu.

"Qingsheng, neyin var?"

Xia Qingsheng dişlerini sıktı, aniden diz çöküp selam verdi, sesi gür ve kararlıydı: "Generalim, benim yüzümden bu hâldesiniz. Eğer kardeşimi kurtarmak için o Bay Fan ile tartışmasaydınız, Bay Fang'ın iftirasına uğrayıp bu tehlikeli göreve sürülmezsiniz."

Gözlerini Duan Xu'ya kaldırdı; bakışlarında mahcubiyet ama büyük bir sadakat vardı: "Kararınız ne olursa olsun, ölüme kadar peşinizdeyim!"

Duan Xu bir kararlı Xia Qingsheng'e, bir de öfkeli Meng Wan'a baktı ve birden kahkahayı bastı; öyle bir gülüyordu ki ikisi de şaşkınlıktan donakaldı.

Duan Xu gülmeyi çok severdi; Meng Wan onu tanıdığı yıllar boyunca hiç asık suratlı görmemişti ama yine de bu durumlarda bile gülmesine alışamıyordu.

Duan Xu, Xia Qingsheng'i kolundan tutup kaldırdı ve onlara döndü: "Neler oluyor size böyle? Hepinizin yüzünde öyle bir ifade var ki, sanki az sonra idama gideceksiniz. Kaybedeceğime bu kadar mı eminsiniz?"

"Size bu durumu önceden haber verdim, kimseye tek kelime etmeyeceksiniz. Qingsheng, Yardımcı Komutan Wu'ya söyle, iki saat sonra valilik konağına yanıma gelsin. Meng Wan, sen benimle gel, bir işimiz var."

Duan Xu, Xia Qingsheng'in omzuna vurdu, sanki onu teskin eder gibiydi. Hiç dert etmiyormuş gibi bir tavırla valilik

konağından çıktı.

Sınır boylarında da başkentteki alışkanlığını sürdürüyor, yanına muhafız almıyordu. Bu kez de sadece Meng Wan ile birlikte konaktan çıktı. Kan lekelerinin hâlâ durduğu o ıssız caddede bir süre durduktan sonra sağa döndü ve valilik konağının yanındaki o küçük avluya doğru yürüdü.

Bir genç kız, avlunun girişindeki basamaklara oturmuştu. Üzerinde ay beyazı bir hırka, omuzlarında gül kurusu bir pelerin vardı; boynundaki beyaz kürkün arasından görünen yüzü, utangaçlıktan kızarmış bir şeftaliyi andırıyordu.

Kızın elinde karmaşık desenli bir şekerleme vardı; mavi hırkalı küçük çocuk da benzer bir tane almış, kızın yanına sokulmuştu. Etraflarında yedi sekiz yaşlarında bir grup çocuk toplanmıştı; yere çökmüş, pürdikkat kızın anlattığı hikâyeyi dinliyorlardı.

Meng Wan, He Xiaoxiao'yu görünce yine sinirleri tepesine çıktı: "Generalim, ona bakmamı emretmişsiniz; ev istedi verdik, yemek istedi verdik, kıyafet istedi verdik. Şu an resmen bir hanımefendi gibi yaşıyor. Daha ne kadar ona bakmaya devam edeceğiz?"

Duan Xu gayet rahat bir tavırla cevap verdi: "Onun Dük Pei'nin adamı olduğunu ve bana zarar vereceğini söylemiştin. Yemek istedi, ev istedi ama canımı istemedi ya; bu da bir şeydir. Onu boş ver de, bu aralar onunla aran nasıl?"

Meng Wan öfkesini bastırıp rapor verdi: "Kimsesinin olmadığını, Xue Chenying'in babasının ona bir iyilik yaptığını, bu yüzden çocuğa baktığını söylüyor. Ama araştırdım; Liangzhou'da onu tanıyan kimse yok, Chenying'in babası da daha önce ondan hiç bahsetmemiş."

"Birkaç gündür ona hava durumunu soruyorum; her seferinde doğru tahmin ediyor. Rüzgârın yönünü, şiddetini, yağışın saatini bile şaşıyor. Ama generalim, bence bu kıza güvenilmez."

Duan Xu, Meng Wan'ın yorumuna bir şey demedi, sadece "Anladım," dedi.

Avlu girişindeki o kalabalığa yaklaştılar; He Xiaoxiao'nun

berrak sesini duydular:

"Bir de baktım ki o melun ruh dünya güzeli bir kadınmiş ama gözleri simsiyahmış, aksızmış. Kucağında kocaman bir çömlek tutuyormuş, çömlektten şırıl şırıl kan akıyormuş. Birden dişleri uzamış, pençeleri çıkmış, ağzını kocaman açmış..."

He Simu narin ellerini havaya kaldırıp çocukların üzerine atılacakmış gibi yapınca, çocuklar çığlık çığlığa kaçıştı. Kız hemen yüzünü yumuşatıp gülmeye başladı; kaçan çocuklar tekrar yanına döndü.

Örgülü saçlı küçük bir kız korkuyla sordu: "Abla, gerçekten ruhlar var mı? Ruhlar bu kadar korkunç mu?"

"Tabii ki var, Chenying ile beni az kalsın yiyecekti! Bundan sonra garip birini görürseniz, hele ki gözleri simsiyahsa, hemen kaçın," dedi He Simu elini kalbine koyarak; sanki hâlâ korkuyormuş gibi görünüyordu. "Ben ruhlardan çok korkarım, günlerce uyuyamam, hep kabus görürüm! Duydum ki ruhlar tarafından yenilenlerin bir sonraki hayatlarında şansları çok kötü olmuştur, belki ömür boyu hiç şeker yiyemezlermiş!"

Çocuklar bu korkunç ihtimal karşısında dehşete düştüler.

"Peki melun ruhların hiç korktuğu bir şey yok mu?" Şişman bir çocuk, kaçamayacağından korktuğu için endişeyle sordu.

"Vardır herhalde... Babam derdi ki; tılsımlardan, kutsal silahlardan ve bir de... başlarından, yani Melunlar Hükümdarı'ndan korkarlarmış," dedi He Simu. Bir an düşündükten sonra devam etti: "Ruhların da bir hükümdarı varmış, tıpkı bizim imparatorumuz gibi."

Yanındaki mavi hırkalı çocuk şaşkınlıkla bağırdı: "Ruhlar Hükümdarı mı? Ruhların da mı kralı var?"

"Öyleymiş... Ben de babamdan duydum. Sadece Melunlar Hükümdarı insanlarla çocuk sahibi olabilirmiş; o çocuklar doğuştan melun ruh olmuştur ve diğerlerinden çok daha güçlü olurlarmış. Genelde tahtı da onlar devralmış..."

He Simu çocuklara ruhlar dünyası hakkında bilgiler —aslında kendi hikâyesini— anlatırken, birden kalabalığın dışında ona gülümseyerek bakan Duan Xu'yu gördü.

Hâlâ sivil kıyafetler içindeydi; desenli kaftanı, saç ve gri şeritleriyle tam bir beyefendi gibi duruyordu. Bugün güneş çok parlaktı; o da bu aydınlığın içinde durmuş, kızın yansımasını taşıyan o tertemiz bakışlarıyla ona bakıyordu.

He Simu, Fengyi'nin ona Duan Xu'nun henüz on dokuz yaşında olduğunu söylediğini hatırladı; gerçekten de ömrünün en parlak dönemindeydi.

He Simu neşeyle gülümsedi, ayağa kalkıp selam verdi: "Generalim."

Duan Xu de selamla karşılık verdi: "He Hanım'ın bilgisi beni hayran bıraktı."

He Simu mütevazı bir tavırla, "Hepsi kulaktan dolma şeyler," dedi.

Chenying'i ve diğer çocukları dağıttıktan sonra Duan Xu'ya yaklaştı ve önünde durup doğrudan gözlerinin içine baktı: "Generalim, bir emriniz mi vardı?"

"He Hanım'ın hava durumunu önceden görme gibi eşsiz bir yeteneği olduğunu duydum," dedi Duan Xu lafı dolandırmadan.

"Sadece gözlerim biraz iyidir; rüzgârı ve bulutları seçebiliyorum, o kadar. Küçük bir beceri işte."

"Acaba hanımefendi, Tabai birliğinin hava ve rüzgâr kâhini olmayı kabul eder mi?"

Savaşta gökyüzü, yeryüzü ve insan uyumu çok önemliydi; ordu kâhini bu uyumu takip eden kişiydi.

He Simu biraz şaşırdı; Meng Wan'ın şüpheleri varken bu genç generalin ona bu kadar güvenip önemli bir görevi teslim etmesi beklenmedik bir durumdu.

Hemen şaşırmış ve gururu okşanmış bir ifade takındı: "Eğer generalimizin yanında Büyük Liang için bir şeyler yapabileceksem, canıma minnet. Generalim benden ne yapmamı istiyor?"

Duan Xu, yandaki Meng Wan'ın endişeli bakışlarına aldırmadan sordu: "Hanımefendi bilir mi; önümüzdeki günlerin hangisinde gece vakti doğu rüzgârı eser? Ne kadar sert olursa o

kadar iyi; hatta mümkünse kar da yağmalı."

Gece, doğu rüzgârı, kar.

He Simu bir an duraksadı; o kısa anda yüzünde bir acıma ifadesi belirdi, sanki Duan Xu'nun ne yapacağını tahmin etmiş gibiydi. Ancak o ifade bir saniyede kayboldu ve yerini tekrar neşeli tavrına bıraktı.

"Burası alçak bir yer ve binalar rüzgârı kesiyor. Generalim sakıncası yoksa, rüzgârı izlemek için beni şehir surlarına çıkarır mı?"

Meng Wan daha fazla dayanamadı; Duan Xu'nun neden böyle ne idüğü belirsiz birinden yardım istediğini anlamıyordu ve şimdi öfkesi iyice artmıştı.

"Surlar askeri savunma hattıdır, stratejik öneme sahiptir; sen kimsin ki oraya öyle elini kolunu sallayarak çıkacaksın?"

"Ben kim miyim? Ben Tabai birliğinin kâhini değil miyim, Meng Komutanım?" dedi He Simu masum bir gülümsemeyle.

"Sen!"

Duan Xu, üzerine yürümeye hazırlanan Meng Wan'ı durdurdu. He Simu'ya bir süre baktı ve gülümseyerek başını salladı: "Pekâlâ, seni surlara çıkaracağım."

7. Bölüm: Gönüldeki Arzu

Liangzhou Kalesi'nin surları devasa birer dev gibi heybetli ve sağlam inşa edilmişti. Lakin bu devler bile Huqi ordusunun ilk saldırısını durdurmaya yetmemiş, şehrin masum halkını koruyamamıştı.

Surların üzerinden bakıldığında, geniş Guan Nehri ve açık havalarda nehrin karşı kıyısındaki Danzhi'nin Shuozhou eyaleti seçilebiliyordu.

Nöbetçi askerler Duan Xu'yu görünce selam durdular. Surların savunmasından sorumlu Yüzbaşı Han Lingqiu hemen yanlarına geldi. Uzun boylu, çevik bir adamdı; çenesinden şakağına kadar uzanan derin yara izi ona ürkütücü bir hava katıyordu. Ciddi bir ifadeyle ellerini birleştirip selam verdi: "General Duan."

Duan Xu başıyla onayladı, Meng Wan'a savunma hatlarını incelemesi için yüzbaşıya eşlik etmesini söyledi. Sonra dönüp elinde şekerlemesiyle duran kıza baktı.

Kız gayet doğal bir tavırla surların kenarına yürümüş, bir yandan nehre bakıyor, bir yandan da şekerlemesini yalıyordu.

Surların üzeri şehrin içi gibi değildi; kış rüzgarı burada çok daha sert ve keskin esiyordu. Rüzgar kızın saçlarını savuruyor, pelerinini şişiriyordu; adeta karların ortasında açmış pembe bir çiçek gibiydi.

Çıplak elini surların buz gibi taşlarına koymuştu. O taşlar normalde insanın tenini bıçak gibi keserdi; parmak uçları ve burnu soğuktan kızarmıştı ama en ufak bir ürperme belirtisi göstermiyordu.

Soğuğu hissedebilen bir insan, asla bu kadar tepkisiz kalamazdı.

He Simu aniden başını çevirdi: "Surların üzerinde rüzgar gerçekten de çok net görünüyor. Beyaz örümcek ağları gibi tüm dünyayı sarmış; nereden gelip nereye gittiği belli değil."

Örümcek ağına benzeyen rüzgar... İlginç bir benzetmeydi.

Duan Xu onun işaret ettiği yöne bakarak mırıldandı: “Beyaz bir rüzgar mı? Tıpkı şu kol ağzımdaki renk gibi mi yani?”

“Evet,” dedi He Simu gülümseyerek. Sonra aniden sordu: “Generalim, sizin hiç gönlünüzde yatan bir arzunuz, bir dileğiniz var mı?”

“Dilek mi?”

“Evet, dilek.”

Duan Xu hafifçe gülümsedi ve gayet vakur bir sesle cevap verdi: “Tek arzum, Guan Nehri’nin kuzeyindeki on yedi eyaletin tekrar Büyük Liang topraklarına katılmasıdır.”

“...”

He Simu’nun yüzündeki ifade değişmedi ama içinden, "Bu ne resmi, ne tumturaklı bir cevap böyle; Guan Huai’nin yağcılıklarından bile daha sahte," diye geçirdi.

Duan Xu onun sessiz kaldığını görünce, “Ne oldu?” diye sordu.

He Simu hüzünlü bir ifade takındı; kan görmekten çok korktuğunu, bu on yedi eyaleti geri alma davasında dökülecek kanları düşündükçe içinin ürperdiğini söyledi. Sonra aniden Duan Xu’ya yaklaştı. Genç adam gülümseyerek ama mesafesini koruyarak yarım adım geri çekildi ve ne diyeceğini bekledi.

“Ben dünyayı gezerken kafatası yapıları üzerine çok kafa yordum,” dedi He Simu, adamın kafasını işaret ederek. “Generalim, sizin kafatası yapınız harika; arkası yuvarlak, tepesi yüksek, alnınız geniş ve kaş kemikleriniz belirgin. Üstelik çift göz kapaklısınız.”

Duan Xu kaşlarını kaldırdı; bu sözler bir iltifattan ziyade, bir kasabın kurbanlık hayvan seçerkenki tecrübelerine benziyordu.

“Safkan Han halkının kafatası böyle olmaz. Babamdan duymuştum; yüzlerce yıl önce Danzhi’nin bile kuzeyinde Di adında bir kavim yaşamış. Onların kafatası yapısı tam olarak böyleymiş. Vaktiyle Di kavmi ile Han halkı arasında çok kan dökülmüş, büyük nefretler yaşanmış. Ama bugün dünyada Di kavmi diye bir şey kalmadı; hepsi Han halkına karıştı, sizin

atalarınızın kanına karıştı.”

Bugün Huqi ve Han halkı birbirine düşman olabilir ama en nihayetinde kanları birbirine karışacak; yüz yıl sonra kardeş, evlat olacaklar.

Dünya böyledir. Nefret ettiğinle bir bakmışsın can ciğer olmuşsun, sevdiğinle bir anda yabancı. Her şey gelip geçicidir, hiçbir şey olduğu gibi kalmaz.

Bu bitmek bilmeyen savaşlar, vatan kurtarma sevdaları... Hepsi sonunda birer toz bulutu olup uçup gidecek. Dünya bu kadar sıkıcıyken, neden her şeyi bu kadar ciddiye alıyorsunuz ki?

Duan Xu bir süre He Simu'ya baktı, sonra aniden kahkahayı bastı; surlara tutunarak omuzları sarsıla sarsıla güldü.

He Simu şaşkınlıkla ona bakıyordu; bu konunun neresi komikti ki? Bu çocuk gerçekten de biraz tuhaftı.

Aslında hakkını yememek lazımdı; Duan Xu gülerken çok yakışıklı görünüyordu. Gözleri mutlulukla parlıyor, bembeyaz dişleri ortaya çıkıyordu.

“Kusura bakmayın He Hanım, ben doğuştan biraz fazla neşeliyimdir; sözlerinize bir itirazım olduğundan değil,” dedi Duan Xu gülüşünü dindirmeye çalışarak. “Sadece çocukluğumu hatırladım. Deniz kenarında kumdan kaleler yapmayı çok severdim. Ne kadar güzel bir kale yaparsam yapayım, sular yükselince hepsi dağılıp giderdi. O zamanlar sizin bu bakış açınıza sahip olsaydım hiç üzülmezdim. Neticede kale yok olmuyor, sadece tekrar kuma dönüşüyor.”

“Belki siz deniz gibisiniz, ben ise o kumdan kale.”

Başını yana eğip He Simu'ya gülümsedi: “Doğmadan önce kumdum, öldükten sonra yine kum olacağım. Sadece şu an, bu kısa an için bir kaleyim ve sadece bu an için yaşamam yeterli.”

Yüz yıl öncesi ya da sonrası ne fark ederdi ki? Dünya bin kez dönse, o artık kendisi olmayacaktı.

He Simu bir süre ona baktı. Genç adam güneşin altında duruyordu; o örümcek ağına benzeyen rüzgarlar etrafını bir koza gibi sarmıştı.

İçinden, "Faniler işte... Topu topu yüz yıllık ömürleri var ama hala aşkı, nefreti, intikamı aşamıyorlar," diye geçirdi. Ama dışarıdan hayranlık dolu bir ifadeyle el çırpıttı.

Duan Xu'nun gözleri kızın elindeki şekerlemeye kaydı: "Deminden beri soracağım, o şekerlemedeki figür nedir?"

"Shen Tu. Chen Ying'de de Yu Lei var; iki kapı muhafızı tanrısı," dedi He Simu, omzu kopmuş şekerlemeyi sallayarak. "Geçen gece hayalet görünce çocuk çok korktu. Ben de Meng Wan'dan biraz şeker alıp bu iki muhafızı çizdim. Derler ki azılı ruhlar bunlardan çok korkarmış; uğursuzluğu defetsin diye yaptım."

Bunu söylerken şekerleme muhafızın kafasını bir ısırıkta koparıverdi.

Duan Xu kendini tutamayıp güldü, başını salladı. He Simu şekerlemeyi ona uzattı: "Tadına bakmak ister misin?"

Kehribar rengi şekerleme güneşin altında bir mücevher gibi parlıyordu. Şekerlemenin boşluklarından kızın o masum ve içten gülümsemesi görünüyordu.

Duan Xu elini uzattı, şekerlemenin henüz ısırılmamış sol ayağından bir parça koparıp ağzına attı. Kaşlarını hafifçe çattı, sonra gülümsedi: "He Hanım, bu çok tatlıymış."

He Simu ona yaklaştı, muzipçe sordu: "Generalim, tatlı olan nedir tam olarak?"

Kızın yüzü soğuktan kızarmıştı ama gülüşü gerçekten de çok tatlıydı.

Genç adamın gözlerinde bir ışık çaktı ama istifini bozmadan cevap verdi: "Şekerleme."

"Öyle mi?"

"Haddinden fazla tatlı."

"Zevkler tartışılmaz, ben tatlıyı çok severim." He Simu şekerlemeden bir ısırık daha aldı, uzaklardaki donmuş nehre bakarak aniden konuştu: "Dört gün sonra, on birinci ayın sekizi. Gece yarısı doğu rüzgarı esecek ve kar yağacak."

Duan Xu mesajı almıştı; eğilerek teşekkür etti. Tam o sırada

kızın sesi tekrar duyuldu:

“Gerçekten gitmek zorunda mısınız?”

Duan Xu başını kaldırdığında, kızın doğrudan gözlerinin içine baktığını gördü. Bakışlarında yine o hafif acıma duygusu vardı.

“Meng Wan’dan duydum; aslında siz keşif birliğinin generali değilmişsiniz, sadece geçici olarak atanmışsınız. Soylu ailenizin nüfuzunu kullanarak başkente dönmenin bir yolunu bulabilirdiniz.”

Duan Xu iç çekti: “Herkes neden böyle yapıyor? Kendimi yel değirmenlerine karşı savaşıyor gibi hissettiriyorsunuz, çok hüznü. Merak etmeyin, küçükken bir falcı bana 'ömrün boyunca her türlü beladan sağ salim kurtulacaksınız' demişti.”

He Simu içinden, "Bu adam saray danışmanlığından cepheye, oradan ölüm kalım savaşına kadar her türlü belaya bulaşmış; kurtulduğu falan yok ki," diye düşündü.

“Bu yaptığın yel değirmenlerine karşı savaşmak değil de nedir?”

Duan Xu bir an duraksadı, sonra neşeyle gülümsedi: “Karşımda binlerce kişi olsa da, ben yine de yolumdan dönmem.”

He Simu başıyla onayladı ve şekerlemesinin son parçasını da ağzına attı.

Haksız sayılmazdı; bu kadar güçlü bir iradesi olmasa Gafletkıran Kılıcı’na nasıl hükmedebilirdi ki?

"Aman ölme de genç general; bu kılıcın sahibi bu kadar çabuk pes etmemeli," diye düşündü.

Duan Xu, He Simu’yu evine kadar bıraktı. Kapının önünde Chen Ying’in dizlerini karnına çekmiş, merakla yolu gözlediğini gördüler. Çocuk onları görünce gözleri parlayarak koşup geldi.

O geceki olaydan sonra çocuk iyice yapışkan olmuştu.

He Simu, Duan Xu ile vedalaştı ve Chen Ying’in elinden tutup bahçeye girdi. Kayıtsızca sordu: “Şekerlemen bitti mi? Bir dahaki sefere ne istersin?”

“Yine şekerleme isterim! Abla bu seferki çok güzel olmuştu ama tadı çok hafifti, hiç şeker yok gibiydi.” Chen Ying son

zamanlarda biraz kilo almıştı, He Simu'nun eline sarılarak naz yapıyordu.

He Simu'nun adımları duraksadı. Eğilip çocuğa baktı: “Şeker yok gibi miydi?”

Chen Ying fakir bir aileden geliyordu; şekerle pek arası olmamıştı ama dürüst bir çocuktur. Tadı yok diyorsa gerçekten yoktur.

Peki Duan Xu neden "haddinden fazla tatlı" demişti? Sadece şaka mı yapmıştı?

Birden aklına bir şey geldi ve çocuğa sordu: “Bugün beni getiren o genç generalin kol ağızları ne renkti?”

Chen Ying biraz düşündü, parmağıyla göğü işaret etti: “Mavi! Gökyüzü gibi masmaviydi.”

— Beyaz bir rüzgar mı? Tıpkı şu kol ağzımdaki renk gibi mi yani?

He Simu bir süre sessiz kaldı, sonra belindeki yeşim kolyeyle oynamaya başladı.

Vay canına... Genç general onu resmen test etmişti ve o da bu tuzağa düşmüştü. Küçük tilki.

Duan Xu'nun sezgileri Meng Wan'dan çok daha keskindi; resmen açığını yakalamıştı. Ne eğlenceli.

Chen Ying'i oynaması için gönderdi. Çocuk uzaklaşınca koynundaki parlak inciyi çıkardı ve seslendi: “Feng Yi.”

Bir süre sonra inciden bir ses geldi: “Efendimiz, yine ne oldu?”

“Duan Xu'nun yedi yaşına kadar Nandu'da yaşadığını, sonra Daizhou'ya babaannesinin yanına gönderildiğini ve on dört yaşında tekrar Nandu'ya döndüğünü söylemişin, değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Nandu'da deniz yok, Daizhou'nun ise denizle arası fersah fersah. Hayatında hiç deniz görmemiş birinin, çocukken deniz kenarında kumdan kale yapması mümkün mü? Bu adamda bir bit yeniği var; onu iyice bir araştırm.”

Duan Xu, He Simu'nun kapısından ayrılmış, neşeyle yoluna devam ediyordu. Valilik binasına yaklaşıırken sokakta top oynayan çocuklardan biri topa sert vurunca, top hızla Duan Xu'ya doğru uçtu. Çocukların korku dolu çığlıkları arasında Duan Xu çevik bir hareketle topu havada yakaladı.

Küçük bir çocuk yanına koştu. Duan Xu topu ona uzatırken çocuk merakla sordu: "Ağabey, neden bu kadar mutlu gülüyorsun?"

Duan Xu eğildi ve çocuğun başını okşadı: "Bugün çok ilginç bir arkadaşla tanıştım."

"Rüzgarı görebilen ama muhtemelen renkleri ayırt edemeyen, sıcağı soğuğu bilmeyen ve tadı alamayan bir arkadaş."

Küçük çocuk şaşkınlıkla baktı: "Ne kadar tuhaf birisiymiş! Korkutucu değil mi?"

"Korkutucu mu?" Duan Xu başını yana eğdi, gülümsemesi daha da yayıldı: "Aksine, çok eğlenceli."

Çocuk hafifçe ürperdi; şimdi bu ağabeyin de biraz korkutucu olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Generalim!"

Duan Xu başını kaldırdığında Xia Qingsheng ve bir grup askerin ona doğru geldiğini gördü. Ayağa kalktı. Xia Qingsheng selam verip endişeyle konuştu: "Generalim, burası Nandu değil; böyle tek başınıza dolaşmamalısınız..."

Duan Xu adamın omzuna vurdu, itiraz etmedi ama onaylamadı da. Sadece sordu: "Yarbay Wu geldi mi?"

"İçeride sizi bekliyor."

"Güzel, hadi girelim."

8. Bölüm: Düello

Aslında işin aslına bakılırsa, Tabai Ordusu'nun generallik makamı Wu Shengliu'nun, yani Wu Komutan'ın hakkıydı.

Fakir bir aileden geliyordu, evin altıncı çocuğuydu; karnı doysun diye orduya yazılmıştı. Yıllardır ordudaydı ve cesaretiyle nam salmıştı. Kışladaki düellolarda hiç yenilmemişti, savaş meydanında ise gözü karaydı. Otuzuna gelmeden Müfreze Komutanlığına kadar yükselmiş, hayallerindeki ordu komutanlığına ramak kalmıştı.

Derken gökten zembille iner gibi başkentli soylu bir genç gelmiş, yirmisine basmadan onunla aynı rütbeyi almıştı. Tabai Ordusu'nun eski generali Xu savaşta can verirken, binlerce askerin önünde orduyu bu tüyü bitmemiş yetmeye emanet etmişti. Wu Shengliu'ya göre General Xu bunu ancak Duan ailesinin saraydaki baskısıyla, istemeye istemeye yapmış olabilirdi.

Düşman kapıdayken sesini çıkarmamıştı ama şimdi Liangzhou geri alınmıştı; Duan Xu'ya artık güler yüz gösterecek hali yoktu. Tek dileği, bu gencin bir an evvel başkente dönmesiydi. Ne de olsa sınır boylarındaki kılıç sesleri, öyle narin soylu çocuklarının harcı değildi.

Şu an Wu Shengliu, valilik konağının geniş avlusunda dikiliyordu. Meng Wan'ın oturma teklifini geri çevirmiş, kollarını kavuşturmuş, asık bir suratla bekliyordu: "Benim asker eğitmem lazım, ne diyeceksen çabuk söyle!"

Duan Xu, yüzünde yakışıklı ve dostane bir gülümsemeyle avluya girdi. Arkasından da surlardan sorumlu Komutan Han geliyordu.

"Komutan Wu bu aralar askerleri eğitmekle pek meşgul, ellerine sağlık," dedi Duan Xu, adamın o asık suratını hiç görmemiş gibi omzuna dokunarak. Wu Shengliu'dan yarım baş daha uzundu ve sadece duruşuyla bile onu gölgede bırakıyordu.

Wu Shengliu'nun içi daha da daraldı.

Duan Xu, adamın avlunun ortasındaki o dikbaşlı tavrını umursamadan masaya oturdu, çayından bir yudum alıp gülümsedi: "Şimdi Komutan Meng, Komutan Xia, Komutan Han ve Komutan Wu... Hepiniz buradasınız. Açık konuşalım; ordumuz artık düzene girdi, bir komutanı rütbe yükseltip yardımcım yapmak istiyorum."

Wu Shengliu kollarını indirip Meng Wan ve Xia Qingsheng'e baktı, hoşnutsuz bir tavırla sordu: "Kimi yükselteceksin? Xia Qingsheng'i mi?"

"Evet. Komutan Wu, siz ne dersiniz?"

Wu Shengliu öfkeden deliye döndü. Bu Duan Shunxi, Tabai Ordusu'nu babasının malı mı sanıyordu? Liangzhou'yu alalı ne kadar olmuştu ki hemen kendi adamlarını yerleştirmeye çalışıyordu?

Masaya öyle bir vurdu ki çay fincanları havaya zıpladı: "Xia Qingsheng daha Tabai'de kaç savaşa girdi ki?"

"Dört savaşa girdi. Üç bin süvariyle on binden fazla düşmanı telef etti, askerleri öleceklerini bilseler de bir adım geri atmadılar," diye cevap verdi Duan Xu.

Büyük Liang ordusu yıllardır büyük bir savaş görmediği için disiplinsizleşmişti; Danzhi ordusu karşısında sık sık kaçarlardı. Tabai Ordusu da başlarda böyleydi. Duan Xu komutayı devralınca askeri kanunları çok sert uyguladı; savaştan kaçan kim varsa gözünün yaşına bakmadan infaz ettirdi. Daha geçen gün, mezar yerlerini rüşvetle dağıtan askerleri bile kırk değnekle cezalandırmıştı.

Bu sözler Wu Shengliu'nun bam teline dokundu. Bağırarak, "Çünkü en seçkin askerleri ona verdin! Ayrıca girdiği o savaşların hepsinde senin yanındaydı..."

Lafın sonu Duan Xu'yu övmeye gideceğini anlayınca sustu; zira Liangzhou'nun geri alınmasında en büyük pay Duan Xu'nundu. Çenesini dikip, "Kabul etmiyorum!" dedi. "Han kardeşim üç yıldır orduda, sayısız kahramanlığı var. Doğruyu söylemek gerekirse General, senin o koltuğun aslında Han

kardeşimin hakkıydı. Şimdi general oldun diye kendi adamını kayırmanı kabul etmiyorum!"

Duan Xu, başını çevirip Komutan Han'a baktı. Bu uzun boylu, az konuşan, yüzü yaralı adam rüzgârda dikiliyordu; henüz yirmilerinin başında olmasına rağmen siyah bir kaya kadar vakur duruyordu. "Han Lingqiu, sen ne dersin? Bu duruma razı mısın?"

Han Lingqiu adının geçmesini beklemiyormuş gibi irkildi, yumruğunu avucuna vurup selam verdi; ne evet diyebildi ne hayır. Bakışlarını yere indirip, "Siz büyüklerim nasıl buyurursa öyledir," dedi.

Duan Xu bir süre onu süzdü, sonra geniş avluya baktı. Kış mevsimi olduğu için ağaçlar yapraklarını dökmüş, avlunun kenarlarında cılız bir görüntü oluşturmuşlardı. Mavi tuğlalarla döşeli avlunun iki yanında silah rafları diziliydi; belli ki eski vali de dövüş sanatlarına meraklıymış.

"Duyduğuma göre Komutan Wu düellolara bayılırmış ve hiç yenilmemiş. Benimle bir müsabakaya var mısın?" Duan Xu ayağa kalktı, kollarını esnetip gülümseyerek Wu Shengliu'ya baktı: "Eğer ben kazanırsam benim dediğim kişi yükselir, sen kazanırsan senin dediğin kişi. Ne dersin?"

Wu Shengliu bu teklifin tam istediği şey olduğunu düşünüp kahlkahayı patlattı: "Erkek adamın ağzından bir kez laf çıkar. General, sakın sözünden dönme!"

Kendi gücüne ve dövüş yeteneğine güveni tamdı; ordu içinde namı yürümüştü. Duan Xu'nun birkaç savaşta bir şeyler yaptığını görmüştü ama soylu çocuklarının dövüşü genellikle "gösterişten" ibaretti.

Uzun kılıcını aldı ve göğsünü gere gere avlunun ortasına yürüdü.

Valilik konağının çatısında oturan Chen Ying bu sahneyi görünce endişelenmeden edemedi.

"General ağabeyim neden o amcayla dövüşüyor? O amca ondan çok daha kalıplı, tipi de ürkütücü; belli ki çok iyi dövüşüyor. Ağabeyim kesin yenilecek!"

Duan Xu'nun hediye ettiği siyah tüllü şapkayı takmıştı, tüller

vücudunun yarısını örtüyordu. He Simu hemen yanında oturuyordu, aralarındaki kiremitlerin üzerinde bir tabak çekirdek duruyordu. İkisi çatıya yayılmış, çekirdek çitleyerek aşağıyı izliyorlardı.

He Simu o şapkaya bir büyü yapmıştı; şapkayı takan kişi ölümlüler tarafından görülemezdi. Kendisinin zaten görünmez olmak için bin bir yolu vardı. Şu an çatıda oturuyor olmalarına rağmen aşağıdakilerin hiçbiri onları fark etmiyordu.

Chen Ying'e bunun bir "göz boyama sanatı" olduğunu söylemişti ve saf çocuk buna canıgönülden inanmıştı.

"O Wu Komutan kesin kaybedecek," dedi He Simu, çekirdeğini çıtlattırken.

Chen Ying şaşkınlıkla başını çevirdi: "Neden? Wu Komutan çok daha güçlü görünüyor ama!"

"Kafatasının yapısı güzel değil."

"...Kafatası mı?"

"Evet Chen Ying, bir insanı tanımak istiyorsan önce kafatasına bakacaksın. Bak, bu adamın arkası düz, alnı basık, tepe noktası alçak. Duan Xu'nun o kusursuz kafatasıyla yarışamaz bile."

"Kafatasının güzel olmasıyla dövüşün ne alakası var ki?" Chen Ying'in kafası iyice karışmıştı.

He Simu gülerek onu yanına çağırdı. Chen Ying uysalca yaklaştığında, kulağına gizemli bir edayla fısıldadı: "Kafatasının yapısı güzel olanın canı pek olur."

Chen Ying anlamış gibi başını salladı: "Demek öyleymiş..."

"Komutan Wu, lütfen beni esirgemeyin," dedi Duan Xu, avlunun ortasında rahat bir tavırla selam vererek.

Wu Shengliu baştan savma bir selam verdi, uzun kılıcını kavrayıp gardını aldı; gözlerini dikmiş, avını bekleyen bir kaplan gibi hırlıyordu.

Duan Xu ise olduğu yerde öylece duruyordu. Elinde Gafletkıran Kılıcı vardı ama kınından çıkarmamıştı.

"Kılıcını çeksen ya!"

"Vakti gelince çekilir elbet."

"O zaman benden günah gitti!" Wu Shengliu lafını bitirir bitirmez gök gürültüsü gibi bir gürültüyle Duan Xu'nun üzerine atıldı: "Al sana!"

Duan Xu kımıldamadı bile. Ta ki Wu Shengliu'nun kılıcı bir adım ötesine gelene kadar. O anda sağ ayağını yarım adım geri attı.

He Simu gözlerini kısıtı.

Duan Xu'nun etrafındaki hava akımı bir anlığına değişti; o örümcek ağı gibi ince esen rüzgâr bir saniyelğine büküldü. Duan Xu, o yarım adımlık boşluktan faydalanarak inanılmaz bir hızla Wu Shengliu'nun kılıcından sıyrıldı; bir gölge gibi adamın arkasına dolandı.

Dizini sertçe adamın beline geçirdi. Wu Shengliu içgüdüsel olarak geriye doğru savrulurken, Duan Xu kılıcı kınıyla birlikte adamın boğazına dayadı; diğer eliyle kılıcın kabzasını tutup geriye doğru çekti.

Kusursuz bir boğaz kilidi. Hareket bir anda patlak vermiş ve bir anda bitmişti; bir tavşanın sıçrayışı kadar çevik, bir gölge kadar akıcıydı.

Wu Shengliu'nun elindeki kılıç "çat" diye yere düştü.

Eğer Gafletkırın Kılıcı kınından çıkmış olsaydı, yere düşen kılıç değil, Wu Shengliu'nun kellesi olurdu.

Kısa bir sessizliğin ardından Duan Xu, adamı serbest bıraktı. Wu Shengliu boğazını tutup şiddetle öksürmeye başladı.

"Eyvallah," dedi Duan Xu gülümseyerek. Nefes bile nefese kalmamıştı; o öldürücü hamle onu hiç yormamıştı.

He Simu'nun ağzındaki çekirdek, tam o anda çıtladı.

Chen Ying heyecandan ayağa fırladı, az kalsın çatıdan yuvarlanıyordu. He Simu elini uzatıp onu yakaladı, gözleri hâlâ aşağıda, Duan Xu'nun üzerindeydi.

Chen Ying sendeleyerek doğruldu, gözlerini ovuşturdu, bir daha ovuşturdu: "Az önce ne oldu? Ben... hiçbir şey göremedim! General ağabeyim nasıl kazandı hemen?"

Ölümlü gözlerin o hızı seçmesi zordu tabii.

He Simu kayıtsızca gülümsedi: "Ne mi oldu? Az önce altı yaşında bir çocuğun kollarını sallayarak saldırması gibi, yetişkin bir adam tarafından tek tokatla yere serilmesini izledin."

Wu Shengliu ile Duan Xu arasındaki fark çok büyüktü. Bu fark Wu Shengliu'nun güvendiği kaba kuvvette değil; tepki hızında, stratejide ve zekâdaydı.

Ve bir de tecrübede.

Bu küçük general, çok insan öldürmüş olmalıydı.

Hem de Wu Shengliu'nun hayatı boyunca gördüğünden çok daha fazlasını.

Wu Shengliu da şaşkınlık içindeydi; boğazını tutarak yere çökmüş, nefes almaya çalışıyordu. Karşısında duran o "narın soylu çocuğuna" bakarken, "Sen... nasıl olur da..." diye kekeledi.

"Komutan Wu, başkentten gelen soyluların sadece gününü gün ettiğini sanıyor. Haklısınız, bizim oralarda öyleleri çoktur ama..." Duan Xu eğilip Wu Shengliu'yu yerden kaldırdı ve gülümsedi: "Ben onlardan değilim."

Wu Shengliu ayağa kalktığı anda, Duan Xu'ya bakışı tamamen değişmişti. Hâlâ içinde bir parça kabullenememe olsa da, merakı ağır basıyordu.

Duan Xu, Gafletkıran Kılıcı'nı beline taktı: "Beni sevmediğinizi biliyorum. Savaş meydanında bana zorluk çıkarmadınız çünkü vatanın selameti için bunun gerekli olduğunu biliyordunuz; bu asil bir davranıştı. Disiplini sıkı tutmama kızılıyorsunuz çünkü askerlerinizi seviyorsunuz, onlara kıyamıyorsunuz. Lakin Komutan Wu, Danzhi ordusuyla aramızdaki güç farkını siz de biliyorsunuz; disiplin olmazsa hepimiz daha çabuk ölürüz."

Wu Shengliu'nun yüzü bir kızarıp bir bozardı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra dişlerini sıkarak konuştu: "Kazanan kazandı, laf kalabalığına lüzum yok. Kaybettim. Bundan sonra Komutan Xia'nın emrindeyim."

Xia Qingsheng'e baştan savma bir selam verdi, boğazını ovarak ekledi: "Kararınızı ne zaman açıklarsanız açıklayın,

arkasındayım. Başka bir şey yoksa, müsaadenizle."

Bu, Duan Xu içeri girdiğinden beri söylediği en nazik sözdü; zira ilk kez "müsaadenizle" diyerek saygı göstermişti.

Han Lingqiu, Duan Xu'ya birkaç manalı bakış attıktan sonra o da Wu Shengliu'nun peşinden gitti.

Duan Xu, kollarını kavuşturup gidenlerin arkasından baktı: "Komutan Wu aslında mert adam ama bu mizacıyla başkente gitse, onu kemikleriyle birlikte yerler."

Güneş pırıl pırıldı; öğleden sonra güneşi parlak ve ılıktı. Chen Ying, o güneşin altında parlayan Duan Xu'ya bakıp fısıldadı: "General ağabeyim çok havalı."

He Simu ise çenesini avucuna dayamış, gülümseyerek mırıldandı: "Sadece güzel bir kafatası değil, sağlam bir bünye... Harika."

Chen Ying kendi kafasını yoklayıp He Simu'ya sordu: "Küçük Hanım, peki benim kafatasım nasıl? Benimki de güzel mi?"

He Simu güldü, çocuğun alnına dokundu: "Alnın açık, geleceğin parlak; sende iş var çocuk."

Aşağıdan Meng Wan'ın sesi duyuldu: "Gökten çekirdek kabuğu mu yağıyor nedir?"

He Simu gülümsedi, Chen Ying'i kapıldığı gibi sessizce oradan uzaklaştı.

9. Bölüm: Baskın

Nehir'in karşı kıyısındaki Shuozhou Jicheng kalesi, beklenmedik bir şekilde düştü.

Xia Qingsheng rütbe almış, şehirde asker ve erzak trafiği hızlanmıştı. Herkes yeni bir savaşın kapıda olduğunu, Liangzhou ordusunun Yuzhou'daki çatışmalara yardıma gideceğini konuşuyordu. Ancak iki gün sonra gelen haberler herkesi şaşırttı; Tabai Ordusu çoktan Nehir'in karşı kıyısına geçmişti.

Duan Xu, Komutan Wu ile birlikte Yuzhou'nun kuzey kalesine sahte bir saldırı düzenlemiş, bu sırada gizlice Xia Qingsheng'i görevlendirmişti. Xia Qingsheng, fırtınanın ve karın en şiddetli olduğu, Huqi okçularının görüşünün kapandığı bir gece yarısı donmuş Nehir'i geçmiş ve Jicheng'i bir baskınla ele geçirmişti.

Jicheng düşer düşmez Duan Xu, Yuzhou'daki sahte kuşatmayı bırakıp arkasına bile bakmadan tüm ordusuyla kuzeye yöneldi. Jicheng'deki birliklerle birleşip Shuozhou'da Danzhi ordusuyla amansız bir savaşa tutuştu.

Bu haberler He Simu'nun kulağına geldiğinde hiç şaşırmadı; Duan Xu rüzgârın yönünü sorduğu an, aklında ne olduğunu anlamıştı.

Huqi halkı ne kadar savaşçı ve gaddar olsa da, bu küçük generalin onların kalbine kadar yürümesi büyük cesaret işiydi; tabii ömrü vefa ederse.

Bu hikâyeler Chen Ying için bambaşkaydı; çenesini avuçlarına almış, hayranlıkla dinliyor, çekirdek yeme hızı bile yavaşlıyordu. "Duan General çok havalı," dedi. "Herkes onun Büyük Liang tarihinde Nehir'i geçen ilk general olduğunu söylüyor!"

He Simu içinden, "Evet," diye geçirdi. "Gerek dövüş sanatları gerek savaş dehası olsun, üç kuşaktır saray âlimi yetiştiren bir aileden çıkacak birine hiç benzemiyor."

"Ben de büyüyünce Duan General gibi olmak istiyorum! Vatanımı koruyacağım, babamın intikamını alacağım!" Chen

Ying küçük yumruklarını sıkı.

He Simu çekirdek kabuğunu tükürüp bir süre çocuğu süzdü; aslında bu fena bir fikir değildi.

"Duan Xu'nun yanında olmak ister misin?" diye sordu.

Chen Ying şaşırdı. He Simu devam etti: "Şu son birkaç gün şehri gezdim, herkes perişan halde; sığınılacak doğru dürüst kimse yok. Duan Xu fena sayılmaz. Ona rüzgâr konusunda yardım ederek bir iyilik yaptım; eğer sağ salim dönerse seni onun yanına verebilirim. Ailesi soylu, onun yanında aç kalmazsın, belki bir gün rütbe bile alırsın. Ölümlüler böyle şeyleri sevmez mi zaten?"

Konuştukça Chen Ying'in gözlerinin dolduğunu fark etti. Çocuk, He Simu'nun koluna yapıştı: "Küçük Hanım... Beni başkasına mı vereceksiniz? Ben... Ben sizinle kalmak istiyorum... Daha az yemek yerim... Söz, çekirdek falan da istemem..."

He Simu bir süre çocuğun yüzüne baktı, gözyaşlarını sildi ve her zamanki o kararlı ama yumuşak sesiyle kestirip attı: "Olmaz. Başta söylemiştim; sana sadece bir süreliğine bakacağım."

Şaka mı yapıyordu? Ölümle yaşamın yolları ayrıydı; bir canlı, bir ölünün peşinden ömür boyu gidemezdi.

Chen Ying'in yüzü düştü, sessizliğe gömüldü.

He Simu çocuğun yanağını sıkı: "Hem Duan Xu'nun yanına gitmek isteyince hemen gidiliyor mu sanıyorsun? Belki de Shuo Zhou'da ölecek, hiç dönemeyecek."

Chen Ying gözlerini kaldırdı, "Aa..." diye bir ses çıkardı; sanki kahramanının ölebileceği ihtimali onu derinden sarsmıştı.

"Eğer General ağabeyim ölürse, biz ne yapacağız?"

He Simu, "Güzel soru," diye düşündü. Duan Xu'ya karşı büyük bir merakı vardı; eğer ölür de huzursuz bir ruh olursa, adı "Ruh Defteri"ne işlenirdi. O zaman tüm hayatı, tüm sırları He Simu'nun önüne serilirdi.

Doğrusu bunu biraz merak ediyordu.

Bir de elindeki Gafletkıran Kılıcı vardı; teyzesiyle eniştesinin o kıymetli yadigarının toprak altında çürümesine gönlü razı

gelmezdi.

He Simu, Chen Ying'e sordu: "Geçen gün sokakta konuştuğumuz o kadını hatırlıyor musun? Hani bir suona ustasının dul eşiydi..."

"Dul eş mi? O ne demek?"

"Kocasını ölmüş kadın demek."

"Haa! Song Teyze mi?"

"Evet, git onu çağır; gelsin biraz çekirdek çitleyelim. Gelirken kocasının suonasını da yanında getirsin."

Chen Ying hemen sandalyeden atlayıp koşma koşma gitti.

Çok geçmeden, kırk yaşlarında bir kadınla geri döndü. Kadın elinde bir kutu taşıyordu, başında beyaz bir yas çiçeği vardı; hafif toplu vücuduyla kederli bir hali vardı.

He Simu'nun odasına girdiğinde kutuyu masaya bıraktı ve sordu: "Kızım, suonayı ne yapacaksın? Bu aralar onu her gördüğümde içim parçalanıyor..."

Song Teyze kutuyu okşayarak devam etti: "Benimki ömrü boyunca başkalarının düğününde, cenazesinde çaldı durdu; ama kendi cenazesinde ona bir ağıt yakacak kimsesi olmadı..."

Bu kadın, katliamda hayatını kaybeden şehrin tek suona ustasının eşiydi.

He Simu kadına ikramlarda bulundu, sakinleşmesini bekledi ve sordu:

"Song Teyze, müsaade edersen şu suonayı bir üfleyebilir miyim?"

Kadın şaşırdı: "Sen suona çalmayı bilir misin?"

"Eskiden biraz öğrenmiştim," dedi He Simu gülümseyerek.

Kadın hemen izin verdi. He Simu suonayı aldı, kamışını ıslattı, bir süre zihnindeki notaları tazeledi ve birden meşhur "Yüz Kuşun Selamı" ezgisini çalmaya başladı.

Song Teyze hayretler içinde kaldı; bir yandan dinliyor, bir yandan tempo tutuyor, bir yandan da gözyaşlarını siliyordu. O suonanın sesini bir daha duyabileceğini hiç sanmamıştı.

"Song Teyze, sence makamı tutturabilmiş miyim?" diye sordu He Simu çalmayı bitirince.

Kadın heyecanla başını salladı: "Çok güzel çaldın kızım, tam kararındaydı."

He Simu, Chen Ying'e baktı; çocuğun gözleri hayranlıktan parlıyordu. O da çok güzel olduğunu, hiç detone olmadığını söyledi.

Neyse ki fena değildi; zira kendisi seslerin doğruluğunu pek ayırt edemezdi.

He Simu, kadından suonayı bir süreliğine ödünç isteyip isteyemeyeceğini sordu.

"Suonayı ne yapacaksın ki?"

"Tanıdığım birinin durumu pek parlak değil; eğer ölürse, onu bu dünyadan güzel bir ezgiyle uğurlamak istiyorum," dedi He Simu gayet sakin bir tavırla.

Düşünüyordu da; eğer Duan Xu ölürse, naaşı muhtemelen Liangzhou'dan başkente götürülecekti. Yolda ona eşlik edecek bir cenaze marşı bile olmazsa çok kasvetli olurdu.

Bir ağıt karşılığında Gafletkıran Kılıcı.

Nihayetinde o zaman ölü olacaktı, itiraz edemezdi. Bir takas söz konusuydu; kendi prensiplerine aykırı bir durum yoktu.

Adam henüz ölmemişti ama He Simu çoktan cenaze törenini planlamış, yarım sepet yumurta karşılığında suonayı bir aylığına kiralamıştı.

Chen Ying kadını yolcu edip neşeyle geri döndü; masadaki suona kutusuna merakla bakıyordu.

"Küçük Hanım, siz her şeyi biliyorsunuz! Suona çalmayı bile!"

"Boş vaktim çoktu, ne yapayım," dedi He Simu, suonayı elinde çevirirken. "Bunu bana çocukken babam öğretmişti; çalmadığı enstrüman yoktu rahmetlinin."

Doğuştan bir iblis olmasına rağmen, kraliçelik makamına geçene kadar insan dünyasında büyütülmüştü. Anne ve babası onun bir insan gibi yetişmesini çok istemişlerdi. Bu yüzden şimdi bir insanı taklit ederken hiç açık vermiyordu.

Tabii Duan Xu gibi bir "küçük tilkiyle" karşılaşana kadar.

"Küçük Hanım, babanız ne iş yapardı?" Chen Ying taburesine tünemiş, merakla soruyordu.

He Simu düşündü, suonayı elinde birkaç kez döndürdü ve en uygun tanımı buldu: "Babam mı? Eskiden bir kasaplar loncasının başıydı. Benim memleketimde bir yer vardı, orada sadece kasaplar yaşırdı."

Babası, yani eski Hayalet Kral bu benzetmeyi duysa kesinlikle kahkahalarla onaylardı.

"Aaa, kasap mı? Sokaktaki Kasap Zhang gibi mi yani?"

"Hemen hemen," dedi He Simu, bakışları uzaklara daldı. "Kasapları idare etmek epey zordur."

"Peki, annenize babanıza ne oldu? Nasıl öldüler?"

Chen Ying henüz çocuktı; aklına geleni soruyor, bazı soruların yersiz olabileceğini bilmiyordu.

He Simu çocuğa bir bakış attı; gözlerindeki o karanlık gölge Chen Ying'i korkutmaya yetti, çocuk hemen sustu.

Genç kadın sadece gülümseyerek konuyu değiştirdi ve Chen Ying'i bakkala gönderdi.

Çocuk avludan çıkar çıkmaz He Simu koynundan titreyen o parlak inciye çıkardı: "Feng Yi, ne oldu?"

"Size rapor vermeye geldim efendim," dedi karşıdaki neşeli ses.

"Duan Shunxi'yi iyice araştırdım. Duan ailesinin dört çocuğundan üçüncüsü. Küçükken çok zekiymiş, okuduğunu bir kerede ezberlermiş. Yedi yaşındayken Daizhou'daki babaannesi ağır hastalanınca onu yaşlı kadına bakması için yanına göndermişler. O yıllarda Daizhou'da yazdığı makalelerle epey ünlenmiş. Buraya kadar her şey normal; asıl gariplik, on dört yaşında Daizhou'dan başkente dönerken yaşanmış. Yolda haydutların saldırısına uğramışlar."

"Yanındaki tüm hizmetçiler, korumalar öldürülmüş; bir tek o sağ kurtulmuş. Günlerce yol yürüyüp perişan halde başkente varmış. Ondan sonra başkente yerleşmiş."

He Simu parmaklarını masaya vurdu, düşünceli bir tavırla sordu: "Herkes ölmüş, bir tek o mu kurtulmuş? Peki, Daizhou'daki o yaşlı hanıma ne olmuş?"

"Duan Shunxi başkente vardikten kısa süre sonra o da vefat etmiş."

Demek ki Daizhou'da geçirdiği yedi yıl boyunca onu tanıyan neredeyse hiç kimse hayatta değildi.

Ne büyük bir tesadüf! Dünyada bu kadar kusursuz bir tesadüf olabilir miydi?

Yoksa bir şeyleri mi gizliyordu?

He Simu çekirdek çıtlatırken gülümsedi; bu küçük general tam bir hazineydi, kazdıkça altından başka şeyler çıkıyordu. Hazır acıkmışken Shuozhou cephesine gidip bir "ziyafet" çekmenin vakti gelmişti. Hem gidip şu küçük generalin hâlâ hayatta olup olmadığını bir kontrol ederdi.

Gece karanlığında, Shuozhou surlarının önünde gökleri sarsan çığlıklar, kılıç şakırtıları yükseliyordu.

He Simu, görünmezlik pelerini altındaki o zarif duruşuyla, kan gölüne dönmüş savaş meydanında ağır adımlarla yürüyordu. Kırmızı-beyaz ipek giysileri, belindeki parıldayan yeşim taşıyla bu cehennemin ortasında bir hayal gibiydi.

Sürekli can veren insanlar, birbiri ardına yükselen ruh ateşleri... Bu kanlı meydan, bir iblisin gözünde fener alayı gibi görkemli bir şölendi.

Yere çömeldi, kafatası yapısı düzgün, can çekişen bir Huqi askerini gözüne kestirdi. Parmaklarını adamın gözlerine sürdü; asker gözlerini kırptırdığında karşısındaki bu dehşet verici güzellikteki varlığı görmeye başladı.

"Bir dileğini gerçekleştirebilirim, karşılığında seni yiyeceğim. Ne istersin?" diye sordu He Simu, Huqi dilinde.

Adamın şaşkınlığını görünce durumu kısaca açıkladı. Huqi askeri titreyen elleriyle kadının eteğine yapıştı ve fısıldadı: "Gök Tanrısı..."

He Simu başını yana eğdi: "Ben tanrı falan değilim."

"Gök Tanrısı... Öldür... Şu adamı!" Asker, kan ve çamur içindeki parmağıyla bir yeri işaret etti. Nefret ve öfke, o can çekişen yüzdeki tek canlı şeydi.

He Simu parmağın ucuna baktı; ruh ateşlerinin aydınlattığı o dünyada Duan Xu'yu gördü. Yağız bir atın üzerinde, zırhlar içinde kalabalığın ortasında kılıç sallıyor, her hamlesinde kan fışkırtıyordu.

Yüzünde o her zamanki sakin, soğuk ifade vardı; ne öfke ne de nefret... Ancak o durgun gölün altında bir şeyler gizliydi.

Neydi o gizli şey, çözemiyordu.

"Şu adamı mı öldürmemi istiyorsun?" dedi He Simu, müstakbel yemeğine bakarak.

10. Bölüm: Savaş Meydanı

“Öldürün... Öldürün onu!” diye kükredi Huqi askeri. Sesi çatallanmış, gırtlaklı yırtılırcasına bağırıyordu; lakin feryadı, göğü sarsan savaş çığlıklarının arasında yitip gitti.

Amacı büyük bir askerdi doğrusu; yılanın başını küçükken ezmek, orduyu dağıtmak için önce komutanı vurmak gerektiğini biliyordu.

He Simu yerinden doğruldu, bir gölge gibi süzülerek aniden Duan Xu’nun atının önünde belirdi. Duan Xu’nun doru atı, üzerine çöken o tekinsiz ölüm nefesini hissetmişçesine aniden şaha kalkıp kişnedi.

Duan Xu, dizginlere asılarak atını ustalıkla durdurdu; üzengilere sınıksı basıyordu. Atın nalları He Simu’nun hemen önünde yere indiğinde, etrafı yoğun bir toz bulutu kapladı.

He Simu, ellerini arkasında kavuşturmuş, başını kaldırıp atın üzerindeki Duan Xu’ya baktı. Duan Xu’nun her daim gülümseyen gözlerinde hafif bir şaşkınlık emaresi belirdi; kaşlarını hafifçe çatarak atının önündeki o boşluğa, aslında gayet normal görünen havaya baktı.

“Duan Xu,” dedi He Simu. Sesi alçaktı, gerçi avazı çıktığı kadar bağırırsa da genç adamın onu duyması mümkün değildi.

Karşı karşıya geldikleri o kısa anda zaman durmuş, hava donmuş gibiydi. Zifiri karanlık gökyüzü birden aydınlandı; nereden geldiği belirsiz, uçsuz bucaksız bir kıvılcık kuş sürüsü belirdi. Kanatlarına işlenmiş canlı alev desenleriyle bu kuşlar, gökten boşalan devasa bir yangın gibi yeryüzüne süzülüyordu.

O sırada kanlı bir çarpışmanın ortasında olan Danzhi ordusu dehşete düştü. Askerler silahlarını bir kenara fırlatıp arkalarına bakmadan kaçmaya başladılar; az önce kördüğüm olmuş savaş meydanı, bir anda kağıttan bir kule gibi devriliyordu. Büyük Liang ordusunun savaş davulları göğü inletiyor, askerler ellerinde silahlarla bir fırtına gibi düşmanın üzerine çöküyordu.

Kaçışan Huqi askerleri, bir yandan canlarını kurtarmaya çalışıyor, bir yandan da o kızıl kuşların üzerlerine konmasından korkarak kendi dillerinde feryat figan bağırıyorlardı.

Sabahın ilk ışıkları altında, üzeri kan revan içindeki Duan Xu hafifçe gülümsedi. Yüzünde taze kan izleri vardı ama gözleri kısıldı, bembeyaz dişleri göründü.

Öyle masum, öyle rahat bir gülümsemeydi ki bu; kusursuzluğuyla adeta sahteymiş hissi uyandırıyordu.

Gökyüzünü kaplayan o kızıl cümbüşün altında dudaklarını hafifçe aralayıp birkaç hece fısıldadı. Ardından atını mahmuzlayıp He Simu'nun yanından rüzgar gibi geçerek düşman saflarına daldı; pelerini havada sert bir rüzgar gibi dalgalandı.

He Simu, onun düşman hatlarına dalışını izlerken gözlerini hafifçe kıstı. Elindeki yeşim kolyeyi parmakları arasında çeviriyor, kolyeden yayılan mavi ruh ateşi belli belirsiz parlıyordu.

Duan Xu az önce Huqi dilinde konuşmuştu.

Söylediği o cümle, dehşet içinde kaçışan Danzhi askerlerinin haykırışlarıyla aynı anlamı taşıyordu. Duan Xu, bu kelimeleri son derece akıcı ve kusursuz bir aksanla telaffuz etmişti.

Sanki ana diliymiş gibi.

— Cang Tanrısı felaket gönderdi, tüm canlıları yakıp kül edecek.

He Simu, "müstakbel yemeğine" doğru yürüdü. Yerde sürünen Huqi askeri, gözlerinde derin bir korkuyla gökyüzündeki kızıl kuşlara bakıyordu. He Simu adamın omzuna hafifçe vurdu ve kulağına fısıldadı: "Tebrikler, bir sonraki hayatında şans yine seninle olsun."

Anlaşma reddedildi.

Duan Xu'nun bu dünyada yaşaması, belki de her şeyden daha eğlenceli olacaktı.

Duan Xu.

O gerçekten Duan Xu muydu?

Nesiller boyu devlet adamı yetiştirmiş soylu bir aileden gelen,

gözü yükseklerde, vezirlik makamında olan Duan Shunxi; nasıl olurdu da böylesine üstün bir savaş sanatına, kusursuz bir biniciliğe ve ana dili gibi konuştuğu Huqi diline sahip olabilirdi?

Yoksa gerçek Duan Shunxi, on dört yaşındayken Daizhou'dan Nandu'ya giden o yolda hizmetçileriyle birlikte can vermiş ve yerini bir başkası mı almıştı?

Neticede yedi ile on dört yaş arası, bir çocuğun en çok değiştiği dönemdi; karakteri eskisinden biraz farklı olsa bile kimse bunu pek dert etmezdi.

He Simu, Liangzhou Valiliği'ne dönüp ödünç aldığı bedene tekrar girdiğinde güneş çoktan tepeye yükselmişti. Yatağında doğrulup kollarını bacaklarını esnetti.

Dün gece Chen Ying'e, sabah erkenden Bayan Song'un yanına gidip yemeğini yemesini ve kendisini rahatsız etmemesini sıkı sıkı tembihlemişti. Etraftaki sessizliğe bakılırsa, çocuk söz dinlemişti.

Tam He Simu böyle düşünürken, o "söz dinleyen" çocuk kapıyı kırarcasına yumruklamaya başladı: "Xiao Xiao Abla! Müjde var! Shuozhou Kalesi'ni ele geçirdik!"

Sesindeki heyecana bakılırsa, kaleyi sanki gidip kendi fethetmişti.

He Simu giyinip yataktan kalktı. Kapıyı açtığı anda Chen Ying bacaklarına sarıldı, gözleri parlayarak başını kaldırdı: "Xiao Xiao Abla, General Duan Shuozhou'yu almış! Yaşıyormuş!"

He Simu eğilip çocuğun burnunu sıktı: "Bunun seninle ne ilgisi var?"

Chen Ying safça sırtıttı, parmağıyla dışarıyı işaret etti: "General Ağabey bizi aldırması için birilerini göndermiş!"

"..."

He Simu şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Chen Ying, itiraz etmesine fırsat vermeden elinden tutup onu bahçe kapısına kadar koşturdu. Kapının önündeki arabayı göstererek, "Abla bak! Kocaman atlar! Ne güzel bir araba!" dedi.

Sokağın her iki yanı, neler olduğunu merak eden ve fısıldaşan

halkla dolmuştı. Arabanın yanındaki Yüzbaşı Han, ellerini birleştirip selam vererek He Simu'ya döndü: “He Hanım, General size bir mesaj iletmemi istedi.”

He Simu nezaketle karşılık verdi: “Buyurun Yüzbaşım, sizi dinliyorum.”

“Shuozhou Kalesi düşmüştür. Hanımefendi'nin stratejik öngöruları ve rüzgarı okuma yeteneği bu zaferde büyük pay sahibidir. Bu sebeple General, keşif birliğinin kahini olarak görevinize devam etmeniz için sizi Shuozhou'ya davet ediyor.”

“General biliyor ki; hanımefendi narin bir yapıya sahiptir, kan görmekten hoşlanmaz ve dünya işlerine pek meyletmez. Lakin General, sizi her türlü zahmetten uzak tutacağına, güvenliğini sağlayacağına ve hiçbir şeye zorlamayacağına dair söz veriyor.”

Han Lingqiu bu sözleri ezberlemiş gibi bir çırpıda söyledi ve eğilerek selam verdi: “Hanımefendi, kabul eder misiniz?”

He Simu gözlerini hafifçe kıstı. Karşısındaki adama ve yanındaki görkemli arabaya müstehzi bir gülümsemeyle baktı. Bu arabanın şu an burada olması, Duan Xu'nun kaleyi alır almaz Han Lingqiu'yu yola çıkardığını gösteriyordu.

Duan Xu, bu oyunu sonuna kadar oynamaya kararlı mıydı yani?

He Simu, o kızıl kuşlarla kaplı gökyüzünün altında Duan Xu'nun “Cang Tanrısı felaket gönderdi” derkenki halini anımsadı. Gülümsedi ve elini havaya uzattı.

“General bu kadar nezaketle davet etmişken, reddetmek bize yakışmaz.”

Han Lingqiu elinden tutarak ona destek oldu, He Simu hafif bir hamleyle arabaya bindi. Chen Ying hemen içeri koşup birkaç eşyasını topladı ve o da peşinden atladı.

He Simu bir baktı ki, bu çocuk Duan Xu'nun verdiği şapkayı ve kiraladığı zurnayı bile yanına almış. Chen Ying eşyalarına sarılmış, çekinerek, “Belki ileride lazım olur,” dedi.

Hmm... Gizlice birilerini dinlemek için mi, yoksa Duan Xu'nun cenaze töreninde çalmak için mi acaba?

He Simu, Chen Ying'in başını okşadı: "Gerçekten çok tedbirli bir çocuksun."

Liangzhou'nun hemen karşısında Shuo Zhou'nun Jicheng şehri vardı. Jicheng ile Shuo Zhou Kalesi arasındaki hat keşif birliği tarafından açılmıştı; aradaki beş şehir artık Büyük Liang'ın kontrolündeydi. Jicheng ile kale arasında doğrudan bir ana yol olduğu için yolculuk hızlı geçiyordu.

He Simu, sarsılan arabanın içinde gözlerini kapatmış dinleniyordu. Chen Ying ise pencereye yapışmış dışarıyı izliyor, kendi kendine mırıldanıyordu: "Demek Danzhi burasıymış..."

He Simu gözlerini açıp pencereden baktığında, Shuo Zhou'nun mimarisinin Liangzhou ile neredeyse aynı olduğunu gördü; koyu gri kiremitler, mavi tuğlalı duvarlar, taş döşeli sokaklar... Tek fark, sokaklarda Huqi dilinde yazılmış tabelaların ve dükkanların daha fazla olmasıydı. Huqi tabelası taşıyan dükkanlar çok daha görkemli duruyordu.

Bu dükkanların cephelerinde, dün gece gördüğü kızıl kuşların üzerindeki alev desenlerine benzer motifler vardı.

Bu, Huqi halkının taptığı tanrının, yani Cang Tanrısı'nın amblemiydi. Danzhi kelimesi Huqi dilinde "Cang Tanrısı'nın ulu ülkesi" anlamına geliyordu.

Chen Ying bir süre dışarıyı izledikten sonra He Simu'ya döndü: "Xiao Xiao Abla, dedemden duymuştum; bizim asıl memleketimiz aslında Shuo Zhou'nun Lucheng şehriymiş. Büyük dedem hayattayken henüz Büyük Sheng Hanedanlığı varmış ve Huqi askerleri buralara gelmemiş. Tüm Shuo Zhou biz Han halkınmış."

"Sonra Huqi ordusu gelip Büyük Sheng'i yıkmış. Büyük dedem de ailesini alıp güneye, Liangzhou'ya kaçmış. Paraları bitmiş, toprakları gitmiş, sonunda yiyecek ekmek bile bulamaz olmuşlar."

"Dedem sağken bazen bana Shuo Zhou'yu anlatırdı. Kendi ömrünün de, benim ömrümün de Shuo Zhou'ya dönmeye yetmeyeceğini söylerdi. Ama bak, ben döndüm! Shuo Zhou'ya geri geldim."

Chen Ying hem hüzünlü hem de heyecanlı görünüyordu. Pencereden uzaklara bakarak alçak sesle ekledi: “Daha uzak yerleri de görmek istiyorum.”

He Simu kolunu pencere kenarına dayamış, kayıtsızca çocuğu izliyordu. O, tek bir düşüncesiyle dünyanın her yerine gidebilirdi; değil Shuozhou, Kuzeyin on yedi eyaletini, hatta en uzak kuzey diyarlarını bile gezmişti.

Savaşlar da mesafeler de onun umurunda değildi. Ancak Chen Ying gibi faniler için bu mesafeler, bir ömür boyu aşamayacak uçurumlar demektir.

Faniler gerçekten çok aciz ve zavallıydı; koca bir ömürde gidebildikleri yol bir karıştan öteye geçmez, bir göz kırpmı sürede toza toprağa karışarlardı.

Çocuğun başını okşadı, Chen Ying de He Simu’nun yanına sokuldu.

Yolun yarısına geldiklerinde aniden bir gürültü koptu, araba şiddetle sarsıldı. Chen Ying uykusundan sıçrayarak uyandı: “Ne oluyor? Neler oluyor?”

He Simu sakince pencerenin perdesini kapattı ve koltuğuna yaslandı: “Pusuya düştük.”

“Pusu mu! Hu... Huqi askerleri mi?” Chen Ying’in dili dolanıyordu.

“Ta kendileri.”

Dışarıdan kılıç şakırtıları ve bağırışlar geliyordu; belli ki çetin bir çarpışma yaşanıyor. Chen Ying, He Simu’nun yanına büzüldü, dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Kısık sesle sordu: “Neredeyiz? General Ağabey gelip bizi kurtarır mı?”

“Shuozhou Kalesi’ne daha çok yol var. Gördüğüm kadarıyla pusudakiler en az yüz kişi, bizimkiler ise topu topu on beş kişi. Genç General’in yardımı buraya yetişene kadar iş işten geçer.”

He Simu gülümsedi. İçinden, bu pusunun Duan Xu ile bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu.

Chen Ying panikle, “Peki ne yapacağız? Huqi askerleri seni rüzgarı okuman için kaçıracaklar mı?” dedi.

“Gideriz o zaman, ha onlara yardım etmişim ha bunlara. Huqi ordusu benden yardım isteyecekse bizi aç bırakmazlar herhalde. Karnın doyar, hatta belki Liangzhou’dakinden bile daha rahat edersin,” dedi He Simu kayıtsızca. Ama konuşurken Chen Ying’in bakışlarının değiştiğini fark etti.

Çocuk, He Simu’ya hayretle bakıyordu; öfkeden yanakları şişmişti. Kelimelerin üzerine basa basa konuştu: “Xiao Xiao Abla, Huqi askerlerine nasıl yardım edersin!”

“Onlar büyük dedemi memleketinden kovdular! Kendi evleri varken neden başkalarının evini çalıyorlar? Biz kaçtık ama onlar yine de Liangzhou’ya geldiler, babamı öldürdüler! Nesillerdir burada yaşıyoruz, neden bize zulmediyorlar? Sen bir de onlara yardım mı edeceksin! Ben istemiyorum, ölsem de onlara yardım etmem!” Chen Ying bunları söylerken sesi titriyordu ama gözyaşları sicim gibi akıyordu.

He Simu’nun elini tutup ağlayarak yalvardı: “Xiao Xiao Abla, sen de onlara yardım etme, olur mu?”

He Simu’nun bakışları durgun bir su gibi sakindi. Çocuğun ağlamaktan kızarmış yüzüne baktı. Dışarıda kılıç sesleri ve feryatlar devam ediyor, araba Chen Ying’in huzursuz kalbi gibi sallanıyordu.

“Ah... Pekâlâ,” diye uzun bir iç çekti He Simu. Çocuğun omzuna teselli edercesine vurdu ve gülümsedi: “Şansımıza hemen yanımızda bir dağ var ve o dağ sahihsiz mezarlarla dolu.”

“Ne?” Chen Ying şaşkınlıkla baktı.

He Simu parmaklarını sanki gizli bir hesap yapıyormuş gibi birleştirip ciddi bir tavırla konuştu: “Benim hislerim kuvvetlidir. O mezarlardaki Han ecdadımız, torunlarının bu eziyeti çekmesine razı gelmezler; mezarlarından fırlayıp Huqi askerlerinin tepesine binecekler şimdi. Hadi, gözlerini kapat ve kulaklarını tıka. İçinden yüze kadar say, onlar Huqi askerlerini çoktan kovmuş olacaklar!”

Chen Ying hemen denileni yaptı; gözlerini yumup kulaklarını tıkadı ve saymaya başladı.

He Simu’nun bakışları aniden buz kesti. Belindeki yeşim

lamba kolyesi donuk mavi bir ışık yaymaya başladı, havada süzülerek büyüdü ve gerçek bir altıgen buz çatlağı desenli cam lambaya dönüştü.

He Simu, tüm ruhların adını duyduğunda tir tir titrediği bu Ruhlar Kralı Lambası'nı iki eliyle kavradı, çenesini lambanın tepesine dayadı ve mırıldandı: "Yüz kadar insan... Beş azılı ruh doymaya yeter mi acaba?"

Lambanın içinde aniden mavi alevler parladı; bunlar ruh ateşleriydi.

"Yoksa doğrudan ateşe mi versem, daha mı kolay olur?" He Simu elini kaldırdı, işaret parmağını havada bir tur çevirdi ve parmağını şıklattı.

11. Bölüm: Nabız Yoklama

Shuozhou Kalesi'nin içi tam bir keşmekeş halindeydi; askerler savaş meydanını temizliyor, halk ise sokakları düzene sokmaya çalışıyordu. Duan Xu, şehir dışındaki ordugahın önünde duruyordu. Üzerinde hala zırhı vardı ama yüzündeki ve bedenindeki kan izlerini silmişti. Meng Wan hemen yanı başında bekliyordu.

Duan Xu ellerini kaldırdı, parmaklarını birbirine geçirip dudaklarına götürdü, sonra ayırdı ve tekrar birleştirdi.

Bunun onun düşüncelere daldığında yaptığı bir alışkanlık olduğunu bilse de, Meng Wan bazen ne düşündüğünü kestiremiyordu. Çekinerek sordu: “Shunxi, Yüzbaşı Han ve He Xiao Xiao için mi endişeleniyorsun?”

Az önce gelen habere göre, Han Lingqiu'nun He Xiao Xiao'yu getirmek üzere yola çıktığı güzergahta Danzhi birliği pusu kurmuş ve irtibat kesilmişti.

Şimdi ikinci günün sabahıydı ve hala onlardan bir haber yoktu.

Duan Xu bakışlarını çevirdi, boşluğa dalan gözlerine bir ışık geldi. Gülümseyerek başını salladı.

“He Xiao Xiao için endişelenmiyorum.”

“O zaman neden...”

“Rapor!” Bir ulak hızla gelip Duan Xu'nun önünde diz çöktü: “Generalim, Yüzbaşı Han ve He Hanım'ın arabası görüldü. Yarım saate kaleye varırlar.”

Duan Xu, Meng Wan'a gülümsedi: “Sana demiştim, onun için endişelenmeye gerek yok. Karşılamları için adam gönder.”

Meng Wan, He Xiao Xiao'nun arabasını gördüğünde kısa bir şaşkınlık yaşadı. Bu araba aslında Shuozhou'nun zengin bir tüccarına aitti. O tüccar da bir Han vatandaşıydı ve Büyük Liang ordusunun gelişine çok sevinip arabasını ordunun hizmetine

sunmuştı.

Aslında oldukça görkemli olan araba, şimdi yer yer kan lekeleriyle kirlenmişti; perdelerin yarısı yanmış, gövdesine iki ok saplanmıştı. Çarpışmanın ne kadar şiddetli geçtiği her halinden belliydi.

“Yüzbaşı Han, iyi misiniz?” Meng Wan atından inip yüzbaşının yanına gitti.

Han Lingqiu başını salladı ve kısa kesti: “Yolda Danzhi pususuna düştük, ufak tefek yaralar aldık.”

“Haberini aldık, kaç kişiydiler? Onları nasıl püskürttünüz?” diye sordu Meng Wan endişeyle.

“Yaklaşık yüz kişi... Sayıca çok üstündüler. Dağ yamacındayken aniden tepeden aşağı mavi ruh ateşleri yuvarlanmaya başladı... Ağaçlara veya hayvanlara zarar vermiyor, sadece insanları yakıyordu. Düşman ağır kayıplar verince geri çekildi.”

“Peki ya siz?”

“...Garip olan şu ki, o ateşlerin hiçbiri bize değmedi.”

Arabanın içinden uzun bir iç çekiş duyuldu ve He Xiao Xiao’nun sesi yükseldi: “O dağda çok fazla mezar vardı, ecdadımız öfkелendi herhalde.”

Bu... Gün ortasında hayalet hikayesi mi?

Meng Wan arabaya şüpheyle baktı. Bu He Xiao Xiao neden her seferinde tekinsiz işlerin ortasında kalıyordu? Şu an onun sadece gizli niyetleri olduğunu değil, aynı zamanda uğursuz biri olduğunu da düşünmeye başlamıştı.

Araba Duan Xu’nun yanına vardığında, He Simu nihayet kapı perdesini araladı. Yüzbaşı Han ve askerler toz toprak içindeydi ama o sapaşğlandı. O tatlı ve sevimli yüzünde hala bir tebessüm vardı, sadece teni biraz solgun görünüyordu.

Ancak bu vakur duruşu pek uzun sürmedi.

Arabadan inerken aniden bacaklarının dermanı kesildi, kollarını savurarak birkaç adım sendeledi ve tam önünde duran Duan Xu’nun kollarına yığıldı.

Öyle sert bir çarpışmaydı ki bu, Duan Xu sağlam durmasa ikisi birden yere kapaklanırdı. Bir an için etrafa derin bir sessizlik çöktü.

Meng Wan'ın suratı asıldı.

Duan Xu şaşkınlıkla gözlerini açtı, ardından hafifçe kaşlarını kaldırarak He Simu ile arasına biraz mesafe koydu.

Elini kızın alnına koydu ve “Xiao Xiao Hanım, siz hastasınız, ateşiniz var,” dedi.

Bir an duraksayıp gülümseyerek ekledi: “Fark etmediniz mi?”

Fark etmemek mi?

Bu küçük tilki yine nabız yoklamaya başlamıştı.

He Simu'nun gözleri parladı. Bir süre Duan Xu'ya baktı, sonra mağdur bir edayla gözlerini sildi: “Yolda çok korktum, sizi görünce kendimi bıraktım herhalde. Şimdi gerçekten pek iyi hissetmiyorum...”

Konuşurken başı yana düştü ve kendini tamamen Duan Xu'nun kollarına bıraktı.

...Bu kız da ne rol yapıyor ama! Meng Wan dişlerini sıktı.

Aslında He Simu hem rol yapıyordu hem de yapmıyordu; çünkü bu bedeni kontrol etmek gerçekten güçleşmişti. Başta bu bedenden çok uzun süre ayrı kaldığı için böyle olduğunu sanmıştı ama Duan Xu söyleyince fark etti ki; beden gerçekten hastalanmıştı.

Hastalanmak, bir bedene girildiğinde başa gelebilecek en büyük dertlerden biriydi.

He Simu, yatağında üzerine yorganı çekmiş arkasına yaslanıyordu. Burası Shuozhou Kalesi'nde Han bir tüccarın onun için hazırladığı sıcak bir odaydı; şöminedeki ateş gürül gürül yanıyordu. Doktor nabzını kontrol ederken sordu: “Son zamanlarda halsizlik, bacaklarda derman kaybı veya karın ağrısı hissettiniz mi?”

“...” He Simu nazikçe gülümsedi: “Sanırım biraz var.”

“Rüzgara karşı hassasiyet, üşüme, iştahsızlık?”

“Biraz var.”

“Göğüs sıkışması, nefes darlığı...”

“Biraz var.”

He Simu o değişmez gülümsemesiyle, doktor ne sorarsa sorsun aynı cevabı veriyordu: “Biraz var.”

Bu bedenin acı çekip çekmemesi bir meseleydi, bedene giren bir ruhun bunu hissedip hissetmemesi başka bir mesele. Ruhlar ne sıcak ne soğuk hissedirdi; acı, sızı veya nefes darlığı gibi "üst düzey" insani hisler onlara çok uzaktı.

He Simu’nun tecrübelerine göre, içine girdiği beden hastalanırsa, en iyisi asıl ruhun uyanıp şikayetlerini anlatmasıydı; yoksa basit bir hastalık bile ağır bir vakaya dönüşebilirdi.

Bereket versin ki doktor bir ordu hekimiydi; konuşamayan veya ne dediği anlaşılmayan hasta görmeye alıştı. He Simu’nun tutarsız cevaplarını duyunca daha fazla üstelemedi ve muayenenin "soru-cevap" kısmını geçip doğrudan ilacını yazdı.

He Simu yatağında oturmuş, ilaçların hazırlanmasını beklerken Chen Ying’e can sıkıntısından hayalet hikayeleri anlatıyordu.

Kapı çaldı; üç hafif ve neşeli vuruş. He Simu başını kaldırmadan, “Girin,” dedi.

Az önce hayalet hikayesinden korkup beti benzi atan Chen Ying, sevinçle zıplayıp “General Ağabey!” diye bağırdı. He Simu ancak o zaman kapıya baktı.

Duan Xu, elinde dumanı tüten bir kase ilaçla odanın ortasında duruyordu. Zırhını çıkarmış, üzerinde rahat bir kıyafet vardı; göz göze geldiklerinde içtenlikle gülümsedi.

“Hanımefendi, ilaç vaktiniz geldi.” Duan Xu, He Simu’nun yatağının kenarına oturdu.

He Simu, Chen Ying’den dışarı çıkmasını istedi. İlaç kasesini adamın elinden aldı; Duan Xu’nun parmaklarındaki yara izleri kabuk bağlamıştı, beyaz teninde yer yer izler bırakmıştı. İnsan ister istemez, kıyafetlerinin altında, görünmeyen yerlerinde daha

ne kadar yara izi olduğunu merak ediyordu.

Bu da muhtemelen kasti bir yönlendirmeydi; onun gibi bir savaş ustası, düşman ordusunun içinden tereyağından kıl çeker gibi çıkabilecekken, kaç kişi onu gerçekten yaralayabilirdi ki?

He Simu içinden bunları düşünürken, yüzünde mahcup bir gülümsemeyle, "Böyle küçük bir iş için General Hazretlerini zahmete sokmasaydım keşke," dedi.

"Siz benim ordumdaki kahinimizsiniz, aynı zamanda bu zaferin mimarisiniz. Hastalanmanız nasıl küçük bir iş olabilir?"

"Bu keşif birliğinin bir geleneği mi acaba? Yarbay Xia yaralansa, General ona da bizzat ilaç taşır mı?"

"Pek sayılmaz. Meng Wan'dan duyduğuma göre benden hoşlanıyormuşsunuz; ilacı benim getirmem sizi daha çok mutlu eder diye düşündüm."

"Benden hoşlanıyorsunuz" lafını duyan He Simu, ağzındaki ilacı doğrudan Duan Xu'nun yüzüne püskürttü.

Siyah ilaç damlaları, Duan Xu'nun keskin yüz hatlarından aşağı süzölmeye başladı; sanki mürekkep hokkasından çıkarılmış bir mermer parçası gibi görünüyordu.

Duan Xu gözlerini kırptırdı ve aniden kahkahayı bastı; sanki muzip bir şaka yapmış bir çocuk gibi keyifliydi.

He Simu, Duan Xu'nun bu anlamsız neşesi karşısında bir süre sessiz kaldı. Sonra mendilini çıkarıp bir yandan adamın yüzünü tutarak, bir yandan da yüzündeki lekeleri silmeye başladı; ağzından sürekli özür kelimeleri dökölüyordu. Duan Xu ise hiç itiraz etmeden, yüzündeki ilaç lekelerini silmesine izin verdi; o parlak gözleriyle gülümseyerek kıza bakıyordu.

He Simu'nun eli Duan Xu'nun çene kemiğinden elmacık kemiğine doğru kaydı. Kemik yapısını anlamak için hafifçe bastırdı; "Bu genç generalin kafatası yapısı gerçekten de muntazam," diye düşündü.

Duan Xu, kızın bakışlarının yüzünün yan tarafına kaydığını fark edince başını hafifçe kaldırdı ve manalı bir gülümseme kondurdu yüzüne.

“Demek öyle... Hanımefendi benden değil, kafatasımdan hoşlanıyormuş. Yoksa kafatası koleksiyonu mu yapıyorsunuz?”

Bu diyalog, az önce Chen Ying’e anlattığı hayalet hikayesiyle tam örtüşüyordu.

Gerçi onun hakkındaki hayalet hikayelerinde, gerçekten de kafatası koleksiyonu yapmayı sevdiği ve yüzlerce parçalık bir koleksiyonu olduğu söylenirdi.

He Simu hafifçe gülümsedi: “Ben sadece uzun yıllar dünyayı gezdiğim için bazı tuhaf alışkanlıklar edindim, o kadar. Sizinle yarışamam General; on dört yaşında haydutların elinden kurtulup yüzlerce mil yolu Nandu’ya kadar yürüyen sizsiniz neticede.”

Duan Xu’nun gözlerinde bir ışık çıktı. Gülümseyerek, “Beni araştırmışsınız,” dedi.

“Tencere dibin kara, seninki benden kara. Siz de geri kalmıyorsunuz.”

“Peki, bir sonuca varabildiniz mi?”

“Siz benim hakkımda ne sonuca vardınız?”

He Simu, Duan Xu’nun yüzünü ellerinin arasına aldı. O ürkek ve uysal maskesini bir kenara bırakıp, doğrudan gözlerinin içine baktı ve yüzünü kendine doğru çekti.

Neredeyse burun buruna geldikleri o mesafede, fısıltıyla konuştu: “İkimiz de sahnede ipleri başkasının elinde olan kuklalar gibiyiz; bari şu kağıttan perdeyi yırtmayalım.”

Bir an duraksadı, sonra ellerini çekti ve araya mesafe koydu.

Aralarına henüz iki karış mesafe girmişti ki, Duan Xu aniden He Simu’nun omuzlarından tutup onu tekrar kendine çekti. Kulağına fısıldadı: “Belki de bu perde bin katlıdır He Hanım; birini yırtsanız, altından yenisi çıkar.”

Bu cümleyi kurduktan sonra geri çekildi. Genç adam öyle neşeli gülüyordu ki, az önceki o iğneleyici laf dalaşı sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

“Benim gözümde siz, beş duyusunu yitirmiş ama olağanüstü yetenekleri olan birisiniz. Ne peşinde olduğunuzu bilmesem de

size güvenmeyi seçiyorum. Madem bana yardım ettiniz, ben de sizi baş tacı edip en iyi şekilde ağırlayacağım. Hepsi bu.”

He Simu kollarını kavuşturup bir süre Duan Xu’yu süzdü: “Genç General, bu 'olağanüstü yetenekli' kişinin size yardım etmeye devam edeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Belki de bir anda fikir değiştirip Danzhi’nin safına geçerim.”

“Öyle mi? Gördüğüm kadarıyla onların kafatası yapıları pek estetik değil; benimki kadar ilginizi çekeceklerini sanmam.”

Bu genç general gerçekten çok hazırcevaptı.

“Bu kadar emin misiniz?” diye sordu He Simu.

“Emin değilim,” dedi Duan Xu başını yana eğerek. “Sadece kumarı seviyorum ve şansım da yaver gidiyor; her seferinde bir şekilde kazanmayı başarıyorum.”

“Bu sefer de kazanacağınızı mı düşünüyorsunuz?”

“Kumar oynamazsanız, asla kazanamazsınız.”

Duan Xu sağ elinde ilaç kasesiyle vakur bir şekilde ayağa kalktı. Sol elini arkasına atıp hafifçe eğilerek selam verdi; taze bir kase ilaç daha getireceğini söyleyip odadan çıktı.

He Simu onun çevik adımlarla uzaklaşmasını izlerken mırıldandı: “Gerçekten de bin katlı bir perdeymiş.”

İnsanlar dürüst kişileri yeşime benzetirdi ama onun mizacı yeşimden daha şeffaf ve parlak bir şeyi, adeta bir su kristalini andırıyordu.

Bu muhtemelen gözlerindeki o bitmek bilmeyen ışıltıdan kaynaklanıyordu.

Lakin aslında o, dibi görünmeyen, bin fersah derinliğinde buz gibi bir göldü.

O gözler gerçekten insanı aldatmayı çok iyi biliyordu.

12. Bölüm: Ordugâh

İlacını içtikten sonra He Simu, bedenini kontrol etmenin çok daha kolaylaştığını hissetti. Şansına doktor sadece hafif bir soğuk algınlığı teşhisi koymuştu, durumu pek ağır değildi. Ertesi gün yataktan kalktı, kalın ve kürklü pelerinine sarınıp odasından bahçeye çıktı.

Shuozhou, Guan Nehri'nin kuzeyinde olsa da iklimi Liangzhou ile neredeyse aynıydı. Bu zengin tüccarın bahçesinde pek çok akasya, akçaağaç ve erik ağacı vardı. Mavi taş döşemeler ve gri duvarlar arasında erik ağaçları tomurcuklanmaya başlamıştı; oldukça zarif bir ortamdı. Chen Ying zıplayarak yanına geldi ve elinden tuttu. Endişeyle He Simu'ya baktı: “Abla, iyisin değil mi?”

“Önemli bir şeyim yok.”

Chen Ying başını salladı ama sonra kaşlarını çatı: “Xiao Xiao Abla, dün General Ağabey ile çok uzun konuştun. Beni ona vermeyeceksin, değil mi?”

He Simu başını salladı. Koridordaki sedire oturdu ve konuştu: “Şu anki duruma bakılırsa, Duan Xu'nun işi gerçekten çok zor. Seni bile bile ateşe atacak değilim.”

“Hanımefendi, bu sözlerinizle ne demek istiyorsunuz?”

He Simu başını çevirdiğinde, bahçede beyazlar içinde genç bir adamın durduğunu ve onlara dikkatle baktığını gördü.

Belki de tam olarak beyaz değildi; onun gözünde açık renkli tüm kıyafetler beyaz görünüyordu. Adamın kıyafetinde zarif çam ve dağ motifleri işlenmişti. Saçları omuzlarına dökülen, uzun boylu ve sert yüz hatlarına sahip, oldukça yakışıklı bir gençti.

He Simu adamın kafasına bir göz attı; kemik yapısı fena değildi ama Duan Xu'nunkiyle kıyaslanamazdı.

Adam, He Simu'ya selam verdi: “He Hanım, bendeniz Lin Jun, buralıyım.”

Lin Jun... Demek bu konağın sahibi Bay Lin buydu.

Shuozhou'nun ünlü Han tüccarlarından biri olan bu genç adam, aynı zamanda He Simu'nun neredeyse hurdaya çevirdiği o lüks arabanın da sahibiydi. Duan Xu şehre girdiğinden beri Lin ailesi ona tam destek vermiş ve orduya büyük miktarda erzak sağlamıştı. He Simu hastalandığında da ona bu dinlenme yerini bizzat o teklif etmişti.

Lin ailesi Danzhi'den ne kadar çekmişti ki, Büyük Liang ordusunu bu denli coşkuyla karşılamışlardı acaba?

He Simu selamına karşılık verdiğinde Lin Jun üsteledi: "Az önce General Duan'ın durumunun çok zor olduğunu söylediniz. Ne demek istediniz?"

He Simu bir süre Lin Jun'a baktı, sonra kolunu sedirin kenarına dayayıp gülümsedi: "Bay Lin, keşif birliğiyle bu kadar içli dışlısınız; durumu benden daha iyi biliyor olmalısınız. Keşif birliğinin toplam mevcudu ne kadar ki? Hem Liangzhou'yu koruyacak hem Shuozhou'ya saldıracak... General Duan üç başlı altı kollu olsa bile yoktan asker var edemez."

"Shuozhou'daki beş şehri almaları tamamen baskın etkisiyle oldu; düşman hazırlıksız yakalandı. Peki Danzhi neden hazırlıksızdı? Çünkü Duan Xu'nun seçtiği yol aslında bir intihar yoluydu. Shuozhou'daki birliğinin sayısı topu topu elli bin ama Danzhi'nin güneye inmek için bekleyen iki yüz bin kişilik ordusu var. Şehir merkezinin surları yüksek ve korunaklı, etrafı dağlarla ve sularla çevrili olduğu için savunması kolay; ancak diğer dört şehrin hiçbir savunması yok. Çok yakında o dört şehir tekrar Danzhi'nin eline geçecek ve biz burada, Shuozhou Kalesi'nde kapana kısılacağız."

"Shuozhou Kalesi, Danzhi'nin Yuzhou'ya destek göndermek için geçmek zorunda olduğu tek yol. Bu yüzden buraya var güçleriyle saldıracaklar. Duan Xu ya geri çekilecek ya da burada ölecek. Eğer burada kalmayı seçerse, çok kanlı bir savaş bizi bekliyor demektir. Farz edelim ki Shuozhou tekrar Danzhi'nin eline geçti; o zaman sizin sonunuz ne olur Bay Lin?"

He Simu lafını bitirdiğinde hafifçe öksürdü. Chen Ying'in

korkudan beti benzi atmıştı. Hemen He Simu'nun yanına gelip sırtını sıvazladı ve kısık sesle, "O zaman neden... Neden gelmeyi kabul ettin buraya... Bu kadar tehlikeliyse..." dedi.

Neden mi? Tabii ki Duan Xu'nun daveti ve karnını doyurmak için.

He Simu hiç endişeli görünmüyordu. Chen Ying'in alnına hafifçe vurup gülümsedi: "Şimdi mi korkmaya başladın? Sana demiştim, Huqi tarafına gitsek daha rahattık diye ama inanmamıştın."

Lin Jun'un gözlerinde bir ışık parladı. He Simu'ya bakarken tek kelime etmedi.

Kâhya kılıklı yaşlı bir adam bahçeye gelip Lin Jun ve He Simu'ya selam verdi: "Efendim, He Hanım; General Duan geldi, ön salonda bekliyor."

Lin Jun başıyla onayladı. Tam arkasını dönüp gidecekken durdu ve tekrar He Simu'ya baktı.

"He Hanım... Lin ailesinin çok zengin olduğunu ve Danzhi yönetiminde bile çok rahat yaşadığını mı sanıyorsunuz? Babamın ve benim, o Huqi soylularına yaranmak için ne hakaretlere göğüs gerdiğimizi görmediniz. Biz Han halkı, onların gözünde sadece köleyiz; hatta belki bir köpek kadar bile değerimiz yok."

Sırtını dikleştirdi, sanki içindeki bir gurur onu ayakta tutuyordu. Kelimelerin üzerine basa basa konuştu: "Biz Lin ailesi olarak insanız; köle olmayacağız, köpek hiç olmayacağız."

Bunu söyledikten sonra pelerini savurarak uzaklaştı. He Simu, Chen Ying'e sarıldı ve adamın arkasından gözlerini kısarak baktı; "Bu tüccar gerçekten yürekliymiş," diye düşündü.

Kâhyanın rehberliğinde Lin Jun ile birlikte ön salona geçtiler. Duan Xu ve Han Lingqiu zırhları içinde bekliyorlardı. Lin Jun hızla yanlarına gidip selam verdi, sonra endişeyle Han Lingqiu'ya döndü: "Yüzbaşı Han, durumunuz nasıl?"

Han Lingqiu'nun sol kolu hala tam hareket etmiyordu. Selam verip sert bir sesle, "İyileşiyorum, önemli bir şey yok," dedi.

"Doktorun dediğine göre, vaktiyle hayatınızı kurtarmak için

çok ağır ve yan etkileri olan bir ilaç kullanmışsınız. Eğer o ilacın ne olduğunu hatırlıyorsanız, doktorumuz size uygun bir kür hazırlayabilir,” dedi Lin Jun samimiyetle.

Ancak Han Lingqiu kaşlarını çattı ve başını sallayarak soğuk bir tavırla, “Kendi bedenimi biliyorum, zahmet etmeyin Bay Lin,” dedi.

Lin Jun’un iyi niyeti geri çevrilince ortam biraz gerildi. Yüzbaşıya geçmiş olsun dileyip konuyu kapattı. He Simu bu durumu izlerken gözlerini herkesin üzerinde gezdirdi; Duan Xu ile göz göze geldiklerinde genç adam ona hafifçe gülümsedi.

Duan Xu araya girip konuyu değiştirdi; ordugaha gitmesi gerektiğini ve He Simu’yu da önemli bir meseleyi görüşmek üzere yanına alacağını söyledi.

He Simu itiraz etmedi.

Ordugaha vardıklarında He Simu zarifçe arabadan indi, Duan Xu da atından inip yanına geldi.

“Tahmin et bakalım, seninle ne hakkında konuşacağım?”

“Yüzbaşı Han mı?”

Duan Xu ona yaklaştı ve fısıldadı: “Hayır. Burnun akıyor, sil istersen.”

“...” İnsan olmak gerçekten çok zahmetli bir işti.

He Simu kaşlarını çattı, tam elini burnuna götürecekti ki Duan Xu bileğinden tuttu.

“Dur, öyle değil.” Sesindeki neşe belirgindi. Koynundan bir mendil çıkarıp ona uzattı.

“Keşif birliğinin kahramanı, toplantıya burnu aka aka giremez ya.”

Bu, He Simu’nun heba ettiği ikinci Duan Xu mendili olacaktı.

He Simu mendili burnuna götürüp gülümsedi: “Asıl kahraman sizsiniz, ben kimim ki? Birazdan kimse yüzüme bile bakmaz.”

Tahmininde yanılmamıştı. Komuta çadırına girdiklerinde Duan Xu daha onu tanıştırmaya fırsat bulamadan Wu Shengliu yerinden fırladı. Bronz zırhı gürültüyle şakırdarken, gür sakallı

bu heybetli adam bağırdı: “General Hazretleri! Xia Qingsheng’i Liangzhou’ya geri göndermek de ne demek oluyor?”

Birkaç gündür görüşmüyorlardı; Wu Shengliu geçen sefer burnundan kıl aldırılmaz bir tavırdıydı ama şimdi "General Hazretleri" lafı ağzına iyice yerleşmiş gibiydi.

He Simu, kendisine ihtiyaç duyulmadığını görünce bir kenara çekildi, pelerinine sarılıp kendisi için hazırlanan yere oturdu; çayını yudumlayıp olan biteni izlemeye koyuldu.

“Diline dikkat et, çay çok sıcaktır.”

Duan Xu, He Simu’nun masasına parmaklarıyla hafifçe vurdu; bu manalı bir uyarıydı. Sonra dönüp hala gülümseyerek Wu Shengliu ile yüzleşti.

“Evet, Yarbay Xia’yı Liangzhou’ya gönderdim. Oradaki birliklerimizin başına geçecek ve destek kuvvetlerin gelmesini bekleyecek. Bir itirazın mı var Yarbay Wu?”

He Simu kaşlarını kaldırdı; yanmamak için elindeki dumanı tüten çayı masaya bıraktı.

O sırada çadırdaki Xia Qingsheng dışındaki tüm yarbaylar ve yüzbaşılar toplanmıştı. Zırhlarının soğuk parıltısı çadırın havasını daha da serinletiyordu. Meng Wan ve Han Lingqiu’nun dışında, Wu Shengliu ile Duan Xu arasındaki gerginliği endişeyle izleyen birkaç yeni yüzbaşı daha vardı.

Yarbay Wu ile Duan Xu’nun yıldızının barışmadığı herkesçe biliniyordu. Biri tecrübeli, diğeri soylu; biri patavatsız, diğeri ise hep güler yüzlüydü. Savaşırken bir şekilde anlaşıyorlardı ama savaş biter bitmez atışmaya başlıyorlardı.

Bu kadar kavgaya rağmen bunca zafer kazanmış olmaları gerçekten hayret vericiydi.

“İtirazım mı var? Generalim, sizinle girdiğim her savaşta galip gelsek de kafam allak bullak oluyor. Bana hiçbir zaman doğruları söylemiyorsunuz!”

Wu Shengliu bu konuda gerçekten dertliydi. Duan Xu başta Yuzhou’ya saldıracaklarını söylemiş, sonra aniden yön değiştirip nehri geçerek Shuozhou’ya saldırmıştı. Kale kuşatmasında durum

daha da beterdi; savaştan önce Duan Xu ile tartışmış, buradaki arazi şartları ve düşman sayısı nedeniyle öleceklerini iddia etmişti. Ama sonra nereden geldiği belli olmayan o kızıl kuşlar belirmiş ve Huqi askerlerini korkudan kaçırmıştı.

Duan Xu bu planların hiçbirini önceden onunla paylaşmamıştı; belli ki onu küçümsüyordu!

Ancak Wu Shengliu'nun bilmediği bir şey vardı: Duan Xu onu küçümsemiyordu. Bu adamın karşısında imparator bile olsa, o bildiğini okumaktan ve gizlilikten asla vazgeçmezdi.

Duan Xu gülümsedi, Wu Shengliu'ya oturmasını işaret etti ve kendisi de masasının arkasına geçti.

“Yarbay Wu, siz duygularını saklayamayan birisiniz ve yıllardır bu sınırdasınız; düşman sizi çok iyi tanıyor. Eğer bu aldatmaca planını size söyleseydim, düşmanın bunu fark etme ihtimali çok yüksekti. Ayrıca, düşmanla aramızdaki sayı farkını biliyorsunuz; 'ölümüne savaş' ilkesiyle hareket etmezsek, en dahi planın bile ne hükmü kalır?”

“O kızıl kuşlara gelince... Onlar sadece kırmızıya boyanmış güvercinlerdi. Meng Wan'a bölgedeki tüm güvercinlikleri toplattım, binlerce güvercinin kanatlarına alev desenleri çizdik ve savaşın en kritik anında saldıktık. Huqi halkı Cang Tanrısı'na yürekten inanır ve Cang Yazıtları'nı kutsal sayarlar. O yazıtlarda der ki: 'Cang Tanrısı müminleri cezalandıracağı zaman, gökten alev desenli kızıl kuşlar indirir; o kuşların değdiği ruhlar ebediyen huzur bulamaz.’”

Duan Xu'nun açıklamasını dinleyen Wu Shengliu'nun öfkesi biraz yatıştı.

Duan Xu yavaşça ekledi: “Düşmanını ve kendini tanırsan, her savaşı kazanırsın. Bu hep böyledir.”

He Simu parmağını çay bardağının kenarında gezdiriyordu; parmak ucu sıcaktan kızarmıştı ama çekmiyordu.

Huqi halkı hakkındaki bilgisine dayanarak biliyordu ki; Cang Tanrısı'na sadece kendi soylarından olanların tapmasına izin verirlerdi ve kutsal yazıtları okuma yetkisi sadece başrahiplere aitti. Duan Xu'nun o gün savaş meydanında haykırdığı Huqi

dilindeki o cümle, kutsal metnin ta kendisiydi.

— Cang Tanrısı felaket gönderdi, tüm canlıları yakıp kül edecek.

Bu metne nasıl bu kadar hakim olabilmişti?

Bakışları adamın belindeki Gafletkıran Kılıcı'na kaydı. İçinden, "Eniştemin yaptığı bu kılıcın zevki de amma tuhafmış; gidip böyle sırlar dolu birini kendine sahip seçmiş," diye geçirdi.

Yüz yıl geçince kılıç da mı sıkılmıştı acaba? Yoksa o da mı gizem çözmei seviyordu?

Wu Shengliu ve diğerleri Cang Yazıtları'nın ne olduğunu tam olarak bilmiyorlardı; sadece Huqi halkının kutsal bir inancı olduğunu seziyorlardı. Sonunda Wu Shengliu homurdanarak yerine oturdu: "General Duan çok bilgili, benim gibi kaba bir adam size yetişemez. Şimdi Danzhi'nin komutanı Awo'erqi büyük bir orduyla kapımıza dayanmak üzere. Eminim General'in şimdiden kusursuz bir planı vardır; bizimle paylaşır mı acaba?"

"Awo'erqi..." Duan Xu ellerini birleştirip parmaklarını birbirine kenetledi.

Herkesin gözü Duan Xu'nun üzerindeydi. Bu süre zarfında onun her zorlukta bir mucize yaratmasına alışmışlardı.

Duan Xu bir süre düşündü ve sonra konuştu: "Doğruyu söylemek gerekirse, şu an için kusursuz bir planım yok."

Wu Shengliu yine yerinden fırlayacaktı: "Planınız yok mu? Onların iki yüz bin askeri var!"

Shuozhou'daki diğer dört şehrin elden gideceğini herkes biliyordu. Eğer o ana yol üzerinden Liangzhou'ya çekilmezlerse, Danzhi o şehirleri aldığı anda kale bir ada gibi kuşatılacaktı.

"He Xiao Xiao Hanım, sizin bir fikriniz var mı?" diye sordu Duan Xu aniden.

Çadırdaki herkes bakışlarını He Simu'ya çevirdi. Genç kız tam o sırada çayına üflüyordu; bakışları görünce duraksadı.

He Simu başını kaldırdı, etrafındaki meraklı gözlere baktı ve nezaketle gülümsedi.

Duan Xu araya girerek onu tanıttı: "Bu hanımefendi, keşif

birliğimizin kahini He Hanım'dır. Shuozhou hareketindeki hava durumunu o öngördü."

He Simu gülümsedi ve doğrudan Duan Xu'nun gözlerinin içine bakarak sordu: "Generalim, Danzhi'nin destek kuvvetlerini ne pahasına olursa olsun durdurmak istiyor musunuz?"

"Evet."

"O zaman... Gidip Guan Nehri'ni havaya uçurun."

13. Bölüm: Guan Nehri

Bu sözler dökülür dökülmez karargâhtaki herkes dehşete düştü. Meng Wan, "Hava hâlâ çok soğuk," dedi. "Guan Nehri'ni havaya uçurmanın ne faydası olacak? Birkaç güne kalmaz nehir yüzeyi yeniden buz tutar."

"Guan Nehri bölgesi normalde ılıman bir iklime sahiptir, kışın suları donmazdı. Bu yıl yüzyılda bir görülen o nadir soğuklar bastırınca buz kesti. Ama gördüğüm kadarıyla bu ayaz pek uzun sürmeyecek." He Simu parmaklarıyla bir şeyler hesaplayıp devam etti: "On gün sonra sıcaklık aniden yükselecek, ayaz çekilip yerini ılık bir havaya bırakacak. Eğer o günden birkaç gün önce nehri havaya uçurursanız, sular bu kadar çabuk donmayacaktır. Sonrasında hava yer yer soğusa da, en fazla ince bir buz tabakası oluşur; o da ne bir insanı ne de bir atı taşır."

Duan Xu gülümsedi. "Bence bu harika bir fikir," dedi.

Wu Shengliu bir He Simu'ya, bir de Duan Xu'ya baktı. "Guan Nehri'ni uçurduk diyelim, ya sonra? Liangzhou'ya mı çekileceğiz?"

Şu ana kadar Tabai Ordusu'ndaki hiç kimse, Başkomutan Qin'in Duan Xu'ya verdiği gizli emrin ne olduğunu bilmiyordu. Wu Shengliu, muhtemelen Danzhi destek kuvvetlerinin hızını kesmek istediklerini düşünüyordu; yolları temizleyip nehri uçurarak düşmanı yarım ay kadar geciktirebilirlerse bu büyük bir başarı sayılırdı. Ne de olsa tüm Tabai Ordusu seksen bin kişiydi ve arkadaki Liangzhou'yu korumak adına Shuo Zhou'ya sadece elli bin asker gönderilmişti. Daha fazlasını beklemek haksızlık olurdu.

Duan Xu gözlerini kaldırdı ve nihayet o sarsıcı gerçeği buz gibi bir tavırla dile getirdi: "Başkomutan Qin'in emri şu: Tabai Ordusu, Shuo Zhou vilayet merkezini ne pahasına olursa olsun savunacak. Danzhi destek kuvvetlerinin geçmesine izin verilmeyecek, tek bir adım dahi geri atılmayacak."

Bu sözlerin ardından ortalığa mezar sessizliği çöktü. Sadece mangaldaki kömürlerin çıtırtısı, ortama hiç uymayan neşeli bir ses çıkarıyordu.

He Simu ise istifini bozmadan çayından bir yudum aldı.

"Nasıl olur? Sadece elli bin askerimiz var!"

"Güneye inen Danzhi birliği Hulan Ordusu, başlarındaki Awo'erqi de namlı bir gaddar!"

Subayların itirazları yükselir yükselmez, Wu Shengliu'nun gür sesi hepsini bastırdı: "Tek bir adım geri atılmayacak mı? Şaka mı bu? Liangzhou'ya dönmezsek hepimiz burada öleceğiz! Başkomutan Qin gerçekten böyle mi dedi, yoksa sen askeri başarı hırsıyla gözü dönmüş bir açgözlü müsün?"

Duan Xu'nun gözlerindeki gülümseme yavaşça soldu, yerini samimiyetten uzak, donuk bir bakışa bıraktı.

Guan Nehri'nin iki yakasında yıllardır büyük bir savaş yaşanmamıştı, sadece ufak tefek sürtüşmeler oluyordu. Büyük Liang İmparatorluğu refah içinde rehavete kapılmış, askerler bile savaşı ruhlarını kaybetmişti. On yıllar geçmişti; bu neslin askerleri, Huçiler geldiğinde vatanın elden gitmesinin, soyun kurumasının ne demek olduğunu unutmuştu.

Oturağından kalktı, ağır adımlarla Wu Shengliu'ya doğru yürüdü. Yürürken bir yandan da konuşuyordu: "Wu Binbaşısı, sözlerin kulağa tuhaf geliyor. Ben senin generalim, ayrıca unuttun mu..."

Wu Shengliu'nun önünde durdu, hafifçe eğilerek fısıldadı: "Ölüm, savaşın asıl çehresidir. Zafer kazananlar bile yollarını sayısız kemikle döşemek, binlerce kayıp vermek zorundadır."

"Bastığımız topraklar Danzhi'nin Shuozhou'su değil, bir zamanlar Büyük Sheng Hanedanlığı'nın olan Shuozhou'dur. On yıllar önce atalarımız burada can verdi, Danzhi'ye ağır bir yenilgi aldılar. Bu yüzden Danzhi'nin demir atlıları on yedi eyaleti fütursuzca çiğneyebildi, hatta güneye, Liangzhou'ya inip şehirleri yağmalayıp halkı katledebildi. Bugün buraya geri dönebilmek için bu denli çetin bir mücadele veriyor, kan döküyoruz. Vatan söz konusu olduğunda, bin kez ölmek bile azdır."

Tüm karargâh sessizliğe büründü. Wu Shengliu başını kaldırıp Duan Xu'ya baktı, yumruklarını kemikleri çatırdayana dek sıktı.

Liangzhou sokaklarındaki cesetleri hatırlayınca kanı beynine sıçradı. Duan Xu'nun söylediklerini anlamıyor değildi ama Danzhi ordusunun karşısındaki bu avuç içi kadar birlik, dev bir tekerleğin önündeki karınca gibiydi. Onun hâlâ bir orduyu komuta etme hayalleri vardı; gerçekten burada mı can verecekti?

Duan Xu yeniden gülümsedi. Çenesini hafifçe kaldırdı, gözleri hilal gibi büküldü.

"Kendinizi bu kadar yıpratmayın Wu Binbaşısı, kazanacağız."

Wu Shengliu sarsılmış gibiydi ama hâlâ kabullenemiyordu.

"Sen kazanacağız dedin diye kazanacak mıyız?"

"Wu Binbaşısı, her ne kadar biraz dikbaşı olsam da, şu ana kadar hiç kaybetmedim, öyle değil mi?"

Wu Shengliu bir süre Duan Xu'nun gözlerinin içine baktı, sonra masaya öyle bir vurdu ki masada derin bir çatlak oluştu. Duan Xu'yu işaret ederek bağırdı: "Lanet olsun, sana bir kez daha inanacağım! Kim ölümдем korkuyormuş? Sadece boş yere ölmekten korkarım ben, general olacağım daha! Eğer o Danzi köpekleri evlerine arkalarına bakmadan kaçmazlarsa, hayalet olduğumda bile sizin Duan ailesinin yakasını bırakmayacağım!"

Duan Xu'nun bakışları parladı. Wu Shengliu'nun elini yavaşça indirdi ve "Müsterih olun binbaşım," dedi. "Eğer hayalet olursak, ben de yanınızda olacağım."

Nazik ve terbiyeli Duan Xu'ya bakan Wu Shengliu, aniden bir şey hatırladı. Bu soylu beyzadenin aslında bir devlet adamı, bir vezir olması için yetiştirildiğini duymuştu. Vezirlik makamı generallikten katbekat üstündü. Bunu düşününce içini tuhaf bir acıma duygusu kapladı.

Duan Xu ise hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi arkasını döndü ve çadırdakileri selamladı.

"Shuozhou vilayet merkezi size emanet."

Çadırdaki subaylar birer birer selam durdular. Çoğu Duan Xu'dan yaşça büyüktü ama az önceki diyalog hepsini derinden

sarsmıştı; yüzlerinde trajik ama kararlı bir ifade vardı.

Çadırdan çıkarken He Simu, Duan Xu'nun yanında yürüyordu. Önde giden Wu Shengliu'nun sırtına bakarak yarı şaka yarı ciddi konuştu: "Bana kalırsa Wu Shengliu'nun senden bu kadar nefret etmesinin asıl sebebi, senin fazla yakışıklı olman."

Ordudaki adamların çoğu temiz paketli, yakışıklı erkeklerden hoşlanmazdı; kaba saba ve vahşi görünmeyi bir onur vesilesi sayarlarmış. Hele ki Duan Xu gibi göz alıcı bir yakışıklılığa sahipseniz işiniz daha zordu.

Duan Xu kaşlarını kaldırdı. Çadırın dışına çıktıklarında güneş pırıl pırıldı ama rüzgâr sert esiyordu. Saç bandı rüzgârda uçuşuyor, saçını tutan gümüş toka güneşin altında, tıpkı gülen gözleri gibi parlıyordu.

"Övgünüz için teşekkürler, şeref duydum," dedi gülümseyerek. Gerçekten mutlu görünüyordu.

"Aslında Wu Binbaşısı sana güveniyor," dedi He Simu.

Liangzhou'dan Shuozhou'ya kadar hiçbir savaş kolay geçmemişti. Duan Xu her çatışmada Wu Shengliu'yu yanından ayırmamıştı; kazanılan her zaferle birlikte Wu Shengliu'nun içindeki saygı büyümüşü. Öyle olmasaydı, planı tam anlamıyla bilmediği halde Duan Xu'nun emrine uyup Shuozhou'yu kuşatmazdı.

Bu karargâhtaki subaylar, hatta tüm Tabai askerleri, kazanılan her muharebeyle birlikte Duan Xu'yu liderleri olarak kabul etmişlerdi.

Yine de kendisinden on yaş küçük olan Duan Xu'nun önünde boyun eğmek, Wu Shengliu için hâlâ çok zordu.

"Kazanacağından emin misin?"

Karşıdaki yirmi bin kişilik orduya karşı sadece otuz bin kişi vardı; durum son derece vahimdi.

"Eğer yüzde yüz emin olsaydım, iyi bir kumarbaz sayılmazdım."

Duan Xu göz kırptı ve He Simu'yu arabasına bindirdi. Araba hareket ettiğinde He Simu pencerenin perdesini araladı; Duan

Xu'nun hâlâ arabanın yanında durduğunu gördü. Bakışları He Simu ile kesişince gülümsedi ve el salladı.

Dışarıdan bakıldığında neşeli ve uysal görünüyordu.

Neşeli, uysal ve çılgın bir kumarbaz.

He Simu perdeyi indirip içinden bir "Vay canına" çekti.

He Simu'nun arabası uzaklaşıp şehir merkezindeki Lin malikanesine doğru yol alırken, Han Lingqiu arabanın gidişini izledi. Ardından bakışlarını öndeki Duan Xu'ya çevirdi.

Duan Xu aslında ondan sadece biraz küçüktü, hemen hemen akrandılar. Güney Başkenti'nden gelen bu soylu beyzadenin her hareketi ordudaki kaba adamlardan çok farklıydı ama kibirli de değildi; yüzünde hep o gülümseme vardı. Karnında fırtınalar kopsa da yüzü sülman kalabiliyordu.

Han Lingqiu bu adamın ona çok tanıdık geldiğini hissediyordu; özellikle Duan Xu gülümsediğinde bu his iyice belirginleşiyordu.

"General!" Sonunda Duan Xu'yu durdurabildi. Duan Xu arkasına dönüp ona baktı, devam etmesini işaret etti.

Han Lingqiu bir an duraksadı, sonra sordu: "General, daha önce beni görmüş müydünüz? Şöyle bir... beş altı yıl önce?"

Duan Xu'nun gözleri parladı. Ellerini arkasında birleştirip gülümsedi: "Neden sordun? Eğer daha önce tanışmış olsaydık, kendin hatırlamaz mıydın?"

Han Lingqiu tereddüt etti, dişlerini sıkarak cevap verdi: "Sayın Generalim, yalan söylemeyeceğim; beş altı yıl önce ağır bir yara aldım, yüzümde bu yara izi kaldı. İyileştikten sonra geçmişe dair hiçbir şeyi hatırlayamaz oldum."

Hatta Han Lingqiu ismi bile ona sahip çıkan aile tarafından verilmişti. Yaralanmadan önceki hayatına dair tek bir silik anısı vardı; sanki biri ona şöyle diyordu: "Güneye git, Büyük Liang'a git ve bir daha geri dönme."

Aslında Danzhi topraklarında yaralanmıştı. Hatırladığı tek cümle bu olduğu için iyileşir iyileşmez Danzhi'den kaçıp Büyük Liang'a sığınmıştı.

Bu hafıza kaybı hayatını pek etkilememişti; yalnız yaşamaya alışmıştı ve geçmişini de pek merak etmiyordu. Ancak Duan Xu'yu ilk gördüğü an, içinde büyük bir aşinalık hissetmişti.

Sanki eski bir dostu görmüş gibi.

Duan Xu oldukça şaşırmış göründü, ardından yüzüne zgn bir ifade oturdu. Başını iki yana sallayarak, "Han Yüzbaşısı'nın böyle bir yara aldığını bilmiyordum. Maalesef beş altı yıl önce ben Daizhou'daydım, sizi gördüğümü hatırlamıyorum," dedi.

Han Lingqiu'nun yüzü düştü, selam verip onayladı. Duan Xu teselli edercesine omzuna vurdu ve arkasını dönüp çadırına doğru yürüdü.

Duan Xu arkasını döndüğü anda gözlerindeki glmsemi söndü, bakışları karanlık ve belirsiz bir hal aldı.

He Simu'nun Guan Nehri'ni uçurma işine karışmaya niyeti yoktu. şehirdeki askeri kamp Lin malikanesine oldukça uzaktı; o da odasında bu insan bedenine bakıyor, ara sıra Feng Yi ile sohbet ediyor ya da izinli olduğu zamanlarda dünyanın durumunu görmek için Hayalet Kayıtları'nı (Guice) inceliyordu.

Kayıtlarda Shao Yin Yin'in ismi tam vaktinde silinmişti. Bu, onun ruhunun tamamen yok olduğunu, reenkarnasyon döngüsünden çıktığını ve bu dünyada artık tek bir izinin bile kalmadığını gösteriyordu.

Guan Huai gerçekten söz dinlemişti.

O yaşlı adam her zaman rüzgâra göre yön değiştiren biriydi; yıllar önce isyanı bastırdığında taraf değiştirip teslim olan ilk kişi oydu. Tehlikeden kaçmakta ve nabza göre şerbet vermekte üstüne yoktu.

He Simu koltuğuna yaslanmış, kayıtlardaki trajedileri rastgele karıştırıyordu.

Liangzhou vilayeti civarındaki katliamdan sonra ortalıkta çok fazla başboş ruh (youhun) türemişti. Acı çekerek ölenler kolayca başboş ruha dönüşürdü ama dünyevi hırsları yeterince gcl olmadığı için çoğu diğer ruhlar tarafından yenilir, sonunda kötücül bir hayalete (egui) dnşemezlerdi.

Dünyevi hırsı ağır basanlar ise Guan Huai gibiydi. Ömrü boyunca servetini ölümsüzlük iksirlerine, simyaya harcamış; gökyüzüyle bir olup sonsuza dek yaşamayı dilemişti. Yüz yaşını devirip ölmüş olsa da hırsı bitmemiş, yüzlerce ruhu yiyerek kötücül bir hayalete dönüşmüştü.

Kötücül bir hayalet olsa bile hayaletler dünyasının en uzun ömürlüsüydü; üç bin yıl boyunca yok olmamıştı. Hırsı gerçekten de çok derindi.

He Simu kayıtları kapattı. Çenesini eline dayayıp mırıldandı: "Aslında size imreniyorum."

Ne istediğini bu kadar net bilmek, bu uğurda bir ömür boyu yanıp tutuşmak ve sonra bin yıl boyunca reenkarnasyonu reddedip bu şekilde yaşamak...

Onun gibi değillerdi; o, daha doğar doğmaz kendini bu karanlık dünyada, bir hayalet olarak bulmuştu.

Havada hafif bir dalgalanma oldu, o beyaz iplikçikler kıvrılmaya başladı. He Simu kaşlarını çattı, pencereye gidip dışarı baktı. Alçak evlerin üzerinde, şehrin güney banliyölerinde sayısız fener yükseliyor, gece karanlığında süzülerek gökyüzünü bir yangın yeri gibi aydınlatıyordu.

Birileri mi ölmüştü?

Güney tarafı Guan Nehri'ydi. Küçük general bir nehri uçururken bu kadar çok insanı öldürmüş olabilir miydi?

He Simu kollarını sıvayıp bedenini yatağa bıraktı. Ruhunu bedenden ayırdığında belindeki Hayalet Kral Lambası parladı; bir göz kırpması süresinde Guan Nehri kıyısında bitiverdi.

Beyaz tabanlı kırmızı çizmeleri nehir kıyısındaki yumuşak toprağa bastığı an, topraktan gelen sarsıntıyı hissetti. Guan Nehri'nin buz tutmuş yüzeyinde, alevler eşliğinde art arda patlamalar yankılanıyordu. Buz parçaları havaya uçuyor, ruhani bedeninin içinden geçip yere düşüyordu. Dünya korkuyla sarsılıyordu; buzun üzerinde simsiyah, yüzleri seçilemeyen askerler çığlıklar atarak, feryat ederek çatlayan buzların arasından nehrin buz gibi sularına gömülüyordu.

Guan Nehri kapkara ve sessizdi; devasa bir canavarın ağzını

açıp kurbanlarını yutması gibiydi. Ardından nehrin ağzından ruh ateşleriyle yanan binlerce fener yükselmeye başladı.

Yine bir ölüm şöleni... Hayalet Kayıtları'na daha pek çok başıboş ruhun ismi eklenecekti.

Huçiler bu vakitte nehri geçmeye nasıl cüret etmişlerdi? Hem de tam Duan Xu'nun nehri uçurduğu ana denk gelmişlerdi.

He Simu arkasını döndü ve o an karanlık ormanın ve kayaların arasında Duan Xu'yu gördü. Han Yüzbaşısı ve Meng Wan arkasında duruyordu; ormanlık alanda gizlenmiş pek çok Büyük Liang askeri vardı. Askerler okçu nizamı almıştı; nehri geçip bu yakaya tırmanmaya çalışan her Huçi askerini yağmur gibi yağan oklarla kıyıya seriyorlardı.

Duan Xu'nun gözlerinde hafif bir gülümseme vardı; ormanlık alanda gizlenen o uzun ve vakur silüeti, sanki ormanın içinde biten bir çam ağacı gibiydi.

He Simu adım adım Duan Xu'nun yanına yürüdü, tam önünde, bu uçurumun kenarında, cehennemin eşğinde durdu.

"Yuzhou'daki Huçiler Guan Nehri üzerinden şehre baskın yapacaklardı, sen de burada pusuya yattın ve aynı zamanda nehri uçurma planını gerçekleştirdin. Bir taşla iki kuş, küçük general. Huçilerin saldıracağını zaten biliyordun, değil mi?" dedi He Simu gülümseyerek.

Duan Xu şu an ruhani bir formda olan He Simu'yu göremiyor, sesini de duyamıyordu.

Elbette He Simu'nun gördüğü dünyayı da göremiyordu; örümcek ağına benzer beyaz rüzgârları, yerle gök arasını gündüz gibi aydınlatan o parlak ruh ateşlerini görmesi imkânsızdı.

He Simu, Duan Xu'ya iyice yaklaştı, parmak uçlarında yükselip doğrudan gözlerinin içine baktı.

Gözleri parlaktı ve hafif çekikti; gözbebekleri saf siyahtı, tıpkı siyah bir ayna gibi. O aynada ne He Simu vardı ne de ruh ateşleri; sadece patlamaların alevleri ve kanlar içindeki düşmanlar yansıyor.

"Yaşayanların gözünde ölüm nasıl görünür acaba?"

He Simu, ölümün başka bir yüzünü onun gözlerinde görebilmek istercesine bakışlarını dikti.

Duan Xu sessizce gözlerini kırptı, sonra aniden hafifçe gülümsedi ve mırıldandı: "He Xiaoxiao."

14. Bölüm: Parlak İnci

Sesi çok kısıktı, nefesi ruhunun üzerinden geçen bir iç çekiş gibiydi.

Duan Xu'nun ağzından dökülen o "He Xiao Xiao" ismi, genç kızı olduğu yerde dondurdu. Şaşkınlıktan bir süre kalakaldı, sonra kaşlarını kaldırıp sordu: "Beni görebiliyor musun?"

Ancak Duan Xu cevap vermedi.

He Simu o an fark etti ki; Duan Xu aslında ona bakmıyordu. Bakışları onun ruhunun içinden geçip çok uzaklara, arkasındaki bir noktaya odaklanmıştı.

He Simu arkasına döndüğünde, Guan Nehri üzerinde uçuşan simsiyah bir karga sürüsü gördü.

Kargalar, buldukları leşlerin üzerinde heyecanla gıklayarak dönüyor, kara bir yağmur gibi yaşıyorlardı. Bu manzara, He Simu'nun Liangzhou'ya ilk geldiği günle tıpatıp aynıydı.

"He Xiao Xiao... Geldi mi acaba?"

Duan Xu alçak sesle mırıldandı. Bunu kimseye söylemiyordu; belli ki o karga sürüsü ona He Simu'yu hatırlatmıştı.

He Simu dönüp Duan Xu'nun okyanus kadar derin gözlerine baktı. İlk karşılaştıkları andan bugüne dek yaşananlar zihninden bir film şeridi gibi geçti; dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

"En başından beri beni fark etmiş miydin?"

Kargaların tünediği o Liangzhou sokağında, elinde bir kafa ile dururken onu görmüştü. Demek ki o andan itibaren kargalarla onun arasında bir bağ kurmuştu.

"Demek o gün mezarlıkta beni bilerek bulmaya geldin."

"Sonra yan odana yerleştirdin, bana rüzgarı sordun, duyularımı test ettin... Adım adım kim olduğumu çözmeye çalıştın."

He Simu başını salladı, elindeki yeşim lamba kolyesini

parmakları arasında çevirdi. Gözleri zifiri karanlıktı. Duan Xu ise hala sessizce nehrin üzerindeki kargaları izliyordu.

“Ne cesaret ama... Akıllı adam yıkılmak üzere olan bir duvarın dibinde durmaz derler; sen ise o duvarın dibine bilerek gelip yıkılmayacağıma dair kumar oynuyorsun.”

Genç adam onu duymuyordu, He Simu’nun da bir cevaba ihtiyacı yoktu zaten.

Duan Xu aniden hareketlendi, He Simu’nun ruhunun içinden geçip ileriye doğru yürüdü. Askerlerine dönüp, “Artık bu işi bitirme vakti,” dedi.

Bedenleri birbirinin içinden geçtiği o salisede, He Simu’nun koynundaki parlak inci aniden titremeye başladı. Bu alışılmadık titreşim He Simu’yu olduğu yere çiviledi.

İnanamayarak arkasına baktı. Duan Xu’nun silueti, askerlerin ve ruh ateşlerinin arasında siyah bir gölge gibi uzaklaşıyordu.

— Simu, teyzen senin için bir hediye hazırladı. Bak bu parlak inciye; o her zaman senin ruhunu takip edecek, onunla bana her an ulaşabilirsin. Ben öldükten sonra da benim soyumdan gelenlerle iletişim kurmanı sağlayacak.

— İçinde özel bir tılsım da var. Bana hep 'insan olmak nasıl bir duygu?' diye sorardın ya... Bu tılsım, mühürlendiğin kişiden beş duyusunu ödünç almanı sağlar. Eğer seninle bu bağı kurabilecek kadar güçlü bir ruhla karşılaşırса, inci seni uyacaktır.

Teyzesinin sesi, üç yüz yıllık bir zaman tünelinden gelip kulağında yankılanmış gibiydi.

Onunla mühürlenebilecek bir kişi.

Ona beş duyusunu verebilecek bir ruh.

Üç yüz yıldır bir kez bile ortaya çıkmayan o kişi...

Duan Xu, yani Duan Shunxi.

He Simu, Duan Xu’nun uzaklaşan sırtına baktı. O sırt, gecenin karanlığında ve anıların gölgesinde yavaş yavaş siliniyordu. Anılarında babası, annesi, eniştesi ve teyzesi hala hayattaydı; her şey yolundaydı.

Zaman akıp geçmiş, devran dönmüştü. Bu incinin içinde saklı olan şey, aslında onun çoktan unuttuğunu sandığı bir arzusuydu.

Azılı ruh Fang Chang, He Simu'ya rapor vermek için geldiğinde; Ruhlar Kraliçesi, Shuozhou'nun o konforlu odasında masanın başında oturmuş, elinde bir iğneyle lambanın fitilini düzeltiyor, dalgın dalgın bakıyordu. Bakışları boşluktaydı, ne düşündüğü belli olmuyordu.

Ruhlar Kraliçesi, genç yaşına rağmen her zaman gizemli ve korkutucu bir otoriteye sahipti.

Fang Chang'ın geldiğini görünce bakışlarını ona çevirdi: "Neden geldin?"

"Hükümdarım, Shao Yin-yin idam edildi, Guan Huai ise cezasını çekti. Ancak Shao Yin-yin'i sakladığım için ben de suçluyum; cezamı çekmeye geldim." Fang Chang yere diz çöküp alnını yere değdirerek selam verdi.

"Seni o yaşlı tilki Guan Huai gönderdi, değil mi? Sen onun adamısın, seni cezalandırmak bana mı düştü?" He Simu, Fang Chang'a bir bakış fırlattı; adamın yere dayalı ellerinin yumruk olduğunu ve öfkeden titrediğini fark etti.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra müstehzi bir tavırla gülümsedi: "Ne o, pek bir öfkелisin?"

Fang Chang dişlerini sıktı ve başını kaldırıp He Simu'ya baktı. İçindeki isyanı daha fazla bastıramıyordu.

"Hükümdarım... Sadece canlılara karşı çok taraflı olduğunuzu düşünüyorum. Yin-yin, çocuklara olan tutkusu yüzünden azılı bir ruha dönüştü; doğası gereği çocuklara arzu duyuyor. Ona on yaşından küçüklere dokunmamasını emretmeniz, doğasına aykırı. Bir ruhun insan avlaması, bir insanın koyun kesip yemesi kadar doğal değil midir? Neden bu kadar kısıtlama getiriyorsunuz? Bunun hiçbir mantığı yok."

Genç ruh, bir alim edasıyla adeta "haklı bir dava" uğruna direniyormuş gibi görünüyordu.

He Simu bu sözleri duyunca kahkahayı bastı. Ayağa kalkıp diz çökmüş olan Fang Chang'ın önünde eğildi: "Mantık mı? Ben Ruhlar Kralı makamına mantıklı konuştuğum için mi oturdum

sanıyorsun?”

Belindeki lamba aniden parladı, Fang Chang’ın bedeni bir anda mavi ruh ateşleriyle sarıldı. Adam acıyla çılgık atıp yerde yuvarlanmaya başladı ama ateşler sönmüyordu.

He Simu yerde kıvranan adama bakarak yavaşça konuştu: “Öfkeli misin? Çaresiz mi hissediyorsun? Neden seni böyle aşağılayabiliyorum, neden seni avucumda bir oyuncak gibi evirip çeviriyorum?”

Bir parmak şıklatmasıyla ateşler söndü. Fang Chang yerde nefes nefese kalmıştı. He Simu adamın çenesini tutup o nefret ve korku dolu gözlerine baktı, tatlı bir gülümsemeyle ekledi:

“Senin öldürdüğün o insanlar da ölmeden hemen önce tam olarak böyle hissediyordu.”

Fang Chang donup kaldı.

He Simu elini çekti ve kayıtsızca devam etti: “Doğal olan mı? Sana faydası olan şeye mi doğal diyorsun?”

“Ruhlar, bu dünyanın en güçlü arzularına sahiptir. Jiang Ai paraya, Yan Ke güce, Guan Huai ise hayata düşkündür. Sen ise hayattayken sınavları geçememiş, makam mevki hırsıyla yanıp tutuşan birisin. Eğer ruhların bir kanunu, arzuların bir sınırı olmazsa; dünya ucu bucağı görünmeyen bir karanlığa gömülür.”

Fang Chang uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra alnını tekrar yere koydu: “Sığ düşünmüşüm, bağışlayın.”

He Simu masasına dönüp oturdu, çay bardağını eline alıp yavaşça çevirmeye başladı. Adamın sadakatine pek güvenmiyordu ama zaten o, hiçbir zaman sevgiyle yöneten bir hükümdar olmamıştı.

Bir süre sonra aniden sordu: “Fang Chang, öleli ne kadar oldu?”

Fang Chang şaşırarak cevap verdi: “Beş yüz yıldan fazla oldu, hükümdarım.”

“Hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun? Ruh olmakla kıyaslarsan nasıldı?”

“Hayatta olmak mı... Pek hatırlamıyorum.” Fang Chang acı

bir gülümsemeyle ekledi: “Ama ölme hissini çok iyi hatırlıyorum.”

“Ölüm bir anlık bir şey değil midir?”

“Hayır efendim. Bence ölüm çok uzun bir süreçtir. Ben ilk sınavda başarısız olduğum gün yavaş yavaş ölmeye başladım; her başarısızlıkta ölümüm hızlandı. Sınav yolunda nefesim kesildiğinde, bu ölümün başlangıcı değil, sonucuydu.”

He Simu sessizleşti. Pencereden giren rüzgar lambanın alevini titretiyor, odadaki gölgeler dans ediyordu.

Yaşamak neşe getirmezse, ölmek neden acı versin ki?

“Gidebilirsin,” dedi He Simu. “Bu aralar beni rahatsız etmeyin.”

Fang Chang selam verip odadan çıktı.

He Simu koynundan o inciye çıkardı, uzun uzun baktı. Sanki incinin içinde bir cevap arıyormuş gibi aniden gülümsedi: “Aman, neyse ne... Bu bin yılda bir gelecek bir fırsat.”

Sonra alçak sesle seslendi: “Yan Ke.”

Sağ tarafında bir duman belirdi ve içinden siyahlar içinde bir adam çıktı. Yirmi yedi yirmi sekiz yaşlarında, uzun boylu ve Fang Chang kadar solgun bir adamdı. Keskin bakışlı, sert yüz hatlarına sahip bu adamın dudakları sımsıkı kapalıydı; pek geçinilmesi kolay birine benzemiyordu.

Ruhlar Diyarı’nın Sağ Veziri, Yan Ke.

“Hükümdarım,” dedi Yan Ke hafifçe eğilerek.

He Simu ona ters bir bakış atınca, Yan Ke hemen düzeltti: “Simu.”

Üç yüz yıl önce eski Ruhlar Kralı öldüğünde diyar karışmış, isyanlar çıkmıştı. Jiang Ai ve Yan Ke, He Simu’ya o isyanları bastırmasında yardım etmişlerdi. Şimdi ise onun sağ ve sol kollarıydılar.

Diyarda ona adıyla hitap edebilen tek iki kişi onlardı.

He Simu yanındaki sandalyeyi işaret etti: “A-Yan, otursana.”

Bu genç kraliçe her an fikir değiştirebilen, bir anda parlayan

biriydi; yirmi dört ruh elçisi onun önünde tir tir titrerdi. Yan Ke ve Jiang Ai bile onun yanındayken temkinliydi.

Genellikle He Simu ona "Yan Ke" diyorsa bu resmi bir görüşmeydi, "A-Yan" diyorsa arkadaştlar.

Yan Ke biraz gevşedi, sert yüzü yumuşadı ve oturdu.

"Bu aralar çok meşgul olmalısın. Jiang Ai zaten işten kaçır, tüm yük senin omuzlarında; yorulmuşundur."

Bunu söyleyen He Simu'nun yüzünde en ufak bir suçluluk belirtisi yoktu.

Yan Ke kaşlarını çatarak sordu: "Bu sefer ne kadar kalacaksın burada?"

"Altı ay kadar."

"Altı ay mı? Diyarın halini biliyorsun; bu kadar boşlarsan o pusuda bekleyenler yine baş kaldıracak."

He Simu, Yan Ke'ye manalı bir bakış attı; gözlerinde karmaşık, müstehzi bir ifade vardı.

"Ne zaman baş kaldırmadılar ki? Hepsini kılıçtan geçirmedim mi? Beni yenemedikleri sürece itaat etmeye devam edecekler." Elini sallayarak konuyu kapattı: "Shunzhou senin bölgen, değil mi?"

"Evet."

"Bana birilerini bulmanı istiyorum. Tianyuan takvimine göre 5. yılın Ağustos ayında, Shunzhou'nun Gutai bölgesinde ölenler arasında ruhu kalan var mı? Bana isimlerini getir."

Yan Ke bir süre ona baktı: "Peki. Ama bunu neden istiyorsun?"

"Canım sıkılıyor, kendime eğlence arıyorum diyelim." He Simu elindeki inciyle oynamaya devam etti.

Yan Ke, onun şu anki bedenine baktı; tatlı ve minyon bir kızdı. He Simu'nun neşeli tavırlarına bakılırsa, bu tatilinden gerçekten keyif alıyordu. Onu sadece bir insan bedenindeyken böyle rahat gülerken görebilirdi.

Yan Ke, onunla ilk karşılaştığı günü hatırladı; beyazlar içinde,

yas tutuyordu. O gizemli kız başını kaldırmış ve hafifçe gülümseyerek şöyle demişti: “Babam kül olup gitti diye beni kolay lokma mı sandılar?”

Sonra o lambayla Ruhlar Diyarı’nı birbirine katmış, tüm hainleri susturmuştu.

Gerçekten de tembellik etmeye hakkı vardı.

Pencereden giren rüzgar odadaki perdeleri uçuşturuyordu. Dışarıda, bütün gece parlayan o ruh ateşleri nihayet sönmeye başlamıştı.

Danzhi’nin baskını ağır kayıplarla sonuçlanmıştı. Duan Xu büyük bir zafer kazanmıştı; bu zafer hem ordunun moralini yükseltmiş hem de Yuzhou cephesindeki baskıyı hafifletmişti.

Ancak aynı zamanda Danzhi’nin asıl ordusu Hulan birliği Shuozhou’ya girmiş ve kaybedilen dört şehri hızla geri almıştı. Keşif birliği pek direnmemiş, bir kısmı Liangzhou’ya çekilip köprüyü havaya uçurmuş, bir kısmı da Shuozhou Kalesi’nde toplanmıştı. Kalenin mevcudu elli bine ulaşmıştı.

Shuozhou Kalesi, Danzhi ordusunun önündeki tek engel olarak, artık kuşatılmış bir ada gibi tek başına kalmıştı.

15. Bölüm: Zarif Erik Dalı

Hulan ordusu, Shuo Zhou surlarını aşılmaz bir çember gibi kuşatmış, şehri adeta dünyadan yalıtılmıştı. Tek açık kapı olan Nehir de barutla patlatıldıktan ve havaların ısınmasıyla buzlar çözüldükten sonra geçit vermez olmuştu.

Tırnak ucu kadar küçük bu şehirde, kara bulutlar halkın üzerine çökmüş, ağır bir kasvet havası sinmişti.

Liangzhou aslında en elverişli geçiş noktasıydı; ancak şimdi Büyük Liang'ın elindeydi ve buzlar eridiği için nehri geçmek Huqi ordusu için imkânsız hale gelmişti. Liangzhou'da konuşlanan Xia Qingsheng, nehir boyuna savaş gemilerini dizmiş, Huqi'nin suya adım atmasına izin vermiyordu.

Yuzhou şu an Huqi'nin elindeydi; eğer Shuo Zhou surlarını aşabilirlerse karşı kıyıdaki birlikleriyle birleşip kolayca karşıya geçebilirlerdi.

Bu yüzden burası Danzhi ordusunun gözüne batan en büyük dikendi.

Hulan ordusu geldiğinden beri top sesleri hiç kesilmemiş, surların dışından gök gürültüsünü andıran çığlıklar eksik olmamıştı. Halkın görebildiği tek şey; sınıksız kapalı şehir kapıları, göğe yükselen kara dumanlar ve surlardan indirilen yaralı askerlerdi.

Başlarda Tabai Ordusu şehre geldiğinde, Duan Xu büyük miktarda erzak, ok, taş, odun ve yanıcı yağ getirtmişti; şimdi bunlar meyvelerini veriyordu. Danzhi birlikleri dalga dalga saldırıyor; ancak ok yağmuru, alevli kütükler ve taşlarla her seferinde geri püskürtülüyorlardı. Tabai Ordusu, Shuo Zhou'nun sarp mevzilerini kullanarak Huqi'nin şehre girmesine canı pahasına engel oluyordu.

Halk, birkaç günde bir yükselen o savaş gürültülerine ve dumanlara alışmaya başlamıştı; büyük bir felaket yaşanmadığını görünce korka korka da olsa yeni yıl hazırlıklarına giriştiler.

Evet, ölümlülerin dünyasında yeni yıl kutlaması, her türlü felaketten daha mühim bir meseleydi.

"Küçük Hanım, biraz maytap alsak mı?" Chen Ying kucağında bir taş kapla yere kireç tozu serpiyordu.

He Simu şakaklarını ovdu: "Daha maytap mı diyorsun? Dışarıdaki top sesleri yetmedi mi?"

Yere çömelip Chen Ying'in kapı önüne çizdiği o pek de düzgün olmayan beyaz daireyi izledi: "Bunu neden yapıyorsun?"

"Küçük Hanım, bunu bilmiyor musunuz? Sizin de bilmediğiniz şeyler varmış!" Chen Ying göğsünü gere gere anlatmaya başladı: "Yeni yılda maytap patlatılır, kapılara koruyucu resimler asılır, uğur yazıları yapıştırılır ve kapı önüne kireçle daire çizilir; kötü ruhları ve felaketleri kovmak için!"

He Simu başını yana eğdi, bu durum ona çok saçma gelmişti: "Böyle şeylerin kötü ruhları kovacağına neden inanıyorsunuz ki?"

"Çünkü kötü ruhlar ve iblisler gürültüden, koruyucu resimlerden, kırmızı renkten ve kireç tozundan korkarlar! Eskiler hep öyle der!" Chen Ying kendinden emin bir tavırla cevap verdi.

He Simu bir süre sessiz kaldı: "Bu dâhiyane fikirleri ilk kim uydurdu acaba, gerçekten merak ediyorum."

Tıpkı idama götürülen mahkûmların "on sekiz yıl sonra yine yiğit olarak döneceğim" diye şarkı söylemeleri gibiydi bu; sadece kendi korkularını bastırmaya çalışıyorlardı.

Top seslerinden kılını bile kıpırdatmayan, koruyucu resimleri şekerleme niyetine yiyebilecek olan, kırmızı rengin ne olduğunu bile bilmeyen bir "kötü ruh" olarak... He Simu, Chen Ying'in elindeki kabı aldı ve pencerelerin önüne kireç tozu serpmeye yardım etti.

Bu aralar Duan Xu'yu görmek imkânsızdı. Bazen görünmez olup yanına gidiyordu ama adam ya savaş yönetiyor ya da strateji planlıyordu; neredeyse hiç uyumuyordu. Ticaret yapmak için pek uygun bir zaman değildi; üstelik hâlâ adamın neyin peşinde olduğunu çözememişti.

He Simu kendi kendine mırıldandı: "Acaba ne istiyor olabilir?"

Kuşatmayı yarmak mı? Danzhi ordusunu kovmak mı? Vatanı kurtarmak mı? Yoksa saraya dönüp başkomutan ya da vezir olmak mı? Her biri doğru cevap gibi duruyordu.

Ama hiçbiri Duan Xu'ya tam oturmuyordu.

Üstelik kendi kurallarına göre, iblisler dünyası insanların siyasi işlerine karışamazdı; eğer arzusu bunlarsa işi epey zordu.

"Kim ne istiyor?" diye sordu Chen Ying merakla.

He Simu ona baktı ve gülümsedi: "General ağabeyin... Sence onun en büyük dileği nedir?"

Chen Ying bir süre düşündü, parmaklarıyla sekiz işareti yaptı: "Bence her öğünde sekiz tane börek yiyebilmektir."

"..."

Yetmezmiş gibi ekledi: "Hem de bol etli olanından."

"...Bu pek Duan Xu'nun dileği gibi durmuyor, daha çok senin dileğin gibi."

"Hayır hayır, ben bir öğünde en fazla üç tane yiyebiliyorum. General ağabeyim o kadar güçlü ki, kesin sekiz tane yiyordur." Chen Ying gayet ciddi bir analiz yapıyordu.

"Hani sen onunla savaşa gitmek, vatanı kurtarmak istiyordun?" diye hatırlattı He Simu.

Chen Ying gözlerini kırptırdı, belli ki eski kahramanlık sözlerini hatırlamıştı: "Tabii ki! Huqi ordusu gelirse börek yiyemeyiz ki. General ağabeyim o sekiz böreği yiyebilmek için onları kovmak zorunda!"

He Simu sessizce çocuğa baktı, sonra başını okşayıp iç geçirdi: "Gerçekten çok dürüst bir çocuksun."

"Küçük Hanım, neden General ağabeyimin dileğini merak ediyorsunuz ki?" Chen Ying birden heyecanlandı, sanki büyük bir sır keşfetmiş gibi He Simu'nun peşine takıldı.

"Onunla önemli bir ticaret yapacağım; rakibini iyi tanıman gerekir ki doğru fiyatı biçbilesin," dedi He Simu kayıtsızca.

Chen Ying sinsice gülümsedi: "Küçük Hanım, yoksa utandınız mı?"

"Ne?"

"Siz General ağabeyimi seviyorsunuz! Bu yüzden dileğini gerçekleştirmek istiyorsunuz! Geçen gün Komutan Meng'e söylediğinizi duydum; ona 'ilk bakışta... ilk bakışta...' neydi o? Hah, aşık olduğunuzu söylediniz!"

He Simu, heyecanlı Chen Ying'e bakarken diyecek söz bulamadı; uysal bir gülümsemeyle cevap verdi: "Evet, evet... Görünüşe bakılırsa o ve ben gerçekten tencere kapak gibiyiz, birbirimiz için yaratılmışız."

Üç yüz yıl sonra böyle bir mühür ortağı bulmuştu; birbirleri için yaratılmış sayılmazlardı da neydiler?

Chen Ying nedenini bilmediği bir sevinçle yerinde zıplamaya başladı: "Abla, demek sahiden General ağabeyimi seviyorsun! O zaman yanına gitsene! Kaç gündür hiç gelmedi!"

He Simu kireç tozunu yere serpmeye devam etti, çocuğun sözlerini duymazdan geldi.

Ama Chen Ying susmadı: "Küçük Hanım, suonamız da var! Sahiden General ağabeyimin cenazesinde mi çalacaksınız onu?"

He Simu rüzgârın yönünün değiştiğini hissetti; başını kaldırdığında avlu kapısında Duan Xu'yu gördü. Yanında konağın asıl sahibi Lin Jun duruyordu.

Duan Xu sivil kıyafetler içindeydi, saçları özenle toplanmıştı; bakışları o kadar duruydu ki, sanki bir ordunun generali değil de ziyarete gelmiş bir komşu ağabeydi.

Koyu renk gözlerini kırıştırdı, inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi: "Cenazem mi?"

Tam zamanında gelmişti.

He Simu, "utanç" nedir bilmezdi; elindeki kabı bırakmadan istifini bozmadı: "Generalim, ne zaman geldiniz?"

"Yeni geldim. Tam 'tencere kapak' kısmında. Gerçekten de birbirimiz için yaratılmışız; daha ölmeden cenaze törenimi bile planlamışsın," dedi Duan Xu neşeyle takılarak.

He Simu gayet rahat bir tavırla, "Canım generalimin öte dünyaya giderken boynu bükük kalmasın istedim sadece," dedi.

"Şu kuşatma bir bitsin de, bana bir şarkı çalar mısın Küçük Hanım?"

"Kusura bakma, benim şarkılarımı sadece yolcu olanlar dinleyebilir. Sağken dinlemek pek uğurlu gelmez."

Duan Xu güldü, sonra bakışları He Simu'nun ayaklarının dibindeki yere kaydı. Chen Ying de merakla bakınca bir çığlık attı.

Yerdeki kireç tozlarıyla, fark edilmeden bir erik çiçeği resmi çizilmişti; birkaç zarif dal ve beş altı tane çiçek... Sanki yerden fışkıracakmış gibi diri görünüyorlardı.

He Simu'nun babası sanata meraklı bir iblisti; ona küçük yaştan itibaren resim yapmayı öğretmişti. Renkleri ayırt edemese de, siyah-beyaz mürekkep sanatında ustaydı.

"Küçük Hanım, resim yapmayı da mı biliyorsunuz!" dedi Chen Ying hayranlıkla.

He Simu ellerindeki kireç tozunu silkeledi: "Kireç tozu aslında pek işe yaramaz; bari güzel bir resim çizeyim de, gelen kötü ruh sanatsever biriye üzerinden geçmeye kıyamasın."

Ardından Lin Jun'a döndü: "Lin Bey, yer karolarını kirlettim diye kızmazsınız umarım?"

Lin Jun hemen ellerini salladı: "Estağfurullah! Resminiz o kadar ustaca ki, sanki onlarca yıllık bir ressamın elinden çıkmış gibi."

...Bu doğrudu, birkaç yüz yıldır pratik yapıyordu neticede.

He Simu, Duan Xu'nun her gelişinde aslında yeni bir kurnazlık için ilham aradığını düşünüyordu; bu sefer de öyle olmuştu.

Şehrin ağır surlarını aşarak dış kaleye (iç kale kapısını koruyan ek sur) çıktı. Kapının hemen ötesinde Huqi ordusunun devasa karargâhı duruyordu. Bu dış kale stratejik olarak çok önemliydi; eğer düşman buraya sızarsa, hem dış hem de iç kapı kapatılarak düşman kapana kısılabilirdi.

Zafer kazanmak için ölümlüler gerçekten her türlü hileyi ve stratejiyi geliştirmişlerdi. Bu surlar vaktiyle Han halkı tarafından

inşa edilmiş, sonra Huqi'yi korumuş, şimdi ise tekrar Han halkının kalesi olmuştu.

Saldırı ve savunma sürekli yer değiştiriyordu.

"Eski bir hikâye geldi aklıma," dedi He Simu, dış kalenin basamaklarını tırmanırken. "Vaktiyle bir salyangozun sol boynuzunda bir ülke, sağ boynuzunda başka bir ülke varmış. Sırf o kadarcık yer için birbirlerine girmişler, on binlerce ölü vermişler."

Duan Xu önünden yürüyordu; karanlıkta yüzü pek seçilmiyordu: "Bu Zhuangzi'nin hikâyesi olmalı. Der ki; salyangozun sol boynuzundakilere Chushi, sağ boynuzundakilere Manshi denirdi. Toprak kavgası yüzünden savaşır, on binlerce ceset bırakır, günlerce birbirlerini kovalarlarmış."

He Simu, "Hafızası da zehir gibi," diye düşündü; tıpkı o çocukluk efsanelerindeki Duan Xu gibi.

Basamakların bittiği yere, surun tepesine vardılar. Duan Xu'nun sesi bir an duraksadı, sonra yavaşça ekledi: "Biz de öyleyiz. İnsan ömrü gerçekten çok kısa, çok küçük ve acınası derecede değersiz, değil mi?"

Böyle hüzünlü sözler söylerken bile gülümsüyor, gözleri parlıyordu. Hiç de acınası ya da değersiz görünmüyordu.

"Neden bu kadar çok gülüyorsun?" diye sormadan edemedi He Simu.

"Yaradılışım böyle."

He Simu nihayet surun en üstüne adım attı. Savaşın izleriyle kararmış, kan ve yanık kokusunun sindiği o dehşet verici manzaraya baktı. Askerler tetikte bekliyor, gerginlik havada asılı duruyordu.

Belli ki önceki saldırıları püskürtmek çok kanlı olmuştu. Surların dışındaki o uçsuz bucaksız düşman ordugahı, pusuya yatmış bir kar parsı gibi şehri parçalamak için doğru anı bekliyordu.

Şehrin içindekiler ise hiçbir şeyden habersiz, yeni yıl telaşındaydı.

He Simu şakaklarını ovdu: "Hani derler ya; 'içinde fırtınalar koparken yüzü sütlüman olan adamdan büyük general olur' diye... Tam seni tarif etmişler."

Duan Xu gözlerini kısarak gülümsedi: "İltifatınız için minnettarım."

Çok geçmeden Huqi ordusu yeni bir saldırı başlatacaktı; Duan Xu onları bir kez daha püskürtmenin yolunu bulmalıydı.

"Bugün gördüğüm o kireç tozu fikri aklıma yattı; Gök Kelamı'ndaki 'ateşli yağmurlar' gazabına pek uygun. Yakınlarda yağmurlu bir doğu rüzgârı çıkar mı dersin?" Duan Xu surun kenarına yaslanıp gülümsedi.

Belli ki o kutsal metinleri savaş stratejisine alet etmeyi iyice öğrenmişti.

He Simu gözlerini kıstı, alaycı bir tavırla: "Ben rüzgâr ya da yağmur tanrısı değilim ki; her istediğinde havayı değiştireyim. Önümüzdeki günler açık ve kuru geçecek, yağmur falan yok."

Duan Xu iç çekerek, "Yazık," dedi.

"Koskoca generalsin, neden hep böyle hile hurda peşindesin?"

"Savaş, bir aldatma sanatıdır. Doğru ve şaşırtıcı hamleler birleşirse zafer gelir. Danzhi'nin yirmi bin askeri var, benimse sadece beş bin. Eğer göğüs göğüse çarpışırsak, sonumuz ölüm olur."

Duan Xu lafını bitirir bitirmez, surların altından kaba bir ses yükseldi.

"Duan Shunxi! Seni korkak, süt çocuğu! Danzhi dedelerinden korktun da şehre mi kapandın? Yüreğin yetiyorsa dışarı çık da kapışalım! Bakalım o güzel kafanı nasıl eziyorum, seni nasıl ağlatıyorum!"

"Hadi be! Çık dışarı da erkek görelim!"

Bu kaba ve küstah sesle birlikte düşman kampından kahkahalar ve yeni küfürler yükseldi; ortalık bir anda gürültüye boğuldu.

Duan Xu aşağı bakmadı bile; He Simu'ya gayet rahat bir tavırla açıkladı: "Günlerdir böyle bağırıp duruyorlar."

"Sana hakaret edip seni kışkırtmaya çalışıyorlar."

"Hakaret mi ediyorlar? Bana 'süt çocuğu' diyerek aslında ne kadar yakışıklı olduğumu ima etmiyorlar mı?" Duan Xu elini kalbine koyup gülümsedi: "İltifatlarını kabul ettim gitti."

He Simu bir an sessiz kaldı, sonra yavaşça alkışladı: "Generalim, bu engin hoşgörünüz karşısında şapka çıkarıyorum."

16. Bölüm: He Yan

He Simu surun mazgalına hafifçe vurup, “Bu surlar da sahiden sağlam örülmüş,” dedi.

Onca insan şehri kuşatmış ama defalarca başarısız olmuştu; şimdi surların dibinde küfretmekten başka çareleri kalmamıştı.

“Shuozhou surları, Nehir’in kuzey kıyısında ayakta kalan son birkaç kaleden biridir. Vaktiyle Huqi istilasını başladığında, önceki hanedan bu surlar sayesinde onlara epey direnmişti. Huqi ordusu kuzeydeki on yedi eyaleti ele geçirince bu direnişin hıncıyla tüm surların yıkılmasını emretti. Ancak Danzhi hanedanlığı kurulurken her yerde isyanlar patlak verdi; surlar yıkıldığı için isyancılar şehirleri çocuk oyuncağı gibi ele geçirmeye başladı. Bunun üzerine Danzhi geri adım atıp emri durdurdu da Shuozhou surları kurtulabildi.” Duan Xu, bir yandan bunları anlatırken bir yandan da He Simu’yu mazgalın kenarından hafifçe geriye çekti.

He Simu başını çevirip ona baktı: “Danzhi’nin ilk yıllarındaki o isyanlar topu topu on yıl kadar sürdü. Şimdilerde Danzhi epey huzurlu görünüyor.”

“O vakitler Danzhi’deki Han halkı ayaklandığında, Büyük Liang onlardan korktuğu için köşesine çekilip sessiz kaldı; hiçbir destek vermedi. Kuzey kıyısındaki halk haliyle hayal kırıklığına uğradı, Huqi ordusu da gerçekten dişli çıkınca isyanlar zamanla sönüp gitti.”

Duan Xu bir an duraksadı, bakışlarını yere indirdi; yüzündeki ifadeyi okumak güçtü. Hafifçe gülümseyerek devam etti: “Şimdi de durum pek farklı değil ya... Büyük Liang, Nehir’i aşılmaz bir hendek sanıp huzur içinde uyuyor. Ne kuzeyi geri almayı düşünüyorlar ne de oradaki toprakları ve halkı. Huqi istilasını kapılarına dayanmasaydı, muhtemelen hâlâ o bitmek bilmez iç çekişmelerinin rüyasında sarhoş geziyor olurlardı.”

Bu sözleri öyle bir edayla söylüyordu ki, sanki vatani için

yanıp tutuşan, tek gayesi kuzeydeki on yedi eyaleti kurtarmak olan sadık bir generaldi.

Eğer o, üç kuşaktır saray âlimi yetiştiren soylu Duan ailesinin üçüncü oğlu Duan Xu olsaydı, bu arzu gayet tabii karşılanırdı. Fakat Danzhi ile olan o gizemli bağları düşünülüşünde, bu ideal pek de inandırıcı durmuyordu.

He Simu biraz düşündükten sonra düşman ordugahını işaret etti: “Az evvel bir askerin elinde bir mektupla güneydeki üçüncü çadıra girdiğini gördüm sanki. Zarfın üzerindeki yazıları seçebiliyordum ama Huqi alfabesiydi, anlayamadım.”

Duan Xu vakit kaybetmeden el işaretiyle fırça, mürekkep ve kâğıt getirtti; He Simu’dan gördüğü yazıyı taklit etmesini istedi.

He Simu kollarını sıvayıp kâğıdın üzerine hızla birkaç satır garip, kıvrak yazı karaladı. Yazmayı bitirip kâğıdı Duan Xu’ya uzattığında, gencin gözlerinden bir anlık bir şaşkınlık geçti; ardından kaşlarını kaldırıp meraklı gözlerle genç kadına döndü.

He Simu onun yüzündeki ifadeyi dikkatle süzdü ve birden kahkahayı patlattı.

“Hahaha! Demek bu cümleyi sahiden tanıyorsun.”

Bu cümle, Huqi dilinde ağır bir küfürdü. Türkçedeki karşılığı tam olarak şuydu: *Seni aşâğılık kaplumbağa dölü.*

“En yüce kutsal metinlerden sokaktaki en pespaye küfürlere kadar her şeyi biliyorsunuz General Duan, gerçekten pek bir bilgilisiniz. Lakin bu tür şeyleri başkentteki o zarif okullarda öğretmiyorlar sanırım, yanılıyor muyum?”

Şu ana dek takındığı tavır, kimliği ve söylediği her söz şüphe uyandırıyordu.

Duan Xu’nun gözleri çakmak çakmak oldu; He Simu’nun az evvel onu denediğini anlamıştı. Öfkelenmedi, sadece şöyle dedi: “Bu uzun bir hikâye... Bir gün bir köprüden geçerken, yaşlı bir adam ayakkabısını bilerek köprü’nün altına attı ve benden alıp ona giydirmemi istedi. Bunu tam üç kez yaptı...”

Bu, tarihteki meşhur strateji ustası Zhang Liang’ın hikâyesine ne kadar da benziyordu.

He Simu'nun şakakları hafifçe seğirdi, lafın devamını getirdi: "Sen de her seferinde dediğini yaptın, o da 'sende iş var' deyip gün ağarırken köprüye gelmeni söyledi. Ama her gidişinde senden önce gelip seni azarladı. Nihayet bir gün gece yarısından gidip bekledin de ondan önce varmayı başardın. O da sana meşhur bir savaş sanatı kitabı mı verdi?"

"Gök Kelamı kitabını verdi," diye düzeltti Duan Xu.

"İlahi, adının Zhang Liang olduğunu bilmiyordum!"

"Hahahahaha!" Duan Xu surlara yaslanıp kahkahalarla güldü, sonra ciddileşerek ekledi: "Şaka bir yana, gerçekten de çok mahir bir Huqi ustam vardı; sanırım onun en gözde müridi bendim."

"Öyle mi? Peki, şimdi nerede bu usta?"

"Kendi beslediği karga gözünü oyunca o da elini eteğini çekip inzivaya çekildi."

"..."

He Simu, bu adamın ağzından çıkan tek bir kelimenin bile doğru olmadığına kanaat getirmişti. Duan Shunxi... Tıpkı adı gibi, her an değişen, ele avuca gelmez bir muammaydı.

"Az evvel ne görmüştün? Gerçekten hiçbir şey görmedin mi?" Duan Xu konuyu tekrar asıl meseleye çekti.

"Askerin soldaki üçüncü çadıra girdiğini gördüm ama elindeki mektup değil, birkaç tane kırmızı kuyruklu küçük balıktı."

Duan Xu'nun bakışları aniden keskinleşti, "Soldaki üçüncü çadır mı?" diye sordu.

"Evet." He Simu onun bu ani ciddiyetine bir anlam verememişti.

Duan Xu parmaklarını dudaklarına götürüp bir süre düşündü, sonra hafifçe gülümseyerek fısıldadı: "Demek orada."

Ardından He Simu'ya nezaketle selam verip, "Keskin gözleriniz varmış hanımefendi, teşekkür ederim," dedi.

He Simu bu bilginin tam olarak ne işe yaradığını anlamamıştı ama Duan Xu'nun tavrına bakılırsa büyük bir iş başarmış gibiydi. Genç adam, onu bizzat evine kadar bırakmayı teklif edecek kadar neşelenmişti; anlaşılan önümüzdeki birkaç gün biraz nefes alacak

vakti olacaktı.

Fakat derler ya, insan iş aramazsa iş gelir onu bulur; hem de genellikle kötü bir iş. He Simu tam Duan Xu'nun peşinden surlardan iniyordu ki, şehrin içinden kara dumanların yükseldiğini gördü.

Duan Xu'nun yüzü bir anda değişti. O sırada surların altından yüzü kireç gibi olmuş Müfreze Komutanı Han koşarak geldi ve haber verdi: "General! Erzak deposu... Erzak deposu ateşe verildi!"

Duan Xu, pelerinini savurarak basamakları hızla indi; yere ayak basar basmaz atının dizginlerine yapıştı. Sol ayağını üzeniye koyup tek hamlede eyerin üzerine fırladı ve tozu dumana katarak depoya doğru dörtlüye uzaklaştı.

Tüm askerler oldukları yerde kalakalmış, sadece arkasından bakabiliyorlardı. Duan Xu o kadar süratli hareket etmişti ki, kimsenin tepki verecek vakti olmamıştı.

He Simu, ancak böyle anlarda Duan Xu'nun gerçek yüzünden bir nebze olsun iz görebiliyordu.

Erzakların yanıp yanmaması, insan etiyle beslenen bir iblis olan He Simu için zerre kadar mühim değildi. O, kalabalığa karışıp yavaş yavaş olay yerine vardığında yangın söndürülmüş, geriye sadece geniz yakan yoğun bir duman kalmıştı. Depoyu ateşe veren suçlu da çoktan yakalanmıştı. Askerler deponun etrafında bir çember oluşturmuş kimseyi yaklaştırmıyordu ama meraklı halk çoktan iç içe geçmiş üç beş sıra oluşturmuştu bile.

He Simu kalabalığı yararak içeri baktığında, suçlunun narin yapılı bir kadın olduğunu görüp şaşırды.

Kadın on yedi on sekiz yaşlarındaydı; güzel bir yüzü vardı ama şimdi o yüz morluklar içindeydi. Saçlarının yarısı kazınmış, bembeyaz kafa derisi çirkin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Üzerindeki giysinin kumaşı kaliteli, desenleri zarifti ancak kirlenmiş ve parçalanmıştı; yırtıklardan fırlayan pamuklar zavallı halini iyice gözler önüne seriyordu. Üzerine büyük harflerle "sefalet" yazılmış gibiydi.

He Simu elini ağzına siper edip yanındaki meraklı yaşlı

adama sordu: “Kim bu kadın?”

Yaşlı adam, “Hadi canım, tanımıyor musun?” dedi. “Qingyu Bahçesi’nin en ünlü kadını, He Yan.”

Bu yaşta hâlâ dedikodu peşinde koşan bir ihtiyar, muhtemelen mahalle havadislerine bayılıyordu; ağzı açılır açılmaz hevesle anlatmaya başladı.

İhtiyarın dediğine göre bu He Yan, aslında soylu bir ailenin kızıymış; aile iflas edince genelevlere düşmüş. Güzelmiş, okuma yazması varmış, şarkı ve dansta mahirmiş; üstelik kime yanaşacağını da iyi bilirmiş. Kısa sürede Huqi soylularından birinin gözdesi olmayı başarmış. O soylu efendi de onu Shuozhou’da bir konağa yerleştirmiş, hizmetçiler, ipekler içinde yaşatmış. Hamisi olan adam Danzhi sarayıyla da pek içli dışlıymış; bu ilişkiler zinciri sayesinde eyalet valisi bile He Yan’ı karşısına almaya cesaret edemezmiş.

He Yan, gücü eline alınca kibirlenmiş, etrafındakileri ezmeye başlamış; Shuozhou’da terör estirmiş. Halk, arkasındaki güçten korktuğu için dişini sıkıp susmak zorunda kalmış.

Fakat Büyük Liang ordusu gelince işler değişmiş; sadece Danzhi askerlerini kovmakla kalmamışlar, He Yan’ın o şehirdeki hamisi olan soyluyu da öldürmüşler. He Yan bir anda korumasız kalmış. “Düşenin dostu olmaz” misali, herkes eski hesapları kapatmak için sıraya girmiş; önüne gelen ona bir tekme savurmuş.

“Sokağa atıldı garibim. Qingyu Bahçesi’ndeki kadınlar bile onu aşağılayıp yüzüne tükürdüler, yakalayıp saçının yarısını kazıdılar. Eski işine dönmek zorunda kaldı ama bu haliyle hangi müşteri ona bakar? İşte ilahi adalet, ne ekersen onu biçersin.”

He Simu, şehir surlarının dışındaki o kapkara devasa orduyu düşündü; acaba bu şehirdeki insanlar Huqi ordusunun geri dönmek üzere olduğunu bilseler, hâlâ bu kadar dışlı davranabilirler miydi?

“Daha evvel Shuozhou’da Huqi gücüne güvenip başkalarına zulmeden tek kişi o muydu yani? Onu böyle hedef tahtasına oturtmanızın sebebi, en kolay ezilecek, en savunmasız kadın

olması mı?”

He Simu’nun sözleri biter bitmez, yerde yatan He Yan’ın kısık sesli kahkahası duyuldu. İnce kollarıyla gövdesini doğrulttu, çenesini yukarı kaldırdı; darmadağın saçları ve morarmış gözleriyle çıldırmış gibi görünüyordu.

“Neden hepiniz beni aşağılıyorsunuz? Neden! Benim suçum ne? Sadece iyi bir hayat yaşamak istedim, bu kadar sefalet çekmemek istedim! Huqi soylularına sırtımı dayamayacaktım da kime dayanacaktım? Han halkından olmak demek; aşağılanmak, aç kalmak, bir insanın canının birkaç koyunla takas edilmesi demek! Eğer sizin elinize bir Huqi efendisine yamanma fırsatı geçseydi, yapmaz mıydınız? Şu Lin ailesi şehirde ticaret yapabiliyorsa Huqi’ye dalkavukluk etmediğinden mi sanıyorsunuz? Benim suçum yok!”

Danzhi devletinde halk dört sınıfa ayrılırdı; vaktiyle onlara en sert direnişi gösteren Han halkı en aşağılık, dördüncü sınıf vatandaşı. En ağır vergileri onlar öder, yanlarında bıçak taşımaları bile yasaklanırdı; canları bir sığır ya da koyun kadar kıymetsizdi. He Yan, bir “dördüncü sınıf” olarak bu kadere boyun eğmek istememişti.

He Yan çevresindeki kalabalığa nefretle baktı: “Hepiniz benim rezil oluşumu izlemek için bekliyorsunuz, ölmemi istiyorsunuz; ama yağma yok! Öleceksek hep beraber öleceğiz!”

He Simu bir an sessiz kaldı, sonra yaşlı adama dönüp ekledi: “Yine de, sadece şu dili yüzünden bile başına gelenleri biraz hak etmiş.”

He Yan histerik bir şekilde bağırırken, erzak deposunun önünde duran Lin Jun yanına geldi ve elini kaldırıp kadına sert bir tokat attı.

Yanan bu depo, aslında Lin ailesinin inşa ettiği bir hayır deposuydu. Lin ailesi pirinç tüccarıydı; Tabai Ordusu şehre girdiğinde erzaklarının çoğu bu depodan sağlanmıştı. Ordunun beraberinde getirdiği tahıllar da buraya konulmuştu.

Bugün He Yan’ın çıkardığı yangında kim bilir ne kadar erzak kül olmuştu.

Lin Jun buraya ilk koşup geldiğinde yüzü bembeyazdı, soluğu kesilmişti; şimdi ise öfkeden tir tir titriyordu. Tokadı bastıktan sonra parmağını kadına uzatıp sertçe konuştu: “Evet, doğru! Lin ailesi olarak biz de Huqi kapısında eğilip büküldük, üç beş kuruş kazanmak için onlara dalkavukluk ettik, kendimizden iğrendik. Sen de ben de aynıydık ama hiç mi başını dik tutup insan gibi yaşamayı istemedin? Huqi tayfası doğuştan mı soylu sanıyorsun?”

He Yan’ın dudağı patlamış, kan sızıyordu. Başını kaldırıp nefretle Lin Jun’a baktı: “Başını dik tutmak mı? Ben neyim, sen nesin? Bir kez genelev kapısından girdim mi bir daha başımı dik tutabilir miyim? Han halkı da Huqi halkı da benden tiksiniyor; madem öyle, su akar yolunu bulur, ben de gücün olduğu tarafa giderim!”

“Sen!” Lin Jun parmağını ona uzattı, öfkeden kıpkırmızı kesilmişti; söyleyecek söz bulamıyordu.

Duan Xu, Lin Jun’un omzuna dokunup onu sakinleştirdi. Eğilip He Yan’ın gözlerinin içine baktı ve sakince sordu: “Nöbetçileri nasıl kandırıp depoya girdin?”

He Yan başını eğip sinsi bir kakhaha attı: “Nöbetçiymiş... Nöbetçi dediğin de nihayetinde bir erkek değil mi?”

Meraklı ihtiyar, bildiği gizli bir bilgiyi paylaşma fırsatını kaçırmayarak He Simu’nun kulağına fısıldadı: “Bugün nöbetçi amiri olan Küçük Xie, vaktiyle bu He Yan ile bir süre düşüp kalkmıştı. Herhalde acıdı da içeri bıraktı; kadının bu kadar delireceğini nereden bilsin garibim.”

Duan Xu’nun bakışları yavaşça karardı, He Yan’a bakarken tek kelime etmedi. He Yan, Duan Xu’nun o ağır bakışları altında bir an irkildi ama sonra daha da delirdi; bir yandan gülüyor, bir yandan ağlıyordu. Morarmış gözlerinden süzülen yaşlar hem komik hem de acınası bir manzara oluşturuyordu.

“Siz o yükseklerde oturan kibirli herifler... Ölse bile yakanızı bırakmayacağım! Azap dolu bir hortlak olup peşinize düşeceğim!”

Aniden deponun duvarına doğru atıldı, başını vurup intihar

etmeye yeltendi.

Duan Xu onu durdurmak için hamle yapmadı. O anda kalabalığın içinden bir gölge fırladı, Duan Xu'nun yanından geçerken elini uzatıp belindeki Gafletkıran Kılıcı'nı kınından çekiverdi. Kılıcın soğuk parıltısı havada süzülürken, duvara çarpmak üzere olan He Yan'ı yakaladı.

Sonra elindeki kılıcı tek bir hamleyle çevirdi ve tereddüt etmeden He Yan'ın boğazını kesti. Kan her yere fışkırdı.

Herkesin donup kaldığı o sessizlikte, He Simu elinde Gafletkıran Kılıcı ile ayakta duruyordu; He Yan ise yerde, kendi kanından bir gölün içinde yatıyordu.

Hortlak olmak mı? Kalsın, istemez.

Doğrusu He Yan'ın ölme arzusuna bir itirazı yoktu ama "azap dolu bir ruh" olma vasiyetine epey takılmıştı.

Bu deli kızın öfkesi çok ağır, düğümü çok derindi; eğer intihar ederek ölseydi kesinlikle huzursuz bir ruh olarak kalır, yüz yıla kalmaz azılı bir iblise dönüşürdü.

Fakat He Yan'ın iblis olup olmayacağına, He Simu'nun rızası olmadan kim karar verebilirdi ki? Böyle baş ağrıtan tebaadan ne kadar az olursa o kadar iyiydi.

Gafletkıran Kılıcı merhametliydi; o hem can alan hem de canı huzura kavuşturan bir silahtı. Bu kılıçla öldürülenlerin tüm öfkesi ve kederi silinir, ruhları huzursuz bir gölgeye dönüşmeden derhal öte dünyaya intikal ederdi.

17. Bölüm: Sahtekâr

"Çınnn."

Kalabalık daha ne olduğunu anlayamadan Gafletkıran Kılıcı yere düştü. He Simu aniden yüzünü elleriyle kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı: "Benim memleketim Liangzhou'yu Huqi ordusu kılıçtan geçirdi... Annem babam, tüm eş dost onların elinde can verdi... Bu kadın böyle ileri geri konuşunca bir anlık öfkeyle gözüm döndü... Bu haini kendi ellerimle cezalandırmak istedim..."

Tam yere yığılıp iyice bir yaygara koparmaya hazırlanıyordu ki, bir çift el kollarından tuttu. Tutuş o kadar sağlam ve sarsılmazdı ki, yere düşme numarasını sergilemesi imkânsız hale geldi.

He Simu başını çevirip baktığında, Duan Xu'nun kendisine manalı bir ifadeyle baktığını gördü. Genç adam bir eliyle kadının kolunu tutarken, diğeriyle eğilip yerdeki Gafletkıran Kılıcı'nı aldı ve kınına geri soktu.

Gafletkıran Kılıcı ancak tanıdığı ve onayladığı birinin elinde keskinleşirdi. Az evvel He Simu'nun elindeyken de jilet gibi keskindi.

O karmaşada Duan Xu, sadece ikisinin duyabileceği bir sesle fısıldadı: "Kılıcımı öyle kafana göre çekme; az kalsın seni öldürüyordum."

He Simu aslında bunu fark etmişti. Kılıcı çektiği anda Duan Xu içgüdüsel olarak ona saldıracak gibi olmuş ama kendini zorla dizginlemişti. Eğer dizginleyemeseydi... Ne yazık ki zarar gören yine kendisi olurdu.

Gözyaşları içinde Duan Xu'ya bakıp, titreyen bir sesle yüksek sesle bağırdı: "Lütfen beni bağışlayın Generalim, bir anlık gafletime geldi."

Duan Xu kaşlarını kaldırdı, hafifçe gülümseyerek elini uzattı ve başparmağıyla kadının yüzüne sıçrayan kanı sildi: "Bayan He,

siz Tabai Ordusu'nun bir kahramanıdır. Kederine yenik düşüp bir alçağı cezalandırmışsınız, sizi suçlayacak değilim."

Bir an duraksayıp fısıltıyla ekledi: "Nasıl bu kadar kolay ağlayabiliyorsun?"

"Dilimi ısıtıyorum."

"Acı hissetmiyor musun?"

"Hayır."

"Yine de kendine karşı biraz daha nazik olsan iyi olur."

Onlar fısıldaşırken Lin Jun yanlarına geldi, öfkeden yerinde zıplayarak, "Daha He Yan'ın depoya nasıl girdiğini öğrenememiştik, Bayan He onu nasıl böyle öldürebilir!" dedi.

He Simu, Duan Xu'nun koluna yapışıp arkasına saklandı. Duan Xu da buna uyum sağlayıp onu korur gibi önüne geçti ve Lin Jun'a dönüp gülümsedi: "Bugün nöbetçi olanları sorgulamak da aynı kapıya çıkar. Neyse ki yangın çok büyümeden söndürüldü, büyük bir kayıp yok."

Askerlere ortalığı toparlamalarını, meraklı halkı dağıtmalarını emretti; Müfreze Komutanı Han'a da erzak deposunun güvenliğini artırmasını ve bugün nöbetçi olan askerleri sorguya çekmesini buyurdu. Ardından söz verdiği gibi He Simu'yu eve bırakmak üzere yola koyuldular.

Konağa doğru yürürken Duan Xu sordu: "Onu neden huzura erdirdin?"

Görünüşe bakılırsa o da Gafletkırın Kılıcı'nın gerçek mahiyetini biliyordu.

"Nasıl desem... Ona acıdığımı farz et." He Simu, Duan Xu'ya bir bakış atıp soruyu ona iade etti: "Peki ya siz Generalim, bu çifte Gafletkırın Kılıcı sizin elinize nasıl geçti?"

"Bu uzun bir hikâye... Bir gün başkentte köprüünün üzerinde yaşlı bir adama rastladım..."

Bu tanıdık başlangıcı duyunca He Simu neredeyse gözlerini devirecekti.

Duan Xu ise gülerek devam etti: "Ama bu seferki gerçek. Köprüde çok genç bir adama rastladım, ısrarla birkaç yüz yaşında

bir ihtiyar olduğunu iddia ediyordu. Birden beni durdurup bu kılıcı verdi. Gafletkıran Kılıcı'nın asıl amacının kuruntuları yok etmek, canlıların öfkesini dindirmek olduğunu söyledi; bu kılıçla öldürülenler karanlık yollara sapmaz, derhal reenkarne olurmuş. Eğer kısmetse kılıç beni sahibi olarak kabul edermiş."

"Genç bir yüz yaşında ihtiyar."

He Simu bir an sessiz kaldı. Eğer yanılmıyorsa, bu "ihtiyar" daha birkaç gün evvel vefat etmişti ve yaklaşık beş yüz yıl yaşamıştı.

Bai Qing... Efsanevi ölümsüzlük mezhebi Xingqing Sarayı'nın eski efendisi, uzun ömür yıldızı Tianliang'ın temsilcisi; dünyanın en uzun yaşayan ölümlüsüydü.

Aynı zamanda He Simu'nun annesinin, teyzesinin ve eniştesinin büyük üstadıydı.

Yüzyıllar birbiri ardına geçmiş, nice eski dost toprağa karışmıştı. Dünyada sadece o ve Bai Qing kalmıştı ama artık Bai Qing de gitmişti. Her ne kadar bu ciddi ve kuralcı yaşlı akrabasıyla pek yakın olmasa da, artık bu dünyada yapayalnız kaldığını hissediyordu.

Kafasını dağıtmak için kendine uzun bir tatil vermiş, buralara gelmişti. Karşısındaki bu gizemlerle dolu adamın, Gafletkıran Kılıcı'nı Bai Qing'den almış olması ne garip bir tesadüftü.

Bai Qing, dünyanın en isabetli kehanetlerini yapan adamdı. Acaba neyi görmüştü de kılıcı Duan Xu'ya vermişti? Yoksa... Duan Xu'nun kendisiyle mühür yapabilecek kişi olduğunu bilip, aralarında bir bağ kurmak için mi bu izi bırakmıştı?

He Simu hafifçe ürperdi. Bai Qing'i hiçbir zaman sevmemişti; çünkü kehanetleri insanı ürpertecek kadar doğru çıkardı.

Duan Xu, He Simu'yu Lin ailesinin konağına bıraktıktan sonra yangın meselesini araştırması gerektiğini söyleyip müsaade istedi.

"General Duan." He Simu, arkasını dönmeye hazırlanan adamı durdurdu. Gözlerinin içine bakarak hafifçe gülümsedi: "Davranışlarım çok tuhaf, gerçekten bir casus ya da Danzhi ajanı olmamdan korkmuyor musunuz?"

Duan Xu'nun derin ve parlak gözleri bir an kırıştı, ciddiyetle cevap verdi: "Siz başkasından emir alacak birine mi benziyorsunuz? Şu kafatası yapınıza bakınca, doğuştan boyun eğmez, kendi bildiğini okuyan bir hanımefendi olduğunuzu görebiliyorum."

Gözlerinin içi gülüyordu; gülüşü fazla göz alıcıydı.

He Simu gözlerini hafifçe kıstı.

Az evvel Duan Xu halkın önünde yangının zamanında söndürüldüğünü ve erzakların korunduğunu söylemişti. Ancak He Simu'ya göre bu sadece halkı teskin etmek içindi.

O yangında erzakların beşte biri kurtulduysa ne âlâydı. Bu kuşatma altındaki şehirde Duan Xu'nun şimdiye kadar bu denli rahat olmasının sebebi surların sağlamlığı ve erzakların bolluğuydu. Şimdi erzak deposu yanmış, durum iyice kritikleşmişti; bu şehrin ne kadar dayanacağı meçhuldü.

Bu küçük general ise hâlâ dünyadan bihabermiş gibi gülümsüyordu. He Simu, "Uzun zamandır insan içine çıkmamıştım, şimdiki ölümlüler pek bir taze," diye düşündü. Bu kusursuz kafatasının içindeki zihni çözmek gerçekten zordu.

Daha fazla üstelemedi, Duan Xu ile vedalaşıp gidişini izledi. Duan Xu'nun silueti sokaktaki bayram telaşı içindeki kalabalığın arasında kaybolduğunda, "Du Zheng," diye seslendi.

Bu, yardımcısı Yan Ke'nin onun için bulduğu huzursuz ruhun adıydı.

Genç bir adamın ruhu He Simu'nun arkasında belirdi. Bu ruh daha yeni ölmüştü; normalde bilinci olmayan bir gölge olması gerekirdi ama He Simu ona özel bir enerji vererek bilincini uyandırmıştı.

"Du Zheng, Daizhou asıllısın. Ölmeden evvel Daizhou'daki Duan ailesinin yaşlı hanımına hizmet ediyordun, sonra Duan Xu'nun uşağı oldun. Tianyuan beşinci yılının Ağustos ayında, Duan Xu ile başkente giderken Shunzhou'da haydutların saldırısına uğrayıp öldün."

Du Zheng yere kapaklanıp secde ederek, "Doğrudur Majesteleri," dedi.

"Az evvel gördün; benimle konuşan o kişi, hizmet ettiği Duan ailesinin üçüncü genç efendisi Duan Xu muydu?"

Du Zheng doğruldu, Duan Xu'nun gözden kaybolduğu yöne baktı; genç yüzünde derin bir kafa karışıklığı vardı.

"Az evvelki beyefendi mi? Üzerinden yıllar geçmiş olsa da söyleyebilirim ki, o kişi kesinlikle Üçüncü Genç Efendi değil."

"Peki, size saldıran haydutlardan biri miydi?"

"O da değil... Onu daha evvel hiç görmedim."

Tahmin ettiği gibiydi. O zaman Duan Xu'nun üzerindeki tüm o gariplikler açıklığa kavuşuyordu: O bir sahtekârdı. Sadece soylu bir ailenin evladı değil, belki de bir Huqi casusuydu. Gerçi Büyük Liang için savaşırken epey hırslı görünüyor, Huqi askerlerini havaya uçururken pek bir keyif alıyordu; belki de kendi memleketine karşı derin bir kını vardı.

He Simu belindeki yeşim taşıyla oynarken sordu: "Gerçek Duan Xu nerede?"

"Bilmiyorum Majesteleri. Ben öldüğümde haydutlar efendimin peşinden onu öldürmek için koşuyorlardı, sonu ne oldu meçhul."

He Simu başıyla onayladı: "Gidebilirsin."

Du Zheng selam verip bir duman bulutu içinde kayboldu.

Duan Xu döner dönmez erzak deposu nöbetçilerini sorguya çekti. Depo çok kritik bir noktaydı; Lin ailesinin korumalarına ek olarak Tabai Ordusu da oraya asker dikmişti. Hal böyleyken deli bir kadının orayı yakması akıl kârı değildi.

Nöbetçi amiri Küçük Xie, yere kapanmış gözyaşları içinde yalvarıyordu; He Yan'a acıdığı için onu yanına aldığını ama kadının kendisine ilaç verip uyuttuğunu, anahtarları ve deponun planını çaldığını söylüyordu. Kadın içeri sızarken o derin uykudaymış, devriye gezenleri nasıl atlattığını bilmiyormuş.

Duan Xu ellerini çenesinin altında birleştirmiş, soğukkanlılıkla Küçük Xie'yi izliyordu. He Yan aslında soylu bir ailenin kızıydı, babası inşaat işlerinden sorumlu bir memurdu; bu yüzden yapıların mimarisinden anlar, yangının nasıl çıkarılırsa söndürülmesinin zor olacağını bilirdi. Ayrıca Lin ailesinin ve

ordunun devriye saatlerini de belli ki bir şekilde öğrenmişti.

İnkâr edilemez bir gerçek vardı: Aralarında bir hain vardı. He Yan'ı el altından yönlendirmiş, erzak sıkıntısı çıkararak onları teslim olmaya zorlamak istemişti.

"Bayan He'nin birdenbire ortaya çıkıp He Yan'ı öldürmesi bana şüpheli geliyor; acaba birini susturmaya mı çalışıyordu?" dedi Wu Shengliu.

Duan Xu başını salladı: "O değil. O, deponun savunma düzenini bilmiyor."

"Peki ama neden öldürdü ki..."

"O sırada ben de oradaydım, onu durdurabilirdim. Ancak tahminime göre, hain He Yan'ı feda ettiğine göre ona çok fazla bilgi vermemiştir; kadından dişe dokunur bir şey öğrenemedik. He Yan'ın ölmesi, hainin gardını biraz düşürmesini sağlar."

Duan Xu, savunma düzeninin nasıl sızdırıldığını araştırması için Han Lingqiu'ya emir verdi. Lin Jun da kendi adamlarını bir kez daha gözden geçireceğini söyledi.

İçerideki haini bulmaktan daha acil bir mesele vardı.

Duan Xu ayağa kalkıp karşısındakilere baktı; bunlar Liangzhou'dan beri onunla omuz omuza savaşan subaylardı: Wu Shengliu, Han Lingqiu, Meng Wan ve onlara her türlü desteği veren Lin Jun.

Bir an sessiz kaldı, sonra her zamanki o rahat tavırla gülümseyerek konuştu: "Dışarıya haber sızmasını engelledim ama sizden saklayacak değilim. Şehirdeki erzak, asker ve sivil halka ancak otuz gün daha yeter."

Duan Xu bunu o kadar sakın söylemişti ki, ortamda tarif edilemez bir gariplik oluştu. Sanki hayatı bir tehlikeden değil de, bugünkü havanın ne kadar güzel olduğundan bahsediyordu.

Wu Shengliu'nun gözleri fal taşı gibi açıldı, tam patlayacakken Duan Xu'nun o "ölüm kalım umurunda olmayan" neşeli mizacını hatırlayıp öfkesini yuttu: "Madem öyle, şehirden çıkıp son nefesimize kadar savaşırız! Birkaç Huqi daha götürürsek yanımızda, kârdır!"

Duan Xu elini sallayıp güldü: "Henüz gemileri yakma vakti gelmedi."

Wu Shengliu, "Doğru ya," diye düşündü. Bu "ak yüzlü" general her zaman sinsi bir planı olan biriydi. Liangzhou'dan beri kaç kez "ölümüne savaşaacağız" demişlerdi de, her seferinde bir kurnazlıkla işin içinden çıkmışlardı.

Duan Xu arkasındaki Shuozhou haritasına döndü, parmağıyla şehrin doğusundaki dağları işaret etti: "Düşman gelmeden evvel araziye inceletmiştim. Peng Dağı'nın güney yamacında gizli bir patika var; bir atın geçebileceği kadar yüksek, beş kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş. Doğrudan düşman karargâhının arkasına çıkıyor. Madem onlar bizim erzaklarımızı yaktı, biz de nezaket gösterip onunkileri ödünç alalım."

Wu Shengliu'nun gözleri parladı ama sonra tereddütle sordu: "Bu... işe yarar mı?"

"İşe yarayıp yaramayacağını denemeden bilemeyiz. Ama oturup ölümü beklemekten iyidir, değil mi?" Duan Xu'nun gülümsemesi her zamanki gibi parlaktı.

Lin Jun selam verip söze girdi: "Huqi ordusunun erzak sevkiyatı kuzeydeki şehirlerden geçiyor olmalı. Bizim Lin ailesinin o taraflarda akrabaları var. Güvercinlerle onlara ulaşır erzak arabalarının hareketlerini takip etmelerini isteyebilirim."

Duan Xu başıyla onayladı: "Size minnettarım Lin Bey."

Komutanlar görevlerini alıp birer birer dağılırken, Han Lingqiu, Duan Xu'yu durdurdu.

"Generalim."

Duan Xu arkasına dönüp Han Lingqiu'ya baktı. Han'ın bakışlarında bir tereddüt vardı: "Generalim, müsaadenizle sizinle baş başa konuşabilir miyim?"

Duan Xu onu bir süre süzdü, sonra gülümsedi: "Tabii."

Karargâhın sessiz bir köşesine çekildiler. Han Lingqiu hâlâ kararsız görünüyordu; dişlerini sıkıp konuştu: "Erzak deposu yangınına araştırmamı istemiştiniz. Aklıma takılan bazı noktalar var, sormak isterim."

"Sor bakalım."

"Generalim... Nehir'i patlattığınızda, Huqi ordusunun pusu kuracağını nasıl öngördünüz?"

Duan Xu neşeyle güldü, Han Lingqiu'nun omzuna dokundu: "Ben de önemli bir şey sandım, bu aslında çok basit."

"Destek kuvvetlerinin başındaki Hulan ordusu komutanı Awo'erqi ile Yuzhou cephesindeki komutan Fenglai'nin arası öteden beri bozuktur. Danzhi sarayındaki taht kavgasında farklı prensleri destekledikleri için birbirlerine kanlı bıçaklı düşman oldular. Şimdi Yuzhou'da savaş kilitlenmiş durumda, Fenglai'nin itibarı sarsılıyor. Eğer Aworqi yardıma gelirse, tüm zafer onun hanesine yazılacak."

"Ben Shuozhou'ya girip şehri ele geçirdiğimde ve o kehanetlerle Danzhi askerlerini korkuttuğumda, saray öfkeden deliye döndü. Fenglai eğer Shuozhou'yu geri alıp benim kellemi getirebilirse, hem Aworqi'nin havasını söndürecek hem de büyük bir ödül alacaktı. Bu yüzden, Hulan ordusu gelmeden evvel bize saldıracağını hesapladım. Meng Wan'a hareketlerini takip ettirdim, tam nehri geçerlerken de barutu patlattık."

Duan Xu her şeyi en ince ayrıntısına kadar açıklamıştı. Planlarını önceden kimseye söylemese de, sorulduğunda cevap vermekten çekinmiyordu.

Han Lingqiu sessizce dinledi, sonra bakışlarını Duan Xu'ya dikip belindeki kılıcı sıktı.

"Yıllardır sınır boylarındayım ama sizin anlattığınız bu saray entrikalarını hiç duymadım. Generalim, siz orduya ilk kez katılıyorsunuz; Danzhi'nin iç işlerini bu kadar yakından nasıl bilebiliyorsunuz?"

Duan Xu, Han Lingqiu'nun şüphe dolu ama kararlı bakışlarına karşılık verdi; kahkahası her zamanki gibi doğal ve yavaştı.

"Müfreze Komutanı Han... Yoksa benden şüphe mi ediyorsun?"

18. Bölüm: Erzak Baskını

"Ben sadece..."

"Sadece Danzhi ile bir bağım olduğundan mı şüpheleniyorsun?"

"Komutanım..."

Han Lingqiu zaten az konuşan, ketum bir adamdı. Şimdi Duan Xu niyetini açıkça yüzüne vurunca ne diyeceğini bilemedi; bakışlarını Duan Xu'nun gözlerine dikip dürüstçe cevap verdi: "Evet."

Duan Xu kahkahalarla güldü, duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu; hiç de öfkeli görünmüyordu: "Ben Komutan Han'a haini bul dedim, o gitmiş ilk beni bulmuş. Yoksa Huqi ile iş birliği yapıp burada tiyatro çevirdiğimi mi sanıyorsun?"

Han Lingqiu'nun şüphesi yersiz sayılmazdı; tarihte bunun örnekleri vardı. On yıllar evvel Huqi kabileleri sınırda tacizlere başladığında, eski hanedanın bazı generalleri onlarla gizlice anlaşır, sahte zaferler kazanmış gibi yaparlardı. Bu sayede hem rütbe alırlar hem de saraydan para ve erzak koparıp bir kısmını Huqi'ye verirlerdi.

Sonra aynı generaller daha fazla para için askeri sırları sızdırıp üç eyaletin elden çıkmasına göz yummuşlardı. Tam "kurtarıcı" olarak sahneye çıkıp o toprakları geri alacaklarını sandıklarında, gözü dönen Huqi artık onlara yetinmemiş, başkente kadar yürüyüp imparatorluğun sonunu getirmişti.

"Ben... Bilmiyorum, bu yüzden sizden bir cevap bekliyorum," dedi Han Lingqiu eğilerek.

Duan Xu bir süre neşeyle ona baktı: "Sana neden cevap vermek zorunda olayım ki?"

Bir an duraksadı ve devam etti: "Komutan Han gözünü üzerimden ayırmıyor; yoksa eskiden tanıştığımızı mı sanıyorsun? Duyduğuma göre sen Danzhi'den kaçıp Büyük Liang'a sığınmışsın; Danzhi ile olan bağların muhtemelen benden çok

daha fazladır."

"Danzhi'deki o günlere dair hiçbir şey hatırlamıyorum..." diye aceleyle açıkladı Han Lingqiu.

"Madem hatırlamıyorsun, neden benim eski bir tanıdığın, hatta Danzhi'den bir tanıdığın olduğumu düşünüyorsun?"

Duan Xu, Han Lingqiu'ya doğru bir adım attı; çenesini kaldırıp meydan okurcasına baktı: "Komutan Han, sen kendi sorularına cevap veremezken benden neden cevap bekliyorsun? Eğer ben de senin gibi niyet okusam ve 'Danzhi'den gelmişsin, geçmişin karanlık, kesin ajansın' desem, kendini nasıl savunursun?"

Han Lingqiu sessizliğe gömüldü. Yüzündeki o uzun yara izi, bu sessizlikte daha da kasvetli ve korkutucu görünüyordu.

Tam ortam gerilmişken Duan Xu birden neşeyle kahkahayı patlattı. Gayet rahat bir tavırla, "Benden şüphelenmeye cüret etmen bile bir cesaret göstergesidir," dedi. "Komutan Han, bugünkü konuşmayı hiç yaşanmamış sayıyorum. Şunu bil ki; eğer Shuo Zhou düşerse, benim buradan sağ çıkmaya niyetim yok."

Birkaç adım geri çekildi, yumruğunu avucuna vurup selam verdi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Mavi kuşakları rüzgârda uçuşurken, yukarı doğru çekik gözlerinde gençlik enerjisinin parıltısı vardı.

Han Lingqiu'nun bakışları sarsıldı. Böyle birini bir yerlerde gördüğünden emindi.

Bu adam o kadar sıra dışıydı ki, onu bir başkasıyla karıştırması imkânsızdı.

He Simu, Duan Xu'nun sırlarından birini yakaladığını düşünüyordu. Bu çocuğun kim olduğunu henüz bilme de, kesinlikle gerçek Duan Xu değildi. Böyle yavaş yavaş denemeye devam ederse aylar geçecekti; en iyisi uygun bir zamanda kartlarını açık oynamak ve şu beş duyu takası meselesini ciddi ciddi konuşmaktı.

Dünyada bir Hayalet Kraliçe'nin gücüne karşı kayıtsız kalabilecek biri var mıydı? Gerçi He Simu için zenginlik ve makam son derece sıkıcıydı ama eğer Duan Xu bunları istiyorsa,

ona bir şeyler verebilirdi. Tabii her istediğini de yapacak değildi; mesela gidip Büyük Liang imparatorunu tahttan indirip yerine geçmek isterse, He Simu bu işe karışmazdı.

Peki ama Duan Xu'nun istediği şey bu kadar sıradan olabilir miydi?

Gel gör ki bu aralar Duan Xu bir topaç gibi dönüp duruyordu. Danzhi'nin iki saldırısını püskürtmüş, surları tahkim etmiş, hatta şehre tünel kazmaya çalışan Danzhi askerlerini yakalayıp tünelin içinde dumanla boğmuştu. Sanki düşmanlar yerden biten köstebeklerdi ve o da elinde tokmakla bekleyen bin kollu bir tanrıydı.

He Simu uygun bir an kolluyordu; bazen ruhani formuna bürünüp görünmezce onun etrafında dolaşıyordu.

Laba Festivali geldiğinde, Tabai Ordusu halka çorba dağıtmaktan ve bayram kutlamaktan geri kalmadı. Shuozhou'nun içi, sanki dışarıda savaş yokmuş gibi huzurlu bir bahar havasına bürünmüştü.

Bu neşeli atmosfer, He Simu'ya öleceğinden habersiz mahkûmların yediği son yemeği anımsatıyordu.

Gece yarısı olduğunda Duan Xu nihayet işlerini bitirip odasına döndü. Lambayı yakıp dinlenmeye hazırlandı. Odadaki davetsiz misafiri göremiyordu; He Simu, abanoz koltuğa kurulmuş, müstakbel ticaret ortağını büyük bir merakla süzüyordu.

Yalnızlığı seven Duan Xu, üstünü değiştirmek için bile hizmetçi çağırmıyordu. Koskoca Tabai Generali'nin yanında doğru dürüst bir uşağı bile yoktu.

Loş ışıktaki Duan Xu zırhını ve dış giysilerini çıkardı; ince iç kıyafetleri, atletik ve çevik vücudunu ortaya çıkarıyordu. Wu Shengliu gibi kaba kuvvet timsali bir dev değil, daha çok Han Lingqiu gibi çeviklik odaklı, sessizce yaklaşan bir kar parsını andırıyordu.

He Simu izlerken düşünüyordu; Duan Xu'nun dövüşlerdeki hızı ve savaş meydanındaki tepkileri, duyularının bir ölümlüye göre çok daha keskin olduğunu gösteriyordu.

"Duyuları ölümlüler arasında en üst seviyede... Onları ödünç

almak epey keyifli olmalı."

Duan Xu gelmeden evvel odada bir tur atmıştı. Kitaplarının arasında kendi adıyla imzalanmış küçük resimler görmüş, köşede duran flütünü fark etmişti.

Feng Yi, başkentte Duan Xu'nun müzik ve resim yeteneğiyle de ünlü olduğunu söylemişti; demek ki bu bilgiler doğruduydu. Duan Xu en azından bir renk veya nota körü değildi.

He Simu, adamın beş duyusunu ciddi ciddi tartıyordu. Zaten onunla mühür yapabilecek ölümlü sayısı bu dünyada bir elin parmaklarını geçmezdi; üç yüz yıl sonra karşısına bu Duan Xu çıkmıştı. Adam nota körü olsa bile başka seçeneği yoktu.

O bunları düşünürken Duan Xu iç çamaşırlarını da çıkarmaya başladı. Giysi omuzlarından aşağı süzülürken bembeyaz teni, akıcı kas hatları göründü... Ve bir de vücudunu boydan boya saran yara izleri. Beyaz porselenin üzerindeki çatlaklar gibi duruyorlardı.

Bu izler tehlikeli yerlerdeydi ama renkleri solmuştu; belli ki çok eski yaralardı.

He Simu şaşırды; Duan Xu henüz on dokuz yaşındaydı. Bu "eski" yaralar ne kadar eski olabilirdi? Altı yedi yaşından mı kalmaydı?

Bu küçük general çocukken neler yaşamıştı böyle?

Giysi tam beline kadar inmişti ki, He Simu adamın belinde garip bir yara izi fark etti. Sanki kızgın bir demirle bir mühür basılmış, sonra o mühür tekrar yakılarak silinmeye çalışılmıştı. Tam daha yakından bakacakken Duan Xu aniden giysilerini yukarı çekti ve izi kapattı.

Genç adam bakışlarını boş odada gezdirdi, kaşlarını çatıp fısıldadı: "Garip."

He Simu onun tam bir metre önünde durmuş, soyunmaya devam etmesini bekliyordu.

Kendi babası anatomi konusunda uzmandı; He Simu küçük bir çocukken bile babasının yanında sayısız çıplak beden görmüştü, bu yüzden hiç istifini bozmuyordu.

Ancak Duan Xu, çıkardığı iç çamaşırlarını yavaşça geri giydi. Kapıyı ve pencereleri kontrol etti, yüzünde bir şüphe ifadesi vardı. Belli ki birinin onu izlediğini hissetmişti.

Aslında izleyen bir "biri" değil, bir "ruh" vardı.

He Simu, Duan Xu'nun banyo yapmaktan vazgeçip sıkıca giyindiğini, yatağa girip yorganı tepesine kadar çektiğini gördü. Tek bir açık yer bile bırakmamıştı.

Bu küçük generalin tetikte olma huyu epey baskındı.

He Simu duvarın içinden geçip odadan çıktı. Duan Xu'nun neden yalnızlığı sevdiğini şimdi anlıyordu; duyuları o kadar keskindi ki, etrafında biri varken sinirleri yay gibi geriliyordu.

Her neyse, mühür ortağı olmak için fazlasıyla yeterliydi.

Laba Festivali gecesi Duan Xu pek rahat uyuyamadı. Uyumadan evvel üzerinde garip bir baskı hissetmişti; sanki çok güçlü bir varlık odada soluk alıyordu. Yıllardır keskinleşen içgüdülerini yüzünden tüm geceyi tetikte geçirmişti.

Bu tür bir gerginliği on dört yaşımdan beri hissetmemişti.

Haliyle ertesi sabah ordugâha gittiğinde gözlerinin altı morarmış, yorgun görünüyordu. Wu Shengliu, Duan Xu'yu görür görmez kahkahayı patlattı; göğsünü gere gere yanına gelip, "Generalimiz daha çok genç tabii, büyük bir iş kapıya dayanınca korkudan gözüne uyku girmemiş," dedi. "Merak etme, bugün ben Wu Shengliu en önde olacağım, her şey yolunda gidecek."

Wu Shengliu, Duan Xu tarafından ezilmeye o kadar alışmıştı ki, nihayet bir fırsat bulunca havasını atmaktan geri kalmıyordu. Birkaç gün önceki "Bu işe yarar mı?" endişesi, bugün "Her şey yolunda gidecek" özgüvenine dönüşmüştü.

Laba Festivali'nin ertesi günü, o gizli patikadan geçip düşmanın erzaklarını çalacakları gündü.

Duan Xu yorgun gözlerini Wu Shengliu'ya dikti. Gece uykusuz kalmasının erzak baskınıyla zerre alakası yoktu ama yine de adamın hevesini kırmayıp gülümsedi: "Haklısın, ne de olsa bu bir ölüm kalım meselesi. Korkusu olmayanın cesareti de olmaz, değil mi?"

Wu Shengliu tam zafer kazanmış edasıyla konuşmaya devam edecekken, Duan Xu elini onun omzuna koydu ve babacan bir tavırla ekledi: "Bu yüzden Komutan Wu, sen şehirde kalmalısın."

"Ne demek istiyorsun? Bana güvenmiyor musun?" Wu Shengliu öfkелendi.

"Eğer geri dönemezsem, şehirdeki düzeni sen sağlamalısın. Tabai Ordusu sana saygı duyar, gözüüm arkada kalmaz. Şehirdeki durumu Başkomutan Qin'e yazdım; eğer Yuzhou cephesi rahatlırsa Tabai'yi kurtarmak için asker gönderecektir."

Wu Shengliu donakaldı. Bir süre Duan Xu'ya, bir süre Meng Wan'a baktı; zorlukla sordu: "Peki... Sen neden kalmıyorsun da baskına biz gitmiyoruz?"

Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra adamın omzuna hafifçe vurup gülümsedi: "Eğer erzakları ele geçiremezsek ve ben hâlâ şehirdeysen, Başkomutan Qin sence Tabai'yi kurtarır mı?"

"Hepimiz Büyük Liang için savaşıyoruz, neden kurtarmasın?" Wu Shengliu'nun kafası karışmıştı.

"O, *senin* Tabai Ordunu kurtarır ama *benim* Tabai Ordumu kurtarmaz. Komutan Wu, benden sana bir nasihat; bu fevri mizacınla sakın başkentte memur olmaya kalkma. Şimdiki siyasi çekişmeler kaynar kazan gibi, oraya gidersen doğrudan yağlı kuyunun içine düşersin."

Duan Xu arkasını dönüp miğferini aldı. Wu Shengliu onun yüzünü göremiyordu, sadece iç çekişini duydu: "O kazanın içindekiler, yani bizimkiler... Kuzeydeki düşmanlardan daha büyük bir iştahla *senin* ölmeni beklerler."

Bunu sanki bir şaka anlatır gibi söylemişti; hem gerçek hem de hayal gibiydi.

Wu Shengliu öylece kalakaldı. Bu "süt çocuğu" yine onu laflarıyla ezmişti ama bu seferki sözler o kadar derin ve hüznünlüydü ki, cevap verecek mecali kalmamıştı.

Duan Xu'nun Han Lingqiu ve sekiz yüz kişilik birliğini seçtiğini, karargâhtan gayet sakin bir şekilde çıktığını izledi. Birden aklına geldi; bu çocuk henüz yirmi yaşında bile değildi, kendisinden neredeyse on yaş küçüktü.

Nasıl oluyordu da, bu çocuk tarafından korunuyormuş gibi hissediyordu?

19. Bölüm: Ortaya Çıkış

Dağ yolunun zifiri karanlığında Duan Xu ve Han Lingqiu, beraberindeki askerlerle birlikte hızla ilerliyordu. Hedefleri, Hulan ordusunun erzak sevkiyatı için kullanmak zorunda olduğu o kritik geçitti.

Yol rutubetli ve kaygandı; ancak Duan Xu'nun adımları, bizzat kendi dizginlediği hıza rağmen hâlâ çok çevikti. Han Lingqiu da ondan geri kalmıyordu. Seçtiği askerlerin her biri hızlı yol kat etmeye alışkındı; tüm birlik adeta rüzgârın üzerinde uçuyor gibiydi.

Duan Xu, arkasından kendisine yöneltilen bakışları hissettiğinde gayet rahat bir tavırla konuştu: "Uykum fena halde bastırdı. Yüzbaşı Han, zihnimi açmam için benimle iki kelimem istersiniz?"

Han Lingqiu kekeleyerek söyleyecek bir şeyi olmadığını belirtti; fakat Duan Xu, adamın tüm bedenine yayılan o gergin kaskatılığı iliklerine kadar hissedebiliyordu. Duan Xu çaresizlikle arkasına dönüp baktı: "Yoksa hâlâ benim bir casus olduğumdan, sizi Huqi halkının kucağına atıp geri dönemeyeceğiniz bir ölüme sürükleyeceğimden mi korkuyorsunuz?"

"Naçiz kulunuzun... böyle bir niyeti yoktur."

"Lakin Yüzbaşı Han aslen Danzhi'den gelme. Eğer Huqi halkına teslim olursanız, sudaki balık gibi rahat edersiniz. Sizin için daha kârlı olmaz mıydı?"

Duan Xu, bu ağır ithamı Han Lingqiu'nun üzerine bir hafta gibi yapıştırıvermişti. Han Lingqiu ise doğal olarak bu suçlamayı kabul etmedi ve hemen reddetti.

"Kökenimi ne Komutan Wu'dan ne de Tabai birliğinden sakladım. Danzhi'de geçen günlerime dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Han asıllı bir çiftçi çift tarafından kurtarılp Büyük Liang topraklarına getirildiğimden beri, ben bir Lianglıyım."

"Sadece hatırlamıyorsun o kadar. Ya Danzhi'de hâlâ bir eşin, çocukların veya anne baban varsa? O zaman da hiçbir bağın yokmuş gibi Lianglı olduğunu söyleyebilir miydin?" Duan Xu, bu ağır soruyu bir kez daha adamın üzerine yıktı.

Han Lingqiu bir an sessiz kaldı, sonra büyük bir çabayla kendini savundu: "Generalim, ben buraya geldiğimde henüz on dört yaşındaydım."

On dört yaşındaki bir çocuğun nasıl bir eşi ya da çocuğu olabilirdi ki? Üstelik vücudundaki eski ve yeni yara izlerine bakılırsa, anne baba şefkati görmüş birine de hiç benzemiyordu.

"Ailen olmasa bile, ya eskiden He Yan gibi Huqilerle aranız çok iyiye? Ya da onlara yürekten inanıp onlar için çalışıyorsan?" Duan Xu, adamın peşini bırakmaya niyetli değildi.

"Geçmişteki şeyleri hatırlamak istemiyorum. Geçmişteki beni ölmüş sayıyorum."

"Peki ya bir gün hatırlarsan? O zaman ne olacak?"

"O zaman o, başkasının hayatı olur; Han Lingqiu'nun değil." Han Lingqiu, sonunda Duan Xu'nun üzerine attığı o ağır itham yükünden sıyrılmayı başarmıştı.

Fark etmediği şey ise şuydu: Başta Duan Xu'dan şüphelenen kendisiyken, Duan Xu durumu tersine çevirmiş ve onu kendi masumiyetini kanıtlamaya çalışan bir savunmacı konumuna düşürmüştü.

Duan Xu neşeyle kahkaha attı, daha fazla üstelemedi. Görünüşe göre bu cevaptan memnun kalmıştı. Rahat bir tavırla, "Gerilmeyin," dedi. "Sadece sizinle biraz yakınlaşmak, iki çift laf etmek istemişim."

...Böyle bir konuyla yakınlık kurmaya çalışanı da kimse görmemişti.

Kısık sesle konuşarak hızla ilerlediler. Çok geçmeden dağ yolunun sonu göründü, ışık hüzmeleri etrafı aydınlatmaya başladı. Yolun bittiği yerde yosun tutmuş devasa kayalar vardı. Bu kayaların ardına gizlenip aşağı baktıklarında, dağın eteğindeki dolambaçlı ana yolu görebiliyorlardı bakabiliyorlardı.

Bu yol gerçekten de bakımsızdı; eski hanedandan kalma olduğu her halinden belliydi ve o zamandan beri bir kez bile onarılmamıştı. Danzhi bu toprakları ele geçirmişti ama görünüşe göre buraları yönetmeye pek de hevesli değildi.

Duan Xu, askerlerini dev kayaların ardına gizledi ve gözcüleri durumu kolağan etmeleri için ileri gönderdi. Askerlerine düzen almalarını emretti. Düşman birliği dağın eteğine ulaştığında, önce liderlerini vuracaktı. Lider öldükten sonra okçular düşmanın büyük çoğunluğunu yere serecek, ardından sol kanattan saldırıp düşman kervanını darmadağın edeceklerdi.

"Hedef erzak arabaları, savaşa tutuşup oyalanmayın," diye defalarca tekrarlardı Duan Xu.

Sözü biter bitmez gözcü, erzak kervanının görüldüğünü haber verdi. Duan Xu, askerlerden birinden bir arbalet aldı, ok yoluna bir ok yerleştirdi. Arbaleti kaldırıp bir kolunu destek yaparak hafifçe öne eğildi ve nişan alma tertibatından gözünü kısarak hedefi belirledi.

Dev kayaların ana yola mesafesi epey uzaktı ve şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Usta bir nişancı için bile, at üstünde ilerleyen birini vurmak oldukça güçtü. İkinci aşamadaki ok yağmuru için genel bir isabet yeterliydi, orada önemli olan sayıydı.

Ancak Duan Xu'nun elindeki bu atış, tek seferde iş bitirmeliydi.

Han Lingqiu endişelenmişti, tam Duan Xu'ya yer değiştirmeyi teklif edecekti ki; sert rüzgârın ortasında Duan Xu'nun gözünü bile kırpmadan tetiği çektiğini gördü.

O anda ok havayı yararak çıktı, ısıkl çalarak ilerledi ve tam o saniyede, birliğin başındaki yüksek atlı Huqi askerinin gözüne saplandı.

Huqi askeri feci bir çığlık atarak atından aşağı yuvarlandı. Erzak taşıyan Danzhi askerleri anında teyakkuza geçti.

Duan Xu gülümsedi ve elini kaldırarak emri verdi: "Ateş!"

Bir anda gökten ok yağmaya başladı, düşmanın acı çığlıkları dağı doldurdu. Han Lingqiu ise donup kalmış bir halde Duan Xu'ya bakıyordu. Az önce okun adamın gözünü delip geçtiği o an

zihninden çıkmıyordu.

Duan Xu, ok atarken avının gözlerine nişan almayı bir alışkanlık haline getirmişti.

Han Lingqiu'nun zihninde tanıdık sahneler şimşek gibi çıktı, başı ağrıdan çatlayacak gibi oldu. Duan Xu ise hiçbir şey olmamış gibi, "Yüzbaşı Han, ne diye dikiliyorsunuz? Aşağı inme vakti," dedi.

Duan Xu, kaya duvarına tutunarak çevikçe aşağı atladı. Belindeki Gafletkıran kılıcını çekti, iki elinde birer tur çevirdi ve anında kanlar fışkırarak canlar almaya başladı. Hayatta kalan az sayıdaki Danzhi askeri kısa sürede darmadağın edildi; erzak arabalarını kontrol altına almışlardı.

Han Lingqiu bir adım geriden geliyordu. Duan Xu'nun yanına vardığında, Duan Xu'nun bakışları aniden keskinleşti ve onu sertçe kenara itti.

Bir ok, Duan Xu'nun kolunu sıyırıp geçerek uzun, kanlı bir yara açtı. Duan Xu ile Han Lingqiu arasında duran Liang askeri ise kaçmayı başaramadı; ok göğsünü delip geçti ve asker yavaşça yere yığıldı.

Duan Xu başını kaldırıp baktığında, dağın diğer yamacından ellerinde yaylar ve kılıçlarla bir grup Huqi askerinin çıktığını gördü. Binlerce kişiydiler, tepeden bakarak onları kuşatmışlardı; devasa bir kara bulut gibi etraflarını sarmışlardı.

Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra gülümsedi: "Ah, meğer arkamızda bir avcı varmış. Tuzağa düştük."

Bu gerçekten talihsizlikti. Sanki gerçekten de onları Huqi halkına elleriyle teslim etmiş, geri dönüşü olmayan bir yola sokmuş gibi görünüyordu.

Huqi birliğinin lideri uçuşunun kenarında duruyordu. Huqi dilinde az önce ok atan askere kısık sesle bir şeyler fısıldadıktan sonra, Duan Xu ve Han Lingqiu'yu işaret eden bir el hareketi yaptı. Ardından avucunu havada yatay bir şekilde gezdirdi.

Bu işaret, Duan Xu ve Han Lingqiu'nun canlı yakalanmasını, geri kalan herkesin ise istisnasız katledilmesini emrediyordu.

Duan Xu, Han Lingqiu'ya bir bakış attı, sonra yavaşça başını çevirip etraflarını saran Huqilere baktı. Elindeki kılıcı tarttı; yaralı kolundan süzülen kan, kılıcın üzerindeki "Po" (Kırış/Yıkım) karakterinin üzerinden akıyordu.

O karakter hafifçe parlamaya başladığı sırada, vadide aniden tuhaf bir ses yankılandı. Aynı cümle, hem Çince hem de Huqi dilinde birer kez söylendi:

"Bir dakika bekleyin."

Bu, alçak ve ağırbaşlı bir kadın sesiydi. Bir anda o gergin ve kan kokulu atmosferi dağıtıvermişti.

Ana yolun üzerindeki uçurumun yamacında, gün ortasında esen sert kuzey rüzgârının ortasında, aniden masmavi bir alev kümesi parladı. Bu tekinsiz alev sanki köksüz bir ağaç gibiydi; ancak alışılmadık derecede şiddetli yanıyordu. Sert rüzgâr, o alevi bir milim bile kımlıdatamıyordu.

Alevlerin içinden beyaz iplikler uzanmaya başladı. Bir koza gibi alevi kat kat sardılar ve sonunda yeşimden yapılmış, buz çatlağı desenli altıgen bir saray fenerine dönüştüler. Fenerin tepesinden, feneri taşıyan uzun ve ince bir karaağaç dalı uzandı; kapkara ve parlaktı.

O dalın üzerinde yavaş yavaş bir kadın figürü belirdi. Bacak bacak üstüne atmış, karaağaç dalının üzerine oturmuştu. Sol eliyle o tekinsiz alevi okşuyor, sağ elini ise dizine koyuyordu. Üzerinde görkemli, kırmızı-beyaz renklerde üç katmanlı bir entari vardı. En dıştaki kiremit kırmızısı giysisinin üzerinde bulut ve hanımeli motifleri işliydi. Belinden aşağı dökülen uzun saçları, kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Görkemli kıyafetlerinin aksine, yüzü kâğıt gibi bembeyazdı; sadece göz kenarındaki küçük ben belirgin bir siyahlıktaydı. Gerçekten de buzdan teni ve yeşimden kemikleriyle bir canlıya benzemiyordu.

Gece fener yakar, insana yol gösterirdi.

Gündüz fener yakar, ruhlara yol açardı.

Kadın hafifçe gülümsedi ve yamacın üzerindeki Huqi askerlerine Huqi dilinde seslendi: "Ben sadece bir kötü ruhum,

sizin bu işlerinize karışmak niyetinde değilim. Lakin az önce canım çaktı de, vurduğunuz şu küçük kardeşi yiyiverdim. O da benden bu Liang askerlerini kurtarmamı rica etti, ben de kabul ettim."

Az önce Huqi askerinin okuyla vurulan Liang askeri kanlar içinde yerde yatıyordu; boynunda belirsiz dış izleri belirmeye başlamıştı.

Kadın başını hafifçe yana eğdi ve devam etti: "Siz Danzhi yiğitleri, bu kötü ruhun hatırına onları salıverir misiniz?"

Dağın tepesindeki ve aşağısındaki herkes, gün ortasında hortlak görmüş gibi donakalmıştı – ki gerçekten de bir hortlak görüyorlardı. Bir an için yeryüzü sessizliğe büründü. Çoğu kişi gözlerini ovuşturuyor, gördüklerinin gerçekliğinden şüphe ediyordu; kimse kadına hemen cevap veremiyordu.

Duan Xu ise gözünü kırpmadan gökyüzündeki bu yabancı hayalet kadına bakıyordu. Dudaklarını büzdü ve seslendi: "He Xiaoxiao."

Hayalet kadın ona bakmadı bile; sanki kimin çağrıldığından haberi yokmuş gibiydi.

Duan Xu gülümsedi: "Rol yapmayı bırak."

Hayalet kadın hafifçe alaycı bir ses çıkardı ve yavaşça başını çevirdi. Omuzuna siyah bir karga kondu; ardından gökyüzünden kara bir yağmur gibi yağan binlerce karga, sessizce o dağlık araziye tünedi. Her biri simsiyah gözleriyle etrafı süzüyordu. Tek bir karga bile gaklamıyordu, ortam tekinsiz bir sessizliğe bürünmüştü.

Kadın, gözbebeği olmayan kapkara gözlerini kırptı ve gülümsedi: "Sana kafa tutmaya cüret edenler de mi varmış? Bizim küçük tilkinin de ayağının takılacağı hiç aklıma gelmezdi."

Yamaçtaki Huqiler sonunda kendilerine gelebildiler. Bu tekinsiz manzara karşısında dehşete düşmüşlerdi. Kısa bir kargaşadan sonra, liderleri olan subay gürledi: "Gök Tanrı bizi korusun! Sen hangi hakla sahte tanrıcılık oynamaya..."

Daha "hortlak" kelimesini ağzına alamadan, He Simu hafifçe "Şışt" dedi. Adamın üzerinde aniden mavi bir ruh ateşi parladı.

Acı bir ılığın ardından adam bir anda kömürleşmiş kemik yığımına dönüştü ve yere yığıldı.

He Simu bakışlarını diğerlerine çevirdi ve Huqi dilinde gülümsedi: "Sizinle gerçekten pazarlık ettiğimi mi sandınız? Yaşarken basiretiniz bağlanmış, bari ölünce beni tanıyın."

Bu soğuk ve güzel gerçek suretiyle ortaya çıktığında, He Xiaoxiao'dan tamamen farklı bir aurası vardı. O lakaytlık ve şakacılık tamamen silinmişti; gülümsemesi bile sert, kibirli ve tahammülsüzdü. Adeta bakarken bile insanı kesen keskin bir bıçak gibiydi.

Huqiler bu durumu görünce sonunda çözüldüler. Gök Tanrı'ya felaketi defetmesi için yalvararak, bu tekinsiz ve uğursuz yerden arkalarına bakmadan kaçtılar; giderken karga sürüsünü ürküttüler.

Duan Xu arkasına döndüğünde, yanındaki Liang askerlerinin donup kaldığını gördü; sanki bir çeşit halüsinasyonun içine hapsolmuş gibi kıpırdamadan duruyorlardı. Bir an sessiz kaldıktan sonra, okun göğsünü delip geçtiği ve sonunda bir kötü ruhun dişlerine yem olan askerın yanına gitti.

Bu, Liangzhou'dan gelen bir çocuktı; henüz on beş yaşındaydı.

Duan Xu diz çöktü, askerın açık kalmış gözlerini yavaşça kapattı ve fısıldadı: "Dinlen artık."

Sonra ayağa kalktı ve adım adım He Simu'nun yanına yürüdü. Kanlı eliyle havada asılı duran karaağaç dalını tuttu. Kadın başını çevirdi ve uçuşan kargaların arasında tepeden ona baktı.

Yüzüne birkaç damla kan sıçramıştı; muhtemelen askerın boynunu ısırırken bulaşmıştı.

Duan Xu, temiz olan eliyle koynundan bir mendil çıkardı. İlk karşılaştıkları zamanki gibi mendili ona uzattı: "Yüzünüzdeki kanı silin, Küçük Hanım Hortlak."

He Simu elindeki mendile, sonra da adamın yüzüne baktı. Soğuk bir sesle, "Peki ya sonra?" dedi.

"Sonra, bir takas olarak..." Duan Xu mendille kadının yüzüne

dokundu; teni kış rüzgârı kadar buz gibiydi.

Yüzündeki kanı yavaşça sildi ve neredeyse oyuncu bir tavırla ekledi: "Küçük Hanım Hortlak, bu hortlak görme anımı bana başışlar mısınız?"

Liang askerlerinin o donuk haline bakılırsa, nasıl kurtulduklarını hatırlamayacaklardı. Danzhi askerleri de neden kaçtıklarını ve liderlerinin neden öldüğünü muhtemelen anımsamayacaktı.

He Simu ona iyice yaklaştı, gözlerinin içine çok yakından baktı. O gözlerde bu şakacı ve sarsılmaz tavrın tamamen bir maske olduğunu kanıtlayacak bir korku ya da tiksinti kırıntısı aradı.

Duan Xu gözlerini kırptı, gözlerindeki gülümseme en ufak bir sahtelik barındırmıyordu: "Ne o, kendimi yeniden mi tanıtmam gerekiyor?"

"Bendeniz Duan Xu. Kurt İni Dağı'na hükmeden Duan. Lakabım Shunxi. Sormaya cüret edebilirsem, siz hangi diyarın ruhusunuz?"

He Simu başını eğip hafifçe gülümsedi, sonra tekrar onun berrak gözlerine baktı ve kelimelerin üzerine basa basa konuştu:

"Bendeniz naçızane, On Bin Hayaletin Hükümdarı."

Sözleri mütevazıydı ancak tavrı alabildiğine kibirliydi.

Gülümseyerek kanlı mendili adamın elinden aldı, sonra adamın yaralı sol elindeki kanı sildi ve yavaşça konuştu: "Görünen o ki, benim adım He Xiaoxiao değil, senin adın da Duan Xu değil."

20. Bölüm: Takas

Her dönemin Hayalet Kralı'nın kendine has yetenekleri ve bir o kadar da kendine has huyları vardı; ancak bir noktada hepsi şaşırtıcı bir şekilde birleşirdi: Hepsi de gösterişi severdi. Yani, gösterişli ruhlardı.

Ne zaman fani dünyada gerçek suretleriyle ortaya çıksalar, mutlaka bir nümayiş sergilerler, göğü ve yeri sarsan büyük bir sahne kurarlardı. Sonra da o sahneye ağır ağır çıkıp, bir kurdun kuzu karşısında dişlerini göstermesi gibi fanileri dehşetten titretirlerdi.

He Simu'nun ortaya çıkış sahnesi de –yüzlerce karganın inişi, ruh ateşinin insanı küle çevirişi– hafızalara kazınacak kadar tekinsiz ve uğursuzdu.

Gelgelelim, karşısındaki bu "kuzu"nun belli ki sıra dışı bir kusuru vardı: Sadece korkmamakla kalmıyor, üstelik bir de heyecanlanıyordu. Heyecanlanmakla da yetinmiyor, gözünün içine baka baka yalan söylüyordu: "Hayalet Kral Hazretleri neler buyuruyorlar böyle? Ben Duan Xu'yum işte; soyadım Duan, adım Xu, lakabım Shunxi. Adımı dedem koydu, lakabımı babam verdi; her şeyimle gerçeğim."

He Simu hafifçe gülümsedi, tek eliyle adamı yakasından tutup havaya kaldırdı ve gayet "şefkatli" bir sesle konuştu: "Beni mi kandırıyorsun?"

Gerçekten de bir ruhu kandırmaya çalışıyordu.

Duan Xu, He Simu'nun onu havada tutmasına izin verdi; hiç direnmiyordu. Gözlerini kırıp gayet sakin bir şekilde karşılık verdi: "Burası pek tekin bir yer değil. Hayalet Kral Hazretleri, isterseniz Shuozhou şehir merkezine dönelim de bu meseleyi orada enine boyuna konuşalım?"

"Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Nereden biliyorsun, belki de sana yalvarıyorumdur?"

Duan Xu, yüzünde geniş ve parlak bir gülümsemeyle konuştu;

o yuvarlak ve ışıl ışıl gözlerinde bir nebze saflık bile vardı. He Simu bir süre gözlerini kısarak ona baktı; hayatında bu kadar dikbaşlı bir yalvarış görmemişti.

Han Lingqiu kendine geldiğinde, bir erzak arabasını çekerek dağ yolunda ilerlediğini fark etti. Bir süre donup kaldı; elindeki dizginlere baktı, yanındaki erzak arabasına baktı, önündeki ve arkasındaki askerlere baktı. Zihni bir kâğıt hamuru gibi darmadağındı.

Az önce... Erzak arabalarını ele geçirmişlerdi ama pusuya düşmüşlerdi, sonra... Onları pusuya düşüren Huqiler ne olduysa olmuş, o hazır lokmayı bırakıp aniden çekilmişlerdi. Onlar da erzakları alıp dağ yolundan geri dönmeye başlamışlardı.

Görünüşe göre olaylar böyle gelişmişti ama bu keskin dönüş o kadar tuhaftı ki, sanki bir halka aniden kopmuş gibiydi.

Han Lingqiu olayları dikkatle hatırlamaya çalışırken, Duan Xu'nun düşmanın gözünü okla delip geçtiği o an zihninde canlanıverdi; gayriihtiyari ürperdi. Bazı bulanık görüntüler zihninde gidip gelmeye başladı; tam seçilemiyorlardı ama insanın ruhunu daraltıyorlardı. Tam o sırada birisi omzuna dokundu. Han Lingqiu refleks olarak kılıcını çekti ve adamın boğazına dayadı; ancak karşıdaki kişi daha hızlıydı, bir hamlede sıyrılıp üç adım ötede durdu.

Duan Xu gülümsedi ve boynunu ovuşturarak konuştu: "Yaman bir hamleydi, Yüzbaşı Han'a ne oldu böyle?"

Han Lingqiu gözlerini fal taşı gibi açmış, nefes nefese Duan Xu'ya bakıyordu; sanki adamın üzerinde bir delik açmak istiyordu. Dağ yolundaki askerlerin durduğunu, general ve yüzbaşı arasındaki bu gerginliğe endişe ve şaşkınlıkla baktıklarını fark edince, kaskatı bir sesle konuştu: "Az önceki tehlikeden dolayı... çok gerilmiştim, Generalim kusura bakmasın."

Duan Xu, Han Lingqiu'nun bu tuhaflığını hiç umursamıyormuş gibi başını salladı ve hoşgörüyü konuştu: "Mühim değil. Diyeceğim şuydu: Dağ yolundan çıktığımızda yolun iki yanındaki kayaları patlatıp yolu kapatalım. Orduda

casus var; buraya erzak kaçırmaya geleceğimizi biliyorlarsa bu yolu da mutlaka öğrenmişlerdir. Açık bırakmak büyük tehlike olur."

Han Lingqiu selam vererek, "Emredersiniz," dedi.

Duan Xu onun yanından geçti, gayet doğal bir tavırla birliğin en önüne yürüdü. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı ama eli Gafletkıran kılıcının kabzasını sıkı sıkıya kavramıştı.

Han Lingqiu, bu karmaşık hatıralar ve tanıdıklık hissi içinde aniden bir sezgiye kapıldı: Eğer eskiden Duan Xu ile gerçekten tanışıyorlarsa, ilişkileri muhtemelen az önceki gibiydi.

Aralarında hep böyle kılıçların çekildiği, gergin bir bağ vardı.

Duan Xu birliğin en önüne geçti, arkasındaki Han Lingqiu'ya bakmadan kısık sesle iç geçirdi: "Şu haline bak, adamcağızı nasıl korkuttuysan artık gölgesinden korkar olmuş."

Yanında yürüyen ve sadece kendisinin görebildiği o bembeyaz tenli güzel, başını çevirdi. Saçındaki gümüş tokenin püskülleri titredi. Hafifçe gülümsedi; belli ki bu tespite pek katılmıyordu ama bir şey söylemeye de üşeniyordu.

Bu erzak baskını tehlikeli geçmişti ancak ele geçirilen erzaklar şehre yirmi günden fazla yetecek kadardı; halk sonunda yeni yılı huzurla karşılayabilecekti. Duan Xu ve beraberindekiler dağ yolundan inip Shuozhou şehrine döndüklerinde, Komutan Wu beklenmedik bir ilgi gösterdi. Onları karşılamak için pek çok adam gönderdi, hatta Duan Xu'nun yaralandığını görünce yüzünde bir nebze suçluluk ifadesi bile belirdi. Bu durum diğer yüzbaşları şaşkına çevirdi; ancak Duan Xu sanki bu ilgi en doğal hakkıymış gibi gayet rahat bir tavırla Komutan Wu'nun bu "sıcaklığını" kabul etti.

He Simu bu nadir uyumlu tabloyu izlerken, "Bu küçük tilkinin baskından önceki o sözleri belli ki insanların gönlünü çalmak içindi," diye düşündü. Başkomutan Qin onu defalarca tehlikeye atmıştı, belki de gerçekten ölmesini istiyordu; ancak Duan Xu baskına gitmeden önce işlerin bu kadar çığırından çıkacağını muhtemelen tahmin etmemişti. Yine de Tabai birliği uğruna ölmeye hazırmış gibi o hüznü tavır takınmış, Komutan Wu'nun

vicdan azabı çekmesini sağlamıştı.

Duan Xu, gerçekten de bin katlı bir kâğıt gibiydi; bin kat sahte tavrın altında gerçek niyetini görmek imkânsızdı.

Gece olup karanlık çöktüğünde, Duan Xu Tabai birliğinin işlerini yoluna koydu ve nihayet odasına çekilebildi. İçeri girip yatağına oturduğu sırada Meng Wan, elinde ilaç ve sargı beziyle içeri girdi; kolundaki yarayı sarmak istiyordu. Duan Xu kendisinin yapabileceğini söyleyerek reddetti. Meng Wan telaşlanarak ilaçları masaya bıraktı: "Shunxi, kolundan yaralandın, kendi başına sarman zor olur. Benim yardımımı istemiyorsan bile sana bakacak birini bulmalısın."

Duan Xu bu durumu komik bulmuş gibiydi. Masadaki sargı bezini ve ilacı aldı, üst kıyafetini hafifçe sıyrarak yaralı sol kolunu açtı. Yara, omuzdan dirseğe kadar uzanıyordu; yaklaşık yarım parmak derinliğindeydi ve hâlâ kan sızıyordu; daha önce sadece geçici bir pansuman yapılmıştı. Sağ eliyle eski sargıyı tek hamlede çözdü. Meng Wan ona yardım etmeye hazırlanırken, Duan Xu ilaç şişesini aldı, iki parmağıyla mantar tıpayı çekip çıkardı ve ilacı doğrudan yaranın üzerine boşalttı. Sonra yeni sargı bezini aldı, bir ucunu ağzıyla tutarken sağ eliyle koluna dolamaya başladı. Sonunda seri bir hareketle bir düğüm attı ve bezi ağzından bıraktı.

Tüm bu süreç o kadar hızlı ve profesyonelce tamamlanmıştı ki, inanılmaz bir alışkanlık eseri olduğu her halinden belliydi.

Meng Wan'ın eli havada asılı kaldı. Duan Xu gülümsedi, hatta sarılı kolunu şöyle bir sallayarak gösterdi: "Bir zorluk hissetmiyorum. Böyle küçük bir yara için başkasının bakımına ihtiyacım yok. Sen de erkenden dinlen, A-Wan."

Meng Wan içinden, "Duan Xu'yu tanıdığım bunca yıl boyunca, bir kez bile başkasının bakımına muhtaç olduğu görülmedi," diye geçirdi. İnsan onun için "çok hırslı, zayıflık göstermek istemiyor" diyebilirdi ama aslında öyle biri de değildi; hatta biraz lakayt bir havası bile vardı.

Ancak o lakaytlığın altında, derinden gelen ve sarsılması imkânsız bir irade gizliydi.

Meng Wan söyleyecek söz bulamayıp kapıyı kapatıp çıktığında, odada alaycı bir gülüş yankılandı.

Duan Xu o tarafa baktığında, masmavi bir teni ve kiremit kırmızısı entarisi olan o güzelin, odadaki abanoz sandalyeye kurulmuş olduğunu gördü. Elindeki yeşim kolyeyi çeviriyor, muzipçe gülümsüyordu.

Hiç şaşırmadı, kıyafetlerini düzelterek konuştu: "Hayalet Kral Hazretleri buraya epey alışmış, belli ki ilk gelişiniz değil. Dün gece de..."

"Dün gece de buradaydım; vücudunun üst kısmını tamamen çıplak bıraktığını gördüm. Şu an giyinmiş olman iffetini korumana yetmez artık." He Simu'nun sesi gayet sakindi, hatta teselli eder gibiydi: "Alt tarafı bir deri parçası, bu kadar önemseme."

Bir an duraksadıktan sonra parmağıyla kapının dışını işaret etti: "Meng Wan ile ne zaman tanıştınız?"

"Daizhou'dan Nandu'ya döndükten sonra, ikimiz de Üstad Yang'ın öğrencisiydik."

"Öyle mi? Üstad Yang ismi, senin o karga tarafından gözü oyulmuş Huqi ustana pek benzemiyor."

"Derler ki, üç kişi bir araya gelse içlerinden biri mutlaka bana hocalık eder. Tek bir öğretmenle yetinecek değilim ya."

He Simu, Duan Xu'nun o son derece samimi görünen gözlerine baktı ve hafifçe gülümsedi: "Sen ne kadar zavallı birisin böyle. İsmi bildiğin tüm arkadaşların ve hocalarınla on dört yaşından sonra tanışmışsın. On dört yaşından önce ne yapıyordun sen?"

Ayağa kalktı, açık pembe renkli, ucu kıvrık işlemeli pabuçlarıyla adım adım Duan Xu'ya doğru yürüdü. Her an gülümseyen, bakışları her zaman dürüst ve açık görünen bu gence tepeden baktı ve kısık sesle konuştu: "O gözü kör usta, on dört yaşından önceki öğretmenin miydi? O hafızasını kaybetmiş Yüzbaşı Han da on dört yaşından önceki arkadaşın mı?"

Duan Xu başını kaldırıp He Simu'nun gözlerinin içine baktı, bakışlarını kaçırmadı.

"Ustam on dört yaşımdan önceki ustamdı; ama arkadaşım değildi. On dört yaşımdan önce hiç arkadaşım yoktu."

He Simu'nun gözlerinde bir ışık çaktı, bakışları o lakayt halinden sıyrılıp ciddileşti: "Sen aslında kimsin?"

Duan Xu bir süre sessizce He Simu'ya baktı, sonra yavaşça aydınlık bir gülümseme kondurdu yüzüne ve kelimelerin üzerine basa basa cevap verdi: "Duan Xu. Duan Shunxi."

Hava bir anlığına donmuş gibiydi. İkisinin bakışları birbirine kenetlendi, mum ışığı yüzlerinde oynaşıyordu. Bu sessiz sahnede gizemli ve tehlikeli bir atmosfer giderek yoğunlaşıyordu. He Simu bir anda hareketlendi; bir sonraki saniye Duan Xu yatağa bastırılmış, boğazı He Simu tarafından sıkılmıştı.

He Simu onun üzerine çökmüş, tepeden ona bakıyordu; elindeki baskı giderek artıyordu.

Duan Xu parmaklarıyla şilteyi sıktı, gözlerini kırparak güçlükle konuştu: "Hayalet... Kral Hazretleri... merhamet... buyurun."

Bu haldeyken bile hâlâ gülümsüyordu.

He Simu ona iyice yaklaştı, uzun saçları adamın yüzüne döküldü. Duan Xu muhtemelen salar gıdıkladığı için hafifçe kaşlarını çattı.

"Dövüş sanatların o kadar iyiydi, neden direnmiyorsun, neden karşı koymuyorsun?" diye sordu kadın soğuk bir sesle.

"Mutlak bir gücün karşısında, tüm teknikler etkisiz kalır." He Simu elini biraz gevşettiği için Duan Xu bu cümleyi düzgünce kurabilmişti. Hatta bir de açıklama ekledi: "Seni yenemem; yalvarmaktan başka çarem yok."

Gerçekten de haddini biliyordu.

He Simu hafifçe güldü: "Ya seni affetmezsem?"

Elindeki baskı tekrar artmaya başladı.

Duan Xu bir an düşündü, elini kaldırıp kendi başını işaret etti ve gülümsedi: "Hazretleri kafatasımı koleksiyonuna katmak mı istiyor?"

Konudan fersah fersah uzak olan bu cümle He Simu'nun

kaşlarını kaldırmasına sebep oldu.

"Fena bir öneri değil."

"Bence elli yaşına geldiğimde kafatasım çok daha güzel görünecek. Hazretleri elli yaşına kadar sabredip beni o zaman yemeye ne dersiniz?"

He Simu bir süre gözlerini kısarak Duan Xu'ya baktı. Yüzünde "cüretkâr", "korkusuz", "hazırcevap", "içten pazarlıklı" gibi pek çok sıfatı aynı anda okuyabiliyordu.

Bir de "asla itiraf etmeyen" sıfatını eklemek lazımdı.

Duan Xu ile bir süre bakıştıktan sonra hafifçe gülerek elini çekti. Ona tepeden bakarak yavaşça konuştu: "Seni yemeyeceğim. Buraya seninle bir takas yapmaya geldim."

21. Bölüm: Red

"Bu ticaret oldukça basit. Ben senin arzunu gerçekleştireceğim, karşılığında ise sen beş duyunu bana ödünç vereceksin. Her dilek için bir duyunu on günlüğüne alacağım; bu süre zarfında o duyunu kaybedeceksin ancak on gün dolduğunda onu sana iade edeceğim. Yani, bana dilek dilemek için önünde pek çok fırsat olacak."

He Simu'nun önerdiği bu yöntem, Mingzhu'daki tılsımlı yazıtları titizlikle inceledikten sonra ulaştığı en makul sonuçtu.

Elbette bu işi tek seferde kökten halletmek isterdi ancak her seferinde tek bir duyuyu on günlüğüne ödünç almak, ölümlü bir bedeninin dayanabileceği son sınırdı. Daha fazlası Duan Xu'nun bedenini hızla çökertecekti; meseleyi bir kerede çözmeye çalışmak, altın yumurtlayan tavuğu kesmekten farksızdı.

Önerdiği bu yöntem uygulanırsa bile, Duan Xu beş duyusunu ona ne kadar çok ödünç verirse, duyuları o denli kalıcı hasar alacaktı. Durum böyle olmasaydı, Mingzhu üç yüz yıl boyunca bu tılsımın ağırlığını kaldıracak Duan Xu gibi birini bulmak için beklemezdi.

He Simu, bu tehlikeyi açık ve net bir dille Duan Xu'ya bildirdi ve ekledi: "Baştan anlaştım, dileklerin de bir sınırı var; insan dünyasının dengesini aşırı derecede bozamazlar. Örneğin, savaş meydanında canını kurtarmamı dileyebilirsin ama savaşı senin için kazanmamı isteyemezsin. Anladın mı?"

Duan Xu ile pazarlık yapmaya hazırdı ancak genç adam onu dikkatle dinledikten sonra, masum bir tavırla kendisini ve kadını işaret etti: "İlla bu pozisyondayken mi konuşmamız gerekiyor?"

Duan Xu hâlâ yatakta sırtüstü yatıyordu, He Simu ise onun beline oturmuş, elleriyle boynunu bastırıyordu. Eğer biri kapıyı açıp içeri girse, önce bu hem şehvetli hem de tuhaf pozisyon karşısında dehşete düşer, ardından He Simu'nun bir ölününki kadar solgun olan çehresini görünce aklını yitirirdi. Neyse ki He

Simu hayalet enerjisinin baskısını geri çekmişti de gözleri artık normal görünüyordu; aksi takdirde manzara üçüncü bir dehşet dalgasına sebep olurdu.

He Simu bu durumda bir uygunsuzluk görmüyor gibiydi, gayet sakin bir tavırla sordu: "Bu pozisyonun nesi varmış?"

Duan Xu hafifçe iç geçirdi: "Vücudun pek hafif değil ve... Çok soğuksun."

Karakışın ortasında, kadının bedeni dışarıdaki buz kütlelerinden farksızdı; belki sadece biraz daha yumuşaktı. Duan Xu az önce yaralanmış ve çok kan kaybetmişti, zaten üşüyordu; kadının soğukluğuyla tir tir titrediğini hissediyordu.

He Simu ona bir bakış fırlattı, çevik bir hareketle üzerinden inip yatağın kenarına oturdu. Az önce temas ettiği her yer buz kesmişti.

Duan Xu yatağa doğruldu; kıyafetleri He Simu yüzünden darmadağın olmuştu, şu haliyle Nandu'nun hovarda züppelerini andırıyordu. Keyifli bir edayla sordu: "Demek Hayalet Kral hazretlerinin beş duyusu yok? Tat, koku, renk, ses ve dokunma duyularından yoksunsun... Peki ya acı? Onu da mı hissetmiyorsun?"

Cevap belliydi: Elbette hissetmiyordu. Acı, yaşayanları ölüm riskinden korumak için vardı; örneğin bir insan canı yanınca elini ateşten çekerti. Bir ölü zaten ölmüştü, acı çekmek ne işine yarardı ki?

Ayrıca avuçlarının altındaki pamuklu şilte, yaşayanların dilinde "yumuşak" olarak adlandırılırdı ama onun dokunuşunda bir masa veya sandalyenin ahşap ayağından farkı yoktu; sadece onu ezerek şeklini bozmak daha az güç gerektiriyordu.

"Görünen o ki, ölülerin bu tür şeylere ihtiyacı yok."

"Ne kadar yazık," diye iç geçirdi Duan Xu.

He Simu onu samimiyetle teselli etti: "Yazık olan bir şey yok, öldüğünde sen de aynı durumda olacaksın."

Ancak Duan Xu konuyu aniden değiştirdi: "Kendim için üzülüyorum aslında. Uzun uzun düşündüm de, dileycek tek bir

arzum bile gelmedi aklıma. Hayalet Kral hazretleri, ben asla dilek dilemem."

Genç adam bunu öyle büyük bir samimiyetle söylemişti ki, He Simu onun düpedüz yalan söylediğini düşündü.

Yüzyıllardır beden ödünç almak veya ruh ateşi yemek karşılığında sayısız ölümlüyle ticaret yapmıştı ama şimdiye dek tek bir ölümlünün bile "Teşekkürler, hayatımdan memnunum, huzurla ölebilirim, hiçbir şey istemiyorum," dediğini duymamıştı. İnsan dünyasında yaşayan her varlığın arzuları olurdu. Belki her şeyden elini eteğini çekmiş keşişler veya Taocu rahipler arzusuz olabilirdi ama Duan Xu'nun her zerresinden dünyevi bir hırs akıyordu.

"Bugün seni kurtarmasaydım, muhtemelen Huqi askerlerinin elinde can verecektin. Savaş meydanı ölümle yaşam arasındaki ince bir çizgidir; benim yardımım olmadan her seferinde ölümden kaçabileceğinden emin misin?"

Duan Xu'nun gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bacağını büküp çenesini eline dayadı, keyifle konuştu: "Her ne olursa olsun, bugün yardımlarınız için teşekkür ederim Hayalet Kral hazretleri."

Bu "her ne olursa olsun" ifadesi, "Beni kurtarmasaydın bile bir yolunu bulup kaçırdım," imasını taşıyordu. He Simu gözlerini hafifçe kıskarak bir süre ona baktı. Duan Xu'ya iyice yaklaştı, onun parlak ve derin gözlerinin içine, kendi solgun yüzünün yansımaları görene dek baktı.

Kısık bir sesle güldü: "Küçük General, henüz çok gençsin. Bilmelisin ki kader değişkendir, her şeyi diz çöktürür; bu, ölümlülerin gücünün yeteceği bir şey değildir."

Duan Xu gözlerini kırptırdı ve onun sözlerini tekrarladı: "Kader değişkendir, her şeyi diz çöktürür."

Ardından geniş bir gülümseme yayıldı yüzüne; gözlerinde hafif bir küçümseme ve dizginlenemez bir asilik vardı: "Lakin ben de değişkenim, ben de kurlsızım."

Ben de değişkenim.

Ben de kurlsızım?

He Simu içinden, "Pekâlâ," diye geçirdi. "Bu çocuk haddini fazlasıyla aşıyor, ıslah olmaz. Kim eğitmek istiyorsa eğitsin, elbet bir gün duvara toslayacak. Gerçekten azılı bir hayaletle dönüştüğünde, ona karşı şu anki kadar sabırlı olmayacağım."

Kolunu savurarak yataktan kalktı, konuşmayı bitirip gitmeye yeltendi ancak bir adım atmıştı ki bir engelle karşılaştı. Arkasına baktığında, Duan Xu'nun onun kolunu tuttuğunu gördü. Genç adamın bembeyaz parmakları, kadının pas rengi —onun gözünde siyah olan— yeninin üzerinde çok belirgindi. Aydınlık bir gülümsemeye konuştu: "Hayalet Kral hazretlerinin kıyafetleri ne kadar görkemli, fani işine benzemiyor."

Bu söz yine konuyu fersah fersah uzağa taşımıştı ve oldukça imalıydı. Şu an Nandu'daki genç kızlar dar kollu gömlekler ve etekler giyiyordu; He Simu bu üç katlı antik kıyafetiyle Nandu sokaklarında yürüse, antik bir mezardan yeni çıkmış gibi görünürdü.

He Simu hafifçe gülümsedi: "Küçük General eğer ilginizi çekiyorsa, üç yüz yıllık birkaç mezar kazın, doya doya bakarsınız."

Duan Xu gülümsemeye devam ediyordu ama parmakları yavaşça güç kullanarak kolunu çekiştirdi. Ne kadar güçlü olursa olsun kadını durduramazdı ancak bu hafif güç, üstü kapalı bir yalvarma minneti taşıyordu.

He Simu kaşlarını kaldırdı, bakışlarını adamın ellerine indirdi: "Ellerinde nasır yok, yaraların da taze."

Başta bu eller tarafından kandırılmış, onun kurallara bağlı bir okumuş olduğunu sanmıştı.

"Ah..." Duan Xu'nun bakışları kendi ellerine kaydı, sakince cevap verdi: "Eskiden nasırlarım da vardı, yara izlerim de. Sonra ilaçlarla onları yok ettim. Başkalarının görebileceği yerlerdeki tüm izleri temizledim."

"Ne zaman temizledin?"

"On dört yaşındayken."

Duan Xu çok akıcı ve doğal bir cevap vermişti ama gizemli davranmaya o kadar alıştı ki, bu samimi görünen konuşmanın

ne kadarının gerçek olduğu meçhuldü.

Hâlâ kadının kolunu tutarken sordu: "Hayalet Kral hazretleri hiç merak etmiyor mu? Bunca zamandır olup bitenleri, Han Lingqiu meselesini, casusun kim olduğunu?"

He Simu bir süre ona baktıktan sonra yapay bir gülümseme takındı. Kolunu savurarak elinden kurtuldu ama gitmek yerine yatağa oturdu. Bir hamlede ayakkabılarını çıkarıp yatağın iç tarafına geçti, adamın yorganını çekip yanına yarı uzanır vaziyette yerleşti.

Bu kez şaşkınlıkla gözlerini açıp ona bakma sırası Duan Xu'daydı. He Simu elini uzatıp başındaki saç bandını çözdü; bir parmak şıklatmasıyla bant mavi bir dumana dönüşerek yok oldu ve kömür karası uzun saçları yatağa yayıldı. Solgun teni, siyah dallar üzerindeki kızıl erik çiçeklerini örten kar gibiydi; nefes kesecek kadar çarpıcıydı.

"Küçük General gitmeme kıyamıyor madem, ben de kalıp seni dinleyeyim. Doğrusu ben de oldukça merak ediyorum." He Simu yatağı işaret etti: "Bu gece burada uyuyacağım."

Duan Xu nadiren de olsa donup kaldı, gözleri hafifçe titredi. Dört Kitap ve Beş Klasik'i okumuş, edep adap bilen sıradan bir adam olsa, bu noktada "namahrem" üzerine nutuk çekmesi, bunun ne kadar yakışksız olduğunu söylemesi gerekirdi.

Ancak Duan Xu'nun da pek "normal" bir adam olmadığı aşikârdı. Sadece çaresizce iç geçirdi: "Öyleyse korkarım bu gece yine gözüme uyku girmeyecek."

"Anlat bakalım, Han Lingqiu meselesi nedir?" He Simu onun uykusuz kalıp kalmamasını zerre umursamıyordu.

"Han Lingqiu gerçek gücünü göstermiyor. Onu daha önce talim meydanında dövüşürken izlemiştim; belki Wu Shengliu'ya olan minnetinden, belki de başka bir sebepten yeteneklerini kasten gizliyor, defalarca Wu Shengliu'ya yenildi. Fakat bugün kılıcını çekip boğazıma dayadığı andaki hızı, talim meydanındakinden kat kat fazlaydı. Kendisi Danzhi'den geliyor. Hayalet Kral hazretleri bilir mi bilmem, Danzhi Kraliyet Sarayı'na bağlı gizli bir örgüt vardır: 'Tianzhixiao' yani 'Gök

Bilir'."

"İnsan dünyasının bu tür karmaşık işleriyle pek ilgilenmem. Ancak madem bu bir gizli örgüt, sen nereden biliyorsun?" He Simu keyifle sordu: "Senin Danzhi Sarayı ile ne ilgini var?"

Duan Xu gülümsedi, He Simu'nun sorusuna cevap vermedi, sadece anlatmaya devam etti: "Tianzhixiao her zaman gizemli olmuştur; Danzhi Sarayı için sarsılmaz bir sadakatle bağlı ölü savaşçılar yetiştirirler. Bu savaşçılar insan potansiyelinin sınırlarını zorlayan, son derece güçlü kişilerdir ve her yıl sadece bir kişi yetiştirilir. Tahminimce Han Lingqiu, hafızasını kaybetmeden önce Tianzhixiao'nun bir üyesiydi."

Tahmin mi? Fazla mütevazı davranıyordu. He Simu içinden, bunun öyle rastgele tahmin edilebilecek bir şey olmadığını geçirdi. Duan Xu ve Han Lingqiu'yu yol boyunca takip etmiş, konuşmalarını dinlemişti. Duan Xu muhtemelen Han Lingqiu'yu önceden tanıyordu, hatta ona oldukça aşina olmalıydı.

"Peki ya sonra? Gerçekten hafızasını kaybettiğine inanmıyor musun? Casusun o olduğundan mı şüpheleniyorsun?"

Mantiken bakıldığında; onu Shuozhou'dan alırken pusuya düşmeleri, ambarın yakılması, erzak çalınırken kuşatılmaları... Her olay şu ya da bu şekilde Han Lingqiu ile bağlantılıydı. Danzhi kökenli olması ve hafıza kaybı iddiası şüpheleri üzerine çekiyordu.

Erzak çalınırken kuşatıldıklarında, Huqi askerleri Duan Xu ve Han Lingqiu'yu sağ ele geçirmek istemişti. Duan Xu başkomutandı, bu anlaşılabilirdi; ancak Han Lingqiu adı sanı duyulmamış küçük bir teğmendi. Danzhi onu canlı yakalayıp ne yapacaktı?

Eğer Han Lingqiu bir casussa, Huqi askerlerinin ona zarar vermeme emri de açıklığa kavuşuyordu.

Duan Xu kaşlarını çatı, ellerini kenetleyip parmaklarını düşünceli bir şekilde oynattı: "Şu an kesin bir şey söyleyemem ama yakında her şey netleşecek. Hayalet Kral hazretleri güzel bir oyun izleyecek."

He Simu içinden, "Bu kadar laf kalabalığı yapıp hiçbir şey

söylememek de büyük başarı," diye geçirdi.

Duan Xu bir iç çekişle konuyu kestirip attı. Rahat bir tavırla dış kıyafetlerini çıkarıp sadece içliğiyle kaldı ve yorganı kaldırıp yatağa uzandı. Bir süre He Simu'ya baktıktan sonra sordu: "Yastığın yarısını sana vereyim mi?"

He Simu kolunu başının altına alarak sakince cevap verdi: "Gecenin bir yarısı yatağında bir azılı hayalet yatıyor, hiç mi korkmuyorsun? Ben insan yerim."

"Toprak için savaşılır, cesetler ovaları doldurur; şehir için savaşılır, cesetler surları doldurur. Buna 'toprak uğruna insan eti yemek' denir. Bu açıdan bakarsak, meslektaş sayılırız," dedi Duan Xu gülerek.

Toprak için savaşılır, cesetler ovaları doldurur; şehir için savaşılır, cesetler surları doldurur. Buna 'toprak uğruna insan eti yemek' denir.

Duan Xu, Klasikleri oldukça iyi ezberlemişti; belli ki imparatorluk sınavındaki ikinciliğini bileğinin hakkıyla almıştı. Ancak üstat Mengzi savaştan hoşlanmasa da, bir generali bir hayaletle bir tutacak kadar ileri gitmezdi.

Yine de bu dünyada doğum, yaşlılık, hastalık, ölüm, savaşlar ve imparatorlukların yıkılışı... Hangi olay sayısız canı yutmazdı ki? Belki de bir hayaletin insan yemesi, tüm bunların yanında önemsiz kalıyordu.

He Simu, Duan Xu'nun yavaşça gözlerini kapamasını izledi. Kan kaybı ve yorgunluktan dolayı solgunlaşan yüzü, loş mum ışığında parlıyordu. Nefesi düzenliydi, yüzüne dökülen saç tellerini hafifçe kımlıdatıyordu.

Parmağını uzatıp burnunun altına tuttu ama hiçbir şey hissetmedi.

Efsanelerde anlatılan o nefesin el üzerindeki esintisini, o sıcaklık hissini... Hiçbirini duyamıyordu.

Dünyadaki rüzgârı görebiliyor, en küçük iklim değişikliğini öngörebiliyordu ama hissedemiyordu.

Duan Xu bu hareketiyle bile uyanmadı, derin bir uykudaydı. He Simu alçak sesle mırıldandı: "Ağzından tek bir doğru kelime

çıkıyor, küçük tilki."

22. Bölüm: Teslimiyet Çağrısı

Aslında bu kez He Simu, Duan Xu'nun günahını almıştı; genç adam gerçekten de gözüne uyku girmeyebileceğini sanmıştı ama aksine öyle derin, öyle güzel uyumuştur ki kendisi bile buna şaşırılmıştı.

Duan Xu sabahın parlak ışıkları gözlerini sızlatarak uyandığında bir süre sersemlemiş halde tavanı seyretti, sonra nasıl olup da bu kadar çabuk uykuya daldığını ciddi ciddi düşünmeye başladı.

Düşündükçe vardığı tek sonuç şuydu: Onun için ölümler, dirilerden çok daha tanıdık ve güven vericiydi.

Sabah uyandığında, o solgun ve büyüleyici Hayalet Kral hazretleri yan tarafında değildi. Duan Xu kolunu uzatıp kadının yattığı yere bastırır; o soğuk zemin, kendi vücut ısısı sayesinde birazcık da olsa ısınmıştı. Kadının bedeni sonradan ilk anlardaki kadar buz gibi gelmemişti ona; demek ki o sessiz ve ölü vücut bile bir şekilde ısıtılabilirdi.

Duan Xu, onu ilk gördüğü anı hatırladı; Liangzhou şehrindeydi. Şafak vakti bulutları yaran güneş, kadının arkasındaki köşkerin arasından yükseliyordu.

Kadın, ceset dolu o uçsuz buçaksız ana caddenin ortasında duruyordu. Üstü başı kan içindeydi, yüzü kıpkırmızı bir kan tabakasıyla kaplıydı ve elinde bir ölünün kopmuş kafasını tutuyordu.

Kargalar... Siyah kargalar gökyüzünü çığlıklarıyla inletiyordu.

Kadının etrafını sarmışlardı; sokağı dolduran cesetlerin üzerine, kadının omuzlarına kümelenmişlerdi. Kadının bakışları ise bomboş, donuktu.

Duan Xu, hayatında ilk kez yaşayan bir bedende ölümü bu kadar somut görmüştü. Öyle ki, o günden sonra ne zaman bir karga sürüsü görse aklına hep bu kız gelmişti.

Işık kadının arkasından süzölüp yüzünü netçe aydınlattığında,

kız gülümsedi.

Öyle canlı, öyle etkileyici bir gülüştü ki bu; elindeki kafayı bir kenara fırlatıp ona doğru koşmuş ve şöyle demişti: "Generalim, Huqi askerleri geri çekilmeden önce şehri kılıçtan geçirdi, ölmek için canım burnuma geldi. Bizi kurtarmaya mı geldiniz?"

Daha o zaman bu kızın sıradan biri olmadığını, oyunculuğunun da pek başarılı sayılmayacağını anlamıştı. Yine de onun Hayalet Kral gibi bir makamın sahibi olacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Duan Xu hafifçe gülümsedi ve yataktan doğruldu.

Son günlerde Chenying, "küçük hanım ablası" için fena halde endişeleniyordu. Çünkü bu ablası uykuyu biraz fazla seviyor gibiydi; Laba Festivali'nin ertesi günü öğlenden bir yatmış, ertesi sabahın körüne kadar uyumuştı. Normal bir insan evladı bu kadar uzun süre uyuyamazdı herhalde!

He Simu ödünç aldığı bedene geri dönüp gözlerini açtığında, Chenying'i yatağının başında, ayaz yemiş bir patlıcan gibi boynunu bükmüş, melül melül bakarken buldu.

He Simu içinden, Bu çocuk son iki gündür yediği önünde yemediği arkasında, hâlâ neden bu kadar mutsuz? diye geçirdi.

"Küçük hanım abla, bana doğruyu söylemelisin." Chenying, ablasının uyandığını görünce o tombul yüzüne ciddi bir ifade takınıp otoriter bir sesle sordu: "Sen hasta mısın?"

Bir an duraksayıp ekledi: "Hani şu iyileşmesi mümkün olmayan, ağır hastalıklardan..."

"..."

He Simu alnını ovuşturarak doğruldu ve çocuğun suyuna giderek cevap verdi: "Evet, aynen öyle."

Chenying donup kaldı; tam gözleri dolup hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayacaktı ki He Simu onu durdurdu. Elini uzatıp Chenying'in burnunu sıktı ve şöyle dedi: "Ben kara sevdaya tutuldum. Gönül sızısının ilacı yoktur derler, derdim büyük."

Chenying'in yuvarlak gözleri fırıl fırıl dönmeye başladı; burnu

sıkışık olduğu için hışırtılı ve heyecanlı bir sesle sordu: "Duan Xu ağabeyim yüzünden mi?"

Bak hele, hemen de canlandı; bu çocuk dedikoduya gerçekten olağanüstü meraklıydı.

"Bil bakalım?" He Simu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

İzin gününde Duan Xu ile karşılaşmış, tatili resmen bilmece şenliğine çevirmişlerdi; bütün gün laf cambazlığı yapmışlardı. O çocuk, kendisiyle pazarlık yapmamak için hâlâ ayak diriyor, ipe un seriyordu. Bakalım bu şehri tek başına, tereyağından kıl çeker gibi savunabilecek miydi?

He Simu kalkıp elini yüzünü yıkarken Chenying bir hışımla dışarı fırladı. Bir süre sonra kan ter içinde, gözleri parlayarak geri döndü: "Küçük hanım abla! Duydum ki General ağabeyim bir dövüş turnuvası düzenliyormuş!"

He Simu ellerini kurularken kaşlarını kaldırdı: "Hı?"

Yumurta kapıya dayanmış, içte hain dışta düşman varken Duan Xu'nun dövüş turnuvası düzenleyecek kadar keyfi yerinde miydi yani?

Chenying, sözde "kara sevdaya tutulmuş" ablası için sevdiğinden haber getirmeye gitmişti. Sokak sokak gezip topladığı bilgiye göre; önümüzdeki günlerde kutlanacak olan Yeni Yıl Festivali vesilesiyle Duan Xu, askerlerin Shuozhou Kalesi'ni canla başla savunmalarının ödülü olarak orduda mütevazı bir müsabaka düzenleneceğini duyurmuştu.

He Simu, Chenying'in heyecanlı raporunu dinlerken içinden, O küçük tilkinin düzenlediği turnuva asla sadece bir turnuvadan ibaret olamaz, diye geçirdi.

Yine ne dolaplar çeviriyordu acaba? Muhtemelen o bahsettiği "büyük oyun"un hazırlıklarını yapıyordu.

He Simu üstünü başını düzeltti, gülümseyerek Chenying'in elinden tuttu ve dışarı adım attı: "Hadi gel, kahvaltı yapalım."

Duan Xu'nun ne haltlar karıştıracağını, ondan gerçekten yardım istemeden bu işin içinden çıkıp çıkamayacağını bir süre

daha izleyecekti.

--

Erzak kaçırma baskınından sağ kurtulan Duan Xu, vakit kaybetmeden kale dışındaki Danzhi ordusuyla olan stratejik satrancına geri dönmüştü. Kızgın yağlar, kaynar sular, yuvarlanan dev taşlar surlara tırmanan düşman ordusunun tepesine yağdırılıyordu. Ok saldırılarına karşı mazgalların dışına asılan deri perdeler, her gün onlarca düşman okuyla doluyor, sonra bu oklar toplanarak Büyük Liang ordusunun mühimmat deposuna geri kazandırılıyordu. Hatta kuyu başlarına, Danzhi askerlerinin tünel kazıp kazmadığını dinlemek için özel "küp dinleyicileri" yerleştirmişti.

Orduda bir hain olduğu bilinmesine ve kimliği henüz saptanmamış olmasına rağmen, Duan Xu'nun planları bu durumdan pek etkilenmiyordu. Zaten o, önce işini yapıp sonra açıklama yapan, askeri dehası kendine has bir generaldi; kendi adamları bile bazen ne planladığını anlamakta zorlanıyordu. Mesela bu "küp dinleyicileri" meselesi; ancak tünel kazmaya çalışan düşman askerleri yakılıp öldürüldüğünde, adamları generallerinin böyle bir önlem aldığından haberdar olmuşlardı.

Muhtemelen hain bile Duan Xu'nun bir sonraki adımını kestiremiyordu.

Danzhi tarafı, bu kadar az askeri olan küçük bir kaleyi ve Tabai Ordusu'nu yenmenin çocuk oyuncağı olacağını sanmıştı; ama şimdi her yerde duvara çarpınca tavır değiştirip teslimiyet çağrısı yapmaya karar verdiler.

Duan Xu, gelen elçiyi gayet nazik bir şekilde ağırladı. Elçi, belli ki Danzhi hizmetinde olmaktan gayet memnun görünen bir Han asiliydi. Duygulara hitap ederek ve mantık yürüterek söze başladı; önce Duan Xu'nun genç yaşındaki üstün dehasını öve öve bitiremedi, sonra iki taraf arasındaki güç farkını ince ince analiz edip teslim olmanın faydalarını sıraladı.

Sonunda Danzhi elçisi baklayı ağzından çıkardı: "General Duan, Shuozhou Kalesi, Danzhi kuşatması altında bir aydan fazla dayandı; Büyük Liang'a karşı görevinizi fazlasıyla yerine

getirdiniz. Böyle devam ederseniz, birkaç güne oklarınız ve mühimmatınız tükenecek, erzağınız ise ancak bir ay daha yeter. Bu kale er ya da geç düşecek. Biliyorsunuz, vaktiyle Danzhi, Büyük Sheng Hanedanlığı'nı yıkarken General Wu Nan, Yunzhou'da üç ay boyunca direndi. Erzak bitince zırhların derilerini kaynatıp yediler, hatta şehirdeki insanları yemeye başladılar; yaşlılardan, çocuklardan, kadınlardan başladılar ve sonunda herkes birbirini yedi. Kale düştüğünde içeride sadece birkaç yüz kişi kalmıştı. General Wu Nan intihar etti ama bu kadar fedakarlığa rağmen Büyük Sheng yine de yıkılmaktan kurtulamadı. Derler ki, yükseliş de çöküş de kaderdir; Generalim, siz böyle bir delilik yapmamalısınız."

Duan Xu, elçiye bir süre yüzünde geniş bir gülümsemeyle baktı; öyle ki adam huzursuzluktan yerinde kıpırdanmaya başlayınca ancak konuştu: "Doğrusu çok merak ediyorum; madem şehirde yamyamlık başlamış, bu halk neden isyan etmemiş, neden kaçmamış da kuzu kuzu yenilmeyi beklemiş? Elçi Hazretleri bu sorumu cevaplayabilir mi?"

Elçinin suratı asıldı, Duan Xu ise durmadan devam etti: "Çünkü Huqi barbarlarının direnişle karşılaştıkları her şehri kılıçtan geçirdiğini biliyorlardı. Halk, kale düştüğünde zaten öleceğini bildiği için, canlarını siper edip düşmanı dışarıda tutmayı seçti. General Wu Nan'ın yaptığına 'delilik' diyorsunuz ama Yunzhou'daki o direniş sayesinde Huqi barbarları o vahşi katliam geleneginden çekindiler ve on milyonlarca Han asili bu sayede hayatta kaldı."

"Danzhi için ne zamandır çalışıyorsunuz bilmiyorum ama Huqi halkını gerçekten tanıyor musunuz? Elçi Hazretleri, Huqi barbarları önlerinde diz çökenlere asla saygı duymazlar. Onlara ter döktürmeli, kanlarını akıtmalı, etlerinden et koparmalı ve onlara öyle acılar çektirmelisiniz ki canlarından bezsinler; ancak ayakta kalırsanız yaşamınıza izin verirler. İnanın bana, şu an kafanızı uçurup surlardan Danzhi karargahına fırlatsam, sadece gururları incindiği için öfkelenirler; kimse sizin ölümünüze üzülmez. Çünkü siz onlar için sadece bir köpeksiniz. Ama beni asla affetmeyecekler; çünkü Shuo Zhou'yu geri alırken onların

Gök Tanrısı'na hakaret ettim. Beni kesinlikle parçalara ayırmak istiyorlar."

Ayağa kalktı, yara almamış sağ elini masaya dayayıp yüzü kireç gibi olan elçiye doğru eğildi ve son derece samimi bir tavırla gülümsedi.

"Elçi Hazretleri, ben Huqi barbarlarını sizden çok daha iyi tanıyorum. Ama ne siz ne de Awu'erqi beni tanıyorsunuz. Ben bu kalede nefes aldığım sürece, buranın halkı asla birbirini yiyerek ölmeyecek ve siz de buradan geçip Büyük Liang topraklarına adım atamayacaksınız."

Pazarlığın koptuğunu anlayan elçi, kendi can güvenliği için endişelenmeye başladı ve zoraki bir sakinlikle, "Öyleyse, bana müsaade," dedi.

Kapıya varır varmaz Meng Wan tarafından durduruldu. Meng Wan, sorgulayan bakışlarla Duan Xu'ya döndü; elçi ise feryat figan bağırmaya başladı: "İki devlet savaşırken elçiye zeval olmaz! Siz... bunu yapamazsınız..."

"General Wu Nan'ın adını ağzınıza almadan önce niyetim başkaydı ama şimdi düşünüyorum da; elçiye dokunmamak Han asillerinin kuralıdır. 'Gidilen yerin suyundan içilir' derler, ben de Huqi barbarlarının kuralına uymalıyım." Duan Xu, sıradan bir şeyden bahseder gibi Meng Wan'a başıyla işaret etti: "Öldürün ve surlardan aşağı atın."

Meng Wan kılıcını göğsüne bastırıp selam verdi: "Emredersiniz."

Dört beş asker gelip Meng Wan'ın önderliğinde, hâlâ çığlıklar atan elçiyi yaka paça dışarı çıkardılar. Duan Xu başını sallayıp gülerken sordu: "Kötü ruh olmaz herhalde, değil mi?"

Yanında yavaş yavaş kırmızı elbiseli, solgun bir kız belirdi. Kız tembel bir tavırla, "Bu kadar ödlele olanlar hemen reenkarne olmaya gider, ne uğraşacak kötü ruh olmakla," dedi.

Bir an duraksayan He Simu, yanındaki gümüş zırhlı Duan Xu'ya bakıp merakla sordu: "Burada olduğumu nereden anladın?"

"Bilmiyordum, öylesine bir sordum; meğer gerçekten buradaymışsın."

He Simu gözlerini hafifçe kıstı; o daha ağzını açmadan Duan Xu hemen gülümseyerek reverans yaptı: "Hayalet Kral Hazretleri, bağışlayın, canımı bağışlayın!"

O yuvarlak ve parlak gözleri neşeyle parlıyordu; az önce elçiyi tehdit eden o yırtıcı adamdan eser kalmamıştı.

Anbean değişen bir adam... Duan Shunxi.

--

Elçinin cesedinin surlardan aşağı, Danzhi karargahının önüne atılmasının ertesi günüydü. He Simu, saman gibi gelen kahvaltısını ağır ağır yaparken, ev sahibi Lin Jun'un telaşla salondan çıktığını gördü. Adam saç tokasını bile düzeltmeden dışarı fırlamış, atına atladığı gibi uzaklaşmıştı. Onun gidişini izleyen He Simu, kâhyaya sordu: "Lin Bey'e ne oldu böyle?"

Lin ailesinin evinde bu kadar zamandır misafir kalıyordu ama ilk kez Lin Jun'un bir işini merak etmişti.

Kâhya, yüzünde derin bir endişeyle cevap verdi: "Duyduğumuza göre... Huqi askerleri büyük evin Lin Efendisi'ni yakalamışlar, kale surlarının önüne getirmişler."

Lin ailesi Shuozhou'nun köklü ailelerindendi. Lin Jun, ikinci evin tek oğluydu ve babası öldükten sonra aile işlerini devralıp kale içinde yaşamaya başlamıştı. Ancak Lin ailesinin büyük kolu, Shuozhou'nun kuzeyindeki şehirlerde ikamet ediyordu.

Yani onlar, Huqi barbarlarının kontrolü altındaki bölgede yaşıyorlardı.

Chenying, He Simu'nun eteğine yapışıp endişeyle sordu: "Ne yapacağız? Lin Jun ağabeyimin başına bir şey gelir mi?"

Son zamanlarda önüne gelene "ağabey" demeye amma merak sarmıştı.

He Simu, Chenying'e bir bakış attı, onu kuytu bir köşeye çekip sordu: "Gidip bakmak ister misin?"

Chenying başıyla onayladı.

Çok geçmeden, He Simu ve başında tüllü bir şapka olan Xue Chenying, Shuozhou Kalesi'nin surlarında belirdiler. Askerlerin arasından sanki oraya aitlermiş gibi rahatça geçip mazgallardan

aşağı baktılar.

Surlardaki diğerleri He Simu ve Xue Chenying'i göremiyordu. Lin Jun'un gözleri kan çanağına dönmüştü; sürekli mazgallara doğru atılmaya çalışıyor ama Han Lingqiu onu her seferinde geri çekiyordu. Han Lingqiu bir yandan da yalvarıyordu: "Lin Bey, tehlikeli! Öne çıkmayın!"

Kale dışındaki Danzhi karargahının önünde bir grup insan dizilmişti. Kıyafetlerinden varlıklı ailelere mensup oldukları belliydi. En önde, saç sakalı ağarmış ama dinç görünen bir ihtiyar duruyordu. Sırtında siyah tilki kürkü vardı, elleri arkasından bağlanmıştı. Surlardaki generale, askerlere ve özellikle yeğenine bakarken son derece metanetliydi.

Arkasında yaşlı, genç, kadın, erkek bir sürü akrabası duruyordu; bazıları hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama ihtiyar onları duymuyormuş gibiydi. Bir Huqi askeri ihtiyarın beline sert bir tekme savurdu: "Lin Efendi, surdakilerle güzelce konuş bakalım. Karın, çocukların, çoluğun çocuğun hâlâ arkanda, unutma."

İhtiyar yediği tekmeyle sendeleyip öne kapaklanacak gibi oldu ama diz çökmedi.

Bir anlık sessizliğin ardından gür bir sesle seslendi: "Jun'er!"

Lin Jun gözyaşları içinde, titreyen bir sesle cevap verdi: "Amca!"

23. Bölüm: Lin Hanesi

Kış güneşi ıslıl ıslıldı ama kuzeyden gelen dondurucu rüzgâr uğuldayarak esiyordu. İhtiyar adam, rüzgârın savurduğu kar taneleri arasında dimdik duruyordu; darmadağın olmuş saçları uçuşuyordu. Keskin bakışları rüzgârı delip geçerek doğrudan Shuozhou surlarına kilitlenmişti.

He Simu, arkasındaki Meng Wan'ın diğerleriyle fısıldaşmalarını duydu. Söylenenlere göre Lin ailesinin büyük amcası Lin Huaide, Danzhi ordusunun erzak sevkiyat zamanlarını gizlice Tabai ordusuna bildirmiş ancak bir hain tarafından Danzhi'ye ihbar edilmişti.

İhtiyar gür sesiyle sordu: "Jun'er, erzak ulaştı mı?"

"Ulaştı... Ulaştı..."

"Yemeye yetti mi?"

Lin Jun'un gözleri doldu, dudaklarını büzdü ama cevap veremedi.

Ne kadarı yeterli sayılırdı? Yirmi günlük erzak karşılığında Lin Huaide'nin yirmi küsur kişilik ailesinin canı... Bu takas yeterli miydi, değil miydi?

"Daha dayanabilecek misiniz?" Lin Huaide'nin sesi ne hüzünlü ne de neşeliydi; rüzgârla surlara taşınan bu ses, insanda geleceğe dair derin bir çaresizlik hissi uyandırıyor.

Lin Huaide'nin yanındaki Danzhi askeri sırtıttı; sanki kuşatılmış şehirdeki Liang askerlerinin maneviyatının çökmesini bekliyordu.

Cevap alamayınca Lin Huaide bir an sustu ve ağır ağır konuştu: "Jun'er, dedeni hatırlar mısın? Deden sağken torunları arasında en çok seni severdi."

"Büyük deden, General Wu Nan'ın emrinde bir askerd; Yunzhou'da şehit düştü, geri dönmedi. O zaman deden henüz yeni doğmuştu. Büyük babaannen inat edip nehir güneyine

kaçmayı reddetti, dedeni Shuo Zhou'da binbir güçlükle büyüttü. Deden Lin ailesinin bu temelini attı; benim, babanın ve bugünkü Shuo Zhou Lin ailesinin varlığı ona borçludur. Bunca yıl işimiz gücümüz, ailemiz için Huqi'lere dalkavukluk ettik, onlara yaranmaya çalıştık. Ama sakın unutma; atalarımız nasıl öldü? Onlar bizi korumak için  ld ler. Deden derdi ki; eğer bir gün Liang ordusu nehri geçip Huqi'leri bu topraklardan atarsa, Lin ailesi sadece bir tüccar hanesi olsa bile tüm gücüyle yardım etmeli, ölümü göze almalıdır."

Danzhi askeri, Lin Huaide'nin sözlerinin tehlikeli bir yöne saptığını fark edince ihtiya ın suratına bir tokat aşketti ve düzgün konuşmasını emretti. Ancak Lin Huaide sert ve kararlı bir sesle bağırdı: "Jun'er, iyi dinle! Dayanamasanız bile dayanmaya devam edeceksiniz!"

"Bugün buraya sana bir haber vermeye geldim; amcan dedenin yanına, ona rapor vermeye gidiyor! Ona diyeceğim ki; Lin ailesi emanete hıyanet etmedi, Jun'er emanete hıyanet etmedi!"

"Elbet bir gün bu topraklar geri alınacak, o şanlı günler geri dönecek!"

Lin Jun donup kalmış halde aşağıya bakıyordu. Gözlerini sonuna kadar açmıştı, göz pınarları kıpkırmızıydı ama tek damla yaş d k lm yordu. İçindeki fırtınalı duygular sanki ruhunu bedeninden söküp atacak kadar şiddetliydi. Surların altından feryatlar ve çığlıklar yükseldi; Lin ailesinin kanı donmuş toprağı kıza boyadı. Lin Huaide, gözleri açık bir şekilde genişleyen kan g l n n ortasına yığıldı. Boğazı kesilmişti ama yüzünde donup kalmış bir gülümseme vardı.

O yaşlı ve buğulu gözlerinde sanki bir şeylerle gurur duyuyor, bir şeylerle alay ediyordu.

Lin Jun zangır zangır titremeye başladı. Artık mazgallara doğru atılmıyordu; duvara yaslanarak yavaşca yere çöktü. İnce parmakları bir ağustos böceğinin kanatları gibi titreyerek gözlerini örttü.

Bir koza gibi içine kapandı, tek bir ses bile çıkarmadı.

Lin Huaide'nin ailesinden yirmi üç kişi, Shuozhou surlarının dibinde hunharca katledildi.

Chen Ying mazgallara tutunmuş, aşığıda gerçekleşen bu tek taraflı katliamı boş gözlerle izliyordu. He Simu elini uzatıp çocuğun gözlerini kapattı ve onu kenara çekti.

Chen Ying direnmedi, sadece kısık bir sesle mırıldandı: "Babamı da böyle öldürmüşlerdi."

Silahsız ve savunmasızken, bir hayvan gibi katledilmek...

Bu kez şaşırtıcı bir şekilde Chen Ying ağlamadı.

He Simu, surların dibinden yükselen ruh ateşi kandillerinin parlak güneş ışığında gökyüzüne karışıp yok oluşunu izledi. Ölümün her türlüşüne alışıkı; şu an ne söylese yersiz kalacağını biliyordu, sadece teselli edercesine Chen Ying'in omzunu sıktı.

İnsan ömrü kısaydı; bir asırlık bir göz kırpmasından ibaretti. Doğumlar, ölümler, bitmek bilmeyen hırslar ve takıntılar... Kimse bu döngünün sırrına eremiyordu.

Zaten ermeye de gerek yoktu.

Eğer insanın tutunacak bir dalı, bir takıntısı olmasaydı; yaşamanın ne anlamı kalırdı ki?

Lin Jun eve döndükten sonra tüm gün ağzına tek lokma koymadı. Bahçedeki çardakta sessizce oturdu; güneş tepedeyken oturdu, batana kadar oturdu, gece yarısına kadar oturdu.

Kâhya birkaç kez yanına gidip ikna etmeye çalıştı ama Lin Jun yerinden kımıldamadı. Gece yarısı Duan Xu, Lin malikânesini ziyaret edip yanına gelene kadar kendine gelememi. Onu görünce şaşıarak ayağa kalktı.

Duan Xu sivil kıyafetleri içindeydi, Lin Jun'u selamladı: "Lin Bey, Shunxi, Lin ailesine karşı mahcuptur."

Lin Jun hemen başını sallayıp Duan Xu'yu kolundan tutarak kaldırdı: "Generalim, kendinizi suçlamayın... Her canlı ölümünü tadacaktır, amcam o..."

Devamını getiremedi. Duan Xu iç çekerek sözü devraldı: "Biliyorum, babanızı erken kaybettiniz, amcanız size bir baba gibi kol kanat gerdi. Bugün surların dibinde söyledikleri, sizin

üzülmemeniz içindi; eminim böyle yıkılmanızı istemezdi."

Lin Jun, Duan Xu'dan yaşça büyüktü; bu yüzden Duan Xu ona her zaman "siz" diyerek saygıyla hitap ediyordu. Lin Jun ise buna gerek olmadığını söylüyordu.

Duan Xu devam etti: "Lin ailesinin böyle büyük bir felaket yaşadığını biliyorum, acınız taze. Ancak sizden yardım istemem gereken hayati bir mesele var. Konu çok mühim, lütfen beni geri çevirmeyin."

Lin Jun duraksadı, merakla sordu: "Hangi mesele?"

"Ordudaki casus... Zihnimde şüphelendiğim biri var, Lin Bey'in bunu kanıtlamama yardım etmesini istiyorum."

"Kim?"

"Han Lingqiu."

Lin Jun, sanki buna inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla Duan Xu'ya baktı: "Generalim, dayanağınız nedir?"

"Bayan He'ye yapılan saldırı, erzak ambarının yakılması, pusuya düşürülmemiz ve Lin ailesinin ihbar edilmesi... Her olay ucu ona dokunuyor. Kuşatıldığımızda Huqi askerlerine ona zarar vermemeleri emredildi. Han Lingqiu zaten Danzhi'den geliyor, hafıza kaybı iddiası ise şüphelerle dolu."

"Hafıza kaybı mı?" diye hayretle sordu Lin Jun.

"Gücünü kasten gizlediğini düşünüyorum, bu yüzden gerçek yeteneklerini ortaya çıkarmak için bu turnuvayı düzenledim. Duyduğuma göre Lin Bey de dövüş sanatlarına meraklıymış, evinizde maharetli misafirleriniz varmış. Turnuva günü onlardan rica etseniz de gelip Han Lingqiu ile bir kozlarını paylaşsalar?"

Lin Jun ağırbaşlı bir tavırla başını salladı, Duan Xu'yu selamladı: "Bu işi bana bırakın Generalim, güveninizi boşa çıkarmayacağım."

Duan Xu, Lin Jun'un omzuna vurdu: "Lin Bey, siz sadece Lin ailesinin değil, Liang İmparatorluğu'nun da gururusunuz."

Lin malikânesinden ayrıldıktan sonra Duan Xu, doğruca Han Lingqiu'nun yanına gitti. Devriye gezen Han Lingqiu'yu yanına çağırды ve dedi ki: "Bana karşı ne şüpheler olursa olsun, şu an

senin komutanınım ve emirlerime itaat etmek zorundasın."

Han Lingqiu bakışlarını yere indirerek, "Emredersiniz generalim, buyruğunuz nedir?" dedi.

"Gerçek gücünü gizliyorsun, yeteneklerini tam olarak sergilemiyorsun, değil mi?" diye sordu Duan Xu, lafı hiç dolandırmadan.

Han Lingqiu çok şaşırdı, tam bir şey söyleyecekti ki Duan Xu elini kaldırarak onu durdurdu ve devam etti: "Birkaç gün sonraki turnuvada, her maçı kazanmanı istiyorum. Ancak yine de gerçek gücünü gizle, mecbur kalmadıkça asla ortaya dökme."

Bu tuhaf istek Han Lingqiu'yu olduğu yerde dondurdu. Bir süre düşündükten sonra sordu: "Generalim, bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bu bir emirdir, sadece 'baş üstüne' demen yeterli."

Han Lingqiu bir an sessiz kaldı, başını eğdi: "Baş üstüne."

Duan Xu hafifçe güldü: "Bir şey daha var, bunu iyi belle."

Ay gökyüzünün en tepesine ulaştığında Duan Xu nihayet karargâhtan çıktı. Her zamanki gibi elinde feneriyle, ay ışığının aydınlattığı ıssız sokaklarda tek başına yürüyordu. Sokakların iki yanına kırmızı fenerler asılmış, kapılara yeni yıl beyitleri yapıştırılmıştı; şehir halkı neşeye yeni yılı karşılamaya hazırlanıyordu.

Şehirdeki erzakın sadece bir ay yeteceğini bilmiyorlardı; surların dışındaki uçsuz bucaksız siyah çadırları bilmiyorlardı; bugün surların dibinde can veren Lin ailesinin yirmi üç ferdinden haberleri yoktu. Bu huzur, hatta mutluluk hali, insana hem şaşırtıcı hem de ürpertici geliyordu.

Tüm bunları halktan saklayan adam ise son derece sakindi; elinde feneriyle, bu neşeli atmosferin sindiği caddede yürüyordu.

"Burada mısın?" diye sordu.

Etraf bir süre sessiz kaldı, ardından hemen yanında, toz pembe bulut desenli çizmeler sessizce yere bastı.

He Simu'nun belindeki Hayalet Kral kandili mavi ışıklar saçarak yanıp sönüyordu. Kayıtsızca sordu: "Her şeyi ayarladın

mı?"

"Hı-hı. Her şeyi öğrendin mi yoksa?"

"Aşağı yukarı tahmin ettim."

"Bakalım bu oyun bittiğinde, ne kadarını doğru tahmin etmiş olacaksın."

He Simu başını çevirip yanındaki gence baktı; o berrak gözlerinde ucu bucağı görünmeyen derin bir kuyu vardı. Ömrü topu topu bir asır olan, henüz yirmisine bile basmamış birinin nasıl böyle gözleri olabilirdi?

Sordu: "Küçük General, sen daha kaç yaşındasın? Yorulmuyor musun?"

Duan Xu'nun gözleri titredi. Başını çevirip He Simu'ya baktı, gülümsedi ama tek kelime etmedi.

Yeni yıl turnuvası, yılbaşı sabahı planlandığı gibi başladı. He Simu, Tabai ordusunun kâhini ve gözlemcisi sıfatıyla talim meydanına davet edildi. Duan Xu'nun yanındaki şeref kürsüsüne oturdu; Duan Xu diğer yanına da Lin Jun'u davet etmişti.

Duan Xu bizzat dövüşmüyordu, dövüş meraklısı Wu Shengliu'nun da meydana çıkmasına izin vermemişti. Wu Shengliu bu yüzden iyice içerlemiş, kollarını kavuşturup asık bir suratla kürsüde oturuyor, hiç konuşmadan sadece içkisini yudumluyordu.

İlk turlar geçtikten sonra Han Lingqiu, beklediği üzere rakiplerini bir bir devirerek finale yükseldi. Zaten ordudaki şöhreti büyüktü, daha önce sadece Wu Shengliu'ya yenilmişti.

Finaldeki rakibi ise Lin Jun'un davet ettiği halktan biri olan Üstat Song'du. Üstat Song, Han Lingqiu ile benzer yapıda, geniş omuzlu ve oldukça güçlü bir adamdı. Önceki turlarda rakiplerini kolayca saf dışı bırakmıştı; maharetli olduğu her halinden belliydi.

İkisi meydanda birbirlerini selamladılar, davul sesiyle birlikte dövüşe tutuştular. Duan Xu gözlerini hafifçe kıstı, Lin Jun heyecanla öne doğru eğildi. He Simu ise bir yandan Chen Ying ile çekirdek çitliyor, bir yandan da öylesine meydana göz ucuyla

bakıyordu.

İkisi de usta dövüşçülerdi; hamleler birbirini kovalıyor, meydanda toz duman birbirine karışıyordu. Birkaç raund geçmesine rağmen durum berabereydi.

Duan Xu'nun dediğine göre Han Lingqiu bir Tianzhixiao savaşıysa, gücü Üstat Song'un çok üzerinde olmalıydı. Ancak şu an Duan Xu'nun emrine uyup yeteneklerini gizlediği için Üstat Song'u alt etmesi zor görünüyordu.

He Simu çekirdeğini çitlerken içinden, "Duan Xu hem Lin Jun'a hem de Han Lingqiu'ya zor bir görev verdi; bir yandan sınanıyorlar, bir yandan gizleniyorlar, bir yandan da kazanmaları gerekiyor," diye geçirdi.

Durum iyice kilitlenmişti. Lin Jun bir süre kaşlarını çatarak izledikten sonra Duan Xu'ya döndü: "Böyle giderse Han Teğmen'in gerçek maharetini göremeyeceğiz. Duydum ki dövüş dünyasında 'Gözü Kapalı Düello' denilen bir yöntem varmış; rakibin gerçek gücünü en iyi bu sınırmış."

Duan Xu'nun çay içen eli havada asılı kaldı. Gülümseyerek, "Güzel fikir," dedi. "Madem yenişemiyorlar, bir de böyle denesinler."

Meng Wan'ı çağırıp kuralın değiştiğini ilan ettirdi.

Meydandaki Han Lingqiu bir an duraksadı. Gözlerini kaldırıp tereddütle Duan Xu'ya baktı; Duan Xu ise ona buz gibi bir bakışla karşılık verdi. Gökyüzü altında o şüphe ve huzursuzluk dolu bakışlar bir an çarpıştı; Han Lingqiu başını eğdi, ne düşündüğü bilinmez ama hafifçe iç çekerek askerin uzattığı siyah bezi gözlerine bağladı.

Bu, herkesin ilk kez gördüğü türden bir düelloydur. Meydanın etrafındakiler merakla gözleri bağlı iki adamı izlemeye koyuldu.

Han Lingqiu gözlerini bağladığı an, etrafındaki hava tuhaf bir şekilde değişti. He Simu, adamın etrafındaki rüzgârın, tıpkı Duan Xu ile Wu Shengliu'nun dövüşündeki gibi hafifçe dalgalandığını ve büküldüğünü fark etti. Han Lingqiu, Üstat Song'a doğru atıldığında hızı az öncekinin iki katına çıkmıştı; üstelik sanki üçüncü bir gözü varmış gibi hiç ıskalamıyordu.

Gözü kapalı dövüşün bir gelenek olduğu söylense de Üstat Song bu duruma Han Lingqiu kadar uyum sağlayamamıştı; hamleleri yavaşlamış, isabet oranı düşmüştü. Toz duman arasında Han Lingqiu birkaç şaşırtma hamlesinden sonra tam isabetle Üstat Song'un göğsüne bir yumruk indirdi. Adam gerilerken Han Lingqiu hızla atılıp kolunu kavradı, bir vücut çalımıyla onu yere serdi ve tam boğazına yapıştı.

Hızlı, isabetli ve gösterişsiz... Sadece öldürücüydü.

He Simu elindeki çekirdeği bıraktı; Üstat Song'un muhtemelen birkaç kaburgası kırılmıştı ve biri neredeyse kalbine saplanmak üzereydi.

Gözleri bağlandığında Han Lingqiu'nun hamleleri vahşileşmiş, az önceki halinden çok daha gaddar bir hal almıştı.

Böylesine keskin bir algı ve saldırı gücü, ancak çok acımasız ve titiz bir eğitimle kazanılabilirdi.

Meydanda gong sesleri yankılandı: "Kazanan Teğmen Han!"

Han Lingqiu sessizce ayağa kalktı, gözündeki bezi çözüp Üstat Song'a selam verdi: "Kusura bakmayın."

Kürsüdekiler şaşkınlık içindeydi. İlk fırlayan Wu Shengliu oldu, gözlerini fal taşı gibi açıp bağırdı: "Han kardeşim... Bu kadar güçlü müydü? Neden daha önce hiç göstermedi? Böyle bir yetenek neden saklanır ki!"

Hayranlık dolu mırıltılar arasında Duan Xu çay bardağını bıraktı ve sakince ayağa kalktı.

Ağır adımlarla meydanın kenarına yürüdü ve gür bir sesle konuştu: "Dostlar, Shuozhou'yu savunduğumuz bu günlerde; önce kâhinimizin arabası pusuya düştü, sonra erzak ambarımız yakıldı, ardından baskın sırasında kuşatıldık ve en son Lin ailesinin büyük kolu ihbar edildi. Tüm bu olaylar gösteriyor ki aramızda bir casus var. Ve bugün, bu casusun kim olduğundan nihayet emin oldum; zira her bir olayla doğrudan bağlantısı olan tek kişi o."

Duan Xu'nun bakışları Han Lingqiu'ya kilitlendi. Han Lingqiu sessizce ona bakıyor, ellerini yumruk yapmış bekliyordu.

Duan Xu ise keyifle gülümsedi ve yanındaki Lin Jun'a döndü.

"Lin Bey, siz ne dersiniz? Ya da şöyle sorayım; biz şehre girdiğimizden beri, gerçek Lin Jun'u nereye sakladın?"

Yazarın notu: Duan Xu'nun maskesinin düşmesine az kaldı! Birkaç bölüm daha sabır.

24. Bölüm: Kaçırılma

Herkesin şaşkın bakışları Lin Jun'un üzerinde toplandı. Lin Jun olduğu yerde donup kalmış gibiydi, büyük bir şaşkınlıkla sordu: "General Duan... Ne diyorsunuz siz? Benim casus olduğumdan mı şüpheleniyorsunuz?"

Duan Xu başını salladı, kendinden emin bir tavırla: "Şüphelenmiyorum, eminim. Kâhinin arabası saldırıya uğradığında yanında Han Lingqiu vardı ama arabayı siz temin etmiştiniz. Ambarın güvenliği, erzak sevkiyat saati, Lin ailesinin gizli haberleşmeleri... Hepsinden haberiniz vardı."

Lin Jun hafifçe sırtıttı: "Öyle olsa bile ne çıkar?"

"İlla her şeyi açık açık mı söyleyeyim?" Duan Xu, Lin Jun'a iyice yaklaştı ve sadece ikisinin duyabileceği bir sesle fısıldadı: "Gözü kapalı düellonun bir 'dünya geleneği' olduğunu bilmiyordum, Tianzhixiao'nun On Beş Numarası."

Lin Jun'un bakışları anında değişti; az önceki şaşkın ve öfkeli ifadesinden eser kalmadı. Göz açıp kapayınca kadar bir hamle yapıp Duan Xu'nun boynuna dolandı; Duan Xu kurtulmak için hamle yapsa da Lin Jun sanki onun her hareketini önceden biliyormuş gibi kollarını kilitledi. Kolundan fırlayan gizli bıçağı Duan Xu'nun boğazına dayadı.

Dövüş sanatı o kadar derindi ki Duan Xu bile karşılık verememişti.

Soğuk bir sesle bağırdı: "Kimse kımıldamasın! Bir adım atanı yakarım, generali öldürürüm."

Etraftaki askerler kılıçlarını çekti ama Duan Xu'nun canı tehlikede olduğu için yaklaşamadılar. Wu Shengliu devasa kılıcıyla Lin Jun'u işaret ederek öfkeden kudurmuş gibi bağırdı: "Vay alçak! Lin Bey, ben de seni adam sanmıştım! Amcan surların dibinde can verirken sana acımıştım, meğer öz amcanı sen ihbar etmişsin!"

He Simu elindeki çekirdek kabuklarını yere attı ve sakince

ayağa kalkıp hatırlattı: "Bu adam gerçek Lin Jun değil. Sadece yüzüne maske takmış bir taklitçi. İhbar ettiği kişi de öz amcası falan değil."

"Peh! Özmüş değilmiş umurumda değil, bu köpek dölü bugün buradan sağ çıkamayacak!" diye kükredi Wu Shengliu.

Sahte Lin Jun ise olağanüstü bir sakinlikle Duan Xu'yu rehin tutmaya devam ediyordu. En ufak bir harekette bıçağın Duan Xu'nun boğazını keseceğinden kimsenin şüphesi yoktu.

Han Lingqiu kargaşa sırasında kürsüye fırlamıştı; karmaşık duygularla Lin Jun ve Duan Xu'nun karşısında duruyordu. Lin Jun bakışlarını Han Lingqiu'ya çevirdi ve sakince sordu: "Gerçekten mi hafızanı kaybettin?"

Han Lingqiu'nun gözleri titredi, cevap vermedi. Wu Shengliu araya girdi: "Hafızası yerinde mi değil mi sana ne!"

"Eğer gerçekten unuttuysan, belki bir açıklaması vardır. Neler yaşadın bilmiyorum ama sen benim On Yedinci kardeşim olmalısın. Benimle gel, Usta'nın huzuruna çıkacağız."

Lin Jun'un bakışları soğuk bir çelik gibiydi; az önceki vatansever tüccar Lin Bey'den eser kalmamıştı.

Han Lingqiu başını salladı; yüzündeki yara izi korkunç görünüyordu ama ifadesi kararlıydı: "Boş konuşup kafa karıştırmaya çalışma. Ben Han Lingqiu'yum, Liang ordusunun bir teğmeniyim. Başka da bir şey değilim."

Lin Jun hafifçe güldü: "Usta'nın en sevdiği müridiydin, şimdi ise doğruyu yanlış ayıramaz olmuşsun."

Duan Xu'nun akupunktur noktalarına vurarak onu felç etti, generali rehin alarak adım adım meydandan çıktı. Bir at getirilmesini emretti ve Teğmen Wu'ya kapıları açtırdı. Duan Xu, "Bükemediğin eli öpeceksin" prensibiyle hareket ederek Wu'ya emirlere uymasını işaret etti.

Ancak Lin Jun sözünde durmadı; Duan Xu'yu serbest bırakmak yerine onu da yanına alarak şehirden çıktı ve Danzhi ordusunun karargâhına doğru at sürdü.

Wu Shengliu çaresizlikten yerinde tepiniyordu. Bir yandan

kapıları kapatıyor, bir yandan da küfürler savuruyordu: "Yeni yıl günü yapılacak iş mi bu! Huqi köpekleri adam değil! Gece olunca baskın yapıp generali kurtaracağız!"

Han Lingqiu ve Meng Wan ise daha soğukkanlıydı. İkisi birbirine baktı, Han Lingqiu öne çıktı: "Komutanım, general gitmeden önce bana bir şey tembihlemişti."

Düşman karargâhına girer girmez Lin Jun, Danzhi askerlerine parolayı söyleyip mühürlerini gösterdi. Askerler büyük bir saygıyla onu içeri buyur ettiler.

Duan Xu bir hücreye tıkıldı; elleri ve ayakları ağır zincirlerle bağlanmış, bir askıya asılmıştı. Şartlar el verseydi muhtemelen kemiklerini bile birbirine zincirlerlerdi. Hücrede tek başına olması ve nöbetçilerin kapının çok uzağında durması, onun ne kadar "özel" bir mahkûm olduğunu gösteriyordu.

"Bu bilerek mi oldu, yoksa kumarı mı kaybettin?"

Tanıdık bir kadın sesiyle birlikte, Duan Xu'nun görüş alanına pas rengi bir eteğin ucu girdi. Başını kaldırdığında, elindeki kandili sallayarak imalı imalı gülümseyen o solgun güzeli gördü.

Duan Xu, kendisini tutan askıya sanki bir koltukmuş gibi yaslanarak keyifle konuştu: "Oyun henüz bitmedi, kazananı görmek için çok erken. Casus meselesini doğru tahmin edebildin mi peki?"

He Simu başıyla onayladı: "Lin Huaide surların dibinde öldüğü gün anlamıştım."

Lin Jun'un amcasına çok düşkün olduğunu, ona bir baba gibi saygı duyduğunu duymuştu. Şehirde orduya bu kadar açık destek vermesi zaten Lin Huaide'yi tehlikeye atardı. Casusun varlığından emin olduğu halde amcasından yardım istemesi, Lin ailesini ateşe atmak demekti ama o en ufak bir tereddüt bile göstermemişti.

En büyük vatanseverlik duygusu bile, bir insanın en temel korkusunu, tereddüdünü ve vicdan muhasebesini tamamen yok edemezdi.

Dahası He Simu'nun birkaç yüzyıllık tecrübesine göre; Lin Huaide'nin öldüğü gün Lin Jun çok kederli görünse de, aslında

şaşkınlığı açısından daha büyüktü. Sanki Lin Huaide'nin böyle kahramanca öleceğini hiç tahmin etmemişti.

Kendi amcasını hiç tanımıyor gibiydi.

"Peki sen ne zaman şüphelenmeye başladın?" diye sordu He Simu.

"En başından beri." Duan Xu gülümseyerek cevap verdi: "Onda kendimden bir şeyler hissettim."

"Seninle aynı türden mi? O zaman kesinlikle iyi biri değildir."

"Öyle tabii." Duan Xu lafı dolandırmayı bırakıp açıkladı: "Başta Lin Jun'un Han Lingqiu'yu sınıdığını fark ettim. Ben Han Lingqiu'yu Tianzhixiao üyesi olduğundan şüphelendiğim için merak ediyordum; peki Lin Jun neden onunla ilgileniyordu? Aralarında her ne bağ olursa olsun, bu durum çok tuhaftı."

"Yine de Han Lingqiu'nun hafızasının yerine gelip gelmediği meçhuldü; ambarın yakılmasında ikisinden de şüpheleniyordum. Erzak baskınına Han Lingqiu'yu da götürdüm; casus gibi davranmadı. Danzhi'nin onu sağ istemesi, muhtemelen birinin onun geçmişini merak etmesinden ve sorgulamak istemesindendi; bu da Lin Jun ile örtüşüyordu."

"Sonra Lin Jun'a, Han Lingqiu'nun hafıza kaybını çıtlattım. Telaşlandı, turnuvada Han Lingqiu'nun gerçek yüzünü göremeyince 'Gözü Kapalı Düello' kozunu oynadı. Bu yöntemi bilen ya Danzhi Sarayı'dır ya da Tianzhixiao. Şehre sızıp casusluk yaptığına göre saray soylusu olamazdı, demek ki Tianzhixiao'dandı."

He Simu kaşlarını kaldırdı: "Gözü Kapalı Düello mu?"

Duan Xu başıyla onayladı: "Bu, Tianzhixiao müritlerinin mezuniyet sınavıdır. Danzhi soyluları izleyici olur; iki müridin gözleri bağlı dövüşünü izlerler. Sağ kalan mürid mezun olur ve bir numara alır. On Beş, işte bu sahte Lin Jun'un numarası."

"Madem ikisi de Tianzhixiao'dan, On Beş en baştan Han Lingqiu'yu tanınması gerekmez miydi? Neden sinasın ki?"

"Tianzhixiao'da farklı dönemlerin müritleri normalde birbirini görmez. Karşılaşırsalar bile yüzleri siyah tüllerle kapalı olur,

sadece gözleri görünür. Han Lingqiu'nun yüzü de o yaralarla tanınmaz hale gelmişken, On Beş'in onu tanınması imkansızdı."

He Simu'nun gözleri parladı; karşısındaki bu her şeyi bilen, düşman karargâhında evindeymiş gibi rahat davranan gence baktı. İşaret parmağını dudaklarına götürüp gülümsedi: "Şşşt, biri geliyor."

Duan Xu ve o aynı anda kapıya döndüler. Uzun boylu, zayıf bir adam çadırın perdesini araladı. Han Çinlisi bir yüzü vardı ama saçları Huqi geleneğine göre ince örgülerle örülmüş, gümüş süslerle bezenmişti. Bakışları kış gecesi kadar soğuktu; çekik, ince gözleri vardı. He Simu'yu göremiyordu, sadece askıda asılı duran Duan Xu'ya bakıyordu.

Duan Xu onunla bir süre bakiştikten sonra samimiyetle gülümsedi: "Tianzhixiao'nun On Beş Numarası... Maske takmakta gerçekten ustasınız; en yakınları bile fark edemedi."

Bu, sahte Lin Jun'un gerçek yüzüydü.

Adam Duan Xu'nun önüne geldi, onu bir süre süzdükten sonra buz gibi bir sesle sordu: "Sen aslında kimsin?"

He Simu içinden, "Yine o meşhur soru," diye geçirdi. Kendisinden Han Lingqiu'ya, oradan On Beş'e kadar herkes bu çocuğun boğazına yapışıp gerçek kimliğini söyletmek istiyordu.

Daha önce Hayalet Kral boğazını sıktığında bile ağzını açmayan Duan Xu, gayet rahat bir tavırla lafı dolandırmaya başladı.

"Ben kim miyim? Gözü Kapalı Düello'yu bilen biri sence kim olabilir? Şu an beni rehin alıp buraya bağladın ama saraya döndüğümde başına neler geleceğini hiç düşündün mü?"

"Saraydan mısın? Seni daha önce hiç görmedim."

"Danzhi Sarayı ve İhtiyarlar Heyeti... Yüzlerce soylu genç var, hepsini tanıman mümkün mü?"

On Beş, Duan Xu'nun cevabına inanmış görünmüyordu. Duraksadıktan sonra sordu: "On Beş olduğumu nereden bildin?"

"Yaşı tutan sadece On Beş, On Altı ve On Yedi var. On Altı bir kazada sakat kaldı, On Yedi ise yıllar önce kayboldu. Bu

durumda sen On Beş olmalısın."

"Bilerek mi yakalandın? Amacın ne? Saraya mı dönmek istiyorsun?"

Duan Xu askıya yaslanıp kocaman gülümsedi: "Bil bakalım?"

On Beş'in kimliğini tam kestirememesinden ve işkence yapmaya çekinmesinden faydalanarak küstahlığını iyice artırdı: "Sen beni çözemedin, bari ben seni çözeyim. Tianzhixiao normalde ordu işlerine karışmaz. Shuozhou'ya sızma sebebin muhtemelen 'Kızıl Kuş Felaketi' meselesini araştırmaktır; Gök Tanrı'nın sözlerine hakaret sayılan bu tür olaylara Başrahip çok hassastır. Benim kim olduğumu bulamadın, Han Lingqiu'nun geçmişinin de gizemli olduğunu görünce şehirde kalıp A'erwoqi'ye haber uçurdun. Bu durumun Fenglai'nin kulağına gitmesi, Tianzhixiao için pek hoş olmaz."

On Beş'in gözbebekleri hafifçe küçüldü ama ifadesini bozmadı. Sakince konuştu: "Danzhi hakkında ne kadar çok şey bildiğini kanıtlamaya çalışma. Saraya vardığında her şey ortaya çıkar."

Duan Xu ile laf dalaşına girmekten vazgeçmiş gibiydi, tam arkasını dönüp gidecekti ki Duan Xu arkasından seslendi: "Lin Bey olarak yaşamak nasıl bir duyguydu?"

On Beş'in adımları durdu.

"Ömrün boyunca kılıktan kılığa girdin; herhalde hiç bu kadar dürüst ve ateşli bir adamı oynamamıştın. On Beş Bey; vatan millet uğruna canını feda etmekten bahsederken, Lin Huaide'nin surların dibinde seve seve ölüme gidişini izlerken hiç mi için titremedi?"

Bunca insanı kandırırken, bir an bile olsa kendini o role kaptırmamış mıydı?

Hava bir anlığına buz kesti; güneş ışığında tozlar uçuşuyordu. On Beş kapı perdesinin gölgesinde duruyordu, perdeyi tutan eli hafifçe sıkıldı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra arkasına döndü; ifadesi donuk ama kararlıydı: "Hayır. Yüce Gök şahidimdir; Tianzhixiao, Gök Tanrı için doğmuştur ve ona asla ihanet etmez."

Sanki Lin Jun kılığındayken surlarda gösterdiği o şaşkınlık ve acı, tamamen kusursuz bir oyunculuktan ibaretti.

Bunu söyledikten sonra perdeyi aralayıp dışarı çıktı. Siyah gölgesi kaybolurken dışarıdaki askerlere Duan Xu'yu sıkı gözetlemelerini emrettiği duyuldu.

Duan Xu hafifçe alay etti: "Kendi ismi bile olmadan yaşayan biri, tanrıdan hayaletten ne anlar."

He Simu birkaç kez hayretle cıkladı. Kollarını kavuşturup Duan Xu'nun önüne geldi; pas rengi eteği sanki yerdeki samanların içinden geçiyormuş gibi hayali bir şekilde süzüldü.

Duan Xu'ya iyice yaklaştı, elini uzatıp yüzünü okşadı: "Şimdi düşman karargâhındasın, seni Danzhi'nin başkentine göndermeyi planlıyorlar. Shuozhou ise pamuk ipliğine bağlı. Küçük General, teklifim hâlâ geçerli; benden bir dilek dilemek ister misin?"

Duan Xu gözlerini kırıştırdı, gülümseyerek öne eğildi ve kadının kulağına fısıldadı: "Size bir oyun izleteceğime söz vermiştim, sizi bizzat sahneye çıkarıp yorar mıyım hiç?"

Hafif bir "tık" sesi duyuldu. He Simu bakışlarını indirdiğinde, Duan Xu'nun el ve ayak zincirlerinden çoktan kurtulduğunu gördü. Kızarmış bileklerini ovarak rahatça konuştu: "Ne tesadüf ki, çocukken kemik bükme sanatı öğrenmiştim. Beni tutabilecek bir zincir henüz yapılmadı."

He Simu gözlerini kıstı; Huqi'ler onu zincirlemek yerine kemiklerini birbirine bağlamadıkları için muhtemelen çok pişman olacaktı.

25. Bölüm: Yangın

Duan Xu'nun kat kat sarılı gizemlerinden bir katman daha yırtılmıştı; bu katmanın üzerinde "Kemik Bükme Sanatı" yazıyordu. Bu sanat çocukluktan itibaren her gün kemiklerin sınırlarını zorlayarak yapılan acılı bir eğitimdi. Az önceki On Beş Numaralı suikastçı da Lin Jun'dan daha uzun olmasına rağmen onun kılığına girebilmek için muhtemelen bu sanatı kullanmıştı.

Duan Xu pencerenin yanına gitti, perdeyi hafifçe aralayıp etrafı kolaçan etti: "Kılıcım o adamın elinde."

Yakalandığında silahlarına el konulmuştu; efsanevi kılıcı dışarıdaki nöbetçilerden birindeydi. Duan Xu saç bağının içinden ince bir çelik tel çıkardı, avucuna iki tur doladı ve He Simu'ya dönüp gülümsedi: "Hava kararmak üzere, oyunun son perdesi başlıyor."

Bu adam her zaman beklenmedik hamleler yapıyordu; hiçbir adımı sıradan birine benzemiyordu. Normalde derin planlar yapan biri ağırbaşlı ve sessiz olurdu ama Duan Xu hem gürültücüydü hem de sinsi.

He Simu bir süre onu süzdükten sonra keyifle konuştu: "Öyleyse en ön sıradaki seyircin olarak merakla bekliyorum."

Güneş hızla battı, gece çöktü. Pek uzak olmayan Shuozhou şehrinden havai fişek ve maytap sesleri geliyordu; surların arkasındaki o neşeli ve sıcak atmosfer, karargâhın kapılarına kadar ulaşıyordu. Belli ki Shuozhou halkı, generallerinin şu an düşman elinde, yanında sadece bir azılı hayaletle esir olduğundan habersizdi. Tek dertleri kazasız belasız, bereketli bir yeni yıla girmekti.

Huqi'ler yeni yıl kutlamazdı. Bir asker perdeyi aralayıp Duan Xu'ya yemek getirdi; On Beş gibi onun da saçları örgülüydü. Askıda "düzgünce bağlı" duran Duan Xu'ya bir bakış fırlatıp yemeği özensizce yere bıraktı.

Duan Xu güldü ve akıcı bir Huqi diliyle konuştu: "Kardeşim,

oraya bırakırsan nasıl yiyeyim?"

Asker, Duan Xu'nun Huqi dilini bu kadar iyi konuşmasına şaşırmişti. Merakla başını kaldırdığı an, askıda Duan Xu'dan eser kalmamıştı; ince bir çelik tel boğazına dolandı ve aniden sıkıldı. Adam tek bir ses bile çıkaramadan yere yığıldı.

Duan Xu adamın arkasında duruyordu; elindeki tel, altındaki adam nefesi kesilip can verene dek acımasızca sıkılmaya devam etti.

Yere yığılan gövdeyi tuttu ve hızla Huqi askerinin kıyafetleriyle kendi kıyafetlerini değiştirdi. Saçlarını dağıttı, parmaklarını saçlarının arasında ustaca gezdirdikten sonra o da örgülü saçlarıyla tam bir Huqi askeri gibi göründü.

Bu örgü işinde oldukça maharetli olduğu belliydi.

He Simu kollarını kavuşturmuş, kenardan izliyordu.

Duan Xu, ölen adamı askıya bağladı; hatta nezaket gösterip saçlarını toplayıp tacını taktı. İşini bitirince adamın omzuna vurdu: "Kusura bakma artık."

Ardından tamamen bir Huqi askeri kılığında çadırdan çıktı ama kapıdaki iki nöbetçi tarafından durduruldu.

Gece zifiri karanlıktı, ne ay ne yıldız vardı; meşale ışığı yüzleri seçmeye yetmiyordu. Nöbetçiler sordu: "Parola?"

Görünüşe göre işlerini ciddiye alıyorlardı.

Duan Xu hafifçe iç çekti: "Yazık oldu."

Sözü biter bitmez, az önceki askerden aşırıldığı bıçak kınından fırladı. Karanlıkta esen şiddetli bir rüzgâr gibi çadırın etrafında bir tur attı. Nöbetçiler daha yardım isteyemeden, boğazları parçalanmış halde birer birer yere yığıldılar.

Duan Xu tüm bunları sessizce halletti ve nöbetçilerden birinin elindeki kılıcını geri aldı. Ağır ve kaba Huqi bıçağını fırlatıp kılıcını beline taktı. He Simu'ya bakıp dudak hareketleriyle fülümsedi: "Birazdan fark ederler, kaçtık!"

Tavrı, yeni yılda yanlışlıkla tavuk kümesini patlatan yaramaz bir çocuğun kaçışına benziyordu; üzerinde bir katilin ciddiyeti yoktu.

He Simu gözlerini hafifçe kısıarak kandilinin üzerinde Duan Xu'nun yanında süzüldü. Adamın bir kedi gibi sessizce çadırlar arasında süzülüşünü izledi; geçtiği her yerde insanlar gürültüsüzce yere seriliyordu. İnsanları tek hamlede öldürüp yere düşerken tutuyor, ses çıkmasın diye yavaşça bırakıyordu. Bu çok profesyonel bir suikast yöntemi idi.

Mahkûmun kaçtığı ve cinayetler işlendiği kısa sürede fark edildi; karargâhta bağırışlar yükselmeye başladı: "Kaçtı!", "Nerede?", "Burada... Hayır, orada!"

Duan Xu'nun izlediği rota çok tuhaftı; bir doğuya bir batıya koşuyor, sürekli geri dönüyordu. Huqi askerlerinin kafası iyice karışmıştı; katilin nerede olduğunu, hatta kaç kişi olduklarını anlayamıyorlardı. Bazıları karargâha yüzlerce Liang askerinin sızdığını bağıırıyordu. Duan Xu bununla da yetinmedi; Huqi diliyle korku içinde bağıırdı: "Han Çinlileri bizim kılığımıza girmiş!" Bu ses dalga dalga yayıldı; ellerinde kılıç ve meşalelerle koşan Huqi askerleri, birbirlerinden şüphelenmeye başladılar.

Duan Xu, koyun sürüsüne dalmış kurt gibiydi; bazen onlarla birlikte bağıırıyor, تنها bir yer bulduğunda ise katliama devam ediyordu. Dolambaçlı yollardan geçerek silah deposuna ulaştı. İki eline birer fıçı yağ alıp kuşatma kulelerine ve arabalarına boşalttı; ardından kargaşadan faydalanıp başıboş koşan bir atı yakalayıp arabaya bağladı.

Arabayı ateşe verdi; at can havliyle kişneyerek karargâhın içinde çılgınca koşmaya başladı, geçtiği her çadırı tutuşturdu. Şansına o gece nadir görülen bir doğu rüzgârı esiyordu; yangın rüzgârın etkisiyle hızla yayıldı. Zaten karışık olan Danzhi karargâhı tam bir cehenneme döndü.

He Simu bu manzarayı izlerken, yaklaşık yarım ay önce Duan Xu'nun kendisine "Ne zaman doğu rüzgârı eser?" diye sordüğünü hatırladı.

Bugün yaşanan her şey, en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı.

Duan Xu silah deposunu yaktıktan sonra durmadı, doğruca en büyük çadırlardan birine daldı. Kapıdaki muhafızlar onu

durdurmaya çalıştı ama o bir yılan gibi sıyrılıp içeri girdi ve bağırdı: "Generalim, silah deposu yanıyor! Han Çinlileri yangın çıkardı!"

He Simu baktığında, çadırın ortasında telaşla zırhını kuşanan kişinin Hulan ordusunun komutanı A'erwoqi olduğunu gördü; etrafı subaylarla doluydu. Belki kargaşadan, belki de Duan Xu'nun Huqi şivesinin kusursuzluğundan dolayı kimse şüphelenmedi. A'erwoqi miğferini kapıp söverek dışarı yürümeye başladı.

Tam Duan Xu'nun yanından geçerken, genç adam hafifçe gülümsedi ve kılıcı kınından fırladı. A'erwoqi'nin muhafızları da boş değildi, hemen Duan Xu'nun üzerine atıldılar ama Duan Xu'nun insanüstü hızına yetişmeleri imkansızdı. Duan Xu bir vücut çalımıyla saldırılardan kaçtı, kılıcını iki yana savurdu; hareketleri o kadar hızlıydı ki sadece gölgeler seçiliyordu. A'erwoqi'nin kellesi, bir peynir kalıbı gibi gövdesinden ayrılıp yere düştü.

Danzhi'nin bu ünlü generali, böyle bir yerde, yirmisine bile basmamış bir velet tarafından öldürüleceğini rüyasında görse inanmazdı.

Muhafızlardan birinin kılıcı Duan Xu'nun omzuna bir çizik attı; önceki yarasıyla birlikte şimdi iki omzu da "eşitlenmişti". Duan Xu sağ elindeki kılıçla muhafızı savuşturdu, sol elindeki kılıcıyla yerdeki kelleyi ustaca kapıp beline bağladı. Bu cüretkar suikast üzerine büyük bir Huqi birliği etrafını sardı ama dehşete düştükleri için kimse saldırmaya cesaret edemedi.

Duan Xu kılıçlarını elinde çevirerek keyifle gülümsedi: "Vay be, ne kadar çok ceset var."

Bunu Çince söylemişti; muhtemelen bu koca karargâhta onu sadece He Simu anlamıştı.

Sol bacağını hafifçe geriye attı ve bir anda askerlerin arasına daldı. Kıyafeti Huqi askeri kıyafeti olduğu için kuşatmadaki askerlerin gözü yanılıyordu. Bu da yetmezmiş gibi, dövüşürken çadırdaki dört feneri de tek hamlede söndürdü. Çadırın içi zifiri karanlığa büründü; sadece acı çığlıklar ve yere düşen bedenlerin

sesi duyuluyordu. Dışarıdan yetişen okçular kime nişan alacaklarını şaşırmış halde bakakalmışlardı; meşale getirenler ise kalabalıktan içeri giremiyor, sadece karanlık bir kargaşayı aydınlatabiliyorlardı.

He Simu bu kargaşanın ortasında, komuta çadırını ağır ağır gezdi. Danzhi ordusu dışarıda birbirinin aynısı yüzlerce çadır kurmuştu; hangi çadırın komuta çadırı olduğunu anlamak imkansızdı. Duan Xu, A'erwoqi'nin burada olduğunu nereden biliyordu?

Yürürken ayağı bir tabağa çarptı. Eğilip baktığında, tabakta birkaç kırmızı kuyruklu balık olduğunu, birinin yarısının yendiğini gördü. Köşede ise tir tir titreyen mavi gözlü beyaz bir kedi fark etti; Batı bölgelerinden gelen çok değerli bir cinsti. Savaş meydanına böyle bir kedi getirebilecek tek kişi A'erwoqi'ydi.

He Simu bir an düşündü ve durumu anladı.

Duan Xu, A'erwoqi'nin kedilere çok düşkün olduğunu, savaşa bile kedisini götürdüğünü ve onu sadece kırmızı kuyruklu balıkla beslediğini biliyor olmalıydı. O gün surlarda He Simu ona bir askerin bu çadıra kırmızı kuyruklu balık taşıdığını söylediğinde, Duan Xu buranın komuta merkezi olduğunu anlamıştı.

He Simu tekrar baktığında Duan Xu çoktan gözden kaybolmuştu. Meşalelerle tekrar aydınlanan çadır ceset doluydu; neredeyse hepsinin boğazı aynı hizada, kusursuzca kesilmişti. Kan her yere yayılmıştı.

Az önce Duan Xu savaşa başlarken ne demişti? "Ne kadar çok ceset var."

He Simu hafifçe güldü ve mırıldandı: "Küstah velet."

Kandiliyle çadırdan süzülerek çıktı; çok geçmeden o güzel kafataslı küçük generalini buldu. Hulan ordusu tam bir kaos içindeydi; askerler birbirini casus sanıyor, silah deposu yanıyor, yanan arabalar karargâhı ateşe veriyor ve başkomutanları ölü yatıyordu... Tıpkı kızgın yağ dolu bir kazana su sıçramış gibiydi; her yer patlıyordu. Duan Xu inanılmaz bir hızla koştu, karargâhın kenarındaki ahırlardan bir at çalıp üzerine atladı ve

dörtmala uzaklaştı.

Engel olmaya çalışanlar çıksa da başarılı olamadılar; Duan Xu yolda birinden aşırıldığı arbaletle birçoğunu hakladı. Gözden kaybolana dek durmadı.

—Bu kadar gürültü çıkarıp sonra hiçbir şey olmamış gibi çekip giden hergele.

Bu dünyada yaşayanlar arasında, muhtemelen ondan daha maharetli biri yoktu.

He Simu yanına süzüldü ve kısaca sordu: "Silah deposu?"

"A'erwoqi silah deposunu her zaman komuta çadırının yanına kurar," diye kestirip attı Duan Xu.

"Gerçekten doğuştan gelen inanılmaz bir yeteneğin var."

Duan Xu kahkaha attı, neşeyle konuştu: "Bunu en son ustam söylemişti; zekâmın ve yeteneğimin çok parlak olduğunu, büyük işler başaracağımı düşünürdü. Bu yüzden bana hep iyi davrandı. Gerçi yedi yaşımdan beri adam öldürtüyordu bana, on dört yaşımda da tüm dönem arkadaşlarımı katletti. Ama olsun, en azından onu kandırmayı başardım; onun sevgisini kullanarak hayatta kaldım."

He Simu donup kaldı, bakışları derinleşti.

Yangının yansıması altında Duan Xu'nun her yeri yara bere içindeydi; o yakışıklı yüzü kendi kanı ve başkalarının kanıyla kaplanmıştı. Ama gözleri o kadar parlaktı ki, sanki çok eğlenceli bir şeyden bahsediyormuş gibi aşırı neşeliydi.

Eskiden gözlerinde hep bir gülümseme olsa da, o bakışların derininde her zaman keskin, soğuk bir ışık olurdu. Ancak şu an, o ışık dağılmış gibiydi.

Bu neşesi normal değildi.

"Sana ne oldu? Hâlâ kendinde misin?" diye sordu He Simu soğuk bir sesle.

Başka biri olsa, düşman karargâhını birbirine katıp generali öldüren birine "Kendinde misin?" diye sormazdı.

Duan Xu bir an duraksadı.

Tam o sırada iki ok havayı yırtarak geldi; Duan Xu ilkini savuşturdu ama ikincisi atın bacağına saplandı. At acıyla kişneyerek yere kapaklandı; Duan Xu üzerinden çevikçe atlayıp yerde bir tur attı ve ayağa kalktı. Karşısında, at üzerinde elinde yayıyla ona bakan adama baktı.

Danzhi ordusu ona yetişememişti ama biri yetişmişti.

Tianzhixiao'nun On Beş Numarası.

On Beş dudaklarını sıkmış, o soğuk gözlerinde ilk kez dizginlenemez bir öfke parlıyordu. Yayını Duan Xu'ya doğrulttu ve dişlerinin arasından konuştu: "Duan Xu! Sen aslında kimsin? Neler yaptın sen böyle?"

Duan Xu bir an sessiz kaldı, ardından aniden kahkahalara boğuldu. Elini alnına koyup gözlerini kısarak güldü: "Tianzhixiao'dan çıkan birinin, yüz kişiye bedel olması ve binlerce asker arasından generalin kellesini alması çok normal değil mi? On Beşinci Ağabey?"

Shuozhou şehrinden yükselen yeni yıl havai fişekleri gökyüzünde patladı; rengarenk ışıklar geceyi ve On Beş'in yüzündeki şoku aydınlattı.

"Ağabey, sen yanlış kişiyi arıyorsun. Han Lingqiu, On Yedi numara değil. O aslında ölmeliydi çünkü düelloda bana yenilmişti."

Duan Xu kendisini işaret ederek keyifle konuştu: "Gerçek On Yedi numara benim."

26. Bölüm: İsyan

"Sen aslında kimsin?" sorusuna, Hayalet Kral boğazını sıktağında bile ağzını açmayan Duan Xu, beklenmedik bir cevap vermişti.

Neden bu kadar maharetliydi?

Neden Danzhi ve Tianzhixiao hakkında bu kadar çok şey biliyordu?

Neden Han Lingqiu ona bu kadar tanıdık gelmişti?

Tianzhixiao... Danzhi Sarayı tarafından yetiştirilen, Gök Tanrı'ya ve saraya sarsılmaz bir sadakatle bağlı, insan sınırlarını zorlayan dünyanın en tehlikeli suikastçıları.

Daha az önce "Tianzhixiao, Gök Tanrı için doğmuştur ve ona asla ihanet etmez," diyen On Beş, karşısındaki bu her şeyi — tanrısını bile— terk etmiş kardeşine bakarken yüzü kireç gibi oldu. Kendini toparlamaya çalışarak, "İmkansız," dedi. "Tianzhixiao hakkında bilgi sahibi olduğun için bizi kandırıyorsun..."

"On dört yaşında mezun olup usta ile birlikte diğer kardeşlerimi selamlamaya geldiğimde, düelloyu yeni kazanmıştım ve her yerim yara içindeydi. Sana selam verirken dengemi kaybedip düşecek gibi olmuştum, sen beni tutmuştun ve 'Tianzhixiao'nun bir üyesi bu kadarcık yarayla nasıl ayakta duramaz?' demiştin. Tek karşılaşmamız buydu, yanılıyor muyum ağabey?" Duan Xu, On Beş'in son umudunu da acımasızca parçaladı.

He Simu, Duan Xu'ya baktı; bir yanda Danzhi karargâhının yanan alevleri, diğer yanda Shuozhou'nun rengarenk havai fişekleri vardı. İki farklı ışığın altında, Duan Xu'nun gözlerindeki gülümseme de sanki tutuşmuş birer alev gibiydi.

Sözü biter bitmez aniden saldırdı; On Beş'in bir anlık dalgınlığından faydalanıp kolundaki gizli arbaletle adamın altındaki siyah atın gözünü vurdu.

On Beş attan atladı, yaralı hayvan bir süre çılginca tepindikten sonra yere yığıldı. Kış rüzgârı uğuldarken, Duan Xu ve On Beş karşı karşıya duruyordu. Uzaktan uzağa savaş davullarının sesi geliyordu; Shuozhou şehrinde bir hareketlilik vardı ama şu an ikisinin de umurunda değildi.

Havai fişekler gökyüzünde birbiri ardına patlıyor, gürültüleri ovayı dolduruyordu; sanki sahte bir huzur tablosu çiziliyordu.

Duan Xu, yanan karargâhın ışığında kılıçlarını çekti ve rahatça gülümsedi: "Seninle bir kez kozlarımızı paylaşmayı hep istemiştım ağabey."

On Beş'in bakışları birer hançer gibiydi; yanındaki Huqi kılıcını çekti ve şimşek hızıyla Duan Xu ile çarpıştı. Çarpışmanın şiddetiyle kıvılcımlar saçıldı.

"Neden! Usta'nın en sevdiği müridiydin! Neden Usta'ya, neden Gök Tanrı'ya ihanet ettin!"

"Bırak bu işleri ağabey. O yaşlı bunak, Gök Tanrı'dan ve kendinden başka kimseyi sevmez. Tahmin edeyim; o kibirli ihtiyar, gözünü kör edip elinden kaçtığımı size itiraf edememiştir. Gururunu korumak için yıllardır benim kaybolduğumu söylemiştir, değil mi? Ne kadar komik."

Duan Xu'nun o uğursuz ustası, meğer kendi öğrencisi tarafından kör edilmişti.

Duan Xu konuşurken On Beş ile defalarca kılıç tokuşturdu. İkisi de insan sınırlarını zorlayan hıza ve algıya sahipti; dövüşleri o kadar hızlıydı ki sadece gölgeler seçiliyordu. Sanki her biri rakibinin hamlesini önceden gören üçüncü bir göze sahipti. Onlarca hamle boyunca birbirlerini yaraladılar, ovanın ortasında kanlı bir dansa tutuştular.

On Beş'in gözbebekleri nefretle küçüldü. Duan Xu ise sanki hiç acı çekmiyormuş gibi gülmeye devam etti: "On Beşinci Ağabey, asıl ben sana sorayım; neden o bunağa, neden Gök Tanrı'ya inanıyorsun? İnsanları kandırmakta bu kadar ustayken, senin de kandırılıyor olmandan hiç korkmuyor musun? Eğer o kutsal kitaplarda yazdığı gibi Gök Tanrı her şeyi bilen, her şeye kadir olan yüce bir varlıksa ve Huqi'ler onun seçilmiş halkıysa; o

zaman neden benim gibi bir asiye yarattı?"

"Sen Gök Tanrı'ya ihanet ettin! En ağır cezayı alacak, cehenneme gideceksin!"

"Madem dünyayı o yarattı; o zaman ona inananlar da, inanmayanlar da, ondan nefret edenler de onun planının bir parçası değil mi? Neden kendine inanmayanları cezalandırıyor? Neden bizim inancımıza ihtiyaç duyuyor? Neden başka bir şeye inanmamıza izin vermiyor? Eğer bir tanrı, kullarından güç devşirmek için onları tehdit edip kandırıyorsa, o nasıl bir tanrıdır? Biz çocukluğumuzdan beri masumları katlettik, ellerimiz kana bulandı; neden cezalandırılmak yerine 'aşâğılık' Han Çinlisi kimliğimizden kurtulup Gök Tanrı'nın kulu olma şerefine eriştik?"

On Beş'in bakışları titredi, dişlerini sıkarak bağırdı: "Ne saçmalıyorsun! Onlar Gök Tanrı uğruna ölerək onurlandırıldılar! Bu bizim şanımızdır! Yüce Gök'ün adaleti budur, sus!"

"Hahahahaha! Tanrı her şeye kadir, bizim gibi karıncaların onun uğruna ölmesine neden ihtiyaç duysun? Sen hiç karıncaların senin için ölmesine ihtiyaç duyar mısın? Adalet elbet vardır ama o usta denilen bunağın anlattığı tanrı kesinlikle gerçek değil! O saçma sapan kitaplardaki tanrı da gerçek değil! On Beşinci Ağabey, bir düşün! O kılık değıştiren beyninle bir kez olsun düşün! Usta bize bunları cenneti vaat etmek için mi öğretti, yoksa bizi kontrol edip kullanmak için mi?"

"On Beşinci Ağabey, ben asla kimseye ihanet etmedim. Çünkü ben onlara bir an bile inanmadım."

Duan Xu zaten yaralıydı ve On Beş sıradan bir asker değildi. Yaraları arttıkça Duan Xu'nun sesi daha da yükseldi; boş ovada kahkahaları ve soruları yankılanıyordu. Her sorusu On Beş'in kalbine bir ok gibi saplanıyordu.

On Beş, Duan Xu'nun kendisini kışkırttığını biliyordu ama yine de o soruların ağırlığı altında eziliyordu.

Birden, henüz Duan Xu mezun olmadan önceki zamanları hatırladı. Usta'nın o dönemdeki bir çocuğı ne kadar çok sevdiğini duymuştu; çocuğın inanılmaz bir yeteneğı vardı.

Yaralandığında Usta ona dinlenmesi için izin verir, hatta bizzat savaş taktikleri öğretirdi.

Usta eskiden Danzhi'nin efsanevi savaşçısıydı, sakat kalınca Tianzhixiao'yu kurmuştu. Onun savaş hikayelerini duyardı ama bizzat ders almamıştı. O çocuğu kıskanmıştı.

O çocuk sınavı kazanıp On Yedi numara olduğunda, ona selam verirken sendelemişti. On Beş o zaman, "Usta'nın gözdesi bu mu? Bu kadar zayıf mı?" diye düşünerek onu küçümsemiş ama yine de elini uzatıp tutmuştu.

Çocuk başını kaldırıp ona bakmış ve ıslıl ıslıl gülümsemişti. Aradan yıllar geçmişti, o siyah tüllerin arkasındaki yüzü hatırlamıyordu ama o gülümsemeyi asla unutmamıştı. Yaz güneşi kadar sıcak, samimi ve neşeli bir gülümsemede; sanki dünyadaki her küçük şey onu mutlu edebilirdi. On Beş donup kalmıştı; çünkü Tianzhixiao'da kimse böyle gülmezdi.

Tianzhixiao'da kimse mutlu olmazdı.

Ama On Yedi farklıydı; her şeye gülerdi. Usta övse de gülerdi, sövse de. En ağır cezaları alıp derisi yüzüldüğünde bile yüzünde bir damla keder olmazdı. Sanki mutluluk onun doğasındaydı.

On Beş o zaman Usta'nın ona olan ilgisini anlamıştı; kendisi de o çocuğun sahip olduğu bir şeye karşı gizli bir özlem duymuştu. Bir gün Usta'ya sormuştu: "On Yedi neden bu kadar mutlu? Gözleri neden bu kadar aydınlık?"

Usta sadece, "Çünkü On Yedi'nin Gök Tanrı'ya olan inancı herkesten daha saf; tanrı onu kutsadığı için böyle," demişti.

Gök Tanrı'ya olan inancı en saf olan...

Bu ne büyük bir şakaydı.

Tianzhixiao'nun en mutlu adamı, tanrıya bir an bile inanmayan adamdı.

On Beş, yangının ışığında Duan Xu'nun gözlerine baktı; o gözler hafızasındaki gözlerle tıpatıp aynıydı. On Yedi bir hain olmuştu ama hâlâ o özlem duyduğu ışığa sahipti.

O ışık neydi?

Bunca yıl kılıktan kılığa girmişti; o hissettiği duygular, o

vatan aşkı, o acılar... Gerçekten başkalarına mı aitti yoksa kendisine mi?

On Beş'in içinde tarif edilemez bir nefret uyandı. Neden ihanet eden On Yedi olduğu halde o bu kadar haklı ve huzurluydu da, kendisi bu kadar acı çekiyordu? On Yedi bu dünyadan silinip gitmeliydi; o mutlu gözler, o her şeyi sorgulayan ses yok olmalıydı. Herkes aynı acıyı çekmeli, herkes aynı sessizliğe ve karanlığa gömülmeliydi.

Bu düşünceyle kılıcını savurdu; kılıcı Duan Xu'nun kaburgalarının altına saplandı. Duan Xu ona çok yakın bir mesafede, kan kusarak On Beş'in yüzünü kızıla boyadı. On Beş nefretle karşısındaki o kanlı, yakışıklı yüze baktı; Duan Xu'nun yüzü de parçalanmıştı, gözlerinden akan kanla bir iblisi andırıyordu.

Duan Xu elini uzatıp karnındaki kılıcı tuttu ve yavaşça gülümsedi. Kısık bir sesle mırıldandı: "Ağabey... Sonunda... Senin de için titredi..."

"Sus! Ben..." On Beş'in sözü boğazında düğümlendi. Gözleri fal taşı gibi açıldı; boğazından geçen soğuk çeliği hissetti. Kan fışkırırken Duan Xu kılıcını geri çekti ve ağır ağır konuştu: "Öfke gözünü kör etti, tuzağı fark edemedin. Kazandığını sanıp gevşedin... Eğer için titremeseydi, böyle basit bir hata yapar mıydın ağabey?"

On Beş boğazını tutarak yere yığıldı. Artık konuşamıyordu; sadece gözlerini dikmiş Duan Xu'ya bakıyordu. Sanki ondan bir cevap bekliyordu.

Tüm ömrü boyunca aradığı ama sorusunu bile bilmediği o cevabı...

Duan Xu kılıcı kendi vücudundan söküp attı, kanı durdurmak için akupunktur noktalarına bastırdı. Arkasında havai fişekler patlamaya devam ediyordu. Tıpkı yıllar önce On Beş'e selam verirken olduğu gibi sendeleyerek birkaç adım attı ve kahkahalar atmaya başladı. Sesi ovanın ortasında kanlı bir yankı gibi dolaşıyordu. Gülerken öksürüyor, öksürürken yine gülüyordu; sanki gülerek ölmek istiyordu.

Aniden buz gibi bir el yüzüne dokundu. O delice karmaşanın içinde başını kaldırdı; gözlerindeki ışık tamamen dağılmıştı. O el, şefkatle ama kararlı bir şekilde yanağına vurdu. Kulağında son derece sakin ve net bir ses yankılandı.

"Uyan, çok fazla heyecanlandın."

Uyan.

Duan Xu titredi. Gözlerindeki ışık yavaş yavaş toplandı. Havai fişeklerin altında, karşısındaki o azılı hayaleti gördü; o solgun yüzü, gözünün kenarındaki o küçük beni, hafifçe çatılmış kaşlarını... Ona ciddiyetle bakan o hayaleti.

Gözlerini yavaşça kırptırdı. Kanla kaplı gözlerinden, kanla karışık bir yaş süzüldü; yanağından aşağı inip karanlıkta kayboldu.

Duan Xu ağlıyordu.

He Simu içinden, "Bu küçük tilkinin ilk kez ağladığını görüyorum," diye geçirdi.

Gözyaşlarını sildi ve dedi ki: "Ağabeyine, kendi yüzünü kanla boyayarak hüznü bir veda töreni düzenlemiş oldun."

27. Bölüm: Ahit

Aslında He Simu sadece şansını deneyerek Duan Xu'nun adını seslenmişti ama genç adam gerçekten de bu seslenişle kendine geldi; kaskatı kesilmiş bedeni, hızla eriyen bir buz kütlesi gibi bir anda boşalıverdi. Sanki acıyı daha yeni hissetmeye başlıyormuş gibi, tüm dermanı kesilmiş halde yere çöktü, kesik kesik nefes alıyordu.

Titrek alevlerin bir parlayıp bir sönen ışığı altında bu ıssız bozkır, efsanelerdeki cehennemi andırıyordu. Duan Xu başını öne eğmişti, yüz ifadesi seçilmiyordu; sadece o her zamanki sakin ama bitkin sesini duymak mümkündü: "Gidecek daha çok yol var... Ama ben şimdiden... Çok yorulдум."

Sonunda yorulduğunu itiraf etmişti.

He Simu, onun kendini ölümüne hırpalamaktan zevk alan o tiplerden biri olduğunu sanıyordu. Meğer o da yorulabiliyormuş.

Bu yılgın sözlerin ardından Duan Xu aniden gözlerini kaldırdı; kana bulanmış gözlerinde yorgun bir parıltı birikmişti ama o ışık hâlâ sönmemişti.

Birden söze girdi: "Benimle pazarlık yapmak, beş duyumu almak istiyorsun. Sonra da vakti gelince geri vereceğini söylüyorsun. Ama bunun sebebi, beş duyuya sahip olmanın ne demek olduğunu bilmemen. Renkleri, tatları, melodileri, sıcak ve soğuk bir kez tattığında, onları tekrar kaybetmeye dayanabilecek misin? Günün birinde tüm duyularımı elimden alıp beni sadece nefes alan bir ölüye dönüştürmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?"

Bunca hengamenin içinde bu pazarlığı hatırlaması şaşırtıcıydı.

He Simu bir an sessiz kaldıktan sonra soğuk bir sesle, "Belki de haklısın," dedi. "Vazgeçtim, bu pazarlığı yapmayalım. Eğer bir an önce şehre dönüp bir hekim bulmazsan, zaten burada ölüp gideceksin."

Duan Xu bir süre kadının gözlerinin içine baktı, sonra aniden

hafifçe gülümsedi; bu gülüşte deliliğin gölgesi bile yoktu, son derece huzurlu görünüyordu. Elini He Simu'ya doğru uzattı ve şaka yapar gibi bir tonda konuştu: "Tut elimden. Beni ayağa kaldırırsan, kabul edeceğim."

He Simu kaşlarını çattı, bu küçük generalin yine neyin peşinde olduğunu merak ederek, "On Yedi..." diye başladı.

"Bana Duan Xu de."

Kadın, adamın bu sahte isme neden bu kadar takıldığını anlamıyordu ama üstelemedi: "Duan Xu, zihnin yerinde mi?"

"Hem de nasıl yerinde. Bu iş gittikçe ilginçleşiyor."

Duan Xu'nun eli havada asılı kaldı, gülümseyerek yavaşça devam etti: "Bahse girerim ki o 'gün' geldiğinde, bana kıyamayacaksın."

O sırada ikisinin arasındaki gece semasında bir havai fişek gürültüyle patladı. Duan Xu'nun kana bulanmış eli aydınlandı; taze kan, yanan bir alev gibi kıpkırmızı ve parlaktı. Parmak uçlarında ise fark edilmesi güç bir titreme vardı.

Heyecandan mıydı, yoksa korkudan mı, bilinmezdi.

He Simu bir süre ona, bu ölümünün o her zamanki berrak ama dibi görünmeyen gözlerine baktı.

Karşısındaki, sonuçlarını hiç düşünmeyen, gözü kara bir kumarbazdı.

Kadın hafifçe gülümsedi: "Peki."

Elini uzattı; teni bembeyazdı, solgun cildinin altında koyu mor damarlar ince ince kıvrılıyordu. Bu buz gibi ve cansız el, Duan Xu'nun sıcak ve kanlı elini kavradı. Onun kanı kadının tenine bulaşırken, elleri birbirine kenetlendi.

Ahit Boncuğu süzülerek çıktı ve kenetlenen ellerinin üzerinde asılı kaldı. Her ikisinden de birer damla kan emerek onları birleştirdi ve tılsımın oyuklarına akıttı. Ahit o anda mühürlendi.

Artık bu adam, kadının kaderine bağlanan kişiydi.

He Simu elini kaldırarak Duan Xu'yu yerden çekti; adam gerçekten de hiç güç harcamıyor, kendini bir uçurtma gibi kadının çekişine bırakıyordu. Sonra o ivmeyle sendeleyerek

kadının üzerine yaslandı.

Boyu kadından uzundu ama belini bükmüş, başını kadının boyun çukuruna gömmüştü. Yapış yapış kanı kadının giysilerine bulaşıyor, alnı kadının boynundaki buz gibi tene değiyordu.

Tüm ağırlığını kadına vermişti; sanki canını ona emanet ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" He Simu onu itmedi, sadece düz bir sesle sordu.

"Ben normal değilim, değil mi?" diye fısıldadı Duan Xu.

He Simu onun ne demek istediğini biliyordu: "Gözün döndüğü için mi normal olmadığını düşünüyorsun?"

Öldürmek Duan Xu'yu heyecanlandırıyordu.

He Simu ancak şimdi fark ediyordu; savaş alanında Duan Xu'nun gözlerinde bir şeyleri bastırıyormuş gibi bir ifade görmüştü. Bastırdığı şey tam da bu heyecandı.

Görünüşe göre yıllarca o kadar çok insan öldürmüştü ki, öldürme eylemi onun için bir uyarana dönüşmüştü; bedeni ve zihni kontrol edemediği bir coşku haline sürükleniyordu.

Belki de ruhunun derinliklerinde bu katliama açtı.

Bu kıyım bir zamanlar ona haz vermişti.

Tianzhixiao'da geçirdiği o uzun yıllar boyunca yaşadığı her şey, iliklerine kadar işlemişti.

Duan Xu bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Az önce On Beşinci Kıdemli ölmeden önce bana... Senin de bir canavar olduğunu, kaçamayacağını söyledi," dedi.

He Simu cevap vermedi. Sert esen rüzgârın altında Duan Xu'nun bedeni hafifçe titriyordu. Yavaşça devam etti: "Bazen bilmiyorum; deli taklidi yapan normal biri miyim, yoksa normal taklidi yapan bir deli mi?"

He Simu hafifçe güldü, sesinde küçümseyen bir tını vardı. Sonunda elini uzatıp adamın sırtına koydu ve hafifçe vurdu.

"Dünyanın en anormal varlığına yaslanmışken ne saçmalıyorsun sen?"

Duan Xu bir an sessizleşti, sonra aniden kısık sesle gülmeye başladı. Ölümü hiçe sayarak kollarını He Simu'nun beline doladı ve neşeyle, "Haklısın," dedi.

He Simu sırtına vurarak onu uyardı: "Tepeme çıkma, bırak beni."

"Kim olduğumu bilmek istemiyor muydun?"

Duan Xu onu bırakmadı, aksine tüm bedeni gevşedi. Sanki kilitli bir kapıyı aralamış gibi, kadının kulağına sakince fısıldadı: "Adım Duan Xu. Büyükbabam ünlü bir edebiyatçıydı. Ben doğduğumda bahar oyunlarını izliyormuş, oyundaki bir dizeden esinlenerek adımları koymuş. Anneannem eski hanedanın prensesiydi. Ailem üç kuşaktır akademisyen, Güney Başkentli Duan ailesindenim. Yedi yaşına kadar orada büyüdüm."

Yine başlamıştı.

He Simu kaşlarını çatarak onun bu uydurmalarını bölmek üzereydi ki, Duan Xu'nun gülümseyerek şöyle dediğini duydu: "Ve yedi yaşımdayken kaçırıldım."

He Simu'nun elinin hareketi durdu.

Duan Xu devam etti: "Huqi halkı beni kaçırdı, babamı istihbarat karşılığında tehdit ettiler. O zamanlar saraydaki çekişmeler en kanlı dönemindeydi. Babam sadece Huqilerin teklifini reddetmekle kalmadı, elinde böyle bir koz olduğunu kimsenin bilmesine de izin veremezdi. Bu yüzden Huqilere yanlış kişiyi kaçırdıklarını, kaçırdıkları çocuğun Duan ailesinin üçüncü oğlu Duan Xu olmadığını söyledi. Duan ailesinin üçüncü oğlunun, babaannesine eşlik etmesi için memleketi Daizhou'ya gönderildiğini ilan etti."

"Daizhou'ya gönderilen o çocuk, sahte Duan Xu'ydu."

"Huqiler buna inandı, yanlış kişiyi aldıklarını sandılar. Ben de bir fırsatını bulup kaçtım, Danzhi sokaklarında süründüm... Sonra yeni müritler seçmeye çıkan Tianzhixiao lideri, yani ustam beni seçti. Kim olduğumu bilmiyorlardı. On dört yaşında eğitimimi tamamladığımda ustamın gözlerini kör edip Liang'a kaçtım. Aileme geri döndüm, bana Şunxi mahlası verildi. Babam, sahte Duan Xu'nun ortadan kalkması ve benim geri dönebilmem

için Daizhou'dan başkente dönerken düzmece bir 'baskın' ayarladı."

"İşte ben buyum. Ben Duan Xu, Duan şunxi'yim. Sana hiç yalan söylemedim. Bak, bu sefer de... şansım yaver gitti."

Duan Xu bunları çok sakın anlatıyordu, hatta sonunda gururlu bir ocuk gibi neşeyle gülümsedi.

He Simu sessizdi. Danzhi ordugahından yükselen sayısız ruh lambası, tersine akan meteorlar gibi gökyüzüne karışıyordu. Shuozhou surlarının üzerinde ise havai fişekler birbiri ardına patlıyordu. Bir yanda keder, bir yanda neşe; ne absürt ve görkemli bir insanlık manzarasıydı.

Duan Xu'nun parmak uçlarından kan damlıyordu. Sonunda He Simu'yu bıraktı ama bu kez He Simu onu tuttu.

Çünkü adam yere yığılıyordu; tutmasa oracığa devrilecekti.

He Simu'ya sarılmak, Duan Xu'nun son gücünü de tüketmişti.

He Simu, kucağına yığılan bu dermanı kesilmiş adama bakıp derin bir i çekti: "Sadece küçük bir tilki değil, tam bir baş belasısın."

Sonunda He Simu, Hayalet Kral asasına oturdu; Duan Xu da onun yanına, omzuna yaslanarak yerleşti. Asanın zerinde Shuozhou'ya doğru süzülüyorlardı. Duan Xu gözlerini kapamıştı, uyuyor mu yoksa bilinci hâlâ yerinde mi belli değildi. Sayıklarcasına sordu: "Hayalet Kral Hazretleri... Peki ya sizin adınız ne?"

He Simu dilini şaklattı, asanın ucundaki lambayı dalgınca okşadı.

Normalde ölümlülere adını söylemezdi; kötü ruhlr arasında bile sadece sağ ve sol vezirleri ona adıyla hitap etmeye cüret edebilirdi.

Ama bu adam, ona beş duyusunu verecek olan ahit ortağıydı.

"He Simu. He Simu'nun He'si, hasret ve sevda anlamına gelen Simu."

Bu açıklama Duan Xu'yu kısık sesle güldürdü.

Gece bitmek üzereydi, şafak skyordu. Sisli bir sabah ışığı,

uçsuz bucaksız karanlığı eritiyordu.

Altın rengi güneş ışıklarının altında Duan Xu, kurumuş ve çatlamış dudaklarını aralayıp yavaşça mırıldandı: "He Simu, yeni yılın kutlu olsun. Her yılın huzurla dolsun."

He Simu bir an kalakaldı, sonra hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi: "Duan Xu, küçük tilki... Umarım her beladan kurtulur, yüz yıl yaşırsın."

Bakışları Duan Xu'nun belindeki Gafletkıran Kılıcı'na takıldı. Kının zerine kan bulaşmıştı; On Beş'in mi yoksa Duan Xu'nun mu kanıydı bilinmezdi.

On Beş, Gafletkıran Kılıcı ile ldrlmüşti; en azından bir sonraki yaşamına nefret taşımadan gidebilecekti.

He Simu daha önce bu kılıcın neden Duan Xu'yu efendisi olarak seçtiğini merak edip durmuştu. O an cevabı buldu. Duan Xu ne bir rahip ne de ruhsal güce sahip biriydi. Kaderi ne kadar güçlü, yeteneği ne kadar eşız olursa olsun, kılıcın onu seçme sebebi bunlar değildi.

Gafletkıran Kılıcı onu seçmişti, çünkü onu kurtarmak istiyordu.

Merhameti temsil eden bu kılıç, hem öldürür hem de kurtarırdı. Bo Qing'in elinden bu gencin eline geçmişti; çünkü onu kurtarmak, onu arındırmak istiyordu.

Ellerindeki kandan, ruhundaki fırtınadan onu çekip çıkarmak için ona boyun eğmişti.

Han Lingqiu ve Meng Wan, Duan Xu'nun planını Wu Shengliu'ya iletmişlerdi. O yılın yılbaşı gecesinde, Danzhi ordugahında yangın çıktığı anda saldırıya geçtiler. Lidersiz kalan Danzhi ordusu tam bir kaos içindeydi, adım adım geri çekildiler. Tabai ordusu onları yüz fersah uzağa kadar kovaladı ve sonunda Shuo Zhou'dan tamamen söküp attı.

Böylece Shuo Zhou kuşatması kırılmış oldu.

Çatışmalar sabaha kadar sürdü. Wu Shengliu ve beraberindekiler zaferle döndüklerinde, surların üzerinde birinin durduğunu gördüler.

O genç adam Huqi kıyafetleri içindeydi, her yanı yara bere içindeydi ve kana bulanmıştı. Sabah güneşinin altında onlara gülümseyerek el salladı, sonra belindeki torbadan bir kafa çıkarıp kale kapısına astı.

Bu, Awu'erqi'nin kafasıydı.

Komutanları, tek başına düşman ordugahına sızıp yangın çıkarmış, düşman generalini öldürmüştü. Böylece askerlerini bir ölüm kalım savaşından kurtarmış, zaferle dönmelerini sağlamıştı. Arkasındaki koca bir şehrin halkı ise hiçbir şeyden habersiz, neşeli bir bayram geçirmişti.

Wu Shengliu aniden atından atlayıp yere diz çöktü.

Hiçbir emir vermemişti ama onun hareketiyle tüm subaylar, bölük komutanları ve askerler de atlarından inip birer birer diz çöktüler. Sabah ışığında sayısız zırh, denizin üzerindeki dalgalar gibi gümüşü bir parıltıyla parlıyordu.

Duan Xu'nun gözleri doldu.

"Tabai Ordusu, komutanını selamlar!" diye haykırdı Wu Shengliu.

Arkasındaki askerler de ona katıldı; sesleri bir sel gibi yükselip surdaki Duan Xu'ya ulaştı. Duan Xu, dik durabilmek için surlara tutundu. İçinden, "Keşke biraz daha ağır kesici içseydim," diye geçirdi.

Sonra hafifçe gülümsedi.

He Simu ona neden tek başına böyle bir tehlikeye atıldığını sorduğunda, "Çünkü bu Tabai Ordusu henüz benim değil," demişti.

Şimdi ise Tabai Ordusu, nihayet gerçekten onundu.

28. Bölüm: Pansuman

Awu'erqi'nin ölümüyle savaşın seyri bir anda değişti. Danzhi'deki taht kavgalarına karışmıştı ve onun desteğine güvenen On Üçüncü Prens, en büyük dayanağını kaybedince gözünü karartıp saray darbesine kalkıştı.

Danzhi sarayı birbirine girince, Altıncı Prens kendi destekçisi Feng Lai'yi acilen geri çağırdı. Görünürdeki sebep tahtı korumaktı ama asıl amaç tahtı ele geçirmektir. Feng Lai, Yuzhou cephesinde zaten bir ilerleme kaydedemediği ve Duan Xu ikmal yollarını kestiği için iyice köşeye sıkışmıştı; bu yüzden hemen birliklerini toplayıp Liangzhou'da bir gedik açarak nehri geçti ve geri çekildi.

Liang ordusunun takviye birlikleri Liangzhou'ya ulaşmış olsa da, ne Tabai Ordusu'nun başında kalan Xia Qingsheng ne de sonradan gelen birlikler düşmanı tamamen yok etmek için ölesiye bir savaşa girmedir. Bilgece bir savaş kuralı der ki: "Kuşatılan düşmana kaçacak bir yol bırak." Kimseyi çaresiz bırakıp her şeyi göze almasına sebep olmamak gerekirdi.

Yine de geri çekilme yolunda tacizler eksik olmadı. Huqiler nehri geçerken Xia Qingsheng'in kurduğu pusu, sayısız düşman askerinin azgın sulara gömülmesine sebep oldu. Shuozhou'ya vardıklarında ise Duan Xu'nun birlikleri tarafından bir kez daha hırpalandılar. Düşmanın başka bir şeye ayıracak vakti yoktu, Shuozhou'yu tamamen boşalttılar.

Bu kez takviye birlikleri tam zamanında yetişti. Mareşal Qin'in emriyle üç ordu nehri geçip Shuozhou'ya girdi ve tüm bölgeyi kontrol altına aldı.

"Bir tel kopar, tüm düzen değişir" misali; Duan Xu'nun yılbaşı gecesi yaptığı hamle, savaşın gidişatını değiştiren anahtar olmuştu. Asıl kahraman olan Duan Xu ise bu günleri büyük bir sessizlik içinde geçiriyordu. Artık o eski koşturmacasından eser yoktu; çünkü yaraları çok ağırdı, biraz daha zorlasa canından

olacaktı.

İyileşme sürecindeki Duan Xu, şehrin savunmasını Wu Shengliu'ya devretmişti. Günlerini dört bir yana mektuplar yazarak geçiriyordu; bazen Liangzhou'daki Xia Qingsheng'e nehir savaşı taktikleri veriyor, bazen Mareşal Qin'e rapor sunuyor, bazen saraya dilekçe yazıyor, bazen de ailesine mektup gönderiyordu. Sanki bir anda bir komutandan çıkıp bir devlet adamına dönüşmüştü. He Simu, Duan Xu'nun o kıvrak zekasını ve edebi yeteneğini bu mektuplarda bizzat gördü; öyle ki, üzerindeki tüm şüpheleri tereyağından kıl çeker gibi temizliyor, araya serpiştirdiği edebi sanatlarla ustalığını konuşturuyordu.

Hayalet dünyasında bir ruh, He Simu'nun önüne böyle süslü bir dilekçe koysa, muhtemelen "Lafı dolandırmayı bırak da düzgün konuş!" diyerek onu geri çevirirdi.

Aynı zamanda gerçek dükkân sahibi Lin de iyileşiyordu. On Beş, onun davranışlarını taklit edebilmek için onu öldürmemiş, bir yere kapatmıştı. Wu Shengliu tüm şehri didik didik edip Lin Jun'u buldu. Adamın bir canı kalmıştı ama yoğun çabalarla hayata döndürüldü. Uyandığında konuşmaya başladığı an He Simu ürperdi; On Beş'in taklit ettiği Lin Jun ile birebir aynıydı; vatansever, dürüst ve ateşli bir gençti. On Beş, rolünü gerçekten de kusursuz oynamıştı.

Bu dinlenme sürecinde, He Simu'nun kendisine yaptığı yardımların bir karşılığı olarak Duan Xu, Chenying'i manevi kardeşi olarak kabul etti ve onu ileride Duan malikanesine götürüp büyüteğine söz verdi. Chenying bu yüzden uzun süre hüzünlendi; He Simu ise henüz bir yere gitmeye niyeti olmadığını, Chenying'in onu daha uzun süre görebileceğini söyleyerek bu vedanın biraz erken olduğunu ima etti.

Duan Xu'nun vücudu yara bere içindeydi, kendi kendine pansuman yapması imkansızdı. Normalde bu iş ya askeri hekime ya da Meng Wan'a düşerdi ama bir şekilde He Simu'nun üzerine kaldı. Duan Xu bayılmadan önce "He Xiaoxiao"nun eteğine yapışıp ona bir bakış fırlatmıştı. He Simu, adamın vücudundaki eski yaraları ve belindeki yara izini hatırlayıp, "Bu küçük general tam bir baş belası," diye düşündü. Yine de rolüne sadık kalarak,

sanki çok üzgün bir aşıkmiş gibi ağlayıp sızlayarak bu görevi üstlendi.

He Simu, ne de olsa bu adamın artık onun ahit ortağı olduğunu düşündü. Yarım canıyla ortada kalmasına acıyıp, henüz duyularını ondan almamıştı.

Onun bir an önce iyileşip borcunu ödemesi gerekiyordu.

"Ah..." Duan Xu hafifçe inledi. Kaşlarını çatıp He Simu'ya baktı ama bir an sonra yine gülümsemeye başladı: "Elin çok ağır, dokunma duyunun olmaması gerçekten belli oluyor."

He Simu kaşlarını kaldırıp bu acı çekerken bile gülen adama baktı, elindeki sargı bezini gevşeterek: "İstersen Meng Wan'ı çağırayım, o yapsın? Hem ona bu eski yaralarının hesabını da bir güzel verirsin, ne dersin?" dedi.

"Hükümdar Hazretleri'nin bana pansuman yapması benim için bir onurdur."

Duan Xu'nun cevabı çok hızlı ve akıcıydı, yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

Sabahın puslu ışığı altında üst bedeni çıplaktı; bembeyaz teni ve birbirine karışmış yara izleri ortaya çıkmıştı. Bereket versin ki, On Beş'in kaburgasına indirdiği darbe dışında diğer yaraları çok derin değildi. He Simu'nun sargı bezini kolları ve beli arasında dolamasına sessizce izin verdi.

He Simu, yaptığı işin sonuna gelip bir düğüm attıktan sonra Duan Xu'nun omzuna vurdu: "Pantolonunu çıkar."

"..." Duan Xu ona döndü, nadiren görülen bir şaşkınlıkla bakıyordu. Sanki duyduğu şeyden emin olamamış gibiydi.

Kadın son derece doğal bir tavırla, "Hatırladığım kadarıyla uyluğunda da bir yara vardı," dedi.

Duan Xu, He Simu'nun beline uzanan elini tuttu ve ciddiyetle: "O yara derin değil, bence buna gerek yok," dedi.

"Neden gerek olmasın?" He Simu kaşlarını çatı. "Küçük yaşlarımdan beri babamın ve Doktor Fu'nun yanında kadavra inceledim, görmediğim vücut mu kaldı sanıyorsun? Ne de olsa ben bir hayaletim, zamanında erkek bedenlerine de girdim.

Neden utanıyorsun ki?"

Duan Xu gülümseyerek nazikçe reddetti: "Bu uygun olmaz, benim de kendime göre bir onurum var."

He Simu gözlerini hafifçe kıstı. O anda Duan Xu'nun elleri görünmez bir güçle arkasından bağlandı ve yatağa sırtüstü kapaklandı. Duan Xu gözlerini kırıştırarak, "Acıyor ama Hükümdarım, ben hâlâ yaralıyım," dedi.

He Simu eğilip onun yanağını okşadı. "He Xiaoxiao" kimliğinde olduğu için parmakları sıcaktı; yüzündeki yaraya dokunurken elini biraz daha hafif tuttu: "Bana pansuman yaptırtıyorsun, sonra da nazlanıyorsun. Küçük general, beni öyle her istediğinde emir verebileceğin biri mi sandın?"

Duan Xu güldü, gözleri parlıyordu. "Nazlanmıyorum, sana valarıyorum. Hükümdarım, bana biraz yüz verin, bana böyle davranamazsınız."

Tam He Simu tehlikeli bir şekilde gülümseyecekken, kapı aniden açıldı ve tanıdık bir erkek sesi duyuldu.

"Generalim, Mareşal Qin..." Han Lingqiu, yatakta saçları dağılmış halde yatan Duan Xu'yu ve onun üzerine eğilmiş yanağını okşayan He Xiaoxiao'yu görünce bir an ne diyeceğini unuttu. Sanki hiçbir şey görmemiş gibi arkasını dönüp kapıyı kapatıp gitmesi gerektiğini hissetti.

Daha o ne yapacağına karar veremeden, Duan Xu sanki büyük bir lütufla karşılaşmış gibi gözleri parlayarak yataktan doğruldu: "Komutan Han, çabuk anlat!"

He Xiaoxiao sakince Duan Xu'nun üzerinden çekildi, yatağın kenarına oturup bacak bacak üstüne attı ve bir kenardaki çaydan bir yudum aldı.

Han Lingqiu kendini zorlayarak devam etti: "Generalim, yeni haber geldi. Mareşal Qin iki gün içinde şehre varacakmış."

Duan Xu hafifçe gülümsedi: "Mareşal bizzat geliyor demek... Anlaşılan bir Shuozhou yetmemiş, bu savaş daha bitmeyecek. Yaralı olduğum için Mareşal'i karşılama işini Wu Shengliu'ya devredin. Nezaket kuralları konusunda Meng Wan'a danışsın."

Han Lingqiu tam çıkacakken Duan Xu onu durdurdu. Kan kaybindan dolayı yüzü solgundu ama bakışları çok keskindi: "Komutan Han, bana sormak istediğin başka bir şey yok mu?"

Han Lingqiu bir süre sessiz kaldı, sonra saygıyla selam verdi: "Şu an için yok."

Yılbaşı gecesindeki düellodan önce Duan Xu, ona karşı pek çok şüphesi olduğunu bildiğini ve Shuo Zhou kuşatması bittiğinde ona soru sorma hakkı vereceğini söylemişti.

Han Lingqiu'nun soracağı her şeye dürüstçe cevap vereceğine söz vermişti.

Han Lingqiu sorusunu çoktan hazırlamıştı aslında. Ama o gün düello meydanında sahte Lin Jun'un "Sen benim on yedinci kardeşimsin" dediği an, geçmişin gölgeleri zihninde belirmeye başlamıştı. Aniden bir korkuya kapıldı; o geçmiş, şu anki hayatını tamamen altüst edebilirdi.

Aslında geçmişe pek takılan biri değildi; Duan Xu'nun ortaya çıkışı onda bir merak uyandırmıştı. Ama bu merak kendi geçmişinden ziyade, Duan Xu'nun şahsına yönelikti.

Fakat yılın ilk günü surların altında, yaralar içinde, sendeleyerek duran ama yine de neşeyle gülümseyen Duan Xu'yu gördüğünde, onun kim olduğunun pek de bir önemi kalmadığını hissetti.

Duan Xu'nun üzerinde pek çok gizem olabilirdi ama kesin olan bir şey vardı: O, Liang'ın iyi bir komutanıydı. Belki de bu kadarı yeterliydi.

Kendisi de Liang'ın Tabai Ordusu'nda bir komutandı; bunu bilmek de ona yetiyordu.

Han Lingqiu'nun kapıyı nezaketle kapatıp çıkışını izleyen He Simu, hafifçe güldü ve bakışlarını Duan Xu'ya çevirdi.

Duan Xu, kadının sormasına fırsat bırakmadan cevap verdi: "Han Lingqiu... O benim dönem arkadaşımdı."

Yaraları yüzünden hiçbir yere yaslanamıyordu; elleriyle yataktan destek alarak hafifçe arkaya kaydı, anlatmak için rahat bir pozisyon aldı.

"Tianzhixiao'da her dönem yüz mürit olur. Sınav ise birbirini öldürmektir. Yedi yılın sonunda doksan dokuz kişi ölür, geriye kalan tek kişiye bir numara verilir ve mezun edilir."

— "Beni yedi yaşımdan itibaren adam öldürmeye alıştırdı, on dört yaşıma geldiğimde tüm dönem arkadaşlarımı öldürmüştüm."

He Simu, Duan Xu'nun Danzhi ordugahında önüne geleni biçerken ona söylediği sözleri hatırladı. O an gözlerinde hem heyecan hem de acı dolu bir ateş yanıyordu, deli dolu bir hali vardı. Şimdiki Duan Xu'nun gözlerindeki o delilik ise sönmüştü; sanki sıradan bir anıdan bahseder gibi sakindi. Bir süre sustuktan sonra gülümsedi.

"Han Lingqiu o zamanlar çok az konuşurdu. Aslında oradakilerin çoğu öyleydi, ben bir istisnaydım. Onunla pek konuşmuşluğum yoktu. En çok 'Karanlık Sınavı'ndaki o ölüm kalım mücadelesinde karşı karşıya geldik. Muhtemelen çok çaresiz hissetmiştir; doksan sekiz kişi ölmüş, geriye sadece ikimiz kalmıştık. Ama ustam beni kayırıyordu ve ben çok güçlüydim. Sonunda o da diğer doksan sekiz kişi gibi benim elimde ölecekti, ha bugün ha yarın."

Duan Xu alnına dokunarak devam etti: "Yüzündeki o uzun yara izini ben yaptım."

"Onu öldürürken mi?" diye sordu He Simu.

"Hayır, onu kurtarıırken."

Bu cevap beklenmedikti.

Duan Xu gülümsedi, başını yana eğdi: "Sınavda onu öldürmem gerekiyordu ama bir hile yaptım; ölmüş gibi görünmesini ama bir nefeslik canı kalmasını sağladım. Sonra ona hafızasını silecek bir ilaç içirdim, yüzünü kestim ve onu yüzünde benzer bir yara olan bir cesetle değiştirip dışarı kaçırttım."

He Simu hafifçe güldü: "Onunla samimi olmadığını söylemiştin, bu kadar iyi kalpli olabilir misin gerçekten?"

"Neden olamayayım Hükümdarım, beni tanıyor musun ki?"

Duan Xu her zamanki gibi şaka yapıyordu ama bakışlarında aniden bir belirsizlik belirdi. Sanki kendi sorusuna kendisi

takılmış gibiydi.

Dünyada onu gerçekten tanıyan biri var mıydı?

Bu bin katlı maskenin altında kaç gram samimiyet vardı, kimse bilemezdi.

"Hikâyemi dinlemek ister misin?" dedi Duan Xu, sesi hafifti ama bakışları çok ciddiye. "Madem Han Lingqiu sormadı, bu hakkı sana vereyim. Şu andan itibaren soracağın her soruya dürüstçe cevap vereceğim."

He Simu çay bardağını bıraktı: "Geçen sefer seni boğup öldürmeye kalktığımda tek kelime etmemiştin, şimdi neden anlatmak istiyorsun?"

"Beni öldürmeye kalktığında anlatmazdım elbet. Ama bana elini uzattığında, beni tuttuğunda... İşte o zaman anlatabilirim."

Duan Xu'nun sesi şaka yapar gibiydi, gözlerinde rahat bir ifade vardı.

He Simu ise o anı hatırladı; yerde oturan, gözleri kana bulanmış o genci... Elini uzattığında sanki rüzgârda dağılacak bir çiçek gibiydi; eğer onu tutmasaydı, sanki solup gidecekti.

En tehlikeli anında bile kadından yardım istememiş ama kadın elini uzattığı anda pazarlığı kabul etmişti.

Bu genç adamın asıl arzuladığı neydi?

He Simu sordu: "Liangzhou'da ve burada bunca şeyi yapmanın sebebi, Tianzhixiao'dan intikam almak mı?"

29. Bölüm: Geçmiş

Duan Xu kahkahayı bastı, başını iki yana salladı ve sonunda yatak direğine rahatça yaslanarak: "İntikam mı? Ne intikamı? Ustam aslında bana iyi davranırdı; değerli bir silahı korur gibi korurdu beni. Silah olmak istemesem de, ondan nefret edecek kadar ileri gitmedim," dedi.

"Ustam, Huqi soylularındandı; aptallığa zerre tahammülü yoktu. Onun gözünde aptal bir Huqi bile bir çöptü, diğer ırklardan aptal olanlar ise yaşamayı bile hak etmiyordu. Bu yüzden Tianzhixiao'ya sadece üstün yetenekli çocukları alırlardı, ırk ayrımı yapmazlardı. Ama içeri girdiğimiz an hepimiz Gök Tanrı'nın kulu olur, ömrümüzü ona adayacağımıza yemin ederdik. Sokaklarda sürünürken, onun tahtırevanı yanımdan geçip gitmişti ama aniden geri döndü. Dilencilerin arasından beni seçip saraya götürdü; muhtemelen yeteneğime çok değer vermişti."

"Tianzhixiao'daki hayat... Sokaklarda süründüğüm günlerden çok daha rahattı. En azından karnımız doyuyordu, üstümüz başımız tamdı. Rahipler gelip bize Gök Kelamları'nı okurdu; Gök Tanrı hakkındaki her şeyi ezberlememiz gerekirdi. Küçüklüğümden beri gördüğüm hiçbir şeyi unutmam. Danzhi'ye gitmeden önce klasik eserlerin çoğunu anlamasam da ezberlemiştim, haliyle Gök Kelamları'nı da sular seller gibi biliyordum."

"Bu yüzden ustam beni biraz kayırırdı. Her dönem yüzlerce mürit olduğu için hepsiyle bizzat ilgilenemezdi, sadece sınavlarda görünürdü; muhtemelen çoğunun yüzünü bile hatırlamazdı. Ama ara sıra gelip beni bizzat sınar, hatta kendi yazdığı askeri strateji kitaplarını çalışmam için bana verirdi. Bana savaş taktikleri öğretirdi. Duyduğuma göre ustamın hiç oğlu yokmuş; sanırım beni yarı oğlu gibi görüyordu."

Sabahın parlak ışığı Duan Xu'nun yüzüne vuruyordu. Oldukça rahat görünüyordu ve Tianzhixiao'yu anlatırken sanki ilginç bir

anından bahsediyormuş gibi bir havası vardı, hatta biraz duygulanmış gibiydi.

He Simu sakince çayını yudumlayarak: "Ne büyük bir baba-oğul sevgisi... Yine de onun gözlerini kör edip kaçmaya nasıl kıydın?" dedi.

"Onunla temelden ayrışıyorduk; gerçi bunu ona hiç söylemedim, o da hiç bilmedi." Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra başını sallayıp gülümseyerek: "Kimse bir başkasını değiştirebileceğini sanmasın," dedi.

"Peki, bu savaşın ortasına daldın; asıl istediğin ne?" diye sordu He Simu.

Duan Xu gözlerini He Simu'ya çevirdi, masum ve şaşkın bir tavırla gözlerini kırıştırdı: "Söyledim ya, defalarca söyledim; Kuzeydeki On Yedi Eyaleti geri almak istiyorum."

He Simu'nun kaşları tehlikeli bir şekilde çatıldı; loş odada fırtına öncesi bir sessizlik hâkim oldu.

Duan Xu durumu hemen kavradı, parmağını alnına götürerek ciddiyetle: "Az önce dürüst olacağıma söz verdim; yemin ederim ki bunlar benim gerçek düşüncelerim," dedi.

He Simu alayla güldü, pek inanmamıştı: "Tianzhixiao'ya girdiğinde de ömrün boyunca Gök Tanrı'ya sadık kalacağına yemin etmiştin, değil mi?"

"Gök Tanrı'yı hiç görmedim ki; varlığından emin olmadığım bir şeye ettiğim yemin sayılmaz. Ama Hükümdarım, sizi gördüm; size ettiğim yeminler sonuna kadar gerçektir."

Duan Xu'nun sesi oldukça kendinden emindi.

Yine de bu cevabın He Simu'yu ikna etmeye yetmeyeceğini biliyordu. Bir an duraksadı ve anlatmaya devam etti: "Tianzhixiao'daki ilk birkaç ay keyifliydi. İnanmadığım bir tanrıya inanıyormuş gibi yapmak dışında bir sorun yoktu. Ama birkaç ay sonra asıl eğitim başladı."

"Daha doğrusu, adam öldürmeye başladık."

Duan Xu'nun gözlerindeki gülümseme söndü, parmağıyla dizine hafif hafif vurmaya başladı, bakışları uzaklara daldı.

"Yedi sekiz yaşındaki çocukların eline kılıçlar verdiler. Suç işlemiş alt tabakadan bir grup insanı önümüze dizdiler, elleri ayakları bağlıydı. Biz de sırayla hepsini öldürmeye başladık. İlk başta hepimiz çok korkuyorduk, ağlayıp sızlayanlar, elini süremeyenler vardı. Sonra en çok ağlayan çocuk hepimizin gözü önünde öldürüldü. Geriye kalan ağlayanlar cezalandırıldı, yavaş öldürenler de ceza aldı. Bir süre sonra kimse ağlamaz oldu."

"Daha sonra ise herkes alıştı." Duan Xu'nun eli göğsüne gitti, üzerinde hâlâ morluklar olan parmağıyla kalbinin üzerini işaret ederek yavaşça konuştu: "Ben de dahil."

"İlk başlarda ben de korkuyordum ama yavaş yavaş tüm bunları doğal görmeye başladım. Sonraları öldürürken içimde hiçbir şey hissetmiyordum. Hatta bazen öldürürken içimden, 'Çok yoruldum, kolum ağrıdı, daha bitmedi mi? Keşke hepsi bir anda ölse de kurtulsam,' diye geçiriyordum."

Tianzhixiao hakkındaki anlatısı burada o rahat kabuğundan sıyrıldı ve gerçek, kanlı yüzünü gösterdi.

Sabah güneşi eğik açıyla içeri süzölüyor, yatak perdeleri ışığın bir kısmını kesiyordu. Duan Xu'nun burnu ışık ve gölge arasında bir sınır gibiydi; gözleri karanlıkta kalırken, çenesinden aşağısı ve çıplak göğsü güneşin altında bembeyaz, neredeyse ürkütücü görünüyordu.

Tıpkı verdiği his gibi; yarı aydınlık, yarı karanlık, belirsiz...

"Kısa süre sonra dönem arkadaşlarımızla eşleşiş düello yapmaya başladık. Günlük sınavlardaki başarılarımız, düelloda kullanacağımız silahların kalitesini belirlerdi. Her düello iki kişiiden birinin ölümüyle sonuçlanırdı. O zamanlar bunda bir tuhaflık görmüyorduk; sanki yanındaki insanı öldürmek için elinden geleni yapmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi geliyordu. Düelloyu kazanmak, Gök Tanrı'ya bir adım daha yaklaşmak demekti. Bu düellolar yedi yıl sonraki Karanlık Sınavı'na kadar böyle devam etti."

"Yaklaşık iki yıl böyle geçti. Bir gün eğitimde yine her zamanki gibi suçlu köylüleri öldürüyordum. Genelde elleri ayakları bağlı olur, ağızları kapatılırdı ki sesleri çıkmasın. O gün

birinin ağzındaki bez tam bağlanmamış, ben yanına gittiğimde ağzından düştü."

"Bana dehşet içinde bakıyordu. O gün güneş çok güzeldi, avluya boylu boyunca yayılmıştı; havada uçuşan toz zerrecikleri bile görebiliyordunuz. Kaderine razı olmuş gibiydi, titreyen bir sesle bana, 'Efendim... Bugün hava ne kadar güzel... Lütfen canımı yakmadan bitirin,' dedi."

Duan Xu'nun dudakları hafifçe kıvrıldı, sanki o adamın o anki halini hatırlamış gibiydi. Yavaşça devam etti: "O an başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Güneş parlıyor, rüzgâr yaprakları hışırdatıyordu; gerçekten de hava çok güzeldi. Sanki yıllardır süren bir kabustan uyanmış gibiydim; tüm bedenimi bir korku sardı. 'Ben ne yapıyorum?' dedim kendi kendime. 'Bu adamı neden öldürüyorum? Bu adam neden benim elimde ölmek zorunda? Bunca insanı öldürdük, gerçekten suçları var mıydı? Neden... Neden bunları daha önce hiç düşünmedim?'"

"O bir insandı; benim gibi bu dünyada yaşayan biriydi. O da güzel havayı seviyordu ama ben sadece onu öldürürken kolumun yorulmasından şikayet ediyordum."

Duan Xu hafifçe içini çekti, acı bir gülümsemeyle: "O anda bir canavara dönüştüğümü fark ettim. Dönem arkadaşlarımdan elinde ölmesem bile, bir canavar olarak yaşamanın ne anlamı vardı?" dedi.

Bulunduğu yer nefret ve pislik doluydu; beynini, kalbini, vicdanını kaybetmesi için evcilleştiriliyordu. Bir canavara, bir silaha dönüşüyordu; bir adım daha atsa geri dönüşü olmayacaktı.

Uçurumun kenarında aniden uyanmıştı.

He Simu bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki o seninle konuşan adama ne oldu?" diye sordu.

Duan Xu'nun yüzünde hiçbir fırtına kopmadı, hatta belli belirsiz bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Yine de onu öldürdüm. Öğretmenler hemen arkamda duruyordu; onu öldürmesem ölecek olan bendim. Ondan sonra seksen üç kişi daha benim elimde böyle can verdi. Sonra görevlere çıkmaya başladım, Danzhi sarayı için çalıştım;

öğrendiğim şeyler arttıkça ellerimdeki kan da çoğaldı."

Bilinci yerine geldiğinde, korku iliklerine işleyen bir parazit gibiydi artık.

Bir cehennemin içinde yaşadığını fark etmişti ama etrafı orayı cennet sanan insanlarla çevriliydi; kaçıışı yoktu.

İşin absürt yanı, oranın cehennem olduğunu düşünen tek kişi kendisiydi.

Bir ara aklını kaçıracığını sandı. Eğer Tianzhixiao'nun ona öğrettiği her şey, tüm o prensipler yalansa; çocukken okuduğu o klasik eserlerin doğru olduğunu nasıl bilebilirdi? Nasıl bir dünyada yaşıyordu? Ne doğrudu, ne yalandı; hangi kurala uymalıydı?

Henüz on yaşlarındaydı, neye dönüşeceğini bilmiyordu. Değişmeye başladığını hissediyordu; öldürmekten zevk almaya, şiddeti arzulamaya, hayatı küçümsemeye başlamıştı. Ama nasıl tekrar "insan" olacağını bilmiyordu.

Eskiden ezberlediği o şiirler, o yazılar; ezberlerken anlamını hiç bilmediği o kelimeler, hafızasının derinliklerinden fırlayıp Tianzhixiao'nun onda yarattığı o vahşetle pençeleşmeye başladı.

Bu çatışmanın içinde, dünyanın nasıl olması gerektiğine dair kendine bir yol çizmeye çalıştı.

Yamuk büyüyen kemiklerini kırıp yeniden doğrulttu, çürüyen etlerini kesti; ama dışarıya karşı hâlâ o ucube çarpık haliyle görünmek zorundaydı. Herkesten daha soğuk, daha fanatik, daha sadıkmış gibi davrandı; ancak böyle ustasını ve yoldaşlarını kandırabilirdi.

İçindeki vahşeti zincire vurdu ve kendine defalarca fısıldadı: "Uyanık kal, uyanık kal... Canavara dönüşemezsin."

"Bir gün güneşin altına döneceksin, adını geri alacaksın ve onurlu bir insan olarak yaşayacaksın."

Böylece yedi yıl geçti; tam iki bin beş yüz elli altı gün ve gece.

"Tianzhixiao'dan ayrılırken yemin ettim; bir gün On Yedi Eyaleti geri alacağım ve kuzeydeki bu absürt düzene son vereceğim."

He Simu ay bardağını bıraktı. Duan Xu'nun yatağının kenarına oturdu, elini uzatıp adamın vücudundaki o irili ufaklı eski yaraların üzerinde gezdirdi, sonra gözlerine baktı.

Bu gencin gözlerinde artık huzurlu bir dürüstlük vardı; o dibi görünmeyen karanlık kuyuya güneş doğmuştu, derinlerdeki o gizli yerler seçilebiliyordu.

He Simu düşündü; belki de o, o köylülerin ellerindeki ipleri çözmek, ağızlarındaki bezleri çekip almak ve onların güneşin altında birer insan gibi yaşamalarını sağlamak istiyordu. Belki de bir daha hiç kimsenin, kendisi gibi, On Beş gibi, yalanlar ve katliamlar içinde kendini kaybetmemesini arzuluyordu.

O On Yedi Eyaleti kurtarmak, aslında yıllar önceki o küçük "On Yedi"yi kurtarmak gibiydi.

Zaman su gibi akıp geçmişti ama o suların altında ne fırtınalar kopmuştu.

He Simu'nun gözlerinde pek acıma yoktu, sadece bir sakinlik vardı: "Peki, başardın mı? Artık bir silah değil misin? Gerçekten bir 'insan' mısın?"

Duan Xu'nun kirpikleri titredi. O kendinden emin anlatımı ilk kez sekteye uğradı, hafifçe gülümseyerek: "Sanırım bir insanım... Ama pek normal sayılmam," dedi.

He Simu onun gözlerinin içine baktı, aniden gülümsedi ve yanağına hafifçe vurdu. Duan Xu yarasına dokunulunca hafifçe inledi. He Simu konuştu: "Kendini bir eşya gibi onararak, yamayarak büyümüşsün. Bunca yıl, bunca pisliğin içinde... Yine de ruhun yamulmamış."

Duan Xu bir an kalakaldı, kısık sesle güldü: "Öyle mi dersin..."

"Normal nedir, anormal nedir? Küçük general, küçük tilki, ahit ortağım... Sen sadece hayatta kal, bu dünyadaki ömrünü sürdür, hayallerini gerçekleştir ve sonra huzur içinde öl; işte en normal hayat budur."

Duan Xu bir süre sessiz kaldı. He Simu'ya yaklaştı, yatak perdesinin gölgesinden çıkıp yüzünü güneşe verdi; ışığın gözlerine dolmasına izin verdi.

Belki güneş gözünü aldığı içindi, gözleri hafifçe kısıldı, ince bir buğuyla kaplandı.

Yavaşça sordu: "Beni teselli mi ediyorsun?"

"Hayır, seni teselli etmek gibi bir niyetim yok, sana acımiyorum bile. Küçük general, hayalet kayıtlarında ne acı hayatlar gördüm ben, seninki onların yanında pek bir şey sayılmaz. Bu yüzden söylediklerimin gerçek olduğuna inanabilirsin." He Simu'nun ifadesi sakın ve kararlıydı.

Duan Xu bir süre kadına baktı. Bir an için onun arkasındaki o upuzun yılları, kendi acılarını boğan o uçsuz bucaksız zaman nehrini görür gibi oldu. Aniden gülümsedi; gözleri bir yıldız denizi gibi parlıyordu.

Elini uzatıp kadının giysisinin yenini tuttu, her zamanki gibi af dileyen bir çocuk edasıyla hafifçe sallayarak: "Teşekkür ederim, Simu," dedi.

He Simu bu laubali tavrını şimdilik görmezden geldi, kaşlarını kaldırarak tekrarladı: "Simu?"

"Hükümdarım, size Simu diyebilir miyim?"

"Senden neredeyse dört yüz yaş büyüğüm, konuşmadan önce iyi düşünmeni tavsiye ederim."

"Çok seviyorum..." Duan Xu duraksadı.

He Simu sordu: "Neyi seviyorsun?"

Duan Xu, o pırıl pırıl, bembeyaz dişli delikanlı haliyle gülümsedi.

"Adını seviyorum. Sana bir dilek sunuyorum; bir kez beş duyumu sana vermem karşılığında, bana sana 'Simu' demem için izin ver."

30. Bölüm: Gelenler

Duan Xu'nun kafasında kesin bir tahta eksikti.

He Simu, "İlk pazarlık şartı elini tutmamdı, ikincisi ise adıyla hitap etmek; bu küçük generalin mantığı gerçekten çok tuhaf," diye düşündü.

Ancak son zamanlarda He Simu, Duan Xu'nun bu nev-i şahsına münhasır hallerine o kadar alışmıştı ki, bu sözü duyduğunda şaşkınlığı sadece bir an sürdü ve hemen eski sakinliğine döndü.

"Benden çok daha değerli şeyler isteyebilirdin; hayallerini gerçekleştirmene yardım edecek şeyler... Ama sen bu hakkını böyle boşa harcıyorsun."

Duan Xu ise başını salladı ve kendinden emin bir şekilde: "Bu benim dileğim, boşa harcamak değil," dedi.

He Simu bir süre Duan Xu'ya baktı; sanki o yakışıklı ve sevimli yüzünün altında başka bir niyet arıyor gibiydi. Ama adam ona o kadar samimi bakıyordu ki, neredeyse alnına "saf ve dürüst" yazdıracaktı.

Bu dilek gerçekten de hiçbir işe yaramayan, hatta haddini aşan bir dilekti. Ama bu küçük general ne onun bir tebaası ne de bir askeriydi; üstelik topu topu yüz yıl sonra toprak olup gidecekti. Bir iki kez adıyla seslenmesinden bir zarar gelmezdi.

He Simu: "Peki madem, böylece bana iki borcun oldu," dedi.

"Kendimi biraz daha iyi hissedince ödeyeceğim, aklımda," dedi Duan Xu neşeyle.

He Simu, Duan Xu'nun pantolonunu çıkarma niyetini tamamen unutmuş gibiydi; Duan Xu da bu durumdan gayet memnundu.

İki gün sonra Mareşal Qin, Shuozhou'ya ulaştı. Şehri kontrol eden dört ordunun generalleri de bir sonraki hamleyi planlamak üzere burada toplandılar.

Duan Xu'nun yaraları henüz tam kapanmamıştı; üstelik normal birinden çok daha fazla acı çekiyordu. He Simu ona her dokunduğunda inliyor, ağır zırhları asla giyemiyordu. Ama diğer generallerin tam teçhizatlı, görkemli zırhları içinde, yüksek atların üzerinde şehre girişini görünce; Duan Xu'nun ortaya çıkmaması küstahlık, zırhsız çıkması ise çıtkırlıdımlık olarak algılanacaktı.

Duan Xu, kale kapısından generallerin gelişini izlerken gülümseyerek iç çekti.

O sırada Chenying de endişeyle sordu: "General ağabey, Xiaoxiao abla pansuman yaparken çok canının yandığını söyledi, yine mi savaşa gideceksin?"

Chenying, manevi kardeşi olarak kabul edildiğinden beri onun peşinden ayrılmıyor, adeta küçük bir gölge gibi dolaşıyordu.

Duan Xu gülümsedi; içinden, "Canım yanıyor çünkü ablanın eli çok ağır," diye geçirdi.

"Savaş hemen başlamayacak ama şu anki durum da bir nevi savaş sayılır. Daha yolun başında büyük bir başarı kazandım; Tabai dışındaki ordu mensupları beni pek tanımaz. Haliyle bir yanları merak ediyor, bir yanları gözdağı vermek istiyor; belki biraz da yaranma niyetleri vardır. Ama Mareşal Qin ile benim ailem farklı siyasi taraflarda; ordudaki terfiler Mareşal Qin ve Başbakan Pei'nin elinde, bana yaranmaları bir işe yaramaz."

Duan Xu'nun bu sözleri Chenying'in kafasını iyice karıştırdı. Çocuk şaşkın gözlerle ona bakınca, Duan Xu eğilip başını okşadı: "Anlamasan da olur, sadece aklında tut. Benimle Güney Başkent'e geldiğinde, insan ilişkilerinin bundan çok daha karmaşık olduğunu göreceksin."

Bir an duraksadıktan sonra gülümsedi: "Öyleyse, onlara güzel bir gösteri sunalım."

Generalleri ağırlama işi genelde Wu Shengliu ve Meng Wan'a düşerdi. Wu Shengliu ordudaki dengeleri iyi bilir, Meng Wan ise titiz ve nazik tavrıyla kusursuz bir ev sahipliği yapardı.

Mareşal Qin ve diğer generallerin toplandığı sabah, Mareşal tüm komutanların katılacağı bir strateji toplantısı talep etti.

Sonunda Duan Xu sahneye çıktı.

Çadırından çıktığında üzerinde sadece kırmızı, yuvarlak yakalı günlük bir kaftan vardı; saçları da tam toplanmamış, sadece yüksekte bir at kuyruğu yapılmıştı. Chenying yanında yürüyor, kucağında gümüşü beyaz bir zırh taşıyordu.

Duan Xu, sepetten zırhının parçalarını alıp yürürken giymeye başladı; sanki bir kır yürüyüşündeymiş gibi rahatça bağlarını bağlıyor, her parçayı acele etmeden yerine oturtuyordu. Herkesin gözü önünde, yol boyunca giyindi; bu hali Güney Başkent sokaklarında yeni bir kıyafet deniyor gibiydi.

Generallerin getirdiği askerlerin önünden geçerken, askerler şaşkınlıktan birbirlerine bakıyor, "Bu yeni general neyin peşinde?" diye fısıldaşıyorlardı.

Kimi şaşırtıyor, kimi de zırhının ne kadar zarif ve hafif görüldüğünü, nasıl yapıldığını merak ediyordu.

Mareşal Qin'in ana karargâhına vardığında tam bilekliklerini takıyordu; üstünü başını düzeltip içeri girdi. İçeride üç general çoktan yerini almıştı ve bir süredir çadırın kapısından Duan Xu'nun gelişini izliyorlardı.

Duan Xu gülümseyerek selam verdi: "Tabai Ordusu'ndan Duan Xu; Mareşal'i ve generalleri selamlarım."

Selamdan sonra, acele etmeden saç tokasını takıp saçını düzeltti; böylece hazırlığını tamamlayıp kendi yerine oturdu.

Ona gözdağı vermeyi planlayan generaller şaşkınlık içindeydi; tıpkı askerleri gibi bu duruma bir anlam verememişlerdi.

Duan Xu'nun arkasında duran Chenying, Duan Xu'nun ona öğrettiği sözleri zihninde tartıyordu:

— "Düşmana karşı şaşırtma taktiği uygulanır. Önce davranıp dikkat dağıtmalı, kafa karıştırmalısın. Karşı tarafı tereddütte bırakmalı, hareketsiz kılmalısın."

Duan Xu sanki hiçbir şey fark etmemiş gibi neşeyle konuştu: "Bendeniz buralarda yeniyim, sizlerle ilk kez tanışıyorum. Lütfen tecrübelerinizi benden esirgemeyin."

Mareşal Qin, çadırın başköşesinde oturuyordu. Elli

yaşlarındaki bu yaşlı kurt sakın görünüyordu; bakışlarını Duan Xu'nun üzerinde kısa bir süre gezdirdikten sonra başka yöne çevirdi: "General Duan genç yaşına rağmen büyük bir yetenek. Shuo Zhou'da iki ay boyunca yirmi binlik Danzhi ordusuna direndi, hatta düşman ordugahına sızıp Awu'erqi'yi öldürerek savaşın gidişatını değiştirdi. Bu başarılarını saraya bildirdim, yakında ödüllendirileceksin."

Sanki Duan Xu'yu Shuo Zhou'ya ölüme gönderen kendisi değilmiş gibi konuşuyordu.

Duan Xu gülümseyerek elini göğsüne koydu: "Vatan ve millet için ne gerekirse yapılır. Generallimin bana güvenip bu mühim görevi vermesi benim için bir onurdur; ne mutlu ki yüzünüzü kara çıkarmadım."

Sözü biter bitmez yan taraftan bir kıkırdama duyuldu.

Duan Xu göz ucuyla baktığında, He Simu'yu gördü; üç katlı ipek giysisiyle yanında oturmuş, çenesini eline dayamış, odadakileri umursamazca izliyordu. Duan Xu'nun ona baktığını görünce hafifçe gülümsedi ve: "Devam et," dedi.

Aslında demek istediği, "Gösterine devam et," idi.

He Simu yine ölümlülerin göremeyeceği hayalet formuna girip oyun seyretmeye gelmişti.

Duan Xu gülmemek için kendini zorladı; dudak kenarı hafifçe kıvrılsa da hemen ciddileşti ve Mareşal Qin ile diğer generallerle o gizli içnelemelerle dolu sohbetine geri döndü.

Danzhi ile olan bu savaşta Liang ordusu da büyük kayıplar vermişti. Yuzhou cephesinde Feng Lai'yi durdururken on binlerce asker ölmüş, Duan Xu'nun savunduğu Shuo Zhou'da ise binin üzerinde can kaybı yaşanmıştı. Şimdi Danzhi'deki iç karışıklık büyük bir fırsattı ama Liang'ın mevcut durumuyla çok fazla bölgeyi ele geçirmesi zordu.

İmparatorun emriyle Mareşal Qin, Shuo Zhou'yu tamamen kontrol altına alacak ve duruma göre hareket edecekti. Liang'ın gücü şu an en fazla iki eyalet daha almaya yetiyordu; bu yüzden saldırı yönü tartışmaların odağıydı.

İki seçenek vardı: Ya kuzeybatıdaki Luozhou ve Yunzhou'ya,

ya da kuzeydoğudaki Youzhou ve Yingzhou'ya saldırılacaktı.

He Simu generalleri bir süre dinledikten sonra, kararın çoktan Youzhou ve Yingzhou lehine verildiğini anladı. Gerekçeleri de makuldü: Youzhou ve Yingzhou stratejik geçitlerdi; buraları almak Danzhi'nin boğazına sarılmak demekti, hatta düşman başkentine kadar yol açılırdı. Ayrıca Yingzhou, mevcut imparatorun atalarının memleketiydi; yıllardır düşman elinde olması imparator için bir utanç kaynağıydı. Orayı geri almak imparatoru çok mutlu edecek, büyük bir başarı sayılacaktı.

Ancak bu kararı Duan Xu'ya önceden bildirmemişlerdi.

Duan Xu ellerini dudaklarının önünde birleştirmiş, generallerin strateji tartışmalarını izliyordu; bakışlarında hem alaycı hem de umursamaz bir ifade vardı. Mareşal Qin onun uzun süredir sessiz kaldığını fark edip adet yerini bulsun diye fikrini sorduğunda, Duan Xu kısık sesle güldü ve: "Youzhou ve Yingzhou elbette çok değerli ama bence asıl hedef kuzeybatıdaki Yun ve Luo eyaletleri olmalı," dedi.

Bu söz generallerin kaşlarını çatmasına neden oldu. Duan Xu gülümseyerek devam etti: "Youzhou bir geçit, doğru; orası Danzhi'nin can damarıdır. Huqi halkı bozkırlardan gelir, tehlikeye karşı çok hassastırlar. Eğer Youzhou'ya saldırırsak, saraydaki taht kavgası ne kadar büyük olursa olsun, tüm anlaşmazlıkları bir kenara bırakıp bize karşı birleşirler. 'Kardeşler ev içinde kavga etse de dışarıdan gelen saldırıya karşı birleşir' sözünü sadece biz Hanlar bilmiyoruz."

"Danzhi'nin seçkin birliklerinin ne kadar korkunç olduğunu unuttunuz mu? Güneyde nehirler ve bataklıklar var, orada onları durdurabiliyoruz; ama düzlükte onlarla karşılaşırırsak sonucun ne olacağını hepiniz biliyorsunuz. Yingzhou'ya gelince..." Duan Xu gülümsedi; neredeyse, "Orayı sadece imparatorun gönlü hoş olsun diye istiyorsunuz, başka bir işe yaradığı yok," diyecekti.

Mareşal Qin sakince çayından bir yudum aldı. Onun sağ kolu olan Komutan Wang hemen söze girdi: "General Duan, bunun tarihi bir fırsat olduğunu biliyor olmalısın. Danzhi ordusuyla aramızda bir fark olduğu doğru ama düşman karıştığı şu an

Youzhou'yu almazsak bir daha fırsat bulamayız. Youzhou'yu bir kez aldık mı, coğrafi avantaj sayesinde Huqilerin orayı geri alması imkansızlaşır. Danzhi sarayı şu an birbirine girmiş durumda, ordularını o kadar çabuk toparlayabileceklerini sanmıyorum; aksine barış masasına oturabilirler."

Duan Xu gülümsedi. "Ben yıllarca o sarayda yaşadım, orayı sizden çok daha iyi tanıyorum," diyemezdi elbet. Bir an sustu ve aniden: "Görüyorum ki generallerim üzerimdeki bu zırhla çok ilgileniyorlar," dedi.

— "Zırhla mı ilgileniyorlar?" Hayır, onun bu tuhaf tavırlarıyla ilgileniyorlardı.

Duan Xu istifini bozmadan devam etti: "Bu zırhı sekiz yaşındaki kardeşim bile rahatça taşıyabilir ama o kadar dayanıklıdır ki ne kılıç işler ne mızrak. 'Tianlu' denilen bir madenden yapılmıştır. Bu maden hem çok hafif hem de çok serttir; işlendiğinde ağır zırhların yerini tutar. Ama Liang'da bu zırhlardan çok az var, bir tanesi yüz altından fazladır; Mareşal nedenini bilir. Çünkü Liang'da bu maden çıkmaz; Tianlu madeninin yurdu, adını aldığı Luozhou'dur. Danzhi, Luozhou'yu işgal ettiğinde cahilce bir katliam yaptığı için madeni işleme yöntemini bilmiyorlar; yıllardır bizden bu yöntemi çalmaya çalışıyorlar ama başaramadılar."

O sırada Duan Xu'nun arkasında duran Chenying, Duan Xu'nun ona öğrettiği sözlerin ikinci kısmını hatırladı:

— "Sadece kafa karıştırmak yetmez; o gizemin içine gerçek, somut bir şeyler de katmalısın ki insanların iştahı kabarsın."

"Sadece bu da değil. Yunzhou'da at yetiştirmek için uçsuz bucaksız meralar var. Liang topraklarında iyi mera olmadığı için savaş atı sıkıntısı çekiyoruz, süvari birliğimiz zayıf. Eğer Yunzhou'yu alıp at yetiştirme merkezi yaparsak, süvarilerimizin gücü katlanır; Danzhi ordusuyla aramızdaki fark iyice kapanır. Üstelik Danzhi'nin kuzeyde devasa bozkırları var, Yun ve Luo eyaletlerini pek önemsemezler; oraları almak hem daha kolay olur hem de düşmanın bam teline dokunmamış oluruz."

Duan Xu, Danzhi hakkındaki bilgisini kullanarak tüm

avantajları ve dezavantajları bir bir sıraladı. Çadırda bir süre sessizlik oldu. Sonunda Mareşal Qin ağır ağır konuştu: "General Duan'ın söyledikleri mantıksız değil; Yunzhou'nun meraları ve Luozhou'nun madenleri gerçekten mühim kaynaklar. Ama—"

He Simu, Mareşal Qin ile aynı anda "ama" kelimesini mırıldandı. Biliyordu ki önceki sözler sadece nezaketti, asıl karar "ama"dan sonrasındaydı.

"Ama savaşta fırsatlar anlıktır, bir seçim yapmak gerekir; küçük çıkarlar uğruna büyük davayı feda etmemeliyiz. Youzhou düşmanın kalbidir; orayı almak yıllarca sürecektir bir barış demektir. Diğer tüm generaller Youzhou ve Yingzhou'nun en doğru seçenek olduğu görüşünde. General Duan..."

Mareşal Qin gerisini getirmedi. Belli ki Duan Xu'yu dışlayarak verdikleri bu kararı, onun itirazıyla değiştirmeye niyetleri yoktu.

Duan Xu'nun bakışları çadırdakilerin yüzünde tek tek gezindi. He Simu tam onun yeni bir savunma yapacağını beklerken, Duan Xu aniden neşeyle güldü ve: "Bendeniz toyum, tecrübem azmış. Madem büyüklerim bir yön belirlediler, bana da sadece tam destek vermek düşer. Başka sözüm yoktur," dedi.

He Simu şaşkınlıkla Duan Xu'ya baktı. "Onlar da Youzhou'nun zorlu olduğunu biliyorlar; niyetleri düşmanı barışa zorlamak. Bir kez barış imzalandı mı büyük bir savaş için bahane kalmaz. Senin o On Yedi Eyaleti geri alma hayalin muhtemelen bu ömürde gerçekleşmeyecek," diye düşündü.

Duan Xu, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, bildiğini ifade edercesine hafifçe başını salladı ve fısıldadı: "Laf kalabalığına gerek yok."

31. Bölüm: Temas

Generaller Youzhou'ya saldırı stratejisini tartışmaya başladığında, Duan Xu "Tüm gücümle eşlik edeceğim, başka sözüm yok," dedikten sonra gerçekten de ağzını sıkıca kapattı. Sabırsız bir tavır sergilemiyor, aksine bir hikâye anlatıcısını dinleyen nazik bir konuk gibi generallerin sözlerini gülümseyerek, dikkatle dinliyordu.

He Simu içinden, *Bu küçük generalin zihninde yine ne kötülükler dönüyor acaba*, diye geçirdi.

"Tabai Ordusu'nda gökyüzüne bakıp hava durumunu eşsiz bir isabetle tahmin edebilen iki sıra dışı yetenek olduğunu duydum. Çok merak ediyorum, acaba General Duan beni onlarla tanıştıracak mı?"

Tartışmanın hangi noktasına geldiği bilinmez ama Chengjie Ordusu'ndan General Yin, konuyu aniden Tabai'nin gökyüzü gözlemcisi "He Xiaoxiao"ya getirmişti.

He Simu çenesini eline yaslayıp gözlerini Duan Xu'ya çevirdi ve hafifçe gülümseyerek "Ya?" dercesine mırıldandı.

Duan Xu onunla bir an göz göze geldi, çayından birkaç yudum aldı ve istifini bozmadan konuştu: "General Yin'in bilmediği bir şey var. Bu sıra dışı yetenek olan Matmazel He, yaşı küçük ve mizacı zayıf biridir. Liangzhou'daki katliamdan sağ kurtulduğu için zaten ağır bir travma geçirdi. Bir süre önce Shuozhou kalesindeki savaş o kadar şiddetliydi ki korkudan hastalandı. Hâlâ sebepsiz yere yatağa düşüp derin uykulara dalıyor. Generalim, sizden yayılan bu savaşçı ve heybetli hava onu yeniden ürktür diye korkarım; ona iyilik yapalım derken zarar vermeyelim."

General Yin'in bu "adam çalma" girişimi daha en baştan kayaya çarpmıştı. Şaka yollu devam etti: "Büyük düşman kapıdayken, General Duan böyle bir yeteneği kendine saklamamalı. Youzhou'nun havası değişkendir; benim Chengjie

Ordum öncü birlik olacak, rüzgârı ve yağmuru önceden sezecek böyle iki gözlemciye tam da ihtiyacımız var. General Duan nezaket gösterip bu ustayı bana ödünç verir mi acaba?"

Mareşal Qin bir şey söyleyecek gibi oldu ama Duan Xu ondan önce davranarak, gayet açık ve kesin bir dille kestirip attı: "Vermem."

General Yin'in yüzündeki gülümseme öylece asılı kaldı; ne devam edebildi ne de geri çekilebildi.

Duan Xu çay bardağını bıraktı, yüzündeki o gülümseyen ifadeyi bozmadan ekledi: "Hayatta insanın arzularının onundan sekiz dokuzu boş çıkar. Tıpkı benim Shuozhou kalesinde kuşatılmışken desteğe çok ihtiyaç duymam ama ortalıkta tek bir gölge bile görememem gibi... He Xiaoxiao benim gözlemcimdir; doğal olarak ben neredeysem o da oradadır."

Bu imalı sözler Mareşal Qin'in gözlerini hafifçe kısmasına neden oldu. Mareşal, "General Duan, ordu çıkarıp seni kurtarmadığım için bana içerliyor musun yoksa?" diye sordu.

"Mareşal Yuzhou cephesinde kapana kısılmıştı, eli kolu bağlıydı; bunu anlıyorum." Duan Xu'nun tavrı son derece doğaldı, yüzünde en ufak bir sitem izi okunmuyordu.

Mareşal Qin'in bakışları uzun süre Duan Xu'nun üzerinde asılı kaldı, sonra yavaşça önüne döndü. Bu konuyu daha fazla deşmedi ve birkaç cümleyle sohbeti başka yöne kaydırды. General Yin'in adam devşirme girişimi sert bir kayaya çarpmış ve sonuçsuz kalmıştı.

He Simu belindeki Ruhlar Hükümdarı Kandili'nin yeşim kolyesiyle oynarken, bir General Yin'e bir de Duan Xu'ya baktı ve gülümseyerek sordu: "Ne o, bu General Yin'i yiyeceğimden mi korktun?"

Duan Xu başını iki yana salladı ve neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla cevap verdi: "Tipi pek iyi değil, göz zevkini bozmasından korktum."

He Simu hafifçe güldü ama bir şey söylemedi.

Strateji tartışması öğle vakti sona erdi ve generaller öğle yemeği için dağıldı. Tartışmaya en ufak bir katkıda bulunmayan

Duan Xu, nezaketle diğer generallerin çadırdan çıkmasını bekledi. Ardından Mareşal Qin'e usulünce veda edip küçük manevi kardeşiyle birlikte karargâhtan ayrıldı.

Mareşal Qin, Duan Xu'nun rahat ve dik yürüyen sırtına bakarken, yaşlı gözlerinde karmaşık duygular belirdi. Yardımcısı yanına gelip, "O zamanlar Yuzhou'da kendi başımızın çaresine zor bakıyorduk, o ise kalkmış sizi içten içe suçluyor. Siz ise geçmiş bir kenara bırakıp savaş raporunda onun başarılarını öve öve bitiremiyorsunuz. Ona karşı fazla nazik davranmıyor musunuz?" dedi.

Mareşal Qin başını salladı ve sakince cevap verdi: "Duan ailesinin sarayın en tepesine ulaşacak gücü var; onu bastırmak istesen de bastıramazsın."

Duan Xu'yu Shuozhou'ya yerleştirirken amacı onu bir yem olarak kullanmaktı ama bu yem, koca balığı mideye indirmişti. Bu her daim gülümseyen, ne düşündüğü kestirilemeyen genç, belki de gerçekten bir dahiydi.

Dahi olmasına dahiydi ama ne yazık ki farklı kamplara aittiler; arkalarındaki güçlerin arasındaki düşmanlık ve çıkar çatışmaları o kadar derindi ki, onu kendi safına çekmesi imkânsızdı.

Mareşal Qin iç geçirerek oturduğu yerden kalktı.

Chen Ying, Duan Xu ile birlikte böyle önemli bir ortama ikinci kez girdiği için çok heyecanlıydı. Geri döndüklerinde koşa koşa odaya girdi ve esneyerek dışarı çıkan He Simu ile karşılaştı. Çocuk başını kaldırıp seslendi: "Xiaoxiao Abla, yine mi yeni uyandın!"

He Simu çocuğun saçlarını karıştırarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bugün General Ağabeyimle birlikte bir sürü başka general ve hatta bir mareşal gördüm!"

"Güzel, ufkun açılmıştır."

Chen Ying biraz endişeli görünüyordu: "Sanki diğer generaller ağabeyimden pek hoşlanmıyor gibiydi."

"Vay, insanların yüzünü okumayı da öğrenmişsin."

"Diğer generaller seni götürmek istedi ama ağabeyim vermedi. Bence ağabeyim de senden hoşlanıyor, siz birbirinize aşkınsınız!" dedi Chen Ying heyecanla.

"..."

Bu kez He Simu endişeyle Chen Ying'e baktı. Bu çocuğun meraklarına bakılırsa, ileride çöpçatanlık yapmasından korkuyordu.

Başını sallayarak, "Nereden çıkarıyorsun bunları? Duan Shunxi denilen o adam baştan aşağı sahtedir," dedi.

Bir an duraksadı, sonra hafifçe gülümsedi.

Ama belki de bu dünyada ondan daha gerçek biri yoktu. Duan Xu olduğunu söylemişti ve dileği kuzey kıyısındaki on yedi eyaleti geri almaktı.

Bunların hepsi meğer gerçekmiş.

Sadece Tianzhixiao'da hayatta kalmak için tüm gücünü harcamış, Büyük Liang'a kaçmış, sınavda ikinci olmuş, devlet dairesine girmiş, sınır generali olarak atanmış ve düşman ordusunu bozguna uğratmıştı. Bugüne kadar gelebilmişti ama sadece bir Shuozhou'yu geri alabilmişti.

Geri alması gereken on altı eyalet daha onu bekliyordu.

"—Gidilecek daha çok yol var ama ben... çok yorulдум."

He Simu, Shiwu öldükten sonra Duan Xu'nun o çılgın kahkahayı kesip başını eğerek bu cümleyi fısıldadığı anı hatırladı.

Ölümlülerin bir ömrünü her zaman bir göz kırpmı kadar kısa bulurdu ama nedense şu an bu gencin ömrü ona çok uzun, ucu bucağı görünmez geliyordu.

Gece olduğunda He Simu, mühür ortağı olan küçük generalin yarasının ne durumda olduğunu görmek, pansumanını yapmak için yanına gitti. Bir an için kendini, domuzun semirip semirmediğini kontrol eden ve ne zaman kesileceğini hesaplayan bir kasap gibi hissetti.

Fakat o gece "domuzcuk" ona gülümseyerek, "Bence beni kesmenin vakti geldi," dedi.

Aslında Duan Xu'nun tam olarak söylediği şeydi: "Çok acıyor, dokunma hissini şimdi ödünç alsan olmaz mı? Hem sen mutlu olursun hem de ben bu azaptan kurtulurum."

Bugün zırhlar içinde bütün sabah oturmuştu; zırhı hafif olsa da vücudundaki yaralar yeniden kanamaya başlamıştı, beyaz içliği kan lekeleri içindeydi.

Düşman karargâhında önüne geleni biçerken, Shiwu ile düello yaparken acı hissetmeyen bir iblis gibiydi ama şimdi çocuk gibi sızlanıp duruyordu.

He Simu ona bir bakış attı ve sakince, "Acı, canlıların kendini koruma mekanizmasıdır; acı hissinin olmaması daha tehlikelidir," dedi.

Duan Xu yatağa yüzüstü uzanmış, sırtındaki yaraya pansuman yapılmasına izin veriyordu. Boğuk kahkahası yastığın altından duyuldu, başını çevirip konuştu: "Bakıyorum da yaşın epey var. Öldüğünde çok genç olmalısın ama benden neredeyse dört yüz yaş büyüksün. Yani üç yüz yıldan fazladır kötü ruh olmalısın; nasıl oluyor da canlılara dair her şeyi bu kadar iyi biliyorsun? Üstelik pansuman yaparken ellerin çok maharetli... ama biraz ağır."

He Simu'nun eli bir an duraksadı, sonra sargıyı aniden sıktı. Duan Xu hemen acıyla bir çığlık attı.

"Beni deneyecek kadar enerjin kaldığına göre, iyileşme sürecin iyi gidiyor demektir. Bu gece dokunma hissini ödünç alacağım," dedi He Simu sakince.

Duan Xu başını çevirip ona baktı, parlak bakışlarını onun gözlerinin derinliklerine dikti ve gülümsedi: "Seni denemiyorum."

"Ya?"

"Seni tanımaya çalışıyorum, He Simu'yu tanımak istiyorum."

Tanımak mı?

Zemheriyi görmemiş ağustos böceği buzu ne bilsin; bir ölümlü onu nasıl tanıyabilirdi, neden tanımak istesindi ki?

He Simu onun berrak gözlerine bakarak, "Sana 'Simu' demene izin vermem, yakınlaştığımız anlamına gelmez. Küçük general,

beni tanımak için boşuna nefes tüketme; sen sadece hayatta kalmaya ve benimle ticaret yapmaya bak," dedi.

Duan Xu onunla bir süre bakıştı, gözlerinin içi gülerek gülümsedi ama itiraz etmedi. Bu ifadesi, karargâhta "başka sözüm yok" dediği andakiyle tıpatıp aynıydı.

Beş duyuyu ödünç almak için kendi bedenini kullanması gerekiyordu. He Simu, "He Xiaoxiao"nın bedenini odada bıraktı ve yeniden Duan Xu'nun yatak odasına girdi. Duan Xu çoktan yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, üzerinde beyaz bir içlikle onu bekliyordu.

Dizlerinin üzerinde birkaç mektup vardı; He Simu'nun geldiğini görünce mektupları ateşe verdi. Mektuplarda sadece hayal meyal "tamamlandı" kelimesi seçilebiliyordu.

He Simu mektuplara kısa bir bakış atıp gözlerini Duan Xu'ya çevirdi. Duan Xu'nun koyu renk gözlerinde mum ışığı yansıyor; gülümseyerek elini ona uzattı. Uzun ve ince parmakları bir bilgine aitmiş gibi duruyordu.

"Hadi gel," dedi.

Sanki o, He Simu'dan daha sabırsızdı.

He Simu ona baktı; koynundan çıkan parlak inci yavaşça süzülüp Duan Xu'nun avucuna düştü.

İnci soğuktan, üzerinde He Simu'nun ölüm enerjisini taşıyordu.

Duan Xu parmaklarını kapatıp inciyi kavradı; He Simu'nun buz gibi eli de incinin üzerine kapandı. Kadın gözlerini kapattı, belindeki Ruhlar Hükümdarı Kandili belli belirsiz mavi bir ışık yaymaya başladı.

Bir anda bilinmez bir yerden gelen güçlü bir rüzgâr ikisini de sarmaladı; He Simu'nun uzun saçları ve gümüş tokaları rüzgârda uçtu. İnci parlamaya başladı, içindeki kat kat kırmızı mühürler ortaya çıktı. Bu mühürler bir dişli çark gibi hızla dönmeye başladı, ta ki iki mühür havaya yükselip ikiye bölünerek Duan Xu ve He Simu'nun alınlarına karışana kadar.

He Simu'nun alnında, bembeyaz karın üzerine düşmüş bir damla kan gibi küçük, kırmızı bir ben belirdi; Duan Xu'da da

aynısı vardı.

İncinin ışığı söndü, rüzgâr dindi, dünya her zamanki gibi sessizliğe büründü. He Simu yavaşça gözlerini açtı ve Duan Xu'nun kendisine dikilmiş bakışlarıyla karşılaştı; gözleri uçsuz bucaksız bir gökyüzü gibi derindi.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. He Simu aniden elini uzatıp Duan Xu'yu yatağa itti; inci yatak örtülerinin arasına yuvarlanıp yarı yarıya gizlendi.

Duan Xu gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Daha bir şey söyleyemeden, He Simu'nun elinin yanağına dokunduğunu hissetti. Parmakları pürüzsüz teninde gezindi; o bembeyaz parmaklar sanki biraz sıcaklık kazanmıştı.

Kadının uzun saçları adamın üzerine dökülüyordu. Bakışları o kadar yakıcıydı ki, kendi gözlerinden adamın gözlerinin içine akıyordu. Duan Xu bir an için söyleyeceği tüm şakaları unuttu.

"Deri," diye fısıldadı He Simu, dudaklarını hafifçe aralayarak.

Eli adamın yüz hatları boyunca ilerledi, sonra dudaklarına indi. Duan Xu'nun dudakları ince ve açık renkliydi; dudak kenarları doğuştan hafifçe yukarı kıvrıktı, sanki her an gülümseyecekmiş gibi yumuşak ve sıcaktı.

"Dudaklar."

Parmak uçları dudaklarda kısa bir süre konakladı, sonra burnunun kenarına kayd.

Gözleri parlayarak, "Nefes," dedi.

Sonra parmakları yavaşça aşağı indi, yüzünün yanından süzülüp ince boynunu kavradı. Duan Xu gözlerini kırpmadan He Simu'ya bakıyordu, tüm bedeni gevşemişti, direnmiyordu; kadının eli de boğazını sıkıyordu zaten.

"Nabız."

Dünyayı yeni tanıyan bir çocuk gibi, hissettiği her şeyi birer birer isimlendiriyordu.

Sözü biter bitmez He Simu aniden eğilip başını Duan Xu'nun göğsüne yasladı. Yanağı adamın ince içliğine değdiğinde, Duan Xu bir anda kaskatı kesildi.

Kadın, zaman donmuşçasına sessizce göğsünde yattı. Bir süre sonra hafifçe gülerek başını kaldırdı ve ona baktı; o büyüleyici yüzünde saf bir haz okunuyordu.

"Kalp atışı."

Duan Xu'nun gözleri titredi. Tam o sırada He Simu ona iyice yaklaştı ve her kelimenin üzerine basarak sarsıcı bir emir verdi:

"Isır beni."

Duan Xu donakaldı. He Simu'nun ifadesine bakarak alçak sesle tekrar etti: "Isırayım mı?"

"Evet, boynumu ısır." He Simu yüzünü yana çevirerek bembeyaz, ince ve uzun boynunu ona sundu; emrini gayet kayıtsızca vermişti.

Pencerenin aralığından sızan rüzgâr mum ışığını titretti, ışık ve gölge kadının boynunda kararsızca dans etti.

Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra başını kaldırdı, üst gövdesini hafifçe doğrulttu. Bir eliyle kadının ensesindeki saçları kavradı, diğer eliyle yanağını destekledi; ağzını açıp hiç çekinmeden, yavaşça boynuna iki küçük ısırık kondurdu.

Kan çıkmadı ama kırmızı izler kaldı.

He Simu kaçmadı, sadece sakince ve alçak sesle konuştu: "Acıyor."

Bu "acıyor" deyişinde zayıf bir tını yoktu; He Xiaoxiao kılığına girdiğindeki o zavallı halinden çok uzaktı ama yine de Duan Xu'nun kulaklarına ve kalbine batan küçük buz parçaları gibiydi.

Duan Xu'nun kirpikleri titredi.

Kadın hiçbir şeyin farkında olmadan başını çevirip ona baktı. Nefeslerinin birbirine karıştığı o mesafede, yeni bir şey keşfetmiş gibi hafifçe gülerek, "Demek yediğim o insanlar, ölmenden önce bunu hissediyordu," dedi.

Dünyanın böyle mucizevi bir yüzü de varmış.

Deri, dudaklar, nefes.

Pürüzsüz, yumuşak, sıcak.

Nabız küçük bir saat gibi tıkır tıkır, kalp atışı küçük bir davul

gibi güm güm. Titrek ve ılık, narin ve canlı; kanın kaynaması gibi kavurucu.

Acı çok tuhaftı; rahatsızlık ve huzursuzluğun bir karışımı, keskin ve belirgin bir uçu.

Peki ya adam saçlarını tuttuğunda, yanağı boynuna sürtündüğünde hissettiğı o tarif edilemez, acıdan tamamen farklı olan o ince sızı neydi?

Tüm bunlar... "yaşamak" mıydı?

Duan Xu ona derin derin baktı, gözlerinin içi gülerek neşeyle gülümsedi: "Ruhlar Hükümdarı Hazretleri, Simu... Canlıların dünyasına hoş geldin."

32. Bölüm: Diken

He Simu alçak sesle kelimeyi tekrar etti: "Yaşamak."

Duan Xu'nun parmakları kadının saçları arasında kayıtsızca gezindi. Gözlerini kaldırıp açıkça bir deneme yaptı: "Sen hiç gerçekten yaşamadın mı?"

He Simu'nun yakıcı bakışları aniden soğudu. Gözlerini kısarak bu her daim cüretkâr adama tehlikeli bir bakış attı; sanki ona meydan okumak bu adamda bir alışkanlık haline gelmişti.

Duan Xu ise bakışlarını kaçırmadı, masum ve dürüst bir gülümsemeyle ona karşılık verdi; gözlerinde mum ışığının parıltıları yavaşlıyordu.

Ancak He Simu'nun bakışları keskinlikten yavaş yavaş bir şaşkınlığa dönüştü; Duan Xu'yu cezalandırmak için kullanmak istediği büyü işe yaramamıştı. Kendi ellerini havaya kaldırıp gözlerinin önüne getirdi, evirip çevirdi ve fısıldadı: "Gücüm..."

Duan Xu ne kadar zeki biriydi; durumu hemen kavradı: "Duyularını benimle takas ettikten sonra büyü gücün mü yok oldu?"

He Simu ve Duan Xu aynı anda kadının belindeki Ruhlar Hükümdarı Kandili'ne baktılar. Normalde her zaman hafif mavi bir ışık yayan o yeşim kolye, şu an sıradan bir taş parçası gibiydi; mavi ışık tamamen sönmüştü.

Duan Xu başını kaldırıp tekrar He Simu ile göz göze geldi. Gözleri kısıldı, dudaklarındaki gülümseme yavaş yavaş yayıldı ve her kelimenin üzerine basarak konuştu: "Büyü gücün yok olmuş."

He Simu daha ne olduğunu anlayamadan, bir anda dünya tersine döndü ve pozisyonları değişti. Şimdi yataкта yatan oydu, Duan Xu ise üzerinde durmuş, yavaşça eğilerek ona muzipçe bakıyordu.

Yatağın dokusu teninden bile daha yumuşaktı. He Simu bir anlığına sersemledi, Duan Xu'nun o ne idüğü belirsiz bakışlarıyla karşılaşınca içinden, *Eyyvah*, dedi.

Teyzesi ona duyularını takas ettiğinde gücünün de yok olacağını, sıradan bir fani gibi kalacağını neden önceden söylememişti ki!

"Yenemeyeceğin kişiye asla direnme, yenebileceğin kişiye ise asla acıma" ilkesini benimseyen Küçük General Duan, He Simu'ya bakıp sadece gülümsüyordu; aklından ne geçtiği belli değildi.

He Simu soğuk bakışlarla uyardı: "Duyu takası sadece on gün sürer. On gün sonra gücüm geri gelecek. Eğer bana bir şey yapmaya kalkarsan, on gün sonra ölümü bekle."

Duan Xu başını yana eğdi, yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Gülümseyerek, "On gün demek..." dedi.

Eğilip kulağına fısıldadı: "O zaman ben de sadece on gün yaşarım, nasıl?"

He Simu'nun bakışları sertleşti: "Ne yapmaya..."

Cümlesini bitiremeden Duan Xu'nun eli belinin yan tarafını hafifçe kavradı. He Simu bir anda irkilerek bir top gibi büzüldü, az önce ne olduğunu anlayamamış bir halde kalakaldı.

"Bu hissettiğin şey, gıdıklanma."

Duan Xu neşeyle devam etti: "Sana bir sır vereyim; benim duyularım çok keskindir, bu yüzden çok gıdıklanırım. Ne zaman üzerime çıksan, bana dokunsan kendimi tutmak için çok zorlanırdım."

Görünen o ki, dokunma hissini ondan aldığı için onun gıdıklanma hassasiyetini de devralmıştı.

Duan Xu masum bir çocuk gibi gülüyordu; sanki bir gecede güç kazanmış da tüm eski hesapları kapatmaya kararlıymış gibi bir havası vardı. Kollarını sıvayıp He Simu'nun beline, koltuk altlarına ve ayak tabanlarına dadandı. Dört yüz yıldır ilk kez "gıdıklanma"yı tadan bu kötü ruh, kendini zapt edemiyor, yatakta bir o yana bir bu yana kıvranıyordu. Büyü gücü olmadan, sadece fiziksel kuvvetle Duan Xu ile başa çıkması imkânsızdı; bir yandan tehditler savuruyor, bir yandan da kahkahalar atıyordu.

"Hahahaha... seni gidi... on gün sonra... hahahaha... seni

kesinlikle öldüreceğim!"

"Öyle ya da böyle öleceksem, o zaman bu on günü doyasıya yaşamalıyım."

Duan Xu bir elini kadının saçlarının arasına dayadı, diğer elini geçici olarak durdurdu. He Simu'nun o sahte sertliğine bakarken, gözlerinin arkasındaki karanlığa daldı. O her zamanki gururlu bakışların derininde, nadir görülen bir titreme vardı.

Gözlerini kırptırdı ve hafifçe gülerek fısıldadı: "He Simu, sen de korkabiliyormuşsun."

He Simu dişlerini sıkarak her heceyi vurguladı: "Duan! Shun! Xi!"

"Efendim! Ne oldu?"

Duan Xu sesini uzatarak cevap verdi. Hafifçe gülümsedi, sonra doğrulup yavaşça onu bıraktı ve yanına oturdu.

He Simu yataktan kalktı ve aniden ondan uzaklaştı. Dört yüz yıllık ömründe başına gelen en büyük bela olan bu mühür ortağına öfkeyle bakıyordu.

Duan Xu vücudundaki yaralara baktı, sargıların arasından yeniden kan sızıyordu. Sakince, "Gerçekten acımıyor artık. Sana dokunduğumda da öyle; hiçbir his yok, sanki vücudum ölmüş gibi," dedi.

Bir an duraksadıktan sonra He Simu'nun tetikte bekleyen bakışlarına karşılık gülümsedi: "Demek bunca zamandır dünyayı böyle algılıyordun."

Acı, sıcak, soğuk, yumuşak, sert... Tüm bu hisler bir anda iz bırakmadan kaybolmuş, geriye sadece algılanması imkânsız kadar uzak bir dünya kalmıştı.

Mühürlenmişlerdi; onu yavaş yavaş tanıyabilirdi.

He Simu sanki aklından geçenleri biliyormuş gibi kaşlarını çatarak sordu: "Beni tanıyıp da ne yapacaksın?"

Duan Xu sessizce gözlerini kırptı, sonra gayet sıradan bir şeyden bahseder gibi konuştu: "Kim bilir, belki de senin en başta beni tanımak istemenle aynı sebeptendir. O kadar farklısın ki, insanı meraklandırırıyorsun."

He Simu bir süre Duan Xu'ya baktı, sonra sakince bileklerini hareket ettirdi.

"Canlılar, ölümle aralarına mesafe koymayı öğrenmeli."

Duan Xu ona baktı ve bir şey söylemeden gülümsedi.

He Simu beklenmedik bir şekilde büyü gücünü kaybetmiş olsa da, gerçek bedeni de beklenmedik bir şekilde canlı bir insanın durumuna bürünmüştü; nefes alıyor, nabızı atıyor, yumuşak ve sıcaktı. O eski, ilk bakışta "ölü" olduğu anlaşılan halinden eser kalmamıştı.

Ve en önemli nokta şuydu: "He Xiaoxiao"nın bedenine geri dönemiyor ve görünmez olamıyordu.

Böylece "He Xiaoxiao" yatakta derin bir uykuda kalırken, Duan Xu'nun karargâhında nereden geldiği belli olmayan yabancı bir güzel belirmişti. Duan Xu, onun Daizhou'dan gelen bir arkadaşı olduğunu iddia ederek Meng Wan'dan onu şehirde gezdirmesini istedi.

Meng Wan, şaşkınlık içinde He Simu'yu alıp götürdükten hemen sonra, Mareşal Qin'in yardımcısı Duan Xu'yu bulmaya geldi. Yüzü pek de asık bir halde selam verip, "General Duan, Müfettiş Lord Zheng imparatorluk fermanıyla geldi, tüm generaller ön karargâha bekleniyor," dedi.

Zheng An, Personel Bakanlığı'nda üçüncü derece müsteşardı; sınır bölgesi için özel görevlendirilmiş bir müfettiş, Duan Xu'nun babasının okul arkadaşı ve Başbakan Du'nun hizbinin kilit isimlerinden biriydi.

Bu adamın gelişi, Mareşal Qin için pek de iyi haberler getirmeyecekti.

Duan Xu hafifçe gülümsedi, kıyafetlerini değiştirip dışarı çıktı. Ön karargâha vardığında, Mareşal Qin ve diğer generallerin orada olduğunu, mor elbiseli ve turna desenli bir orta yaşlı adamın elleri arkasında dikildiğini gördü.

Zheng An, bu meşhur gence bir bakış atıp gülümseyerek başıyla selam verdi, sonra yanındaki görevlinin elinden fermanı aldı.

"İmparatorun emridir." Sesi yavaş ve otoriterdi, yüksek mevkide olmanın getirdiği o kibirle doluydu. Karargâhtaki generaller diz çöküp emri dinlemeye başladılar.

Duan Xu kalabalığın arasında diz çökmüş, Zheng An'ın okuduğu o uzun fermanı dinliyordu. İmparator önce Mareşal Qin'in düşmanı püskürtme başarısını uzun uzun övüyor, ardından generallere çeşitli ödüller veriyordu. Duan Xu'nun adından özellikle bahsedilmiyordu; sanki bu sadece sıradan bir takdir fermanıydı.

Ancak fermanın sonuna doğru imparatorun tavrı değişti. Mareşal Qin'e hareket serbestisi verilmiş olsa da, ordudaki at yönetiminin uzun süredir ihmal edildiğini, bu yüzden Yunzhou'yu ele geçirip at meralarını kazanmanın öncelikli hedef olması gerektiğini belirtti.

Sözler biter bitmez Duan Xu, üzerinde birçok bakışın toplandığını hissetti. Hiç istifini bozmadı; Mareşal Qin'in şaşkınlık içinde verdiği "Kulunuz Qin Huanda emri kabul eder," cevabını duyunca, usulünce Mareşal'e eşlik ederek yere kapandı.

Yere kapandığında, kollarının arasında gizlenen dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Lord Zheng fermanı okuyup ayrılırken Duan Xu'nun yanından geçti ve hafifçe omzuna vurdu, bir şey söylemedi. Karargâhtaki herkes ayağa kalktı; artık tüm gözler Duan Xu'nun üzerindeydi. Daha dün saldırı yönünü kararlaştırmışlardı ve bugün ferman gelmişti; üstelik ferman tamamen Duan Xu'nun fikirleri doğrultusundaydı. Duan Xu'nun bir oyun çevirdiğine inanmayacak kimse yoktu.

Demek dün bu yüzden bu kadar kolay geri adım atmıştı. Aslında bu bir geri adım değil, bir acımaydı; kazananın, kendini kazanan sanan kaybedene duyduğu o küçümseyici acıma.

Duan Xu rahat bir tavırla ayağa kalktı, yüzünde parlak bir gülümseme vardı: "Madem imparatorumuz kararını verdi, bize de stratejiyi yeniden tartışıp birlikleri ona göre dizmek düşer."

Qin Huanda, Duan Xu'ya baktı. Fermanı masaya bıraktı ve sakince, "Hepiniz dışarı çıkın. General Duan, sen kal," dedi.

Duan Xu karargâhın ortasında dikiliyordu; gülümsemesi rahat, duruşu dikti. Diğerleri yanından geçip giderken, kapı perdesinden sızan güneş ışığı gümüş zırhına vuruyor, göz alıcı bir parlaklık yayıyordu.

"Sonunda muradına erdin," dedi Mareşal Qin, keskin bakışlarla Duan Xu'ya bakarak.

Duan Xu gülümseyerek konuyu saptırdı: "İmparatorumuzun bilgeliğidir, benimle ne alakası var?"

"Biliyor musun? 'Komutan yetenekli olup hükümdar ona karışmadığında zafer kazanılır.' Savaş kararları başkomutan tarafından verilmelidir; senin ayak oyunları ile imparatoru müdahale etmeye zorlaman, orduda büyük bir günahıdır!" Mareşal Qin masaya vurarak öfkeyle bağırdı; güneş ışığının içindeki tozlar masanın sarsıntısıyla havada uçuştı.

"Hizip kavgalarını bir kenara bırakalım, yeteneğine saygı duyuyorum ama hâlâ çok gençsin, tek derdin şan ve şöhet kazanmak! Yun ve Luo eyaletlerini istemendeki asıl amacın, bir gün Danzhi ile topyekûn bir savaşa girmek değil mi? Ama bilmelisin ki savaş gümüşle yapılır; her gün binlerce altın harcamak halkın rızkını tüketir. Danzhi'nin bu istilası zaten Büyük Liang'ın birikimini yakıp kül etti; bu şekilde daha ne kadar dayanabiliriz? Eğer Youzhou'ya saldırıp Danzhi'yi barışa zorlarsak, boğazlarını sıkarak onlarca yıl huzur buluruz. Büyük Liang bu sırada güç toplar ve asıl büyük hamlesini o zaman yapar; doğru yol budur!"

Duan Xu, Mareşal Qin'in masasındaki fermana baktı, bir an sessiz kaldıktan sonra bakışlarını Mareşal'in yüzüne çevirdi. Gözlerindeki gülümseme soldu ve yavaşça konuştu: "Peki ya kuzey kıyısındaki halk ne olacak?"

Mareşal Qin duraksadı.

Duan Xu elini karargâhın dışına doğru uzatarak devam etti: "Mareşal, orduyla Shuozhou'ya girdiğinizde, yol boyunca halk sizi sevinçle, yiyecek ve içeceklerle karşılamadı mı? Ben kalede kuşatılmışken, Lin Huaide'nin yirmi üç kişilik ailesi kaledeki erzak için kale kapısının önünde feci şekilde can verdi. Ölmeden

önce, atalarının yemin ettiğini; eğer Büyük Liang toprakları geri almak için ordu çıkarırsa, canları pahasına her şeyi yapacaklarını söylemişti."

"Biz bir köşeye çekilip güney kıyısında onlarca yıl keyif sürerken, kuzey kıyısındaki halkın ateşler içinde yanmasına, ezilmesine, asimile edilmesine göz yumuyoruz. Sonunda aynı kandan gelen kardeşlerimiz birbirine kılıç çeken düşmanlara dönüşüyor. Mareşal Qin, senin 'olgunluk' dediğin şey bu mu?"

Duan Xu'nun gözlerinde keskin bir ışık parlıyordu, sanki önüne geleni biçen bir kılıç gibiydi. Hâlâ gülümsüyordu ama sesi buz gibiydi: "Ben gencim, arkamda kimsem yok, tek sahip olduğum bu can. Kuzey kıyısında hâlâ direnen o insanların hayatlarının bir şakaya dönüşmesine izin veremem."

Mareşal Qin donakalmıştı. Güney başkentinde bu genci ilk gördüğünde, sadece yakışıklı ve yetenekli bir asilzade olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi fark ediyordu ki, Duan Xu bir çam ağacı değildi.

O bir dikendi.

33. Bölüm: Kalp Çarpıntısı

Ferman gelmiş, olay bitmişti. Duan Xu, Mareşal Qin ile daha fazla konuşmadı. Veda edip karargâhtan ayrılırken, Qin Huanda bu gencin sırtına bakarken bir anlık bir dalgınlığa düştü.

Gençliğinde kendisinin de böyle keskin, pervasız ve durdurulamaz olup olmadığını düşündü.

Zamanın uzunluğu ve sınır boyundaki o rehavet, toprakları geri alma azmini köreltmış, onu saraydaki o karmaşık güç savaşlarına hapsedmişti. Bugün fark ediyordu ki, o kadar çok siyasi çekişmenin içine batmıştı ki, farklı bir kampta olsa bile yetenekli bir genci takdir edip yükseltecek cesareti bile kalmamıştı.

Bu genç onun yaşına geldiğinde, hâlâ hayallerini hatırlıyor olacak mıydı? Yoksa o da bu çıkar ağlarının içinde kaybolup gidecek miydi?

Mareşal Qin derin bir iç çekerek önündeki fermanı kapattı.

Duan Xu, Mareşal Qin'in çadırından çıkar çıkmaz, kapıda bekleyen tanıdık bir görevli gördü. Bir an düşündü; bu, Zheng An'ın yanındaki adamlardan biriydi.

Görevli selam vererek, "General Duan, Lord Zheng sizi bekliyor," dedi.

Duan Xu gülümseyerek başıyla onayladı: "Zahmet oldu."

Görevliyi takip ederek çadırların arasından geçti ve Zheng An'ın arabasına ulaştı. Görevli perdeyi aralayarak, "Buyurun generalim," dedi.

Duan Xu eteklerini toplayıp arabaya bindi, eğilerek içeri girdi. İçeri girer girmez Zheng An'ın bakışlarıyla karşılaştı. Zheng An yanındaki yeri işaret ederek, "Otur," dedi.

Duan Xu oturdu ve gülümseyerek selam verdi: "Zheng Amca."

Zheng An'ın her zamanki sert ifadesi biraz yumuşadı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Elini Duan Xu'nun omzuna koymak

istedi ama zırhının altındaki giysinin kanlandığını fark etti.

Zheng An'ın eli havada asılı kaldı, sonra yavaşça indirdi. Derin bir iç çekerek, "Gerçekten çok çile çektin. Baban Chengzhang seni bu halde görse kim bilir ne kadar üzülmüdü. İki ağabeyin erkenden vefat etti, şimdi onun elinde bir tek sen kaldın. Eğer sana da bir şey olursa, Chengzhang ne yapar?" dedi.

"Küçükken Üstat Qingxuan söylemişti; ben bu hayatta her zaman belalardan sağ kurtulurmuşum. Amcam ve babam endişelenmesin."

"Sarayda bir süre önce at yönetimiyle ilgili büyük bir yolsuzluk dosyası açıldı, imparator çok öfkeleni. Senin kuzey cephesiyle ilgili raporun tam da imparatorun istediği zamana denk geldi. İmparator hemen fermanı iletmem için beni görevlendirdi. Fermanda adın geçmese de imparator seni çok takdir ediyor. Üstelik savaş başarıların da ortada; başkente döndüğünde kesinlikle büyük bir mevkiye getirileceksin," dedi Zheng An.

Duan Xu gülümseyerek başını salladı: "Başbakan Du ve siz amcalarımın desteği sayesinde."

"Ben babanla okul arkadaşayım, bu kadarcık şeyin lafı bile olmaz."

Zheng An'ın ifadesi biraz ciddileşti: "Shunxi, sana bir şey soracağım; senin Fang Xianye ile bir husumetin mi var?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu sefer raporunu Mareşal Qin üzerinden değil de doğrudan merkeze göndermen hakkında sana dava açmaya kalktı, usul hatası dedi. Eğer imparator raporundan memnun kalmazaydı, başın yine belaya girecekti. Fang Xianye, Lord Pei'nin adamı olsa da, sana karşı bu kadar bilenmiş olması sanki aranızda kişisel bir dert varmış gibi hissettiriyor. Babanla konuştum ama bir cevap alamadım. Onu bir yerde kırdın mı? Şu an sarayda durumu çok iyi, eğer bir dert varsa söyle de ona göre önlem alalım."

Duan Xu şaşırmış gibi göründü: "Bunu ben de bilmiyorum. Sınav döneminden önce onu tanımazdım. Babam sadece ondan uzak durmamı tembihlemişti ama nedenini söylememişti."

Zheng An bir süre düşüncelere daldı, sonra derin bir iç çekti.

Duan Xu, Zheng An ile biraz daha konuştuktan sonra veda etti. Arabadan inip arabanın uzaklaşmasını izlerken, yüzündeki gülümseme yavaş yavaş soldu.

Duan Xu içinden, *Burası da Tianzhixiao'dan pek farklı değil; cehennemden çıkıp ateş çukuruna düşmek gibi... Kendi yandaşların bile ağzından bir açık yakalamak için kırk takla atıyor*, diye geçirdi.

Görünen o ki dünya, birbirini izleyen ateş çukurlarından ibaretti; huzur dolu bir sığınak nerede vardı ki?

Tek başına konağa döndü, zırhını çıkardı, kanayan yaralarını yeniden sardı ve üzerine yumuşak bir kaftan geçirip sokağa çıktı. Kalabalığın arasında yürürken elindeki kılıcı okşuyor, hafifçe kınından çıkarıp geri sokuyordu.

Az önce karargâhta diz çöküp selam vermişti, şimdi ise sokakta yürüyordu; ama her şeyi sadece bedeninin alışkanlıklarıyla yapıyordu. Ancak kendi uzuvlarının hareket ettiğini gördüğünde, bedenini gerçekten kontrol edebildiğine inanabiliyordu.

Şu an kılıcını çekip biriyle dövüşse, sadece bu bedensel alışkanlıkla kazanma şansı ne olurdu?

Duyularını kaybetmek, beş yaşındayken bir kuyuya düşmesi gibiydi; her yer zifiri karanlıktı, tutunacak bir yer yoktu. Sert babası kuyunun başında durmuş ve ona, "Seni kurtarmayacağım, kendin tırmanmalısın," demişti.

Gündüzden geceye kadar ağlamış, sonunda gerçekten de tek başına tırmanmıştı. O günden sonra kimseden kurtarılmayı beklememişti; kimsenin onu kurtarmayacağını biliyordu; ne babası ne de tanrılar... Sadece kendisi tırmanıp çıkabilirdi.

O çocuksu inat, sonunda Tianzhixiao'da hayatını kurtarmıştı; çünkü babası gerçekten de onu kurtarmaya gelmemişti. Bunun bir şans mı yoksa şanssızlık mı olduğunu bilmiyordu.

Duan Xu elini başının üzerine kaldırdı, güneş ışığı parmaklarının arasından süzülüp gözlerine gölge düşürdü. Parmak aralıklarından o yakıcı güneşe baktı.

Bu onun eliydi ama hiçbir şey hissetmiyordu.

Hayatta kalmasını sağlayan o en çevik, en güçlü bedeni bir gün artık güçlü olmazsa, o zaman inanabileceği ne kalacaktı?

"General!"

Tanıdık bir ses onu düşüncelerinden uyandırdı. Duan Xu elini indirdi ve Meng Wan'ın yüzünde bezgin bir ifadeyle ona doğru koştuğunu gördü. Meng Wan, "Shunxi, bu arkadaşın nesi var böyle? Sokak boyunca yürürken önüne gelen her şeye dokunuyor, kaç tane şeyi kırdı döktü haddi hesabı yok," dedi.

Üstü kapalı bir şekilde "Bu kadar da görmemişlik olmaz," demeye getiriyordu.

Duan Xu başını kaldırıp baktığında, He Simu'nun son moda açık pembe bir kıyafet giydiğini, elinde bir rüzgâr gülüyle yol kenarındaki bir tezgahın önünde durduğunu gördü. Kadın elini uzatıp tezgahdaki hamurdan yapılma biblonun yanağını sıktı; henüz yumuşak olan biblo anında içeri çöktü.

Kadın bibloyu evirip çevirmeye devam etti, sonunda biblo tanınmaz hale gelene kadar oynamayı sürdürdü; gözlerinde saf bir merak vardı.

Tezgah sahibi feryat figan ediyordu ama He Simu istifini bozmadan dönüp Meng Wan'a bağırdı: "Yüzbaşı Meng, öde şunun parasını!"

Meng Wan sinirden yere vurdu.

He Simu rahat tavırlarla ellerini tezgahlara sürterek, gülümseyerek onlara doğru yürümeye başladı.

Sol elindeki rüzgâr gülü hızla dönmeye başladı. Güneşin altındaki ılık bahar rüzgârı güneyden geliyor, coşkun nehirleri aşıyor, köşklerin arasından geçiyor, bu geniş sokağa ulaşıyor, kadının saçlarının arasından süzülüp elindeki renkli rüzgâr gülünü hafif bir hışırtıyla döndürüyordu.

He Simu kollarını iki yana açtı, başını kaldırıp gözlerini kapattı. Güneş ışığı bedeninde ıslıl ıslıl parlıyor, rüzgâr arkasından eserek eteklerini uçuşturuyordu.

Duan Xu donakaldı.

Birden Shiwu'yu öldürdüğü o anı hatırladı. Shiwu'nun "Sen sonsuza dek bir canavar kalacaksın" şeklindeki o lanetli sözü, tükenmiş, çılgın ve bomboş zihninde yankılanıyordu; o karanlık heyecan ve çaresizlik boğazına sarılmıştı.

Sonra bu kadın ona doğru yürümüş, yanağına hafifçe vurmuş ve "Uyan," demişti.

Bunca yıl boyunca kendisi dışında ona "uyan" diyen ilk ve tek kişi bu kadındı.

Şimdi ise bu kadın, baharın ışığıyla ona doğru itiliyor, sanki bu dünyada eşsiz bir mutluluğa erişmiş gibi görünüyordu.

Duan Xu gözlerini He Simu'ya dikti. Aniden gülmeye başladı; göğsü sarsılıyor, gözlerinin içi gülüyordu: "Bu dünya gerçekten bu kadar tatlı mı? Meng Wan, şuna bak, neden bu kadar aptalca gülümsüyor?"

Meng Wan şaşkınlıkla Duan Xu'ya baktı.

Rüzgâr adamın saç bandını uçuşturuyordu; gülüşü o kadar parlaktı ki, sanki bahar vaktinde güney başkentindeki begonviller bir deniz gibi açılmıştı.

Duan Xu gülmeyi her zaman severdi; iyi bir şey olduğunda da gülerdi, kötü bir şey olduğunda da. Çoğu zaman Meng Wan onun ne düşündüğünü, gerçekten mutlu olup olmadığını anlayamazdı.

Ama hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın, Duan Xu'nun şu anki gibi içten ve gerçek bir mutlulukla güldüğü başka bir an hatırlayamıyordu.

Meng Wan şaşkınlıkla, "Shunxi... sen..." dedi.

Daha sorusunu soramadan He Simu yanlarına varmıştı bile. Meng Wan'a rahat bir tavırla, "Yüzbaşı Meng, neden hâlâ burada dikiliyorsun? Satıcı parasını bekliyor," dedi.

Meng Wan daha tepki veremeden Duan Xu kendi para kesesini çıkarıp Meng Wan'a uzattı ve bugün ödenecek tüm zararların kendisinden çıkacağını söyledi.

Meng Wan sordu: "Shunxi... bu hanımefendi kim?"

Duan Xu cevap veremeden He Simu onun yerine konuştu: "Söyledik ya? Adım On Yedi. Bana On Yedi diyebilirsin."

Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra gülümsedi: "On Yedi mi?"

"Hı-hı."

Meng Wan ikisine bir baktı, sonra iç çekerek hesabı ödemek için döndü.

He Simu'nun borçlu olmaktan yana en ufak bir suçluluk duygusu yoktu. Elindeki rüzgâr gülüyle olduğu yerde iki tur döndü ve "İşte rüzgâr bu!" dedi.

Duyuları olan bu fani bedene henüz alışmadığı belliydi; iki tur döner dönmez yoldaki bir taş takılıp sendeledi.

Duan Xu hemen elinden tuttu. He Simu'nun kızarmış parmakları adamın parmak aralarına kenetlendi; parmakları birbirine geçti, elleri mühürlendi.

Sanki canlı bir bedene kavuşmuştu; belki de elleri şu an sıcaktı, eskisi gibi dondurucu bir rüzgâr gibi soğuk değildi... Onun sıcaklığı, adamın bedeninden geliyordu.

He Simu ise kenetlenmiş ellerine bakarak hafifçe gülümsedi: "Duydum ki on parmak kalbe bağlanırmış."

"Efendim?"

"O zaman şu an senin kalbini mi tutuyorum?"

Senin kalbini mi tutuyorum.

Bunu çok hafif bir tavırla söylemişti; Duan Xu onun sadece merak ettiğini biliyordu.

Parmakları hiçbir boşluk bırakmadan birbirine geçmişti. Adam kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordu ama yine de tamamen hissiz değildi.

Eli hiçbir şey duymuyordu ama kalbi titriyordu.

Kadın "acıyor" dediği anda kalbine saplanan o buz parçası sonunda erimiş, kanına karışmış ve akıp giden hayatının bir parçası olmuştu.

Duan Xu bir an gözlerini yere indirdi, sonra başını kaldırıp gülümsedi; parlak gözlerinde bir ışık hüzmeleri vardı.

"Evet," dedi.

"Bilmiyorum ne zamandan beri ama evet... Kalbimi

tutuyorsun."

He Simu o kadar mutluydu ki, gencin ona olan o derin bakışlarını fark etmedi. Duan Xu'nun elini bıraktı ve etrafındaki bu cıvıl cıvıl dünyaya baktı.

Dört yüz yıllık ömrünün tüm anıları bir sel gibi gözlerinin önünden geçti. Alçak sesle, "Demek gerçekten yalan söylememişsiniz," dedi. "Bu dünya o kadar güzelmış ki... Bunca yüz yıla... değmiş."

Bunca yüz yıl boyunca, bu dünyayı korumak için harcadığı tüm o çabaya.

Babası, annesi, teyzesi, eniştesi.

He Simu içinden hepsinin adını tek tek andı. Rüzgârı ve güneşi ilk kez hissettiğini, tam da onların tarif ettiği gibi nazik ve huzur verici olduğunu söylemek istiyordu.

Onların güvenini boşa çıkarmamıştı, onlar da onu kandırmamıştı.

Ama onlar şimdi neredeydi?

He Simu'nun gözleri titredi. O sonsuz neşesi bir anda üzerine sis çökmüş gibi bulanıklaştı.

Bulutsuz, masmavi gökyüzü çok yüksek görünüyordu; sanki sonuna ulaşmak imkansızdı. Bir yaban kazı sürüsü gökyüzünde düzgün bir sıra halinde süzülerek uzaklaştı ve mavilikte kayboldu. He Simu o tertemiz gökyüzüne baktı, sonra gözlerini kalabalık sokağa çevirdi ve aniden hafifçe güldü.

Gök ve yer uçsuz bucaksız, canlılar ise sayısızdı; ama o tek başına yürüyordu.

Ömrünün neşesini de kederini de anlatabileceği kimse yoktu.

O gece, kötü ruh He Simu dört yüz yıllık ömründe ilk kez rüya gördü. Dünyadan habersiz, daha önce hiç insan olmamış bir ruh olduğu için rüya görmenin ne olduğunu da bilmiyordu; bu yüzden başta her şeyin gerçek olduğunu sandı.

Rüyasında genç annesi elinden tutuyordu. Babası ise gün batımının o kızıl ve parlak ışığında, bembeyaz bir boşluğun içinde onlara flüt çalıyordu.

Annesine bu flütün neresinin güzel olduğunu sordu; melodiyi hiç anlayamıyordu.

Annesi, babasının da aslında şu an melodiyi duymadığını, sadece tekniği bildiğini söyledi.

O zaman babasının flüt çalmasının ne anlamı vardı ki?

Annesi gülümsedi, kızının başını okşadı ve dedi ki: "Ama ben duyabiliyorum ya... Baban bana flüt çalıyor çünkü beni seviyor; benim onun sevgisini duyabileceğimi biliyor. İşte canlıların müziği bu yüzden sevmesinin sebebi budur; çünkü içinde duygu vardır."

Annesi devam etti: "Simu, bu dünyada yaşayan insanlar narin ve hassastır; ateşli ve canlıdırlar. Senin gücün çok fazla; onları anlamayı öğrenmeli ve onlara karşı nazik olmalısın."

"Bir gün sen de baban gibi, ruhlar ve insanlar arasındaki dengeyi koruyacak ve bu dünyayı kollayacaksın."

34. Bölüm: Güzel Rüya

He Simu rüyadan uyandığında, pencere kağıdından sızan berrak ay ışığı zeminde bembeyaz kareler oluşturmuştu. Yataktan fırlayarak oturdu, nefes nefeseydi. Az önceki o parlak görüntüler iz bırakmadan kaybolmuş, uzak hatıralarındaki anne ve babasını da beraberinde götürmüştü.

"Ne oldu sana?"

Tanıdık bir ses kulağına çalındı. He Simu başını çevirdiğinde, Duan Xu'nun günlük kıyafetleri içinde, kollarını kavuşturmuş yatağının kenarına yaslandığını gördü. Gencin gözlerinde ay ışığının belli belirsiz yansıması vardı, dudaklarında ise o her zamanki gülümsemesi... Kim bilir ne kadar süredir orada duruyordu.

He Simu nefesini düzene sokmaya çalışarak alçak sesle sordu: "Bu da ne? İçimde bir rüzgâr var; tüm canlıların içinde rüzgâr mı olur?"

"O rüzgârın adı nefes."

"Doğru... nefes." He Simu derin bir nefes verdi.

Bedenin içindeki rüzgâr, nefestir.

Bir an duraksadı, etrafına şaşkınlıkla bakarak fısıldadı: "Az önce annem ve babam buradaydı."

Duan Xu bunu duyunca şaşırdı. He Simu'nun yatağının kenarına oturdu, ay ışığının altında kadının ifadesini inceledi: "Sen rüya mı gördün?"

"Rüya mı?" He Simu kelimeyi sanki anlamını tartıyormuş gibi tekrar etti. Az önceki görüntüler hızla siliniyordu, etrafta sadece gece ve ay ışığı kalmıştı. Demek fanilerin bahsettiği rüya buydu.

Faniler ne kadar şanslıydı; artık göremeyecekleri kişileri rüyalarında görebiliyorlardı.

He Simu bir süre sessiz kaldı, sonra gözlerini kaldırıp Duan Xu'ya baktı. İçinden, *Bu adam gecenin yarısında neden benim*

odamda, diye geçirdi.

Duan Xu sanki aklından geçenleri okumuş gibi rahatça gülümsedi: "Gece uyandığımda bedenimi hissedemedim, öldüm sandım. Korkudan uykum kaçınca sana bir bakayım dedim. Meğer sen mışıl mışıl uyuyormuşsun, üstelik güzel bir rüya görüyormuşsun."

Bir an duraksadıktan sonra sordu: "Anne ve babanı gördüğünü söyledin; rüyanda ne yapıyorlardı?"

He Simu, gece yarısı bir kadının odasına girecek kadar edep yoksunu olan bu adama bir bakış attı ve kayıtsızca cevap verdi: "Bana yemek yeme kurallarını öğretiyorlardı."

Kötü bir ruhun yemek yeme kuralları... Bu tekinsiz ve ürkütücü sözler belli ki Duan Xu'yu geri adım attırmaya yetmemişti. İlgiyle sordu: "Daha önce de merak etmişim; Chen Ying'e neden bu kadar iyi davranıyorsun? Onun babasının arkadaşı olduğunu duydum ama bence..."

"Evet, babasını ben yedim. Ona bakmak ise takasın bir parçasıydı."

"Bu kötü ruhların kuralı mı? İnsanları yemeden önce onlarla ticaret mi yaparsınız?"

"Hayır." He Simu parmağıyla Ruhlar Hükümdarı Kandili'nin ipini dolarken sakince cevap verdi: "Bu sadece benim kuralım."

Duan Xu bir an sessiz kaldı. "Neden?" diye sordu. "Sen ruhların hükümdarısın; istediğin kişinin canını alabilirsin. Neden bu kadar alçalıp fanilerin dileklerini gerçekleştirmek için uğraşıyorsun?"

"Neden mi? Dünyada her şeyin bir nedeni mi olmalı? Canım öyle istiyor, olamaz mı?"

Duan Xu, He Simu'ya dikkatle baktı; genç adam nadiren bu kadar ciddi ve şakasız bir ifade takınırdı.

He Simu da Duan Xu'nun gözlerine bakıyordu. Bu uzayıp giden sessizlikte, adamın yine kendisini çözmeye çalıştığını biliyordu. Duan Xu o kadar cüretkârdı ki, ne ruhlardan ne de tanrılardan korkuyordu; bu yüzden kadına karşı çok güçlü bir

merak duyuyor, onun geçmişindeki her şeyi apaçık görmek istiyordu.

Sırlarla dolu insanlar, her zaman bilmece çözmeyi severdi.

He Simu yatağın kenarına yaslanarak tembelce konuştu: "Pekâlâ, söyle bakalım; yine neyi tahmin etmeye çalışıyorsun?"

"Seni kırmaktan korkuyorum."

"Bırak bu işleri; bakışların zaten yeterince kırıcı."

Duan Xu bir süre düşündü, sonra durup dururken bir cümle kurdu: "Annen ve baban çok nazik insanlar olmalı. Tıpkı senin gibi."

"...Nazik mi?" He Simu kaşlarını kaldırdı.

"Tat alamıyorsun ama yemek yapmayı ve şekerden biblolar yapmayı biliyorsun. Renkleri göremiyorsun ama harika resimler yapıyorsun. Melodileri duyamıyorsun ama enstrüman çalabiliyorsun. Nefes almak ya da rüya görmek gibi en sıradan şeyleri bile hissedemezken, neden insanlar için bile zor olan bu becerileri öğrendin? Neden sadece ticaret karşılığında insan yapıyorsun? Belli ki annen ve baban, bu yolla dünyayı anlamayı istemişler."

Bu kadar güçlü olup da dünyayı avucunda tutarken, bir otun bile canına kıyamayacak kadar merhametli olmak...

He Simu donakaldı.

Ay ışığı solgundu. Bir süre sessiz kaldı, gözlerini yere indirdi ve ne evet ne de hayır diyerek konuştu: "Belki de."

"Onlar vefat mı etti?"

"Evet."

"Nasıl öldüler?"

"Annem eceliyle öldü. Babamın ise... aşkı uğruna canına kıydığı söylenir."

He Simu'nun sesi son derece sakindi.

Duan Xu ona bakıyordu. He Simu ise yerdeki o beyaz ay ışığını izliyordu. Işık pencereden süzülüyor, havada uçuşan sayısız toz zerresini aydınlatıyordu; sanki minik bir kar fırtınası

gibiydi.

Issız soğuk ışık, yalnız geceyi aydınlatıyordu.

Söylendiğine göre bu, babasının gençliğinde aldığı bir kehanetti. Şimdi bakınca, bu kehanetin babasına değil, tüm Ruhlar Hükümdarlarına ait olduğu anlaşıyordu.

Aniden yanağına hafifçe bir şey dokundu; acı hissi yayıldı. He Simu başını kaldırıp Duan Xu'ya baktı; adamın eli hâlâ yüzünün yanındaydı.

"Uyan," dedi Duan Xu.

Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Rüya bitti."

Berrak ay ışığında Duan Xu'nun hatları yumuşak, bakışları kararlı ve odaklanmıştı; sanki dünyalar kadar büyük bir kalbi vardı da, içinde sadece karşısındaki kişiyi taşıyordu.

He Simu bir süre sessiz kaldı, sonra adamın elini itti ve hafifçe gülümseyerek konuştu: "Eğer büyü gücümün zerre kadarı yerinde olsaydı, az önceki o elin artık yoktu."

Duan Xu içtenlikle ve neşeyle güldü. "Görünüşe bakılırsa gerçekten de her beladan sağ çıkıyorum; bir elimi daha kurtardım," dedi.

He Simu içinden, *Bu gerçekten de yüz buldukça astarını isteyen bir küçük general*, diye geçirdi.

Yine de... Eli gerçekten yumuşak ve sıcaktı.

Fanilerin hepsi bu kadar sıcak mıydı?

Gecenin geri kalanı rüyasız geçti.

Ancak ertesi sabah bitmeden, He Simu dokunma hissini almanın getirdiği ek bir belayla karşılaştı. Bu belanın kaynağı, kendisinin ve Duan Xu'nun ortak manevi kardeşi Xue Chen Ying'di.

He Simu gerçek bedeniyle Duan Xu ile duyu takası yapmıştı; gerçek bedeni artık fani bir durumdaydı. Bu yüzden asıl kiraladığı "He Xiaoxiao" bedeni bitmek bilmeyen derin bir uykuya dalmıştı. Gerçeği bilmeyen Chen Ying ise bu duruma kahroluyordu.

Çocuk hiçbir yere gitmiyor, yemek yemiyor, "He Xiaoxiao"nın yatağının başında gözü yaşlı bir şekilde ablasının uyanmasını bekliyordu. Yeni ortaya çıkan bu güzel ablaya ise ne bir soru soruyor ne de bir kez bakıyordu.

He Simu kapıya yaslanmış, bu saf çocuğa bakarken derin bir iç çekti. Kiraladığı bu bedenin süresinin dolmasına daha vakit vardı; şu an büyü gücü olmadığı için kızı erkenden uyandıramıyordu. Mecburen küçük kız birkaç gün daha uyuyacaktı.

Duan Xu, Chen Ying'i teselli etme girişimleri birkaç kez başarısız olunca, "He Xiaoxiao"nın uyuduğu odadan çıktı ve kapıdaki He Simu'ya dedi ki: "Bence en iyisi Chen Ying'e kimliğini söyleyelim. Bir çocuk bu kadar çok üzülürse sağlığı bozulur."

Chen Ying'in yaşındayken çoktan sinsi planlar yapan ve oyunculukta usta olan, birkaç kez üzülse de sağlığına zerre zarar gelmeyen Duan Xu, gayet ciddi bir tavırla konuşuyordu.

He Simu elinde Duan Xu'nun mahzenden getirdiği bir buz parçasını evirip çevirirken kayıtsızca sordu: "Ona kimliğimi mi söyleyeyim? Hangi kimliğimi? Kötü bir ruh olduğumu mu?"

"Evet."

"Gerek yok. Zaten söz verdiğim gibi onu senin gibi iyi bir aileye emanet ettim. Eğer seninle aramızda bu ticaret olmasaydı, muhtemelen onu bir daha görmezdim bile. Şimdi bu olay patlak verdiğine göre, belli ki onunla olan kader bağımız buraya kadarmış."

Duan Xu'nun gülün gözleri bir an çaktı. "Kader bağınız buraya kadar mı?" diye tekrar etti.

"Evet, başka ne olacaktı?" He Simu elindeki buzla oynamaya devam ediyordu. Buz küçüldükçe elinden sular süzülüyordu; demek buz buydu... Suyun sertleşmiş ve insanı acıtan haliydi.

Dalgin bir tavırla devam etti: "Sizin gibi fanilerin etrafında dönecek kadar boş vaktim mi var sanıyorsun? Sadece şu sıralar izindeyim, kendime uğraş arıyorum o kadar. Çok geçmeden Yuzhou Şehri'ne dönüp ruhlar diyarının işlerini halletmem

gerekecek."

"Peki Chen Ying'e ne demeyi düşünüyorsun?"

"He Xiaoxiao'nun bedenini bir yere saklayabilirsin. Chen Ying'e de onun hastalanıp öldüğünü söylersin. Ben gücümü geri kazandığımda gider bu bedeni sahibine iade ederim."

"Kendini yine terk edilmiş hissedecek."

"Anlık bir acı, bitmek bilmeyen bir sızıdan iyidir. Kanlı canlı biri burada yatarken ne diye açıklama yapacaksın? Çocuk on gün daha böyle ağlarsa gerçekten mahvolacak; en iyisi kestirip atmak. Sen ona iyi bak; on yedi yirmi yıl geçip de Duan malikanesinde palazlandığında, Liangzhou'da sadece birkaç ay geçirdiği o manevi ablasını kim hatırlar?"

He Simu'nun dikkati daha çok buz parçasındaydı; bu yüzden Duan Xu'nun bir süredir sessiz kaldığını geç fark etti. Merakla adama baktı. Duan Xu'nun parlak gözlerinde ağır bir duygu vardı ama He Simu ile göz göze geldiği an hemen gülümsedi; her zamanki gibi pervasız ve neşeli görünüyordu.

"Yapmayacağım," dedi her kelimenin üzerine basarak.

He Simu kaşlarını kaldırdı.

Yine başlıyordu; bu küçük generalin durup dururken ölümü kaşıma huyu yine nüksetmişti.

Adam elini duvara dayayıp He Simu'ya yaklaştı, gözlerinin içi gülerek konuştu: "Chen Ying'e kimliğini söyleyeceğim. Ona hâlâ yanında olduğunu, He Xiaoxiao'nun ölmediğini ve asla ölmeyeceğini anlatacağım."

He Simu, Duan Xu'ya baktı. Gerçekten de şu an büyü gücü yoktu; adam istediğini yapabiliirdi.

Duan Xu devam etti: "Madem buraya kadar geldin, onun hayatından öylece çekip gitmene izin vermem."

Ve benim hayatımdan da çekip gitmene izin vermem.

Karşısındaki küçük general açık renkli bir kaftan giymişti, saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve gözlerindeki ışık çok keskindi. He Simu kaşlarını çatmadan edemedi. Duan Xu ile mühürlendiklerinden beri, bu küçük general gittikçe daha

cüretkâr olmaya başlamıştı; sanki kadının onu öldürmeye kıyamayacağından eminmiş gibi her fırsatta ona karşı geliyordu.

Ama bu karşı geliş, kadın için bir karıncanın ısırmasından farksızdı.

Bu yüzden başını yana çevirdi ve gülümseyerek, "Pekâlâ, ne istiyorsan onu söyle. Eğer bunun Chen Ying için iyi olacağını düşünüyorsan bana uyar, umurumda değil. Nasıl olsa vakit dolduğunda gideceğim. Ama eğer bu mühür sayesinde beni kontrol edebileceğini sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Ben kimsenin boyunduruğu altına girmem; sen sadece istediğim an bitirebileceğim bir ticaretten ibaretsin," dedi.

Duan Xu'nun gözleri hafifçe kırıldı.

He Simu adamın kolunu itti, hafif bir gülümsemeyle yanından geçip gitti. Elindeki buz parçasını rastgele yere fırlattı; buz kristaller halinde parçalandı.

Duan Xu arkasından baktı; kadının koyu kırmızı silüetinin parlak gün ışığında kayboluşunu izledi. Hafifçe güldü, gözlerindeki ifade belirsizdi. Başını iki yana sallayarak fısıldadı: "Bir orduda iki komutan olmaz derler ya, ne kadar doğruymuş. Küçük bir yumurcak sadece bir büyük tarafından yetiştirilmeli."

He Simu, gün batarken, daha önce yüzüne bile bakmayan Xue Chen Ying tarafından bahçenin girişinde kısıtırıldı.

Chen Ying korku ve tereddütle başını kaldırıp He Simu'ya baktı. Kısık bir sesle sordu: "General ağabeyim dedi ki... sen... sen... Xiaoxiao Ablaymışsın, doğru mu?"

Chen Ying karşısındaki bu çekik gözlü, hilal kaşlı, uzun boylu ve soğuk güzelliğe sahip yabancı kadına bakıyor, onu bir türlü Xiaoxiao Ablasıyla bağdaştıramıyordu. İçinde uyanan o mesafe hissi onu korkutuyordu. Bu kişi gerçekten o sevimli ablası mıydı? General ağabeyi onu kandırıyor muydu?

"Evet." He Simu çocuğun aklından geçenleri biliyormuşçasına sakince ve kesin bir dille cevap verdi: "Doğru, ben He Xiaoxiao'yum."

Chen Ying bir an duraksadı, sonra yüksek sesle sordu: "O zaman sana soruyorum... Song Teyze'den zurnayı ödünç alırken

kaç yumurta vermiştin?"

"..."

He Simu parmaklarıyla şakaklarını ovdu ve cevap verdi: "Sekiz."

Chen Ying'in gözleri parladı; sonunda karşısındaki bu yabancı güzel abla ona tanıdık gelmeye başlamıştı. Ama He Simu hemen ardından ekledi: "Babanı ben yedim."

Chen Ying olduğu yerde donakaldı, ne yapacağını bilemedi.

"Duan Xu sana benim kötü bir ruh olduğumu söylemedi mi?"

"Sö-söyledi... Ama kötü ruh..."

"Ama babanla yaptığım ticareti anlatmadı mı?"

"...Ticaret mi?"

"Bu küçük general de lafı hep yarım bırakıyor."

He Simu hafifçe gülümsedi, parmağıyla kendisini işaret ederek devam etti: "Ben kötü bir ruhum; seni yemek isteyen o kadınla aynı soydanım. Ruhlar hayatta kalmak için insan yer. Baban Huqi askerleri tarafından ağır yaralanıp ölmek üzereyken onu yedim; bu yüzden bir sonraki hayatı zorluklarla dolu olacak. Karşılığında ise seni kurtardım ve Duan Shunxi'ye emanet ettim."

Chen Ying şaşkınlıkla He Simu'ya bakıyordu. Küçük beyninde bu duyduklarını anlamlandırmaya çalışıyordu.

Ablası onun babasının arkadaşı olduğunu söylemişti ama onu daha önce hiç görmemişti; üstelik ablası görünmez olabiliyordu. Tuhaf olduğunu düşünmüştü ama ablasına güvenmişti. Babasının mezarında kelebeğe dönüşüp onu teselli eden ablası nasıl kötü biri olabilirdi?

Ama babasını mı yemiş yani? Tıpkı o günkü korkunç kadın gibi mi?

"Sen... neden beni kandırdın..."

"Çünkü böylesi daha kolaydı."

Chen Ying'in gözlerinde yavaş yavaş yaşlar birikti. Dudaklarını ısırarak bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha... Sonra elleriyle gözlerini kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak oradan

kaçtı.

He Simu hafifçe güldü ve sakince fısıldadı: "Böyle olacağını biliyordum."

35. Bölüm: Zindan

Chen Ying ağlayarak bahçe kapısından kaçtıktan sonra, Duan Xu'nun silueti kapının eşiğinde belirdi. Önce Chen Ying'in arkasından baktı, sonra dönüp He Simu'ya döndü.

Gün batımının kızılığında duran o uzun boylu, güzel kadın başını yana eğip hafifçe gülümsedi; sanki Duan Xu'nun başarısızlığını ve kendi haklılığını sessizce ilan ediyordu.

Duan Xu yenilmiş gibi görünmüyordu. Yanına gelip gülümsedi: "Chen Ying sadece bir süreliğine bunu kabullenemedi, ona biraz zaman ver."

"Kabullenmek mi? Neyi kabullenecekmiş, buna hiç gerek yok." He Simu elini salladı, vücudunu esnetip yanından geçip gitti.

"İnsanın kötü ruhtan korkması, koyunun kurttan korkması gibidir; doğanın kanunudur. Chen Ying'in tepkisi son derece normal, ömrü boyunca kötü ruhlardan uzak durması onun için en iyisidir. Asıl senin gibi korkusuz olanlar birer garibe. İnsanların nefreti ve ruhların kötülüğü... İşte Ruhlar Hükümdarı'nın bulunması gereken yer tam da burasıdır."

He Simu bu sözleri rüzgâra bırakıp kapıdan çıktı.

Chen Ying'in korkusu ya da kendisinden uzaklaşması onu üzmüş gibi görünmüyordu; sanki bu duruma alışkındı. Belki de dediği gibi, bu dünyadaki çoğu şey onun için "umurumda değil" cümlesinden ibaretti.

Sadece boş vakitlerinde oynadığı bir oyundu hepsi.

Ferman geldikten sonra Mareşal Qin hızla generalleri toplayıp yeni bir savaş planı hazırladı. Zheng An denetim için burada olduğundan, Duan Xu ve Tabai Ordusu bu kez planın dışında bırakılmadı.

Bu süre zarfında Büyük Liang ordusu erzak ve mühimmat sevkiyatı yaparken, Duan Xu; Xia Qingsheng, Han Lingqiu ve bir grup askeri yanına alarak Shuozhou'nun kuzeyindeki araziyi incelemek üzere Suying Ordusu generaliyle birlikte yola çıktı.

Shuozhou kalesi, stratejik konumu nedeniyle kuzey kıyısındaki operasyonların ana lojistik üssü olacaktı.

Geçici olarak büyü gücünü kaybeden He Simu ise doğal olarak Shuozhou kalesinde kaldı. Duan Xu'nun para kesesini alıp sokaklarda keyfince geziniyordu; öyle ki kalenin tüm esnafı, önüne geleni alan, her şeyi bozan bu "savurgan ve tuhaf" müşteriye tanır olmuştu.

Chen Ying artık ağlamıyordu ama hâlâ sık sık derin uykudaki "Xiaoxiao Ablası"nı ziyarete gidiyordu. He Simu ile karşılaştığında ise her seferinde çekingen davranıyordu. He Simu ise buna sadece hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyor, çocuğu ne dışlıyor ne de yakınlık gösteriyordu.

Duan Xu kaleden ayrıldıktan birkaç gün sonra, Shuozhou kalesine davetsiz misafirler geldi.

O gün He Simu yine bir yığın un kurabiyesini ufalamış, elinde kurabiye kırıntılarıyla Lin ailesinin konağına dönmüştü. Konağın içinde insanların telaşla koştuğunu, içeriden bir kadının ağlama seslerinin geldiğini gördü. He Simu şaşkınlıkla kurabiye paketini kahyaya uzattı, kırıntıları köpeklere vermesini tembihledi ve sordu: "Konakta ne oluyor, bu gürültü de ne?"

Kahya iç çekerek cevap verdi: "Tabai Ordusu'nun gözlemcisi Matmazel He hani bir garip hastalığa yakalanmıştı ya, uyanmıyordu."

He Simu şaşırarak, "Yoksa uyandı mı?" dedi.

"Hayır, uyanmadı. Ailesi gelip onu buldu."

"Ha, ben de sandım ki..."

He Simu bir an duraksadı, kahyanın ne dediğini ancak o an kavradı. Dönüp sordu: "He Xiaoxiao'nun ailesi mi gelmiş?"

Ruhlar bir bedene girdiğinde tanıdıklarla karşılaşmak en büyük beladır; bu bela hastalıkla uğraşmaktan bile zordur. Bu yüzden He Simu genelde çok uzak yerlerde faaliyet gösterirdi; neredeyse hiç "tanıdık biriyle karşılaşma" durumu yaşamamıştı.

Bu tatilinde de başına gelmeyen kalmamıştı.

He Simu şakaklarını ovuşturarak ağlama seslerinin geldiği

yöne doğru yürüdü. Koridorları ve taş kapıyı geçtikten sonra, bir kadının birilerine yaslanarak gözyaşı döktüğünü, Chengjie Ordusu'ndan Yüzbaşı Song'un ise onu teselli ettiğini gördü. Bahçenin kenarında hizmetçiler toplanmış izliyordu. He Simu onlardan birinin yanına gidip fısıldadı: "Bunlar kim?"

Hizmetçi, General Duan'ın arkadaşı olan bu kadını tanıyordu; hemen cevap verdi: "Ortakdaki o koyu kahverengi elbiseli, saçlarına ak düşmüş kadın Matmazel He'nin annesi. Yanında ona destek olan ise ağabeyi. Matmazel kaybolduktan sonra Yuezhou'dan buralara kadar onu aramaya gelmişler. Kayıp ilanlarını dağıtırken Liangzhou'da biri, resimdeki kızın He Xiaoxiao'ya çok benzediğini söylemiş, onlar da buraya kadar gelmişler. Az önce kızı teşhis ettiler, vücudundaki doğum lekeleri falan her şey tutuyormuş. Ama Matmazel şimdi derin uykuda olduğu için annesi perişan oldu."

He Simu'nun bakışları bahçedekilerin üzerinde gezindi, sonra duvara yaslanıp "olayları dışarıdan izleyen biri" gibi beklemeye başladı.

Bu tablo ne kadar da duygusaldı; sanki birkaç ay önce annesi ve ağabeyi tarafından yaşlı bir adama kuma olarak satılmak istendiği için canına kıymaya kalkan o kız başkasıymış gibi... Görünüşe bakılırsa, parayı almışlardı ama malın kaybolduğunu görünce telaşla aramaya koyulmuşlardı.

Kadın feryat ediyordu: "Onun adı He Xiaoxiao falan değil! O benim küçük kızım Qiao Yan! Üç aydan fazla bir süre önce gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. O dünyanın en uslu, en söz dinleyen kızıydı; nasıl olur da tek başına yüzlerce mil ötedeki Shuozhou'ya gelir?"

Bu kadın, o uslu ve söz dinleyen kızını nasıl bir çaresizliğe ittiğini, neden bir ruhla ticaret yapıp özgürlüğü için bedenini kiraladığını bir düşünse iyi ederdi.

Kadının yanındaki ağabeyi ise, "Yan'er asla sihirbazlık bilmezdi, öyle hava durumunu falan da tahmin edemezdi. Demek ki üstadın dediği doğru; kız kardeşimin bedenini kötü bir ruh ele geçirmiş!" dedi.

He Simu kaşlarını kaldırdı. Bakışları Yüzbaşı Song'un yanındaki o beyaz saçlı, keşiş kılıklı yaşlı adama kaydı. Yüzbaşı Song yaşlı adama saygıyla eğilip sordu: "Üstat, az önce kalenin içinde bir habis ruhun dolaştığını söylemiştiniz; kastettiğiniz Matmazel He... yani Matmazel Qiao muydu?"

Yaşlı keşiş sakalını sıvazladı ve sakince konuştu: "Az önce uzaktan baktığımda, Lin konağının üzerinde uğursuz bir enerjinin toplandığını gördüm. İçeri girdiğimde bu karanlık enerji daha da yoğunlaştı. Matmazel Qiao'nun durumunu da inceledim; hiçbir hastalığı yok ama uyanmıyor. Belli ki bir habis ruhun büyüüne maruz kalmış."

He Simu, gri cübbeli bu "ermiş kılıklı" yaşlıyı bir süre süzdü ve hafifçe gülümsedi.

İlginçti.

Bakalım bu oyunun sonu nereye varacaktı?

Keşiş böyle deyince Yüzbaşı Song hemen ondan bu habis ruhu kovmasını ve Shuo Zhou kalesine huzur getirmesini istedi. Keşiş koynundan bir tılsım kağıdı çıkardı, bir şeyler mırıldanarak dua etti; tılsım kağıdı aniden kırmızı bir ışık yayarak havaya dikildi.

Keşiş elini savurdu: "Ruhun peşine düş!"

Tılsım kağıdı bir ok gibi kalabalığın arasından fırladı ve havada iki parmak arasında yakalandı.

He Simu elini sakince indirdi, parmaklarının arasındaki tılsımı silkeledi: "Üstat, ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

Yaşlı keşişin gözleri fal taşı gibi açıldı, parmağıyla onu işaret etti: "İşte o! Az önce Matmazel Qiao'nun bedenini kullanan kötü ruh budur! Shuo Zhou kalesinde fitne çıkaran habis varlık odur!"

Bahçedeki herkes buz kesmiş bir halde He Simu'ya bakıyordu.

He Simu elindeki tılsımı yere attı ve bu bakışların altında bir an sessiz kaldı. Sonra gözlerini kaldırıp hafifçe gülümsedi: "Ne o, Chengjie Ordusu artık General Duan'ın bir açığını bulamayınca, onun ve yanındakilerin üzerine leke sürmek için böyle oyunlara mı başvuruyor?"

Bahçedekiler bu kez "Ha, anladım," dercesine Yüzbaşı Song'a

baktılar. Üzerine iftira atılan Yüzbaşı Song'un yüzü kıpkırmızı oldu, öfkeyle bağırdı: "Saçmalamayı kes! Üstatla biz bu durumu tesadüfen öğrendik! Bunun General Duan ile ne alakası var!"

He Simu kendinden emin bir tavırla gülümsedi ama bir şey söylemedi.

Chengjie Ordusu'ndan General Yin, batıl inançları olan, rüzgâr ve su fallarına çok önem veren biriydi. Savaşlara her zaman yanında uğur ve uğursuzluk yorumlayan bir iki keşiş götürürdü; bu yaşlı adam da General Yin'in en güvendiği Üstat Mingfeng'di.

Söylendiğine göre Üstat Mingfeng, Shuozhou kalesinde bir habis ruh olduğunu çoktan fark etmişti. Bugün Yüzbaşı Song ile sokakta yürürken, kızlarını arayan Qiao ailesine rastlamış ve onlara Lin konağına kadar eşlik etmişti. Konağa girer girmez o yoğun karanlık enerjiyi hissetmiş, sonra He Xiaoxiao'yu —yani Qiao Yan'ı— görmüştü.

Karargâh çadırında Wu Shengliu ve General Yin karşı karşıya oturmuştu. He Simu, Wu Shengliu'nun yanında; Üstat Mingfeng ise General Yin'in yanındaydı. Çadırın ortasında Qiao ailesinden anne ve oğul diz çökmüştü. Mareşal Qin ve Zheng An ise en başköşede idi.

General Yin ayağa kalkıp sordu: "Qiao Wu-shi, söyle bakalım, kızın ne zaman kayboldu?"

Kadın yere kapanarak cevap verdi: "Efendim, geçen yıl onuncu ayın yirmi dördünde kayboldu."

General Yin bir ses çıkardı ve Wu Shengliu'ya dönüp konuştu: "He Xiaoxiao'nun Liangzhou'da ilk kez onuncu ayın yirmi altısında görüldüğünü duydum. İki gün içinde yüzlerce mil yolu aşmak... Eğer bir ruhun gücü değilse, burada bulunanlardan hangisi bunu başarabilir?"

Wu Shengliu gözlerini belerterek bağırdı: "Ne olmuş yani? O ne zaman kayboldu dediyse o zaman mı kayboldu? O, kızın annesiyim deyince annesi mi oluyor? Ben de senin babanım desem inanacak mısın!"

General Yin masaya vurarak öfkeyle bağırdı: "Wu Shengliu,

ağzını topla!"

Wu Shengliu yerinden fırladı: "Hadi oradan be! Senin için ağzımı yoramam bile! Ne demek istiyorsun? He Xiaoxiao bir canavar mı? On Yedi Hanım da mı canavar? Tabai Ordusu komple canavar yuvası mı yani? Neden Duan Xu da canavar demiyorsun? O imparatorluk ailesinden geliyor, hadi ona da bir şey desene göreyim!"

Mareşal Qin gürlledi: "Kesin şu gürültüyü! Hepiniz oturun yerinize!"

General Yin ve Wu Shengliu birbirlerine öfkeyle bakarak yerlerine oturdular. General Yin hafifçe burnundan soluyarak devam etti: "Wu Shengliu, boşuna itiraz etme. General Duan elbette genç bir yetenek ama Duan ailesi tamamen sivil bürokratlardan oluşur. İlk kez cepheye geliyor ve üst üste mucizeler yaratıyor, hatta düşman karargâhına sızıp komutanı öldürüyor... Sence bu mümkün mü? Belli ki bir ruhun gücünü kullanıyor, karanlık yollar..."

Zheng An yukarıdan soğuk bir sesle araya girdi: "General Yin, konuşurken kanıt göster. Büyücülük ve ruh kullanmak büyük suçtur, öyle kolayca hüküm verilemez."

Wu Shengliu ise dişlerini sıkarak, o koca cüsseli adamın gözleri dolarak konuştu: "Biz Shuozhou kalesini kimin için savunduk? Kimin için! Eğer zerre kadar vicdanın olsaydı bu lafı ağzına alamazdın! General Duan bu kaleyi korumak için ne kadar emek verdi, ne kadar yara aldı... Sen kalkmış bir çırpıda 'karanlık yollar' diyerek hepsini siliyorsun ha? Sana şunu söyleyeyim; Tabai'den tek bir kişi bile hayatta kaldığı sürece, General Duan'ın yanındaki kimseye dokunmanıza izin vermeyiz!"

"Vay be Wu Shengliu, sen Duan Shunxi'nin mi adamısın yoksa Mareşal Qin'in mi? Tabai..."

"Yeter artık!" diye bağırdı Mareşal Qin.

He Simu sandalyesine yaslanmış, General Yin'in doğru bir tespitten nasıl bu kadar saçma ve kıskançlık dolu bir çıkarım yapabildiğine şaşırıyordu; adam gerçekten bir yetenektir.

Şu anki duruma bakılırsa, He Simu'nun bir şey yapmasına

gerek kalmayacaktı. Savaş bir kez Duan Xu'ya yöneldi mi, olay artık siyasi bir kavgaya dönüşürdü; onun gerçekten bir ruh olup olmaması önemsizleşirdi.

General Yin'in Duan Xu'ya iftira atmaya çalıştığına karar verilirse, Üstat Mingfeng'in sunduğu tüm kanıtlar "art niyetli" olarak yaftalanabilirdi. He Simu şu an ölmemesi dışında her haliyle bir faniye benziyordu; Qiao Yan da uyanmadığı sürece "delil yetersizliği" durumu vardı.

Çay bardağını kaldırıp sakince bir yudum aldı. Tam o sırada çadırın dışından bir asker bağırdı: "Rapor! Mareşalim, Tabai gözlemcisi Matmazel He Xiaoxiao uyandı!"

He Simu'nun boğazına çay kaçtı.

36. Bölüm: Qiao Yan

He Xiaoxiao'nun —yani gerçek Qiao Yan'ın— vaktinden önce uyanması gerçekten akıl almaz bir durumdu. Haber getiren asker, Qiao Yan'ın uyanır uyanmaz "İmdat!" diye bağırdığını, halsizliğine bakmadan ana karargâha gelmek için direktliğini söyledi; bu daha da tuhaftı.

Çok geçmeden Qiao Yan, kollarından tutulmuş halde, bembeyaz bir yüzle içeri girdi. Yüzü aynıydı ama içinde bir şeyler değişmiş gibiydi; Qiao Yan gerçekten de rüzgârda titreyen bir kelebek kadar narin ve çocuksu görünüyordu.

He Xiaoxiao da narin bir kelebeğe benzerdi ama nedense onun kanat çırpışının bir fırtına koparabileceğini hissederdiniz.

Qiao Yan çadıra girer girmez ağlayarak annesinin kollarına atıldı: "Anne, kurtar beni!"

Kadın zaten ağlamaktan helak olmuştu; şimdi kızına sarılıp "Yavrum, güzel kızım!" diye feryat ederek ne olduğunu sormaya başladı. Abisi de yanında durmuş, kızın sırtını sıvazlıyordu.

He Simu kaşlarını kaldırıp, çadırın ortasındaki bu birbirine sevgiyle bağlı aileyi izledi. Qiao Yan aniden elini uzatıp He Simu'yu işaret etti ve hıçkırarak konuştu: "Anne, o! Bedenimi çalıp içime giren o! O bir kötü ruh! Bana zarar verecek! Anne, kurtar beni!"

Çadırdaki herkesin bakışları He Simu'ya döndü. Az önce onu bir civciv gibi koruyan Wu Shengliu bile şüpheyle bakmaya başlamıştı; heyecanlanması gereken General Yin bile gerilmişti.

He Simu çenesini hafifçe kaldırdı; bakışları Qiao Yan'dan Rahip Mingfeng'e, oradan da kızın ailesine kaydı. Hafifçe gülümsedi ve umursamaz bir tavırla: "Söyleyecek pek bir şeyim yok; sadece bir çift sahte akraba, bir sahte Qiao Yan ve bir sahte rahip görüyorum," dedi.

Ve bir de gerçek bir kötü ruh.

Qiao Yan gerçekten uyanmamıştı.

Bedenine, zayıf anından faydalanan başka bir kötü ruh girmiş ve onu kontrol etmeye başlamıştı. Rahip Mingfeng'in az da olsa bir gücü vardı; Qiao Yan'daki bu tuhaflığı fark etmemesi imkansızdı ama sessiz kalmayı seçiyordu.

Demek öyleydi; kötü ruh, rahip ve insanların iş birliği yaptığı büyük bir oyun dönüyordu. Rahip Mingfeng ve arkasındaki General Yin, Duan Xu'nun peşindeydi; Qiao Yan'ın bedenindeki o ruh ise muhtemelen kadının peşindeydi. Dört yüz yıllık ömründe ilk kez bir ruhun, bir rahibin ve insanların bu kadar uyum içinde çalıştığını görüyordu; ne büyük bir dayanışma!

He Simu oturduğu sandalyeden kalktı, Qiao Yan'ın yanına gitti ve eğilip kulağına fısıldadı: "Sadece bir günün var, elini çabuk tut."

Qiao Yan, rol icabı mı yoksa gerçekten korktuğu için mi bilinmez, titreyerek annesinin kucağına sindi. Rahip Mingfeng hemen araya girip He Simu'ya parmağını salladı: "Hadsiz ruh! Ben buradayken masumlara zarar vermene asla izin vermeyeceğim!"

He Simu hafifçe gülümsedi, iki adım geri çekildi ve herkesin gözü önünde soğukkanlılıkla konuştu: "Ben kendi halinde biriyim, kötü ruh falan değilim. Qiao Hanım neden bana böyle bir iftira atıyor, anlamıyorum. Belli ki Rahip Mingfeng bu suçü üzerime yıkmak için yüzlerce yol hazırlamış; benim gibi kimsesiz bir kızcağız ne diyebilir ki? Eğer beni hapse atmak ya da soruşturmak isterseniz, buyurun yapın."

Çadırın başköşesinde oturan Qin Huandat'ın yüzü asıktı, Zheng An'ın ise kafası karıştı. Qin Huandat bakışlarını çadırdakilerin üzerinde gezdirdi; muhtemelen Tabai Ordusu'ndan ve Duan Xu'dan çekiniyordu. Sonunda: "Eğer On Yedi Hanım gerçekten kötü ruh değilse, bir süre hücrede misafir olsun. General Duan döndüğünde onunla yüzleşir ve suçsuzluğunu kanıtlar," dedi.

He Simu, Mareşal Qin'e döndü ve sakince: "Peki, emriniz başım üstüne," dedi.

Mareşal Qin, nedense bu kızın bakışlarında bir alay seziyordu;

o tekinsiz hava ne bir ruha ne de bir insana benziyordu.

He Simu, onlarca tatil dinlenme dönemi arasında ilk kez hapse girme deneyimi yaşıyordu. Hücrenin buz gibi duvarına yaslanmış, bağdaş kurup gözlerini kapatmış dinleniyordu. Hücrenin etrafı kötü ruhları kovan tılsımlarla donatılmıştı. He Simu bu pek de mahir olmayan tılsımlara şöyle bir göz attı; üzerinde Hayalet Kral lambası varken, bu kağıt parçaları onun için demir parmaklıklardan daha etkili değildi.

Hapishane ortamı o kadar da kötü sayılmazdı; asıl can sıkıcı olan, dışarıda dönen o ucuz tiyatroydu.

"On Yedi!" Aniden bir ses duyuldu. He Simu gözlerini araladığında, parmaklıkların ardında Meng Wan'ın endişeli yüzünü gördü. Siyahlar içinde gizlenmişti, parmaklıklara tutunarak: "Akşam yemeği yemedin, değil mi?" diye fısıldadı.

He Simu duvara yaslanarak yanındaki boş kaseyi işaret etti: "Yedim bile."

Meng Wan'ın yüzü bembeyaz oldu, hemen çömelip parmaklıkların arasından kadını sarsmaya başladı: "Çabuk kus! Zehirli o! Çabuk çıkar!"

He Simu sarsıntıdan dolayı duvardaki tozların üzerine dökülmesine aldırmadan: "Öyle mi? Kim öldürmek istiyor beni; General Yin mi, yoksa Bay Zheng mi?" diye sordu.

Meng Wan'ın bakışları yere düştü.

He Simu durumu anladı: "Bay Zheng demek."

Büyücülük ve ruh işlerine karışmak büyük bir suçtu. Zheng An muhtemelen kadının tekinsiz biri olduğuna yarı inanıyordu ama General Yin ve Mareşal Qin'in ne gibi tuzaklar kurduğunu bilmiyordu. Duan Xu döndüğünde kadınla yüzleşir de bir açık verirse diye korkmuş, "ölülerin ağzı sıkıdır" diyerek işi kökten çözmek istemişti.

Kadın ölürse hem kendi suçsuzluğu kanıtlanacak hem de tüm ihale General Yin'e kalacaktı.

"Sizin şu Liang ordusu savaşta pek mahir değil ama ayak kaydırma işinde tam birer ustasınız," dedi He Simu, Meng Wan'ın

elini üzerinden çekerek. Sakince ekledi: "Merak etme, bu kadarcık zehir bana anca meze olur. Eğer kutsal bir kılıçla can damarımdan vurulmazsam ya da ruh ateşle yakılmazsam, kötü ruhlar öyle kolay kolay yok olmaz."

Meng Wan donup kaldı. He Simu'nun elini bıraktı, sanki karşısında bir yabancı varmış gibi bakıyordu. He Simu başını yana eğdi: "Benden hiç şüphelenmediğini söyleme sakın."

"Yani sen gerçekten..."

"Kötü bir ruhum."

"Sen..."

"He Xiaoxiao'yum."

Meng Wan derin bir nefes aldı. Ayağa kalktı, He Simu'ya karmaşık duygularla baktı. Bir süre öylece baktıktan sonra aniden belindeki anahtarı çıkarıp hücre kapısını açtı: "Birazdan nöbetçileri uzaklaştıracam, hemen kaç buradan," dedi kısık sesle.

He Simu'nun bakışları kapıdan kadının gözlerine kaydı, kollarını göğsünde birleştirerek: "Benden pek hoşlanmazdın, neden yapıyorsun bunu?" diye sordu.

"Sana git diyorsam git!" Meng Wan sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. Dişlerini sıkarak devam etti: "Şunxi'ye yardım ettin, Huqileri yenmemizi sağladın. Ne olduğun umurumda değil... Ben iyiliğe kötülükle karşılık verecek biri değilim."

He Simu bir süre sessiz kaldı. Yerden kalktı, küçük pencereden sızan ay ışığı ayaklarının dibine düşüyordu. Teni bembeyazdı, gözünün altındaki küçük ben belirgindi; bakışları her zamanki gibi soğuktu. Meng Wan'ın yanından geçerken durdu, kadının omzuna hafifçe vurdu: "Sağ ol," dedi umursamazca.

He Simu uzaklaştığında Meng Wan derin bir nefes aldı. Onun arkasından bakarken, "Gerçekten bir ruh mu?" diye düşündü. Efsanelerdeki o korkunç yaratıklara hiç benzemiyordu.

He Xiaoxiao'nun bir ruh olduğunu Duan Xu biliyor muydu

acaba?

Kesin biliyordu.

Buna rağmen ona... Gönlnü mü kaptırmıştı?

Hapisten çıktıktan sonra He Simu kaçmak için acele etmedi. Görünmezlik sağlayan o geniş kenarlı şapkasını taktı, ellerini arkasında birleştirip Shuo Zhou dışındaki ıssız bozkıra doğru yavaş yavaş yürüdü. Yerde hâlâ yakılan düşman ordugahından kalan küller vardı.

Bir süre yürüdükten sonra durdu ve sakince konuştu: "Bunca zamandır bekliyorsunuz, hâlâ saldırmayacak mısınız?"

O anda karanlığın içinden bir grup gölge belirdi; gece avlanan yırtıcılar gibi He Simu'nun etrafını sardılar. He Simu baktığında, kontrol edilen Qiao Yan'ı ve Rahip Mingfeng'i gördü. Grubun önünde durmuş, tetikte bekliyorlardı; hemen saldırmaya cesaret edemiyorlardı. Görünüşe göre kadının gücünü kaybettiğini bilseler de, eski heybetinden hâlâ çekiniyorlardı.

He Simu hafifçe güldü ama Qiao Yan'ın arkasındaki o kişiyi görünce gülüşü soldu.

Qiao Yan, arkasındaki çocuğun başını okşayarak gülümsedi: "Chenying, git ve o kötü ruhun belindeki yeşim kolyeyi bana getir. O benim eşyam."

Chenying şaşkınlıkla bir Qiao Yan'a bir He Simu'ya baktı. Qiao Yan'ın eteğine tutunarak sordu: "Sen... Sen gerçekten Xiaoxiao abla mısın?"

Qiao Yan gülümsedi; karanlıkta eski He Xiaoxiao'dan hiçbir farkı yoktu. Eğilip Chenying'in omzunu okşadı: "Ne oldu, beni tanımadın mı? Ben He Xiaoxiao'yum işte. Ben uyurken çok üzül müştün, bak işte uyandım."

Chenying, He Simu'ya bir bakış fırlattı, kısık sesle: "Ama... General ağabey ve o dediler ki..."

"Seni kandırıyorlar! O bir kötü ruh, Duan Xu de onunla iş birliği yapıyor; hepimizi aldattılar. Bak, ablanın her zaman taktığı o kolyeyi bile çalmış. Onu ablan için geri alır mısın?"

Chenying, Qiao Yan'ın gözlerine baktı. Dudaklarını ısırarak

sordu: "Sen... Bayan Song'dan o zurnayı ödünç alırken, karşılığında kaç yumurta vermiştin?"

Qiao Yan hiç düşünmeden güldü: "Sekiz tane. Şimdi inandın mı bana?"

Chenying kafası karışmış bir halde He Simu'ya baktı. He Simu ise sadece onları izliyordu, hiçbir savunma yapmıyordu.

Qiao Yan, Chenying'in elini tutup onu He Simu'nun önüne kadar getirdi, kandırmaya devam etti: "Sadece elini uzatman yeterli, ablan hemen yanındı, korkma."

Diğer eliyle Chenying'in başını okşarken, bir yandan onu teselli ediyor bir yandan da He Simu'ya tehditkar bir bakış atıyordu.

Bu çocuğun canı şu an onun ellerindeydi.

Chenying başını kaldırıp He Simu ile göz göze geldi. He Simu'nun gözlerinde soğuk bir ay ışığı vardı; ne öfke, ne korku, ne de hayal kırıklığı... Hiçbir duygu belirtisi yoktu, sanki bin yıllık bir buz kütesiydi. Üç aydır koruduğu bu çocuğun tereddütle elini uzatıp belindeki Hayalet Kral lambasına (yeşim kolye görünümünde) yapışmasını izledi. Tüm kötü ruhların korktuğu o kutsal eşya, bir ölümlünün elinde uysalca duruyordu. Chenying hafifçe asılınca ip koptu ve lamba çocuğun elinde kaldı.

İp koptuğu an çocuk endişeyle kadının yüzüne baktı ama He Simu ne kızdı ne de karşı koydu; lambayı almasına izin verdi.

"Getir... O kolyeyi bana ver!" Qiao Yan'ın gözlerinde neredeyse delice bir parıltı vardı.

Chenying tereddütle lambayı Qiao Yan'ın eline bıraktı. Hayalet Kral lambası hâlâ sessizdi, hiçbir ışık saçmıyordu. Qiao Yan bir an hayal kırıklığına uğrasa da hemen toparlandı, heyecanla He Simu'ya döndü: "Şimdi sadece seni öldürmek kaldı."

Arkasındaki rahibe döndü: "Rahip Mingfeng, sıra sende."

Mingfeng elleri arkasında duruyordu. Sessiz ve sakin duran He Simu'ya baktı: "Gerçekten hiç gücü kalmadığından emin

misin?" diye sordu.

He Simu alayla güldü, kısık sesle: "Ödlek herif," dedi.

Mingfeng kaşlarını çattı. Öne çıkıp He Simu'yu bir süre süzdükten sonra, elindeki kısa bir ruh kılıcını Chenying'e uzattı.

"Çocuk, sana bir fırsat; bu kötü ruhu kendi ellerinle yok et!"

37. Bölüm: Tersine Dönüş

Chen Ying bir anlığına donup kaldı. Rahip Mingfeng elini gevşettiği anda çocuk, içgüdüsel bir refleksle kılıcı yakaladı; ardından korku ve endişe dolu gözlerle Qiao Yan'a baktı. Qiao Yan, yüzünde tatlı bir tebessümle çocuğun alnını okşadı: "Artık sen de küçük bir adam oldun, kötü ruhları kovup iblisleri defetmeyi denemelisin."

Chen Ying'in gözbebekleri titredi, çaresizce He Simu'ya baktı.

He Simu ise sadece tek kaşını kaldırmakla yetindi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, olduğu yerde duruyordu. Qiao Yan ve Rahip Mingfeng'e küçümseyen, alaycı bir bakış fırlattı.

"Madem benden bu kadar korkuyordunuz, ne diye beni öldürmeye geldiniz? Biraz cesur davranın da size saygı duyabileyim."

Qiao Yan, He Simu'ya cevap vermedi; sadece Chen Ying'i bir an önce harekete geçmesi için ikna etmeye çalıştı. Chen Ying kılıcı iki eliyle kavramıştı, elleri zangır zangır titriyordu. Bakışlarını He Simu'ya dikmiş, sanki onun bir şey söylemesini bekliyordu.

Aslında ne demesini beklediğini kendisi de bilmiyordu. Sadece... en azından kendini savunacak bir şeyler söylese yeterdi.

He Simu ise ona tek kelime etmedi. Tüm öfkesi ve sözleri çocuğun arkasındaki o iki kişiye yönelikti. Arada bir çocukla göz göze geldiğinde, bakışlarında sadece derin bir sükûnet vardı.

Sanki ne bir beklentisi ne de bir hayal kırıklığı vardı.

Chen Ying tereddütle kılıcı kaldırdı, başını çevirip Qiao Yan'ın teşvik edici bakışlarıyla karşılaştı. Tüm vücudu dehşetten sarsılıyordu. Dişlerini sıkarak kılıcı savurdu.

"Ah!" Gece yarısını yırtan keskin bir çığlık yükseldi. Qiao Yan'ın bileğinden kanlar boşanıyordu. Ruhsal kılıçla yaralanan elini şaşkınlıkla tutarken, ruhsal gücü o yaradan oluk oluk akıp gidiyordu.

Chen Ying bu fırsattan istifade, kadının elindeki Hayalet Kral Lambası yeşim kolyesini kapıp hızla He Simu'nun yanına koştu. Tüm cesaretini toplayarak Qiao Yan'a bağırdı: "Hayır! Sen benim Xiao Xiao ablam değilsin! Benim ablam iyi biridir... O asla benden birini öldürmemi istemezdi!"

Yeşim kolyeyi He Simu'nun eline tutuşturdu ve hafif bir korkuyla sordu: "Al, geri veriyorum. Gerçek Xiao Xiao abla sensin, değil mi?"

He Simu cevap veremeden, Qiao Yan ve Rahip Mingfeng öfkeyle aynı anda saldırıya geçti. Sayısız ruhsal kılıç ve kemikten mızrak, karanlık birer meteor gibi üzerlerine yağdı. Chen Ying, içgüdüsel olarak kollarını açıp ablasının önüne siper oldu. Korkuyla gözlerini yumdu; gördüğü son şey, rüzgârda uçuşan bir giysi eteği idi.

Ancak beklediği acı gelmedi. Chen Ying sadece omuzlarında bir çift el hissetti. Titreyerek gözlerini araladığında, He Simu'nun önünde hafifçe eğilmiş, elleriyle omuzlarına destek vererek onu koruduğunu gördü.

Kadının göğsü sayısız ruhsal kılıç ve kemik mızrakla delik deşik olmuştu. Kanlar, masmavi giysisine sıçramış; mavi bir su yüzeyinde açan koyu kırmızı çiçekleri andırıyordu. En uzun kemik mızrağın ucu, Chen Ying'in göğsünden sadece bir parmak ötedeydi.

Baharın ılık rüzgârı, kadının uzun saçlarını çocuğun yüzüne savurdu. Chen Ying olduğu yerde kalakaldı. He Simu bir ağız dolusu kan kustu, başını hafifçe kaldırıp ona baktı. O az önceki ifadesiz gözlerinde, nihayet hafif bir tebessüm belirdi.

Usulca, "Beni neden koruyorsun ki?" dedi. "Sen ölebilirsin. Ama ben ölmem, sadece canım yanar."

Bu, gerçekten de onun Xiao Xiao ablasıydı.

Chen Ying dudaklarını büzdü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ellerini uzatıyor ama ablasının vücudunu delip geçen o keskin silahlara dokunmaya cesaret edemiyordu.

"Abla, sakın ölme... Beni bırakma... Söz veriyorum güçleneceğim... General ağabeyim dedi ki... Daima başkalarını

koruyanlar çok yalnız olurmuş... Bundan sonra biz seni koruyacağız, tıpkı senin beni koruduğun gibi... Sakın ölme..."

Daima başkalarını koruyanlar, çok yalnız olurmuş.

— *Günün birinde sen de baban gibi olacaksın; hayaletler ve insanlar arasındaki dengeyi koruyacak, bu dünyayı muhafaza edeceksin.*

He Simu bir anlığına duraksadı. Bakışlarını yere indirdi, ardından çaresizce gülümsedi. Göğsü sarsıldıkça ağzından yeni kanlar sızıyor, yanmış toprağa damla damla düşüyordu.

Hayalet Kral Lambası kolyesini Chen Ying'in avucuna bıraktı ve fısıldadı: "Bunu tut."

Yavaşça ayağa kalktı. Arkasını dönüp ifadesizce Qiao Yan ve Rahip Mingfeng'e baktı. Vücuduna saplanmış olan keskin silahları kavradı; bir an duraksadı ve sonra onları pürüzsüz bir hareketle çekip çıkardı.

Acıyı açıkça hissedebiliyordu ama şu an sanki hiçbir şey duymuyormuş gibiydi. Belki de bu bir lütuftu; ruhsal gücü tüketen bu silahların ona pek bir etkisi olmuyordu, çünkü zaten tüketecek bir gücü kalmamıştı.

"Beni öldürmek istiyorsanız ya can evimi bulmalısınız ya da Hayalet Kral Lambası'na hükmedip beni yakmalısınız. Gücünüz lambayı kontrol etmeye yetmiyor, hatta onu benden almak için bir faniye ihtiyaç duyuyorsunuz. Bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyor."

He Simu, Chen Ying'in omzuna hafifçe vurdu: "Lambayı al. Onu taşıdığın sürece ne insan ne de hayalet sana zarar verebilir. Git ve Duan Xu'yu bul."

"Xiao Xiao abla..."

"Lambayı sakın başkasına verme, çabuk git!"

Chen Ying'in yüzü gözyaşları içindeydi. Yeşim kolyeyi sıkıca tuttu, çevresindekilere son bir kez baktı. Sadece ayak bağı olacağını anlamış gibi dişlerini sıktı, iki adım geri çekildi ve hızla uzaklaştı.

Hemen birkaç kara gölge Chen Ying'in peşine takıldı, geri

kalanlar ise hâlâ aç kurtlar gibi He Simu'yu süzüyordu.

He Simu, vücudundan çıkardığı silahları birer birer yere fırlatmıştı. Ay göğün en tepesindeydi, yeryüzü bembeyaz bir ışıkla yıkanıyordu. Dolunayın altında dururken hafifçe gülümsedi ve gökyüzünü işaret etti: “Güneş doğana kadar beni bin parçaya bölebilir, can evimi bulmak için tenimin her zerresini deşebilirsiniz. Ancak güneş doğduğunda ve ben gücüme kavuştuğumda hâlâ bulamamış olursanız... Küllerinizin savrulmasını bekleyin.”

Qiao Yan ve Rahip Mingfeng'in yüzleri bembeyaz kesildi, ama gözlerinde hâlâ sinsi bir vahşet parlıyordu.

Duan Xu, şafak söküp gün ağarırken Shuozhou eyalet merkezine geri döndü. O sırada Chen Ying, kanlar içinde kapı eşiğinde oturuyordu. Elinde mavi ışıklar saçan, kana bulanmış bir yeşim kolyeyi sımsıkı tutmuştu. Kim ne derse desin cevap vermiyordu. Duan Xu'nun içeri girdiğini görünce sanki ruhu bedenine geri döndü; koşup generalin önüne atıldı: “Ablamı kurtar! Xiao Xiao ablamı kurtar!”

Duan Xu zaten şehirde olanları duymuştu, o kanlı kolyeyi görünce yüzü iyice gerildi. Chen Ying'i de yanına alıp atını şehrin dışına sürdü. Nihayetinde, kanla sulanmış ve kargaların üşüştüğü o yanık toprakların ortasında He Simu'yu buldu.

Kadın, toprağın üzerine bağdaş kurmuş, sessizce oturuyordu. Tekrar derin bir uykuya dalmış olan Qiao Yan'ın bedeni, onun dizlerine yaslanmıştı. Üzerlerinde birkaç karga sessizce tünemişti. Etrafta, kaç bedenden kaldığı belli olmayan devasa bir kül yığını vardı.

He Simu'nun giysilerinden sağlam tek bir parça kalmamıştı; tamamen kırmızıya boyanmıştı. Vücudu da aynı durumdaydı; parmak uçlarından yanaklarına kadar sayısız kesik ve delikle doluydu.

Buna karşılık, Qiao Yan'ın bedeni tek bir yara almamıştı, huzur içinde uyuyordu.

Sabah güneşi He Simu'nun sırtından usulca ve şefkatle doğuyor, dünyayı aydınlatırken yanındaki kan gölünü

yansıtıyordu. Gözlerini yavaşça kaldırıp Duan Xu'ya baktı ve hafif, küçümseyen bir tavırla gülümsedi.

Duan Xu bu manzarayı gördüğünde, kalbinin donduğunu ve nefesinin kesildiğini hissetti.

Kadın ise sanki hiçbir şey olmamış gibi hafifçe iç çekip konuştu: “Çok acıyor, canım çok yanıyor.”

Canım yanıyor, demişti. Duan Xu onu bir kez ısırduğında bile canı yanmasın diye gücünü sakınmıştı.

Ona hislerini ödünç verirken, acı çeksin diye vermemişti.

Duan Xu bir anlığına kaskatı kesildi, sonra hemen atından atladı. Bir fırtına gibi koşup He Simu'nun omuzlarına sarıldı, üzerindeki kargaları ürküterek kaçırdı.

He Simu hafifçe inledi: “Neyse ki artık acımıyor.”

Duan Xu omuzlarını sıkıca tutuyordu, vücudu kontrolsüzce titriyordu.

Ama onun canı yanıyordu. Keşke onun yerine kendi canı yansaydı.

Ruhsal gücü geri geldikçe, He Simu'nun dokunma duyusu tekrar kayboldu. Duan Xu'nun sırtına hafifçe vurdu. Nedenini bilmiyordu ama ister o yaralansın ister kendisi, asıl acı çeken hep bu adam oluyordu.

“Yaralar yarına iyileşir. Kötü ruhların iyileşme hızı yüksektir, sanki felç kalmışım gibi bakma bana.”

Duan Xu tek kelime etmedi. Onu bıraktığı anda kucağına alıp ayağa kalktı. He Simu kaşlarını çattı: “Yürüyebilirim.”

“Konuşma.” Duan Xu'nun gözlerinde uçucu, belli belirsiz bir gülümseme vardı ama o ışığın altında çılgınca bir şeyler kıpırdıyordu.

He Simu bir süre ona baktı, sonra iç çekerek kollarını boynuna doladı. Kendini serbest bırakıp göğsüne yaslandı. Kanlı ve yapış yapış teni, adamın boynuna değiyordu.

“Sakin ol, Küçük General Duan.”

Duan Xu bir an sessiz kaldı. Gözlerini yumup tekrar açtı,

hafifçe gülümseyerek konuştu: “Gayet sakinim.”

He Simu’yu ata bindirdi, adamlarına Qiao Yan’ı da almalarını emretti ve atını şehre doğru sürdü.

He Simu temizlenirken, üzerindeki kanı arındırmak için tam üç kova su kullanıldı. Yaraları yavaş yavaş kapansa da vücudundaki kesiklerin sayısı o kadar fazlaydı ki...

Eğer bir fani olsaydı, çoktan kan kaybından ölmüştü.

Temiz bir iç çamaşırı giyip yatağa uzandı. Dinlenmeye ihtiyacı olmadığını defalarca söylese de Duan Xu ve gözü yaşlı Chen Ying tarafından yatağa mahkûm edilmişti. O da yatağa yaslanıp zihninde sessizce hesap yapmaya başladı; şüpheli kötü ruhları tek tek gözden geçiriyor, bu aciz oyunu hangi aptalın kurguladığını bulmaya çalışıyordu.

Chen Ying başucunda oturuyordu. Çocuk artık ağlamıyordu ama sanki şoka girmiş gibiydi; kadının elini tutmuş, tek kelime etmeden öylece duruyordu.

He Simu düşüncelerinden sıyrılıp çocuğun alnına hafifçe vurdu: “Neyin var senin?”

Chen Ying gözlerini kaldırdı; sanki bir gecede büyümüş gibiydi, o çocuksu bakışları yerini sarsılmaz bir kararlılığa bırakmıştı. Ciddiyetle He Simu’ya baktı, kelimelerin üzerine basarak konuştu: “Xiao Xiao abla, karar verdim. Bundan sonra çok güçleneceğim ve sizi koruyacağım. Sen bir kötü ruh olsan da iyi bir ruhsun. Sen ve Duan Xu ağabeyim çok değerlisiniz. Sizi ben korursam artık canınız yanmaz, siz de büyük işler yapmaya devam edebilirsiniz.”

He Simu kendini tutamayıp güldü: “Hatırladığım kadarıyla tek hayalin bir oturuşta sekiz tane etli çörek yemekti.”

Chen Ying başını salladı, büyük bir ciddiyetle: “Artık çörek istemiyorum, ömrümce yemesem de olur. Sizi korumak istiyorum, bundan sonra tek dileğim bu.”

He Simu’nun gözleri parladı, çocuğun daha önce hiç görmediği o kesin ifadesine baktı.

Aslında o gece sahte Qiao Yan’ın söyledikleri, Chen Ying’in

içten içe umduğu gerçeklerdi: He Xiao Xiao bir insandı, babasını yememişti... O kısa ve karmaşık anda Chen Ying, bu güzel yalana sırtını dönmüş ve onun yanına koşup sormuştu: *Sen gerçek Xiao Xiao ablasın, değil mi?*

He Simu, o gün bahçede Duan Xu'nun yüzünde o muzip gülümsemeyle söylediği sözleri hatırladı: *“Onun hayatından öylece çekip gidebileceğini sanma.”*

Bir faninin bu kadar kısa ömrü, kendisi gibi bir yolcuya mı bağlanacaktı?

Hafifçe iç çekti, Chen Ying'in omzunu okşadı: “Önce bir güçlen bakalım, küçük yumurcak.”

Duan Xu bütün sabah dışarıdaki işlerle uğraşmıştı. Rahip Mingfeng'in ölümü ve geride kalan enkazı toparlaması epey vakit alacaktı. He Simu onun en erken akşama döneceğini sanıyordu ama o, ögle vaktinde kapıyı açıp içeri girdi.

Chen Ying yorgunluktan He Simu'nun yatağının kenarına kıvrılıp uyuyakalmıştı. Kadın ise elinde kalın, kenarları kıvrılmış siyah bir kadim kitapla vakit geçiriyordu.

Duan Xu, Chen Ying'i kucağına alıp yandaki sedire yatırdı, sonra He Simu'nun yanına oturdu. Kısık bir sesle sordu: “Ne yapıyorsun? Nasıl hissediyorsun?”

He Simu kitabı kapattı, parmağını şıklatınca kitap gözden kayboldu. İfadesizce, “Hissetmek mi? Bir şey hissetmiyorum. Sana bu yaraların kendi kendine iyileşeceğini söylemiştim. Yakında bu intikamı misliyle alacağım,” dedi.

Bir an duraksadı, bakışlarını Duan Xu'ya çevirdi ve iğneleyici bir gülümsemeyle ekledi: “Ama merak ettiğim bir şey var; o kötü ruhlar benim gücümü kaybettiğimi nereden öğrendiler? Sen söylemedin, değil mi?”

Duan Xu bir an donup kalmış gibiydi. Bakışlarını indirdi, sonra tekrar kaldırıp yavaşça He Simu'ya yaklaştı. Yüzüne doğru fısıldadı: “Benden mi şüpheleniyorsun?”

He Simu sadece ona bakmakla yetindi, cevap vermedi.

Gencin gözlerinde sanki bir ateş yanıyordu. Kelimelerin

üzerine basarak konuştu: “Geçmişim, geleceğim, bedenim, kalbim, ailem ve ideallerim üzerine... Duan Xu adıyla bu dünyada sahip olduğum her şey üzerine yemin ederim ki; bu ömür boyunca, doğumdan ölüme kadar, sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım. Asla.”

38. Bölüm: Davet

Bahar öğleden sonrasının sessizliğinde Chen Ying hâlâ bir kenarda uyuyordu. Bu yüzden Duan Xu sesini iyice alçaltmıştı; sözleri kulağa bir fısıltı gibi gelse de her bir kelime son derece netti.

Duan Xu adıyla bu dünyada sahip olduğu her şey üzerine yemin etmek... Bu oldukça ağır bir yemindi.

He Simu onun gözlerinin içine baktı. Kısa bir süre sonra tekrar gülümsedi ve eliyle onu itti: “Değilsen değilsin, neden bu kadar tepki gösteriyorsun? Bir de sinirlenmişsin. Seni ilk kez gerçekten sinirli görüyorum, ilginç.”

General Qin tarafından kuzey kıyısına sürüldüğünde, Wu Shengliu tarafından sorgulandığında ya da generalin adamları tarafından dışlandığında bile sinirlenmemişti; ama bu sıradan şüphe karşısında öfkelenmişti.

Duan Xu dudaklarını büzdü, bakışlarını kaçırıp tekrar geri döndü. Tam bir şey söyleyecekti ki, karşısındaki figür bir anda parladı; saniyeler içinde boğazından yakalanıp duvara bastırılmıştı. He Simu üzerinde sadece beyaz iç çamaşırıyla duruyordu, tek eliyle onu havaya kaldırmıştı. Başını hafifçe yana eğip gülümsedi: “Ama daha hesabımız bitmedi. Ne demiştin; sadece on gün mü yaşayayım?”

Görünen o ki Hayalet Kral Hazretleri, dokunma duyusunu ilk takas ettikleri günün acısını hâlâ unutmamıştı.

Duan Xu kadının bileğini tuttu, güçlkle konuştu: “Senin... yaraların...”

“Sen önce kendini düşün.” He Simu ona iyice yaklaşp gözlerinin içine dik dik baktı. Duan Xu ise sessizce ona karşılık veriyordu.

Güneş sıcaktı, oda sessiz.

He Simu biraz şaşmıştı: “Normalde ağzın iyi laf yapardı, şimdi neden sustun?”

Duan Xu hafifçe gülümsedi, He Simu'nun bileğindeki elini sıkı ve uysalca konuştu: "Yalvarırım... Hayalet Kral... affet beni..."

"Bir daha cesaret edebilir misin?"

"..." Duan Xu gözlerini kırpıstırdı ama cevap vermedi.

Hatasını hemen kabul ediyor ama bir dahaki sefere yine bildiğini okuyordu.

He Simu gözlerini kısıtı; adamın onu öldürmeye kıyamayacağını bildiği için böyle geçiştirdiği çok açıktı. Bu küçük tilki tarafından parmağında oynatılmak pek hoş bir his değildi.

O ise şu an son derece masum ve samimi bir tavırla ona bakıyordu, gözleri tamamen onun hayaliyle doluydu.

— *Daima başkalarını koruyanlar, çok yalnız olmuştur.*

He Simu aniden Chen Ying'in aktardığı bu sözü hatırladı. Duan Xu'nun boğazındaki eli bir an duraksadı ve sonra gevşedi.

Duan Xu yere inerken bile ustalığını konuşturmuş, Chen Ying'i uyandırmamak için hiç ses çıkarmamıştı; nihayet rahat bir nefes alırken çıkan öksürüğünü bile bastırdı. Bir yandan eğilip öksürüyor, bir yandan da yüzünde o muzip gülümsemeyle He Simu'ya bakıyordu. He Simu ona tepeden bir bakış fırlattı, elini sallayıp yatağın kenarına oturdu. Parmağını şıklatınca o kalın kadim kitap tekrar ellerinde belirdi.

"Aslında neler oluyor?" Duan Xu sanki az önceki olay hiç yaşanmamış gibi He Simu'nun yatağının kenarına oturdu. He Simu'nun gözleri hâlâ hayalet kayıtlarındaydı, olan biteni kabaca Duan Xu'ya anlattı.

Artık Rahip Mingfeng ve sahte Qiao Yan küle dönmüştü. Duan Xu bu konuda istediği hikâyeyi uydurabilirdi, He Simu fanilerle uğraşmak niyetinde değildi. Onun için asıl hedef, hayaletler dünyasında bu fırsattan istifade onun yerini almaya çalışan o küstah kişiydi.

Duan Xu gülümsedi: "Senin bu adamlarına ne demeli, bu ne büyük bir saygısızlık."

“Pek şaşırtıcı değil. Her biri benim yükseklerden düşmemi dört gözle bekliyor, bu yeni bir şey değil.” He Simu hayalet kayıtlarını karıştırırken başını bile kaldırmadı: “İster insan dünyası olsun ister hayaletler diyarı, tahtın kuralı budur.”

Duan Xu bir an sustu, bakışları kadının kollarındaki çaprazlama yara izlerine takıldı.

He Simu başını kaldırıp Duan Xu’ya baktı, onun bakışlarını takip ederek kendi yaralarına göz attı. Hafifçe iç çekti, kolunu yeninin içine sakladı. Daha önce Duan Xu’nun vücudundaki eski ve yeni yara izlerini gördüğünde pek bir şey hissetmemişti; ama bu acıyı bizzat tattıktan sonra bunun ne kadar zor olduğunu anlamıştı. Bu dünyada yaşayan faniler gerçekten çok kırılmıştı.

“Keşke Göksel Bilgi Tarikatı’na ilk girdiğinde seni bulsaydım,” dedi. “Böylece bu kadar çok yara almaz, bu kadar çok acı çekmezdin.”

Duan Xu bir süre ciddi ciddi düşündü, sonra gözlerinde hafif bir gülümseme belirdi. Neredeyse şaka yapar gibi bir tonla konuştu: “Hayır, eğer o zamanki halimle karşılaşsaydın, kesinlikle benimle ilgilenmezdin. Seninle şimdi karşılaşmamızın tam zamanı olduğunu düşünüyorum.”

Tarikat günlerinde en perişan ve acı dolu zamanlarını yaşıyordu; iç dünyası bir cehennem gibiydi, sevgiye dair en ufak bir boşluk yoktu. İyi ki onunla şimdiki haliyle karşılaşmıştı; çünkü artık önü aydınlanmıştı, inancı tamdı ve kurtarılmaya ihtiyacı yoktu.

“Seni daha erken kurtarmamı istemez miydin?”

“İstemezdim.”

Cehenneme düşmeyi, zorluklar yaşamayı, kemiklerimi ve ruhumu değiştirmeyi, dünyayı anlamayı ve bizzat 'ben' olmayı dilerim.

Sonra seninle karşılaşmayı.

Chen Ying uyandığında kendini Duan Xu’nun odasında buldu. Bir süre sersemlemiş halde etrafa bakarken Duan Xu’nun kapıyı açıp içeri girdiğini gördü. General ağabeyi üzerinde hafif bir zırhla duruyordu, sanki eğitim alanından yeni gelmişti. Çocuğu görünce gülümsedi: “Dün gece endişeden hiç uyumadın herhalde,

akşama kadar uyumuşsun.”

Chen Ying, Duan Xu’nun üzerindeki zırhı görünce yataktan fırladı. Duan Xu’nun yanına koşup sordu: “General ağabey, ben ne zaman seninle savaşa gidebilirim?”

Duan Xu diz çöküp ona baktı: “Hâlâ çok küçüksün. On üç-on dört yaşına geldiğinde seni mutlaka savaşa götüreceğim, nasıl?”

Chen Ying biraz üzgünce başını öne eğdi, sonra tekrar kaldırdı: “Xiao Xiao abla bir hayalet... Hep bizim yanımızda mı kalacak? Yoksa bizi bırakıp gidecek mi?”

Bu soru karşısında Duan Xu sessiz kaldı.

Chen Ying endişelenmeye başladı. Onun gözünde He Xiao Xiao ve Duan Xu her şeye gücü yeten iki kişiydi; Duan Xu’nun sessizliği, sanki bu durumun bir geri dönüşü yokmuş gibi hissettirmişti. Telaşla Duan Xu’nun elini tuttu: “Xiao Xiao abla seni çok seviyor... Senin için aşk acısı bile çekiyor... Sen onu sevmiyor musun? Eğer birbirinizi severseniz, o da burada kalır, değil mi?”

Duan Xu bir an donakaldı, ifadesi tuhaflaştı: “Aşk acısı mı? O mu söyledi?”

“Hı-hı!”

“Hahahahahaha...” Duan Xu’nun yüzündeki ifade birkaç kez değişti, sonunda kendini tutamayıp kahkahayı bastı. Kısık sesle: “Gerçekten her şeyi söyleyebiliyor,” dedi.

Chen Ying şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Duan Xu çocuğun omzunu okşayıp gözlerinin içine baktı: “Sana bir şey söyleyeceğim, ağabeyin için bir sır tutabilir misin?”

Chen Ying bir tavuk gibi başını salladı: “Kimseye söylemem.”

“Güzel.” Duan Xu yavaşça ve ciddiyetle konuştu: “He Xiao Xiao beni sevdiğini veya bana aşık olduğunu sık sık söylüyor olabilir ama bunların hepsi yalan. Aslında beni sevmiyor, sadece eğlenmek için söylüyor. Onun için ben sadece biraz özel bir faniyim; bazı saygısızlıklarına göz yumacak kadar özel, ama beni sevecek kadar değil.”

Chen Ying’in yüzünde bir kafa karışıklığı belirdi.

Duan Xu bir an sustu ve devam etti: “Ben ise onu sevdiğimi hiç söylemedim. Ama onu çok seviyorum, gerçekten.”

Chen Ying hayretle Duan Xu’ya baktı. Daha bir şey diyemeden Duan Xu işaret parmağını dudaklarına götürdü ve gülümsedi: “Bana söz verdin, sakın He Xiao Xiao’ya söyleme.”

Chen Ying hâlâ şaşkındı ama ciddiyetle başını salladı. Sekiz yaşındaki aklıyla, birini sevip de neden onun bilmesini istemediğini anlayamıyordu. Hele Duan Xu’nun anlattıklarının, kendi bildiklerinin tam tersi olması iyice kafasını karıştırmıştı!

Duan Xu memnuniyetle başını salladı, Chen Ying’in omzuna vurdu: “Bundan sonra bana general ağabey deme. Madem benim manevi kardeşimsin, kız kardeşim gibi bana 'Üçüncü Ağabey' de.”

Chen Ying’in gözleri parladı, çekinerek “Üçüncü Ağabey...” dedi. Kısık sesle sordu: “Üçüncü Ağabey... Bundan sonra gerçekten benim ağabeyim mi olacaksın?”

Duan Xu başını salladı, emin bir tavırla: “Bu dünyada olduğum sürece, bana Üçüncü Ağabey dediğin her gün senin ailen olacağım.”

Aslında Chen Ying’in tek istediği, asla terk edilmeyeceğine dair bir sözdü. Baygın yatan He Xiao Xiao’nun başında beklerken hep şunu düşünmüştü: Neden ona iyi davranan herkesi sürekli kaybediyordu?

Neyse ki Xiao Xiao ablasını kaybetmemişti, üstelik bir de ağabeyi olmuştu.

Chen Ying bir anda Duan Xu’ya sarıldı, mutluluktan uçacak gibiydi; ama bu sefer kendini iyi tuttu, gözyaşı dökmedi. Bir an önce büyüyip ona iyi davranan herkesi koruması gerektiğini düşündü.

Kötü ruhlarla iş birliği yapılan bu kargaşa sonrasında, General Yin, Rahip Mingfeng’i susturmak için öldürdüğü gerekçesiyle Duan Xu’yu suçlamıştı. Duan Xu ise General Yin’in Rahip Mingfeng’i kullanarak Onyeddi Hanım’a zarar vermek istediğini, ancak kazdığı kuyuya kendi düştüğünü iddia ederek karşı çıktı. İki taraf bir türlü uzlaşamazken, Qiao Yan uyandı.

Bu sefer gerçekten uyanmıştı.

Annesini ve ağabeyini görünce korkudan neredeyse tekrar bayılacaktı. Ardından herkesin önünde ağlayarak annesi ve ağabeyinin onu yaşlı bir adama cariye olarak satmak istediğini, bu hakarete dayanamayıp kaçtığını anlattı; efendilere onu tekrar o cehenneme göndermemeleri için yalvardı.

Ayrıca annesi ve ağabeyinin onu geri götürebilmek için Rahip Mingfeng ile anlaştığını, içine kötü ruh girdiği yalanını uydurup Duan Xu'ya iftira atmaya çalıştıklarını, Onyedli Hanım'a da zarar vermek istediklerini ama kötü ruhu kontrol edemeyip kurban gittiklerini söyledi.

Tabii ki bu kısımlar Duan Xu'nun kurguladığı ve Qiao Yan'a ezberlettiği şeylerdi.

General Yin tarafı doğal olarak bunu kabul etmedi ama Rahip Mingfeng ölmüştü ve en önemli tanık olan Qiao Yan ifadesini değiştirmişti. Sonunda General Qin ve Zheng An, büyük bir savaşın eşiğinde ordunun moralini bozmamak adına konunun üzerine sünger çekilmesine karar verdiler.

Bu, her tarafın işine gelen bir sonuçtu.

Ancak He Simu, Duan Xu'nun "Bu iş daha bitmedi," dediğini duyduğunda, General Yin'in sonunun pek iyi olmayacağını tahmin edebiliyordu.

Büyük Liang ile Danzhi arasındaki savaş resmen tekrar başlamıştı. Duan Xu'nun Tabai birliği Youzhou'ya sahte bir saldırı düzenlemek üzere gönderilirken, asıl ana ordu beklenmedik bir şekilde Luozhou'ya saldırdı. Duan Xu bu nankör göreve tekrar atanmasına rağmen şikâyet etmedi ve birliğini alıp gitti.

Youzhou'da Danzhi'nin tüm dikkatini ve ateş gücünü üzerine çekerek Chengjie, Suying ve Fengxi ordularının Luozhou'da bir gedik açmasını sağladı. Ancak kısa süre sonra Luozhou'daki savaş çıkmaza girdi; hatta General Yin kargaşada hayatını kaybetti.

He Simu bu haberi duyduğunda, bunun Duan Xu ile bir ilgisi olmadığına inanmakta güçlük çekti.

Chengjie ordusunun komutanı yetersiz kalınca, üç ordu Luozhou'da geri çekilmek üzereydi. Duan Xu acilen Chengjie

ordusunun başına getirildi; Tabai birliğinin komutası ise Wu Shengliu ve Xia Qingsheng'e bırakıldı.

Duan Xu, Chengjie ordusuna geçer geçmez peş peşe sert askeri emirler verdi. Diğer generaller ve General Qin ile strateji tartışırken, eski uysal tavrını bırakmış; keskin ve tavizsiz bir tutum sergilemeye başlamıştı. Durum kritikti ve imparatorluktan iki ay içinde Yun ve Luo eyaletlerinin alınması emri gelmişti. General Qin, Duan Xu'nun ipleri eline almasına izin vermek zorunda kaldı.

Sonuç ise muazzam oldu.

Duan Xu, Yunzhou ve Luozhou'nun coğrafyasına çok hâkimdi. Araziyi kullanarak düşmanı pusuya düşürüyor, birlikleri ayırarak sürekli taciz saldırıları düzenliyordu. Hatta *Cangyan Kutsal Kitabı*'ndaki bilgileri kullanarak Danzhi ordusuna karşı psikolojik bir savaş başlattı. Kısacası, her zamanki alışılmadık ve kurnaz yöntemlerini konuşturuyordu.

Yun ve Luo eyaletlerinin toprakları parça parça ele geçirilirken, Danzhi sarayındaki taht kavgaları da devam ediyordu. Saray, Yun ve Luo'yu çok önemli görmüyor; asıl hedefin hâlâ Youzhou olduğundan şüpheleniyordu. Bu yüzden seçkin birliklerini başkent ve Youzhou çevresinde tutuyor, Yun ve Luo'ya destek göndermiyordu. Lojistik ve destek kesilince, oradaki savunma komutanları daha fazla dayanamadı ve geri çekilmek zorunda kaldı.

Tüm bu şartlar birleşince, iki ayın sonunda Büyük Liang ordusu Yun ve Luo eyaletlerini tamamen ele geçirdi.

Duan Xu, hem Chengjie hem de Tabai ordularının komutanı oldu.

Büyük Liang askerleri bu iki eyalette savunma hatlarını kurup geçici olarak ateşkes ilan ettiğinde, yaklaşık yarım yıldır süren bu büyük savaş nihayet bir duraklama dönemine girdi. Duan Xu da General Qin ile birlikte başkent Nandu'ya rapor vermek üzere yola çıkacaktı. Yunzhou'dan Nandu'ya gitmek yaklaşık bir ay sürecekti.

“Bir ayı yollarda harcamak ne kadar gereksiz,” dedi He Simu.

Bir günde binlerce fersah yol kat edebilen ve her an her yerde belirebilen bir varlık olarak Duan Xu'ya hatırlattı: “Bana hâlâ bir duygu takası borcun var.”

Duan Xu raporunu yazmayı bitirip fırçasını bıraktı: “Ne zaman almak istersin?”

“Şimdi.” He Simu, Duan Xu'ya yaklaştı ve gülümsedi: “Küçük General Duan, bu bir aylık sürede hayaletler dünyasını görmek ister misin?”

39. Bölüm: Youzhou

Sınır boyundaki bu büyük zaferle Büyük Liang, kuzey kıyısındaki üç eyaleti tek hamlede ele geçirmişti. Zheng An'ın varlığı sayesinde General Qin pek ayak oyunlarına girişemiyordu; Duan Xu'nun başarıları bir bir saraya rapor ediliyordu. Herkes Duan Xu başkente döndüğünde kim bilir ne büyük onurlara boğulacağını konuşuyordu. Eskiden onu dışlayan generaller bile yavaş yavaş ona yakınlık göstermeye başlamıştı.

Ancak Duan Xu pek yüz vermiyordu. General Qin'e selam verip dünyevi bazı dostlarıyla görüşmesi gerektiğini, bu yüzden onlarla birlikte gelmeyeceğini ama Nandu'da buluşacaklarını söyleyerek bir anda ortadan kayboldu. Bu kadar pervasız bir hareket Zheng An'ı bile hayrete düşürmüştü; “Hâlâ yirmi yaşına gelmemiş bir genç işte, zafer kazanınca ayakları yerden kesildi,” demekten kendini alamadı.

Bir anda ortadan kaybolan Duan Xu ise o sırada Yunzhou'daki bir handa, mühür ortağı Hayalet Kral He Simu ile karşılıklı oturuyordu.

He Simu üzerinde kırmızı-beyaz kat kat geleneksel bir giysiyle duruyordu; saçındaki gümüş tokalar her hareketinde şingırdıyor, uçlarındaki püsküller omuzlarına kadar iniyordu. Bir eliyle çenesini desteklerken diğer eliyle güvercin yumurtası büyüklüğünde bir şekerlemeyi Duan Xu'ya uzattı: “Bunu ye.”

Duan Xu zırhını ve resmi giysilerini çıkarmıştı; üzerinde siyah, yuvarlak yakalı bir cübbe vardı, saçlarını yüksekte at kuyruğu yapmış ve alnına gümüş işlemeli siyah bir bant bağlamıştı. Yakışıklı bir genç gibi görünüyordu; kimse onun o meşhur General Duan Shunxi olduğunu tahmin edemezdi.

He Simu'nun elindeki şekerlemeye bir bakış attı, sonra uzanıp aldı ve ağzına attı.

He Simu kaşlarını kaldırdı: “Bunun ne olduğunu sormayacak mısın?”

Duan Xu o bilinmeyen nesneyi yuttu ve neşeyle gülümsedi: “Bana zarar vermezsin.”

Bir an duraksadı ve ekledi: “Zarar vermek istesen de zaten elimden bir şey gelmez.”

Duan Xu’nun “şartlara uyum sağlayan kahraman” ilkesine ne kadar sadık olduğu bir kez daha belli olmuştu.

He Simu güldü, parmağını şıklatıp adamın karnını işaret etti: “Yediğin şey, şekerle kaplanmış Hayalet Kral Lambası’ydı.”

Hazırlıklı olsa da Duan Xu bu cevabı duyunca gözlerini kocaman açtı: “Hayalet Kral Lambası mı?”

“Hayaletler dünyasının en yüce hazinesi, gücü on kattan fazla artıran, Hayalet Kral’ın sembolü ve her kötü ruhun ele geçirmek için birbirini boğazladığı o şey... Şu an senin karnında.”

He Simu gayet rahat bir şekilde tanıtımını yaptıktan sonra sağ elinin işaret ve orta parmağını birleştirip adamın karnına dokundu. Parmağının değdiği yerden kırmızı bir mühür halkası yayıldı ve Duan Xu’nun içindeki lamba buna karşılık vererek parladı.

Duan Xu’nun yüzünde kısa bir acı ifadesi belirdi ama bu his çabucak geçti. Gözlerini tekrar açtığında donup kaldı.

Dünya bir anda bambaşka bir hal almıştı. He Simu havada süzülen beyaz iplikçiklerle çevrelenmişti; güneş ışığı bal gibi yoğun ve yapışkan bir kıvama bürünmüştü. Kadının arkasında, kurumuş dallar veya kemikler gibi uçuşan pek çok hayaletimsi gölge vardı.

“Bu iplikçikler...”

“Rüzgâr.”

“Bu gölgeler...”

“Avare ruhlar.”

He Simu hafifçe gülümsedi, kollarını açtı; kırmızı kolları o beyaz iplikçikleri peşinden sürüklüyordu: “Küçük Tilki Duan, kötü ruhların dünyasına hoş geldin.”

İçine yerleştirilen lamba sayesinde, lambanın güçlü hayalet enerjisi Duan Xu’nun insan kokusunu bastırmıştı. Artık dışarıdan

bakıldığında tam bir kötü ruh gibi görünüyor ve hayaletler dünyasını görebiliyordu. He Simu, lamba içine bir büyü bile yerleştirmişti; böylece Duan Xu, Gafletkıran Kılıcı ile lambayı birbirine bağlayabiliyor, kılıcın ruhsal gücüyle lambayı tetikleyip kullanabiliyordu.

Duan Xu, “Yani senin gücün yokken ve bir fani gibi savunmasızken, ben bir kötü ruh kılığına girip seni mi koruyacağım?” dedi.

“Öyle de denebilir.” He Simu elindeki inciye uzattı.

Duan Xu hafifçe gülümsedi, elini incinin üzerine koydu: “Shunxi, emanetine ihanet etmeyecektir.”

He Simu’nun bu sefer takas edeceği duyu, koku alma duyusuydu.

He Simu’nun kaşlarının ortasında o kırmızı nokta belirlediğinde gözlerini açıp Duan Xu’ya baktı.

Duan Xu gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu; kadın, tıpkı dokunma duyusunu ilk kez kazandığı andaki gibi aniden ona yaklaştı. Adamın boynuna doğru eğilip burnunu çekti; saçındaki gümüş püsküller gencin yanağına sürtündü. Sordu: “Bu... ne kokusu?”

Duan Xu durumu hemen anladı: “Sandal ağacı, amber, sığla reçenesi, nane yaprağı, beyaz bletilla ve mür. Kız kardeşim koku hazırlamayı çok sever; günlük kıyafetlerimi hep bu tütsülerle temizler.”

“Sandal ağacı, amber, sığla reçenesi, nane yaprağı, beyaz bletilla ve mür...” He Simu bu isimleri alçak sesle tekrarladı. Neredeyse ağgözlü bir tavırla Duan Xu’nun boynundan derin bir nefes çekti ve fısıldadı: “Çok güzel kokuyor.”

Duan Xu çok hafifçe geri çekilmeye çalıştı. He Simu ona bakıp muzipçe gülümsedi: “Birden bir şeyi hatırladım.”

Genç adam bakışlarını indirip He Simu ile göz göze geldi. Kadının dudaklarından şu kelimeler döküldü: “Senin gıdıklanma huyun var, değil mi?”

Bu söz, Duan Xu için düşman baskınından bile daha büyük bir

felaket haberi gibiydi. He Simu elini onun boynuna uzatmak istediğinde, Duan Xu çevik bir hareketle yana kaçtı; masadan destek alıp siyah giysileriyle bir tur dönerek duvar kenarına geçti. Gülümsedi: “O olay çok eskide kaldı. Hayalet Kral Hazretleri, koskoca hükümdarsınız, bu kadarına gerek yok...”

He Simu kulağını kaşdı ve elini kaldırdı: “Buraya gel. Ya şimdi gıdıklanmana izin verirsin ya da gücüm geri geldiğinde seni üç gün üç gece asılı bırakıp işkence ederim.”

“...”

Hayalet Kral gerçekten de çok kindardı.

Duan Xu olduğu yerde bir an tereddüt etti, sonra iç çekerek He Simu’nun önüne gelip oturdu ve kollarını teslim olurcasına açtı.

“Hazretleri, lütfen merhamet edin.”

He Simu cevap vermedi. Avuç içine hafifçe üflledi ve tıpkı adamın ona daha önce yaptığı gibi beline, boynuna ve gıdıklanabileceği her yere saldırdı. Duan Xu başta dudaklarını ısırp dayanmaya çalıştı ama He Simu’nun hareketleri iyice ileri gidince sonunda kahkahayı bastı. Bir yandan gülmesini durduramıyor bir yandan kollarını kaldırıp kaçmaya çalışıyordu; ama oturduğu sandalyeyi de bırakmıyordu. Hareket ettikçe sandalye gıcırıyor, etrafa o yoğun ve ferah sandal ağacı kokusu yayılıyordu.

“Hahahahaha... Tamam... Gerçekten özür dilerim... Bir daha yapmayacağım... Hazretleri... Simu! Bırak beni... Hahahahahaha!”

He Simu ona hiç aldırmadı, intikamını almak için tüm gücüyle devam etti. Ancak bir an başını kaldırdığında Duan Xu’nun gülümseyen yüzünü gördü; gözleri gülmekten yaşarmıştı. Her zaman inatçı, hatta bazen çılgın olan o genç, şu an dertsiz tasasız ve çok mutlu görünüyordu.

Sanki hep korunmuş ve hiçbir kötülük görmeden büyümüş bir genç gibiydi.

He Simu’nun gıdıklayan elleri bir an duraksadı.

Ne zaman bu kadar çocuklaşmıştı? Yirmi yaşına bile gelmemiş bir faniyle bu tür küçük hesaplara giriyor, böyle basit bir şeyin bile acısını çıkarıyordu.

Tıpkı henüz birkaç on yaşındayken yaptığı gibi.

He Simu'nun gözleri parladı, bakışlarını kaçırdı ve yavaşça elini indirdi.

Ancak Duan Xu bir anda onun bileğini yakaladı.

He Simu ona baktığında, gencin gözlerinde yanan o ışığı gördü. Duan Xu gülümsedi: “Öyle bir ifade takınma. Kaçmıyorum işte, istediğin kadar eğlen, olur mu?”

He Simu kaşlarını kaldırdı, elini çekip konuştu: “İfade mi? Ne ifadesi?”

Duan Xu başını salladı. Bir süre düşündükten sonra ciddiyetle cevap verdi: “Mutsuz bir ifade.”

He Simu, hayalet enerjisiyle sarılmış bu gence sessizce baktı. Ardından belirsiz bir gülümsemeyle iç çekti: “Neyse, seni bıraktım küçük tilki.”

Bu adamın sözleri bilerek mi yoksa bilmeyerek mi söyleniyordu bilinmez ama her zaman onu yumuşatmanın bir yolunu buluyordu.

Ertesi gün, Danzhi kontrolündeki Youzhou'nun Fujian şehri.

Youzhou, dağları ve suları ile askeri açıdan çok önemli, ulaşım yollarının kesiştiği, kalabalık ve canlı bir yerdi. Fujian şehrinin sokaklarında, mahşeri bir kalabalığın ortasında, altı yaşında bir çocuk kılığında, renkli giysiler içinde bir kötü ruh korkuyla kalabalığın arasından geçiyor, şehrin dışına kaçmaya çalışıyordu.

Onun peşinde ise biraz daha büyük görünen başka bir çocuk ruh vardı ve bağıırıyordu: “Seni küçük velet, kaçma!”

Bu iki ruhun kalabalık içindeki kovalamacası faniler tarafından görülmüyordu; insanlar kendi işlerinde, alışverişlerinde ve eğlencelerindeydi.

Peşindeki ruh nihayet renkli giysili olanı yakaladı. Onu yere serip üzerine bastı: “Günlerdir saklanıyorsun küçük velet,

sonunda seni yakaladım! Ölümcül bir suç işleyip bir de kaçımaya çalışıyorsun ha!”

On yaşındaki bir çocuk ruhun, altı yaşındaki birine “küçük velet” demesi gerçekten tuhaf bir manzaraydı. Suçluyu yakalayan ruh tam sevinecekken, başını kaldırıncı az ötede kendilerini süzen bir kötü ruh gördü.

Bu ruh, dik duruşlu bir erkekti. Başında omuzlarına kadar inen siyah tüllü bir şapka vardı; tülün üzerinde gümüş ipe işlenmiş çam ve servi motifleri parlıyordu. Saçlarını basitçe arkadan toplamıştı. Elinde gümüş işlemeli, abanoz ağacından bir kılıç tutuyordu. Rüzgâr siyah tülü savurduğunda, aralıktan gülümsediği belli olan parlak gözleri görünüyordu.

Bu ruhun yaydığı enerjiye bakılırsa, oldukça güçlü olmalıydı.

On yaşındaki çocuk kılığındaki, lakabı Maizi (Buğday) olan ruh gözlerini dikti: “Görev başındayız, ne bakıyorsunuz!”

Şapkalı adam başını hafifçe yana eğdi: “Görev mi?”

Maizi cevap veremedi, ayağının altındaki renkli giysili çocuk bir anda hamle yaptı. Maizi’nin elinden kurtulup yoldaki bir çocuğun bedenine girmeye çalıştı. Maizi onun birinin içine sızmaya çalıştığını anlayınca “Eyvah!” diye bağırdı: “Hey! Sen...”

Sözünü bitiremeden, az ötedeki siyahlı adam bir anda parladı ve renkli giysili ruhun önünde belirdi. İki parlak gümüş ışık çaprazlama bir şekilde ruhun boğazına dayandı; hareketleri göz kamaştıracak kadar hızlıydı.

“Kımıldama,” dedi adam gayet sakin bir sesle.

Maizi derin bir nefes aldı. Bu adam çift kılıç kullanıyordu ve kullandıkları gerçekten çok güçlü ruhsal silahlardı!

Bir kötü ruhun ruhsal silah kullanması; bir kaplanın bir avcıyı uşağı yapması ya da bir tavuğun ocağın başında tencere karıştırıp tavuk sote yapması kadar tuhaf bir durumdu.

Renkli giysili ruh, birinin içine girme amacına ulaşamayınca adama nefretle baktı. Maizi, biraz korku biraz da hayranlıkla yaklaştı; adamın elindeki çift kılıca bakarak: “Vay canına... Dostum bunu nasıl başardın? Bir hayalet bedeniyle nasıl ruhsal

kılıç kullanabiliyorsun?” dedi.

Adam güldü ve konuyu değiştirdi: “Dostum, bence şu suçlunu sıkıca yakalasan iyi olur.”

Maizi bu adamın sesinde hafif bir alay seziyordu. Bir hıh çekip kelepçeleri çıkardı ve renkli giysiliyi bağladı: “Daha yeni mi hayalet oldun? Bak sana söyleyeyim, hayaletler dünyasında kıdem dış görünüşe göre ölçülmez. Ben öleli altı yüz yıldan fazla oldu; bana 'ağabey' dersen yeridir.”

Adam kılıçlarını kınına soktu ve uysalca: “Demek öyle, tavsiyen için sağ ol ağabey. Bu çocuğu neden yakaladın, ne suç işledi?” dedi.

“Otuz İki Altın Duvar Yasası; sebepsiz yere katletme suçu.”

“Otuz İki Altın Duvar Yasası mı?”

Maizi şaşkınlıkla gözlerini açtı; bu hayalet ne kadar yeniydi ki temel yasaları bile bilmiyordu? Kötü ruha dönüştükten sonra ilk iş bu yasaları ezberlemek değil miydi? Bu herif hangi talihsiz sarayın emrindeydi acaba?

Maizi yerdeki çocuğu işaret etti: “Bu velet de yeni hayalet oldu sayılır. Geçen gün Youzhou’da bir aileden on altı kişiye katletti, ama ruh ateşlerini yemek için bile değil.”

“Peki ya neden?”

“Eğlence olsun diye... Çocuk işte, akıl yok.”

Maizi, çocuğun üzerine basarak iç çekti: “Sebepsiz yere canlıları katletmek ağır bir suçtur. Günlerdir peşindeydim, sonunda yakaladım. Ha... Bu arada, seni buralarda hiç görmedim.”

“Güneyden geliyorum, yeni yerleştim,” dedi adam gülümseyerek.

40. Bölüm: Efendi

Maizi, yakaladığı o renkli giysili çocuğu sıkıca tutarken Duan Xu'ya bilge bir tavırla akıl veriyordu: “Güneyden mi geliyorsun? Güneyde disiplin kalmamış anlaşılan. Yeni yetme bir kötü ruh olup da 'Otuz İki Altın Duvar Yasası'nı bilmemek olacak iş mi?”

Maizi bir yandan yolda yürüyor, bir yandan da Duan Xu'ya durumu açıklıyordu. Bu yasaların eski Hayalet Kral ve diğer saray liderleri tarafından kararlaştırıldığını söyledi. Maddeler, başkent Yuzhou'daki sarayın altın bir duvarına kazındığı için bu adı almıştı. Aslında başta bazı aksilikler çıkmış ve yasalar askıya alınmıştı.

Ancak şimdiki Hayalet Kral tahta geçtiğinde yaptığı ilk iş, bu yasaları demir yumrukla uygulamak olmuştu. Kral, isyanları bastırırken önüne geleni yakıp yıkan, dünyayı birbirine katan biriydi; yasaları uygularken de kurallara karşı gelen tüm sarayları yerle bir etmişti. Ancak o zaman bu yasalar gerçekten yürürlüğe girebilmişti.

“Bu yasalar biraz elimizi kolumuzu bağlıyor ama faydaları da yok değil,” dedi Maizi. “Son yüz yıldır gerçek rahipler pek hayalet avlamıyor. Biliyorlar ki hayaletler dünyasında kurallar çok sert; aşırıya kaçan biri zaten kendi tarafında cezalandırılıyor. Diğerleri de normal yollardan beslendiği sürece rahipler pek üstümüze gelmiyor. O meşhur Xingqing Sarayı bile yakaladığı ruhları doğrudan Yuzhou'ya, bizzat Kral'a gönderiyor. Herkes kendi işine bakıyor, böylesi daha iyi.”

Maizi derin bir iç çekip tembihledi: “Kral'ın elinde yok olan sarayların sayısı ondan fazladır. Majestelerinin öfkesi gerçekten çok kötüdür; yasaları uygularken sanki dünyadaki tüm kötü ruhları yok edecekmiş gibi bir havası vardı. Senin bu halini Kral öğrense, bağlı olduğun saray liderinin başı fena yanar, seni ise herhalde tozun bile kalmayacak şekilde yok eder.”

Siyah tülün arkasındaki Duan Xu gülümsüyordu; kılıcını

tutmuş, anlatılanları büyük bir ilgiyle dinliyordu.

“Neyse, madem karşılaştık, bu bir kaderdir,” dedi Maizi. “Senin bu durumunu kimseye söylemem, hatta sana yasaları bir bir öğretirim. Karşılığında şu ruhsal kılıcını birkaç günlüğüne bana ödünç verir misin?” Maizi parmak uçlarında yükselip Duan Xu’nun omzuna vurdu, sonunda asıl niyetini belli etmişti.

Maizi “ödünç” dese de o kılıcı geri vermeyeceği çok açıktı. Yine de Duan Xu kılıcı ona uzattı ve gayet sakin bir şekilde: “Bir dene istersen,” dedi.

Maizi’nin gözleri parlayarak kılıcı kabzasından tutmak istedi. Ancak dokunduğu anda kabza parladı ve Maizi bir çığlık atarak elini geri çekti.

“Bu bir ruhsal kılıç ve seni sahibi olarak tanımıyor. Senin gibi bir kötü ruh ona dokunamaz.”

Maizi içinden, *“Peki sen nasıl dokunabiliyorsun o zaman?”* diye geçirdi.

Hafif bir hayal kırıklığıyla Duan Xu’yu süzmeye başladı. Adamın elindeki koku kesesini fark edince bu yeni hayaletin gitgide daha da garip olduğunu düşündü. Koku alamayan bir hayaletin yanında koku kesesi taşıması da neyin nesiydi?

Duan Xu, Maizi’nin bakışlarını takip edip bileğindeki keseyi gördü ve durumu açıkladı: “Bir hanımefendi bu kokuyu çok seviyor, benden koku dükkânına gidip aynısından bir tane daha hazırlatmamı istedi.”

Maizi bunu duyunca hemen anladı ve muzipçe sırıttı: “Yoksa bir fani kıza mı aşık oldun?”

Duan Xu cevap veremedi Maizi, dünyayı görmüş geçirmiş bir ihtiyar edasıyla elini salladı: “Yeni hayaletler hep hayalet olduklarını unuttur, bir faniye gönül kaptırmaları çok normaldir. Zaman geçtikçe alışırsın. Ama sana tavsiyem; çok derin duygulara kapılma, hem ona hem kendine zarar verirsin.”

On yaşındaki bir çocuğun ağzından çıkan bu tecrübeli sözler gerçekten çok tuhaftı. Maizi belli ki konuşmayı çok seviyordu, bir konu bulunca susmak bilmiyordu.

“İnsanlar ne kadar yaşar ki?” dedi Maizi başını iki yana sallayarak. “Şimdi ona bakarsın; genç, güzel, iştah açıcı... Göz açıp kapayınca kadar kilo alır, beli bükülür, saçları ağarır, dişleri dökülür. O zaman da burnunu tıkayıp sevmeye devam edebilecek misin? Hadi diyelim ki sen çok sadıksın; bir göz kırpmı sonra o zaten kül olup gidecek. Bizim gibi hayaletler için bir faninin ömrü sadece bir anlık bir parıltıdır, tutamazsın.”

Yanındaki siyahlı hayaletin adımları bu sözleri duyunca bir an duraksar gibi oldu. Maizi ona büyük bir ders verdiğini sanarak daha da şevkle devam etti.

“Ayrıca o sevdiğin kızın başına gelecekleri düşün. Onu nasıl göreceksin? Sürekli başkalarının bedenine mi gireceksin? Gerçek formunu gösterecek kadar güçlü müsün? Onunla asla açık açık beraber olamazsın; ömrü boyunca arkasından konuşulur, parmakla gösterilir. Evlat, iyi düşün.”

Duan Xu kendini tutamayıp güldü ve hiç düşünmeden cevap verdi: “Her şeyi bu kadar net düşünürsek, yaşamanın ne anlamı kalır?”

“Peh! Sen zaten öldün, yaşamanın anlamı olup olmaması artık seni ilgilendirmez.”

Maizi, bu yeni hayaletin düşünce yapısında ciddi sorunlar olduğunu ve hayaletler dünyasında işinin çok zor olacağını düşündü. Biraz acıdığı için ona birkaç önemli yasayı daha anlattı.

Konuşa konuşa yürürken ıssız ve sakın bir araziye saptılar. O sırada bir kadın sesi yankılandı: “Vay, ne çabuk kaynaşmışsın kötü ruhlarla?”

Maizi sesin geldiği yöne baktığında, sokağın sonunda eski ve görkemli bir giysi içinde, saçlarına mis kokulu çiçekler takılmış güzel bir kadın gördü. Kadın, Duan Xu ve Maizi’yi süzdüktan sonra elini uzattı: “Koku kesem nerede?”

Duan Xu öne çıkıp keseyi kadının avucuna bıraktı: “Bir kokla bakalım, doğru mu?”

Kadın keseyi burnuna götürüp derin bir nefes çekti ve gülümsedi: “Evet, tam senin üzerindeki koku.”

Maizi şaşkınlıkla bu sahneyi izliyordu. Güpegündüz, uğursuz

bir saat bile değilken bu kadın onları nasıl görebiliyordu? Bu kadın insan mıydı yoksa hayalet mi? Yoksa bir rahip miydi?

Bu yeni hayaletin sevdiği kız sadece bir fani değil, bir de rahip miydi? Yani kaplan, avcıyı uşağı yapmakla kalmamış, doğrudan avcıya aşık mı olmuştu? Zevki gerçekten çok tuhaftı. Maizi, böyle sıra dışı bir zevke sadece eski Hayalet Kral Hazretleri'nin sahip olabileceğini sanıyordu.

Duan Xu'nun ona el sallayıp veda ettiğini görünce Maizi de kaskatı kesilmiş bir halde elini kaldırdı. Kafasından bin bir türlü düşünce geçti ve sonunda ağzından şu sözler döküldü: “Vay be, ne de olsa çok güzel bir kadın, o kadarını da anlamak lazım.”

Eğer bir gün, bugün gördüğü o kadının bir rahip değil, bizzat o çok korktuğu Hayalet Kral olduğunu öğrenirse; herhalde o günü doğum günü ve ölüm günüyle aynı değerde kutlardı.

Duan Xu, siyah tülün arkasından He Simu'ya baktı. Kadının saçındaki çiçekler her adımında hafifçe sallanıyordu; geçtikleri yerlerde insanlar dönüp bakıyordu. Sanki yürüyen bir tütsü kabı gibiydi.

Kadın kokuya boğulmaktan hiç mi korkmuyordu?

“Az önce gördüğün bir 'Ji Gui'ydi; yani sübyan ruhu. On yaşından küçükken ölen çocukların dönüştüğü ruhlardır. Yüzlerce yıldır ölü olsalar da zihinleri artık çocuk değildir ama dış görünüşleri hep öyle kalır.”

He Simu nereye gittiğini bilmeden yavaş yavaş yürüyor, Duan Xu da yanında ona eşlik ediyordu.

“Çocukların da mı dünyaya bu kadar büyük bir bağlılığı olur da kötü ruha dönüşürler?”

“Tabii ki. Çoğu acımasızca katledilmiştir. Az önce o ruh senden bir şey istedi mi?”

“Gafletkıran Kılıcı'mı istedi.”

“İşte bu yüzden. Sübyan ruhları hayattayken dünyayı pek tanımazlar; bu yüzden arzuları tüm dünyadır. Her şeyi isterler ama elde ettikleri anda hevesleri geçer, sürekli bir sonraki arzunun peşinde koşarlar.”

He Simu hafifçe gülümsedi: “Bu yüzden çok kolay kıskırtılırlar. Sonuçlarını düşünmezler, ufukları dardır ve akıllanmadan başkalarının maşası olurlar.”

Duan Xu, kadının neyi kastettiğini hemen anladı: “Yani o gece Shuozhou’da seni öldürmek isteyenler sübyan ruhları mıydı?”

“Mei Gui (Uğursuz Ruh) Sarayı’ndan Fang Chang adında bir herif vardı. Sevgilisi Chen Ying’i yemek istemişti, ben de onu yakalayıp küle çevirdim. Fang Chang bunu kin edindi ve beni gizlice takip etmeye başladı. Farkındaydım ama umursamadım. Meğer Sübyan Ruhu Sarayı lideriyle arası iyiymiş; benim gücümü kaybettiğimi anlayınca onu beni yok etmeye ikna etmiş. O akılsız lider de hemen kanmış. Aceleyle ve acemice bir tuzak kurmuştu, bir de benim anlamamam için kılıktan kılığa giriyordu.”

He Simu iç çekerek kollarını esnetti: “Her biri sarayımın bahçesine gübre olmak için can atıyor. Sübyan Ruhu Sarayı liderinin beni yok etmeye cüret etmesi, muhtemelen arkamdan çevirdiği bazı karanlık işler yüzündendir.”

Konuşa konuşa büyük bir konağın önüne geldiler. Kapıdaki tabelada Huqi dilinde yazılmış uzun bir yazı vardı. Geniş kapının önünde Huqi mitolojisindeki kutsal yaratıklar olan iki devasa Huoming heykeli yükseliyordu; oldukça görkemli görünüyordu.

Az öteden altın sırmalı bir araba yaklaştı. Tilki kürkünden bir palto giymiş, kırklı yaşlarında bir adam arabadan indi. Oldukça kilolu ve gösterişli bir adamdı; her halinden zenginlik akıyordu. Pek yakışıklı sayılmazdı ama soylu bir aileden geldiği belli olan bir vakarı vardı. Kimseye bakmadan doğrudan kapıya yöneldi.

He Simu ve Duan Xu kapının önünden geçerken, o Huqi soylusuyla yolları kesişti. O anda adamın üzerinden şingirtili sesler geldi. Duan Xu dönüp baktığında, adamın belinde asılı olan bir dizi tunç çingırağın tuhaf bir şekilde titrediğini gördü.

Başını kaldırdığında o Huqi soylusuyla göz göze geldi. Adamın bakışları keskin ve merak doluydu; sanki siyah tülün ardındaki gerçek yüzü görmek istiyordu.

Duan Xu, “Bizi görebiliyor,” dedi.

He Simu arkasına bakmadan sakince cevap verdi: “Görünen o

ki öyle.”

Duan Xu bir an duraksadı, sonra aniden şapkasının tülünü hafifçe kaldırdı ve o Huqi efendisine selam verir gibi başıyla selam verdi. Adamın şaşkın bakışları altında tülü tekrar indirdi ve neşeyle He Simu'ya baktı.

“...Ne yapıyorsun sen?”

“Onun dikkatini çekmek istemiyor muydun?” Duan Xu gülümsedi. “Tabelada 'Iliyr Malikanesi' yazıyor. Az önceki adam Fujian şehrinin o meşhur Efendi Iliyr'i olmalı, değil mi?”

Iliyr ailesinin Danzhi sarayıyla uzak bir akrabalığı vardı; ama bu bağ çok zayıf olduğu için başkentte yaşama hakları yoktu ve Fujian şehrine gönderilmişlerdi. Aslında başta pek varlıklı değillermiş ama buraya geldikten sonra şansları dönmüş. Bir dağ satın almışlar ve orada altın madeni bulmuşlar; o günden sonra servetlerine servet katmışlar. Aynı zamanda Iliyr'in büyük ve küçük oğulları da başkentte yüksek mevkilere getirilmiş.

Kısacası, Iliyr ailesi şu an Fujian şehrinin en nüfuzlu ailesiydi. Hatta oğullarının hatırına, Danzhi'nin kutsal emanetlerinden birini Fujian'a getirip tapınma hakkı bile kazanmışlardı. Bu emanet, Iliyr'in bahçesindeki bir cam kulede saklanıyordu. Çok gizemliydi; dışarıdan insanlar gelip kuleye karşı dua ederdi ve rivayete göre dua edenlerin şansы açılırdı. Bu yüzden Iliyr malikanesinin kapısını aşındıranların haddi hesabı yoktu.

Duan Xu gülümsedi: “Yoksa sen de Huqi kutsal emanetine dua etmeye mi geldin?”

He Simu küçümseyen bir tavırla güldü: “Dua mı? Kendi kendime mi dua edeceğim? Madem bilmece çözmeyi seviyorsun; o adamın şansının neden bu kadar yaver gittiğini bir tahmin et bakalım.”

Duan Xu bir süre düşündü: “Eskiden 'hayalet beslemek' diye bir şey duymuştum. Bazı insanlar şans ve şöhret için kötü ruhlarla anlaşma yapar, onlara adaklar sunar. Bu Iliyr... Yoksa Sübyan Ruhu Sarayı liderini mi besliyor?”

He Simu bir süre ona baktı, sonra adamın ensesini okşayıp güldü: “Günün birinde senin bu zeki kafatasını mutlaka

koleksiyonuma katmalıyım.”

Duan Xu, *“Beğenisini ifade etme şekli de gerçekten çok özgün,”* diye düşündü.

41. Bölüm: Çalıntı Öpücük

Gece çöktüğünde He Simu ve Duan Xu, Fujian şehrinin en iyi hanına yerleştiler. He Simu'yu diğer kötü ruhlardan korumak için Duan Xu onunla aynı odada kalıyordu; tabii ki He Simu yatakta, Duan Xu ise yerde yatıyordu.

Duan Xu şapkasını çıkardı ve nihayet gerçek yüzünü gösterdi. Yerde kendine yatak hazırlarken iç çekti: “Dokunma duyun yokken yatakta yatmak biraz israf değil mi?”

He Simu yatağa uzanmış haldeyken sakince cevap verdi: “Bu kadar cesur davranmak da bir fani için israf değil mi?”

Duan Xu hemen neşeyle sustu. Hazırlıklarını bitirip baktığında He Simu çoktan yastığına sarılmış, derin bir uykuya dalmıştı.

Normalde kötü ruhlar uyumaz, hele rüya hiç görmezlerdi; ancak Duan Xu ile duyu takası yaptığı sürece He Simu her gece vaktinde uyuyordu.

Duan Xu daha önce birkaç kez o uyurken onu izlemişti. Hep bir şeye sarılarak uyuyordu; sanki kollarında bir şey olmadan huzur bulamayan bir çocuk gibiydi.

Duan Xu odadaki lambayı söndürdü, odanın içi ayın gümüş ışığıyla doldu. Kendi yerinde oturup uyuyan He Simu'yu izledi. Kadının yüzü yarı yarıya yorganın içine gömülmüştü; hafifçe kaçamak ama huzurlu bir hali vardı.

Gerçekten çok beyazdı, bembeyaz bir porselen gibiydi. Bu beyazlık, yüz hatlarını ve saçlarının siyahlığını daha da belirginleştiriyordu; sanki beyaz bir kâğıt üzerindeki mürekkep ve mühür kırmızısı gibi büyüleyiciydi.

Bu kadar güzeldi ve kim bilir kaç yıl yaşamıştı; muhtemelen pek çok sevgilisi olmuştu. Acaba bu Hayalet Kral'ın da fani imparatorlar gibi bir haremi var mıydı?

Duan Xu bunu düşününce gözlerini hafifçe kıstı. Kötü bir niyetle elini uzatıp kadının kollarındaki yastığı çekiştirmeye

başladı. Sağa sola manevralar yaparak sonunda yastığı almayı başardı ve usulca kendi yatağının üzerine koydu.

Uykusundaki He Simu kaşlarını çattı, elleri yatağın üzerinde bir şeyler arar gibi gezindi; sanki yastığını tekrar bulmak istiyordu. Duan Xu, kadının parmaklarının beyaz yorgan üzerinde ilerleyişini izledi. Parmaklar yavaşça kendi koluna yaklaştı ve sıcak bir dokunuşla koluna kondu.

Kaçmadı.

Parmaklar, ince kumaşla örtülü koluna değince aradığı yastığı bulduğunu sanarak kolunu kendine doğru çekti.

Duan Xu onun gücüne uyum sağlayarak yatağa doğru eğildi. Kadının kaşları düzelmişti; huzurla adamın koluna sarıldı. Duan Xu, *“Eğer He Simu şu an uyanıp bu manzarayı görse, gücü geri geldiğinde muhtemelen bu kolumu gerçekten kaybederim,”* diye düşündü.

Ancak Duan Xu, elde ettiğiyle yetinecek biri değildi.

O, her zaman daha fazlasını isteyen biriydi.

Yatağın kenarına ilişip kadına baktı. Az önceki hareketleri sayesinde yüzü yorgandan tamamen çıkmış, tüm çıplaklığıyla önüne serilmişti.

“He Simu...” diye fısıldadı adını.

Doğal olarak cevap gelmedi.

“He Simu...”

“He Simu...”

Farklı tonlarda üç kez adını seslendi ama kadın uyanmadı. Duan Xu gülümseyerek konuştu: “Seni öpmek istesem beni gerçekten öldürür müsün?”

“Hmm, şu an gücün yok, sonradan hesap sorarsan... O zaman gerçekten sadece sekiz günlük ömrüm mü kalır?”

Duan Xu yavaşça He Simu’ya yaklaştı, yüzünü inceledi.

“Simu,” dedi yavaşça, kelimenin üzerine basarak.

Adını mı sesleniyordu yoksa kendi içindeki o derin duyguyu mu dile getiriyordu, belli değildi.

Bu “Simu” deyişiiyle He Simu kaşlarını çatı ve yavaşça gözlerini açtı. Sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibiydi; karşısındaki Duan Xu’ya bulanık gözlerle bakıyordu. Gerçekle rüyayı pek ayırt edemiyor gibiydi.

Ay ışığı, gencin gözlerinde hafif bir parıltı oluşturmuştu. Gözleri yuvarlak, kenarları hafifçe yukarı doğruydu; sanki berrak ve parlak bir yeşim taşı gibiydi. Dünyadaki en masum ve samimi genç gibi görünüyordu.

He Simu uykulu bir sesle, “Bu gözler çok güzel,” dedi.

“Yine mi koleksiyonuna katmak istiyorsun?”

“Gözler... canlıyken güzeldir.”

“...Öyleyse beni hayatta tutmalısın.”

Duan Xu gülümsedi, o parlak gözlerini yumdu ve hafifçe öne eğilip onu öptü. Çok hafif, çok ince bir öpücüktü; adamın üzerindeki o ferah kokuyla birlikte gelmişti. Sanki bahar yağmuru sonrası açan bir çiçek gibi, adamın dudaklarından kadınıninkine sızmıştı.

He Simu gözleri açık bir şekilde öylece kaldı. Bir an duraksadı, sonra gerçekten rüyadan uyandı ve ne olduğunu fark etti.

Duan Xu onu öpüyordu.

Küçük Tilki Duan... Onu öpüyordu!

Bu sefer sadece tepesine çıkmakla kalmamış, doğrudan sınırları aşmıştı!

Gözlerini kısıp tam tepki verecekken, karşısındaki o korkusuz adamın aniden gözlerini açtığını ve içinde bir uyarı ışığının yandığını gördü. Duan Xu ondan ayrıldı, siyah dış giysisini kadının omuzlarına örttü ve parmağını dudaklarına götürerek “Sessiz ol,” işareti yaptı.

He Simu, adamın giysisindeki o kokuyla sarmalanmıştı. Ona soğuk bir bakış attı; kısa süre sonra kapının dışında şüpheli gölgeler belirdi. Çok hafif bir tıkırtının ardından kapı sessizce açıldı.

Bir grup siyah giysili adamdı; fani suikastçılara benziyorlardı.

Duan Xu ve He Simu göz göze geldiler.

Suikastçılar yaklaşık yirmi kişiydi. Duan Xu ve He Simu'nun uyanık olduğunu görünce gizlilikten vazgeçip bir anda saldırıya geçtiler; silahlarını çekip tek kelime etmeden üzerlerine atıldılar.

Duan Xu iç çekerek, “Aslında sebepsiz yere adam öldürmeyi sevmem,” dedi.

Suikastçılar arasında bir kuş gibi süzüldü; kılıç kınıyla birkaç hamleyi ustalıklı savuşturdu. Çift kılıcı kınından çıktığında gümüş ışıklar saçmaya başladı; odanın içinde bir rüzgâr gibi birkaç tur attı ve yanına yaklaşan herkesin boğazını kesti. He Simu'ya arkadan saldırmak isteyen birini ise kılıcıyla sırtından delip geçti.

Bir anda oda kan gölüne döndü; bu ani suikast girişimi sadece bir göz kırpmı kadar sürmüştü. Duan Xu kılıcını sildi ve kınına soktu.

Adam öldürmek, onun her zaman en iyi bildiği işti.

Cesetlerin arasından yükselen ruh ışıkları, tıpkı çürümüş otların arasından çıkan ateş böcekleri gibi parlayarak pencereden gece semasına doğru süzülüp kayboldu.

Duan Xu arkasını dönüp He Simu'ya baktı ve gülümsedi: “Yükselen ışıklar, tersine akan meteorlar... Demek kötü ruhların gözünde ölüm böyle bir şeymiş.”

He Simu ise gülmüyordu. Yataktan kalktı, adamın siyah giysisine sarılmış bir halde, gözlerini onun gözlerine dikerek üzerine doğru yürüdü. Ortam tehlikeli ve gergin bir hal almıştı.

Duan Xu kaçmadan olduğu yerde bekledi. Kadın tam önüne geldiğinde gayet rahat bir tavırla konuştu: “Oda bu kadar kirlendiğine göre artık burada kalınmaz.”

He Simu bir süre ifadesizce ona baktı, sonra aniden bakışlarını kaçırıp koridora doğru yöneldi. Duan Xu bir an şaşırdı ve arkasından seslendi: “Nereye gidiyorsun?”

He Simu'nun adımları duraksadı ama arkasına bakmadı. Sadece düz bir sesle cevap verdi: “Kendin dedin ya, burada kalınmaz diye. Hancıya söyleyip odayı değiştirmesini

isteyeceğim.”

Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra gülümseyerek peşinden gitti: “Hazretlerinin bizzat ayak işi yapmasına hiç gerek yok.”

Kendi planına göre kadının sinirlenmesini, tehdit etmesini veya onu cezalandırmasını bekliyordu; ama o hiçbirini yapmamıştı. Sanki az önceki öpücük bir illüzyonmuş gibi normal davranıyordu.

Bu kadar umursamaz ve üzerini örten bir tavır insanı daha çok düşündürüyordu. Pek bir rıza gibi de durmuyordu; acaba gerçekten sonradan hesap sormaya mı karar vermişti?

Sekiz gün sonra gerçekten ölümü mü gelecekti?

He Simu hancıya soyguncularla karşılaştığını söyledi, bu yüzden o gece hemen oda değiştirdiler. Ertesi sabah hanın sahibi bizzat durumu kontrol etmeye geldi.

Hanın sahibi, Efendi Iliyr’in ta kendisiydi.

Hancı, Efendi Iliyr’in geldiğini haber vermek için He Simu’nun odasına geldiğinde, kadın masayı mis kokulu yemeklerle donatmıştı. Hancıyı görünce gülümsedi: “Bu kokular bana yetti, yiyemiyorum zaten; şu iki tabağı al da sen ye.”

Kenarda şapkasıyla oturan ve insanlar tarafından görülmeyen Duan Xu güldü; kadının onun parasını harcarken ne kadar cömert olduğunu düşünüyordu.

Hancının yemek yiyecek hali mi vardı? Telaşla, geceki soyguncu meselesinin efendi tarafından duyulduğunu söyledi. Sözüünü bitiremeden, o gün gördükleri o zengin soylu, yanında birkaç uşağıyla birlikte içeri girdi.

Hancı hemen yere kapanıp selam verdi: “Efendim.”

Gizlice He Simu’ya işaret edip fısıldadı: “Bu Efendi Iliyr, çabuk selam ver!”

He Simu, Iliyr’e şöyle bir baktı; yerinden kalkmaya hiç niyeti yoktu. Huqı dilinde konuştu: “Efendi, oturup bizimle yemek ister misiniz?”

Hancının gözü işaret yapmaktan seğirmeye başlamıştı.

Iliyr’in belindeki çingiraklar hafifçe şingırdadı. He Simu’ya,

ardından yanındaki şapkalı “kötü ruh”a baktı. O ruh, gayet nazik bir şekilde yerinden kalkıp kenara çekildi ve “Buyurun,” der gibi bir işaret yaptı.

İliyr biraz şaşırmişti; daha önce gördüğü tüm kötü ruhlar kibirli ve tepeden bakardı. İlk kez bu kadar nazik bir ruhla karşılaşılıyordu.

Elini sallayıp hancıyı ve uşaklarını dışarı çıkardı. Kadını ve ruhu bir süre süzdükten sonra He Simu’nun yanındaki sandalyeye oturdu: “Hanımda kusur etmişiz, özür dilerim. Bu masa bir şey değil; eğer isterseniz şehrin en iyi aşçısına sizin için özel bir sofrta kurdurabilirim.”

He Simu çenesini eline dayadı ve hafifçe güldü: “Kusur mu? Bence çok iyi ilgilenildik; gece yarısı bizi eğlendirmeleri için o kadar insan göndermeniz beni gerçekten şaşırttı.”

İliyr altın kemer tokasını okşadı; foyası ortaya çıkmasına rağmen hiç istifini bozmadı, aksine kahkahayı bastı: “Hanımefendi bir hayaletle geziyor, o insanlar size nasıl zarar verebilir ki?”

“Öyle mi? Efendi herhalde 'Onu öldürürlerse sadece yabancı bir fani ölmüş olur, ben de bu işi bir şekilde kapatırım; öldüremezlerse de en azından kim olduğunu anlamış olurum' diye düşünmüştü.”

“Hahaha, hanımefendi neden bu kadar ağır konuşuyorsunuz? Sadece merak ettim; genelde insanlar sübyan ruhlarını besler, ilk kez yetişkin görünümlü bir kötü ruhu besleyen birini görüyorum.”

İliyr konuşurken bakışları yanındaki adama kaydı; adam sanki hafifçe gülüyor gibiydi.

Duan Xu içinden, “Gerçekten ilginç bir sahne; bir fani kötü ruh sanılıyor, bir kötü ruh ise insan,” diye geçirdi.

He Simu başını salladı: “Onu beslediğimi kim söyledi? Ben efendiyim, o uşak; ben onu yönetiyorum.”

İliyr şaşkınlık içinde kaldı. Hayalet besleme işlerinde her zaman hayalet efendi, insan uşak olurdu; rollerin değişebileceğini hiç duymamıştı. Bakışları ciddileşti, gülümsedi:

“Hanımefendi, bir kötü ruhu nasıl yönetiyorsunuz? Acaba bu ruhu bana devretmek ister misiniz?”

“Benim ruhumu mu istiyorsunuz? Duyduğuma göre siz Sübyan Ruhu Sarayı liderini besliyormuşsunuz. Bir insan iki ruhla uğraşamaz; benim ruhumun gidip o liderin yerini çalmasına izin veremem.” He Simu çubuklarını aldı ve rahat bir tavırla bir parça eti ağzına attı.

Kokusu gerçekten harikaydı ama tadı yoktu.

“Ne oldu?” dedi He Simu. “Yoksa Efendi İliyr de Sübyan Ruhu Sarayı liderinin başının dertte olduğunu duyup onu terk etmeye mi karar verdi?”

42. Bölüm: Konakta

Iliyr'in yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi. He Simu onun ifadesini süzdü ve sanki ağzından bir şey kaçırmış gibi gülümseyerek ekledi: "Görünüşe göre haberiniz yok, o zaman söylememişim sayın. Madem Sübyan Ruhu Sarayı lideriyle olan sözleşmeniz hâlâ devam ediyor, benim ruhumu zaten alamazsınız."

Iliyr'in keyfi kaçmıştı ama yine de gülümsedi: "Onu kendim için istemiyorum. Bu kötü ruh kardeşim yanımda olursa, onun için çok daha iyi bir yer bulabilirim."

Duan Xu içinden, *"Anlaşılan o Iliyr'in kutsal emanetine dua edip şansı dönen soyluların sırrı buymuş; Iliyr onlara kötü ruhları pazarlıyormuş,"* diye düşündü.

He Simu yemeğine devam ederken sordu: "Ruhumu istiyorsunuz ama karşılığında ne vereceksiniz?"

"Altın, gümüş, mücevher..."

"Sıkıcı."

"Peki hanımefendi ne ister?"

"Duyduğuma göre Efendi Iliyr'in bir bahçesi varmış; içinde her türlü nadide çiçek ve bitki varmış. Bahar geldiği için her yer mis gibi kokuyormuş."

"O bahçe benim konağımın arka bahçesidir."

"O zaman konağınızı benimle takas edin."

Iliyr bir süre sessiz kaldı: "Fujian'a geldiğimizden beri otuz yıldır orada yaşıyoruz."

"Ah, demek otuz yıldır yaşadığınız o konağı bana vereceksiniz."

He Simu sanki çok sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi gayet rahat konuşuyordu.

Iliyr'in yüzü bir an kaskatı kesildi, sonra gülerek cevap verdi: "Bunu bir düşüneyim. Hanımefendi isterseniz şimdilik benim

konağımda misafir olun; iş olsun ya da olmasın, bir dost kazanmış oluruz.”

He Simu çubuklarını bıraktı ve Iliyr’e baktı. Başını hafifçe yana eğip gülümsedi; gümüş püskülleri alnına sürtündü.

“Dost edinmem. Ama konağa... gidebilirim.”

Iliyr’in yüzü birkaç renk değiştirdi. Fujian’da her zaman pohpohlanan biriydi; daha önce hiçbir fani tarafından bu kadar küçümsenmemişti. Yumruklarını sıkarak He Simu’ya baktı ama sonunda yine gülümsedi: “Güzel. Bir şey daha sormak isterim; az önce Sübyan Ruhü Sarayı liderinin başının dertte olduğunu söylediniz. Neler olduğunu bana biraz açabilir misiniz?”

He Simu parmağıyla masaya hafifçe vurdu, bir süre sustuktan sonra umursamazca konuştu: “Kendi krallarına karşı bir suç işledi, şu an kaçak durumda. Muhtemelen yakında yakalanıp yok edilecek.”

Bir an duraksadı ve gülümseyerek ekledi: “Son zamanlarda ona seslendiğinizde cevap alamıyorsunuz, değil mi? Aslında bu sizin için de kötü bir durum. Hayaletler dünyasındaki çatışmalar bazen onlarca yıl sürer. Eğer o onlarca yıl kaçak kalırsa, siz ona seslenip cevap alamazsanız ve başka bir ruhla da anlaşılamazsanız, ömrünüz öylece geçip gider. Yerinizde olsam, bir an önce yok edilmesini ve benim de yeni bir ruh bulabilmemi dilerdim.”

Iliyr’in yüzü zaten asıktı, He Simu’nun bu sözlerinden sonra iyice karardı. Ancak He Simu sanki hiçbir şey fark etmemiş gibi ayağa kalktı ve gülümsedi: “Beni konağınıza davet etmemiş miydiniz? Hadi gidelim.”

Ardından parmağını şıklatıp Duan Xu’ya peşinden gelmesini işaret etti ve rahatça kapıdan çıktı. Iliyr hayatında bu kadar yüzüstü birini görmemişti; bir süre donup kaldıktan sonra uşaklarına yolu göstermelerini emretti.

Duan Xu şapkasının tülünü hafifçe aralayıp arkadaki Iliyr’e bir bakış fırlattı. He Simu’ya dönüp kısık sesle güldü: “Görünen o ki ben fare burcu değilim, daha çok olta yemi burcuyum. General Qin beni yem olarak kullandı, şimdi de sen kullanıyorsun.”

He Simu ona bir bakış attı, anlamı belirsiz bir gülümsemeyle

karşılık verdi ama konuşmadı.

Fujian şehri “Çiçek Şehri” olarak bilinirdi. Şehrin en zengin adamı olan Iliyr’in bahçesi de doğal olarak en iyisiydi; nadide çiçekler ve bitkilerle doluydu. Söylentilere göre sadece bu bahçenin bakımı için her yıl on binlerce altın harcanıyordu.

He Simu, Iliyr’in konağına gelir gelmez kendini bahçeye attı. Oradan oraya koşturuyor, her çiçeği kokluyor; sanki dünyadaki tüm kokuları tek tek ayırt etmeye çalışıyordu. Duan Xu ise kollarını kavuşturmuş, bahçenin ortasındaki o meşhur cam kuleyi izliyordu.

Kule tamamen zümrüt yeşili camdandı; her köşesinde rüzgârla şingirdayan çingiraklar asılıydı. Güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu ve rüzgârın beyaz iplikçikleriyle sarılmıştı. Sadece bir emanet kulesi olmasına rağmen, bilmeyen biri kulenin kendisinin kutsal emanet olduğunu sanabilirdi.

“Iliyr hem kötü ruh besliyor hem de Cangyan kutsal emanetine tapıyor. Eğer Başrahip bunu duysaydı, Göksel Bilgi Tarikatı hemen...” Duan Xu konuşurken arkasına döndü ama Hayalet Kral Hazretleri’nin yere çömelmiş, “Lingxie Luxue” adındaki o nadide beyaz şakayıkların içine yüzünü gömdüğünü gördü.

Duan Xu kendini tutamayıp güldü: “Öyle gömülme; ne kadar iyi bir burnun olursa olsun, böyle koklarsan körelir. Birazdan git de odunluktaki odun kokusunu çek, ancak o zaman burnun kendine gelir.”

He Simu kaşlarını çatarak ayağa kalktı: “Faniler gerçekten çok zahmetli.”

Duan Xu kahkahayı bastı ve konuyu tekrar kuleye getirdi: “Sübyan Ruhu Sarayı lideri hayattayken bir hanmış, değil mi?”

He Simu umursamazca cevap verdi: “Hanların sayısı Huqilerin üç yüz katından fazladır, hayaletler dünyasında da durum aynıdır. Yirmi dört saray liderinin hepsi hayattayken handı. Hayaletler dünyasının kanunları ırk tanımaz; ama han kötü ruhlar, kendi torunlarının hayattayken baskı gördüğünü gördükçe Huqi ruhlarına pek iyi davranmazlar. Hayaletler

dünyasında Huqilerin işi gerçekten zordur.”

“Yaşam ve ölümdaki rollerin değişmesi... Dünya gerçekten çok ilginç.”

“Nefret nefreti doğurur, bu doğanın kanunudur.”

“Eğer yaşayanların nefreti kesilirse, ölümlerin nefreti de durur mu?”

He Simu hafifçe gülümsedi. Bahçenin arka kapısına doğru yürürken cevap verdi: “Yaşayanların nefreti kesilir çünkü yaşayanlar ölür. Birkaç nesil geçince acı hatıralar silinir, nefret de biter. Ama ölümler binlerce yıl yok olmaz; bu yüzden buradaki nefret asla dinmez. Yoksa neden kötü ruha dönüşmenin bir ceza olduğunu sanıyorsun?”

Duan Xu onun arkasından seslendi: “Nereye gidiyorsun?”

He Simu arkasına bakmadı: “Odunluğa, biraz is kokusu almaya.”

Duan Xu gülerek peşinden gitti. Odunluktaki o taze odun kokusunu almak için oraya gitmesi gerçekten çok sevimliydi. Kısıp sesle, “Gerçekten çok tatlı,” dedi.

Duan Xu’nun lamba sayesinde kazandığı, hem insanları hem ruhları görebilen gözlerine bakılırsa; Iliyr konağındaki hayalet enerjisi çok iyi gizlenmişti. Bahçedeki kuleye yaklaşmadıkça neredeyse hiç hissedilmiyordu. Hatta dışarıda her yerde görülen avare ruhlar bile bu konakta yoktu.

Cam kulede Cangyan kutsal emanetinin olduğu söyleniyordu ama Duan Xu kulede hiçbir kutsal enerji göremiyordu; aksine kulenin etrafında belli belirsiz bir hayalet enerjisi dolanıyordu. Anlaşılan bu kule kutsal emanet için değil, Sübyan Ruhu Sarayı lideri için yapılmıştı. Acaba emanet hikâyesi yalan mıydı yoksa Iliyr onu başka bir yerde mi saklıyordu?

Duan Xu bunları düşünerek odunluğa kadar gitti. Kapıda iki hizmetçi kadının fısıldaştığını gördü; efendinin garip bir misafir getirdiğini, güzel bir kızın gelip odunlukta odun kokladığını konuşuyorlardı.

Duan Xu gülümsedi, tam içeri girecekti ki kadınlardan birinin

şöyle dediğini duydu: “Bu kız bence Küçük Efendi Luda ile aynı yaşlarda. Eğer Luda evde olsaydı, efendinin ona gelin aradığını sanırdım.”

Duan Xu’nun adımları durdu.

Diğer kadın cevap verdi: “Küçük efendi on yaşında başkente gittiğinden beri hiç dönmedi. Bence efendi de onun dönmesini pek istemiyor.”

“Neler diyorsun, efendinin zaten iki çocuğu kaldı, neden istemesin ki...”

Duan Xu yanlarından geçip odunluğa girdi. Yerdeki odunları inceleyen He Simu’ya sordu: “Simu, Iliyr’in başkentte yüksek mevkide olan o küçük oğlu... Luda mı?”

He Simu bir odun parçasını eline alıp ona baktı: “Ne o, yine mi eski bir tanıdığın?”

Duan Xu’nun gözleri parladı, gülümseyerek cevap verdi: “Tanıdık demek haddimi aşmak olur. Danzhi Başrahibi’nin o meşhur öğrencisi; Küçük Aziz Luda... Danzhi sarayında onu tanımayan var mıdır? O muhtemelen beni tanımaz.”

Tarikat günlerinde ustasıyla birlikte Başrahip’i ziyarette gittiğinde Luda’yı birkaç kez görmüştü. Luda ondan üç-dört yaş büyüktü; dünyadan elini eteğini çekmiş gibi duru bir havası vardı. Başrahibin yanında hep sessizce oturur, elindeki parşömenleri okurdu. Sanki oradaymış gibi ama aslında çok uzaklardaymış gibi bir hali vardı.

Luda çok “boş” görünüyordu; rivayete göre bu “boşluk”, tanrıyla iletişim kurabilmek için en önemli özellikti.

Iliyr gibi hayalet besleyen birinin oğlu, nasıl olur da bir ülkenin Küçük Azizi —hatta gelecekteki Başrahibi— olabilirdi?

Bu dünya gerçekten çok tuhaftı.

“Eğer o Luda ise... O istediği sürece Başrahip ona neyi vermez ki? Belki de Iliyr’de gerçekten kutsal emanet vardır.” Iliyr’in o fıçı gibi vücudunu düşünüp hafızasındaki Luda’nın zarif haliyle kıyaslayınca Duan Xu iç geçirdi: “Zaman gerçekten çok acımasız bir kasap.”

He Simu odunun o taze kokusunu içine çekti ve sakince cevap verdi: “Zaman seni de öyle kesecek.”

Duan Xu ona doğru eğildi: “Zaman bana karşı herhalde biraz daha nazik davranır; ne de olsa ben her beladan kurtulan biriyim, çirkinleşmek benim için en büyük bela olur.”

Siyah tülün ardından gözleri belli belirsiz parlıyordu; yüzü görünmese de sesindeki o muzip gülümseme her şeyi anlatıyordu.

He Simu ona baktı.

Bu mühür ortağı bazen çok uysal oluyordu; ona fani dünyada şapkayla gezmesini ve izini belli etmemesini söylemişti, o da buna harfiyen uyuyordu. Ama bazen de...

He Simu kaşlarını çatı, onu itip ayağa kalktı ve sakince konuştu: “Gidiyoruz.”

Odunluktan çıktığında o iki hizmetçi kadın korkuyla eğilip selam verdiler. Arkasından ise kızın havayı ittiğini, kendi kendine konuştuğunu ve kesinlikle aklından zoru olduğunu fısıldaşmaya başladılar.

Duan Xu kahkahalar atarak peşinden gitti.

İliyr’in yönetmesi gereken koca bir serveti ve pek çok ilişkisi vardı; çok meşguldü. Ama yine de vakit buldukça bu iki misafiriyle, özellikle de Duan Xu ile ilgileniyordu.

Bu söz dinleyen “kötü ruh” onun çok ilgisini çekmişti. Sürekli Duan Xu’ya He Simu ile nasıl mühürlendiğini soruyor; yanına gelirse ne gibi avantajlar elde edeceğini, tanıdığı soyluların ne kadar zengin ve güçlü olduğunu ima ediyordu.

Duan Xu da uygun anlarda şaşkınlık belirtileri gösteriyor ama ismi, geçmiş ve tavrı hakkında asla net bir bilgi vermiyordu.

Bu ikili sanki konakta bedava yiyip içmek ve bahçenin keyfini sürmek için gelmiş gibiydiler.

İliyr malikanesine gelişlerinin üçüncü gününde, İliyr telaşla He Simu ve Duan Xu’nun yanına geldi: “Onyedinci Hanım, bir konuda yardımınıza ihtiyacım var.”

He Simu elindeki sandal ağacı yelpazesini sallayarak sordu:

“Nedir?”

“Oğlum Luda... Yakında beni ziyarete Fujian’a gelecek. Şu kötü ruh kardeşi gönderip onu yolda durdurabilir misiniz? Onu geri, başkente göndersin.”

43. Bölüm: İllüzyon

İliyr'in eskiden dört karısı ve ondan fazla çocuğu varmış; ama sadece iki oğlu yetişkinliğe ulaşabilmişti. İkisi de şu an başkentte görev yapıyordu. Luda on yaşında abisinin yanına gönderildiğinden beri Fujian'a hiç gelmemişti. On küsur yıldır görmediği küçük oğlunun geleceğini duyan babanın ilk tepkisi, gelmesini engellemek olmuştu. Görünüşe göre geçen onca yıl boyunca her seferinde geri çevrilmişti ama bu sefer Luda artık söz dinlemiyordu; ne pahasına olursa olsun gelmek istiyordu.

He Simu gülümsedi: “Neden? Efendi yoksa bu konaktaki hayalet enerjisini fark etmesinden mi korkuyor? Sen onun babasısın; onun zenginliği de hayatı da senin sayende. Yoksa evladının seni ele vereceğinden mi korkuyorsun?”

İliyr'in yüzünde mahcup bir ifade belirdi.

Fujian'da İliyr'in küçük oğlunun ne kadar başarılı olduğu, onun gururu olduğu herkesçe bilinirdi. En üst düzey Huqi soyluları bile Luda'nın hatırına İliyr'e saygı gösterirdi.

Ama o, kendi öz oğlunu görmeye bile cesaret edemiyordu.

Duan Xu kılıcını tutmuş, bakışlarını He Simu'ya çevirdi. He Simu onunla göz göze geldi ve parmağını şıklattı: “Madem İliyr Efendi'nin konağında bunca gün misafir olduk, ona yardım et bari. Bir hayaletin hızı çok yüksektir; git ve onu yolda durdur. Bir yolunu bulup onu başkente geri gönder.”

Duan Xu bir an sessiz kaldı: “Ama sen...”

“Beni merak etme.”

Duan Xu'nun bakışları bir İliyr'e bir He Simu'ya kaydı, sonra gülümsedi: “Anlaşıldı.”

Kılıcını kavradı, He Simu ve İliyr'e dönüp, “Kendinize iyi bakın,” dedi.

Şapkalı siyahlı genç, çevik bir hareketle konaktan çıktı ve baharın rengârenk ışıklarının arasında kayboldu.

Bu geceki rüya biraz fazla gerçekçiydi; He Simu çok küçükken yaşadığı o küçük şehri gördü. Kalabalık ve gürültülüydü; seyyar satıcılar bağıyor, mantıcı tezgâhlarından buharlar yükseliyordu. Güneş pırıl pırıldı.

He Simu çok yavaş büyüdü; yetişkin görünümüne kavuşması yüz yılını almıştı, ondan sonra da büyümesi durmuştu. Vücudu gibi zihni de çok yavaş olgunlaşmıştı.

Gördüğü sahne yirmili yaşlarına ait gibiydi; o zamanlar fanilerin beş-altı yaşındaki çocukları gibi görünüyordu. Bir grup çocukla nehirde balık tutmaya gitmişlerdi. Yüzünü pek hatırlayamadığı küçük bir kız çocuğu, o bahar havasında ona şöyle demişti: “Senin vücudun neden bu kadar soğuk?”

Daha cevap veremeden yanındaki erkek çocuk atılmıştı: “Bilmiyor musun? O bir küçük peri! Xingqing Sarayı’ndaki yüce yıldız rahiplerinin getirdiği bir çocuk.”

He Simu şaşkınlıkla sormuştu: “Peri ne demek?”

“Peri demek, çocuk görünümlü bir ölümsüz demektir! Yağmur yağdırabilir, hiç ölmezler! Biz yaşlanıp öldüğümüzde sen hâlâ böyle genç kalacaksın!”

“Periler bize yardım eder, kötü ruhları yakalarlar; Xingqing Sarayı’ndaki o büyükler gibi.”

Yüzleri seçilemeyen o çocuklardan türlü türlü açıklamalar geliyordu; annesini, teyzesini ve eniştesini anlatıyorlardı.

Aslında o zamanlar kendisinin ne olduğunu bilmiyordu; sadece diğer çocuklardan farklı olduğunu seziyordu. Bir de insanların babasını neden hiç görmediklerini, babasının da neden başkalarına onun varlığından bahsetmesini yasakladığını merak ediyordu. Bu çok garipti.

Gidip babasını buldu ve ona ölümün ne olduğunu sordu.

Babası güneşin altında devasa görünüyordu. Bu soruyu duyunca şaşırmış gibiydi; diz çöküp o güzel çekik gözleriyle ciddiyetle ona baktı. Şöyle dedi: “Ölüm... Bir ışık olup gökyüzüne yükselmek, bu dünyadan geçici olarak ayrılmak ve sonra başka bir can olarak her şeye baştan başlamaktır.”

“Baştan başlayınca... O kişi yine eskisi gibi mi olur?”

“Evet ama artık o değildir. Eski hali bir daha asla geri gelmez.”

“Peki ben de bir ışık olacak mıyım?”

“Hayır... Yaşayanlar ölünce ışık olur. Simu... Sen zaten öldün.” Babası bunu söylerken biraz tereddüt etmişti.

Zaten öldün. Bu ne demekti?

Donup kaldı, şaşkınlıkla sordu: “Daha hiç yaşamadım ki, nasıl öldüm? Neden ben de baştan başlamıyorum?”

Babası uzun süre düşündü; sanki bu çok karmaşık bir soruydu ve ona nasıl anlatacağını, anlatırken onu üzmemeyi nasıl başaracağını bilmiyordu. Sonunda sadece omuzlarına sarıldı, sırtına hafifçe vurdu ve şöyle dedi: “Özür dilerim.”

Hatırladığı kadarıyla babası annesine hep özür dilerim derdi ama ilk kez ona demişti.

Aslında babasının neden böyle dediğini anlamamıştı, hatta affetmesi gereken bir şey olup olmadığını bile bilmiyordu.

Düşünüyordu da; o zamanlar annesiyle, babasıyla, teyzesiyle ve o arkadaşlarıyla çok mutluydu. Eğer günler hep böyle geçecekse, yaşamın veya ölümün ne önemi vardı ki?

Bu özrün anlamını kavramamak, aslında büyük bir mutluluktı.

Daha sonra babası, annesi ve teyzesiyle o küçük şehirden ayrılırken tüm halk onları uğurlamaya gelmişti. Annesinin elini tutuyordu ama kısa süre sonra annesinin elleri insanların verdiği hediyelerle dolmuş, elini bırakmak zorunda kalmıştı. Hatta kendi cepleri bile şekerle dolmuş, eline bir sepet dolusu çörek sıkıştırılmıştı.

Şaşkınlıkla eniştesine sordu: “Neden böyle yapıyorlar?”

Her zaman nazik ve güçlü olan eniştesi güldü: “Çünkü bizi seviyorlar.”

Faniler ailelerini, sevgililerini, dostlarını ve bu koca dünyayı severler. Eğer onların huzur içinde sevmelerine ve sevlilmelerine yardım edersen, o sevginin her zerresi seninle de ilgili olur.

Belki seni tanımazlar, adını bilmezler, hatta onlara yardım ettiğini bile fark etmezler.

Ama seni severler.

O zamanlar bu sözleri pek anlamamıştı. Sadece şaşkınlıkla arkasına dönüp ona eşlik eden o eski oyun arkadaşlarını gördü. Çocuklar neşeyle gülüyor, ona el sallıyorlardı; o da elindeki çörek sepetiyle onlara el salladı.

“Görüşürüz,” dedi.

Ömrün çok uzun olduğunu, elbet tekrar görüşeceklerini sanıyordu. Oysa o insanları ömründe son kez gördüğünü, “görüşürüz” demenin aslında bir veda olduğunu bilmiyordu.

Teyzesine ve eniştesine de veda edememişti.

Onlar öldüğünde tören çok görkemliydi. Havada hissedilen o yoğun ruhsal güçten ürkmüştü; kapıdan dışarı fırladığında, eylül ayının o sonbahar havasında kar yağdığını gördü. Kar taneleri gümüş salkımların, akçaağaçların ve fulya dallarının üzerine yağıyordu.

Başkaları ona o karın kırmızı olduğunu, yeni yıl patlayıcılarının kâğıt parçaları gibi gökyüzünde uçtuğunu söylemişti; ama o kırmızının neye benzediğini bilmiyordu. Öylece durup, rüzgârın ve karın içinde birbirine yaslanarak gökyüzüne yükselen o iki ışığı izledi. Bir anda nereye koşması gerektiğini bilemedi.

Teyzesi artık ona küçük oyuncaklar vermeyecekti, eniştesi ona kitaplar getirmeyecekti. Annesi onu cezalandırdığında artık kimse ortaya çıkıp onu korumayacaktı. Belki bu dünyada yeniden doğacaklardı ama yeniden doğmak demek, artık onunla hiçbir bağlarının kalmaması demekti.

Babası, teyzesinin ailesinin kaderinin böyle olduğunu, teyzesinin soylarındaki en uzun ömürlü kişi olduğunu söylemişti.

“Günün birinde annen de bizi bırakıp gidecek, sonunda sadece biz baba-kız kalacağız; bu gerçekten biraz hüznü,” demişti babası gülümseyerek saçlarını okşarken.

Babası onunla kalacağına söz vermişti.

Ama babası da sözünde durmadı.

O yıl üzerinde yas kıyafetleri, saçında beyaz bir çiçekle annesinin tabutunun başında oturuyordu. Annesi tabutun içinde sanki uyuyormuş gibi huzurlu yatıyordu. Gelişmiş ruhsal gücü sayesinde doksan küsur yaşında ölmesine rağmen hiç yaşlanmamış gibi görünüyordu.

He Simu elinde yeşim bir kutu tutuyordu. Kutunun içi küllerle doluydu.

Daha doğrusu, o kutunun içindeki babasıydı.

Tabutun o sağlam ve pürüzsüz ahşabını okşadı. Annesi hayattayken bu tabutu bizzat seçmişti. Hep doğumun, yaşlılığın ve ölümün doğal olduğunu, üzülmemek gerektiğini söylerdi; annesi gerçekten de vadesi dolunca huzurla ölmüştü.

He Simu ise üzülüp üzülmemesi gerektiğini bilmiyordu; aslında isyan etmeye veya bunu kabul etmemeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

Ama artık o anne ve babasının nazını çeken o küçük çocuk değildi.

Tabutun içine atladı, annesinin yanına uzandı. Eskiden yaptığı gibi kollarını annesine sıkıca doladı; kucağında babasının küllerinin olduğu o yeşim kutu vardı.

Kısık sesle, “Bak, şimdi ikinizi birden tek kolumla kucaklayabiliyorum,” dedi.

“Beni sevdiğinizi söylediniz ama hepiniz birer birer gittiniz, beni tek başıma bıraktınız. Hepiniz yalancısınız.”

Artık kaderini anlayacak kadar olgunlaşmıştı.

Ölü doğmuştu, ebediyen bir hayaletti ve asla yok olmayacaktı. Sevdiği her şey duman gibi gelip geçiciydi; sadece dipsiz karanlık onunla yaşattı.

O sessiz öğleden sonrasında, annesinin tabutunda kıvrılmış yatarken kimse ona cevap vermedi. Sadece belindeki Hayalet Kral Lambası yeşim kolyesi hafifçe parlıyordu. Kolyeyi çıkarıp havaya kaldırdı, defalarca inceledi.

“Beni bıraktınız... Bir de bu şeyi,” dedi fısıldayarak.

Güneş ışığı lambanın içinden geçerken, bir anlığına daha önce hiç hissetmediği garip ve ince bir duygu hissetti. Sanki yanında başka biri varmış gibiydi.

Bu bir kokuydu.

Bu kelime aniden zihninde belirdi; sanki yoktan var olmuş gibiydi. Şaşırdı; koku onun için çok yabancı ve uzak bir kavramdı, sanki sadece başkalarının anlattığı bir masaldı.

Koku neydi?

Neden bir anda bunun bir koku olduğuna karar vermişti? Bu kadar uzun, ferah ve rüzgârın iplikçikleri gibi süzülüp gelen bu his, burnuna ve kalbine dolanıyordu.

Bu... Sandal ağacı, amber, sığla reçinesi, nane yaprağı, beyaz bletilla ve mürdü...

Bu...

Bu...

Duan Xu'nun kokusuydu.

Onun koku kesesiydi.

He Simu lambayı tutan elini durdurdu. Sanki asırlar süren o derin sessizliğin ardından hafifçe güldü: “Geçmişimi deşip can evimi bulmaya çalışmak... Sübyan Ruhu Sarayı lideri, gerçekten çok zahmet vermişsin.”

Güneş, tabut, yeşim kutu ve lamba bir anda yok oldu. He Simu gözlerini tekrar açtığında gökyüzünde dolunayı gördü. Iliyr'in bahçesinde oturuyordu ve etrafı bir büyü çemberiyle sarılmıştı. Karşısındaki cam kuleden siyah bir duman gibi yoğun bir hayalet enerjisi yükseliyordu. Iliyr ise kulenin yanında gergin bir şekilde ona bakıyordu.

He Simu hafifçe gülümsedi ve kuleden yükselen o enerjiye doğru konuştu: “Sübyan Ruhu Sarayı lideri, seni görmek gerçekten zormuş.”

Youzhou yakınlarındaki bir mola yerinde, Luda odasına girip kapıyı kapattı. Odadaki tuhaf havayı fark edince kaşlarını çatı ve arkasına döndü. Penceresinin sonuna kadar açık olduğunu ve ay ışığının altında, başında siyah tüllü şapkasıyla siyahlı bir

gencin pencere kenarına yaslandığını gördü.

Bir kötü ruh... Elinde ruhsal bir kılıç tutan bir kötü ruh.

O ruh ona doğru birkaç adım yaklaştı, sanki bir şey söyleyecek gibiydi. Luda kaşlarını çatarak yeninden bir kemik flüt çıkardı; kartal kemiğinden yapılmış, üzeri Huqi yazılarıyla dolu bir flüttü. Flütün sesi keskin bir bıçak gibi havayı yırtarken, kötü ruhun başındaki şapkanın üzerindeki mühürler parladı ve şapka aniden parçalanıp yere düştü.

Şapkanın düşmesiyle gencin yüzü tüm netliğiyle ortaya çıktı. Keskin yüz hatları, derin bakışları ve o yuvarlak, hafif çekik gözleriyle son derece yakışıklı ve aydınlık bir gençti.

Luda şaşkınlıkla flütü indirdi ve fısıldadı: “Onyedi?”

Genç adam ondan daha da şaşırmış görünüyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra kahkahayı bastı: “Küçük Aziz Hazretleri beni hâlâ hatırlıyor mu?”

Luda iki adım öne çıktı, elini Duan Xu’nun omzuna koydu; oradan buz gibi bir hayalet enerjisi yayılıyordu.

“Yıllardır kayıptın... Demek gerçekten öldün mü?”

“...”

Duan Xu başını salladı ve büyük bir ciddiyetle cevap verdi: “Aynen öyle.”

“Peki neden buradasın?”

“Doğrusunu istersen, baban seni başkente geri kovalamam için beni gönderdi.” Bir an duraksadı ve neşeyle gülümsedi: “Tabii bu, babanın beni yanından uzaklaştırmak için uydurduğu bir bahaneden başka bir şey değildi.”

44. Bölüm: Gui Hayaleti

Önünde duran, saçları örgülü, gümüş takılar kuşanmış, altın işlemeli beyaz cübbesiyle arzıendam eden Genç Başrahip'in yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. Luda sordu: "Babamı tanıyor musun?"

Duan Xu gülümsedi: "Tanışalı çok olmadı ama belki de onu senden daha iyi tanıyorumdur. Görünürde eve dönmeni engellemem için beni gönderdiğini söylüyor ama Youzhou'dan ayrıldığımdan beri insanlar, ruhların ele geçirdiği bedenler ve habis hayaletler sırayla yolumu kesip beni öldürmeye çalıştı. Sana ulaşabilmek için gerçekten büyük badireler atlattım."

Suikastçılık bir zamanlar asıl mesleği olmasaydı ve bıraktıkları izleri takip ederek pusuların çoğundan kurtulmasaydı, Luda'nın karşısına çıkıp çıkamayacağı bile meçhuldü.

"Ağabeyim az önce bir mektup gönderip aniden hastalandığını yazmış, ben de başkent Shangjing'e dönmek üzereydim." Luda kaşlarını çatarak devam etti: "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Eğer yanılmıyorsam ağabeyinin hiçbir şeyi yok; sadece babanla iş birliği yapıp senin eve dönmeni engellemeye çalışıyor. Üstelik baban, sadece bunu yapmakla kalmayıp beni ve arkadaşımı da ortadan kaldırmak istiyor."

Luda'nın bakışlarındaki kafa karışıklığı daha da derinleşti. Duan Xu hafifçe gülümseyerek, "Anlamaman çok normal," dedi. "Benimle Youzhou'daki Fujian Şehri'ne gel, o zaman her şeyi anlayacaksın. Merak etme, sana zarar vermem."

Luda bir süre ona baktı, sonra kemik flütünü koluna saklayıp başıyla onayladı.

İşler beklenmedik kadar pürüzsüz ilerliyordu. Genç Başrahip'in bu tepkisi Duan Xu'yu şaşırtmıştı; şu anki kimliği pek sevilmediği için Luda'yı kendisiyle gelmeye ikna etmek için tehdit etmesi veya zorla kaçırması gerekeceğini sanmıştı.

"Bana inanıyor musun?"

Luda tekrar başını salladı: "Yüce Gök şahidimdir ki, gözlerinde hiçbir art niyet yok."

"Yüce Gök" sözlerini duyunca Duan Xu hafifçe gülümsedi. Luda hemen ardından sordu: "O arkadaşına bir şey olmaz, değil mi?"

Duan Xu bir an sessiz kaldı. Yerden, zavallı bir şekilde ikiye bölünmüş olan tüllü şapkasını alıp eliyle tozunu silkeledi.

"Olmaz."

O çok zekiydi; aynı hataya iki kez düşmezdi. Ruhlar Kralı Lambası'nı ona teslim etmesinin sebebi, Duan Xu'nun onu koruması değil, lambayı gizleyip emniyete almasıydı.

Gururlu ve kudretli Ruhlar Kralı Hazretleri, asla başkasının korumasına bel bağlamazdı; hele ki bir faniyi —kendi mühürdaşını— yem olarak kullanmasına asla izin vermezdi. O fani buna razı olsa bile, o böyle bir şeyi kendine yediremezdi.

Bu yüzden yem o değil, bizzat kendisiydi.

He Simu, bahçenin engebeli taş yolunda oturmuş, etrafında altın ışıkların dalgalandığı o mühür dizisinin içinden sakince Ilir'e bakıyordu.

"Gerçekten sadık bir uşaksın. Song Xingyu'nun isim çağırma emrimden kaçabilmesinin sebebi, Danzhi'nin kutsal emanetini ona vermemiş demek. Seni öldürürsem Ruhlar Kralı olacağını ve bu dünyanın tüm zenginliğini sana vereceğini mi vaat etti?"

Ilir, cam kulenin yanında ihtiyatla duruyor, He Simu'ya bakıyor ama tek kelime etmiyordu.

Cam kulenin içinden taşan ruh enerjisinin arasından bir çocuk kıkırtısı duyuldu. Bu, on yaşlarında bir erkek çocuğuna aitti; sesi çocuksu olsa da masumiyetten yoksundu: "He Simu, bu hale düşmüşken hâlâ dikleniyor musun?"

Karanlık bir köşeden, bahçedeki beyaz şakayıkların arasından yarım parmak boyunda bir böcek sürünerek çıktı; üzerinde belli belirsiz parlayan tılsımlar vardı.

Böcek sessizce yerdeki çatlakları takip ederek cam kulenin

dibine kadar tırmandı, dış duvar boyunca yavaşça yükselip ruh enerjisinin yoğunlaştığı noktada durdu ve hiç ses çıkarmadan o karanlığın içinde eriyip gitti.

Bu gergin ortamda, böceğin sahibi dışında kimse bunu fark etmemişti.

He Simu istifini bozmadan izliyordu. Böceğin kaybolduğunu görünce soğuk bir gülümsemeyle konuştu: "Zayıfı ezen, doymak bilmeyen, dar görüşlü, pervasız ve aptal... Yüz yıldır zerre kadar gelişmemişsin."

"Ne diyorsun sen?" Ruh enerjisinin içinden öfkeli bir nida yükseldi.

"Senden bahsediyorum."

He Simu'nun gözlerinde solgun ay ışığı yansıyor. Kargalar çığlıklar atarak çatılara konmaya başladı; üçer beşer uçup geliyor, koridorlarda kanatlarını kapatıp uğursuz bir melodi fısıldıyorlardı. Göz açıp kapayınca kadar tüm bahçeyi doldurdular.

İlir, bahçeyi saran kargalara bakarken paniğe kapıldı.

Bu küçük yaratıklar çok zekiydi; ölümü severler ve asıl ölüm efendisinin kim olduğunu bilirlerdi.

He Simu, mühür dizisinin içinde rahatça eteklerini düzeltti; sanki oradan kurtulmak için hiç acelesi yokmuş gibiydi.

Hafıza illüzyonlarıyla onun zayıf noktasını bulmaya çalışmak... Bu fikir, bugüne kadar karşılaştığı suikast girişimleri arasında ancak ilk elliye girebilirdi. Ne yazık ki, Ji Hayaleti Salonu Efendisi'nin görmek istediği kısma henüz ulaşmadan uyanmıştı.

Kendisini onun üstüne çıkaracak bir fırsat gördüğü anda, bu Ji Hayaleti Efendisi sabırsızlıkla ve büyük bir iştahla öne atılmıştı; gerçekten de başkasına hizmet etmekte üstüne yoktu.

"Ji Hayaleti Efendisi, Ruhlar Kralı Lambası elinde değil. Ben ölsem bile ne yazar? Lambanın bir sonraki sahibi sen olmayacaksın. O kafan ne güzel ne de bir işe yarıyor, hâlâ neden onu taşıyorsun ki?"

Ruh enerjisinin içinden öfkeden deliye dönmüş bir ses yükseldi: "Kes sesini! Şu an zerre kadar büyü gücün yok, seni Güney Denizi'ndeki buz tabutuna hapsedip bir ömür uyutabilirim! Sana tavsiyem, Ruhlar Kralı Lambası'nı teslim et ve beni efendisi olarak tanımasını sağla!"

He Simu, Ji Hayaleti Efendisi'nin bu aptallığı karşısında neredeyse kahkahayı basacaktı.

Ruhlar Kralı Lambası ve Ruh Defteri birbirini tamamlayan unsurlardı. Ruh Defteri, Ruhlar Kralı dışındaki tüm habis ruhların can damarlarını, zayıf noktalarını kaydederdi; lambaya sahip olmak, tüm ruhların canını avucunda tutmak demekti.

Ancak zayıf noktayı bilmek yetmezdi, onu söküp alacak yeteneğe de sahip olmak gerekirdi.

"Büyü gücün Ruhlar Kralı Lambası ile on kat artsa bile yenilmez mi olacağını sanıyorsun? Beni geçtim, yirmi dört ruh elçisi arasında senden çok daha güçlü olanlar var. Sol ve Sağ Şansölyeler de cabası; seni öldürüp lambayı geri almaları an meselesi olur. Sen sadece öne sürülen bir piyonsun; başarılı olursan arkanda pusuda bekleyen bir avcı mutlaka olacaktır. Başarısız olursan da diğer salon efendilerinin bir kaybı olmaz. Sana Guan Huai ile daha çok vakit geçirmeni söylemiştim; onun kurnazlığını ve kendini koruma sanatını öğren diye... Hiç mi bir şey kapmadın?"

Karşıdaki Ji Hayaleti Efendisi öfkeyle patlamadan önce, He Simu aniden alaycı tavrını bıraktı ve yavaşça konuştu: "Ancak bir sorum var. Eğer beni tatmin edecek bir cevap verirsen, Ruhlar Kralı Lambası'nı ve tahtını sana vermeyi düşünebilirim."

Ruh enerjisi bir an sessizleşti, şüpheyle sordu: "Ne sorusu?"

He Simu, etrafını saran bir küme gül çalısına yaslandı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, son derece sakın, hatta soğuk bir sesle sordu: "Neden Ruhlar Kralı olmak istiyorsun?"

Karanlık bulut sanki çok komik bir şey duymuş gibi alayla güldü: "Neden mi? Hangi habis ruh kral olmak istemez ki? Ruhlar Kralı olduğunda yaşam ve ölüm üzerinde mutlak otoriteye sahip olursun; ne istersen yaparsın, ne istersen alırsın.

Tüm ruh elçileri, hatta fani imparatorlar bile önümde diz çöker!"

Tanıdık bir gerekçe... Şaşırtıcı olmadığı kadar sıkıcıydı da. Habis ruhların arzuları çeşit çeşit olsa da hep bu noktada birleşmeleri gerçekten tuhaftı.

"Önünde diz çöktüler diyelim, ya sonra? O bahsettiğin zevkler, sefalar, zenginlikler... Bir habis ruh bunların hiçbirini hissedemez, tadını çıkaramaz. Kontrol ettiğin bu dünyanın senin için asıl anlamı ne olacak?"

Ruh enerjisi cevap vermedi. Sürekli farklı arzuların peşinde koşan bir Ji hayaleti için, arzusuna ulaştıktan sonrası pek de düşündükleri bir şey değildi.

He Simu bir duraksamadan sonra sakince devam etti: "Hepiniz Ruhlar Kralı olmak istiyorsunuz, sanki bu çok kıymetli bir makammış gibi."

Karanlıktan küçümseyen bir gülüş geldi, Song Xingyu konuştu: "Madem kıymetli değil, neden o zaman ona böyle sıkı sıkıya tutunuyorsun?"

He Simu başını salladı. Mühür dizisi onu dar bir alana hapsedmişti; elbiselerini silkeleyip yerden kalktı. Pas kırmızısı etekleri yere serildiği anda, bahçedeki tüm kargalar bir anda sustu.

Kara bulutlar ayı kapladı, her yer karanlığa gömüldü.

Zifiri karanlığın içinden sesi duyuldu: "Cevabın beni tatmin etmedi. Bu dünyayı, nefret ettiğim birine bırakmayacağım."

Ruh enerjisi dalgalanmaya başladı; belli ki Ji Hayaleti Efendisi öfkenin eşliğindeydi: "İlir, onu götürüp buz tabutuna atacağım! Onu hemen..."

Sözünü bitiremeden, mavi alevler saçan bir kılıç havayı yararak gelip cam kuleye saplandı ve o siyah bulutu ikiye böldü.

Mavi alevler bir fitil gibi yanarak geceyi yarıdı. Avucunda mavi bir ruh ateşi yanan siyahlar içindeki genç, bahçeye adım attı. Alevler onun adımlarıyla birlikte yayılarak bahçeyi bir ateş denizine çevirdi ve cam kuleye kadar ulaştı.

Tüm bahçe gün gibi aydınlandı; ışık Ilir'in bembeyaz kesilmiş

yüzüne vurdu. Titreyen bir sesle, "Luda?" dedi.

Duan Xu'nun arkasındaki beyaz giyimli Genç Başrahip bir an sessiz kaldı, sonra kelimelerin üzerine basarak sordu: "Baba, ne yapıyorsun sen?"

Babasının cevabını beklemeden kolundan kemik flütünü çıkardı ve dudaklarına götürüp çaldı. Flütün tiz sesi, keskin oklar gibi doğrudan ruh enerjisine yöneldi. Ruh enerjisi dehşetle büyüyüp Luda'ya doğru atıldı. Ilir, "Hayır, yapma!" diye bağırda da Luda istifini bozmadı.

Ruh enerjisi flütün sesiyle çarpıştı ve sonunda Luda'nın önünde öfkeyle dağılıp yok oldu.

Flüt sesi durmadı. Ilir, Luda'nın yanına koşup bileğini kavradı. Luda'nın bileği tutulduğu anda, cam kule büyük bir gürültüyle çöktü; her yer kristal parçalarıyla doldu.

He Simu'nun etrafındaki mühür dizisi de o an çözüldü.

Luda sonunda flütünü indirdi, Duan Xu'ya dönüp, "On Yedi, artık yakmayı bırak," dedi.

Duan Xu parmağını şıklattı; bahçedeki tüm alevler bir anda söndü. Geriye sanki lapa lapa kar yağmış gibi bembeyaz küller kaldı. Havada tozlar uçuşuyor, ay ışığı bu toprakları yeniden aydınlatıyordu.

He Simu, uçuşan beyaz küllerin ortasında durmuş, eliyle ağzını ve burnunu kapatmış hafifçe gülümsüyordu.

Duan Xu'nun aklına aniden bir söz geldi:

Tabiatı beyaz yeşim gibidir, yansa da soğuk kalır.

Gülüşi ne sıcak ne de mutluydu; o dokunma duyusunu kazandığı bahar öğleden sonrasındaki halinin on binde biri bile olamazdı.

Duan Xu'nun adımları bir an duraksadı, sonra He Simu'nun yanına gidip üzerindeki külleri silkeledi, onu tepeden tırnağa dikkatle süzdü.

"İyisin ya?"

"Ne olabilir ki?" He Simu başını yana çevirdi: "Ruhlar Kralı Lambası'nı artık çok iyi kontrol ediyorsun. Bu sefer neden bu

kadar söz dinler oldun?"

"Bu dünya benim bilmediğim ama senin aşına olduğun bir yer. Sanırım işlerini karıştırmasam daha iyi olur diye düşündüm."

Bir rüzgâr esti; Duan Xu'dan yayılan o taze ve yoğun koku, yanan ağaçların is kokusuyla karışarak sanki o illüzyondan kopup gelmiş gibiydi.

He Simu bir an için illüzyondaki o tuhaf ve karmaşık geçmişini anımsadı.

Bu, fani dünyada aldığı ilk kokuydu ve illüzyonda uyanmasını sağlamıştı. Belki de bundan sonra fani dünyayı her hatırladığında aklına bu koku gelecekti.

"Kız kardeşinin hazırladığı bu koku gerçekten çok hoş," dedi He Simu sıradan bir şeyi över gibi, sonra Ilir'in olduğu tarafa doğru yürüdü.

Duan Xu aniden onun bileğini kavradı, arkasından omuzlarını sarıp ona sarıldı; bedenini kollarının arasına aldı. Sıkıca ama çok kısa bir an sarıldı; He Simu daha nefes bile alamadan ellerini çekti. He Simu'nun adımları duraksadı, kaşlarını çatarak Duan Xu'ya döndü.

Duan Xu, masum bir çocuk gibi gülümseyerek: "Madem öyle, biraz daha kokla o zaman. Hem bu günlerde hiç sesin çıkmıyor, büyü gücünü kazanınca benden hesap soracaksın diye korkuyorum; o yüzden şimdiden biraz daha ileri gideyim dedim."

45. Bölüm: Luda

Duan Xu bir an duraksayıp ekledi: "Ayrıca yanında olmadığım zamanlarda, haddim olmayarak seni çok merak ettim."

He Simu'nun gözleri parladı; Duan Xu'ya yaklaşıp gözlerinin içine baktı ve kelimelerin üzerine basarak konuştu: "Bunun hadsizlik olduğunu biliyorsun demek."

İnsanlar gerçekten de kırılgan ve narin varlıklardı ama o, insan hayatını sadece kısa bir süreliğine deneyimliyordu. Duan Xu'nun şunu anlaması gerekirdi: Asıl kırılgan olan, hayatta olan fani kendisiydi.

Ona karşı yaptığı saygısızlıkları hâlâ unutmuş değildi.

Luda uzaktan seslendi: "Siz ikiniz, rahatsız ediyorum ama buraya gelip konuşabilir miyiz?"

He Simu arkasını dönüp yürüdü, Duan Xu da onu takip ederek Luda ve Ilir'in yanına gitti.

Luda'nın bakışları babasına yöneldi; görkemli kıyafetler içinde, mücevherlere boğulmuş ama yüzü kireç gibi olan babası, küllerle dolu bahçede öylece duruyordu. Sanki cam kuleyle birlikte bir şeyler de yıkılıp gitmişti.

Babasının bileğini tutarak sakince sordu: "Baba, ağabeyim ve benim dışımdaki diğer kardeşlerim neden hiç yetişkinliğe erişemedi?"

Bazen çok zeki olmak iyi bir şey değildi.

Ilir boğazını temizleyip panikle konuştu: "Sadece... hastalandılar..."

Bu noktada bile, gurur duyduğu bu oğlunun önünde o kirli işlerini saklamaya çalışıyordu.

Luda artık Ilir'den bir cevap beklemekten vazgeçmiş gibiydi. Bakışlarını He Simu'ya çevirdi: "Siz bana söyleyebilir misiniz?"

He Simu, gittikçe daha da yaşlı ve zavallı görünen o adama bakıp sakince cevap verdi: "Bir insanın Ji hayaletine kurban

sunması için, kendi soyundan gelenlerin kanıyla besleme yapması, kendisiyle hayalet arasındaki bağı koruması gerekir."

Luda bir an sessiz kaldı; yüzünde nadir görülen bir öfke ve acı belirdi. Ilir'e dönüp, "Hepsini Ji hayaletine mi kurban ettin? Senin, ağabeyimin ve benim şanımız, şöhretimiz ve çıkarlarımız için mi?" dedi.

Ilir gözlerini fal taşı gibi açmış, tek kelime edemiyordu. Sakalları titriyor, sanki bir şeyler söylemek istiyor ama söyleyemiyordu.

"Benden istediğin o kutsal emanet nerede?"

Ilir yine cevap vermeyince Luda tekrar He Simu'ya baktı.

He Simu: "Ji Hayaleti Efendisi'ne verildi, benim isim çağırma emrimden kaçabilsin diye."

Luda gözlerini yere indirip tekrar kaldırdı, babasının gözlerinin içine dik dik baktı: "Baba, öyle mi?"

Ilir dişlerini sıktı, aniden Luda'nın elini savurdu. Heyecandan kızaran yüzüyle öfkeyle parmağını Luda'ya uzattı: "Ben senin babanı! Bunların hepsini kimin için yaptım? Kimin için! Sarayda her yerde aşağılanıyorduk, bu küçük şehre sürüldük, elimizde avucumuzda hiçbir şey kalmamıştı. Eğer Ji hayaletiyle o anlaşılmayı yapmasaydım, ailemiz nasıl küllerinden doğardı? Sen ve ağabeyin nasıl Shangjing'de makam sahibi olurdunuz? Sen kendini çok mu temiz sanıyorsun da şimdi gelip beni sorguluyorsun!"

Luda babasına dikkatle baktı, her kelimeyi tane tane söyledi: "Baba, küllerinden doğmak senin arzundu, benim değil; hele onların hiç değildi. Madem baba Gök Tanrı'ya ihanet ettin, ben de sorumluluğu üstlenip görevimden istifa etmeli ve saraydan ayrılmalıyım."

Ilir bunu duyunca çılgına döndü; bir adım atıp Luda'ya bir tokat attı. Luda kaçmadı; Ilir'in parmağındaki mücevherli yüzük yüzünde kanlı bir yara açtı.

"Ne saçmalıyorsun sen... İstifa mı? Kardeşlerinin boşuna mı ölmesini istiyorsun? Beni öldürmek mi niyetin? Ji Hayaleti Efendisi'ne karşı... Bir de onlara yardım ediyorsun; eğer Ji

Hayaleti Efendisi bize sırtını dönerse ağabeyin ne yapacak? Ben ne yapacağım?"

"Sizi ben korurum."

Ortam bir anda kilitlendi; baba ve oğul bariz bir şekilde birbirini anlamıyor, herkes kendi dünyasından konuşuyordu. Ilir öfkeden konuşamaz hale geldiğinde Duan Xu araya girdi.

Laf cambazlığı yeteneğini konuşturarak şöyle dedi: "Efendim muhtemelen yakında Ji Hayaleti Efendisi'ni bulacaktır, onun küle dönmesine çok kalmadı; Ilir Bey'in onun sırt çevirmesinden korkmasına gerek yok. Luda'nın bugünlere gelmesinin tamamen senin habis ruhlarla yaptığın anlaşma sayesinde olduğunu söylüyorsun ama bence durum pek de öyle değil. Ji Hayaleti Efendisi neden seni seçti dersin? Muhtemelen senin, doğuştan özel bir bünyeye sahip olan ve ileride Danzhi Başrahibi olabilecek bir oğlun olduğunu fark ettiği içindir."

Bu laf cambazlığıyla her iki tarafın da gönlünü almaya çalıştı. Duan Xu, durumu sağlama almak için He Simu'ya döndü: "Majesteleri, sizce de öyle değil mi?"

He Simu hafifçe güldü, Duan Xu'ya bakmadan sadece Luda'ya sordu: "Başka sorun yoksa ben dinlenmeye çekiliyorum. Gecenin bir yarısı bu tantana beni gerçekten çok yordu."

Bunu söyledikten sonra Duan Xu'ya bakmadan, sanki orada hiç yokmuş gibi yanından geçip gitti. Duan Xu da bir şey demeden neşeye onu takip etti.

Luda gidişlerini izledi, sonra dehşet ve keder içindeki babasına dönüp, "Baba, oturup iyice konuşmamız lazım," dedi.

Duan Xu onlara son bir kez dönüp baktı. Muhtemelen Luda babasından beklediği o pişmanlığı ve özrü asla alamayacaktı, Ilir de oğlundan beklediği o minneti.

Baba ve oğul... Kan bağıyla bağlı, birbirlerine karşı büyük sorumlulukları var ama kalplerinde uçurumlar, arzularında farklılıklar... Konuşacak ne kalmıştı ki?

Fujian Şehri'nde o yılın en büyük olayı, Ilir Bey'in evinde çıkan yangındı. Tüm bahçe ve o meşhur cam kule bir gecede yanıp kül olmuş, korunan kutsal emanet de kaybolmuştu. Şansı

her zaman yaver giden Ilir Bey için bu, muhtemelen hayatındaki en büyük talihsizlikti.

Tüm şehir halkı bu olayı konuşuyordu; üzülenler de vardı, içten içe sevinenler de. Sevinenler, evdeki hanımların huysuzluğundan, dövülerek öldürülen uşakların haddi hesabı olmadığından bahsedip bunun ilahi bir adalet olduğunu söylüyorlardı.

Ilir ve Luda bütün gece, ertesi gün öğlene kadar konuştular. Ne konuştuklarını kimse bilmiyordu ama Luda bir daha istifadan bahsetmedi. Ilir ise altın madenini saraya devretmeyi ve kendisinin Shangjing'deki Gök Tanrı Tapınağı'nda hizmete gitmesini teklif etti.

Duan Xu ve Luda bahçede durmuş, uşakların bahçeyi temizlemesini izliyorlardı. Duan Xu gülümseyerek, "Genç Başrahip, kendi evinde yangın çıkması... Bu durum tam da zamanında Başrahip ve ustamın en çok çekindiği şeydi sanırım," dedi.

Ilir, bir Huqi asilzadesi olmasına rağmen kendi tanrısını terk edip Han halkının hayaletlerine tapmıştı; bu muhtemelen tekil bir örnek değildi. Onlarca yıldır Han halkı ve Huqi halkı Guanhe'nin kuzeyinde iç içe yaşıyordu; Han halkının sayısı Huqi halkının üç yüz katından fazlaydı ve kültürel etkileri çok büyüktü. Bu yıllar boyunca Huqi halkının davranışları gittikçe Han halkına benzemeye başlamış, inançları bile sarsılmıştı.

Ustasının ve Başrahip'in bu konuyu tartıştığını, saraydaki Han esintilerine karşı hoşnutsuzluklarını dile getirdiklerini duymuştu. Korkarım ileride devlet devletlikten çıkacak, Huqi de artık Huqi olmayacaktı. Bu yüzden Gök Tanrı'ya ve Gök Kelamı Kitabı'na çok önem veriyorlar, bunun Huqi halkının ruhu olduğunu ve dışarıdan gelen unsurlarla lekelenmemesi için ellerinden geleni yapmaları gerektiğini düşünüyorlardı.

"Benim düşündüğüm, iki ustamızın düşündüğünden farklı," diye cevap verdi Luda. "Gök Tanrı'ya neden sadece Huqi halkı inanabiliyor? Gök Kelamı Kitabı'nı neden sadece Huqi halkı okuyabiliyor? Han halkı olsun, diğer halklar olsun, hepsi Gök

Tanrı'nın koruması altına girebilmeli. Yüz yıl önceki Huqi halkı ile bin yıl önceki Huqi halkı da birbirinden çok farklıydı; Han halkıyla iç içe yaşayan Huqi halkı ile bozkırdaki Huqi halkı da doğal olarak farklı olmalı. Akan su yosun tutmaz, değişim şarttır."

Duan Xu şaşırılmıştı; Luda onun bu şaşkın ifadesini görünce sanki bunu bekliyormuş gibi hafifçe gülümsedi: "Seni nasıl tanıdığımı merak ediyorsun, değil mi? Aslında seni daha önce görmüştüm; Tianzhixiao Malikanesi'nin arka denizinde kumdan kale yaparken."

Bir dönem Başrahip ile birlikte Tianzhixiao'da misafir kalmıştı. Geceleri uçurumun kenarında tefekküre daldığında, her zaman gizlice dışarı süzülüp deniz kenarında kumdan kale yapan bir genç görürdü. O kumdan kale her gece sular yükseldiğinde dağılırdı; buna rağmen o genç her gece gelir, aynı yerde kalesini tekrar kurardı.

Merakından o genci uzaktan gizlice izlemişti. Genç genellikle her yeri yara bere içindeydi, bazen sendeleyerek yürürdü ama yine de hiç durmaz, hep büyük bir dikkatle işine odaklanırdı.

Bu çocuğu o zaman aklına kazıymıştı. Tianzhixiao lideri yeni öğrencisi On Yedi'yi onlara tanıştırdığında, onun o gece arka denizde kumdan kale yapan çocuk olduğunu hemen anlamıştı.

Bu genç sonunda kafesteki bir kuş olmadığını kanıtlamış, uçup bir kartal olmuştu.

Duan Xu bir an donup kaldı; o uzak ve soluk hatıra netleşti. Aydınlık bir gülümsemeyle, "Yanlışlıkla görmüşsün demek," dedi.

Yanlışlıkla On Yedi'nin boşluklarında Duan Xu'yu görmüştü.

Ancak o On Yedi değildi; kural gereği o dönemdeki tüm öğrenciler öldüğünde, hayatta kalan son kişiye o numara verilirdi. Han Lingqiu'yu kurtarmıştı; o dönemden hâlâ iki kişi hayattaydı, dolayısıyla bu dünyada gerçek bir On Yedi yoktu.

Bu, o zamanlar büyük risk alarak Han Lingqiu'nun hayatta kalmasını sağlamasının sebeplerinden biriydi.

Luda: "Lider Bey senin çok dindar olduğunu söylese de ben senin Gök Tanrı'ya hiç inanmadığını düşünürdüm hep, değil mi?"

Senin gözünde biz neyiz?"

Duan Xu bir süre sessiz kaldı, sonra soruya soruyla karşılık verdi: "Peki senin gözünde Gök Tanrı nedir? O bahsettiğin Gök Tanrı'nın gücüne gerçekten inanıyor musun?"

"Gök Tanrı aslında bir inançtır. On Yedi, senin de inançların var; bu gücün ne kadar muazzam olduğunu, dünyadaki tüm silahlara kafa tutabileceğini bilmen gerekir. Gök Tanrı'nın gücü, milyonlarca insanın tek bir yürek olmasıdır. Tanrının gerçekten var olup olmaması önemli değil; önemli olan bizim onunla olan sözleşmemizdir. Bu sözleşme tanrının bir cevabına ihtiyaç duymaz. Gök Tanrı'ya inananlar bu dünyada var olduğu sürece, Gök Tanrı asla yok olmayacaktır."

Duan Xu ilk kez bir Huqi'nin ağzından "Tanrının gerçekten var olup olmaması önemli değil" gibi bir söz duyuyordu, hem de bir Başrahip'ten. Eğer ustası ve büyük Başrahip bunu duysalardı muhtemelen küplere binerlerdi.

Duan Xu hafifçe güldü: "Milyonlarca insanın tek bir yürek olması... Ha ha! Gök Kelamı Kitabı'nda Gök Tanrı'nın en büyük lütfü, Huqi halkının soyunun dünyanın her köşesine yayılmasıdır. Bu yüzden güneye inip Han topraklarını işgal ettiniz, bir milyondan fazla insanı katlettiniz. İncancınız için yaptığınız bu mu?"

"Savaşlar kadim zamanlardan beri hiç durmadı, iyiyi kötüyü nasıl ayırt edebiliriz? Han halkı kendi içinde savaşırken, topraklarını genişletirken kaç kişi öldü dersin?"

Luda bir süre sessiz kaldı, başını çevirip Duan Xu'ya baktı: "İki halk arasında derin bir nefret olduğunu biliyorum. Bu nefreti ancak zaman ve adalet çözebilir; işte bu yüzden reform yapmak istiyorum."

Duan Xu cevap vermedi.

Bahçede eşyaları toplayan kalabalığın gürültüsü yükselirken, Duan Xu ve Luda arasında sadece sessizlik vardı. Luda iç çekerek sordu: "On Yedi, sen nasıl öldün? Bir haksızlığa mı uğradın?"

Duan Xu bunu duyunca kendini tutamadı, az önceki sessizliğinin aksine kahkahalar atarak: "Ne o, haksızlığa

uğradıysam benim için adalet mi arayacaksın? O zaman benimle aynı dönemde ölen doksandan fazla arkadaşım için de iade-i itibar yapacak mısın? Tianzhixiao'da ölen binlerce öğrenci ve köle için de adalet arayacak mısın? Gök Tanrı onları korumuyor mu?"

Danzhi devleti var olduğu sürece insanlar sınıflara ayrılacaktı; Gök Tanrı herkesi eşit şekilde korumuyordu. Luda'nın yükseklerde uçan güzel hayalleri vardı, belki kendisi de iyi bir insandı ama hayallerini gerçekleştirecek gücü yoktu.

Onun hayalleri, sadece en yeni köleleştirme yöntemlerine dönüşecekti.

"İleride düşman olacağız, birbirimizin canına kasteden türden," dedi Duan Xu.

Luda biraz şaşırmişti; karşısındaki kişinin zaten ölmüş olduğunu düşünüp hâlâ "ölüm kalım" meselesinden bahsetmesini tuhaf bulmuştu. Yine de gülümsedi: "O zamana kadar arkadaş olabiliriz, yolları tesadüfen kesişen türden."

Duan Xu bir an sessiz kaldı, gülümseyerek Luda'nın omzuna vurdu: "Genç Başrahip, umarım bir daha hiç karşılaşmayız. O zamanlar beni ele vermediğin için teşekkürler. Yolun açık olsun, kendine iyi bak."

Aynı anda diğer tarafta, He Simu odasında çayının kokusunu içine çekiyordu. Masanın üzerindeki inci parlamaya başladı, inciden tanıdık genç bir erkek sesi duyuldu; sesi biraz telaşlı geliyordu.

"Ulu Atam!"

He Simu sakince: "Ne o, tılsımlı böceğin tepki mi verdi?"

"Evet ama..."

"Ji Hayaleti Efendisi nereye saklanmış?"

İncinin diğer ucundaki adam iç çekerek cevap verdi: "Eğer böceğim beni yanıltmıyorsa, o herif şu an Güney Başkenti'nde."

"Güney Başkenti mi?"

"Üstelik... sarayın içinde."

He Simu'nun çay içen eli bir an duraksadı. Çay bardağını

masaya bırakıp gülümsedi: "Çok ilginç. Sen de amma beceriksiz bir Devlet Danışmanıymışsın; koca bir habis ruhun saraya sızmasına izin vermişsin."

46. Bölüm: Yuzhou

İsteddiği bilgileri alan He Simu, İlyas'ın evinde birkaç gün daha konakladıktan sonra ayrıldı. Duan Xu da doğal olarak Luda ile vedalaşıp He Simu'ya eşlik etti.

Şehrin dışına çıktılar; patika yol boyunca rengârenk çiçekler açmıştı, bahar rüzgârı yumuşacıktı. Duan Xu yürürken, taze çimen kokusuna karışan çiçek kokularını ve He Simu'nun teninden yayılan o kokuyu duyabiliyordu artık.

Daha önce kokusu çok soğuktu; kar ve erik çiçeğinin karışımı gibiydi. Şimdiyse kendi tutsüsünün kokusuna bürünmüştü. Aynı kokuyorlardı, sadece kadının ki hâlâ biraz daha mesafeliydi.

Vakit dolmuş, değişim sona ermişti.

Duan Xu'nun önünde yürüyen He Simu durdu, ona bir süre baktı. Etrafını yavaş yavaş bir ruh enerjisi sardı, gözleri mürekkep dökülmüş gibi simsiyah oldu. Duan Xu midesinde bir çalkantı hissetti; eğildi ve Hayalet Kral lambasını dışarı çıkardı. Üzerindeki ruh enerjisi de o an dağılıp gitti.

Kötü ruh Duan Xu, yeniden ölümlü Duan Xu'ya dönüştü.

Hayalet Kral lambası havada süzüldü, bir rüzgârla yandaki dereye düşüp yıkandı, sonra sudan çıkıp He Simu'nun belindeki yerine döndü.

He Simu bakışlarını indirdi, lambayı umursamazca sildi ve seslendi: "Jiang Ai."

Sözü biter bitmez mor bir duman yayıldı; üzerinde mor kelebek desenli giysileri olan, endamlı, otuz yaşlarında çok güzel bir kadın belirdi. Takıları ve mücevherleriyle o kadar görkemliydi ki, bir saray sultanından farksızdı; bu sade köy manzarasına hiç uymuyordu. Eğilip selam verdi: "Hükümdarım."

"Tahtırevanı hazırla, Yuzhou şehrine dönüyorum."

"Dönüş vaktinizi hesaplamıştım Hükümdarım, her şey hazır," dedi Jiang Ai adındaki kadın, neşeyle gülümseyip el çırparak.

Bir anda yolda toz duman kalktı. Duan Xu koluyla gözlerini siper etti; kolunu indirdiğinde yolun sayısız kötü ruhla dolduğunu gördü. Bir kara bulut gibi tüm yolu kaplamışlardı. Ruhların arasında, otuz iki hizmetkarın taşıdığı, üzerinde bulut ve alev motifleri olan kırmızı ahşap bir tahtirevan vardı. Etrafı tüllerle çevriliydi, dört köşesindeki çingiraklar berrak ve tiz sesler çıkarıyordu.

Duan Xu donup kaldı. Hayalet Kral lambasının etkisi hâlâ geçmemiş olmalıydı ki, kötü ruhları ve ruhları hâlâ görebiliyordu.

"Simu, ben hâlâ kötü ruhları ve ruhları görebiliyorum," dedi.

Onun ağzından "Simu" adını duyan Qu-Hayalet Salonu Lideri ve Hayalet Dünyası Sol Veziri Jiang Ai, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Bakışlarını Duan Xu ve He Simu arasında gezdirdi; "merak" kelimesi adeta gözlerinden okunuyordu.

He Simu, Duan Xu'yu hiç duymamış gibi davrandı. Serilen kırmızı halı üzerinden doğrudan tahtirevana doğru yürüdü. Kırmızı yeninden bembeyaz elini uzattı; bir hizmetkar hemen kolunu uzatıp onun tahtirevana binmesine yardım etti.

Aslında son birkaç gündür kadın onunla pek konuşmuyordu; Duan Xu sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Duan Xu'nun bakışları karardı.

"Gidiyor musun?" diye sordu, sesini biraz yükselterek. Emin olamıyordu.

Kadın cevap vermeden tahtirevana girdi; sanki bu dünyayı arkasında bırakıp bir daha hiç dönmeyecek gibiydi. Tüller kapandığında aralarındaki bağ da kopmuştu. He Simu daha önce, on yılda bir ancak tatile çıktığını söylemişti; bu gidişle bir ömür geçip gidebilirdi.

Duan Xu bir an bakışlarını indirdi, sonra tekrar neşeyle gülümsedi. Tahtirevanın dışından, şaka yapar gibi hafif bir sesle konuştu: "Hani bir ay demiştik? Daha birkaç gün oldu. Bir hükümdarın sözü senettir, beni kandıramazsın."

"Daha önce haddimi aşıp sana o kadar saygısızlık ettim; beni böylece bırakıp gidemezsin, değil mi? Benimle bir hesaplaşman,

bana bir bedel ödetmen gerekmiyor mu?"

Ortalığa bir sessizlik çöktü. He Simu cevap vermiyordu, Duan Xu da onun yüzünü göremiyordu. Yüzündeki gülümseme değişmedi ama arkasında birleştirdiği ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı.

Derken tüller aralandı. O bembeyaz tenli kadın kaşlarını hafifçe çatmış, "Ne çok konuşuyorsun, binsene şuna," dedi.

Duan Xu bir an duraksadı. Arkasındaki ellerini hemen gevşetti, tüm bedeni rahatladı. Dudaklarındaki gülümseme iyice yayıldı.

Gözleri parlayarak yüksek sesle cevap verdi: "Peki!"

He Simu çenesiyle işaret etti; yanındaki hizmetkar hemen elini uzattı ve tıpkı Hükümdar'a yaptığı gibi Duan Xu'nun da tahtirevana binmesine yardım etti.

Jiang Ai kenarda bu sahneyi izlerken, manalı bir gülümsemeyle dudaklarını kapattı.

Yuzhou şehri, Liang topraklarının güneydoğusunda yer alıyordu. Yüzlerce yıl önce kötü ruhlar tarafından işgal edilmişti; önce insanlar oradan uzaklaştırılmış, sonra da Hayalet Kral bir büyüyle şehri tamamen insan gözünden saklamıştı. Bu yüzden günümüzde Yuzhou, var olup olmadığı bile bilinmeyen bir efsaneden ibaretti.

Ancak belli ki Yuzhou sadece var olmakla kalmıyor, oldukça da kalabalık ve hareketli bir yerd.

Hayalet Kral'ın tatili bitmişti; görkemli ve ağır adımlarla dönüşü, tüm salon liderlerine "Hükümdar dönüyor" mesajını veriyordu. Kaçak olan Ji-Hayalet Salonu Lideri dışındaki tüm liderler, Hükümdar'ı karşılamak için Yuzhou'da toplanmışlardı.

Duan Xu, He Simu ile birlikte tahtirevandandan indi. Karşısında efsanevi hayalet şehrini buldu; binalar ve surlar çok yüksekti, hepsi en az dört katlıydı. Duvarlar ve çatılar göz alıcı, bembeyaz bir renkteydi. Şehirde görülebilen renkler neredeyse sadece siyah, beyaz ve griydi; bu yüzden yerdeki o kırmızı halı, saraydan ana yola kadar uzanarak göz kamaştırıyordu.

Kötü ruhlar yolun iki yanına dizilmişlerdi. He Simu tahtirevandan indiği an, hepsi yere kapaklanıp secde ettiler ve hep bir ağızdan haykırdılar: "Hükümdarımız çok yaşasın!"

Duan Xu'nun adımları bir an duraksadı, şapkasının kenarını aşağı indirdi. He Simu'nun ona verdiği bu şapka ikiye bölünmüş olsa da kadın tarafından onarılmıştı ve üzerindeki büyü sayesinde hiçbir ruh onun yüzünü hatırlayamıyordu.

Bir canlının hayalet şehrine girmesi, kurdun inine giren kuzu gibiydi.

Hayalet Kral'ın arkasında, o heybetten payını alarak binlerce ruhun selamı eşliğinde kırmızı halıda yürüdü ve saray kapısına kadar ulaştı. Salon liderleri saray basamaklarının önünde eğilerek selam verdiler: "Hükümdarım."

Liderlerin en başında yirmi yedi-yirmi sekiz yaşlarında görünen, uzun boylu ve sert bakışlı bir adam duruyordu. Keskin kaşları ve yıldız gibi parlayan gözleriyle, etrafına kimseyi yaklaştırmayan vakur bir havası vardı.

Adam, He Simu'yu selamladıktan sonra bakışlarını kadının arkasındaki o yüzü gizli gence çevirdi. Hayalet Kral'ın insan dünyasından bir canlı getirdiğini ve onu kendi tahtirevanına oturttuğunu duymuştu.

Bu, görülmemiş bir lütuftu.

"Hükümdarım, bu kişi..."

Daha sözünü bitirmeden He Simu, arkasındaki genci işaret ederek konuştu: "Yan Ke, bunu bağla ve iki gün iki gece boyunca saray kapısına as."

"..."

Genç adam bir an duraksadı ama sonra... Güldü: "Hükümdarım sonunda benimle hesaplaşmaya karar verdi."

Sesi, sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi rahat ve neşeli geliyordu.

He Simu çenesini kaldırıp gence bir bakış fırlattı, sonra giysisinin yenlerini savurarak saraya girdi. Yan Ke, gencin kendisine selam verip ellerini uzatışını izledi. Genç adam

neşeyle, "Zahmet olacak, Yan Ke Hazretleri," dedi.

Yan Ke kaşlarını çattı; bu ölümlü ile Simu arasında nasıl bir ilişki vardı?

Az önce Hayalet Kral ile birlikte dönen ve büyük lütuf gördüğü sanılan ölümlü, bir anda iplerle bağlanıp saray kapısına asıldı; bu durum Yuzhou'daki tüm ruhların meraklı bakışlarını üzerine çekti. Bu sırada Hayalet Kral, tatili sırasında biriken meseleleri ve yeni gelişmeleri görüşmek üzere divanı topladı. Suikast girişiminden bahsedildiği an, Guan Huai hemen öne çıkıp pişmanlık içinde yere kapaklandı. O çatlak sesiyle, Fang Chang'ın Ji-Hayalet Salonu Lideri ile iş birliği yapmasından dolayı kendi denetimsizliğini ve hatasını haykırmaya başladı. Hükümdar'a karşı asla bir art niyeti olmadığını defalarca yeminlerle dile getirdi.

Guan Huai gerçekten de tek başına bir tiyatro sergileyebilecek kadar mahirdi; o kadar ateşli ve samimi konuşuyordu ki, hayalet dünyasının en yaşlı ruhuna yakışan o ağırbaşlılıktan eser yoktu. Muhtemelen bu kadar uzun süre yok olmadan kalabilmesinin sebebi, rüzgâra göre yön almayı çok iyi bilmesiydi.

He Simu, Guan Huai'nin gösterisini sessizce izledi, sözünü kesmedi. Gösteri bittiğinde önündeki raporlara göz atarak, "Yan Ke, sen ne dersin?" diye sordu.

Yan Ke öne çıkıp selam verdi: "Fang Chang yakalandı, Dokuz Saray Zindanı'na atıldı; cezası ruhunun yok edilmesidir. Guan Huai denetim görevini ihmal ettiği için Dokuz Saray Zindanı'nda cezalandırılmalıdır. Ben de Hükümdar adına vekillik ederken bu durumu gözden kaçırdığım için cezalandırılmalıyım. Karar sizindir."

He Simu raporu masaya fırlattı: "Fang Chang'ı getirin."

Çok geçmeden Fang Chang divana getirildi. Birkaç ay öncesine göre çok perişan haldeydi; o entelektüel havasından eser kalmamıştı. Saçları dağılmış, yere kapaklandığında gözlerinde hâlâ o Dokuz Saray Zindanı'nın dehşeti ve çılgınlığı vardı.

Zindandan yeni çıktığı için gerçeğe hayali ayırt edemiyor

gibiydi.

He Simu tahtından inip yavaş yavaş Fang Chang'ın önüne geldi, eğilip fısıldadı: "Fang Chang."

Adının seslenilmesiyle Fang Chang kendine geldi. Bir an duraksadı; gözlerinde derin bir korku belirdi ama bu korku hemen yerini delice bir öfkeye bıraktı.

"Hükümdar, döndün demek," dedi alayla gülerek. "Yani şimdi yok olacağım, öyle mi? Hadi yap o zaman! Zaten elinden gelen tek şey bu; gözünün tutmadığı herkesi yok etmek! Böyle yaparak sonsuza kadar tahtta kalacağını mı sanıyorsun? Kimsenin sana gerçekten itaat ettiğini mi sanıyorsun? Herkes senin zayıf düşmeni ve yerini almayı bekliyor! Sen sadece güçlü olduğun için oradasın; senin gibi bir zalimin sonu mutlaka gelecektir!"

Bu kötü ruh, son anında bile kendini büyük bir dava adamı sanıyor gibiydi.

He Simu kısık sesle güldü: "Haklısın. Ama ne yapalım ki, ben hâlâ buradayım; eğer beni öldürebilecek gücünüz varsa gelin öldürün."

Doğruldu ve sakince ekledi: "Daha etkileyici bir son söz beklerdim."

Sözü biter bitmez Hayalet Kral lambası alev aldı. Fang Chang bir anda devasa bir ateş çemberinin içinde kaldı; acı içinde kıvranıp feryat etmeye başladı. Sesi gökyüzünü inletiyordu; divandaki en sert ruhlar bile bu ses karşısında ürperdi.

Tam yarım saat boyunca feryat etti, sonra sesi kesildi. Ateş söndüğünde havada ince bir kül bulutu kaldı; güneş ışığı altında bembeyaz küller sessizce süzülüyordu.

Beş yüz yıllık ölümü nihayet son bulmuştu; arkasında ne bir ışık ne de bir iz bıraktı, sadece soğuk küller kaldı.

Salon liderleri şaşkınlık ve korkuyla birbirlerine bakıp fısıldaştılar: "Koca bir yardımcı lider bir anda yok oldu. Hükümdar şimdiye kadar yirmiden fazla lider ve yardımcı lideri yok etmiştir herhalde."

He Simu gözlerini kaldırdı; uçuşan küllerin arasından, açık

duran divan kapısından uzaktaki Duan Xu'yu gördü. Saray duvarları ve çatılar bembeyazdı, siyah alev motifleriyle süslüydü; Duan Xu'nun siyah giysileri o beyaz duvarın üzerindeki bir nakış gibi duruyordu.

Dışarıda rüzgâr sert esiyordu; şapkasının siyah tülleri rüzgârla uçuşuyordu. Tüllerin arasından onun gözlerini gördü.

O parlak, hafif çekik, kristal kadar berrak gözleri... Dikkatle kadını izliyordu.

He Simu onunla bir süre bakiştı, sonra bakışlarını çekip tahtına oturdu: "Me-Hayalet Salonu Lideri Guan Huai, on yıl boyunca Dokuz Saray Zindanı'na kapatılacak; yerine Jiang Ai vekalet edecek. Yan Ke'ye gelince; vekillik ederken bazı şeyleri gözden kaçırması doğaldır, bu seferlik üstünde durmuyorum. Ama bir dahaki sefere cezası Guan Huai ile aynı olacaktır."

Liderler eğilerek emri kabul ettiler. Guan Huai içinden derin bir nefes aldı; o lanet zindanda bir an bile kalmak istemezdi ama on yıl kalmak zorunda kalacaktı; Fang Chang yüzünden başı fena yanmıştı.

Yine de yok olmaktan iyiydi.

Hayalet Kral'ın dönüşünden sonraki bu ilk divan toplantısında, geçen altı aydaki tüm meseleler karara bağlandı. Liderler toplantı bitene kadar diken üstündeydiler. He Simu elini sallayıp "Dağılabilirsiniz" dediğinde, hepsinin gözleri parladı ve saygıyla birer birer çekildiler.

Jiang Ai ve Yan Ke divanda kaldılar. Yan Ke, saray kapısında uslu uslu asılı duran Duan Xu'ya uzaktan bir bakış fırlattı ve He Simu'ya sordu: "Hükümdarım, bu getirdiğiniz kişi de kim?"

"Gördüğün gibi, bir ölümlü," dedi He Simu raporlara bakarken, umursamazca.

Belli ki daha fazla konuşmak istemiyordu. Gence o şapkeyi vermesi ve üzerindeki büyüyle ruhların onun yüzünü unutmasını sağlaması, aslında onu korumak istediğinin bir göstergesiydi.

Jiang Ai bir He Simu'ya bir Yan Ke'ye baktı, sonra kahkahayı bastı: "Görünen o ki bu çocuk bizim Hükümdarımıza biraz meyil etmiş, Hükümdarımız da ona karşı oldukça müsamahalı.

Hükümdarımız ilk kez sevdiği bir delikanlıyı Yuzhou'ya getiriyor, değil mi?"

Yan Ke'nin yüzü asıldı, giysisinin altındaki yumruklarını sıktı. Jiang Ai daha da neşeyle güldü, Yan Ke'yi işaret ederek: "Vay canına, Yan Ke, şu yüzünün haline bak! Kıskançlık krizlerine mi girdin yoksa? Herkes bilir ki bizim Hükümdarımız kötü ruhları değil, ölümlüleri sever. Kaç yüz yıldır bu böyle, bence artık o umudu kessen iyi olur," dedi.

47. Bölüm: İtiraf

Yan Ke'nin çehresi bir anlığına sertleşti, tam öfkesini kusmak üzereydi ki He Simu'nun elindeki tomarı kapattığını gördü. Genç kadın bakışlarını kaldırıp gülümseyerek konuştu: "O benim sevgilim değil. Jiang Ai, sen de artık Ar-Yan ve benim üzerimden şaka yapmayı bırak."

Bu kez konuşurken takındığı tavır ve ortamdaki hava çok daha yumuşaktı; az önceki o otoriter ve baskıcı hükümdar gitmiş, yerine daha rahat bir He Simu gelmişti.

Jiang Ai ise bu sözleri pek ciddiye alıyormuş gibi görünmüyordu. Başını iki yana salladığında saçlarındaki altın püsküller ve yeşim taşları birbirine çarparak berrak sesler çıkardı. İç çekerek, "Şaka mı?" dedi. "Eğer sadece bir şakaysa, Ar-Yan neden bu suratı asıyor? Bin yaşındaki bir melun ruhun bu kadar az sabrı olmamalı, değil mi?"

Yan Ke'nin bakışlarının biraz daha buz kestiğini gören Jiang Ai, eğlenen ifadesini bir kenara bırakıp ciddileşti: "Tamam, tamam, sizinle uğraşmayacağım artık. Gidip şu yeni gelen küçük arkadaşına bir bakayım."

Jiang Ai, Yirmi Dört Saray Efendisi arasındaki en zengin kişiydi; eğer "olay izleme merakı" üzerine bir sıralama yapılsaydı, hayaletler dünyasında birinciliği kimseye kaptırmayacağı kesindi. Hafifçe selam verip ağır adımlarla saray kapısına doğru yürümeye başladı. Üzerindeki takılar yol boyunca şingırdayarak her adımda "servet değerinde" sesler çıkarıyordu. Sonunda beyaz, devasa saray kapısının önünde durdu. Başını kaldırıp yukarıda asılı duran gençle sohbete koyuldu.

Yan Ke, bu manzaraya uzaktan bir göz attıktan sonra tekrar He Simu'ya döndü. Sesi oldukça ciddiydi: "Simu, nasıl oldu da aniden büyü gücünü kaybettin?"

He Simu istifini bozmadan cevap verdi: "Şu an gücüm yerinde ya, önemli olan bu."

Yan Ke bir süre sessiz kaldı, ardından iç geçirdi: "Pekala, iyi olmana sevindim. Peki ya Qi Hayaleti Efendisi meselesi ne olacak? Onu nasıl yakalamayı planlıyorsun?"

"Onun için kendi planlarım var."

Yıllar geçtikçe Simu daha bağımsız, daha anlaşılabilir birine dönüşmüştü. Eskisi gibi ona yaslanmıyor, ona ihtiyaç duymuyordu.

"Peki öyleyse."

Yan Ke bir kez daha iç çekerek selam verdi ve salondan ayrıldı. Saray kapısının önünde bir an duraksadı, sonra ayakları onu ister istemez o tarafa doğru sürükledi. Onun yaklaştığını gören Jiang Ai, eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı: "İyi insan lafın üstüne gelirmiş. İşte bizim Qi Hayaleti Efendimiz, Sağ Vezir Yan Ke. Aşk rakiplerinin karşılaşması... Korkarım şimdi ortalık kızılsacak."

Görünüşe göre az önce içeride söylediklerini, bu ölümlü gencin kulağına da çoktan fısıldamıştı.

Genç adam, iki kolundan iplerle saray kapısının yükseklerine asılmıştı. Yüzündeki siyah tülün ardındaki ifadesi seçilmiyordu ama sesi oldukça lakayt ve neşeliydi: "Müşerref oldum, Efendi Yan Ke."

Sürekli şaka yapan Jiang Ai'nin aksine, Yan Ke nadiren gülümserdi. Eğer bir hayalet onun güldüğünü görse, bunu yüzlerce yıl anlatılacak bir mucize sayardı. Bu Sağ Vezir her zaman vakur ve sertti; sanki damarlarında kan yerine buzlu sular akıyordu. He Simu dışındaki tüm hayaletler ve insanlar, onun buz parçalarıyla dolu ses tonundan ve yüksek mevkide bulunmanın getirdiği o kibirden başka bir şey duymazdı.

Yan Ke kaşlarını çattı. Gencin yüzünde en ufak bir korku belirtisi bile göremeyince sordu: "Hükümdar seni neden buraya astırdı?"

"Simu'ya karşı haddimi aştım, cezamı çekiyorum haliyle. Onun tarafından buraya asılmak benim için bir onurdur."

Yan Ke'nin göz bebekleri kısıldı. Kelimelerin üzerine basa basa konuştu: "Sıradan bir ölümlü olarak, Hükümdar'ın adını bu

kadar fütursuzca ağzına almaya nasıl cüret edersin?"

Genç adam daha cevap veremedi Jiang Ai araya girdi: "Ben kendi gözlerimle gördüm; Hükümdar'ın yüzüne karşı adıyla hitap ettiğinde bile kılı kırkırdamadı. Sağ Vezir, boşuna Hükümdar adına öfkelenmenize gerek yok, değil mi?"

Paraya düşkünlüğüyle bilinen Jiang Ai, kumarhaneler ve eğlence mekanları işleterek bin yıldır dünyevi zevklerin içinde yoğrulmuştu. Dili zehir gibi keskin, gözleri ise bir kartal kadar keskindi. Tüm hayaletler aleminde onunla laf dalaşına girip galip gelebilecek pek kimse yoktu. Şu an açıkça bu ölümlü genci koruyordu.

Yan Ke, Jiang Ai'ye ters bir bakış attı. Onun karşısında bir kazanç sağlayamayacağını, aksine daha fazla alay konusu olacağını bildiği için tek kelime etmeden hışımla oradan uzaklaştı.

Jiang Ai, Yan Ke'nin arkasından bakıp "Cık cık" diye hayıflandı. Sonra başını kaldırıp yüzü görünmeyen, adı sanı belirsiz gence baktı. Aslında gence değil, onun belindeki o siyah, gümüş işlemeli kılıca çok daha aşınaydı.

Zaten sırf o kılıç hatırına gencin lehine birkaç kelimetmişti.

"Bu kılıcı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Sen Gafletkırın Kılıcı'nın yeni sahibi misin?"

Duan Xu güldü: "Ta kendisiyim, Sol Vezir Hazretleri. Kılıcın eski sahibini tanıyor muydunuz?"

"Eski sahibi mi? Kılıcı döven kişiden bahsediyorsun herhalde; Simu'nun eniştesi, eski Cennet Yıldızı Lordu Juan."

Duan Xu'nun şaşırdığını fark eden Jiang Ai hafifçe gülümsedi: "Ne o? Simu sana bu kılıcı eniştesinin yaptığını söylemedi mi? Bakılırsa o kadar da yakın değilmişsiniz."

Duan Xu düşünceli bir tavırla, "Efendi Jiang Ai, Simu'nun ailesini ve akrabalarını iyi tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Aramız oldukça iyiydi. Eski Hayalet Kral hayattayken bana 'Jiang Ai Teyze' diye hitap ederdi, Simu da babasından gördüğü gibi bana öyle seslenir."

"O zaman... Bana onun küçüklüğünü anlatabilir misiniz?" Duan Xu, sarayın derinliklerinde işine gömülmüş olan Simu'ya uzaktan bir göz atıp sesini alçaltarak sordu.

Jiang Ai başını yana eğip hafifçe gülümsedi: "Sana neden anlatayım ki? Karşılığında bana ne verebilirsin?"

Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Evlat, bir Hayalet Kral'ın geçmişini kurcalamak pek hayra alamet bir iş değildir."

Duan Xu başını salladı ve gülümsedi: "Eğlence olsun diye sormuyorum."

Jiang Ai, saray kapısında yüksekte asılı durmasına rağmen bu kadar rahat ve huzurlu görünen ölümlüye baktı. İçinden, *Gerçekten cesur ve aydınlık bir çocuk*, diye geçirdi.

Kurt sürüsünün içine düşmüş bir kuzu gibiydi ama yine de keyfi yerindeydi. Eğer Simu'nun adamı olmasaydı, onun ruh atешinin tadına bakmayı gerçekten isterdi.

Jiang Ai gittikten kısa bir süre sonra He Simu işlerini bitirmişti. Hayalet hizmetkârlara, Fang Chang'ın küle dönen kalıntılarını temizlemelerini emretti. Salondan çıktığında başını kaldırp kapıda asılı duran Duan Xu'yu gördü.

Genç adam havada keyifle sallanıyordu; sanki ceza çekmiyor da güneşleniyordu.

He Simu gözlerini hafifçe kıstı, adımları yavaşladı. Elindeki Hayalet Kral fenerini dalgınca çeviriyordu.

Bu gerçekten tuhaftı. Ölümlülerin canı yanmaz mıydı? Daha önce ufacık bir acıda sızlanan, elinin ayarı olmadığını söyleyen o değil miydi? Şimdi neden gıkı bile çıkmıyordu?

Daha yirmi yıl bile yaşamamış olan bu velet, nasıl bu kadar korkusuz ve pervasız olabiliyordu?

Duan Xu o tanıdık kokuyu aldı. Gözlerini açtığında He Simu'nun, fenerin sapına oturmuş halde karşısında, boşlukta süzöldüğünü gördü.

Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi: "Simu."

"Bunca saattir neyi derin derin düşünüyorsun?" diye sordu He Simu, sesi bir hocanın öğrencisini sorgulaması kadar mesafeliydi.

Duan Xu bir an gerçekten düşünüyormuş gibi yaptı. Siyah tülün ardından He Simu'ya bakarken gözlerini samimiyetle kırpıştırdı: "Az önce şunu düşünüyordum; seni öptükten ve suikastıyı öldürdükten sonra, uzun süre tek kelime etmeden bana baktın. O an aklından neler geçiyordu?"

He Simu, gencin bu kadar geç gelen farkındalığına içinden güldü.

"Sadece bu mu? O zaman söyleyeyim: Gcm geri kazandığımda seni dođđuđuna pişman etmeyi düşünüyordum."

Duan Xu bir kez onaylarcasına başını salladı, sonra tekrar iki yana salladı. Sesinde bir gülümseme gizliydi: "Bunun dışında, bence o an şunu da düşünüyordun: Ben seni neden öptüm? Belki de sadece güzelliğine kapıldığımı, anlık bir hevesle kendimi kaybettiğimi veya seni kışkırtmak için bunu yaptığımı sandın. Ama çok geçmeden durumun böyle olmadığını anladın."

Duan Xu, He Simu'nun gözlerinin içine bakarak kendinden emin bir tonda devam etti: "Ciddi olduğumu fark ettin, bu yüzden hiçbir şey söylemedin. Hatta ş u an bile beni öldürmek yerine sadece buraya asmakla yetindin, değil mi?"

Eğer He Simu gerçekten onun kendisine hakaret ettiğini düşünseydi, yüzlerce yıl sonra karşısına çıkan tek mühür ortağı olsa bile onu bir an bile hayatta tutmazdı.

He Simu çenesini hafifçe kaldırdı, sesi soğuktu: "Böyle tahminler yürüterek gizemli görünmeye çalışmak hoşuna mı gidiyor?"

"O zaman o anki düşüncelerimi dürüstçe söyleyeyim. Gerçekten de bir anlık hislerime yenik düştüm; seni o kadar tatlı buldum ki, bir daha asla böyle bir kıızla karşılaşamayacağımı, kalbimin bir başkası için böyle arpmayacağını hissettim."

He Simu'nun gözlerinde bir ışık çaktı ama sadece dinlemeye devam etti.

"Aradan geçen ş u birkaç günde sakinleşip iyice düşündüm," dedi Duan Xu ve keyifle gülümsedi. "Ve gerçeğin tam da bu olduğunu anladım."

He Simu kaşlarını çattı ama pek şaşırımış görünmüyordu.

Parmakları belindeki fenerin yeşim taşıyla oynarken, solgun göz kapaklarını indirip tekrar kaldırdı: "Gençlerin kalbinin bir anlık heyecanlara kapılması doğaldır, bana aşık olmanda şaşılacak bir şey yok. Senin gibi çok kişi gördüm ama itiraf etmeliyim ki aralarında en zekisi sensin. Bu kadar zekiysen, konuşmadan önce sonunu iyi düşünmeliydin."

"Düşündüm."

"Hayır, düşünmedin. Beni gerçekten tanıyor musun?"

"Seni tanımak istiyorum."

"Duan Shunxi, bunu başaramazsın." Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Zaten seni tanımana ihtiyacım da yok."

He Simu'nun sesi duygusuzdu; Duan Xu'nun sözlerinden zerre etkilenmemiş gibiydi. Onun duygularını hiç tereddüt etmeden geri çevirdi. Sözünü bitirir bitirmez fenerinin üzerinde arkasını dönüp uzaklaştı ve Duan Xu'yu o acımasız sırtıyla baş başa bıraktı. Duan Xu, onun gidişini uzun süre izledi, ardından kısık bir sesle iç çekti.

Gece çöktüğünde hayalet şehri biraz daha sessizleşmişti ama tam bir sessizlik sayılmazdı; sonuçta melun ruhlar uyumazdı. Duan Xu, hayaletlerin başkentinde böyle asılı durmanın, bir grup aç kaplanın tepesine asılmış bir parça etten farkı olmadığını biliyordu. He Simu'nun otoritesi olmasa, çoktan parça parça edilip yutulmuştu.

Üstelik bütün gün asılı kalmaktan kolları acıdan uyuşmaya başlamıştı. Uyumaya niyetlenmedi; bu eşsiz manzaralı noktadan sarayı ve hayalet şehrini izlemeye karar verdi.

Göz alabildiğine uzanan çatılar bembeyazdı; sanki hiç erimeyen karla kaplı kutup toprakları gibiydi. Hava ısınmaya başlasa da bakarken insanın içini üşüten bir soğukluğu vardı. Saray duvarlarında ve evlerin dış cephelerinde siyah, karmaşık desenler vardı. Duan Xu bunların ne anlama geldiğini tam çözemesi de büyü mühürleriyle ilgili olduğunu tahmin ediyordu. Burada çoğunlukla saray efendileri ve onların maiyetleri yaşıyordu; kimse burada avlanmadığı için ortam her zaman vakur ve sessizdi.

Ne bir yemek kokusu ne de bir insan nefesi vardı.

Bütün şehir devasa bir tabutu andırıyordu.

He Simu hep böyle bir yerde mi yaşıyordu? Dışarı çıkıp nefes almak istemesine şaşmamalıydı.

Duan Xu bunları düşünürken kulağına hafif bir hışırtı çalındı. Düşüncelerinden sıyrıldı, sağ ayağıyla belindeki Gafletkırın Kılıcı'nı yukarı doğru dürttü ve kılıcı sağ eliyle havada yakaladı. Kılıcın püskülünü dişleriyle tutup tek eliyle kınından çıkardı, sol elini bağlayan ipi kesti ve takla atarak üzerine atılan bir hayaletten kıl payı kurtuldu.

Her şey bir göz kırpma süresinde olmuştu. Sağ elindeki ipi de hızla kesti, yere inip birkaç takla attıktan sonra karşısında duran iri yarı, korkunç görünümlü hayalete baktı. Bu hayalet kırklı yaşlarında, gaddar bir dev gibiydi. Hiç konuşmadan tekrar Duan Xu'nun üzerine atıldı.

Gerçekten de cesur biri çıkmıştı; gecenin karanlığından faydalanıp onu yemeyi aklına koymuştu. He Simu tarafından öldürülmekten hiç mi korkmuyordu?

Duan Xu, bir hayaletin "son yemeği" olma riskini göze alacak kadar lezzetli olmadığını düşünüyordu.

"Ben senin yemeğin değilim," dedi Duan Xu, elindeki kılıçla havada zarif bir kavis çizerek üzerine gelen dev hayalete gülümsedi. "Beni yemeye kalkarsan dişlerinden olursun, benden söylemesi."

Ertesi gün He Simu saray kapısına geldiğinde, Duan Xu'nun hâlâ asılı olduğunu gördü. Ancak bir gariplik vardı; ipler kısalmış gibiydi, genç adam eskisinden daha yükseğe asılmıştı.

"Sana ne oldu böyle?"

"Dün gece bir hayalet beni yemeye kalktı. Ben de ipleri kesip aşağı indim, onunla ölümüne kapıştım. Onu kovalamayı başardıktan sonra, senin otoriteni sarsmamak adına ipleri tekrar bağlayıp kendimi buraya geri astım."

Duan Xu'nun yüzünde aydınlık bir gülümseme vardı. He Simu, içinden *Bu kadar kurallara bağlı birini de ilk kez görüyorum,*

diye geçirdi.

He Simu kaşlarını çatıp bir süre sessiz kaldı, sonra "Tamam, in aşağı," dedi.

Sözü biter bitmez Duan Xu'nun kollarındaki ipler dumana dönüşüp kayboldu. Saray kapısından yere düştü, birkaç kez yuvarlandıktan sonra ağrıyan omuzlarını ve kollarını ovuşturarak yavaşça ayağa kalktı.

"Beni böylece affediyor musun?" diye sordu neşeyle.

He Simu, gencin ceza çekiyormuş gibi bir hali olmadığını düşündü. Dünkü konuşmada her şeyi açık açık söylemesine rağmen, en ufak bir yıkılmışlık belirtisi de göstermiyordu.

Fazlasıyla inatçı ve kendine güvenen biriydi.

"Seni daha ne kadar asarsam asayım değişmeyeceksin. Git artık, gözümün önünde durup asabımı bozma."

48. Bölüm: Altın Duvar

He Simu, hayalet hizmetkârları çağırarak Duan Xu'yu dinlenmesi için götürmelerini emretti. Duan Xu, hayalet şehri Yuzhou'ya adım attığından beri binlerce hayaletin diz çöküşüne tanık olmuş, saray kapısında bir gün bir gece asılı kalmıştı. Nihayet ayakları yere basmış, sarayın yan binalarından birine yerleştirilmişti.

Ancak ortada büyük bir sorun vardı: Bu devasa hayalet şehrinde insanların yiyebileceği hiçbir yiyecek yoktu ve Duan Xu bir buçuk gündür açtı. Neyse ki rehberlik eden hizmetkâr, Hükümdar'ın talimat verdiği, birazdan Sol Vezir Jiang Ai'nin aşçısının gelip ona yemek yapacağını söyledi.

Duan Xu şaşırmıştı: "Sol Vezir'in aşçısı mı var?"

"Bizler ölümlü gıdalarıyla beslenmeyiz ama canımız çekerse yiyebiliriz. Sol Vezir Hazretleri'nin serveti dünyalara bedeldir; şan ve şöhret içinde yaşarken birkaç aşçısının olması şaşılacak bir şey değil," dedi hizmetkâr büyük bir saygıyla.

Duan Xu düşünceli bir tavırla parmaklarını dudaklarına götürdü: "Sol Vezir ne iş yapar da bu kadar zengin olabilmiş?"

"Sol Vezir'in kumarhaneleri dünyanın dört bir yanına yayılmıştır, parası olması doğaldır."

"Kumarhane mi? Kumarı sever mi?"

"Evet, Efendimiz kumar oynamaya bayılır ve neredeyse her seferinde kazanır."

Duan Xu bir süre düşündükten sonra, "Anlıyorum," diyerek hafifçe gülümsedi.

Bir köşeyi döndüklerinde karşıdan gelen başka bir hayalet grubuyla karşılaştılar. Duan Xu'nun önündeki hizmetkâr hemen yere kapaklanıp selam verdi: "Sağ Vezir Hazretleri."

Duan Xu baktığında, o uzun boylu ve soğuk görümlü melun ruh Yan Ke'yi gördü. Koyu mavi giysiler içindeki Yan Ke, genci

sessizce süzdükten sonra bakışlarını kaçırıp yanlarından geçip gitmeye yeltendi.

Ancak Duan Xu aniden birkaç adım geri gidip Yan Ke'nin omzuna dokundu.

"Efendi Yan Ke, beni hâlâ hayatta görünce biraz şaşırdınız mı?"

Yan Ke bakışlarını yavaşça ona çevirdi. Duan Xu, onun kulağına doğru fısıldadı: "Üzerinizde, dün gece bana saldıran hayaletin kokusu var. Ne yazık ki siz bunu duyamıyorsunuz."

Ölümlülerin karşısında, melun ruhların fark edemediği pek çok kör nokta vardı.

"Dün gece beni yemeye çalışan o hayaletle az önce görüştünüz mü yoksa, Sağ Vezir Hazretleri?" dedi Duan Xu, yüzünde ince bir gülümsemeyle.

Jiang Ai, ana salona girdiğinde He Simu'yu tahtına yaslanmış, hayalet kayıtlarını incelerken buldu. Jiang Ai'nin geldiğini görünce kayıtları bir kenara bıraktı ve yanındaki sandalyeyi işaret etti: "Jiang Ai Teyze, otur lütfen."

He Simu ona pek sık "Jiang Ai Teyze" demezdi. Genelde "Qi Hayaleti Efendisi", "Sol Vezir" ya da doğrudan adıyla hitap ederdi. Eğer böyle samimi bir hitap kullanıyorsa, mutlaka ona yaptıracağı bir iş var demekti.

Jiang Ai içinden, *He Simu'nun babası bana Jiang Ai Teyze derdi, şimdi kızı da aynısını yapıyor. Acaba benimle mi dalga geçiyor yoksa babasıyla mı? diye geçirdi.*

Oturdular. "Evet Simu, beni neden çağırdın?"

He Simu parmaklarıyla kayıtların üzerinde hafifçe tempo tuttu, sıradan bir şeyden bahseder gibi konuştu: "Şu getirdiğim ölümlü var ya... Bir süreliğine onu Yuzhou şehrinde gezdirip dolaştırmamı istiyorum."

Jiang Ai bir an duraksadı, sonra kahkahayı patlattı: "Ne? Herkes onun senin adamın olduğunu biliyor, kimse ona dokunmaya cesaret edemez. Onu korumamı mı istiyorsun yoksa?"

Konuştukça düşünceleri netleşti ve gülmesi yavaşladı: "Aslında ona dokunmaya cüret edecek, hatta onu öldürmeyi göze alacak biri var. Simu, Yan Ke'nin kıskançlığının ne boyutta olduğunu biliyorsun. Daha önceki sevgililerin hayaletler diyarına hiç gelmezdi, sorun olmazdı. Ama şimdi bu ölümlüyü getirip tam burnunun dibine koydun. Bir aksilik çıkmasından korkmuyor musun?"

He Simu başını iki yana sallayıp gülümsedi: "Küçük Tilki'nin yanında Gafletkıran Kılıcı var, o kadar zayıf biri değil. Hem Yan Ke'nin kıskanıp kıskanmaması beni neden ilgilendirsin ki? Onun keyfine göre mi hareket edeceğim?"

Jiang Ai iç geçirdi. Üç yüz küsur yıl önce He Simu'yu hayaletler diyarına getirdiği ilk günü hâlâ hatırlıyordu. Yan Ke, bu genç ve yabancı hükümdar hakkında başta pek çok ileri geri konuşmuştu ama He Simu'yu ilk gördüğü an dili tutulmuş, yarım tutsü süresi boyunca öylece bakakalmıştı.

He Simu gerçekten eşsiz bir güzelliğe sahipti; sonuçta anne ve babası güzellikte rakipsizdi. Üstelik üzerinde tarif edilemez bir hava vardı; hem inatçı hem de mağrur.

O an Jiang Ai, *Eyvah*, demişti içinden. *Bizim Sağ Vezir fena tutuldu.*

Yıllar sonra He Simu, hayaletlerden hoşlanmadığını, sadece ölümlüleri sevdiğini açıkça belirttiğinde Jiang Ai bir kez daha, *Eyvah*, diye düşünmüştü. *Sağ Vezir öyle bir bataklığa düştü ki, çıkması imkânsız.*

Hiçbir melun ruh kendi arzularından vazgeçemezdi; vazgeçebilselerdi zaten hayalet olmazlardı.

Ancak bu durum He Simu için de geçerliydi.

"Sen kabul etsen de etmesen de Yan Ke bu çocuğa kafayı takacak. En iyisi onu resmen sevgilin olarak tanıt. Cesur, neşeli ve sana gerçekten değer veriyor. Seni binlerce kez sevdiğini gözlerinden okuyabiliyorum. Son birkaç yüzyılda yirmiden fazla sevgilin oldu, bir taneden daha zarar gelmez," diyerek şakayla karışık onu kışkırttı Jiang Ai.

He Simu derin bir iç çekti. Bu konu açılınca başı ağrımayla

başlıyordu. Başını sallayarak tekrar defterlerine gömüldü: "Boş ver şimdi bunları."

"Neden, ondan hoşlanmıyor musun?" Jiang Ai bir süre düşündükten sonra aniden aydınlanmış gibi konuştu: "Buldum! Kesin çok çirkindir, değil mi?"

Duan Xu o sırada bir hapşırık patlattı. İçinden, *Kim bilir arkamdan kim atıp tutuyor*, diye geçirdi. Burnunu ovuşturdu. Ona rehberlik eden hizmetkâr ve Yan Ke'nin adamları kenara çekilmişti; köşede sadece o ve Sağ Vezir Yan Ke kalmıştı.

Duan Xu duvara yaslanıp gülümsedi: "Efendi Yan Ke, bence kartlarımızı açık oynayalım. Benden ne kadar nefret ederseniz edin, beni öldürmeye kalkışmamalısınız. Eğer ben Yuzhou şehrinde ölürsem, Simu'nun onuru ve otoritesi ne hale gelir?"

Ona göre pusuya yatmış pek çok hayalet vardı ama hayaletler şehrinin içinde, bizzat Hükümdar'ın getirdiği bir ölümlüyü güpegündüz öldürmeye cüret etmek, Hükümdar'ın otoritesini hiçe saymak demektir. Bu yüzden o hayaleti kovduktan sonra hiçbir şey olmamış gibi kendini tekrar bağlamıştı.

Yan Ke'nin zaten asık olan suratı iyice sertleşti: "Seninle açık konuşacak bir seviyede olduğumuzu sanmıyorum. Haddini bilmez bir ölümlü olarak, Simu'nun seni gerçekten umursadığını mı sanıyorsun?"

Duan Xu başını salladı: "Simu'nun beni umursayıp umursamaması onunla benim aramdaki bir mesele, Sağ Vezir Hazretleri'ni ilgilendirmez. Ancak ben dışarıdan biri olarak bile onun hükümdarlık yapmasının ne kadar zor olduğunu görebiliyorum; lütfen siz de ona daha fazla zorluk çıkarmayın."

Sözünü bitirip hizmetkârı çağırmak üzere arkasını döndü. Tam ağzını açacaktı ki Yan Ke'nin buz gibi sesini duydu: "Duan Shunxi, onu ne zamandır tanıyorsun? Altı ay mı? Ben onu üç yüz yılı aşkın süredir tanıyorum."

Duan Xu duraksayıp geri baktı. Karşısındaki o uzun boylu, soğuk adamın yüzünde her zamanki kibriyle karışık alaycı bir ifade vardı.

"İsyanlar sırasında onunla karşılaştım, isyanı bastırmasına

yardım ettim, kanunları koyup hayaletler diyarını yönetmesinde sağ kolu oldum. Ben onun yerine burayı çekip çevirmeseydim, o ne dünyayı gezebilirdi ne de seninle karşılaşabilirdi. Onun bana ihtiyacı var ve ben sonsuza dek onun yanında kalabilirim. Senin gibi ölümlüleri daha önce çok gördü; hepsi geçici birer eğlenceydi. Senin şu gençliğin bir göz kırpması kadar kısa sürecek, duman gibi dağılıp gideceksin ve o seni tamamen unutacak. Sen ona ne verebilirsin ki?"

Duan Xu, Yan Ke'nin gözlerinin içine dik dik baktı. Köşede esen rüzgâr, sanki aralarındaki o gizli gerilimi ilmek ilmek işliyordu.

Duan Xu aniden neşeyle kahkahayı patlattı: "Sağ Vezir Hazretleri, benim adımları nereden biliyorsunuz?"

Yan Ke'nin göz bebekleri bir anlığına küçüldü.

"Demek öyle... Simu ile konuşmalarımızı gizlice dinlediniz. Onu öptüğümü duyunca öfkenizden kudurdunuz, değil mi?"

Duan Xu elini sallayıp dalga geçer gibi arkasını döndü ve hizmetkârı yanına çağırdı. Gitmeden önce kısık bir sesle ekledi: "Simu sizin malınız değil. Üç yüz yıl geçmiş ama o hâlâ sizden hoşlanmıyor. Kendinizi fazla dev aynasında görüyorsunuz galiba, Sağ Vezir."

Yan Ke anında yumruklarını sıktı. Duan Xu arkasını döndüğünde ise yüzündeki o neşeli ifade yerini derin bir ciddiyete bıraktı.

Duan Xu yan binaya yerleştikten sonra güzelce bir uyku çekip dinlendi. Jiang Ai'nin aşçısı da getirilmişti; en azından açlıktan ölmeyecekti. Bu ölümlü aşçı, Yuzhou şehri ve Jiang Ai hakkında oldukça net bir fikre sahipti; yemeği düzgün yapmazsa kendisinin "taze bir malzemeye" dönüşeceğini biliyordu. Hiç konuşmadan, sadece işine odaklanarak tencereleri havada uçuşturuyor, her öğün en az sekiz çeşit yemek çıkarıyordu.

Duan Xu, bu kadarını yiyemeyeceğini defalarca söylese de aşçı tir tir titreyerek bildiğini okumaya devam etti. Sonunda o da pes etti.

Aşçıyla birlikte Jiang Ai de sık sık uğruyordu.

Bu alımlı ve zengin vezir, kendi aşçısının yemeklerinden nasiplenirken bir yandan da Hayalet Kral'ın ricası üzerine Duan Xu'ya göz kulak olduğunu anlatıyordu.

"Hükümdar gezisinden yeni döndü, işleri başından aşkın. Buraları pek bilmezsin, o yüzden ev sahipliği görevini ben devraldım," dedi Jiang Ai büyük bir ciddiyetle.

Duan Xu üstelemedi, sadece elindeki çubukları havada tutup hafifçe gülümsedi: "Anlıyorum... Kendi rızamla vazgeçmemi bekliyor demek."

"Ne?"

"Hiç, önemli değil. O zaman size zahmet vereceğim."

Duan Xu, sözünün arkasında durdu ve Jiang Ai'ye gerçekten zahmet verdi. Her gün erkenden çıkıp geç vakte kadar Yuzhou şehrinin her köşesini karış karış gezdi. Yüksek mevkiideki efendileri ziyaret etmekle hiç ilgilenmiyordu; onun yerine sokakların dizilimi, ağaçlar ve bitkilerle ilgileniyordu. Birkaç gün içinde Yuzhou şehrinin ayrıntılı bir haritasını çıkarmıştı; çarşıların ve mahallelerin oranları bile şaşırtıcı derecede isabetliydi.

Jiang Ai, hayretle haritaya bakarken bir yandan gencin bu unutulmaz hafızasına şaşıyor, bir yandan da ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu: "Bununla ne yapacaksın?"

"Simu'ya bir hediye vereceğim." Duan Xu kalemini bir kenara bırakıp Jiang Ai'ye gülümsedi: "Gitmek istediğim bir yer daha var, lütfen bana rehberlik edin."

"Neresiymiş orası?"

"Otuz İki Altın Kanun'un kazılı olduğu o uçurum duvarı."

Jiang Ai kaşlarını kaldırdı: "Gerçekten zevk sahibisin; melun ruhların en nefret ettiği ikinci yeri şak diye seçtin."

Altın Duvar, Yuzhou şehrinin doğusunda, sarayın arkasındaki Xusheng Dağı'ndaydı. Aslında orası doğal bir taş duvarıydı ama eski Hayalet Kral, hayalet zanaatkârlara duvarın üzerini saf altınla kaplatıp düzeltmelerini emretmişti. Üzerine ise parlak kırmızı çivit otuyla hayaletler diyarının otuz iki kanunu

kazınmıştı; her bir harf bir ordu davulundan daha büyüktü.

Duan Xu, saray kapısında asılıyken dağların arasında göz alıcı bir altın ışığın parladığını fark etmişti. Jiang Ai onu duvarın yanına götürdüğünde, daha dağın yamacındayken bile tüm yazılar netçe okunabiliyordu. Yemyeşil ağaçların arasında yükselen altın ve kırmızının uyumu, görkemli ve vakur bir hava yayıyordu.

Altın Duvar'ın önünde durup dört katlı bir bina yüksekliğindeki bu yapıya baktıklarında, ikisi de hayranlıkla iç geçirdi.

Jiang Ai'nin iç geçirişi şundandı: "Bu duvarı yapmak için kim bilir ne kadar altın harcanmıştır!"

Duan Xu'nunki ise şundandı: "Halkın huzuru için yasalar koyup yönetmek... İşte buna 'Yol' denir."

Jiang Ai şaşkınlıkla Duan Xu'ya döndü. Kitap okumak onun dünyadaki en nefret ettiği işlerden biriydi, bu yüzden bu söz ona yabancı gelmişti ama Duan Xu'nun sesindeki saygıyı hissedebiliyordu. Eliyle ağzını kapatıp güldü: "On hayaletten yedisi bu kısıtlayıcı kurallardan nefret eder. Evlat, sen gerçekten çok dürüst ve erdemli birisin."

Duan Xu, altın duvara derince kazınmış o sert ve güçlü harflere dokundu. Burada hayaletlerin davranışlarına pek çok kısıtlama getirilmişti; eğer bir ruh bu kurallara uyabiliyorsa, ona artık "melun" denemezdi.

Kısık bir sesle, "Eskiler der ki; Shang Yang yasaları değiştirip devleti güçlendirdi ama sonunda şehir meydanında parçalanarak öldürüldü. Yine de onun sayesinde Qin hanedanı dünyaya hükmetti," dedi.

Bir an duraksadıktan sonra hafifçe gülümsedi: "Demek öyle... Simu, Shang Yang'ın yolundan gidiyor. Hem insanların hem de hayaletlerin nefret ettiği o zorlu yoldan."

— *Hem insanların hem de hayaletlerin nefret ettiği o nokta, bir Hayalet Kral'ın durması gereken asıl yerdir.*

He Simu bir keresinde ona bu sözleri öylece, öylesine söyleyivermişti.

Belki de her şeyin farkındaydı ama yine de sonsuz ömrünü ve üstün yeteneklerini bu dipsiz karanlığa, arzuların ve hırsların yarattığı o devasa canavarı dizginlemeye adamaya karar vermişti.

Hayaletler diyarında düzeni sağlamak, o kötü şöhreti silmek, melun ruhlar arasında bile iyiyi ve kötüyü ayırmak için... Ve bu küçük, kırılgan ölümlülerin dünyasını korumak için.

Duan Xu inanıyordu ki; o hükümdar olduğu sürece hayaletler diyarı dizginlenecek, insan dünyası ise huzur bulacaktı.

Kimse bunu bilmesede, kimse ona minnet duymasa da.

49. Bölüm: Melun Labirent

Bu sözleri söyledikten sonra Duan Xu aniden döndü ve Jiang Ai'ye neşeyle sordu: "Az önce tam duyamadım, benim için ne dediniz? Erdemli mi?"

Jiang Ai başıyla onayladı.

Gencin az önceki sözleri yüzünden ona farklı bir gözle bakmaya başlamıştı: "Öyle değil misin?"

Duan Xu başını iki yana salladı. Şapkasındaki siyah tül dalgalandı; sesinde bir gülümseme, hatta hafif bir alay vardı; sanki çok komik bir şey duymuş gibiydi.

"Ben pek iyi biri sayılmam. Ellerimde sayısız insanın kanı var. Hiç tanımadığım, silahsız, bana yalvaran, hatta sesi bile çıkmayan pek çok kişiyi öldürdüm. Bunları yaparken arkasında asil bir nedenim de yoktu; sadece hayatta kalmak içindi. Eğer bu yasalar benim üzerimde uygulansaydı, ben de pek temiz çıkamazdım."

"Ama bir yemin ettim; ileride daha fazla insanı kurtaracağım, daha fazlasını koruyacağım ve onlara özgürlüklerini vereceğim. Bu uğurda canımı dişime takıp sonuna kadar savaşıacağım."

Jiang Ai donup kaldı. Bu yaştaki gençlerin genellikle büyük idealleri, ateşli nutukları olduğunu; gökteki ayı kucaklamak istediklerini bilirdi. Kumarhanelerinde servet harcayan pek çok asilzade böyle kafası karışık ve heyecanlı olurdu.

Ancak bu çocuk farklıydı; onun bu tutkusu fazla gerçekçi ve bilinçliydi.

Jiang Ai, onun bu sözlerini tam tartamadan genç lafı değiştirdi: "Madem burası melun ruhların en nefret ettiği ikinci yer, o zaman birinci yer neresi? Yoksa o efsanevi Dokuz Saray Labirenti mi?"

Jiang Ai'nin göz kapakları seğirdi. Zoraki bir gülümsemeyle, "Dokuz Saray Labirenti'ne gitmek istemiyorsun herhalde?" dedi.

Hiçbir hayalet orayı sevmezdi; hatta tüm melun ruhlar oradan kaçacak delik arardı. Girmek bir yana, kapısının önünden geçmek bile istemezlerdi.

"Lütfen Sol Vezir Hazretleri, bana yolu gösterir misiniz?"

Duan Xu, masum bir tavırla "buyurun" der gibi elini uzattı.

Son zamanlarda Jiang Ai, bu çocuğun masumiyetinin her zaman tuzaklarla ve baş ağrılarıyla dolu olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Dokuz Saray Labirenti, Xusheng Dağı'nın derinliklerindeydi. Girişi dağın yamacında, sıradan bir depo kapısını andıran simsiyah, karaağaçtan bir kapıydı. Hiçbir süslemesi yoktu, sıradan görünüyordu; ne korkutucu bir havası vardı ne de kapıda bekleyen hayalet muhafızlar. Şöhretiyle hiç uyuşmuyordu.

Jiang Ai ve Duan Xu, bu meşhur zindanın önünde durdular. Jiang Ai son kez sordu: "Girmek istediğine emin misin?"

Duan Xu soruyla karşılık verdi: "Simu girmemi yasakladı mı yoksa?"

"Buna dair bir şey söylemedi ama eğer muhafız seni içeri almazsa benim yapabileceğim bir şey yok."

Jiang Ai kapıya üç kısa bir uzun şekilde vurdu. O siyah, sade kapının üzerinde bir tılsım parladı, ardından kapıda beyaz, damar gibi çıkıntılar belirmeye başladı; tıpkı birinin alnında öfkeden şişen damarlar gibi.

O beyaz damarların birleştiği noktada, kapının üzerinde birden devasa, bembeyaz iki göz açıldı. Göz bebekleri sağa sola, yukarı aşağı hareket ediyor; neye baktığı, neyi süzdüğünü anlaşılmıyordu.

"Gelenler kimliklerini bildirsin."

Gözlerin sesi nereden geldiği belli olmayan, gür ve yankılanan bir sestti.

"Qi Hayaleti Efendisi, Jiang Ai."

Dev gözler Jiang Ai'ye yaklaşp baktı ve güldü: "Jiang Ai, ne büyük sürpriz! Başın belaya mı girdi yoksa? Hükümdar'dan bir emir almadım ama?"

Jiang Ai elini sallayıp kahkahayı bastı: "Xusheng, neler diyorsun öyle? Benim gibi terbiyeli ve kurallara uyan bir hayalet hiç zindana düşer mi?"

Xusheng, bu dağın ruhuydu; tüm Xusheng Dağı onun bedeniydi. Gözleri labirentin kapısındaydı, labirentin kendisi ise kafatasının içindeydi.

"Sadece bir bakıp çıkmak istedim, yanımda bu arkadaşım ile birlikte."

Jiang Ai parmağıyla arkasındaki Duan Xu'yu işaret etti.

O devasa göz aniden dikleşip Duan Xu'nun üzerine doğru atıldı. Duan Xu gayriihtiyari kaçmak istedi ama hemen kendini durdurup olduğu yerde kaldı; o bembeyaz gözün onu aşağı yukarı süzmesine izin verdi.

Xusheng, "Üzerinde Hükümdar'ın kokusu var, hem de çok yoğun," dedi.

"Şapkasında Hükümdar'ın tılsımı var," diye cevapladı Jiang Ai.

"Sadece o değil."

Xusheng gözlerini aniden geri çekti, kapının üzerinde dalgınca çevirdi: "Bu bir ölümlü. Ölümlüleri içeri almam."

Bu cevap Jiang Ai'nin tam da istediği şeydi. Duan Xu'ya "Ben yardım etmek istedim ama Xusheng izin vermiyor," demeye hazırlanıyordu ki Xusheng devam etti: "Fakat... Hükümdar seninle evlenecek mi? Sen Hükümdar'ın nişanlısı mısın?"

Jiang Ai şaşkınlıkla tereddüt ederken, genç adam normal bir insanın yetişmeyeceği bir hızla atıldı: "Aynen öyle, birbirimize ömür boyu söz verdik."

Mühür ortağı olmak da bir nevi ömür boyu sözleşmekti sonuçta.

Xusheng bir ses çıkardı; eğer gözlerinin bir rengi olsaydı kesinlikle devirirdi.

"Öyle görünüyor zaten. Üzerinde bu kadar ağır Hayalet Kral kokusu olan son ölümlü, eski Hayalet Kraliçe Hazretleri'ydi. Pekala, girin o zaman."

Genç adam arkasını döndü. Jiang Ai onun yüzünü göremiyordu ama zafer kazanmış bir edayla gülümsediğinden emindi. Şakaklarını ovuşturarak, saray hazinesindeki o yüzlerce sandık altını kazanmanın hiç de kolay olmadığını düşündü. Simu ona bir daha böyle bir iş verirse kesinlikle daha fazla para isteyecekti. Yine de labirentte bir tur atmanın, biraz huzursuzluk dışında pek bir zararı olmazdı.

Kapıya vurdu ve "Xusheng, bize iki tane Gönül Mumu ver," dedi.

"Hemen."

O bembeyaz gözlerin içinde, ufuktaki kızılık gibi kırmızı bir sis dalgalandı. İki damla kırmızı gözyaşı olup göz pınarlarından süzülüler ve Jiang Ai'nin eline düştüklerinde iki kırmızı muma dönüştüler.

Jiang Ai elini havada savurduğunda elinde altın bir şamdan belirdi. Mumun birini şamdana yerleştirip Duan Xu'ya uzattı. Duan Xu şamdanı aldığı an mum kendiliğinden yanmaya başladı.

"Buna iyi bak, bu senin Gönül Mumun."

Jiang Ai kendi mumu için de aynısını yaptı. Ancak Duan Xu'nun elindeki mumun alevi kırmızı, Jiang Ai'ninki ise maviydi.

Duan Xu sordu: "Bu sizin Gönül Mumunuz mu?"

"Evet. Sadece Gönül Mumu'nu tutanlar Dokuz Saray Labirenti'nde yollarını kaybetmezler."

Kapı yavaşça açıldı, ardında ucu bucağı görünmeyen bir karanlık vardı. Jiang Ai kendi mumunu kaldırıp, "İçeri girince beni yakından takip et. İçeride görülecek pek bir şey yok, bir tur atıp çıkmamız yarım saati bulmaz," dedi.

Duan Xu onaylayıp peşine takıldı.

Dokuz Saray Labirenti, adından da anlaşılacağı üzere Dokuz Saray ve Sekiz Diyagram düzenine göre dizilmişti. Kan, Toprak, Gök, Rüzgar gibi sekiz yön ve merkezi temsil eden yapısıyla dünyadaki her türlü arzunun tuzağını barındırıyordu.

Jiang Ai önde mumla ilerlerken, Duan Xu labirente adım attığı an yerde hafif bir ışık parladı, "Kan" yazısı görünüp tekrar

karanlığa gömüldü. Uzaklardan acı dolu çığlıklar ve iniltiler geliyor, yankılanarak sayısız sese dönüşüyordu. Arada bir, zayıf mum ışığının menziline giren başıboş ruhlar karanlıkta bir görünüp bir kayboluyordu.

Sanki gece vakti denizin ortasında bir sandalla ilerliyorlardı; etraflarında dalgalar kükrüyordu ama görebildikleri tek şey zifiri karanlıktı.

Duan Xu sordu: "Bu labirent neden bu kadar karanlık?"

Jiang Ai sakince cevap verdi: "Çünkü burası insan kalbinin karanlığıdır."

Daha önce labirentte görülecek pek bir şey olmadığını söylerken yalan söylemiyordu. Gönül Mumu'nu tutan biri için burası sadece uçsuz bucaksız bir karanlık, sürgün edilmiş hayaletlerin çığlıkları ve sıkıcı bir yürüyüşten ibaretti.

Ancak Gönül Mumu söndüğünde, Dokuz Saray Labirenti'nin gerçek yüzü ortaya çıkardı.

Mumu olmayan bir hayalet, anında labirentin ördüğü illüzyonların içine düşer; gerçekte hayal arasındaki sınırı kaybederdi. Kendini doğum, ölüm, hastalık, yaşlılık, nefret edilenle karşılaşma, sevilenle ayrılma ve asla elde edilemeyeceği duyulan özlem gibi sonsuz acıların içinde bulurdu.

"Melun ruhlar fiziksel acı hissetmezler ama Fang Chang yanarken ne kadar uzun süre feryat ettiğini gördün. Bunun sebebi Hayalet Kral fenerinin ateşidir; o ateş hayaletlere insan oldukları dönemdeki tüm acılarını hatırlatır ve bunu on katıyla hissettirir. Hayaletler bu anılarla kavrulur, bu yüzden acı çekerler."

"Dokuz Saray Labirenti'nde ise ceza açlıktır."

Tüm melun ruhlar, kalplerindeki bitmek bilmeyen arzular ve elde edemedikleri şeyler yüzünden öldükten sonra hayaletle dönüşürdü. Hayalet olduktan sonra bile yüz yıl boyunca birbirlerini yiyerek güçlenirlerdi; arzusu çok derin olmayan biri hayalet olamazdı. Peki hayattayken elde edilemeyen, ölünce elde edilebilir miydi?

Aslında bir hayaletin arzusu asla tam olarak tatmin

edilemezdi; tüm melun ruhlar ebedi bir açlık içindeydi. İnsan yemek bu açlığı hafifletirdi ama iyileştirmezdi; bu, hayaletin saplantısı yüzünden çektiği bir cezaydı.

Dokuz Saray Labirenti, hayaletlerin kalbindeki her türlü arzuyu ve özlemi büyüterek onlara en acı verici, sonsuz döngüye sahip illüzyonlar yarattırdı.

"Gönül Mumu'nu kaybeden ve buraya sürgün edilen bir hayalet, burnunun ucuna havuç asılmış bir eşek gibidir; illüzyonun içinde sonsuza dek kovalar ama asla ulaşamaz. Eğer sadece birkaç yıllığına buraya mahkûm edilmişse, mumu Xusheng tarafından korunur ve çıkış kapısının dışında yanık tutulur. Zamanı gelince uyandırılıp dışarı çıkarılır. Ama eğer mumu tamamen sönerse, sonsuza dek burada kaybolur ve küle dönüşene kadar eriyip gider."

Jiang Ai, hayaletlerin arzuları için inşa edilmiş bu zindanı anlatırken Duan Xu sessizce dinledi; ne sözünü kesti ne de soru sordu.

Anlatım bitince Jiang Ai, gencin düşünceli halini görüp yine muzipliği tuttu. Gülümseyerek, "Evlat, bak bizim hayaletler dünyasıyla insan dünyası ne kadar farklı. Az önce bana Hükümdar'ın geçmişini soruyordun; biliyor musun o dört yüz yaşında. Hayaletler aleminde hâlâ çok genç sayılır ama bir ölümlü için bu hayal edilemez bir süre."

"Dört yüz yıl... On dört bin altı yüz küsur gün ve gece eder. On dört bin altı yüz sayfalık bir kitabı okumak bile bir ömür sürer; kaldı ki karşıdaki bir melun ruh. Onu gerçekten anlayabileceğini mi sanıyorsun?"

Arkasındaki gencin adımları duraksadı. Karanlığın ve tülün ardında ifadesi seçilmiyordu ama sesi her zamanki gibi neşeli değildi; sakindi.

"Gerçekten kolay bir iş değil," dedi. "Beni anlamana ihtiyacım yok demesi de herhalde bunu başaramayacağımı düşündüğü içindir."

Jiang Ai, gencin vazgeçmek üzere olduğunu düşündü.

Ancak bir an sonra genç, "Efendi Jiang Ai, bir ses mi var?"

dedi.

Jiang Ai duraksadı. Tam "Ne sesi? Ben bir şey duymuyorum," diyecekti ki hızla yaklaşan bir gürültüyü fark etti. Mum ışığının aydınlatdığı alana aniden bir karaltı daldı ve doğrudan Jiang Ai'ye saldırdı. Jiang Ai hemen bir tılsım çizip karşı koydu. Çarpışma anında, zayıf ışığın altında hayaletin yüzünü seçebildi.

Saçları ve kirpikleri bembeyazdı, teni aşırı solgundu. İnsan dünyasında otuzlu yaşlarında bir adam gibi görünüyordu; vücudundaki sayısız yara izi o solgun teninde dehşet verici duruyordu.

Tüm vücudunda renk barındıran tek yer, simsiyah gözleriydi.

Jiang Ai donup kaldı: "Bai Sanxing... Sen hâlâ yok olmadın mı?"

Bu hayalet illüzyonun içinde kaybolmuş olmalıydı; bakışları boştu. Jiang Ai'nin bir anlık dalgınlığından faydalanıp tılsımını kırdı, bileğini kavradı ve elindeki Gönül Mumu'nu kapmaya çalıştı.

"Çıkmak istiyorum... Çıkmak... İstiyorum..." diye mırıldanıyordu.

Jiang Ai'nin mumu çalınmak üzereyken, genç adam ileri atıldı. Şamdanı ağzıyla kavradı, Gafletkıran kılıçlarını çekip hayaletin bileklerine doğru savurdu. Hayalet hemen elini çekip kaçındı, dikkati gence kaydı ve onunla dövüşmeye başladı.

Jiang Ai ancak o zaman şoku atlatabildi. Gencin ne kadar yetenekli olursa olsun Bai Sanxing ile başa çıkamayacağını biliyordu. Hemen bir tılsım hazırlamaya başladı ve bağırdı: "Evlat, sakın..."

Daha sözünü bitiremeden bir metal sesi duyuldu. Çarpışma sırasında Bai Sanxing'in kolu savrulmuş, onunla birlikte havada parlayan bir ışık yükselmişti.

Bu, Duan Xu'nun ortadan ikiye bölünen Gönül Mumuydu.

Jiang Ai'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, tılsım yapan eli havada asılı kaldı. Eğer bir kalbi olsaydı şu an durmuş olurdu. Bu hayati kriz anında genç adam aniden konuştu: "Sol Vezir Hazretleri'nin

kumarı sevdiğini, kumarhanelerinin dünyayı sardığını duymuştum."

Başını çevirdi; uçuşan siyah tülün ardında parlayan gözleri Jiang Ai'ye kenetlendi: "Benimle bir kumar oynamaya ne dersiniz? Eğer bu Dokuz Saray Labirenti'nden sağ çıkmayı başarırsam, bana Simu'nun küçüklüğünü anlatır mısınız?"

50. Bölüm: Yeniden Tutuşan Ateş

Jiang Ai'nin gözleri fal taşı gibi açıldı: "Ne?"

Vakit bu vakitken, bu çocuk ne saçmalıyordu? Kalp Mumu sönmüşken Dokuz Saray Labirenti'nin illüzyonundan kurtulmak nasıl mümkün olabilirdi?

O Kalp Mumu havada bir anlığına titredi, ışığı karanlık tarafından tamamen yutulup gitti.

Bir anda karanlık, coşkun bir sel gibi gelip genci Jiang Ai'nin gözleri önünde sarıp sarmaladı; o aydınlık gözlerle birlikte her şey yokluğa karıştı. Jiang Ai kendi Kalp Mumu'nu havaya kaldırarak avazı çıktığı kadar bağırdı: "Küçük dostum! Küçük dostum!"

Hiçbir yankı gelmedi, hiçbir karaltı görünmedi; sadece her şeyi yutan vahşi bir canavarın karnı gibi uçsuz buçaksız bir karanlık vardı. Az önceki Bai Sanxing de ortadan kaybolmuştu; saray mevkileri değişmiş, Duan Xu'nun illüzyonu onu da alıp götürmüştü.

Jiang Ai dişlerini sıktı ve gür sesiyle haykırdı: "Kabul ettim! Bir yolunu bul ve oradan sağ çık!"

Aksi takdirde, Dokuz Saray Labirenti'ne hapsedilen muhtemelen kendisi olacaktı.

Jiang Ai, Dokuz Saray Labirenti'nin Yaşam Kapısı'ndan fırlayıp çıktı ve bir anda sarayın ana salonunun önünde belirdi. Her zaman en çok önem verdiği zarafetini bile unutmuştu; basamakları tırmanırken bir yandan da bağıırıyordu: "Majesteleri! Majesteleri! Simu!"

O "Simu" nidası ağzından çıkar çıkmaz, He Simu'nun kırmızı silüeti bir anda önünde belirdi. Jiang Ai az kalsın He Simu'ya çarpacaktı.

He Simu'nun elinde hâlâ bir parşömen vardı, muhtemelen az önce işlerle meşguldü. Parmaklarını şıklatınca parşömen yeşil bir dumana dönüşüp dağıldı. Kaşlarını çatarak sordu: "Ne oldu?"

Jiang Ai, He Simu'nun bileğine yapıştı: "Bai Sanxing henüz küle dönüşmemiş, hâlâ Dokuz Saray Labirenti'nin içinde!"

He Simu donakaldı, şaşkınlıkla sordu: "Dokuz Saray Labirenti'ne mi gittin? Onunla mı karşılaştın?"

Bai Sanxing, Yan Ke'den önceki Qi İblis Salonu'nun lideriydi. Önceki Hayalet Kral'ın ölümünden sonra isyan bayrağını açmış ve hayalet isyanları içindeki en büyük gücün başı olmuştu. En parlak döneminde beş hayalet salonu ona bağlıydı; He Simu ile yenilemeyen tek kötücül hayalet oydu. Daha sonra He Simu, Jiang Ai ve o zamanlar Qi İblis Salonu'nun lider yardımcısı olan Yan Ke bir tuzak kurmuş, Bai Sanxing'i Dokuz Saray Labirenti'ne hapsedip Kalp Mumu'nu söndürerek onu sonsuz bir kayboluşa mahkûm etmişlerdi.

Eğer Bai Sanxing o labirente hapsedilmeseydi, He Simu isyanı bu kadar çabuk bastıramazdı.

"Evet... ve sonra..." Jiang Ai iç çekerek devam etti: "Senin o küçük dostun... Kalp Mumu Bai Sanxing tarafından kesildi, Dokuz Saray Labirenti'nde kayboldu."

"O çocuk muhtemelen bir daha dönemeyecek."

He Simu'nun bakışları bir anda keskinleşti, aniden Jiang Ai'nin kolunu sıkıca kavradı.

Xu Sheng, karşısında He Simu, Jiang Ai ve Yan Ke'nin bir araya geldiğini görünce –tıpkı isminin anlamı gibi– yüreğine bir korku düştü.

Gözbebeği olmayan o bembeyaz gözlerini sağa sola çevirirken, bugünlerde kapı bekçiliği yapmanın ne kadar zorlaştığını düşünüyordu. Önceki Hayalet Kral'ın eşi geldiğinde geçişine izin vermemiş, sonuçta bir temiz azar işitmişti. Bu sefer şimdiki Hayalet Kral'ın nişanlısı gelmişti; dersini alıp geçmesine izin vermişti ama o nişanlı nasıl olmuştu da içeride mahsur kalmıştı?

"İçeri girmeyi çocuk kendisi istedi, Jiang Ai bana şahitlik edebilir! Kalp Mumu'nu ona sapasağlam verdim, kim bilirdi ki o..." Xu Sheng yüksek sesle kendini savunmaya çalışırken, iki gözü de devasa akasya kapısının üzerinde fırıl fırıl dönüyordu.

He Simu elini kaldırarak onu susturdu. Üzerinde altın begonya desenli, kırmızı, geniş kollu bir entari vardı; bakışları ise alnındaki gümüş püsküller kadar soğuktu.

"Bana bir Kalp Mumu ver," dedi. "İçeri girip onu bulacağım."

Yan Ke öne çıkıp onu durdurdu, kaşlarını çatarak konuştu: "Simu, o artık Kalp Mumu'nu kaybetti. İçeri girsene bile onu bulamazsın, bulsan bile dışarı çıkaramazsın. Üstelik Bai Sanxing hâlâ içeride; sana bir şey yaparsa tehlikede olursun."

He Simu cevap verdi: "Dokuz Saray Labirenti'ne onlarca kez girdim ve şimdiye kadar Bai Sanxing ile hiç karşılaşmadım. Kaldı ki yüzlerce yıldır orada kapalı, büyü gücü çoktan aşındı; artık benim dengim bile değil."

"Ama o çocuk illüzyonun içinde kayboldu, Kalp Mumu olmadan buradan çıkamaz." Jiang Ai de ikna etmeye çalışıyordu. Doğrusu onun da elinden bir şey gelmiyordu; Bai Sanxing gibi büyü gücü yüksek bir kötücül hayalet bile Kalp Mumu'nu yitirince sonsuza dek orada hapsoluyorsa, o ölümlü çocuğun ne şansı olabilirdi?

Üstelik o labirent, onlarca, yüzlerce yıldır aç kalmış kötücül hayaletlerle doluydu. O çocuk bir kez yolunu şaşırdı mı, aç kaplanların önüne atılmış bir yemden farkı kalmazdı; Jiang Ai şimdiden onun ölüm haberini vermeye hazırdı.

Ancak He Simu başını salladı: "Onunla kaderimiz birbirine bağlı. Eğer onu bulursam, Kalp Mumu'nu benim mumuyla yeniden tutuşturması için ona rehberlik edebilirim; belki o zaman uyanabilir."

He Simu'nun bu sözleri üzerine Jiang Ai ve Yan Ke büyük bir şaşkınlığa uğradılar. Yan Ke, heyecanla He Simu'nun omuzlarını sarsarak bağırdı: "Sen ne diyorsun? Senin Kalp Mumu'nu kullanmasına izin mi vereceksin? Ya uyanamazsa ve senin mumunu da söndürürse? O zaman ikiniz birden Dokuz Saray Labirenti'nde sonsuza dek yok olup gidersiniz! Bir sonraki Bai Sanxing mi olmak istiyorsun? Gidemezsin!"

He Simu sakın bir ifadeyle Yan Ke'ye baktı: "Bırak beni Yan Ke. O bir canlı, ölebilir. Labirentte kaldığı her an tehlike

katlanıyor."

"Bırakmıyorum! Nasıl olur da... nasıl olur da sıradan bir ölümlü için bu noktaya gelebilirsin?" Yan Ke öfkeli ve inanmaz bir haldeydi.

He Simu'nun bakışları çaktı, etrafındaki rüzgâr bir anda şiddetlendi; ince rüzgâr iplikleri Yan Ke'nin ellerini sarıp onu geriye doğru itti.

Her kelimenin üzerine basarak konuştu: "O sıradan bir ölümlü değil, Duan Xu benim mühürdaşım. O benim mülkiyetim altında; ben bu dünyada yaşamasını istiyorsam, ölemez."

He Simu doğrudan kapıya yürüdü, Xu Sheng'in gözünden kendi Kalp Mumu'nu aldı. Mumun alevi parladığı anda, açılan kapıyla birlikte kaosun hüküm sürdüğü karanlığın içinde kayboldu.

O gözden kaybolduğu an, Yan Ke'yi engelleyen şiddetli rüzgâr da dindi. Jiang Ai, He Simu'yu durdurmaya yeltenmemişti bile. Çaresizce Yan Ke'ye döndü: "Onu hâlâ tanımıyor musun? Onu durduramazsın."

Yan Ke'nin bakışları karardı.

Dokuz Saray Labirenti'ne girdikten sonra He Simu bir elinde Kalp Mumu'nu tutuyor, diğer elinde ise Mühür İncisi'ni çıkarıp sesleniyordu: "Duan Xu'yu bul!"

İnci, sonsuz karanlığın içinde yumuşak bir ışık hüzmesi yayarak ileriye işaret etti. He Simu ışığın yönünü takip ederek ilerledi; kah "Duan Xu" diye sesleniyor, kah "Duan Shunxi" diyor, araya bir iki kez de "Küçük Tilki Duan" lakabını sıkıştırıyordu.

Kulağına zaman zaman acı dolu çığlıklar geliyordu ama bunların hiçbirisi Duan Xu'nun sesi değildi.

O, okyanusa düşmüş bir su damlası gibi sessizdi; izi sürüleliyordu.

He Simu incinin gösterdiği yönde yürümeye devam etti. İnci, Duan Xu'nun labirentteki rotasını gösteriyordu; Şaşkınlık Kapısı'nı, Kapalı Kapı'yı, Yaralanma Kapısı'nı, hatta Ölüm Kapısı'nı bile geçmişti. Bu yol boyunca sayısız farklı illüzyondan

geçmiş olmalıydı; o kaybolan kötücül hayaletler gibi daireler çizmiyor, rotası şaşırtıcı derecede net görünüyordu.

He Simu, Manzara Kapısı'ndan geçerken içinden şunu geçirdi: *Acaba Duan Xu illüzyona hiç kapılmadan kendi başına Yaşam Kapısı'ndan çıkabilir miydi?*

Tam bunu düşünürken, incinin ışığı aniden bir noktada durdu. Kalp Mumu'nun aydınlattığı alanın sınırında, doğrudan ona doğrultulmuş, soğuk ışıklar saçan bir kılıç ucu belirdi.

Bu, Gafletkıran Kılıcı'ydı.

He Simu adımlarını durdurdu. Kılıç santim santim ışığın menziline girdi, santim santim gırtlığına yaklaştı. Işığın içine adım atan siyah çizmeleri, ardından siyah yuvarlak yakalı cübbeyi, tepeden toplanmış at kuyruğunu ve siyah-gümüş alınlıklı genci gördü.

Giysilerindeki siyahlık yer yer koyulaşmıştı; muhtemelen yol boyunca kestiği kötücül hayaletlerin kanıyla lekelenmişti. Başındaki hasır şapkası nereye gittiği bilinmez bir halde kaybolmuştu; keskin, yakışıklı yüzü ve koyu renkli gözleri açığa çıkmıştı. O gözler, tıpkı savaşın en harareti anındaki gibi, odaksız ve ışığı dağılmış bir haldeydi; çılgınca çalkalanan uçsuz buçaksız bir okyanusu andırıyordu.

He Simu, Dokuz Saray Labirenti'ni küçümsediğini ve Duan Xu'yu gözünde fazla büyüttüğünü düşündü; o da illüzyona kapılmıştı.

Ama tam olarak da değil; onu hissedebiliyor gibiydi, ne de olsa kılıcını tam olarak ona doğrultabilmişti.

He Simu onun ne gördüğünü, ne duyduğunu, şu an onun gözünde kendisinin neye benzediğini bilmiyordu. Sadece inciye koynuna güvenle yerleştirdi, ardından o odaksız gözlere bakarak seslendi: "Duan Xu."

Sözleri biter bitmez, Duan Xu'nun Gafletkıran Kılıcı boğazına dayandı.

Duan Xu kötücül bir hayalet değildi, onu ismiyle çağıramazdı ama isminin onun için bir tılsım gibi olduğunu hissediyordu. Genç adam defalarca kez ismini böyle söylemesini rica etmiş,

bunu şart koşmuştu.

"Duan Xu, ben He Simu."

He Simu kaçınmadı; Gafletkıran Kılıcı'nın boynunda bir yara açmasına, kanını akıtmasına ve büyü gücünü eksiltmesine izin verdi. Her kelimenin üzerine basarak konuştu: "Küçük Tilki Duan, uyan."

Elini uzatıp kılıcın gövdesini kavradı. Solgun ve gri elinden akan koyu kırmızı kan, kılıcın üzerindeki "Gaflet" ve "Kıran" karakterlerinin üzerinden süzüldü; o karakterler hafifçe parlamaya başladı.

İçinden fısıldadı: *Gafletkıran Kılıcı, madem onu seçtin, ona bir kez daha rehberlik et.*

Duan Xu'nun kan çanağına dönmüş gözleri titredi; sanki bir şeyden kurtulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini yumdu ve sonra tekrar açtı.

He Simu'nun boğazındaki kılıç yavaşça aşağı indi. Hâlâ illüzyonun içinde gibiydi; kafası karışmış ve savunmasız bir halde sendeledi. Simu'nun sözlerini anlamış gibiydi ama bir yandan da anlamamış gibi duruyordu.

"He Simu," diye mırıldandı.

"Evet."

"He Simu."

"Benim."

Adım adım He Simu'ya yaklaştı, alçak sesle ismini sayıklıyordu. Bakışları kadının bedenini delip geçiyor, illüzyonun içindeki belirsiz bir noktaya odaklanıyordu.

Duan Xu sendeleyerek önüne kadar geldi, bir an duraksadı ve bir kör gibi ellerini uzatıp yoklayarak He Simu'nun koluna dokundu.

Ardından eli, ipeksi kumaşın üzerinden aşağı doğru süzüldü; sarkan bileğini kavradı, sonra elini avucunun içine aldı ve parmaklarını tek tek birbirine geçirerek ellerini kenetledi.

He Simu'nun eli az önce Gafletkıran Kılıcı ile kesilmişti; parmaklarının arası kan içindeydi ve bu kan gencin elini de kızıla

boyamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu He Simu kenetli ellerine bakarak.

Duan Xu'dan bir cevap beklemiyordu ama gencin fısıltıyla karşılık verdiğini duydu: "Senin... kalbini tutuyorum."

Gözlerini kaldırdı; o kanlanmış gözlerinde zayıf bir ışık hüzmesi belirmişti. Hafifçe gülümseyerek He Simu'ya sarıldı; tıpkı o gün düşman karargâhına yaptığı baskındaki gibi tüm gücü tükenmiş bir halde, ağır bedenini ona emanet etti.

"Sen gerçek He Simu'sun. Nabzın yok, kanın soğuk... ve üzerinde benim öd ağacı kokum var," diye mırıldandı.

He Simu, Duan Xu'nun sırtını sıvazlarken gencin alnı kadının boynuna yaslıydı. Hemen önlerindeki Yaşam Kapısı'na bakarken, eğer bir an bile geç kalsaydı gencin belki de kapıyı kendi başına bulabileceğini, hatta kendi gücüyle Kalp Mumu'nu yeniden tutuşturabileceğini düşündü.

"Evet, seni almaya geldim," dedi yumuşak bir sesle.

"Beni almaya mı geldin?" diye tekrarladı Duan Xu. Başını He Simu'nun boynuna gömüp kısık sesle güldü.

"Ne güzel, He Simu beni almaya gelmiş. Bu hayatta ilk kez biri beni almaya geliyor."

Bu sözleri bitince, He Simu Gafletkıran Kılıcı'nın yere düşme sesini duydu; gencin kolları sırtından aşağı sarktı. He Simu, gencin yere yığılan bedeniyle birlikte dizlerinin üzerine çöktü, omuzlarından destekledi. İnci aralarında parlak bir ışık yayıyor, tılsımlar hızla dönüyordu.

Elindeki Kalp Mumu bir an sıçradı; mavi alev ortadan ikiye bölündü, yarısı mavi yarısı kırmızı bir renge bürünerek tuhaf bir uyumla birlikte yanmaya başladı.

Az önce Yan Ke, Kalp Mumu'nu Duan Xu ile paylaştığında eğer genç uyanamazsa He Simu'nun mumunun da söneceğini söylemişti. Ama He Simu bu konuda hiç endişelenmemişti; tıpkı mevsimlerin değişeceğine veya güneşin doğup batacağına inandığı gibi, onun uyanacağına inanmıştı.

Bu Küçük General onun hayatına gireli çok kısa bir süre

olmuştı; He Simu'nun asırlık ömrüyle kıyaslandığında, koca bir seldeki bir su damlası kadardı.

Ancak o su damlasındaki yansımasını net bir şekilde görebiliyordu; orada şu sekiz kelime yazılıydı: "İnancı taş gibi sert, ne tanrıdan korkar ne iblisten."

51. Bölüm: Uykudan Uyanış

Aşçıdan sonra Jiang Ai, dışarıdan büyük paralar dökerek tıp ilminde usta bir hekim buldurmuş, yarı tehdit yarı vaatle onu Yuzhou şehrine getirtmişti; Hükümdar'ın getirdiği o çocuğa bakması için.

O gün Yan Ke ile Dokuz Saray Labirenti'nin çıkış kapısında beklerken; eğer He Simu çıkamazsa diğer saray efendilerine ne yalan söyleyeceklerini tartışıyorlardı. Tam o sırada He Simu'nun, genci kucağına almış halde kapıdan çıktığını gördüler. He Simu'nun Gönül Mumu'nda mucizevi bir şekilde iki alev birden yanıyordu.

Jiang Ai hayretler içinde kalmıştı; bu çocuğun canının ne kadar tatlı, talihinin ne kadar yaver gittiğini düşünmeden edemedi.

Ancak Dokuz Saray Labirenti'ne girip de yara almadan çıkmak imkânsızdı. Genç adam dışarı çıktığından beri baygındı; sürekli sayıklıyor, soğuk terler döküyordu. Dışarıdan getirilen hekim, ateşinin düşmediğini ama vücudunda hiçbir yara olmadığını, hastalığın kalpten ve zihinden kaynaklandığını söylemişti.

Kim bilir o labirentte kaybolduğunda neler görmüştü?

Bu büyük bir sorundu; bedendeki yara iyileşirdi ama kalpteki yara zordu. Bu hayalet şehrindeki melun ruhların hangisinin kalbi sağladı ki? Kendi dertlerine derman bulamazken başkasını nasıl iyileştireceklerdi? Hekim bile çaresiz kalmıştı; Jiang Ai paralarının boşa gittiğini düşünüyordu.

Yine de bu çocuk onu kurtarmak için bu hale düşmüştü, bu yüzden sık sık ziyaretine gidiyordu. Bu süre zarfında He Simu hiçbir divan toplantısı yapmamış, tüm resmi işlerini ana salondan bu çocuğun odasına taşımıştı. Jiang Ai her gittiğinde, He Simu'yu bir köşede sakince raporları okurken, genci ise yatakta solgun bir yüzle, kaşları çatılmış halde yatarken buluyordu.

Sanki korkunç bir kâbusun içindeydi; bazen yorganı sıkıca kavırıyor, bağırarak istiyor ama sesi boğazında düğümleniyor, sadece anlaşılmaz mırıltılar çıkarabiliyordu. Jiang Ai dikkatle dinlediğinde, onun yardım çağırdığını fark etti.

Bu güzel çocuk ne yaşamıştı da yardım isterken bile sesi çıkmıyordu? İnsanın içi parçalanıyordu.

Birkaç kez gencin nihayet net bir şekilde "He Simu" diye seslendiğini duydu. Her seferinde He Simu elindeki işi bırakıp yanına gidiyor, onun elini sıkıca tutuyordu. Genç adam ancak o zaman kaşlarını gevşetip uzun süre sakinleşiyordu. He Simu bazen onun terini siliyor, bazen de dağılmış giysilerini düzeltiyordu.

Bir keresinde He Simu, kenetlenmiş ellerine dalgınca bakarken bir şeyi fark etmiş gibi mırıldandı: "Demek bu yüzden kalbi çarpmış..."

Jiang Ai hemen merakla sordu: "Kalbi mi çarpmış? Ne yüzünden?"

"On parmağın ucu, kalbe bağlıdır."

He Simu, Jiang Ai'nin pek anlamadığı bir cevap vermişti. Jiang Ai bunun üzerine gitmek için doğru zaman olmadığını biliyordu, sadece tavsiyede bulundu: "Bence bu çocuk hem yakışıklı hem de sana karşı çok samimi. Mum sönmeden hemen önce bana, eğer sağ çıkarsa senin geçmişini anlatmam için pazarlık yapıyordu. Onu sevgilin olarak kabul etmeye ne dersin? Daha önce gördüklerinin çoğu onun yanına bile yaklaşamazdı."

He Simu bir süre sessiz kaldı, derin bir iç çekti.

Duan Xu, on günlük o karmaşık ve korkunç kâbusların ardından nihayet kendine geldi. O an He Simu yanında olsa da uyandığını hemen fark etmemişti; gencin yine sayıkladığını sanıp elini tutmaya gitti.

Ancak Duan Xu duraksadı. Hastalık yüzünden iyice koyulaşmış gözlerini kırıştırıp kadının elini daha sıkı kavradı ve gülümsedi: "Hastalandım diye bu kadar iyi bir muamele mi görüyorum?"

He Simu ancak o zaman Duan Xu'nun bilincinin yerine

geldiğini anladı. Rahat bir nefes aldı ve hizmetkârlara hekimi çağdırmalarını emretti. Genç adam elini o kadar sıkı tutuyordu ki, bir an tereddüt etse de elini çekmedi.

Eskiden Duan Xu'nun sürekli gülümsemesinden, hatta bazen yılışıklığından bıkmıştı; ama şimdi onun tekrar güldüğünü görmek ona iyi gelmişti.

Hekim, Duan Xu'nun uyanmasının en büyük iyileşme belirtisi olduğunu söyleyerek hemen birkaç kuvvet ilacı hazırladı. Yaşlı hekimin ağzı kulaklarındaydı; sanki kendi evladı iyileşmişti. Aslında sevinci daha çok, bir hastayı kurtaramadığı için hayaletler tarafından yenilme korkusunun geçmesindendi.

Duan Xu yatakta doğrulup sırtını yasladı, önüne getirilen koyu renkli, yoğun ilaca baktı. Bir süre o siyah sıvıya baktıktan sonra He Simu'ya döndü: "Gerçekten hiç gücüm yok, acaba Hükümdar Hazretleri tenezzül edip beni kendi elleriyle besler mi?"

Köşede rapor okuyan He Simu başını kaldırdı, hizmetkâra beslemesini işaret etti. Ama Duan Xu kâseyi hizmetkâra vermedi, kadına bakarak konuştu: "Eğer ileride tat alma duyunu benimle değiştirirsen anlayacaksın; ben acıdan çok korkarım. Bu ilacın kokusu bile zehir gibi acı."

Masumca gözlerini kırıştırdı. He Simu bir süre ona dik dik baktı, sonra şakaklarını ovuşturarak hizmetkârı dışarı çıkardı ve yanına gidip kâseyi aldı. İfadesiz bir yüzle bir kaşık alıp, "Aç ağzını," dedi.

Duan Xu uslu bir çocuk gibi ağzını açtı, koca bir kaşık ilacı yuttu ve anında kaşları çatıldı.

Gerçekten de acıdan nefret ediyor gibiydi. Acı dediğin neydi ki? Bu kadar korkutucu olabilir miydi?

He Simu, bir dahaki sefere Jiang Ai'nin aşçısına biraz tatlı yaptırmayı düşündü. Ama dışarıya karşı, "Hem gıdıklanmaktan hem de acıdan korkuyorsun. Labirentteki illüzyonda seni gıdıklayıp zorla ilaç mı içirdiler yoksa?" dedi.

Duan Xu kahkahayı bastı, gözleri ıslık ıslık oldu. Başını salladı, bakışlarındaki gülümsemeyle yavaşça konuştu: "Neler

gördüğümü bilmek ister misin? Eğer bilmek istersen, anlatırım."

He Simu ilacı bir kenara bırakıp onun gözlerine baktı. Aslında o an "Geçmişinle ilgilenmiyorum, anlatmak istemiyorsan anlatma, sen de benimkini kurcalama," demesi gerekiyordu.

Ama gerçekten merak ediyordu.

O kâbuslarda bu kadar uzun süre boğuştuğuna göre, yaşadıkları sadece anlattıklarından ibaret olamazdı.

He Simu sessiz kalınca Duan Xu bunu onay olarak kabul etti. Sırtını yatağa yaslayıp bir süre düşündü ve alçak sesle başladı: "Sana daha önce anlatmıştım; Tianzhixiao'dayken, usta çıkmadan önce Başrahip ve krallık için bazı işler yapmıştım. O işler sayesinde saraydaki durumu öğrenmiş ve ellerime çok kan bulaştırmıştım."

"Evet."

"O zamanlar Başrahip bir kehanet almıştı. Shangjing civarındaki altı eyalette, sekizinci ayın yedisinde doğan birinin kötü ruhlarla bağlantılı olduğu, kutsal tanrılara karşı geleceği, krallığı zayıflatacağı ve Danzhi yönetimini tehlikeye atacağı söyleniyordu. Tianzhixiao'ya, kehanette belirtilen bölgede bu tarihte doğan ve üzerinde garip işaretler olan herkesi bulma, sorgulama ve infaz etme görevi verildi. Sanırım... Birkaç yüz kişiyi yakaladık."

Duan Xu gözlerini indirdi. Solgun parmaklarını birbirine kenetledi, bıraktı, sonra tekrar kenetledi. Bu onun düşünme alışkanlığıydı ama şu an düşünmüyor, kendini hatırlamaya zorluyordu.

"Erkekler, kadınlar, yetişkinler ve çocuklar... Başrahip, acı dolu ve uzun süren bir ölümün onların kötü ruhlarla olan bağıını koparacağına inanıyordu. Bazıları bacaklarından asılıp canlı canlı ikiye biçildi, bazılarının bağırsakları canlıyken çıkarılıp tahta bir düzeneğe sarıldı... Bu infazlar Tianzhixiao'da hepimizin gözü önünde yapılırdı. Yakalananların çoğunu bizzat ben getirmiştim. Onlar ölürken dönem arkadaşlarım kötü ruhun yenilişini kutlamak için tezahürat yapardı."

Bir an duraksadı, hafifçe gülümsedi: "Dönemimin en iyi

öğrencilerinden biri olduğum için, bazen infazı bizzat benim yapmamı isterlerdi."

Sözleri burada kesildi, odaya ağır bir sessizlik çöktü.

"Han Lingqiu da bizzat infaz yapmıştı. Ona hafıza silen bir iksir içirdim, muhtemelen hayatı boyunca hatırlamayacak. Böylesi daha iyi; unutmak en iyisi, asla hatırlamasın," dedi Duan Xu sakince.

He Simu kâsedeki ilacı karıştırırken sordu: "Peki sen neden unutmadın?"

"Eğer ben de unutursam, onları hatırlayacak kim kalır?" Duan Xu başını kaldırıp He Simu'ya baktı: "O insanlar çok acı çekerek öldüler... Melun ruha dönüşürler mi?"

"Çocuklar işkenceyle öldürülürse, dünyaya olan bağları ve yaşama arzuları çok güçlü olduğu için kolayca hayalete dönüşürler. Ama yetişkinler, eğer dünyaya karşı derin bir saplantıları yoksa hayalete dönüşmezler."

Duan Xu rahat bir nefes aldı: "İyi bari... İntikamı tek bir kişinin alması yeterli."

"Sen olsan da olmasan da, Başrahip ve Tianzhixiao bu kararı verdiyse o insanlar ölecekti. Onların ölümünü kendi omuzlarına yüklemene gerek yok."

Duan Xu bir süre sessiz kaldı, kirpikleri hafifçe titredi. Belli belirsiz gülümsedi.

"Simu, benim doğum günüm de sekizinci ayın yedisi."

Tianzhixiao'daki çocukların çoğu yetimdi; pek azı doğum gününü bilirdi. Oraya girerken de kimse bunu sormazdı. Bu yüzden tüm Tianzhixiao'da, avlanması gereken kişinin kendisi olabileceğini bilen tek kişi oydu. Kendisiyle aynı gün doğanları yakalayıp getirdiğinde ve onların infazını izlediğinde, hep korkuyla sıranın kendisine gelmesini beklemişti.

Ama onun ruhlarla konuşma yeteneği falan yoktu; hatta tanrılara bile inanmıyordu.

Bu şüphe ve korku içinde güç topladı, sonunda Tianzhixiao'dan kaçmayı başardı. Sayısız takip ve aramadan

kurtulup Büyük Liang'a döndü. Ancak beş yıl sonra, He Simu onunla mühür yapmayı teklif ettiğinde her şeyi anladı. Başrahip'in bahsettiği o "kötü ruh", aslında Hayalet Kral'dı.

Yıllardır süren o gizem nihayet çözülmüştü. Kehanetteki kişi gerçekten de oydu.

Gözünün önünde can veren o insanların hepsi, onun yerine ölmüştü.

Madem öyleydi; bu dünyada tanrı olsun ya da olmasın, tanrıların iradesi neyi emrederse emretsin, o kehaneti gerçeğe dönüştürmeye kararlıydı.

He Simu, Duan Xu'nun ne demek istediğini anlamıştı. Onun anılarına daldığı andaki ifadesine baktığında, bu sahne ona tanıdık geldi. Elini uzatıp gencin yanağına hafifçe vurdu: "Uyan artık, kâbus bitti."

Tıpkı uzun zaman önce, onun kendisine yaptığı gibi.

Duan Xu'nun gözlerinde bir ışıık belirdi: "Bitti mi gerçekten?"

"Bitti. Artık benim mühür ortağımsın. Bu dünyada hiç kimsenin sana böyle bir kâbus yaşatmasına izin vermeyeceğim."

He Simu hafifçe güldü. Kaşığı kaldırdı ve yumuşak bir sesle, "Hadi aç ağzını, ilacını iç," dedi.

"..."

Duan Xu kaşlarını çattı, yüzünde yine o muzip gülümseme belirdi. Kibarca belirtti: "İşte bu da kâbusun bir parçası."

"Ben kimsenin sana kâbus yaşatmasına izin vermeyeceğim dedim; ben bir hayaletim, bu kuralın dışındayım," dedi He Simu gülümseyerek.

Duan Xu çaresizce yüzünü ekşitti, burnunu tıkadı ve o bir kâse ilacı yudum yudum bitirdi.

Ertesi gün Jiang Ai, He Simu'ya geçmişini Duan Xu'ya anlatıp anlatamayacağını sorduğunda, He Simu sonunda razı oldu. Dedikoduya bayılan Jiang Ai sevinçten havalara uçtu ve hemen gidip Duan Xu ile sohbete daldı. Jiang Ai, He Simu'nun kırk uçurma töreninden başladı, eski Hayalet Kral'ın ölümüne, birlikte bastırdıkları isyanlara kadar dört yüz yıllık geçmişi güneşin

doğuşundan batışına kadar bir bir anlattı.

He Simu orada değildi ama geçen süreye bakınca, Jiang Ai'nin her şeyi döküp saçtığını tahmin edebiliyordu. İnsan olduğu zamanlardaki o "baş ağrısı" hissinin geri geldiğini hissetti.

Birkaç gün sonra Duan Xu yataktan kalkıp rahatça hareket etmeye başladığında, He Simu onu görmeye gitti.

O gün hava biraz kapalıydı; baharın sonu, yazın başıydı ve sanki büyük bir yağmur yaklaşıyordu. He Simu onu sarayın arka kapısından çıkarıp Xusheng Dağı'nın arka yamacına götürdü. Burası Yuzhou şehrine sırtını dönmüş, insan dünyasına bakıyordu. Nihayet siyah kiremitli çatılar, gelip geçen insanlar ve evlerden yükselen dumanlar seçilebiliyordu.

Xusheng Dağı'nın bu yamacında, yemyeşil çimenlerin arasında yan yana dizilmiş yirmi iki mezar vardı. Mezarların hiçbirinde taş yoktu, sadece toprak yığınlarıydı. Her mezarın başında farklı türde bir ağaç dikiliydi; yirmi iki ağaç, yirmi iki farklı tür.

He Simu mezarların arasında durdu ve Duan Xu'ya döndü: "Bu dört yüz yıl içinde yirmi iki sevgilim oldu. Bunlar onların mezarları. Bazılarında kemikleri var, bazıları ise sadece anı mezarı. Çoğu benim gerçek kimliğimi bilmezdi. Onlarla geçirdiğim süre, en uzununu kesintilerle yirmi yılı bulmuştur."

Aralarındaki geçmişi, insan dünyasına bakan bu hayalet şehrine gömmüştü.

He Simu, ilk mezarı işaret etti: "Bu, babam henüz yok olmamışken sevdiğim ilk ölümlüydü. Biz nereye gidersek o da peşimizden gelirdi. Gerçek kimliğimi öğrendiğinde bile bir an bile tereddüt etmedi. Adı..."

He Simu'nun sesi burada kesildi. Rüzgâr uzun saçlarını ve giysilerini savururken, kaşlarını çatıp uzun süre düşündü. Sonra çaresizce ekledi: "Hatırlamıyorum. Bir zamanlar onu çok sevmiştim ama şimdi adını bile söyleyemiyorum."

Duan Xu'nun gözlerinde bir hüznün belirdi; bakışlarını He Simu'ya dikti. Bu sonsuz ömürlü kadın, üzerinde rengi bile seçilmeyen pas kırmızısı bir elbiseyle, hem mesafeli hem de

kararlı bir ifadeyle duruyordu. Duan Xu, onun ne diyeceğini çoktan anlamıştı.

"İster vefasız de, ister duygusuz... Duan Xu, ben böyle bir melun ruhum. Benim ömrüm binlerce yılla ölçülür, zaman her şeyi silip süpürür. Gün gelecek senin adını bile hatırlamayacağım; ne o fırtınalı geçmişini ne de aramızdaki anıları... Annemle babamla neredeyse yüz yıl birlikte yaşadım ama son zamanlarda onların yüzlerini bile hayal meyal hatırlıyorum. Sen yanımda ne kadar kalabilirsin ki? Eğer şanssızlık eseri hayalete dönüşürsen, senden zerre hoşlanmam bile. Sonunda sen de benim bin yıllık ömrümde küçük bir dalgalanmadan ibaret kalacaksın."

Duan Xu itiraz etmek istedi ama daha ağzını açamadan He Simu sordu: "Buna razı mısın?"

Kadın çok zekiydi; onun "razıyım" diyemeyeceğini biliyordu.

Duan Xu sadece onun gözlerinin içine derin derin baktı. He Simu hafifçe gülümsedi; bu fırtına öncesi sessizlikte uğursuz bir işaret gibiydi.

"Beni gerçekten çok seviyor gibisin, bu yüzden ben de seni ciddiyetle reddetmeliyim. Küçük Tilki, senin hayallerin var. Şu yirmi yıllık ömrünü çok acı çekerek geçirdin, bundan sonrasını mutlu yaşamalısın. Daha çok seveceğin bir kızla tanışacak, evlenecek, çocuk sahibi olacaksın; huzurlu bir ailen ve yaslanabileceğin akrabaların olacak. Tianzhixiao yirmi yaşından önceki kâbusundu; bırak da ben yirmi yaşından sonraki kâbusun olmayayım."

52. Bölüm: Dönüş

Duan Xu gözlerini kaçırıp fısıldadı: "Kâbus mu?"

"Belki şu an biraz üzüleceksin ama birkaç aya kalmaz geçer. Duan gibi genç ve yetenekli bir general, dünyadaki hangi güzeli alamaz ki? İnsan dünyasına döndüğünde, başın sıkışırsa veya yardıma ihtiyacın olursa adımı seslenmen yeterli, hemen gelirim. Tabii bedavaya yardım etmem, yine beş duyundan biriyle takas etmen gerekir," dedi He Simu, sesi yumuşak ve sakindi.

Daha önce ona karşı bazen zayıf görünmüş, bazen onu denemiş, tehdit etmiş, kibirli veya soğuk davranmıştı. Ama ilk kez bu kadar nazik konuşuyordu. Bir Hayalet Kral veya mühür ortağı olarak değil; kalbini sunan birine karşı dürüst davranan biri olarak.

Duan Xu bakışlarını ona kaldırdı; o sakin ve huzurlu gözlerle bakarak sordu: "Bana gösterdiğin bu hayaletler dünyası da mı bir takastı?"

"Hayır, o bir teşekkürdü. Bana insan dünyasının beklediğimden çok daha güzel olduğunu hissettirdiğin için sana küçük bir hediyeydi."

"Dokuz Saray Labirenti'ne beni kurtarmaya bizzat geldiğini duydum. Baygın olduğum sürece odamdan ayrılmamışsın, seni çağırdığımda gelip elimi tutmuşsun."

"Teşekkür etmene gerek yok, seni hayaletler diyarına ben getirdim. Bu benim görevimdi."

"Seni öptüğümde, sana sarıldığımda beni asla gerçekten cezalandırmadın. Pek çok şeyi aslında kendi başıma yapabileceğimi bilsen de, senden rica ettiğimde hep yumuşadın."

"Gerçekten de naz yapmayı ve yılmışmayı çok iyi beceriyorsun."

"Lafı dolandırma."

"Neyi dolandırıyor muyum?"

Duan Xu birkaç adım atıp nefeslerinin birbirine karıştığı bir

mesafede onun gözlerinin içine dik dik baktı. Kelimelerin üzerine basa basa sordu: "Bana karşı... Gerçekten zerre kadar hissin yok mu?"

He Simu, o çok sevdiği parlak gözlere baktı. Gencin gözleri bir su tabakasıyla kaplanmış gibiydi, hafifçe titriyordu. İçinde öyle derin bir arzu ve beklenti vardı ki; bu sorunun onun için hayati bir önem taşıdığı her halinden belliydi.

Tüm o korkunç illüzyonlarda, kâbuslarda veya düşman karşısında her zaman kararlı, kendinden emin ve hatta pervasızdı. Ama sadece onun karşısında, adını seslendiğinde; sanki boynunu sunan, karnını açan bir vahşi hayvana dönüşüyordu.

He Simu, labirentteki illüzyondan nihayet uyandığı o anı hatırladı. Defalarca onun adını sayıklamıştı. "Ne güzel," demişti. "He Simu beni almaya gelmiş."

Sesi zayıf ama emindi; sanki He Simu onun için "Duan Xu" isminin yerini alan, onu kâbuslardan uyandıran bir tılsım olmuştu.

Düşman karargahına saldırdığı o gün, kanlar içinde yere yığılıp ona elini uzattığında, bir şeyler arzuladığını fark etmişti ama o zaman bunun anlamını çözememişti; belki o zaman çocuk da farkında değildi. Şimdi yavaş yavaş anlıyordu ki; o sadece elini uzatmamış, kalbini avuçlarına bırakmıştı.

Kendi elleriyle parçalarını birleştirdiği, her yanında eski yaraların izi olan ama yine de tutkuyla çarpan o kırık dökük kalbi ona teslim etmişti.

O günden beri bakışlarıyla hep şunu söylüyordu: "Beni çok kolay incitebilirsin, bu hakkı sana veriyorum."

Jiang Ai ona sormuştu: "Ona bu kadar iyi davranıyorsun, neden kabul etmiyorsun? Neden korkuyorsun?"

He Simu o an fark etti; gerçekten de korkuyordu. O kalbi tutamamaktan, ellerinden kayıp yere düşüp paramparça olmasından korkuyordu; ki bu neredeyse kaçınılmazdı.

Bu genç adam, onun hayatındaki en özel, eşsiz ölümlüydü. Onu dünyanın acılarından korumak, o kalbe yeni bir yara

açılmamasını sağlamak istiyordu. Bir ölümlü için en güzel hayat; başarılar kazanmak, evlenmek, çoluk çocuğa karışmak ve ideallerini gerçekleştirmekti; bir melun ruhla uğraşıp durmak değil.

Bu kalbi ona sağ salım geri vermeliydi.

He Simu hafifçe gülümsedi, elini uzatıp Duan Xu'yu omzundan iterek kendinden uzaklaştırdı.

"Benim planlarım arasında yoksun, düşünmek de istemiyorum. Zaten çok geçmeden adını bile unutacağım."

Duan Xu'nun gözleri titredi; sanki bir şey yere düşmüş ve üzerinde derin çatlaklar oluşmuştu.

He Simu elini uzatıp gencin gözlerini kapattı. Duan Xu kaçmadı, o buz gibi elin gözlerinin üzerinde kalmasına izin verdi.

Duan Xu karanlığın içinde He Simu'nun sesini duydu: "Ağlamak istiyorsan ağla ama benim önümde olmasın. Sen benim sahip olduğum tek mühür ortağımsın; tüm dileklerinin gerçekleşmesini dilerim. Ama ben senin gerçekleşmesi imkânsız olan dileğinin; beni o listeden çıkar artık."

Elini yavaşça gözlerinden çekti. Gencin gözleri iyice koyulaşmıştı, içinde yaşlar birikmişti. Ama ağlamadı; sadece gözlerini kırpmadan ona baktı.

Kadın onun ağladığını görmek istemiyordu, o da gerçekten ağlamadı.

He Simu'nun eli gencin yüzünden süzülüp omzuna kondu. Neşeyle gülümsedi ve "Sana kanatlar dilerim; uçup uçsuz bucaksız denizlere ulaşasın," dedi.

Sözü biter bitmez bir gök gürültüsü duyuldu. Kadının eli gencin omzunda hafifçe ürperdi, sonra hızla elini çekip kolunun içine sakladı. İki adım geri gitti, arkasını dönüp uzaklaştı. Adımları ne hızlı ne de yavaştı; kırmızı elbisesi yeşil çimenlerin üzerinde süzülüyordu. Bir kez bile arkasına bakmadı.

Duan Xu, onun gölgesi dağın yamacında kaybolana kadar arkasından baktı. Sonra başını kaldırıp kapalı gökyüzüne baktı ve hafifçe gülererek, "Demek gök gürültüsünden korkuyormuş," dedi.

Onun hakkında bir şey daha öğrenmişti.

Tam da bu zamanda.

Duan Xu dudaklarını ısırdı; gözleri kan çanağına dönmüştü ama tek bir damla yaş dökmedi. Bir süre öylece durdu. Yağmur çiselemeye başladığında, üzerinde akçaağaç dikili olan o ilk mezarın yanına gitti. Mezarın önünde çömeldi, yüzünde neredeyse aydınlık denebilecek bir gülümsemeyle konuştu: "Tam bir baş belası, değil mi?"

Jiang Ai ve Yan Ke uzaktan bu manzarayı izliyorlardı. Jiang Ai kollarını kavuşturup iç çekti: "Sağ Vezir Hazretleri'nin istediği oldu sonunda."

"Sıradan bir ölümlü işte, böyle olacağını biliyordum." Yan Ke'nin yüzü ifadesizdi ama içten içe rahatlamıştı. He Simu'nun Duan Xu'ya olan ilgisini son zamanlarda herkes fark ediyordu ve o aslında gizli gizli endişeleniyordu.

Jiang Ai başını salladı: "Sıradan bir ölümlü değil o, bu çocuk farklı."

Ona sormuştu; labirentte Bai Sanxing ona saldırdığında neden canını tehlikeye atıp yardım ettiğini. Çocuk sadece gülümsemiş ve Bai Sanxing'in bu kadar güçlü olduğunu tahmin etmediğini söylemişti. Jiang Ai üsteleyince itiraf etmişti: "Simu'nun size yakın olduğunu hissettim."

— "Simu çok yalnız. Siz onun güvendiği bir hayaletsiniz, her zaman onun yanında kalmanızı istiyorum."

— "Hayatımın kısa olduğunu biliyorum. Bu kısa ömürde ona ne verebilirim bilmiyorum ama ona dünyadaki mutluluğu hissettirmek istiyorum."

— "Simu çok inatçı bir kız. Anne ve babasından miras kalan o bükülmez onuru ve dik duruşu taşıyor. Kalbi sıcak, dünyayı ısıtmak istiyor; onu bu haliyle çok seviyorum."

Çocuk ayrıca muzipçe, mumunu söndürüp de labirentten çıkabilen ilk kişi olup olmadığını sormuştu. Jiang Ai de ona hayır demişti; ondan önce mumu söndüğü halde dışarı çıkabilen bir hayalet daha vardı: He Simu.

He Simu yıllar önce Bai Sanxing'e pusu kurduğunda, hem onun mumunu söndürmüş hem de kendi mumu sönmişti. En güçlü iki hayalet labirentte kaybolmuştu ama üç gün sonra He Simu, mumu tekrar yanar halde dışarı çıkmıştı; bu bir mucizeydi.

Arzusu olmayanın iradesi çelikten olurdu. Melun ruhlar saplantıları yüzünden labirentten çıkamazlardı ama He Simu farklıydı; o bir ölümlünün saplantısından değil, anne ve babasının aşkından doğmuştu.

Getirdiği bu çocuk da illüzyonlara hapsolmamıştı; aslında birbirlerine çok benziyorlardı.

Jiang Ai iç çekmeden edemedi: "Bu çocuk... Aslında Simu'yu çok iyi anlıyor."

Yan Ke kaşlarını çattı, pek ikna olmamıştı: "Neyi anlayabilirmiş ki?"

Jiang Ai, kıskançlıktan gözü dönmüş bir adamla duygular üzerine konuşulamayacağını anladı ve konuyu labirente getirdi.

"Peki ama Bai Sanxing nasıl hâlâ hayatta olabilir? Mumu söndüğüne göre yüz yıl içinde yok olup gitmeliydi. Üç yüz yıl geçmiş, nasıl hâlâ orada?"

Yan Ke bir süre sessiz kaldı: "Bunun cevabı basit aslında; pek fazla ihtimal yok."

Jiang Ai onun ne demek istediğini anladı. Bai Sanxing'in yok olmaması, mumunun aslında sönmediği anlamına geliyordu. Muhtemelen labirente sürgün edilen diğer hayaletler gibi, onun mumu da labirentin dışında bir yerlerde yanmaya devam ediyordu.

"Bu çok tuhaf. Kendi gözlerimizle gördük, Simu onun mumunu söndürmüştü. Dışarıda yanan başka bir mum nasıl olabilir?"

"Bence imkânsız değil. Şu ölümlünün mumu bile tekrar yandı. Onun mumu Simu'ya olan aşkı yüzünden yanmış olabilir ama Bai Sanxing..." Yan Ke bakışlarını Jiang Ai'ye çevirdi; Jiang Ai'nin tüyleri diken diken oldu.

Jiang Ai, "Hey, ne bakıyorsun öyle?" dedi.

"Bai Sanxing'in sana ne kadar delicesine aşık olduğunu herkes bilirdi."

"Hadi oradan! O bin yıllık eski bir mesele. Labirente girmeden önce beni parça parça etmek istiyordu, sen de biliyorsun. Ben gidip onun için mum mu yakacağım? Deli miyim ben?" diye çıkıştı Jiang Ai.

Yan Ke yorum yapmadı ama ekledi: "Bu işin içinde bir bit yeniği var, ileride başımıza bela olabilir."

He Simu ile Duan Xu'nun mezarlıktaki konuşmasından üç gün sonra, Duan Xu Yuzhou şehrinden ayrıldı. Jiang Ai'den kendisini Güney Başkenti'ne (Nandu) bırakmasını rica etmişti. Kimseye haber vermeden, He Simu ile vedalaşmadan sessizce gitmişti. Jiang Ai dönüp durumu He Simu'ya anlattığında, kadının şaşkınlığını görünce o da şaşırdı: "Sana gideceğini söylemedi mi?"

He Simu başını salladı, şakaklarını ovarak, "Hangi akla hizmet böyle bir inat yapıyor bu çocuk?" diye mırıldandı.

Tam işine geri dönecekti ki Jiang Ai arkasından bir rulo çıkarıp ona uzattı: "Bu, o çocuğun sana hazırladığı hediye. Sana iletmemi istedi."

He Simu ruloya bir göz atıp aldı. Elinde tartınca epey ağır olduğunu fark etti.

"Kendine iyi bakmanı söyledi."

Jiang Ai sözünü bitirip selam vererek odadan çıktı. Son yarım aydır yeterince olay görmüştü, artık kendi işine bakma vaktiydi.

He Simu ruloyu masanın kenarına bıraktı ve raporlarını okumaya devam etti. Bakışları uzun süre aynı sayfada kaldı, tek bir kelime bile beynine girmiyordu. Raporu tutan elleri sıkılaştı, gözü sürekli o ruloya kayıyordu. Yarım saatlik bir iç çekişmenin ardından pes edip masadaki ruloyu eline aldı.

Kendi kendine, *Sadece ne hazırladığını merak ediyorum, o kadar*, dedi.

Rulonun bağını çözdü. Yuzhou şehrinin bu ayrıntılı haritası önünde yavaşça açıldı, tüm masayı kapladı. Haritadaki oranlar çok hassastı; irili ufaklı köşkler, bahçeler kâğıt üzerinde

canlanmıştı. Sokak aralarına, dağ yamaçlarına Duan Xu küçük notlar düşmüştü.

Yazısı normalde pervasız ve özgür bir tarza sahipti ama bu notlar o kadar küçüktü ki, sanki haksızlığa uğramış gibi birbirine sığınmışlardı.

Xusheng Dağı'nın eteğine küçük bir fener çizmiş, yanına şunu yazmıştı: *"Burada ateş böceği larvaları var. Yaz ortasında her yer sarı-yeşil ışıklarla dolar; sanki yeşim taşından süzülen bir ışık gibi... Eskiler der ki; 'Yağmur vursa da sönmez bu lamba, rüzgâr estikçe daha da parlar. Gökyüzüne çıkmasaydı eğer, ayın yanındaki yıldız olurdu'."*

Saraydan çıkıp sağa dönünce ulaşılan Shuipai sokağına bir gül çizmişti: *"Duvarın dibinde bir demet gül var. Üçüncü ayda çiçek açarlar, kokuları baş döndürür. Dikenleri can yakar ama renkleri şafak vaktindeki bulutlar gibi kat kat kırmızıdır; yanına muz yaprakları çok yakışır. Ne demişler; 'Derin avluda perdeler inmiş, insan uykuda; kırmızı güllerin altında yeşil muz yaprakları'."*

Haritanın üzerine böyle otuz kırk tane not düşmüştü. Kendi gözüyle gördüğü Yuzhou şehrini ona renkleriyle, kokularıyla, dokularıyla bir bir anlatmıştı; ona tamamen farklı bir dünya hediye etmişti. Sanki bir gün beş duyularını takas ettiklerinde, şehri yeniden tanıması için hazırlanmış bir rehber gibiydi.

He Simu parmaklarını haritanın üzerinde gezdirdi, hafifçe güldü: "Koskoca devlet sınavı ikincisi... Yeteneğini böyle işlere harcamaya utanmıyor musun?"

Jiang Ai ona, Duan Xu'nun Yuzhou'yu dev bir tabuta benzettiğini söylemişti. Ama o, bu tabutun içinden bir parça hayat koparıp ona sunmuştu.

He Simu'nun bakışları daldı, zihni haritayla birlikte uzaklara gitti. Dünyayı ilk kez hissettiği o anları hatırladı; Duan Xu'nun teninin sıcaklığını, nabzının atışını, nefesini ve üzerindeki o kokuyu... Her duyusunun başlangıcı ona çıkıyordu.

Bir de o masum, dertsiz görünen gülümsemesi; hastayken ter içindeki solgun yüzü; acıya direnirken kan çanağına dönen gözleri...

Bu kadar canlı anılar, zihninde ne kadar süre kalabilecekti?

Acaba o gün o gittikten sonra, çocuk gerçekten ağlamış mıydı?

— *Bana karşı... Gerçekten zerre kadar hissin yok mu?*

He Simu elini çenesine dayadı, haritayı yavaşça dürerken iç çekti: "Küçük Tilki..."

Neden benim için bu kadar uğraşırsın ki?

53. Bölüm: Güney Başkenti

Dördüncü ayın üçünde, ordu Güney Başkenti'ne (Nandu) girdi.

Duan Xu, ordu şehre varmadan üç gün önce onlara katılmıştı. O gün yaz başının o ilk şiddetli yağmuru yağıyordu; yol kenarındaki otlar gürleşmiş, çamura bulanmıştı. Elinde şemsiyesiyle yol kenarında bekliyordu. Qin Huanda'nın atının başında olduğu o devasa orduyu görünce şemsiyesini hafifçe kaldırdı.

Qin Huanda, gencin parlak ama içinde bir parça hüznü barındıran gözlerine baktı. Üzerinde tarif edilemez, kasvetli bir hava vardı. Ama bir göz kırpması süresinde Duan Xu yine o neşeli gülümsemesine büründü ve tüm o karanlık havayı dağıttı.

Selam verdi: "Komutan Qin, ben döndüm."

Qin Huanda ona soğuk bir bakış attı. Eğer Duan Xu'nun aile geçmişi bu kadar parlak, başarıları bu kadar büyük olmasaydı, askeri disiplini hiçe sayıp bu kadar uzun süre ortadan kaybolmasına asla müsaade edilmezdi. Bir şey demedi, sadece anladığını belirtircesine başını salladı. Yağmur dinerken Duan Xu şemsiyesini kapattı ve rahat adımlarla ordunun arkasına doğru yürüdü. O sırada Tabai ve Chengjie birliklerinden yükselen "Generalimiz döndü!" tezahüratlarını duydu Qin Huanda.

Tabai birliği zaten onundu ama Chengjie birliği de Duan Xu'nun elinde sadece iki üç ay kalmasına rağmen tamamen ona bağlanmış, ona sadık birer kul köle olmuşlardı.

Qin Huanda arkasına bir göz attı. Yardımcısı, "Bu General Duan..." diye başladı ama gerisini getirmede. Qin Huanda ne demek istediğini biliyordu.

Bu adam bir dahiydi ve günün birinde başlarına büyük bir dert açacaktı.

Meng Wan, Duan Xu'nun döndüğünü görünce sevinçten havalara uçtu ama hemen ardından gencin betinin benzinin

attığını, sanki ağır bir hastalıktan yeni kalkmış gibi göründüğünü fark etti. Aklına hemen hayaletlerin ruh emmesiyle ilgili anlatılan o korkunç hikayeler geldi ve içten içe endişelendi. Duan Xu bu kez "eski dostlarını" görmeye gittiğini söyleyerek bir ay boyunca kaybolmuştu; Meng Wan onun o Hayalet Onyedi'yi bulmaya gittiğini hissediyordu.

O Onyedi denilen hayalet çok kötü biri gibi görünmese de sonuçta tekinsiz bir varlıktı; ya Duan Xu'ya bir zarar verdiyse?

Tam Meng Wan ağzını açıp bir şey soracakken, Xue Chenying koşarak gelip Duan Xu'nun giysisinin ucuna yapıştı. Gözleri parlayarak başını kaldırdı: "Üçüncü Abi... Şey... Onyedi Abla nerede? Seninle gelmedi mi?"

Meng Wan çaktırmadan Duan Xu'nun tepkisini izlemeye başladı. Duan Xu bir an gözlerini indirdi, sonra tekrar bakışlarını kaldırıp gülümsedi. Yorgun görünüyordu ama yine de neşeliydi.

"O evine döndü," dedi kısaca. Çocuğun yanına çömeliip yanağını sıktı: "Ben de evime dönüyorum Chenying. Hadi, birlikte eve gidelim."

Meng Wan rahat bir nefes aldı ama Duan Xu'nun solgun yüzünü görünce yine de içi cız etti.

Güney Başkenti'nde ordunun karşılanma töreni muazzam bir görkemle yapıldı. Duan Xu, halkın alkışları ve müzik sesleri eşliğinde atını sürerken tüm şehir bayram yerine dönmüştü. Büyük Liang zengin ve huzurlu bir devlettir; Güney Başkenti ise bu devletin en müreffeh yeri idi. Her yer zarif oymalı binalar ve görkemli köşklerle doluydu; tam bir barış ve refah dönemi tablosuydu.

En azından ülkenin bu yarısı için öyleydi.

Duan Xu gözlerini hafifçe kıstı ama yine de yüzündeki o keyifli gülümsemeyi eksik etmedi.

Duan malikanesinin önünde atından inip dizginleri hizmetkâra verdiğinde, malikanenin o devasa kapısına ve iki yanındaki taş aslanlara baktı. "Üçüncü Efendi döndü!" seslerini duyduğunda, sekiz aydır uzak kaldığı bu yer ona bir ömür kadar yabancı geldi. Chenying sıkıca giysisine tutunmuştu; Duan Xu

ona bakıp sordu: "Yabancılık mı çektin, korktun mu?"

Chenying heyecanla ve ardı ardına başını salladı.

Çocuğun ensesini okşayıp gülümsedi: "Ben de öyleyim, bana da yabancı geliyor."

Duan Xu sözünü bitirir bitirmez içeriden tiz ve neşeli bir ses yükseldi: "Küçük Amca!"

On yaşlarında, koyu yeşil giysili bir çocuk kapıdan fırladı. Dik duruşlu, zeki bakışlı bu çocuk Duan Xu'ya çok benziyordu. Koşarak gelip Duan Xu'nun beline sarıldı: "Küçük Amca, sonunda döndün!"

Sesi o kadar gürdü ki çatıdaki serçeler havalandı.

Duan Xu kahkahayı bastı, çocuğu tek koluyla havaya kaldırıp döndürdü: "Epey ağırlaşmışsın bakıyorum!"

"Küçük Amca indir beni! Ben... Ben on yaşındayım artık! Kocaman adam oldum!" Çocuk utancından kızarak amcasının kucağında debeleniyordu. Duan Xu onu yere bıraktı ve arkadan yaklaşan kadına dönüp selam verdi: "Yenge, görüşmeyeli nasılsınız? Her şey yolunda mı?"

Kadın nazık ve zarif bir simaya sahipti; her hareketinden asil bir aileden geldiği belli oluyordu. Duan malikanesinin ölen büyük oğlunun eşiydi. Çocuğunu yanına çekip yumuşak bir sesle konuştu: "Her şey yolunda, sadece Yiqi sürekli seni sayıklıyordu. Boyu epey uzadı, artık büyüdüğünü iddia edip söz dinlemez oldu; başım dertte anlayacağın. Tam zamanında geldin, ona biraz disiplin vermek lazım."

Duan Xu'yu bir süre süzdükten sonra iç çekti: "Kayınbirader, epey zayıflamışsın. Bu sefer çok zorluk çektin herhalde."

"Danzhi ordusu sınırlarımıza dayandı, sınır boyundaki her asker zorluk çekiyor; benimki bir şey değil," dedi Duan Xu gülümseyerek. Yeğeni Yiqi'ye dönüp ekledi: "Madem büyüdüğünü söylüyorsun, benimle cepheye gelmek ister misin?"

"Kendi canını tehlikeye attığın yetmiyor, bir de yeğenini mi aklını çeceksin?" Bu ses vakur ve otoriterdi; yaşlılığın getirdiği o yorgun ama sert tınıyı taşıyordu.

Duan Xu başını kaldırdı. Kapıda, koyu mavi üzerine turna işlemeli bir cübbe içinde, zayıf ama dik durmaya çalışan orta yaşlı bir adam duruyordu. Hastalıklar yüzünden beli biraz bükülmüştü ama gözleri hâlâ çakmak çakmaktı. Sol yanında pembe elbiseli, kelebek desenli, on üç-on dört yaşlarında bir kız duruyordu. Kız, adamın koluna girmiş, parlayan gözleriyle sevinç içinde Duan Xu'ya bakıyordu.

Duan Xu gülümsedi ve derin bir saygıyla selam verdi: "Baba, oğlunuz hayırsızlık edip aylarca uzak kaldı. Sağlığınız sıhhatiniz yerinde mi?"

Duan Chengzhang, oğlunu uzun uzun süzdü. Gelini Duan Xu'nun yorgunluğunu görebiliyorsa, o hayli hayli görüyordu. Üç oğlundan geriye sadece bu kalmıştı ve o da cephelerde canını dişine takıyordu.

Sonunda iç çekerek, "Kapıda dikilmek de neyin nesi, içeri girin," dedi.

Duan Xu onayladı ve kalabalığın arasında eve girdi. Yengesi babasının koluna girince, o güzel çiçekler gibi görünen küçük kız kardeşi boшта kaldı ve Duan Xu'nun yanına gelip yürümeye başladı: "Üçüncü Abi, çok zayıflamışsın."

"Jingyuan, sen de epey kilo almışsın bakıyorum."

"..."

Duan Jingyuan tam öfkeyle yanaklarını şişirecekken, Duan Xu tam zamanında araya girdi: "Yeni elbisen güzelmiş; kumaşın parlaklığı harika, deseni de daha önce hiç görmemiştim."

Djingyuan'ın öfkesi anında uçup gitti. Kollarını açıp gururla elbisesini sergiledi: "Değil mi, değil mi? Sana bir şey diyeyim mi, tüm Güney Başkenti'nde bunun benzerini bulamazsın... Ama dur bir dakika, bunun yeni olduğunu nereden anladın?"

"Zaferle dönüyorum, beni karşılamaya geliyorsun; yeni elbise giymeyeceksin de ne yapacaksın?"

Duan Xu'nun bu küçük kız kardeşi süse püse çok düşküncü; dersleri pek iyi değildi ama parfüm yapımında, renk uyumunda ve kıyafet tasarımıyla üstüne yoktu. Duan Xu, bir gün savaşta ölse ve cenazesi eve dönse, kardeşinin mutlaka en güzel yas

elbiselerini dikeceğini ve cenazesindeki en şık kadın olacağını hayal edebiliyordu.

Eğer gerçekten o gün gelirse, o da gelir miydi?

Duan Xu bir an duraksadı, sonra başını sallayıp gülümsedi; He Simu ile ilgili düşünceleri kafasından kovdu.

Ailesiyle hasret giderip neşeyle yemek yedikten sonra, babası onu özel olarak çalışma odasına çağırdı.

Çalışma odasında sakinleştirici tütsülerin dumanı yükseliyordu. Babası hafifçe öksürünce Duan Xu sordu: "Baba, öksürüğün yine mi azdı?"

"Bu yaşlı vücut işte, bir iyi bir kötü," dedi Duan Chengzhang elini sallayarak. Masanın arkasındaki gül ağacı koltuğa oturdu ve yanındaki sandalyeyi işaret etti: "Otur bakalım."

Eskiden babası Duan Xu ile konuşurken onu hep ayakta tutardı; o odadaki diğer sandalyeler sanki süs niyetine oradaydı. Bu, babasının ona ilk kez "otur" deyişiydi.

Duan Xu hafifçe gülümsedi: "Yaralarım iyileşti, biraz ayakta durmaktan zarar gelmez."

Duan Chengzhang üstelemedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu: "Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Yüzünde pek bir sevinç yoktu; zafer kazanmış bir generalin babası gibi görünmüyordu.

Duan Xu kendinden emin bir şekilde cevapladı: "Tabai ve Chengjie birliklerinin komutanıyım; bu dönüşümde muhtemelen rütbem artacak, mevkim Komutan Qin'in hemen altında olacak..."

"Saçmalama!" Duan Chengzhang masaya vurdu ve tekrar öksürmeye başladı.

Bu tepki Duan Xu için beklenen bir şeydi. Sözüünü kesti, ellerini arkasında birleştirip babasının devam etmesini bekledi.

"Hâlâ orduda mı kalmak istiyorsun? Canını sokakta mı buldun? Güney Başkenti'nde, sarayda kalmalısın. Başvezir Du'nun sana ihtiyacı var. Senin için her şeyi hazırlamıştım ama sen araya başka işler sokup yoldan saptın; artık asıl yerine

dönme vaktin geldi."

Duan Chengzhang'ın sesi tartışmaya kapalıydı. Belki fazla sert davrandığını hissetmiş olacak ki, sesini biraz yumuşattı: "Askeri ve siyasi konularda yetenekli olduğun doğru; ileride sarayda Askeri İşler Sorumlusu olarak da aynı hizmeti verebilirsin."

Duan Xu bilekliğini ovuşturarak gülümsedi: "Peki baba, nasıl istersen."

Duan Chengzhang, oğlunun her zaman saygılı ve söz dinleyen biri olduğunu, hiçbir dediğine karşı gelmediğini ve verilen her işi başarıyla tamamladığını düşündü. İçi biraz rahatladı, sesi daha da yumuşadı: "Bu dönüşünde halletmemiz gereken çok önemli bir mesele daha var. Shunxi, bu yıl yirmi yaşına basıyorsun; artık evlenip barklanma, Duan ailesinin soyunu devam ettirme vaktin geldi."

"Duan ailesinin soyunu Yiqi devam ettirmiyor mu?"

"Yiqi başka, sen başkasın! Lafı karıştırma!"

Duan Xu gözlerini indirip dalgınca gülümsedi: "Güney Başkenti'ndeki asil kızları pek tanımıyorum. Sizce kiminle evlenmem uygun olur?"

Bu soru Duan Chengzhang'ın tam da duymak istediği şeydi. Duan Xu'ya raftaki üç ruloyu getirmesini söyledi ve anlatmaya başladı: "Bunlar Maliye Bakanı Wang'ın üçüncü kızı Suyi, Akademisyen Lu'nun beşinci kızı Changling ve Prens Xie'nin dördüncü kızı Qiuyan'ın portreleri ve doğum tarihleri. Bir bak bakalım, hangisi gözüne hitap edecek."

Duan Xu ruloları eline alıp gülümsedi: "Bakan Wang, Akademisyen Lu, Prens Xie."

Biri yetki sahibi, biri hükümdarın hocası, diğeri ise hanedan üyesi. Eğer Başvezir Du'nun evlenecek yaşta bir akrabası olsaydı, muhtemelen seçme hakkı bile olmazdı.

Duan ailesi köklü ve asil bir aile olsa da, büyük ve ortanca oğulların ölümü, babasının da hastalık yüzünden emekli olmasıyla nüfuzunu kaybetmeye başlamıştı. Şimdi Duan Xu sayesinde aile tekrar parlıyordu ve babası bu fırsatı kaçırmayıp yerlerini sağlamlaştırmak istiyordu; her şeyi çoktan planlamıştı.

Duan Xu, babasının onun için seçtiği eş adaylarına bakmak için acele etmedi. Ruloları elinde çevirirken babasına döndü ve aniden çok samimi bir tonla sordu: "Baba, duydum ki eskiden yanınızda sizinle birlikte büyüyen, çocukluk aşkınız olan bir kız varmış. Sonra siz annemle evlenince o buralardan ayrılmış."

Duan Chengzhang donup kaldı; oğlunun böyle eski bir meseleyi açacağını hiç beklememişti.

Bir an duraksadıktan sonra Duan Xu devam etti: "Yine duydum ki, annemin de sizden önce bir nişanlısı varmış. Ama o adam bir isyan meselesine karıştığı için idam edilmiş; yıllar sonra siz davayı tekrar incelemiştiniz ve adamın suçsuz olduğu ortaya çıkmış."

Duan Chengzhang kaşlarını çattı: "Ne demek istiyorsun?"

"Baba, gönül işlerinde pek tecrübem yok. Benden evlenmemi istiyorsunuz, ben de size danışmak istedim. O çocukluk aşkınızın yüzünü hâlâ hatırlıyor musunuz? Annemle evlendiğiniz için hiç pişmanlık duydunuz mu?"

Güney Başkenti'ndeki herkes Duan efendisinin eşinden başka kimsesi olmadığını, birbirlerine saygı ve sadakatle bağlı örnek bir çift olduklarını söylerdi.

Ama Duan Xu çok iyi biliyordu; küçüklüğünden beri görmüştü ki, anne ve babası birbirlerini hiçbir zaman sevmemişlerdi.

54. Bölüm: Anne

Duan Chengzhang'ın çehresine hüznü bir gölge çökmüş, bu hüzne hafif bir mahcubiyet de karışmıştı; lakin Duan Xu'nun ona bakışları fazlasıyla berrak ve içtendi. Yaşlı adam, bu çocuğun nihayetinde hâlâ genç olduğunu, dünyanın bin bir hâlini görmemiş biri için böyle bir merakın gayet doğal sayılacağını düşündü. Derin bir iç çektikten sonra, "O meselelerin üzerinden çok uzun yıllar geçti," dedi. "Artık pek bir şey hatırlamıyorum."

Zihninde sadece hayal meyal güzel bir silüet kalmıştı; o kızın saçlarının arasına bir şeftali dalı iliştiirdiği an... Kızın ne dediği, nasıl güldüğü ise hafızasının sisli perdeleri ardında kaybolup gitmişti.

"O gittikten sonra üzüldünüz mü? Onu sık sık özler misiniz?"

"Gençlikte insanın kalbi saf oluyor; üzüntü elbet ara sıra yoklardı ama zaman geçtikçe insan geride bırakmayı öğreniyor. Bu hayatta evlat sevgisinden ya da gönül işlerinden çok daha mühim meseleler var. Kimse bir başkası olmadan yaşayamaz değil, kimse kimse için vazgeçilmez de değil. Bunları ileride sen de anlayacaksın." Duan Chengzhang bir an sustu ve sordu: "Sevdiğin bir kız mı var?"

"Evet." Duan Xu gözlerini yere indirdi.

"Halktan biri mi?"

"Öyle."

"İleride yanına cariye olarak alabilirsin, buna engel yok."

Duan Xu aniden gülümseyerek başını iki yana salladı. "Peki baba, senin o sevdiğin kız neden benim küçük annem olmadı?"

Bazı insanlar alçalmayı kabul etmezdi; üstelik insan birini gerçekten seviyorsa, onun boyun eğmesine nasıl razı gelebilirdi ki?

Duan Xu bu konuyu daha fazla uzatmadı ve sözü tekrar devlet işlerine getirdi. Duan Chengzhang birkaç talimat verdikten sonra

bir şey hatırlamış gibi kaşlarını çattı. "Başkente bu dönüşünde üzerinde sayısız göz olacak, sakın ola temkinli davranmayı elden bırakma. Bilhassa Fang Xianye karşısında... O herif şu an Nandu edebiyat dünyasının önderi sayılıyor; o hiçbir şeye boyun eğmeyen denetleme kurulu üyeleri bile onun yazılarına, şiirlerine bayılıyor. Onunla karşı karşıya gelmekten kaçınmalısın."

Duan Xu başıyla onayladı. Babasının ifadesini süzerek sordu: "Baba, Fang Xianye ile ailemiz arasında bir husumet mi var?"

Duan Chengzhang bakışlarını kararttı. "Sözümü dinle yeter, gerisini kurcalama."

Duan Xu itaatkâr bir tavırla üstelemedi. İkili bir süre daha havadan sudan konuştuktan sonra Duan Chengzhang onun gidip dinlenmesini istedi. Duan Xu çalışma odasından çıktığında, kapının hemen yanına sinmiş Duan Jingyuan'ı gördü. Kapıyı usulca kapatıp kollarını kavuşturarak gülümsedi. "Yine mi babamla konuşmalarımızı dinliyordun?"

Duan Jingyuan odaya doğru bir göz attıktan sonra Duan Xu'nun kolundan tutup onu kenara çekti. "Şu Fang Xianye denilen adam, seni şikâyet edip sınır boylarına sürülmene sebep olan herif değil mi? Sürekli seninle uğraşıyor gibi görünüyor, gerçekten bizim aileyle bir alıp veremediği mi var?"

Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra meseleyi geçiştirircesine konuştu: "Bir düşmanının olması normal değil mi? Bugünlerde kimin kiminle davası yok ki? Benim bile seninle devam var."

Duan Jingyuan gözlerini fal taşı gibi açarak şaşkınlıkla sordu: "Bizim aramızda ne davası olabilir mi?"

"Küçükken osmanthus keklerini gizlice yiyip suçu benim üzerime atmıştın. Bir de sürekli Daizhou'daki hâlimin şimdikinden daha iyi olduğunu söyleyip duruyorsun."

Duan Jingyuan bir an söyleyecek söz bulamadı. Öfkeyle, "Sen de amma kinciymişsin! Kaç yıl önceki mesele o?" dedi.

"Sen de biliyorsun ki sekiz yaşındayken Daizhou'da sadece üç ay kaldın ama hâlâ bugün olmuş o günleri dilinden düşürmüyorsun." Duan Xu hızla karşılık verdi.

Duan Jingyuan bir "hıh" çekerek, "O zamanlar o kadar nazik

ve terbiyeli olan Üçüncü Ağabeyimin, bugün böyle hazırcevap ve sivri dilli birine dönüşeceğini kim bilebilirdi? Yine de söyleyeceğim, hatta yüz kere daha söyleyeceğim: Üçüncü Ağabey, sen gerçekten çok bozuldun!" dedi.

Duan Xu sadece gülümsedi, cevap vermedi.

Bu nesilden geriye sadece kendisi ve Duan Jingyuan kaldığı için mi bilinmez, kız kardeşi ona çok yakındı. Duan Xu Nandu'dan ayrıldığında o henüz çok küçüktü, ağabeyine dair pek bir anısı yoktu. Daha sonra büyükannesini ziyaret etmek için Daizhou'ya gittiğinde, döndükten sonra sürekli Üçüncü Ağabeyini anlatıp durmuştu. Onun dünyanın en iyi erkeği olduğunu, ileride evlenirse ancak onun gibi biriyle evleneceğini söyleyip duruyordu.

Duan Xu Nandu'ya döndükten sonra, kızın bu güzel hayallerini yıkmak için epey uğraşmış; "Üçüncü Ağabeyim gibi biriyle evleneceğim" sözünü, "Üçüncü Ağabeyim tam bir yalancı" cümlesine dönüştürmeyi başarmıştı. Kız kardeşi her gün onunla ağız kavgası etse de dışarıya karşı onu canla başla savunur, kimsenin ağabeyi hakkında tek bir kötü söz söylemesine izin vermezdi.

Duan Jingyuan, Duan Xu'nun elindeki parşömen tomarına bakarak, "Üçüncü Ağabey, gerçekten evlenecek misin?" diye sordu.

Duan Xu'nun bakışları da parşömene kaydı. "Belki de," dedi.

"Öyle ya, sen babamın sözünden hiç çıkmazsın. Kraliyet sınavlarına gir dedi girdin, saray danışmanı ol dedi oldun, şimdi de askeri görevini bırakıp dönmeni istedi ona da tamam dedin. Evlilik meselesi... Babam kimi seçerse ona da mı 'evet' diyeceksin? Bu insanın hayatındaki en büyük karar!" Duan Jingyuan dırdır ederek konuşurken bakışları uzaktaki bir ahşap çatıya takıldı. "Aslında bu işlerle annemin ilgilenmesi gerekirdi ama..."

Duan Xu eve döneli saatler olmuştu lakin annesi hâlâ ortalıkta görünmemişti. Duan Jingyuan ağzından kaçıracağı sözün farkına varıp aceleyle açıklamaya çalıştı: "Annem et yememeye o kadar

alıştı ki, yemek kokusuna dayanamadığı için bizimle sofraya oturmadı. Senin öğleden sonra geleceğini sanıyordu, bu yüzden bütün sabah kendini odaya kapatıp dua okudu, kimsenin onu rahatsız etmesini istemedi..."

Duan Xu'nun ifadesi değişmedi, rahat bir tavırla, "Jingyuan, neden korkuyorsun?" diye sordu.

Duan Jingyuan içinden, "Neden korkacağım, seninle annemin arasının hep soğuk olmasından ve aranızda yeni bir kırgınlık doğmasından korkuyorum işte," diye geçirdi.

Duan Xu onun endişesini anlamış gibi açık yüreklilikle, "Ben de tam dua odasına gidip annemi ziyaret etmeye hazırlanıyordum, merak etme," dedi.

Elindeki tabloyu Jingyuan'a uzatıp önce onun bir bakmasını istedi. Ardından Chenying'i çağırıp arka bahçedeki dua odasında annesini görmeye giderken kendisine eşlik etmesini söyledi.

Az önce ailesine bu manevi kardeşini tanıtmış ve Chenying'in artık bu konakta yaşayacağını açıklamıştı. Daha önce yanında kimsenin dolaşmasından hoşlanmadığı ve tek bir hizmetkârı bile olmadığı için, Chenying'i yanından ayırmayacağını söylemesi aileyi biraz şaşırtmıştı.

En çok büyük yengesi sevinmişti. Evde nüfusun az olduğunu, oğlu Yiqi'nin tek başına ders çalışırken sıkıldığını, Chenying'in gelmesinin ona iyi bir yoldaş olacağını söylemişti. Yiqi ise küçük amcası Chenying'i kardeş olarak kabul ettiğine göre, kendisinin de ona "amca" mı demesi gerektiğini sorup durmuştu. Fakat Chenying, Duan Yiqi'den birkaç yaş küçüktü; Yiqi doğal olarak buna yanaşmamış, bir süre tartıştıktan sonra ona doğrudan isimyle hitap etme konusunda anlaşmışlardı.

Duan Jingyuan, Chenying'i uzun uzun süzdükten sonra ağabeyine dürüstçe, "Üçüncü Ağabey, bu manevi kardeşin biraz köylü kılıklı," demişti.

Bir an duraksadıktan sonra kendine güvenen bir tavırla eklemişti: "Onu benim ellerime bırak, bir yıla kalmaz onu gerçek bir Nandu beyefendisine dönüştüreyim."

Duan Xu elini sallayarak, "O ileride benimle savaş meydanına

dönecek, sakın onu şu Nandu'daki züppelere benzetme," dedi.

Bu söz, Duan Jingyuan'dan okkalı bir göz devirme kazandırdı ona.

Belki de babasının dikkatini çeken şey, onun bu "savaş meydanı" sözü olmuştu; bu yüzden aceleyle onunla konuşup savaşma fikrini kafasından söküp atmak istemişti.

Chenying'in sesi Duan Xu'yu düşüncelerinden kopardı. Başını kaldırdığında Chenying'in koşa koşa yanına geldiğini gördü. Çocuk heyecanla başını kaldırıp, "Üçüncü Ağabey, beni çağırmışsın," dedi.

Artık "Üçüncü Ağabey" hitabını, tıpkı eskiden sürekli "Küçük Hanım" deyişi gibi iyice benimsemişti.

Duan Xu hafifçe gülümseyip Chenying'in başını okşadı. "Birazdan annemi ziyarete gideceğiz. O sessizliği sever, fazla konuşmasan yeter," dedi.

Chenying onaylarcasına başını salladı.

Duan Xu, Chenying'in elinden tutup bahçedeki uzun koridordan geçerek, beyaz nilüferlerle bezeli bir havuzun kıyısındaki huzurlu dua odasının önüne geldi. İçeriden hayal meyal dua sesleri geliyordu. Duan Xu derin bir nefes alıp kapıyı doğrudan iterek açtı. İçerideki kadın huzursuzca arkasına dönüp, "Kim o..." diye çıktı.

Gelenin o olduğunu görünce kadın bir an donakaldı, oturduğu minderden kalkarak, "Xu'er," dedi.

Kadın kırklı yaşlarındaydı; şakaklarına ve göz uçlarına zamanın izleri sinmişti. Üzerinde sade, koyu mavi bir giysi ve saçında abanoz bir toka vardı. Bu yalın hâli bile onun duru güzelliğini ve ruhundaki asil, vakur duruşu gizleyemiyordu.

O, Büyük Prenses'in kızı, imparatorun kuzeni, Liang Hanedanlığı'nın asilzadesi Xihe Kontesi'ydi. Aynı zamanda babasının eşi, kendi annesiydi.

Duan Xu, uzaklardan evine dönen her çocuk gibi aydınlık bir gülümsemeyle, içtenlikle seslendi: "Anne, ben döndüm. Duyduğuma göre bu duayı bitirmeden çıkmamışsınız, kimse de

sizi rahatsız etmeye cesaret edememiş. Sizi çok özlediğim için dayanamayıp geldim."

Kadın biraz huzursuz görünüyordu, alçak sesle, "En erken bugün öğleden sonra geleceğini duymuştum, o yüzden ben... Çabuk, otur şöyle," dedi.

Duan Xu annesinin sözüne uyup yandaki sandalyeye oturdu. Annesi de minderinden, tütsülüğünden ve Buda heykelinden uzaklaşıp bir masanın ardına, Duan Xu'nun yanına yerleşti.

Bakışları Chenying'e takılınca Duan Xu annesine açıkladı: "Bu, savaş meydanında yanıma aldığım manevi kardeşim Xue Chenying. Anne ve babasını erkenden kaybetmiş, ablasının ise orduda büyük hizmetleri dokundu. Ablasının emaneti olarak ona ben bakıyorum. Chenying, gel annemi selamla."

Chenying usulünce yaklaşıp yere diz çöktü. "Saygılarımı sunarım, Bayan Duan."

Bayan Duan hemen eğilip çocuğu tuttu, yumuşak bir sesle, "Böyle büyük bir törene gerek yok, yolunun Duan ailesine düşmesi bir nasipmiş. Buda merhametlidir, artık burası senin de evin sayılır," dedi.

Chenying'in gözleri biraz buğulandı; boğuk bir sesle onaylayıp ayağa kalktı. İçinden Bayan Duan'ın ne kadar nazik ve şefkatli, eşi benzeri bulunmaz bir insan olduğunu geçirdi. Bayan Duan mendiliyle Chenying'in gözlerini sildi; o sırada bakışlarını Duan Xu'ya çevirdiğinde, oğlunun da az önce Chenying'in gözyaşlarını silişini izlediğini fark etti. Göz göze geldiklerinde Duan Xu'nun yüzünde yine o gülümseme belirdi.

Bayan Duan, Duan Xu'yu dikkatle süzerek sordu: "Savaşta olduğun bunca zaman... Hiç yaralandın mı?"

"Ufak tefek yaralar aldım ama herhalde annemin her gün benim için ettiği dualar sayesinde hepsini kazasız belasız atlattım, şerri hayra çevirdik."

Bayan Duan başıyla onayladı. Eli hâlâ Chenying'in elini tutuyor, sanki içindeki gerginliği dindirmek için bu yabancı çocuğun desteğine ihtiyaç duyuyormuş gibi farkında olmadan elini okşuyordu. Güneş ışığı pencereden süzülüp aralarındaki

masaya vuruyor, sunulan t  ts  den ince beyaz dumanlar y  kseliyordu; ortam bir an i  in derin bir sessizli  e b  r  nd  .

Duan Xu bir s  re sustuktan sonra aniden g  ld  . Saf ve masum bir tavırla, "Anne, neden beni her g  rd    nde b  yle   kekingen davranıyorsun? Jingyuan neredeyse aramızda bir husumet oldu  unu sanacak," dedi.

Bayan Duan duraksadı; biraz tela  la g  zlerini ka  ırıp sonra tekrar kaldırdı, teredd  tle konu  tu: "Sadece... Bunca yıl senin i  in hi  bir   ey yapamamı   olmanın mahcubiyetini ya  ıyorum. Ne de olsa... Bana en   ok ihtiya   duydu  un zamanlarda yanında olamadım."

S  zleri imalıydı; sanki o kayıp yedi yılı kastediyordu.

"Anne, fazla d    n  yorsun. O mesele y  z  nden size kar  ı i  imde en ufak bir kırgınlık yok."

"İ  te bana kar  ı bir kırgınlık beslemedi  in i  in i  im daha   ok sızlıyor, y  z  ne bakacak y  z  m kalmıyor." Bayan Duan derin bir i     ekti. Bir s  re d    nd  kten sonra, "Birka   g  n sonra   ehir dı  ındaki Jin'an Tapına  ı'na dua etmeye gidece  im, benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

Duan Xu rahat bir tavırla cevap verdi: "Anne, biliyorsun ki ben b  yle yerleri pek sevmem. Kalbimde o inan   yokken kutsal topraklara girmemem daha do  ru olur. Her zamanki gibi Jingyuan size e  lik etsin; hem onun yanınızda olmasından da   ok ho  lanıyorsunuz, de  il mi?"

Teklifi reddedilmesine ra  men Bayan Duan sanki   zerinden b  y  k bir y  k kalkmı   gibi g  r  nd  . Konu  acak konu bulmak istercesine, "Jingyuan o kadar hareketli bir   ocuk olmasına ra  men nasıl olup da huzurla ibadet edebiliyor   a  ıyorum; herhalde ger  ekten Buda ile arasında bir ba   var," dedi.

Duan Xu kendini tutamayıp birkaçı kez hafif  e g  ld  . Bayan Duan anlam veremeyen bir ifadeyle ona bakınca a  ıkladı: "Kız karde  imin Buda ile bir ba  ı oldu  undan de  il; o sadece sizi   ok sevdi  i i  in, sizin ilginizi ve yakınlı  ınızı kazanmak istiyor. Siz hep dua odasında oldu  unuz i  in, o da sizinle vakit ge  irebilmek adına s  rekli buraya gelip gidiyor. Bunca yılın sonunda ancak

sizinle bu kadar yakınlaşabildi."

Bayan Duan biraz mahcup oldu. Duan Xu ardından şaka yapar gibi ekledi: "Ben küçükken çok inatçıydım, dua odasına hiç uğramazdım. Hep bir gün sizin bu odadan çıkıp yanıma geleceğinizi hayal ederdim. Kim bilir, belki de siz gelmeden ben gitmek zorunda kaldım."

"Xu'er... Ben... Ben sadece..."

"Annemin dua etmesi elbette tüm ailenin huzuru içindir. Küçükken akıl edemiyordum ama artık anlıyorum."

Duan Xu, Bayan Duan'ın açıklama yapmasını beklemeden onun yerine çoktan nazikçe bir bahane bulmuştu bile. Bayan Duan donakaldı, elindeki tespihi sıktı, ifadesi daha da kederlendi.

Duan Xu, Chenying'in elinden tutup dua odasından çıktı. Köşeyi döndükten sonra adımlarını durdurdu. Chenying endişeyle ona bakıyordu; Duan Xu Ağabeyinin yüzünde hâlâ ağır bir hastalıktan yeni kalkmışçasına bir yorgunluk vardı, ifadesi donuktu. Üzerindeki koyu mavi giysilerle sessiz ve gizemli görünüyordu.

Duan Xu aniden dönüp çocuğun yanağını sıktı ve gülümsedi: "Küçükken hep, az önce senin gözyaşlarını sildiği gibi benimkileri de silmesini isterdim. Ama iyice düşününce, onun önünde hiç ağlamadığımı fark ettim. Hatta daha da derin düşününce; geçmişimi ne kadar kurcalarsam kurcalayayım, kendimi bildim bileli onlara en çok ne zaman ihtiyaç duyduğumu bir türlü bulamıyorum."

Chenying'in kafası karışmıştı. Duan Xu'nun elini sallayarak sordu: "Sana kötü mü davrandılar? Onlardan nefret mi ediyorsun?"

Duan Xu başını iki yana salladı. Chenying'e bakarak, "Onlardan nefret etmiyorum," dedi. "Aslında onları çok iyi anlıyorum, belki hâlâ seviyorumdur da."

Sadece, bugün gelinen noktada, artık onlara ne ihtiyacı kalmıştı ne de onlardan bir beklentisi.

55. Bölüm: Yağmurdan Kaçış

Duan Xu kendini bildi bileli annesi, o dua odasındaki zayıf silüetti; ömrü dualar, ahşap balık tokmağı ve tütsü külleriyle geçiyordu. Duyduğuna göre annesi eskiden de inançlıymış ama hiçbir zaman bu kadar tutkulu ve kendini adayan biri olmamış. Ne olduysa o üç yaşındayken başlamış, annesi neredeyse tüm varlığını Budizm'e adamıştı. Daha sonra annesinin eskiden bir nişanlısı olduğunu öğrendiğinde, o yılların tam da babasının eski davaları yeniden açıp annesinin eski nişanlısının itibarını iade ettiği döneme denk geldiğini fark etmişti.

Bu dünyada yaşıyordu, bir kocası ve çocukları vardı ama aslında bir başkasının dul eşi gibiydi. O kadar içtenlikle ediş gerçekten ailenin huzuru için miydi, yoksa haksız yere ölen o sevgilisi için mi?

Bunu öğrendiğinde her şeyi anlamıştı. Eskiden annesinin mizacının soğuk olduğunu, sevgi beslemeyi bilmediğini düşünürdü. Oysa biliyordu; kalbinde ateşli ve derin bir sevgi vardı, sadece bu sevgiyi ona vermemişti. Gençlik yıllarındaki o aşk, sanki tüm hayat enerjisini yakıp kül etmişti; artık başkasına verecek zerre kadar mecali kalmamıştı. Bu dünyada yaptığı her şey, sadece o kişiyi özlemeye devam edebilmek için kimsenin kendisini rahatsız etmemesini sağlamak adına uydurulmuş kurallara ve usullere uygun bir kılıftı.

Ona karşı mahcup olduğunu söylüyordu; Duan Xu buna inanıyordu ama bu mahcubiyetin samimiyetine inanmıyordu. Annesinin mahcubiyeti, ondan kaçmak, ondan uzaklaşmak, Buda'nın huzurunda onun için dua edip onu arkasında bırakmak demekti.

Bu, hiçbir şeyi değiştirmeye niyeti olmayan, sonsuza dek hayal kırıklığına uğratmaya devam edecek türden bir mahcubiyetti.

Babası ve annesi... Biri ona karşı fazla sertti, diğeri ise fazla

nazikti; biri aşkı zerre önemsemiyordu, diğeri ise aşkı hayatının merkezi yapmıştı. Bunun normal olmadığını hissediyordu ama normal bir aşkın nasıl olması gerektiğini de bilmiyordu. Öyle ki, şimdi birine âşık olduğunda onlardan ne bir teselli ne de bir yardım alabiliyordu.

Chenying yanında kara kara düşünerek bir süre yürüdükten sonra alçak sesle, "Keşke Küçük Hanım burada olsaydı," dedi.

"Neden?" diye sordu Duan Xu gülümseyerek.

Chenying ciddi bir tavırla, "O kesinlikle seni çok güzel teselli ederdi, o zaman bu kadar üzülmezdin," dedi.

Duan Xu gözlerini yere indirdi. Hâlâ gülümsüyordu, usulca konuştu: "Önemli değil, zaten o kadar da üzgün değilim."

Yine de onun burada olmasını dilerdi.

Tıpkı küçükken o inatçı çocuk hâliyle, annesinin kendi rızasıyla dua odasından çıkıp gelmesini dilediği gibi.

Birkaç gün sonra Duan Xu, annesini ve Duan Jingyuan'ı şehir dışındaki Jin'an Tapınağı'na götürdü. Duan Jingyuan nazlanmayı iyi biliyordu; annesine sokulup onunla aynı tahtirevana bindi. Duan Xu atıyla tahtirevanın yanında giderken, penceredeki perdenin aralandığını gördü. Duan Jingyuan neşeli bir gülümsemeyle pencereye dayanmış, "Üçüncü Ağabey," diyordu. "Bence babamın senin için seçtiği kızların hiçbiri pek güzel değil; benim o dahi ve yakışıklı ağabeyime yakışmazlar. Bugün tapınakta senin için bir kismet dilesem mi? Nasıl bir kız istersin?"

Duan Jingyuan ağzıyla ağabeyinin bozulduğunu söylese de, içten içe onun tüm Nandu'nun, belki de tüm dünyanın en yakışıklı erkeği olduğunu; hem kalemi hem kılıcı ustalıkla kullandığını düşünüyordu. Beyaz atı ve altın eyeriyle o genç yiğit sokaktan geçtiğinde, sayısız genç kızın gizli gizli ona bakmasına sebep oluyordu.

Bu kez sınırdan döndüğünde ağabeyi daha da olgunlaşmıştı; evlilik çağındaki arkadaşları arasında şöhreti, bir zamanlar herkesin gözdesi olan Fang Xianye'yi bile geride bırakmış, en ideal eş adayı haline gelmişti.

Ağabeyi ona baktı; rüzgâr, saçındaki koyu yeşil bandajı

uçuşturuyordu. Duan Jingyuan bir an için ağabeyinin bakışlarında tarif edilemez bir hüznü yakaladı. Lakin Duan Xu hemen eski gülümsemesine büründü, eğilip ona yaklaşmasını işaret etti. Duan Jingyuan kulağını uzattığında ağabeyinin sesini duydu: "Ben, bu dünyada olmayan bir kızı seviyorum."

"..."

Duan Jingyuan, "Tamam anladım," dedi. "Birazdan gidip Buda'ya yalvaracağım, Ay Perisi Chang'e'yi yeryüzüne indirip seni bulmasını isteyeceğim."

Duan Xu kahkahalarla gülmeye başladı. "Olur, olur! Buda merhametlidir, belki gerçekten sesini duyar."

Annesini ve Duan Jingyuan'ı Jin'an Tapınağı'nın önüne kadar götürdü, annesinin tahtırevandan inmesine yardım etti. Jingyuan aşağı atladı ve defalarca içeri gelip gelmeyeceğini sordu. Duan Xu, daha önceki her seferinde olduğu gibi içeri girmeyeceğini teyit etti. Hizmetkârların ve Jingyuan'ın annesine eşlik ederek basamakları tırmanışını, o parlak sarı renkli büyük tapınak salonuna doğru gidişlerini izledi.

Gelip geçen inananlar yanından süzülüp gidiyordu. Duan Xu ellerini arkasında kavuşturmuş, sabah güneşinin altında yükselen o görkemli ve vakur tapınağa bakıyordu. Uzaklardan çan sesleri geliyor, güneş ışığı tütsülüklerin üzerinde göz alıcı yansımalar yapıyordu; havada yoğun bir tütsü kokusu vardı.

Sanki buraya gelen herkesin dilekleri o tütsülüklerde, o büyük salonda ince beyaz bir dumana dönüşüyor; süzüle süzüle göklere, o merhametli ilahın huzuruna ulaşip onun tarafından dinleniyor ve korunuyordu.

Küçükken de bu tapınakları sevmezdi; belki de Buda merhametliyse annesini ona geri vermesi gerektiğini düşündüğü içindi. Lakin bu dünyada insanların dilekleri zaten birbiriyle çatışırdı; birininki kabul olsa diğerkinki yarım kalırdı. İlahlar da muhtemelen zorlanıyor olmalıydı ki, annesinin dileğini kabul edip ona da tanrıya ve Buda'ya inanmayan bir mizaç bahşetmişlerdi.

Buda merhametlidir.

Duan Jingyuan ona bu sözleri söylediğinde, bir an için Buda'nın gerçekten yol gösterip gösteremeyeceğini düşündü.

Sonra fark etti ki, bu uzun mücadelesinde bir anlığına boyun eğme düşüncesine kapılmış, bir zamanlar reddettiği ilahların önünde diz çökmeye yaklaşmıştı. Sadece, başı belli sonu belirsiz bu aşkı çok uzun süredir askıda kaldığı için; ne bu hikâyeye son noktayı koyabiliyor ne de yeni kelimelerle bir son yazabiliyordu.

Bunu kim anlardı bilmiyordu, belki ilahlar anlardı.

Duan Xu olduğu yerde bir süre düşündü ve Buda hakkındaki kısıtlı bilgisiyle mırıldandı: "Buda'nın ya da keşişlerin eşi olduğunu hiç duymadım, herhalde onlar da bu işlerden anlamazlar."

Bunu söyleyip güldü, atına bindi ve uzaklaştı.

Bugün hava zaten bulutluydu, yağmur yağacak gibiydi. Uzun süre bekledikten sonra nihayet öğle vaktinde boşaldı; ince yağmur damlaları sanki gökle yeri birbirine bağlıyordu. Bu kadar şiddetli yağmurda şemsiye olsa bile ıslanmamak imkânsızdı. Duan Jingyuan kucağında bir kucak dolusu gardenya çiçeğiyle, hizmetçilerini yanına alıp aceleyle tapınağın bir yan salonunun saçağının altına sığındı.

Hizmetçi kız bir yandan üzerindeki su damlalarını silkeliyor, bir yandan da söyleniyordu: "Gerçekten yaz geldi, bugünlerde sürekli yağmur yağıyor. Küçük Hanım, sadece çiçek toplayacağım diye ıslanıp şifayı kapmanıza hiç değmezdi."

Duan Jingyuan gözlerini belerterek, "Tü tü tü! Ağzından hayırlı bir şey çıksın be!" dedi.

Sözü biter bitmez, görüş alanına mavi bir siluet girdi; zayıf, nazik görümlü genç bir adam hizmetkârıyla birlikte yağmurdan kaçmak için aynı saçağın altına gelmişti.

Duan Jingyuan adamı süzdü; kıyafetleri pahalıydı, beyaz yeşimden bir tacı, altın işlemeli bir saç bandı vardı. Lacivert giysisinin üzerindeki geyik motifleri, onun bir memur ailesinden geldiğini açıkça gösteriyordu. Yüz hatları derin ve zarifti; bakışları Üçüncü Ağabeyine biraz benziyordu. Lakin verdikleri his tamamen farklıydı; biri hareketli, diğeri ise durgundu. Bu

adamın üzerinde, uzak dağlardaki sisler gibi tamamen huzurlu ve vakur bir hava vardı.

İçinde bir sempati uyandı ve açık yüreklilikle sordu: "Bağışlayın efendi, hangi ailenin oğlusunuz?"

Adam ona doğru döndü; sanki onu tanıyor gibiydi, selam vererek cevapladı: "Bayan Duan, saygılar sunarım. Ben fakir bir aileden geliyorum, soylu bir hanedanın oğlu değilim. Adım Fang Ji, lakabım Xianye."

Duan Jingyuan'ın göz kapakları seğirdi, şaşkınlıkla, "Fang Xianye mi?" dedi.

Babasıyla ve Üçüncü Ağabeyiyle sürekli uğraşan o Fang Xianye bu muydu?

Daha önce soylu kadınlar sürekli ondan bahsetmiş ya da gizli gizli onu işaret edip göstermişlerdi. Lakin bu adam ağabeyinin başına o kadar dert açtığı için, ona zerre kadar ilgi göstermemiş, bu yüzden bugün ilk bakışta tanıyamamıştı.

Duan Jingyuan'ın içindeki o az önceki sempati bir anda kül olup gitti.

Duan Jingyuan'ın değişen ruh halini sezmiş gibi Fang Xianye doğruldu ve ona meraklı bir bakış attı. Duan Jingyuan baştan savma bir tavırla, "Demek Fang Efendi sizsiniz. Duyduğuma göre Nandu'nun en büyük dehasıymışsınız, dünyadaki güzel yazıların yarısı sizin kaleminizden çıkarmış; isminizi çok duydum," dedi.

Fang Xianye gülümseyerek alçakgönüllülükle başını salladı: "Bayan Duan teveccüh buyurmuşlar. Yazılar tüm dünyayı hayran bıraksa da, kâğıt üzerindeki feryatlardan öteye geçmez."

Duan Jingyuan donakaldı.

Uzak hatıraların derinliklerinde, yıllar önce büyükannesini ziyaret etmek için Daizhou'daki eski eve gittiği o yaz gününde, Üçüncü Ağabeyinin yazdığı yazıların dünyanın en iyisi olduğunu söylemişti. O zamanlar ağabeyi güneş ışığına bürünmüştü; yüzü artık net hatırlanmıyordu ama elindeki kâğıdı geri alırken üzerinde orkide kokusu vardı ve gülümseyerek usulca şöyle demişti: "Yazılar tüm dünyayı hayran bıraksa da, kâğıt üzerindeki feryatlardan öteye geçmez."

Birden öfkelen di ve ağzından kaçı rıverdi: "Neden benim ağabeyim gibi konuşuyorsun?"

O nazik ve vakur adam, bu sebepsiz suçlama karş ısında bir an duraksadı; kız ın ne demek istediğini yavaş yavaş anlayınca hafifçe gülümseyip alçak sesle, "Hafızanız gerçekten çok iyiymiş," dedi.

"Ne dediniz?" Duan Jingyuan tam duyamamış tı.

"Hiç. Duan Generali soylu bir aileden geliyor, elbette ben onunla aş ık atamam."

Fang Xianye son derece mütevaz ı davran ıyordu; bu durum Duan Jingyuan'a az önceki tavrının biraz aş ır ı oldu ğ unu hissettirdi. İç inden, "Bu Fang Efendi de ne kadar ikiyüzlüymüş ," diye geçirip baş ını baş ka yöne çevirdi. Saç akların dış ındaki ş iddetli yağ mura bakarken, yağ murun neden hâlâ dinmediğine, neden kendisini bu herifle burada beklemek zorunda bıraktığı na sinirlendi.

Yanındaki adam hafifçe güldü ve hizmetkâr ına seslendi: "Hezhi, gidelim."

On dört-on beş yaş larındaki hizmetkâr ş aş kınlıkla, "Efendim, yağ mur o kadar ş iddetli ki dış arı çıksak ş emsiye olsa bile ıslan ır ız, kald ı ki yanımızda ş emsiye de yok," dedi.

"Biliyorum, bu kadar karanlık bir havada çıkarken ş emsiye almayı nasıl unuttun?" Fang Xianye hizmetkâr ını hafifçe azarlayarak yağ mura doğru adım atmaya yeltendi.

Duan Jingyuan, adamın kendisinin hoşnutsuzlu ğ unu fark edip bilerek gitmek istediğini düş ündü. Her ne kadar onunla aynı saç a ğ ın altında olmak kendisini huzursuz etse de, bu kadar ş iddetli yağ murda yürümesine izin vermek de yakış ık almazdı.

Hemen onu tuttu. "Fang Efendi, gitmenize gerek yok..."

Fang Xianye'nin adımları durdu, bakış ları kolunu tutan ele kaydı. Duan Jingyuan'ın bakış ları da oraya indi. Bunun biraz nezaketsizce oldu ğ unu düş ünüp elini tam çekecekti ki, adamın elinin üzerinde, kolunun iç ine doğru uzanan ince ve uzun bir yara izi fark etti.

Bir an için nezaketi bir kenara bırakıp şaşkınlıkla sordu: "Elinizde neden bu kadar derin bir yara izi var?"

Fang Xianye bir süre sessiz kaldı, sonra meseleyi geçiştirircesine konuştu: "Başkente sınavlara gelmek için yoldayken haydutlarla karşılaştım, neredeyse canımdan oluyordum; sağ olsun Lord Pei beni kurtarıp yanına aldı. Bu iz o zamandan kalma; sınırlarıma zarar verdiği için bu elim pek güç tutmaz. Bereket versin ki sol elim de, yazı yazarken zorlanmıyorum."

"Demek öyle... Birkaç yıl önce Nandu civarı pek tekin değildi, Üçüncü Ağabeyim de haydutlarla karşılaşmıştı..." Duan Jingyuan böyle derken içinden, adamın Lord Pei için çalışmasının bir minnet borcu olduğunu, asıl suçlunun o Lord Pei denilen herif olduğunu düşündü.

Fang Xianye kolunu işaret etti: "Bayan Duan, beni böyle tutmaya devam mı edeceksiniz?"

Duan Jingyuan kendine gelip hemen kolunu bıraktı. Boğazını temizleyip Fang Xianye'yi süzerek tereddütle sordu: "Duyduğuma göre bizim aileyle bir davanız varmış... Doğru mu?"

Belki de bir yanlış anlaşılma vardı.

Fang Xianye oldukça şaşırmış gibi göründü; gözleri fal taşı gibi açıldı ama hemen eski haline dönüp hafif bir gülümsemeyle, "Ben halktan gelme biriyim, makam sahibi olmadan önce Lord Duan'ı görmüşlüğüm bile yoktu, ne davası olabilir?" dedi.

Duan Jingyuan bir süre düşündü; gerçekten de öyleydi, bu adamın kendi ailesiyle bir kesişme noktası bulması zordu, aksi takdirde haberlerin çok hızlı yayıldığı Nandu'da bunu çoktan duymuş olurdu.

Bunun üzerine, "Acele bir işiniz mi var?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman burada, saçağın altında yağmurun dinmesini bekleyin."

"Bendeniz..."

"Eğer giderseniz, bu benden nefret ettiğiniz ve benimle aynı

yerde durmak istemediğiniz anlamına gelir."

Fang Xianye bir süre sustu; hizmetkârı Hezhi'nin onaylayan bakışlarını görünce yağmura doğru gitmekten vazgeçti. Yağmur sesleri yoğunlaşırken Duan Jingyuan saçaklardan düşen su damlalarına bakıp içinden, "Bu Fang Xianye sandığım kadar sinir bozucu biri değilmiş," diye geçirdi.

56. Bölüm: Saraydaki Düşmanlar

Nandu'ya döndükten sonra katıldığı ilk sabah meclisinde, toplantı başlamadan önce bekleme salonunda Duan Xu, Fang Xianye ile burun buruna geldi.

Duan Xu ile neşeyle sohbet eden diğer bakanlar, Fang Xianye'nin geldiğini görünce ikili arasındaki havayı süzüp gülümsemelerini biraz gizlediler.

Bu iki genç de parlak kırmızı renkli resmi görevli giysileri içindeydi. Fang Xianye'nin üzerinde sivil memurlara has bulut ve yaban kazı motifleri, belinde gümüş balık kesesi vardı; Duan Xu'nun üzerinde ise askeri yetkililere has kaplan motifleri bulunuyordu. Kırmızı giysiler içindeki orta yaşlı bakanlar grubunun arasında, bu ikisi göze çarpmak kadar gençti.

Bunlar, aynı yıl sınavı kazanan birinci ve ikinciydi; sarayın en gözde genç yetenekleriydiler. Ne yazık ki farklı taraflara mensuptular ve birbirlerinin kuyusunu kazıyorlardı. Eğer bu ikisi aralarındaki husumeti bitirebilselerdi, Liang Hanedanlığı'nın gelecekteki en büyük iki sütunu olurlardı.

Az önce Duan Xu ile konuşan Ceza Bakanlığı'ndan Lord Lu, içinden iç çekiyordu: "Bu iki grup kaç yıldır çekişiyor, artık kan davasına dönüştü iş. Görünüşe bakılırsa barıştıkları günü görmek nasip olmayacak."

Duan Xu son derece nazikçe selam verip gülümsedi: "Lord Fang, uzun zaman oldu. Duyduğuma göre hızla yükselip Maliye Bakan Yardımcılığına atanmışsınız, tebrik ederim."

Fang Xianye de aynı alçakgönüllülükle karşılık verdi: "General Duan çok nazıksınız. Bu savaşta durumu tersine çevirdiğinizi, orduyu Guan Nehri'nin ötesine geçiren ilk kişi olduğunuzu Nandu'da biz de duyduk. İmparator Hazretleri bizzat dönüp rapor vermenizi istediğine göre, mutlaka bir ödül niyetindedir; şimdiden tebrik ederim."

İkili, sahte bir nezaketle birbirlerini övdükten sonra yerlerine

oturdular. "Gözden ırak olan gönülden de ırak olur" düsturuna uyarak, biri en sağa diğeri en sola yerleşti. Sol tarafta oturan sivil memurlar çoğunlukla Başbakan Du'nun tarafındaydı ve aralarına Fang Xianye sızmıştı; sağ tarafta oturan askeri generaller ise Lord Pei'nin tarafındaydı ama orada da Duan Xu oturuyordu.

Bekleme salonundaki hava bir anda gerildi; haber getiren protokol memuru bile bu manzarayı görünce içinden ter döktü.

Sabah meclisinde İmparator, beklendiği gibi Guan Nehri'nin kuzeyinden dönen generalleri övgüye boğdu; altınlar, gümüşler, ipekler havada uçtu. Her birinin rütbesi artırıldı; Qin Huanda'ya "Devlet Koruyucusu" unvanı verildi, Duan Xu da "Sadık Yiğit General" rütbesine yükseltildi. Ardından İmparator, Maliye Bakanlığı'nın erzak ve para toplamadaki başarısını da övdü; böylece iki tarafın da gönlünü hoş tutarak dengeyi sağladı. Bir sabah meclisi sonunda hem Başbakan Du'nun hem de Lord Pei'nin itibarı korunmuş oldu.

Şu an sınırlar sakinleşmişti; İmparator'un tavrından anlaşıldığı kadarıyla önümüzdeki birkaç yıl Qin Huanda ve Duan Xu'yu tekrar sınır boylarına göndermeye niyeti yoktu. Duan Xu, bunun muhtemelen babası Duan Chengzhang ve Başbakan Du'nun bir planı olduğunu düşündü; onu bu güç merkezinde, Nandu'da tutarak bu tecrübesiyle ileride askeri ve siyasi işlerin yönetildiği Yüksek Askeri Şura'ya girmesini sağlamak istiyorlardı.

Başkalarının hayallerini süsleyen bu parlak gelecek, Duan Xu için sadece derin bir iç çekişten ibaretti. Nandu'dan bu kadar ay uzak kalmak, saraydaki dengeleri biraz unutmaya sebep olmuştu; bu yüzden meclis dağılır dağılmaz doğruca Yuzao Köşkü'ne gitti.

Yuzao Köşkü, Nandu'daki yetmiş iki büyük eğlence mekânı arasında en görkemli ve en zarif olanıydı. İyi şarap, lezzetli yemek ve güzel kadınlar; bu "üç eşsiz" özelliğiyle Nandu'nun soylularını ve zenginlerini kendine çekmişti; hatta İmparator bile vaktiyle buraya eğlenmeye gelmişti. Nandu'nun soylu gençleri buranın müdavimiydi; Duan Xu da gitmeden önce onlardan biriydi.

İçeri girer girmez hizmetkârlar tarafından büyük bir hürmetle karşılandı. Elini sallayarak sordu: "Bayan Luo Xian nerede?"

Bayan Luo Xian, güzellik bakımından köşkün en iyisi olmasa da, şiir ve edebiyat bilgisiyle erkeklerden geri kalmayan, çalgı ve resim sanatında usta, sadece sanatını icra eden bir kadındı. Duan Xu gitmeden önce onunla çok yakındı; hatta bir keresinde onun bütün bir ayını satın almak için servet dökmüştü.

Hizmetkâr tam cevap verecekken bir ses duyuldu: "Aaa, bu bizim Üçüncü Genç Efendi Duan değil mi? Gerçekten uzun zaman oldu; sen buralardan gideli, güzelimiz o Birinci Sınav Şampiyonu tarafından elinden alındı bile!"

Duan Xu dönüp baktığında, Maliye Bakanı Lord Wang'ın dördüncü oğlu olduğunu gördü; tam da Yuzao Köşkü'nde keyif çatıyordu. Aslında yakışıklı bir adamdı ama ne yazık ki içi boş, Nandu'nun meşhur züppelerinden biriydi. Eskiden Duan Xu'nun bu gençlerle yüzeysel bir dostluğu vardı; gülümseyerek sordu: "Lord Wang, Fang Xianye'den mi bahsediyorsunuz?"

Lord Wang cahil biri olduğu için, sınavla makam kazanan bu okumuş takımıyla her fırsatta dalga geçerdi. Fang Xianye'ye her zaman iğneleyici bir tavırla "Şampiyon Efendi" derdi; Duan Xu sınavda ikinci olduktan sonra ona da yan gözle bakmaya başlamıştı. Sanki beraber yiyip içip eğlenirken, "Nasıl oldu da bir tek sen derslerini ihmal etmedin?" diye düşünüyordu.

Lakin Duan Xu, o halktan gelme Fang Xianye'nin aksine kendisi gibi soylu kökenliydi. Lord Wang küçümseyen bir tavırla, "Şu Şampiyon Efendi sahiden de dünya görmemiş biri; biraz makam ve para bulunca Bayan Luo Xian'ı görünce gözleri döndü, her gün kadının peşinde dolanıyor. Ama ne kadar gümüş dökerse döksün üzerindeki o fakir kokusunu atamaz; bence Luo Xian'ın dili varıp da söyleyemiyor, dört gözle senin dönmeni bekliyordu! Az önce Şampiyon Efendi'nin içeri girdiğini gördüm, herhalde yine Luo Xian'ın yanına gitmiştir!" dedi.

Duan Xu bunu duyunca, öfkelenmiş gibi yaparak, "Normalde mecliste benimle uğraştığı yetmiyormuş gibi bir de Bayan Luo Xian'ı mı elimden almaya çalışıyor? Bu kadarı da fazla artık!"

dedi.

Kolunu savurarak Luo Xian'ın adını haykıra haykıra yukarı kata yöneldi. Lord Wang yüzünde "şimdi şenlik var" ifadesiyle arkasından bakarken, hizmetkârlar engel olamamanın telaşı içindeydi.

Duan Xu yukarı çıkıp Luo Xian'ın odasının kapısını hışımla itti. Tüller ve boncuklu perdelerin ardında, Fang Xianye'nin gerçekten de odada oturduğunu gördü. İkili, bu davetsiz ve kaba misafire şaşkınlıkla baktılar. Hizmetkâr yanlarında ezile büzüle, "Genç Efendi Duan! Görüyorsunuz ya, bu kez Lord Fang daha önce geldi... Bizim Yuzao Köşkü'nün de kuralları vardır..." dedi.

Duan Xu hizmetkârın önüne bir altın külçesi fırlattı: "Yuzao Köşkü'nün kuralı paradır; ben bugün, tam da şu an Bayan Luo Xian'ı göreceğim. Lord Fang'ın bir itirazı yoktur herhalde?"

Fang Xianye'nin yüzündeki şaşkınlık silindi, gizemli ve hafif bir gülümsemeyle, "General Duan daha yeni rütbe aldı, hemen böyle kibirlenmeye mi başladı?" dedi.

"Eğer Lord Fang olmasaydı, muhtemelen bu kibrim de olmazdı."

İkili arasındaki bu gerginlik sürerken, perdelerin arkasından Luo Xian'ın sesi duyuldu. O, vakur ve zarif bir kadındı; yumuşak bir sesle araya girdi: "İki efendi de neden birbirini kırar ki? Güzel müziği beraber dinlemek de bir keyiftir; Luo Xian, iki efendi için de çalıp söylemekten onur duyar."

İkisi de geri adım atmaya yanaşmayınca, mecburen oturup müziği dinlemeye karar verdiler. Hizmetkâr elindeki altınla hem sevinçli hem endişeliydi; ikisinin kavga etmesinden korkuyordu. Luo Xian'a sıkı sıkı tembihlerde bulundu; kadın gülümseyerek onayladı ve kapıyı kapattı.

Kapının önünde bir süre bekleyip hizmetkârın uzaklaştığından emin olduktan sonra, Luo Xian ciddiyetini takındı. Sessizce perdelerin arkasına geçip ut'unu eline aldı ve fırtınalı, gürültülü bir parça çalmaya başladı.

Müzik o kadar yüksek ve hızlıydı ki, içerideki seslerin çoğunu bastırabiliyordu. Maliye Bakan Yardımcısı Lord Fang, sırtını bir

çam ağacı gibi dik tutarak çay kâsesini eline aldı. Kapağı kâseye birkaç kez hafifçe vurduktan sonra Duan Xu'ya dönüp konuştu: "Duan Shunxi."

"Lord Fang."

İkili bir süre birbirine baktı; kulaklarında ut'un inci taneleri gibi dökülen sesleri yankılanıyordu. Fang Xianye kaşlarını çatarak fısıldadı: "Böyle başına buyruk davranıp da nasıl hâlâ hayatta kalabildin, gerçekten mucize."

Sesindeki hoşnutsuzluk belliydi ama Duan Xu neşeyle gülümseyerek, "O kadar da değil," dedi. "Benim kaderim şerri hayra çevirmek üzerine kurulu; şerle karşılaşmadan hayra nasıl ulaşırım?"

"Bir gün mutlaka başını belaya sokacaksın; eğer ölmeye bu kadar niyetliysen, seni oraya göndermek için beni yormana gerek yok."

Herkes, talihsiz Duan ailesinin üçüncü oğlunun, saray danışmanıyken askeri bir göreve atandığını, daha koltuğu ısınmadan bir şikâyetle sınır boylarına sürüldüğünü, ardından birliklerin başında yem olarak Guan Nehri'nin kuzeyine atıldığını ve başına gelmeyen kalmadığını sanıyordu.

Lakin sadece Duan Xu ve karşısındaki Fang Xianye biliyordu ki; Danzhi baskını haricindeki tüm bu zorluklar, bizzat Duan Xu'nun kendi planıydı.

Güz ortası ziyafetinde savaş sanatları üzerine tartışıp askeri göreve geçişi; Xia Qingsheng'in kız kardeşini korumak için Savaş Bakanı'nın oğluyla sokak ortasında kavga edip Fang Xianye tarafından şikâyet edilerek sınıra sürülüşü...

Hepsi, başından sonuna kadar kusursuzca kurgulanmış bir oyundu.

Duan Xu, Liangzhou'da görevliyken Fang Xianye'ye gizli bir mektup yazıp kendisini kuzey yakasına saldırıya göndertmesini ve yanına bir savaş planı eklemesini istediğinde; Fang Xianye'nin cevabı sadece üç kelime olmuştu: "Sen delisin." Çok geçmeden Duan Xu, Komutan Qin'den Danzhi topraklarına saldırması ve kuzey yakasındaki ikmal hattını kesmesi için emir almıştı.

Fang Xianye ne kadar söverse sövsün, Duan Xu'nun isteklerini –ne kadar akıl almaz olursa olsun– nadiren reddederdi.

Daha sonra kuşatmayı başarıyla yardığında; Fang Xianye Nandu'da başkalarının eliyle at yolsuzluğu davasını patlatmış, Duan Xu da tam zamanında raporunu sunmuştu. Bu iş birliği sayesinde İmparator'un fikri değişmiş ve Yun ile Luo eyaletlerine saldırı emri verilmişti.

"Komutan Qin, Lord Pei'ye senin eskiden yeteneklerini gizlediğini ama bu kez orduda kurnazca ve başına buyruk davrandığını, yiğitliğinle insanların kalbini kazandığını söylemiş. Hem orduda hem de sarayda gelecekte başımıza büyük bela olacağını düşünüyor," dedi Fang Xianye.

"Komutan Qin'den yüzüme karşı tek bir övgü duymamıştım, meğer arkamdan beni böyle methediyormuş. İnsan birini övecekse yüzüne söylemeli; böyle arkadan söyleyince nereden bileceğiz?"

Fang Xianye, Duan Xu'nun bu alaycı konuşma tarzına hâlâ alışamamıştı; soğuk bir sesle, "Ciddi ol biraz," dedi.

Duan Xu şakacı tavrını bir kenara bıraktı. "Maliye Bakanı son zamanlarda sana verdiği vergi kayıtlarının arasına tuzaklar kurmuş; birkaç yerde tutarsızlıklar var. Eğer fark etmezsen seni görevini ihmal etmekle suçlayacak; eğer üzerine gidersen Lord Pei'nin oğlunun ailesinin toprak gaspı meselesine toslayacaksın. Dikkatli ol."

"Geçenlerde bazı büyük açıklar yakalayıp onu tehdit etmiştim; bana dış bilemesi normal."

"Bir de adamı tehdit mi ettin?"

Fang Xianye, Duan Xu'ya "laf mı yani?" dercesine bir bakış fırlatıp ordugahın olduğu yönü işaret etti: "Bu savaşta ne kadar para ve erzak yakıldığından haberin var mı? Maliye Bakanlığı Başbakan Du'nun elinde; hazine boş, yemek yok diye bas bas bağıryorlar. Eğer ben Maliye Bakanı'nın açığını yakalayıp, onun koruduğu o güneyli zengin tüccarları pirinç ve erzak bağışlamaya zorlamasaydım, sen kuzeyde açlıktan nefesini koklardın."

Daima vakur ve nazik olan, en ağır sözü bile bir iltifatmış gibi

söyleyen Fang Xianye; ne zaman Duan Xu ile karşılaşsa sanki başka birine dönüşüyor, ağzından sadece iğneleyici sözler dökülüyordu. Duan Xu bazen Fang Xianye'nin mecliste kendisine karşı söylediği o zehir zemberek sözlerin oyun mu yoksa içten gelen gerçek hisler mi olduğunu merak ediyordu.

Duan Xu çay kâsesini onunkine hafifçe vurarak, "Maliye Bakanlığı'nda işin zor, emeklerin için sağ ol," dedi.

"Bana daha az mektup yazarsan, belki o kadar yorulmam," diyerek Fang Xianye bu teşekkürü geri çevirdi.

Duan Xu'nun yaptığı her iş bıçak sırtındaydı; en ufak bir hata felaketle ve ölümle sonuçlanabilirdi. Birbirlerine düşmanmış gibi davranırken bu kadar gerçekçi olmalarına gerek yoktu aslında; Fang Xianye, Duan Xu'nun resmen tehlikeyle dans etmekten zevk aldığından emindi artık.

Duan Xu beklendiği gibi güldü. "Benim savaş tarzım bu; kazandığım sürece sorun yok, değil mi? Alışsan iyi edersin."

Bu "huyum kurusun" tavrı karşısında Fang Xianye söyleyecek söz bulamadı.

İkili, ordudaki ve saraydaki durumlar hakkında uzun uzun bilgi alışverişinde bulundular. Planlar yapıldıktan sonra Duan Xu, nedenini bilmediği bir şekilde He Simu'yu hatırladı. Bir anlığına dalıp gitti; sanki kendisini dışarıdan bir gözlemci gibi izliyordu.

He Simu gibi yüzlerce, binlerce yıl yaşayan bir varlığın gözünde; ömürleri birkaç on yıl olan biz fanilerin böyle adım adım planlar kurup entrikalar çevirmesi muhtemelen çok gülünçtü. Tıpkı bir kavanozun içinde zıplayıp duran cırcır böceklerini izlemek gibi...

Bu hayat boyu süren mücadelelerinde bir yanlış görmüyordu ama He Simu'nun bu çabaları anlamsız bulmasına da engel olamıyordu.

Duan Xu'nun bu dalgınlığı Fang Xianye'nin gözünden kaçmadı. Masaya hafifçe vurarak, "Daldın gittin?" dedi.

"Şeyi düşünüyordum... Geçen gün Jingyuan ile karşılaştınız mı?"

"Evet, Jin'an Tapınağı'nda yağmurdan kaçarken denk geldik."

"Ondan hoşlandın mı?"

Fang Xianye içtiği sıcak çay boğazına kaçınca fena halde öksürmeye başladı.

57. Bölüm: Yeniden Buluşma

Duan Xu, bu sorusunda hiçbir tuhaflık yokmuş gibi arkasına yaslanıp rahat bir tavırla devam etti: "Nandu'ya döndüğüm ilk yıllarda, Jingyuan bütün gün 'Üçüncü Ağabeyim şöyle, Üçüncü Ağabeyim böyle' diye peşimde dolanır, beni öve öve bitiremezdi; ama aslında övdüğü ben değildim. Yengem onun ağabeyine fazla düşkün olduğunu söylerdi ama bence o ağabeyine değil, sana düşkündü."

Fang Xianye parmağını Duan Xu'ya doğrultarak uyardı: "Duan Shunxi, yine neyin peşindesin?"

Yıllar içinde Duan Xu'nun ne kadar öngörülemez biri olduğunu çok iyi anlamıştı; bu adam delirdiğinde gerçek kimliğini ifşa etmekten tutun, isyan çıkarmaya kadar her şeyi yapabilirdi.

Duan Xu neşeyle gülümseyerek Fang Xianye'nin parmağını indirdi. "Eğer sen de kız kardeşimden hoşlanıyorsan, bence bu çok güzel bir izdivaç olabilir," dedi.

Fang Xianye hemen itiraz etti: "Ne saçmalıyorsun sen? Sen Başbakan Du'nun tarafındaki Duan ailesindensin, ben ise Lord Pei'nin adamıyım; dünyanın gözünde biz can düşmanınız, planlarımız için de böyle olması gerekiyor. Eğer senin kız kardeşinle evlenirsem bu ne anlama gelir? Dahası, eğer ona Daizhou'daki o yedi yılın gerçeğini anlatmazsan beni asla kabul etmez; o mizacıyla gerçeği öğrenirse de bunu nasıl saklayacak? Kızı ateşe mi atmak istiyorsun?"

Duan Xu bir süre Fang Xianye'yi süzdü ve hafifçe güldü: "Bunca sebep saydın ama bir tanesi bile 'ondan hoşlanmıyorum' değildi."

Fang Xianye bir an dona kaldı; dişlerini sıkarak hıncını çayından almak istercesine bardağına gömüldü.

Duan Xu bu kez üstelemedi. Gözlerini yere indirip sessizliğe büründü. Bayan Luo Xian, ut'un berrak sesleri eşliğinde o

hüzünlü ve etkileyici şarkısına başladı; yumuşak sesiyle "Bana nefreti bırakmayı, öfkeyi dindirmeyi, yenilenmeyi, huyu değiştirmeyi öğretti... Akan suya takılıp kalma, keder denizinden dön, hakikati erkenden anla..." diye şakıyordu. Sesi bin bir kıvrımla odada yankılanıyordu.

Nihayet Duan Xu alçak sesle konuştu: "Fang Ji, ben bir kıza âşık oldum."

Fang Xianye'nin çay kâsesinin kapağı kâseye çarparak ince bir çınlama çıkardı. Anlamış bir ifadeyle Duan Xu'ya baktı, bir süre onu süzdükten sonra, "Görünüşe bakılırsa o senden hoşlanmıyor?" dedi.

Duan Xu başını iki yana salladı; "hoşlanmıyor" mu demek istiyordu yoksa "bilmiyorum" mu belli değildi.

"Seninle Nandu'ya gelmedi mi?"

"Hayır, evine döndü."

Fang Xianye şaşkınlıkla, "Bu pek sana benzemiyor," diye düşündü.

Duan Xu'nun tarzı her zaman beklenmedik hamleler yapmak, sonuna kadar zorlamak ve her türlü yolu denemektir; onda eksik olmayan şey yöntem, onda hiç bulunmayan şey ise anlayışlılıktır. Yüzde üç ihtimali bile yüzde yüze çevirmeyi bilirdi.

Duan Xu derin bir iç çekerek devam etti: "Ailesi çok zengin ve tek çocuk; beraber olmamız için iç güveyi girmem gerekiyor."

Fang Xianye yine sıcak çaydan boğulacak gibi olup öksürdü.

Duan Xu ona dönüp baktı, gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Fang Xianye'yi teselli edercesine, "Merak etme, reddedildim," dedi. "Onun gözünde Nandu'daki Duan ailesi bir yana, Liang Hanedanlığı ya da tüm dünya bile bir hiç."

Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Xianye, sen de bu dünyada kimsenin kimse olmadan yaşayamayacağını, kimsenin kimse için vazgeçilmez olmadığını düşünüyorsun, değil mi?"

Fang Xianye'nin bakışları titredi, hafifçe iç çekip çay kâsesini masaya bıraktı.

"Evet," diye cevap verdi.

Duan Xu bir süre sessiz kaldı; başını kaldırdığında yine o neşeli gülümsemesine bürünmüştü. "Belki de öyledir," dedi.

Fang Xianye kaşlarını çatı.

Duan Xu'nun ruh halinin her zaman biraz sıra dışı olduğunu düşünürdü; büyük bir sorun teşkil etmese de, Duan Xu duygularını normal insanlar gibi ifade etmeyi pek beceremiyordu. Sanki içinde birbiriyle savaşıyor iki farklı benlik vardı.

"Sana ne oldu böyle?"

"Merak etme, saraydaki işlerde asla ayağına bağ olmam."

Duan Xu çok rahat konuşuyordu.

Gerçekten de Fang Xianye ile birlikte, dışarıya karşı "birbirine dış bileyen, hınçla ayrılan düşmanlar" oyununu çok rahat sergiledi. Güzel Luo Xian bu olayı ballandıra ballandıra anlatınca, tüm Nandu bu ikisinin tıpkı arkalarındaki partiler gibi birbirine can düşmanı olduğunu bir kez daha öğrenmiş oldu.

Maliye Bakanı'nın oğlu Lord Wang, bu olayla doğrudan bir alakası olmasa da, fitili ateşleyen kişi olduğu için kendince bir gurur duydu ve Duan Xu ile tekrar samimiyeti ilerletti. Bir gün Duan Xu Yuzao Köşkü'ne girdiğinde, ikinci katın balkonunda kendisine çılgınca el sallayan Lord Wang'ı ve yanında yüzünü yelpazeyle gizleyen pembe giysili bir genç kıızı gördü.

Duan Xu belli belirsiz kaşlarını çatı, ardından yüzüne geniş bir gülümseme yayıp Lord Wang'ın masasına oturdu. "Kız kardeşini buraya getirerek benim itibarımı mı sarsmak istiyorsun?" dedi.

"Eğlenmek erkeklerin harcıdır; kız kardeşim gibi terbiyeli ve asil bir hanımefendi, senin bu gönül eğlencelerine neden takılırsın ki?" Lord Wang, umursamaz bir gülüşle cevap verdi. Aslında yakışıklıydı ama yılların içki ve eğlence hayatı gözlerini donuklaştırmış, bakışlarına sinsî bir ifade katmıştı.

Duan Xu'nun bakışları yanındaki kıza kaydı. Kız elindeki yelpazeyi indirdi; narin ve vakur bir yüzü vardı. İnce kaşları, badem gözleriyle merakla onu süzüyordu.

Duan Xu selam verdi: "Bendeniz Duan Xu, saygılar sunarım."

Kız karşılık verdi: "Bendeniz Suyi, saygılar sunarım."

Lord Wang başka işlerde beceriksiz olsa da, gönül işlerinde pek bir kurnazdı. Birkaç kelimeden sonra kendi güzelleriyle oynaşmaya gitti; Duan Xu ve kız kardeşini masada yalnız bırakırken, Duan Xu'ya Wang Suyi'yi evine kadar bırakmasını tembihledi.

Wang Suyi heyecanla yelpazesinin sapını sıktı, bakışları ara sıra Duan Xu'ya kayıyordu. Duan Xu aydınlık bir gülümsemeyle ona baktı, pencereye yaslanarak, "Aslında beni burada görmeyi pek istemiyordun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır..."

"Aslında erkeklerin böyle yerlerde eğlenmesinden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Wang Suyi donakaldı; masaya oturalı daha birkaç dakika olmuşken bu gencin kendisini nasıl bu kadar çabuk okuduğuna anlam veremedi. Bereket versin ki Duan Xu konuyu hemen başka yerlere çekti; nazikçe ve kimseyi kırmadan havadan sudan, Nandu'nun geleneklerinden ve soylu ailelerin dedikodularından bahsetmeye başladı. Konuşma sıkıcı değildi ama Wang Suyi, bu adamın kendisini tanımak için pek de bir hevesi olmadığını hissetti.

Aniden gökyüzünde kulakları sağır eden bir gök gürültüsü yankılandı. Wang Suyi o kadar korktu ki neredeyse kadehini deviriyordu; lakin kadeh tam devrilecekken Duan Xu tarafından tutuldu. Kız çok şaşırmıştı; Duan Xu'nun ne ara hareket ettiğini bile fark etmemişti.

Duan Xu gülümsedi: "Dikkat et."

Bu, içeri girdiğinden beri takındığı en içten, en yumuşak gülümsemedir; sanki zihninde çok güzel bir anı canlanmıştı.

Wang Suyi boğazını temizleyip biraz mahcup bir tavırla balkonun dışındaki sokağa baktı. "Yağmur başladı," dedi.

Duan Xu da pencereden aşağı baktı. O gök gürültüsünün ardından, kapkara gökyüzünden bardaktan boşalırcasına bir

yağmur inmeye başladı. Sokaktaki taşlara vuran yağmur damlaları bir karış boyunda su sıçratıyordu; her yer bir anda sisli bir su perdesine büründü. Sokaktaki insanlar panikle şemsiyelerine sarılıyor, şemsiyesi olmayanlar başlarını koruyarak aceleyle sığınacak yer arıyordu; sokak bir anda mahşer yerine döndü.

"Evet, yaz yağmuru işte..." Duan Xu konuşurken sesi aniden kesildi.

Wang Suyi merakla ona döndüğünde, Duan Xu'nun yüzündeki gülümsemenin silindiğini gördü. Gözlerini fal taşı gibi açmış, sokaktaki bir noktaya sanki inanamıyormuş gibi kilitlenmişti; az önceki neşeli gençten eser kalmamış, bakışlarındaki o sarsıcı ifade bambaşka birine dönüşmüştü.

Kız daha ne olduğunu sormadan, Duan Xu bir hamlede masadan destek alıp balkondan aşağı atlayıverdi. Diğer müşterilerin çığlıkları arasında, giysileri rüzgârda uçuşarak birinci katın saçağına kondu, oradan da bir çeviklikle sokağa indi. Wang Suyi daha nefes bile alamadan, Duan Xu'nun kar beyazı silüeti şiddetli yağmurun altında gözden kaybolup gitti.

Wang Suyi bir süre kendine gelemedi; Duan Xu'nun merdivenleri inmeye bile sabredemeyişini, sanki gözünü kırpsa bir şeyi kaybedecekmiş gibi o yöne bakışını düşündü. Acaba ne görmüştü?

Duan Xu'nun böyle çılgınca, dizginsiz bir halini göreceği hiç aklına gelmezdi.

Duan Xu, insanların şemsiyelerle sağa sola kaçıştığı sokakta deliler gibi koşuyordu. Acımasız savaş meydanlarında edindiği o hız ve çeviklikle, kalabalığın arasından ustaca sıyrılıyor, hiçbir şeyin kendisini yavaşlatmasına izin vermiyordu. Rüzgâr ve yağmur belindeki Kırılmaz Kılıç'a çarpıp çınlıyor, giysilerini sıırıslam ediyor, çizmelerini çamura buluyordu; insanların onun hakkında ne fısıldaştığını zerre kadar duymuyordu.

Binlerce insanın arasında, o mahşeri gürültünün ortasında, bomboş zihninde sadece bir çift göz vardı.

Nefes nefese, kırmızı nilüferli kâğıt bir şemsiye tutan bir kızın

elini yakaladı ve onu sertçe kendine doğru çevirdi.

Kızın yüzü yabancıydı; sıradan kaşları, yuvarlak gözleri olan, gösterişsiz bir yüzü vardı. Üzerinde bulut motifli sade, fildişi rengi bir elbise vardı; saçlarını yarım bir topuz yapıp yeşim bir tokayla tutturmuş, geri kalanını omuzlarına bırakmıştı. Nandu'nun sokaklarında her an rastlanabilecek sıradan bir halk kızı gibi görünüyordu. Bir elinde şemsiye tutuyor, diğer elinde ise biraz komik duran bir şeker figürü taşıyordu.

Kız kaşlarını çatıp elini kurtarmaya çalıştı, öfkeyle bağırdı: "Sen de kimsin! Ne hakla bir kadına böyle saldırırsın!"

Duan Xu'nun bakışları titredi; kıza öyle bir odaklanmıştı ki, sağanak yağmurun altında saçlarından ve kaşlarından süzülen sular gözlerine girse de gözünü bile kırpıyordu.

"Beni bu kadar çabuk mu unuttun?"

Yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi.

"Bendeniz Duan Xu. Kurtları kovalayan 'Xu', lakabım Shunxi."

Bir an duraksadı ve her kelimenin üzerine basarak ekledi: "He Simu."

Kız onunla bir süre sessizce bakiştikten sonra yavaşça kaşlarını gevşetti. Derin bir nefes alıp şemsiyeyi ikisinin üzerine tutarak onu yağmurdan korudu.

"Beni tanıdın demek, küçük tilki."

Duan Xu onun elini daha da sıkı tuttu. He Simu hiç istifini bozmadan, gayet rahat bir tavırla sordu: "Beni gerçekten nasıl tanıdın?"

Duan Xu bir an sustu, bakışları kızın elindeki şekere kaydı. "Başka kim şekerden karga figürü yaptırır ki?" dedi.

He Simu elindeki şekeri evirip çevirdi; daha yemeye başlamamıştı bile. Şekerci gerçekten de oldukça soyut bir karga çizmişti; Duan Xu'nun bunu tanıması sahiden büyük başarıydı.

Bir taş köprüünün üzerindeydiler, Duan Xu birkaç basamak yukarıda duruyordu. Sırılsıklam olmuştu; kollarından süzülen sular kızın koluna ve bileğine bulaşıyordu. Gözleri de sanki suyun içinde kalmış bir kristal gibi buğulanmıştı, yağmurun

içinde eriyip gidecekmiş gibi bakıyordu.

Gözlerinin içi gülererek, "Nandu'ya gelmişsin," dedi.

"Evet."

"Neden bana haber vermedin?"

Sesi, eski bir dostla havadan sudan konuşur gibiydi.

He Simu bu soruyu saçma bulmuş gibiydi; o yabancı yüzünde o tanıdık, mesafeli ifade belirdi. Başını yana çevirip, "Nandu'ya kendi işlerim için geldim, seni aramaya gelmedim ki; neden haber vereyim?" dedi.

"Yani, beni görmeye hiç niyetin yoktu, öyle mi?"

"Nandu o kadar da büyük değil; işte gördün ya?"

Duan Xu tam bir şey daha söyleyecekken, aralarında beyaz bir giysi ucu belirdi. Gelen kişi gayet rahat bir tavırla, "Ne tesadüf General Duan," dedi. "Neden arkadaşımın elini böyle sıkı sıkı tutuyorsunuz?"

Duan Xu başını çevirdiğinde; üzerinde altın işlemeli yirmi sekiz takımyıldızı haritası olan beyaz bir giysi giymiş bir adam gördü. Adamın saçları beline kadar uzanıyor, arkadan bir şeritle bağlıydı. Yüz hatları bir heykel kadar kusursuz ve keskindi; gözleri gecenin karanlığı kadar derindi. Tek kusuru, teninin çok solgun ve zayıf görünmesiydi. Elinde omzuna kadar uzanan, beyaz oymalı ahşap bir asa tutuyordu; oldukça bitkin ve yürümekte zorlanır bir hali vardı.

Arkasında mor giysili, güzel bir kadın sessizce ona şemsiye tutuyordu.

Duan Xu'nun bakışları adam ve He Simu arasında gidip geldi; ardından selam verdi: "Gök Üstadı Hazretleri, Bayan Ziji."

Ruhların Hükümdarı ile koskoca İmparatorluk Üstadı'nın bu kadar yakın bir dostluğu vardı demek.

Gök Üstadı Hejia Fengyi gülümseyerek He Simu'ya döndü: "Gözümü bir ayırdım, hemen gidip şekerleme yaptırmışsın. Tadını bile alamıyorsun, neden böyle şeylere bu kadar meraklısın?"

He Simu bir "hıh" çekerek, "Sen kendine bak," dedi. "Vücudun

bu kadar zayıfken kalkmış şu yağmurlu havada dışarıda geziniyorsun; ömrün sana çok mu uzun geliyor?"

"Herkesin bir garip huyu var işte, birbirimizi kurcalamayalım. Gidelim mi?"

"Gidelim."

Konuşmaları o kadar samimi ve yakındı ki, aralarında gizli bir bağ olduğu belliydi. Görünüşe bakılırsa Gök Üstadı onu çok uzun zamandır tanıyordu ve He Simu için, Ruhlar Diyarı'ndaki her türlü iblisten çok daha kıymetliydi.

Gök Üstadı da bir faniydi sonuçta.

He Simu arkasını dönmek istedi ama eli Duan Xu tarafından çekildi; adamın bırakmaya hiç niyeti yoktu. Duan Xu hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu; az önceki o rahat gülümsemesinden eser kalmamıştı. Kirpiklerinden ve saçlarından sular damlıyordu.

He Simu bir an sessiz kaldı, sonra hafifçe gülümseyerek bileğini Duan Xu'nun elinden sertçe kurtardı. Ardından kendi tuttuğu şemsiyenin sapını adamın eline tutuşturup sıkıca kavratıverdi.

Duan Xu kızın eline baktı; bu bedenın elleri sıcak ve yumuşaktı. Eli, adamın elinin üzerinde bir an durdu, sonra teselli edercesine hafifçe üzerine vurdu.

Ardından diğer boş elini tuttu ve o karga şeklini avucuna bıraktı. Kehribar gibi parlayan şekerin arkasından neşeyle gülümsedi: "Benim yerime tadına bak bakalım, tatlı mıymış?"

Tıpkı Liangzhou surlarında, her ikisinin de sırları olduğu, birbirlerini tattıkları o ilk zamanlardaki gibiydi. Bedeni değişmişti, yüzü değişmişti; ama o gözlerin derinliklerinde aynı ruh vardı. Ona aynı kendisi gibi bakıyor, aynı şekilde bir şeker uzatıyordu.

He Simu, Duan Xu'nun elini bıraktı. Fengyi şemsiyeyi açınca onun yanına geçti; Duan Xu'ya arkasını dönüp veda edercesine el salladı ve Fengyi ile Ziji ile birlikte uzaklaştı.

Daha önceki her ayrılışlarında olduğu gibi, bu kez de arkasına bakmadı.

58. Bölüm: Uyanış

Yağmur ilk anki kadar şiddetli değildi ama hâlâ çiseliyordu. Nandu sokaklarında insanlar aceleyle koştururken, arada bir şemsiyesiyle sessizce yürüyen o genç adama merakla bakıyorlardı. Üzerindeki kıyafetler çok pahalıydı, elinde bir şekerleme tutuyordu; şemsiyesi olmasına rağmen sıırıslık olmuştı, üzerinden sular akıyordu. Bakışları dalgın bir şekilde önündeki yere kilitlenmişti, sanki ruhunu bir yerlerde düşürmüş gibi görünüyordu.

Lakin gencin adımları çok sağlamdı; diğer yayalarla karşılaştığında doğal bir şekilde yol veriyordu, yani aslında dalgın da sayılmazdı; kısacası çok tuhaf bir manzaraydı.

Duan Xu gerçekten de derin düşüncelere dalmıştı.

Düşünüyordu; az önce mesafe o kadar uzaktı ki, He Simu'nun elinde ne tuttuğunu görmesi, hele ki onun karga olduğunu seçmesi imkânsızdı. O sadece kızı durdurmak için uydurduğu rastgele bir bahaneydi.

Aslında kendisi de bilmiyordu, onu nasıl tanıdığını.

Sahi, nasıl tanımişti? Onca sıradan ve yabancı bedenin arasından, içinde saklanan o ruhu nasıl bir anda seçebilmişti?

O ruhu tanıyalı daha topu topu yarım yıl olmuştu.

Duan Xu bunu bir türlü çözemedi. Sonra herkesin dediği gibi, unutmanın ne kadar kolay bir şey olduğunu düşündü. Belki bir gün saçlarına aklar düştüğünde, babasının dediği gibi o çocukluk aşklarını bile hatırlayamayacağı bir yaşa geldiğinde... O zaman da onu o mahşeri kalabalığın içinde bir bakışta tanıyabilecek miydi?

İçinden bir ses, "Hâlâ tanırsın," diyordu.

Belki o zaman artık böyle başına buyruk davranacak mecali kalmayacak, koşamayacak, gözleri iyi seçmeyecek, sesi eskisi kadar gür çıkmayacak ve ona ne söyleyeceğini bilemeyecekti. O gün geldiğinde, onu yine tanırsa, bugün yaptığı gibi peşinden

böyle deliler gibi koşacak mıydı?

Uzun uzun düşündü ve karar verdi: Yine koşardı.

Neden?

Duan Xu yürürken aniden önünde bir tuğla duvar belirmediğini fark edip durdu. Şemsiyesini hafifçe kaldırıp yukarı baktığında, sarmaşıklarla kaplı şehir surlarını gördü; yemyeşil ve göz alıcıydılar. Yolun sonuna gelmişti.

Yol bitmişti ve artık kaçacak yer kalmamıştı.

O an sanki zihninde bir şimşek çaktı; kendisini uzun süredir huzursuz eden o bilmeceler bir anda çözüldü, hakikat zihnine süzüldü. Duan Xu aniden gülmeye başladı; kahkahaları sokağı çınlatıyor, bütün vücudu sarsılıyordu. Gülerken şemsiyesini bir kenara fırlattı, elleriyle gözlerini kapattı ve sağanak yağmurun altında duvara yaslanarak yavaşça yere çöktü.

Saçlarına aklar düştüğünde, elinde bir bastonla birinin peşinden koşmak... Bu ne kadar gülünç bir şeydi? Dünyada bundan daha saçma ne olabilirdi?

Neden böyle bir aptallık yapıyordu?

Gençlikten yaşlılığa, doğumdan ölüme kadar hayat çok uzun bir zamandı; nasıl olur da onu asla unutmayacağından bu kadar emin olabilirdi?

Onu seviyordu; o, sevdiği ilk kızdı. Hatta bu dünyadaki sevginin nasıl bir sona varması gerektiğini bile tam olarak çözebilmiş değildi.

O kız, onu uyandıran ilk kişiydi sadece.

Zifiri karanlığın içinde onu karşılamaya gelen ilk kişiydi.

Onun yüzünden bu dünyanın güzelliğini ve acısını hisseden ilk kişiydi.

Sürekli sert konuşan ama ona asla gerçekten zarar vermeyen, hatta elleriyle ona ilaç içiren ilk kişiydi.

Yalnız ve gururlu olan, kimseden anlayış beklemeyen, özlenmeyi ya da teşekkür edilmeyi umursamayan, sadece doğru bildiğini yapan o kız...

Sürekli ona "Küçük Tilki", "Duan Xu", "Duan Shunxi" diye seslenen, "Seni koruyacağım ama sakın beni sevme" diyen o kız...

Ömrü asırlara yayılan, bir gün onu mutlaka unutacak olan ama onun on yıllara sığan kısa ömrü boyunca asla unutamayacağı o kız...

Yağmur suları Duan Xu'nun gözlerini kapattığı parmaklarının arasından süzülüyor, parmak uçlarından damlayarak yerdeki taşlara karışıyordu.

Bu ne büyük bir ironiydi; aslında onun tek isteği normal bir insan olmaktı. O karanlık geçmişin gölgesinden kurtulmak, yeteneklerini gizlemek, içindeki o hırçın duyguları dizginlemek ve sıradan biri gibi yaşamayı öğrenmek istiyordu.

Daha doğrusu, sıradan biriymiş gibi davranmak istiyordu.

Bunun için çok çabalamıştı ama şimdi her şey bu ilk dileğine tamamen zıt bir yöne savrulmuştu. Ruhların Hükümdarı He Simu, onun yeni dileği olmuştu; en akıl almaz, en imkânsız dileği.

Dünyadaki sevginin nasıl bir sona varması gerektiğini bilmiyordu ama kendi sonunu görebiliyordu. Her şeye rağmen kadere boyun eğmeyen o adam, bu kez kadere boyun eğiyordu.

Herkes haklıydı ve herkes yanılıyordu.

Bu dünyada gerçekten de kimse kimse olmadan yaşayamaz değildi.

Lakin o, ille de He Simu diyordu.

Duan ailesinin büyük gelini Wu Wanqing, koridorda kayınbiraderini gördüğünde gözlerine inanamadı. Nandu'nun en gözde genci, o pırlanta gibi Duan Shunxi, sırlıslık ve perişan bir halde dönmüştü; üstelik elinde sapasağlam bir şemsiye varken.

Duan Xu onu görür görmez işaret parmağını dudaklarına götürdü ve gülümseyerek, "Yenge, bu halimi sakın kimseye söyleme," dedi.

Wu Wanqing başıyla onayladı ama sonra onun ana kapıdan değil, surlardan atlayarak geldiğini fark etti. Duan Xu'nun içinde

böyle dizginlenemez bir delikanlı ruhu taşıdığını hiç bilmezdi. Şaşkınlıkla sordu: "Neden bu kadar ıslandın? Şemsiyen mi bozuldu?"

Duan Xu başını iki yana salladı. "Şemsiye sapasağlam yenge, sadece ben kullanmadım o kadar."

"Böyle sağanak yağmurda şemsiye kullanmazsan sırlısklam olursun tabii; rüzgâr çarparsa hasta olursun. İnsan kendine bu kadar mı bakmaz?"

Bayan Duan kendini dualara adayıp ev işlerinden elini eteğini çektiği için, Wu Wanqing evin hanımı olmaya alışmıştı. Farkında olmadan Duan Xu'yu kendi oğluymuş gibi azarlamaya başlamıştı.

Duan Xu hafifçe gülümseyip elindeki şemsiyeyi çevirdi ve mırıldandı: "Öyle ya, şemsiye kullanmazsan ıslanacağını bile bile kullanmıyorsun işte. Doğru düzgün yaşamamanın ne demek olduğunu biliyorsun ama inatla öyle yaşamıyorsun. Tam bir delilik."

Wu Wanqing onun sözlerinde gizli bir anlam olduğunu sezdi. "Kayınbiraderim... Bir derdin mi var?" diye sordu.

"Bir derdim yok. Sahi yenge, Maliye Bakanı Lord Wang'ın hanımıyla aranız pek iyiydi, değil mi?"

"Bayan Wang ile sık sık görüşürüz, neden sordun?"

"Bugün Yuzao Köşkü'nde Lord Wang ve kız kardeşi Suyi ile karşılaştım. Lord Wang, Suyi'yi eve bırakmamı rica etmişti. Ama tam konuşurken sokakta tanıdık bir yüz gördüm; Danzhi suikastçılarından biri olabileceğinden şüphelenip hemen peşine düştüm. O telaşa Suyi'yi ihmal ettim, söz verdiğim gibi onu eve bırakamadım. Yenge, Bayan Wang'ı ilk gördüğünde lütfen benim adıma özürlerimi ilet." Duan Xu bunları o kadar doğal ve içten bir tavırla söylemişti ki, insan inanmadan edemiyordu.

Wu Wanqing, Duan Xu'nun ıslak kıyafetlerine bakıp bu işin içinde başka bir iş olduğunu sezse de, çok soru sormamanın bilgeliğine sahipti. "Peki," dedi.

Duan Xu gülümseyerek selam verdi. Odasına gitmek üzereyken aniden bir şey hatırlamış gibi Wu Wanqing'e döndü: "Yenge, size bir şey sorabilir miyim?"

Wu Wanqing merakla başını salladı.

"Yenge, siz ağabeyimle çocukluk arkadaşısınız; birbirinizi gerçekten severek mi evlendiniz?"

Wu Wanqing şaşkınlıkla gözlerini açtı, yanakları kızardı. Mahcup bir tavırla, "Bunu... Bunu neden soruyorsun şimdi?" dedi.

"Babam bugünlerde benim evlilik işlerimle uğraşüyor da, merak ettim. Ne de olsa annem ve babam gibi bir ömür boyu sütliman, sadece birbirine saygı duyarak yaşayan çiftler de çok."

"Ben ve Shunyi... Sanırım biz birbirimize gönülden bağlıydık."

"Yenge, ağabeyimin seni sevdiğinden nasıl bu kadar emin olabildin?"

"Bu... Bu zaten belli olur. On beş-on altı yaşlarımızdayken, ben yanına gittiğimde gözlerinin içi gülerdi; başkaları bizimle dalga geçtiğinde mahcup olurdu. Sürekli bir bahane bulup konağa beni görmeye gelirdi; beni görünce yüzü kızarır, konuşurken kelimeleri birbirine karıştırırdı... Sevmek zaten böyle bir şey değil midir?"

Duan Xu bir süre bunu düşündü, sonra belirsiz bir gülümsemeyle, "Anladım yenge, çok sağ ol," dedi.

He Simu onun karşısında her zaman o kadar sakin, o kadar nazik ama o kadar mesafeliydi ki... Sanki her zaman onun iyiliğini düşünüyor ama asla duygulanmıyordu.

Yengesinin anlattığı o belirtilerin bir tanesi bile kızda yoktu. Lakin He Simu ile ağabeyinin karakterleri zaten birbirinden çok farklıydı. Kızın ona gösterdiği o ayrıcalıkların ve müsamahanın içinde, acaba ne kadar sevgi saklıydı?

Duan Xu odasına döndü. Bir yandan ıslak kıyafetlerini değiştirirken bir yandan da bir kez daha kumar oynaması gerekeceğini düşünüyordu.

Duan Xu ile ayrıldıktan sonra He Simu, Hejia Fengyi'nin şemsiyesi altında Nandu sokaklarında yürüyordu; Ziji ise sessizce arkalarından geliyordu.

He Simu önüne bakıyordu; bu sıradan bedenden bile etrafa otoriter bir hava yayılıyordu. Sert bir sesle konuştu: "Hejia

Fengyi, kehanet yeteneğın iyice gelişmiş bakıyorum."

Adam, "Nandu sokaklarında güzel manzaralar var" diyerek sağanak yağmurda onu dışarı sürüklemiş, iki adım atmadan, "Aaa, şu Yuzao Köşkü'nün balkonunda oturan General Duan değil mi? Yanındaki kız da kim öyle? Araları pek iyi görünüyor," diyerek şaşırmış gibi yapmıştı.

Hejia Fengyi beyaz esasını yere vurarak masum bir tavırla iç çekti: "Tesadüf işte, onunla karşılaşacağımızı kim bilebilirdi?"

Bu bahane o kadar sahteydi ki.

Yağmur damlaları şemsiyenin kenarlarından süzölüyor, görüş açısını bulandırıyor. He Simu bir süre sustuktan sonra sordu: "Duan Shunxi son zamanlarda nasıl?"

"Çok iyi hem de! General Duan sarayda el üstünde tutulan bir genç; 'bahtı açık, neşesi yerinde' denilince akla o geliyor. Ama savaşta yaralandığı için mi nedir, biraz zayıf düşmüş gibi. Bir de bu havada böyle ıslandı ya, kesin hasta olur. Hastalık konusunda tecrübeliyimdir; onun gibi normalde çok sağlıklı görünenler bir hastalandı mı tam hastalanır, durumları ağırlaşır, bir bakmışsın ömrü..."

He Simu'nun uyarın bakışlarını görünce Fengyi, "sona ermiş" demeden sustu.

He Simu soğuk bir tavırla, "Az konuşunca her yerin ağrıyor mu senin?" dedi.

"Sorma valla, beni en iyi sen anlarsın koca çınar." Hejia Fengyi gülümsedi. Badem gözleri vardı; güldüğünde hep bir muziplik, bir çapkınlık ifadesi belirirdi. Elini ağzına siper ederek fısıldadı: "Ne o, onu öldüreceğim diye mi korkuyorsun? Merak etme, o sözümde büyü gücü yoktu."

"Biliyorum."

"Biliyorsun? O zaman sadece ona kıyamadığın için mi ölmesini duymak istemiyorsun?"

"Madem vücudun bu kadar zayıf, çenenı biraz kapalı tutmalısın."

Eğer bu herif teyzesinin ve eniştesinin soyundan gelmeseydi

ve çocukken ona birkaç yıl bakmış olmasaydı, He Simu onu şimdiye çoktan benzetmişti. Hejia Fengyi o kadar disiplinli olan Gök Sarayı'nda büyümüşü ama nasıl olmuştu da böyle biri haline gelmişti?

"Sen kime çektin böyle?" diye sormadan edemedi He Simu.

"Herhalde... Güzelliğimi onlardan almışım," dedi Fengyi yüzünü işaret ederek.

"..."

59. Bölüm: Nişan

Hejia Fengyi'nin vücudu rüzgârda savrulacak kadar zayıftı ama ağzı bir açıldı mı durmak bilmiyordu; sanki bütün hayat enerjisini o üç karışık diline harcamıştı. Koskoca Gök Üstadı, resmen bir mahalle karısı gibi dedikoducuydu.

Bir süre sustuktan sonra, bir sokağı döner dönmez yine bülbül gibi şakımaya başladı: "Birkaç ay önce benden onun geçmişini araştırmamı istemiştin, sonra aniden sesin soluğun kesildi. Şimdi başkente dönünce bir baktım ki; aman tanrım, üzerinde öyle bir ruh enerjisi var ki sorma, bir de seninle yaptığı o mühür... Uzun süre kafa yordum ama az önce seni yakaladığı andaki tepkisini görünce her şeyi anladım. Tek bir açıklaması var: Karasevda."

He Simu sokaktaki insanları izleyerek yürüyordu; eğer gereksiz bir paniğe sebep olmak istemeseydi, Hejia Fengyi'yi o an oracıkta yok ederdi.

Gök Üstadı'nın konağına giden yol neden bu kadar uzamıştı?

"Tabii benimle bir alakası yok bu durumun. Az önce senin o istifini bozmayan halini görünce anladım ki onu reddetmişsin; yani seninle de bir alakası kalmamış. Bakıyorum da balkondaki o kızla pek yaklaşıyorlar, 'tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş' misali. Muhtemelen seni, o dört yüz küsur yaşındaki yaşlı kadını... Yani tecrübeli kadını çabucak unutup güzelin kollarına koşacaktır."

Fengyi sözünü bitiremeden elindeki asası havada kayboldu. Adam dengesini kaybedip sendeledi, sonra o asanın boğazına dayandığını hissetti.

He Simu asayı sıkıca tutmuş, ona bakarak gülümsüyordu: "Bir daha söyle bakayım?"

Fengyi uslu bir çocuk gibi, "Koca çınar, bazen gerçekleri duyman gerekir," dedi.

"Senin söylediklerinin neresi gerçek?"

"Neresi değil? Dört yüz küsur yaşında değil misin?"

"Onlar daha yeni tanışmışlardı ve sadece nezaketen konuşuyorlardı; sen beni bilerek oraya çağırıp üstüne bir de yalan yanlış şeyler uyduruyorsun. Seni kim böyle dedikoducu yaptı?"

Fengyi sanki yeni bir şey keşfetmiş gibi, "Aaa, demek birbirlerinden hoşlanmıyorlarmış! Asıl mesele buymuş demek!" dedi.

"..."

Fengyi parmağını şıklatınca asa tekrar eline döndü. Asasına dayanarak iç çekti: "Koca çınar, bir hastanın eşyasını çalmak hiç yakışıyor mu sana?"

He Simu, herhalde Hejia Fengyi geçmiş hayatlarında onun tarafından ruh enerjisi emilmiş biriymiş ve bu hayatta ondan borcunu tahsil etmeye gelmişti diye düşündü.

Soğuk bir gülümsemeyle, "Laf ebeliğinde üstüne yok," dedi. "Sana verdiğim işleri hallettin mi bari? Eğer şu Lanetli Ruhlar Reisi'ni yakalayamazsan, Ruhlar Ordusu'nu çağırıp sarayı altüst eder, onu oradan çıkarırım."

Fengyi hemen ciddileşti, şemsiyeyi kıza doğru biraz daha eğerek konuştu: "Sakin ha, yapma öyle bir şey. Seninle dostluğumuz ayrı ama ben bu devletin ekmeğini yiyen bir memurum; insanların parasını alıp onların belasını savuşturmak benim görevim. Eğer bir ordu dolusu iblisi Nandu'ya salarsan, ben görevimi ihmal etmiş olmaz mıyım? Merak etme, nerede olduğunu buldum."

"Madem buldun, neyi bekliyorsun?"

"Koca çınar, burası Nandu; Liang Hanedanlığı'nın kalbi. İnsan ilişkilerinin en karmaşık olduğu yer. Bir ipi çeksen bütün yumak dağılır; burası senin o sınır boylarına ya da Ruhlar Diyarı'na benzemez, öyle kafana göre iş yapamazsın. Bak kızma bana ama bazen senin şu hükümdarlığını çok kaba saba buluyorum; hiç siyaset, denge, entrika bilmiyorsun. Şu muazzam gücün olmasa, o üç yüz yılı nasıl devirdin şaşıyorum doğallıkla."

He Simu adımlarını durdurup hafifçe gülümseyerek ona döndü: "İstersen sen geç koltuğa?"

Belindeki Ruh Lambası'nın mavi ışıklar saçtığını gören Fengyi hemen gülümsedi: "Size hizmet etmek benim için onurdur ama ben fazla dürüst biriyim, benden kötü ruh olmaz; o yüzden yaşarken elimden geleni yapayım diyorum. Merak etme, bu işi halletmek için en hayırlı günü bekliyorum."

Birkaç yıldır görüşmeyeli Fengyi'nin huyu iyice değişmişti; artık iblis avlamak için bile "hayırlı gün" bekler olmuştu.

He Simu'nun sabırsızlandığını gören Fengyi hemen mağdur rolüne büründü. Solgun kaşlarını çatarak bitkin bir sesle konuştu: "Şu Lanetli Ruhlar Reisi gibi güçlü bir iblisi benim o beceriksiz çıraklarım yakalayamaz, bizzat benim gitmem lazım. Ama sen de benim halimi biliyorsun; ruh enerjisinin en güçlü, iblis enerjisinin en zayıf olduğu günü seçmem lazım. Yoksa zaten az olan ömrümden gider, vücuduma bir şey olursa ne yaparız?"

He Simu, Fengyi'nin o bembeyaz yüzüyle bu sözleri nasıl bu kadar iştahla söylediğine bakıp; "Bu heriften çok iyi bir meddah olurmuş aslında, neden Gök Üstadı olmuş ki?" diye düşündü.

Nihayet Gök Üstadı'nın konağına vardılar. Saçağın altına girdiklerinde Ziji bugün ilk kez konuştu: "Şemsiye."

Fengyi arkasını dönüp kapalı şemsiyeyi ona uzattı. O sessiz ve vakur güzel, şemsiyeleri alıp kapının yanına milimetrik bir düzenle dizdi.

Gök Üstadı'nın konağındaki her şey o kadar düzenliydi ki; hiçbir şey yerinden bir santim bile oynamıyordu. Eğer bir şeyin yeri değişirse Ziji bunu hemen fark edip eski haline getiriyordu. Bir tabak kırılrsa, Ziji aynısını bulup yerine koyuyordu. He Simu'nun gözlemlerine göre Ziji oldukça da kuvvetliydi.

Bu efendi ve hizmetçi; biri sürekli konuşuyor diğeri susuyordu; biri pasaklıydı diğeri aşırı titizdi; biri zayıftı diğeri güçlüydü.

He Simu, Fengyi'nin bu kızı nereden bulduğunu merak etti; gerçekten birbirlerini tamamlıyorlardı.

Fengyi'nin o şakası neyse ki gerçek çıkmadı; yağmurda sıırıslıkam olan Duan Xu'ya hiçbir şey olmamıştı. Birkaç gün dinlendikten sonra lacivert yeni kıyafetlerini giyip bir yığın

hediye alarak, neşe içinde Wang Suyi'yi ziyarete gitti; o günkü kaballığı için özür dileyecekti.

Wang Suyi bu kadar ağır hediyeler karşısında şaşırmıştı; annesinin kendisine o gün Duan Xu'nun bir suçlunun peşine düştüğünü söylediğini, devlet işlerinin her şeyden önemli olduğunu belirterek nezaket gösterdi.

Lakin Duan Xu başını iki yana salladı. "O gün bir suçlunun peşinden gitmedim," dedi. "Âşık olduğum kıızı gördüm."

Wang Suyi bunu duyunca donakaldı; Duan Xu'nun kalbi başkasındaysa, bu hediyelerle Wang ailesine bir ret cevabı mı getirmişti? Böyle bir şeyi babasının halletmesi gerekirdi, kendisinin değil.

Duan Xu devam etti: "Babanız ve babam arasındaki görüşmeleri biliyorsunuzdur, değil mi? Bu başkentte evlilik söz konusu olduğunda, seçilebilecek aileler bellidir; aslında pek bir seçeneğimiz yok."

Duan Xu o kadar açık konuşuyordu ki, Wang Suyi de sadece başıyla onaylayabildi.

Duan Xu gülümsedi: "O halde Bayan Wang, benimle evlenmeye ne dersiniz?"

Wang Suyi, Duan Xu'ya inanamayan gözlerle baktı.

İlkbaharın o parlak güneşi altında gencin gülümsemesi çok sıcak, tavrı çok içtendi; ama sanki ışık geçirmeyen bir duvar gibiydi, arkasında ne olduğunu görmek imkânsızdı.

"Biraz konuşalım," dedi Duan Xu.

Daha önce Wang Suyi'nin Duan Xu hakkındaki bilgisi; meşhur Duan ailesinin üçüncü oğlu, yakışıklı, edebi yeteneği olan ve iyi ok atan biri olduğundan ibarettir. Ağabeyinin dediğine göre Duan Xu çok iyi huylu ve neşeli biriydi; hayatında bu kadar çok gülen birini görmemişti. Lakin bir gün geçirmekle bir yıl geçirmek aynı histi; biraz sıkıcıydı.

Belki de ağabeyi şunu fark etmemişti: Bu bir sıkıcılık değil, Duan Xu'yu asla gerçekten tanıyamamış olmanın verdiği o boşluk hissiydi. Ve şimdi kız da aynı şeyi hissediyordu.

Duan ve Wang ailelerinin nişanlandığı haberi kısa sürede yayıldı ve Nandu'daki soylu ailelerin bir numaralı dedikodusu oldu. Genç General Duan, Nandu'daki genç kızların en çok hayal kurduğu kişiydi; bu haber sayısız genç kızın ah çekmesine sebep oldu. Wang Suyi de Nandu'nun meşhur güzellerinden biriydi; dışarıdan bakıldığında bu ikisinin birbirine yakışmayan tek bir yanı yoktu.

Tabii bu haber Gök Üstadı'nın konağına da ulaştı. Hejia Fengyi, küçük çıraklarına omuzlarını ovdururken bir yandan da keyifle gümüş bir kâseden ballı ve gümüş kulak mantarlı çorbasını içiyordu; tam bir keyif adamıydı. Çorbasından bir kaşık alıp konuştu: "Koca çınar, bak ben o gün ne demiştim; adamlar gerçekten birbirine gönül vermişler."

He Simu çalışma masasının başında, kollarını sıvayıp resim yapıyordu; fırçasından bir gül ve muz yaprağı manzarası dökülüyordu. Ziji'ye daha önceden koyu kırmızı ve yeşil boyları hazırlatmıştı; kendisi renkleri seçemese de hislerine güvenerek kâğıda dokunuyordu. Fengyi'nin sözlerini hiç duymamış gibi resmine devam etti.

Fengyi, He Simu'nun kendisini yine takmadığını görünce çıraklarını dışarı gönderdi. He Simu'nun yanına gidip resme hayranlıkla baktı: "Koca çınar, bazen senin benden daha çok 'insan' olduğunu düşünüyorum. Ziji gel de bak; şu renklerin uyumuna bak, dünyayı renksiz gören bir ruh nasıl böyle bir resim yapabilir?"

Mürekkep hazırlayan Ziji resme bir göz attı ve "Güzel," dedi.

He Simu fırçayı bırakıp soğuk bir gülümsemeyle konuştu: "O muhtemelen senin çok tembel, çok dikkatsiz ve yüzeysel biri olmandan; yani insan olmayı bile becerememendendir."

Fengyi, onun çocukken kendisine resim yapmayı öğretmeye çalışmasını, kendisinin ise her seferinde bir bahane bulup kaçmasını, bugün bile çizdiği muskaların çirkinliğiyle dalga geçtiğini anladı.

Fengyi kahkahalarla gülerек konuyu hemen değiştirdi: "Ama dürüst olmak gerekirse, bizim zavallı küçük General Duan için

birbirlerine gönül verip vermemelerinin pek bir önemi yok. O zaten ailesinin ve partisinin istediği kişiyle evlenmek zorunda."

He Simu ona bir bakış attı ve hafifçe gülüp yorum yapmadı. Fengyi bu bakışta bir "aynı fikirde değilim" ifadesi yakaladı ve merakla sordu: "Ne o koca çınar, öyle değil mi sence?"

"Duan Xu'yu tanımıyorsun."

"Peki onu tanıyan biri bu duruma ne derdi?"

He Simu, mürekkebin kuruması için resme hafifçe üfleyerek sakince konuştu: "O, itaat ediyormuş gibi görünmekte ustadır ama kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramaz. Sevmediği biriyle asla evlenmez; o kııda mutlaka onu cezbeden bir yan ya da hayallerini gerçekleştirmesine yardım edecek bir güç vardır. O asla kendini feda etmez."

Fengyi, kızın yüzündeki o sakin ve sıradan ifadeye bakıp ilk kez ciddi bir tavırla sordu: "Koca çınar, o evleniyor ve sen onu kaybediyorsun. Hiç üzölmeyecek misin?"

He Simu'nun daha önce de birçok sevgilisi olduğunu biliyordu ama hiçbirine yetişememişti; o doğduğunda hepsi ölmüştü.

Bunca yıllık tecrübesine dayanarak söylüyordu ki; He Simu'nun başka hiçbir faniye karşı bu kadar sabırlı ve anlayışlı olduğunu görmemişti. Bir ruhun bir faniyi bu kadar iyi tanınması çok zordur; tıpkı dünyayı renksiz gören birinin resim yapması gibi. Bu koca çınar dünyanın bekçisidir ama her ağacı, her yaprağı tanımaya vakit ayırmaz normalde.

"O, beni çok meşgul ediyor," dedi He Simu bir süre sessiz kaldıktan sonra. Hafifçe gülümsedi: "Belki biraz üzüölürüm ama o üzüölüntü çok kısa sürer; onun göz açıp kapayıncaya kadar biten o ömründen bile daha kısa."

Fengyi bir süre sustu; içinden, "Koca çınarın duyguları sahiden çok karmaşık," diye geçirdi. İç çekerek koltuğuna geri uzandı, zayıf kollarını havaya kaldırdı. Parmaklarının arasında hızlıca bir hesaplama yaptıktan sonra konuştu: "Yalnız bakıyorum da, Duan Xu'nun bu aralar şansı pek yaver gitmiyor; sarayda işler karışacak gibi. Bu nişan işi biraz sancılı olacak, benim o belirlediğim hayırlı güne yetişemez o. Koca çınar,

gerçekten şu düğünü basıp kızı kaçırmayı düşünmüyor musun?"

He Simu gayet nazikçe cevap verdi: "Defol git."

60. Bölüm: Davet

Fang Xianye o gün Jin'an Tapınağı'na dua etmeye gidecekti. Tahtirevanın perdesini kaldırıp tam içeri girecekken duraksadı. Yanında duran hizmetçisi He Zhi merakla sordu: "Efendim, bir sorun mu var?"

Hizmetçi yanına gelmek istedi ama Fang Xianye elini kaldırıp onu durdurdu: "Bir şey yok."

Bunu söyleyip içeri girdi ve perdeyi kapattı. He Zhi dışarıdan yüksek sesle, "Yürüyün!" diye bağırdı.

Tahtirevan sarsılarak havalandı. Fang Xianye, içerideki siyah giyimli, yüzü maskeli davetsiz misafire bakarak kaşlarını çatı ve fısıldadı: "Senin burada ne işin var?"

Gelen kişi yüzündeki siyah örtüyü indirdi; bu Duan Xu'ydu.

Gülümseyerek konuştu: "Durum acil. Şehir dışında sana pusı kurmuşlar. Şunu sorayım; dışarıdaki dört taşıyıcıdan özellikle sevdiğin, hizmetine devam etmesini istediğin biri var mı?"

Fang Xianye, "Sol öndeki. Neden?" diye sordu.

"Tamam, o zaman seni, He Zhi'yi ve onu koruyacağım. Sana suikast düzenleyecek olanlar Wensheng Köşkü'nün ustaları; yani Luo Xian'ın eskiden bağlı olduğu yer. Benim dengim değil ama çok fazla kişiyi koruyabileceğime söz veremem."

"Beni kim öldürmek istiyor?"

"Tabii ki seni en büyük engel olarak gören kişi; babam." Duan Xu parmağını şıklattı.

Son zamanlarda Chenying'i evde babasını gözlemesi için görevlendirmişti. Chenying dikkatli bir çocuktu ve masum bir yüzü vardı; henüz olayları analiz edip sonuç çıkaramasa da pek çok ipucu yakalıyordu.

— Mesela kahya, babasının kasadan yüklü miktarda gümüş çektiğini, eski aile evini onaracağını söyleyip sonra hiç ses çıkarmadığını ağzından kaçırmıştı.

— Mesela babası son zamanlarda sürekli posta güvercinleriyle bir yerlere haber gönderiyordu.

Duan Xu biraz araştırınca babasının nihayet Fang Xianye'yi bir kez daha öldürmeye karar verdiğini anlamıştı; tıpkı beş yıl önceki gibi yine Wensheng Köşkü'nün katillerini tutmuştu.

Fang Xianye'nin bakışları karardı. Bir süre düşündü ve "O zaman hemen eve döneyim, şehirden çıkmayalım," dedi.

"Wensheng Köşkü bir kere hedef aldıysa kaçamazsın. Ayrıca 'bir olur, iki olur ama üç olmaz' kuralı vardır; Wensheng Köşkü iki kez başarısız olmuş bir işi bir daha almaz. Babamın karakterini biliyorsam, bu işi bilenlerin sayısını artırmayacaktır. Bu sefer de başarısız olursa pes eder."

Fang Xianye acı bir şekilde güldü. O ölmedikçe, bir zamanlar "babası" olan o adamın gözüne uyku girmeyecekti.

Duan Xu kollarını kavuşturdu: "Artık dikkat çekmeye başladın, ileride daha çok tehlikeyle karşılaşacaksın. Kendine iyi dövüşen birkaç yakın koruma bulmalısın. Onları bulana kadar Luo Xian'ı Yuzao Kulesi'nden çıkarsak da bir süreliğine seni o mu korusa?"

"Olmaz, sarayda işler çok karışık, Luo Xian'ın Yuzao Kulesi'ndeki istihbaratına ihtiyacımız var." Fang Xianye hemen reddetti. Sonra bir şey hatırlamış gibi ciddileşti: "Ben de seni arayacaktım; at yetiştiriciliği yolsuzluk davasında işler değişti, tanık ifadesini geri çekti."

"Saray Ahırları Müdürü Sun Changde mi? Yoksa o üç bin savaş atının hayali olmadığını, gerçekten salgından öldüğünü mü iddia ediyor?"

"Sadece bu da değil; daha önce yaptığı ihbarın tehdit ve yönlendirme altında olduğunu, Ordu Bakanı ve Saray Ahırları Müdürü'ne iftira atmak istediğini söylemiş. Muhtemelen Devlet Danışmanı Pei ona ne demesi gerektiğini dikte etti. Detayları bilmiyorum. Şu an Sun Changde, Yüksek Yargı Başkanı Jing Yan'ın gözetiminde sorgulanmayı bekliyor."

"Jing Yan hiçbir gruba dahil olmayan, dürüst biridir. Bu işin peşini bırakmaz, Sun Changde onu kolay kolay kandıramaz."

Fang Xianye başını salladı: "İkimiz de biliyoruz ki yolsuzluk gerçek. Ama Sun Changde'nin elindeki kanıtların bir kısmı senin tarafından sahteleriyle değiştirilmişti. Sun Changde o sahte kanıtların senden geldiğini bilmese de, Jing Yan işin derinlerine inerse ucu sana dokunabilir. Gerçekle sahte birbirine karıştı, işler iyice sarpa saracak."

Duan Xu bir süre sessiz kaldı, sonra gülümsedi: "Gelen gelsin, giden gitsin. Babam, Başbakan Du ve müstakbel kayınpederim de boş durmayacaktır; ortalığı iyice bulandırmak en iyisi."

Şehir kapısındaki askerlerin sorgusunu duyunca Duan Xu gerindi: "Meseleyi anladım, şimdi seni kurtarmak daha önemli."

Duan Xu'nun istihbaratı doğru çıkmıştı. Şehirden çıktıktan kısa süre sonra tahtırevan şiddetle sarsıldı, dışarıdan hızlı ayak sesleri ve çığlıklar yükseldi. Fang Xianye'ye içeride beklemesini tembihleyip yüzünü örterek dışarı fırladı. Bir saniye sonra He Zhi ve o seçilen taşıyıcı, korkudan tir tir titreyerek tahtırevanın içine fırlatıldılar; birbirlerine sarılmamak için kendilerini zor tutuyorlardı.

Dışarıdan karmaşık sesler geliyordu; kılıç şakırtıları, fışkıran kan sesleri ve yere düşen bedenler... Her şey şiddetli bir fırtına gibi hızla olup bitiyordu. Fang Xianye dışarıdaki manzarayı hayal edebiliyordu.

Duan Xu'dan daha iyi adam öldüren birini tanımıyordu; Wensheng Köşkü'nün profesyonel katilleri bile onunla aşık atamazdı. Fang Xianye buna "dövüş sanatı" demekte zorlanıyordu çünkü Duan Xu'nun belirli bir tarzı veya kalıplaşmış hareketleri yoktu; o sadece can almayı biliyordu.

Bazen Duan Xu'nun bu doğrudan ve vahşi katliamdan zevk aldığını düşünüyordu.

Beş yıl önce, Fang Xianye henüz toy ve saf bir halde Nandu yoluna düştüğünde, yanındaki tüm hizmetçiler öldürülmüş ve tam kellesi gidecekken Duan Xu ile karşılaşmıştı.

O adam sanki gökten inmiş bir savaş tanrısı gibi katilleri birer birer haklamıştı. Fang Xianye, o kan kırmızısı gün batımında, kanayan sol elini tutarken, o kanlar içindeki zebani kılıklı

adamın kendisine dönüşünü hiç unutmamıştı; o an kalbi dehşet ve çaresizlikle dolmuştu.

Ama o adam yanına gelmiş, önünde diz çöküp gayet sakin bir tavırla şöyle demişti: "Seni öldürmeye gelmedim, seni kurtarmaya geldim."

Elini tutup yarasına ustaca pansuman yaparken gülümsemişti: "Tanıştığımıza memnun oldum, ben Duan Xu. Duan Chengzhang'ın oğlu."

Fang Xianye, yedi yıldır ismini ödünç alıp rolünü oynadığı adamla ilk kez o zaman tanışmıştı.

Çok tuhaf bir adamdı.

Duan Xu onu Nandu'ya getirmiş, yol boyunca gecelerce onunla dertleşmişti.

O zamanlar gökyüzü yıldızlarla doluydu; Duan Xu kılıcıyla ateşi karıştırırken, gözlerinde ateşin ve dostunun yansımasıyla ciddi bir şekilde şöyle demişti: "Yazılarını okudum, harikalar. Böyle bir yetenek bu dünyadan yok olup gitmemeli. Eskilerin dediği gibi; dünya için bir yürek, halk için bir can, geçmişin bilgeliği için bir ışık ve gelecek nesiller için ebedi bir barış inşa etmelisin."

— Duydum ki ordu uğursuz bir araçtır, asilzadelere yakışmaz. O uğursuz araç ben olayım, sen de o asil ruh ol, ne dersin?

He Zhi'nin titreyen sesi Fang Xianye'nin anılarını böldü. Genç hizmetçi korkudan büzülmüş bir halde sordu: "Dışarıdaki o yiğit ne kadar da güçlüymüş, kim o?"

Fang Xianye bir an sustu ve cevap verdi: "Bir dost."

Eğer aynı amaç uğruna birleşmeselerdi, muhtemelen can düşmanı olurlardı.

Sözü biter bitmez siyah giyimli bir katil sırtüstü tahtirevanın içine düştü; göğsünde bir kılıç saplıydı ve gözleri fal taşı gibi açılmış halde ona bakıyordu. Fıskıran kanlar arasında can verdi. Yanındaki iki adam korkuyla çılgık attı, taşıyıcı cesaretini toplayıp Fang Xianye'nin önüne siper oldu. O sırada yüzü maskeli Duan Xu tahtirevanın eşiğine adım attı; sanki onlara gülüyormuş

gibi bir hali vardı. Bir elini dizine dayamış, diğer eliyle katilin göğsündeki kılıcı çekip çıkarmıştı. Kılıcı koluyla silip sakince kınına soktu ve "Hepsi temizlendi," dedi.

Fang Xianye'nin gergin vücudu nihayet gevşedi, derin bir nefes aldı. Ama Duan Xu şöyle dedi: "Sana söylemem gereken bir şey daha var, benimle dışarı gel."

Bunu dedikten sonra içerideki iki adamı işaret ederek gülümsedi: "Siz burada kalın, perdeyi de kapatın. Görmemeniz gerekeni görmeyin, duymamanız gerekeni duymayın, tamam mı?"

Taşıyıcı ve hizmetçi birbirlerine baktılar; bu adama güvenip güvenmeyeceklerini bilmiyorlardı ama kılıcından da korkuyorlardı. Fang Xianye, "Bana zarar vermez," diyerek dışarı çıktı ve perdeyi kapattı.

Dışarısı ceset doluydu; yaklaşık on beş kişi kanlar içinde yerde yatıyordu. Duan Xu bu cesetlerin arasında sanki çok normal bir yerdeymiş gibi rahatça duruyordu. Fang Xianye tahtırevana baktı, biraz uzaklaşıp alçak sesle sordu: "Ne söyleyeceksin?"

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Fang Xianye şaşırdı: "Şimdi mi? Burada mı?"

Duan Xu başını salladı, gözleri kısıldı. Geriye doğru iki adım attı ve kelimeleri vurgulayarak seslendi: "He Simu."

— İnsan dünyasına döndüğünde, başın sıkışırsa veya yardıma ihtiyacın olursa adımı seslen, hemen gelirim.

Sözü biter bitmez havada bir duman belirdi, etrafa tanıdık bir tütsü kokusu yayıldı. Kanlı toprağın üzerinde mor işlemeli ayakkabılar belirdi; gelen genç kız bembeyaz bir yüze, ince kaşlara ve kartal bakışlı gözlere sahipti. Güzel olduğu kadar soğuktu da.

Bu He Simu'nun gerçek bedeniydi.

Yerdeki cesetleri görünce Duan Xu'yu tepeden tırnağa süzdü, elini omzuna koydu.

Duan Xu hafifçe "Ssh" dese de kaçmadı.

He Simu kaşlarını çatarak sordu: "Yaralandın mı?"

Duan Xu bir başını salladı, bir hayır anlamında salladı. Gülümseyerek, "Ağır değil, omuzda ve kaburgada birkaç sıyrık. Kanın çoğu düşmanların. Beni mi merak ediyorsun?" dedi.

He Simu hafifçe güldü: "Anlaşma yaptığım kişi duyularına zarar verirse, benimle nasıl takas yapacak?"

Duan Xu'nun bakışları titredi. Konuyu uzatmadı, Fang Xianye'yi işaret ederek sordu: "Bu arkadaşımın da senin gerçek bedenini görmesini sağlayabilir misin?"

He Simu bakışlarını Fang Xianye'ye çevirdi ve parmağını şıklattı. Zaten yüzü solgun olan Fang Xianye'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

Duan Xu'nun boşluğa konuştuğunu görünce şaşırmıştı ama şimdi karşısında ölü gibi bembeyaz, kırmızı elbiseli bir kız duruyordu ve ona soğuk soğuk bakıyordu.

Rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadı, dili tutuldu. Duan Xu bu sessiz ikili arasında kısa bir tanıştırma yaptı: "Simu, bu benim en yakın dostum Fang Xianye. Xianye, bu da Ruhlar Kralı Majesteleri He Simu."

"Ruhlar Kralı mı?" diye mırıldandı Fang Xianye.

He Simu ona aldırış etmeden doğrudan Duan Xu'ya döndü, sert bir sesle sordu: "Beni buraya ne için çağırdın? Sana bu yetkiyi canın sıkıldığında beni çağırman için vermedim."

"Elbette seninle bir ticaret yapacağım."

"Şartın ne?"

Duan Xu gözlerini kırptı, masum bir çocuk gibi gülümsedi ve konuştu: "Düğünüme gel. Simu, ticaretin şartı olarak düğünüme katılmanı istiyorum."

61. Bölüm: Düğün Hediyesi

He Simu bir anlığına duraksadı, gözlerini hafifçe kısarak konuştu: "Bu takas hakkını gerçekten daha değerli bir şey için kullanmayacak mısın?"

"Değer mi?"

Yaz sabahının çimenleri arasında, toz ve kan kokusunu savuran kavurucu rüzgâr, kadının uzun saçlarını ve kollarını Duan Xu'ya doğru sürüklüyordu; adam elini uzatsa ona dokunabilirdi.

Duan Xu bakışlarını indirdi, sonra tekrar He Simu'ya baktı. Az önce pek çok kişiyi öldürmüştü, hâlâ o çatışmanın heyecanı içindeydi ve gözleri parıl parıl yanıyordu.

"Beni düğün kıyafetleri içinde görmeni istiyorum. Ömürde sadece bir kez olur, sence de çok değerli değil mi?"

Başındaki gümüş işlemeli siyah saç bandını çözdü, elini uzatıp kadına uzatırken gözleri hilal gibi gülümsedi: "Bu naçizane parça davetiyem olsun, Majesteleri. On sekiz Haziran'ın uğurlu saatinde, malikânemde verilecek ziyafete teşrif etmenizi; bu yeni başlangıca uğur, bu evliliğe neşe katmanızı dilerim. Lütfen reddetmeyin."

He Simu, adamın bembeyaz parmakları arasındaki siyah bandın üzerindeki gümüş çam ve selvi desenlerine baktı. Renklerin gerçekten siyah ve gümüş olup olmadığından emin değildi ama vaktiyle Meng Wan'dan, Duan Xu'nun en çok siyah ve gümüş kombinasyonunu sevdiğini duymuştu.

He Simu, Duan Xu'yu hayaletler diyarında gezdirdiğinde de adam hep siyah giysiler ve gümüş aksesuarlar tercih etmişti; tıpkı abanoz üzerine gümüş kakmalı Wu Wang kılıcı gibi. Neden böyle giyindiğini sorduğunda, gülümseyerek "Senin gözlerinde gördüğüm halimin, asıl benliğim olmasını istiyorum," demişti.

Anlaşılması güç ama akılda kalıcı şeyler yapmakta çok ustaydı; tıpkı kadının yanındayken siyah-beyaz giyinmesi ya da

onu kendi düğününe davet etmesi gibi.

He Simu, Duan Xu'nun gözlerine baktı ve bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki, kabul ediyorum," dedi.

Siyah gümüş işlemeli saç bandını adamın elinden aldı ve gülümsedi: "Küçük General Duan, tebrik ederim."

Bu iyi bir şeydi. Fani dünyada binbir renk vardı, bir hayalet için siyah ve beyaza saplanıp kalmaya ne gerek vardı?

He Simu bir duman bulutu içinde gözden kaybolduğunda, Fang Xianye bir süre olanları idrak etmeye çalıştıktan sonra şakaklarını ovuşturarak Duan Xu'ya döndü: "O kimdi?"

Duan Xu, bakışlarını genç kızın kaybolduğu yönden ayırmak istemiyor gibiydi. Hafifçe gülümsedi: "Gönlümün sultanı."

"Gönlünün sultanı mı? O açıkça bir insan değil, bir hayalet değil mi? Onun bir Hayalet Kralı olduğunu söyledin, o..."

"Fang Ji..." Duan Xu aniden sesini uzattı, başını çevirdi ve yüzünde muzip, uyuşuk bir gülümsemeyle konuştu: "Gelecekte bir çocuğun olduğunda, beni manevi babası olarak kabul etmesine ne dersin? Ya da kıyabilersen, onu bana evlatlık verirsin, ha?"

Bu soru alakasız gibi görünse de anlamı apaçıktı; Duan Xu ciddiymi, sekiz at gelse onu bu yoldan döndüremeyecek kadar ciddi.

Fang Xianye donakaldı, bakışları karardı. Arkasını dönüp tahtirevanına doğru yürürken öfkeyle söylendi: "Seni gidi deli, sen ancak yalnız ölmeye layıksın!"

Duan Xu onun arkasından kahkahalarla güldü.

Fang Xianye'ye düzenlenen suikast girişimi gizli tutuldu. Duan Xu, sonraki birkaç gün boyunca babası Duan Chengzhang'ın asık suratına bakarak, babasının şimdilik yeni bir dolap çevirmeyeceğinden emin oldu.

Gizli çekişmeleri fark etmekte doğuştan yeteneksiz olan Duan Jingyuan, belki de tüm Duan malikânesinde Duan Xu'nun düğününe en çok odaklanan kişiydi.

Ağabeyi ile babasının bir süre daha düşüneceğini sanıyordu

ama Wang ailesinin kızı da bu kadar çabuk karar kılınacağını, nişan takılıp tarihin belirleneceğini tahmin etmemiştir. Wang Suyi sessizliğı seven, gürültüden hoşlanmayan biriydi; genç kızların toplantılarına pek katılmazdı, bu yüzden Duan Jingyuan onu pek tanımazdı. Yine de Wang Suyi çok güzeldi, konuşması da nazikti; yumuşak huylu bir kıza benziyordu, yengesi olmasında bir sakınca yok gibiydi.

Üçüncü ağabeyi evleniyordu; bu durum Duan Jingyuan'ı nedensizce hüznlendirmişti. Küçüklüğünden beri ağabeyi gibi biriyle evlenmek istemiştir. Gerçi ağabeyi büyüdükçe karakteri değışmişti ama o hâlâ kalbinde ağabeyini bir ölçü birimi olarak tutuyor, Nandu'daki genç efendileri onunla kıyaslıyordu. Şimdi bu ölçü birimi başkasına gidiyordu.

Yine de ağabeyinin yeni bir gelin alacağı için pek mutlu olmadığını hissediyordu. Belki de saraydaki meseleler yüzünden canı sıkındı; sarayda bir davanın soruşturulduğunu ve ağabeyinin de buna karıştığını duymuştu.

Ah, şu lanet olası Pei grubu!

Zihninden Fang Xianye'nin huzurlu ve sakin siması geçti. Bir an tereddüt etti ama yine de içinden küftetti: "Lanet olası Fang Xianye!"

Ziyafetler her zaman Duan Jingyuan'ın maharetlerini sergilediğı yerlerdi. En sevdiği ağabeyinin hayatındaki bu önemli olaya verdiği değeri göstermek için en özğün elbiseyi diktirmeye ve en zarif, en tatlı kokuyu hazırlamaya karar verdi.

O gün, en kaliteli kehribar malzemesini almak için şehrin en büyük parfümevi olan Yueran Köşkü'ne heyecanla koştı. Duan Jingyuan parfümevinde malzemeleri seçerken, orta boylu, sıradan görümlü ama iyi giyimli bir genç kızın içeri girdiğini gördü. Kız belindeki koku kesesini çözüp parfüm ustasına fırlattı ve şöyle dedi: "Bana bunun aynısından bir kese hazırla. İçinde öd ağacı, kehribar, sığla yağı, nane yaprağı, aköpleme ve günlük reçenesi olsun."

Duan Jingyuan, o kesenin kokusunu duyduğunda bu tanıdık koku karşısında şaşkına döndü. Parfümevindeki karışık kokular

yüzünden hemen emin olamamıştı ama yanındaki kız malzemeleri sayınca şaşkınlığı daha da arttı; bu, ağabeyi için hazırladığı özel koku değil miydi?

Duan Jingyuan merakla kızı süzdü. Kız durumu fark etmiş gibi başını çevirip ona baktı ve gülümsedi: "Küçük hanım, neden bana öyle bakıyorsunuz?"

Gülümsemesinde hafif bir kibir ve gurur vardı ama tuhaf olan şeydu ki, bu hiç de itici gelmiyordu; hatta gizli bir baskınlık hissi uyandırıyordu.

"Ah... Bu kokunun çok hoş olduğunu düşündüm de. Kendi hazırladığınız bir koku mu? Adı nedir acaba?" diye sordu Duan Jingyuan lafı dolandırarak.

Kızın parmakları tezgahın üzerinde kayıtsızca tıkırdıyordu. Başını salladı: "Hayır. Bu kokunun adı..."

Bir süre düşündü, bir şey hatırlamış gibi gülümsedi.

"Adı Duan Shunxi."

Duan Jingyuan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbi küt küt attı ve kıza bakarken gözlerine bir acıma ifadesi yerleşti.

O gün Yueran Köşkü'ndeki parfüm ustasının akıllı bir karış havada gibiydi; az kalsın Duan Jingyuan'a yanlış kehribarı veriyordu. "Duan Shunxi" kokusunu hazırlarken de bir malzemeyi eksik koyduğu için koku tam tutmamıştı. Kokuyu yaptıran kız bunu hiç fark etmemişti; ancak Duan Jingyuan ustanın hatasını hatırlatınca usta durumu fark edip karışımı yeniden hazırlamıştı.

Duan Jingyuan, kızın uzaklaşmasını izlerken iç çekerek onun ağabeyine aşık bir kadın olduğunu düşündü. Kim bilir ağabeyinin kullandığı koku formülünü nereden duymuştu da, bu kokuyu üzerinde taşıyarak onu yâd etmek istiyordu. Üçüncü ağabeyinin evliliği Nandu'da kaç genç kızın kalbini paramparça etmişti; tam bir baş belasıydı bu yakışıklılığı.

Eve döndüğünde Duan Xu'ya koku formülünü birine verip vermediğini sordu. "Evet" cevabını alınca olanları ona anlattı ve aynı şekilde hayretini dile getirdi.

Duan Xu bunu duyunca bir an duraksadı ve sanki çok mutlu

olmuş gibi gülmeye başladı. Emin olmak için sordu: "Ustanın kokuyu yanlış hazırladığını ama onun hiç fark etmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, gerçekten çok tuhaftı."

Duan Xu daha da neşeyle güldü ve alçak sesle, "Çok tatlı," diye mırıldandı.

Duan Jingyuan, Duan Xu'nun ifadesinde bir tuhaflık sezdi. Omzuna dokunarak onu uyardı: "Ağabey, sen evlenmek üzere olan bir adamsın, artık başkalarını böyle 'tatlı' bulamazsın. Bence Yuzao Kulesi'ndeki Bayan Luo Xian için Fang Xianye ile çekişmeyi de bıraksan iyi olur."

Duan Xu her şeyi neşeyle onayladı. Duan Jingyuan o gün hazırladığı yeni kokuyu bir hazine sunar gibi ağabeyine uzattı, nasıl olduğunu sormakla kalmayıp içindeki malzemeleri tahmin etmesini istedi. Bu, Duan Jingyuan'ın onunla oynamayı en sevdiği oyundu; çünkü Duan Xu'nun koku duyusu o kadar keskindi ki, koklar koklamaz tüm malzemeleri bir bir sayabilirdi.

Duan Xu her zamanki gibi kokladı ve kız kardeşinin yeni kokusundaki malzemeleri birer birer saydı. Ancak Duan Jingyuan kaşlarını çatarak, "Ağabey, iki tanesini atladın: küçük kimyon ve zambak," dedi.

Bu iki malzemeyi çok az koymuş olsa da, Duan Xu'nun normal seviyesiyle bunları duymaması imkânsızdı. Duan Xu bunu duyunca donakaldı, başını eğip koku kesesini uzun uzun kokladı; bakışları derinleştirdi ve karardı.

Duan Jingyuan onun sessizliğini yanılmasına verdi ve teselli etmek istercesine, "Arada bir hata yapman normal ağabey, canını sıkma," dedi.

"Artık alamıyorum..." dedi Duan Xu alçak sesle. Başını kaldırıp Duan Jingyuan'a baktı; gözlerinde biriken karmaşık duygular genç kızı bir an ürpertti. Ama çok geçmeden Duan Xu gülümsedi, keseyi ona geri verdi ve "Görünüşe göre yaşılanıyorum Jingyuan. Bundan sonra bu oyunda sık sık yanılacağım sanırım," dedi.

Duan Jingyuan fısıldadı: "Daha bu Ağustos'ta yirmi olacaksın, ne yaşlanmasından bahsediyorsun?"

"Ha ha, sonuçta insanın duyuları yaşla birlikte yavaş yavaş körelir," dedi Duan Xu, kardeşinin başını okşayarak. "Dünyanın kanunu bu."

Bunu söyledikten sonra ellerini arkasında birleştirip neşeyle odadan çıktı. Yeşil giysilerinin etekleri uçuşuyordu; öyle genç görünüyordu ki sanki sonsuza dek böyle kalacaktı. Duan Jingyuan elindeki koku kesesiyle kalakaldı; "körelme" kelimesi yüzünden kalbine nedensiz bir hüznün çökmüştü.

He Simu, Devlet Danışmanı malikânesine döndüğünde, Hejia Fengyi beyaz huş ağacından esasına dayanmış, avluda yıldızları izliyordu. Xingyu Avlusu'nun zeminindeki karolar siyah cilayla boyanmış, burçlar altın desenlerle işlenmişti; uçsuz bucaksız gökyüzü bu daracık alana sığdırılmıştı. Karo üzerindeki Kepçe Burcu'nun içinde duruyor, esasını burcun üç yıldızına değdiriyordu. Asanın ucundaki dört çingraktan biri berrak bir ses çıkardı; adam hızla bir şeyler hesaplıyordu.

He Simu'nun avluya girdiğini görünce esasını yere dikti ve ona yaslanarak sırttı: "Kadim Atam, nerelerdeydiniz?"

Asa sanki yere kök salmış gibiydi; Hejia Fengyi ona yaslanmasına rağmen dimdik ve sarsılmaz duruyordu.

He Simu elindeki koku kesesini havaya kaldırarak, "Koku hazırlattım," dedi.

"Koku alamıyorsun ki, koku kesesiyle ne işin olur?"

"Koku alamıyorum ama başkalarının beni bu kokuda duymasını seviyorum, olamaz mı?"

Hejia Fengyi hemen "Tabii, tabii, olur elbet," diye yanıtladı. He Simu tam odaya girecekken aniden durup ona döndü. Kapı pervazına tutunarak bir an tereddüt etti ve sordu: "Son zamanlarda fani dünyada düğünlerde ne tür hediyeler vermek adettendir?"

"Kimin evlendiğine bağlı. Duan Xu'ya mı hediye vereceksin?"

"Beni düğününe davet etti. Gideceğime göre elim boş gidemem."

Hejia Fengyi esasına yaslanırken neredeyse dengesini

kaybedip düşecekti. Bu Kadim Atası normalde düğün dernekten hiç hoşlanmazdı; kendi anne ve babasının düğününe bile gelmemiştir. Sonrasında ne cenazelere ne de kardeşlerinin düğünlerine katılmıştır. Adam, kadının hediyeı kendisinin iletmesini isteyeceğini sanmıştı ama bizzat mı katılacaktı? Bu gerçekten açık bir kayırmacaydı, tam bir "sevgiliyi dosta tercih etme" durumuydu.

Hejia Fengyi'nin sitem dolu bakışlarını gören He Simu, nadir görülen bir mahcubiyetle iki kez öksürdü: "Aynı şey değil, bu beş duyusunu takas etmemizin bir şartı."

Hejia Fengyi "Cık cık" diyerek iç çekti: "Ona karşı inanılmaz müsamahakâr olduğunu fark ettim."

"Bu sadece bir ticaret."

Hejia Fengyi bu konuyu kapatmak istercesine elini salladı; Kadim Atasının Duan Xu'ya verdiği tavizleri asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Konuyu değıştirdi: "Ben onun için tam yerinde bir hediye hazırladım. Son zamanlarda sarayda at yetiştiriciliğıyle ilgili bir yolsuzluk davası soruşturuluyor. Normalde Ordu Bakanı ve Saray Ahırları Müdürü'nün kelleleri gidecekti ama işler değışti; asıl tanık ifadesini değıştirip birilerinin kışkırtmasıyla sahte kanıt sunduğunu söyledi. Yolsuzluk davası ile Duan Xu'nun Yun ve Luo eyaletlerine saldırı konusundaki ısrarı çok kötü bir zamana denk geldi. Yüksek Yargı Başkanı Jing Yan, Duan Xu'dan şüpheleniyor. Şimdi o da Devlet Danışmanı Pei'nin adamlarının radarına girdi; bu olay üzerinden ona yüklenmeye devam edecekler gibi görünüyor."

"Benim araştırdığım mesele ise bu davayla doğrudan ilgili olmasa da Duan Xu'ya çok büyük yardımı dokunacak. Onun gibi biri muhtemelen maddi eşyalara pek değer vermez, diğer hediyeleri öylesine hazırlarım."

He Simu, Büyük Liang sarayındaki meselelerden anlamıyordu ve anlamak da istemiyordu. Kaşlarını çatarak, "Bu senin hediyeı, peki ben ne vereceğim?" dedi.

"Onunla bu kadar vakit geçirdin, neyi sevdiğini bilmiyor musun? Onunla beş duyunu takas ettin; o duyuları aldığında

hoşuna giden şeyler, onun da sevdikleri değil midir?"

Duyuları aldığıında hoşuna giden şeyler mi? He Simu ciddi ciddi düşünmeye başladı. Neleri sevmiştı?

Güneş ışığı, rüzgâr, buz, yağmur, kar.

Şakayıklar, yeşil çimenler, odun ateşi, yemek kokusu.

Duan Xu'nun nabzı, kalp atışı, nefesi, kokusu.

Bunlar nasıl hediye olarak verilebilirdi ki?

He Simu ilk kez hediye vermiyordu. Eskiden hediyelerini hep çok pratik ve net seçerdi; hazinesinden birkaç yüz yıllık antikalar veya nadide mücevherler çıkarır, cömertçe gönderirdi. Ama Duan Xu'nun bunlara değer vermediğini biliyordu. Belki de Duan Xu'nun ona verdiği o çok özenli tablodan dolayı, ona karşılık verme konusunda ister istemez çok titiz davranıyordu.

Duan Xu'ya gerçekten seveceğı, onu mutlu edecek bir hediye vermek istiyordu. Ama böyle şeylerde hiç iyi değildi; o vermekten ziyade yok etmekte veya korumakta ustaydı.

He Simu iç çekerek şakaklarını ovuşturdu. Birinin gönlünü hoş etmeye çalışmak... Bu duygu onun için hem yabancı hem de tuhaftı.

Hejia Fengyi bir süre Kadim Atasının yüz ifadesini inceledi, sonra elini salladı: "Boş ver gitsin. Kadim Atam, bir iblis olduğunu unuttun mu? Faniler için düğünlerinde bir hayaletten hediye almak iyi bir şey değildir, aksine uğursuzluk sayılır. Sen ona hediye versen, sence kabul eder mi?"

He Simu donakaldı, bir süre sonra hafifçe gülümsedi: "Haklısın."

Arkasını dönüp içeri girdi.

Hejia Fengyi başını sallayarak asasını geri aldı, Kalp Burcu'na bir kez dürttü. Asa hızla dönmeye başladı, tüm çingiraklar sanki birileri hararetle tartışıyormuş gibi karmaşık ve berrak sesler çıkardı. Kollarını kavuşturup memnuniyetle gülümsedi: "Mars, Akrep'in kalbinde konaklıyor; uğurlu gün yaklaşıyor."

62. Bölüm: Jing Yan

Duan Xu, Dali Yargı Reisi Jing Yan'ın eninde sonunda kendisini arayacağını tahmin ediyordu. Davetiye ulaştığında, fazla vakit kaybetmeden hazırlanıp atına atladığı gibi Jing Yan'ın malikânesine doğru yola koyuldu. Malikânenin kapısında atından indiği sırada Jing Yan, üzerinde mor renkli, tavus kuşu nakışlı geniş kollu resmi giysisiyle avluda durmuş onu süzüyordu. Bakışları bir kartal kadar keskindi; sanki bu fani bedeninin ötesine geçip gencin yüreğinin en derinlerini görmek istiyordu.

Jing Yan otuzlu yaşlarının başındaydı. Ağabeyi, İmparator'un en gözde kızı olan Prenses Anle'nin eşiydi. Jing ailesi, bu güçlü bağ sayesinde hiçbir siyasi kliğe boyun eğmeden, kendi ayakları üzerinde durma kudretine sahipti. Jing Yan, Dali Yargı Reisi olarak görev yaptığı yıllar boyunca kılı kırk yaran titizliği ve demir yumruklu adaletiyle nam salmıştı. Ceza Bakanlığı'nın birçok davasını yeniden görülmesi için geri çevirmiş ve bugüne dek tek bir kararında dahi yanılmamıştı.

Bu keskin bakışlar bugüne dek sayısız haydutun ve mahkûmun kalbindeki sırları deşip çıkarmıştı. Duan Xu, Jing Yan'ın bu tartıcı süzüşünden kaçmadı; aksine, bakışlarını sakınmadan doğal bir tavırla selam verdi: "Selamlar Sayın Jing, bendeniz davetinize icabet etmeye geldim."

Jing Yan ile aralarındaki hukuk pek derin sayılmazdı. Son görüşmeleri, Nandu'dan ayrılmadan önceki Güz Ortası şölenindeydi. O gece bir el satranç oynamışlar ancak oyun bitmeden şölen dağılmıştı. Bugün Jing Yan'ın onu çağırarak için kullandığı bahane de tam olarak buydu: Yarım kalan o oyunu tamamlamak.

Jing Yan ona derin bir bakış fırlattı ve soğuk bir sesle, "Buyurun Sayın Duan," dedi.

Jing Yan'ın çalışma odasına geçip oturdular. Masanın üzerinde, gerçekten de o gece yarım kalan satranç tahtası

duruyordu; siyah ve beyaz taşların dizilimi, tek bir hane bile şaşmadan o anki gibiydi. Duan Xu tahtaya bakınca ister istemez gülümsedi. Belli ki Jing Yan bu dizilimi çoktan hafızasına kazımişti. Başlangıçta niyeti gerçekten oyunu bitirmek olsa da, araya giren At İdaresi yolsuzluğu davası bu karşılaşmaya başka amaçlar bulaştırmıştı.

Duan Xu bir taş oynarken ağır ağır konuştu: "Sayın Jing, üzerinizde resmi giysileriniz olduğuna göre az önce Yargı Konseyi'nden gelmiş olmalısınız. Devlet işlerinin bu yoğunluğunda benimle olan oyununuzu unutmamanız, şahsım adına büyük bir onurdur."

Jing Yan da bir taş oynadı: "Duyduğuma göre General Duan savaş meydanında amansız bir kudrete, sarsılmaz bir kararlılığa sahipmiş. Ben ise sizi sadece bir kalem efendisi sanırdım; meğer size artık başka bir gözle bakmak gerekiyormuş."

Duan Xu bakışlarını Jing Yan'a dikti: "Sayın Jing, lafı dolandırmayalım. Beni buraya sadece satranç oynamak için çağırmadığınız aşikâr, değil mi?"

Bunun üzerine Jing Yan doğrudan konuya girdi: "At İdaresi yolsuzluğu davasında Sun Changde'nin ifadesini değiştirdiğini duymuşsunuzdur herhalde?"

"Kulağıma çalındı."

"Sun Changde, Ceza Bakanlığı'ndan Sayın Sun ve At Yetiştiriciliği İdaresi'nden Sayın Li'ye iftira atması için birinin kendisini azmettirdiğini itiraf etti. Ve o kişinin siz olduğunuzu söyledi, General Duan."

Duan Xu'nun gözleri hâlâ tahtadaydı. Bu sözleri duyunca, sanki dünyanın en absürt şakasını duymuş gibi kahkahayı bastı: "Ben mi azmettirmişim? Ben daha yolun başında, başkentte henüz yerini bile sağlamlaştıramamış bir gencim. Böyle işlere kalkışmaya cüret edebilir miyim? Beni gözünde fazla büyötmüş."

"Geçen yıl Güz Ortası'ndan üç gün sonra, gece vakti Qing Köprüsü'nden geçerken suya düşmüş ve onu siz kurtarmışsınız."

"Doğrudur. Onunla ilgili tek hatıram budur. Yoksa birini kurtarmak da mı suç sayılıyor?"

"Onun iddiasına göre, At Yetiştiriciliği Reisi ile eskiden kalma bir husumeti varmış ve o gün kendisini öldürmek isteyenine olduğundan şüphelenmiş. O olaydan sonra siz bu 'hayat borcunu' kullanarak ondan bilgi sızdırmış, hem tehdit hem vaatle At İdaresi yolsuzluğu davasını kurgulayıp suçu Ceza Bakanlığı ve At İdaresi'nin üzerine yıkmışsınız."

"Gülünç. O günden sonra yüzünü bile görmedim. Böyle mesnetsiz iddialar için bir kanıtı var mıymış?"

Jing Yan, geniş kolunu düzelterek bir taş daha oynadı ve ifadesiz bir sesle cevap verdi: "Elinde birçok mektup ve mühürlü eşya olduğunu iddia ediyor. Ancak bunlar kayda değer değil; zira bana kalırsa o kanıtların hepsi sahte."

Duan Xu kaşlarını kaldırıp Jing Yan'a baktı. Tahtadaki siyah ve beyaz taşlar, birbirini yutmaya çalışan iki ordu gibi karelerin çoğunu işgal etmişti.

Jing Yan da ona baktı, çehresi kımıldamıyordu: "Tıpkı Sun Changde'nin At Yetiştiriciliği Reisi'nin yolsuzluk yaptığını kanıtlamak için sunduğu o meşhur hesap defteri gibi... O da sahteydi."

"Öyle mi?" Duan Xu, sanki kendi uydurduğu o defterin sahte olduğunu ilk kez duyuyormuş gibi şaşkın bir ifade takındı. "Sun Changde'nin defteri sahte miymiş? Ne büyük cesaret!"

"Defter sahte olmasına sahteydi ama onu Sun Changde uydurmamıştı. O, ihbarda bulunduğu sırada defterin gerçek olduğuna inanıyordu. Onu perde arkasından yönlendiren, eline o sözde kanıtları verip davayı açması için cesaretlendiren biri vardı. Ancak Sun Changde o gizli elin kim olduğunu bilmiyordu. Şimdi ise birilerinin talimatıyla suçu sizin üzerinize yıkmaya çalışıyor," dedi Jing Yan soğukkanlılıkla.

Duan Xu'nun gözlerinde bir gülümseme belirdi: "Sayın Jing, gerçekten feraset sahibisiniz."

Jing Yan bir taş daha koydu: "Lakin sahte bir hesap defteri hazırlamak kolay iş değildir. O defter Ceza Bakanlığı'ndaki koca koca adamların elinden geçti de kimse bir kusur bulamadı. Ben bile ilk gördüğümde gerçek sandım. Sun Changde ifadesini

değiştirmeseydi ve ben defteri defalarca en ince ayrıntısına kadar incelemeseydim, sahte olduğunu asla anlayamazdım. Bu defteri hazırlayan kişi, gerçek defteri mutlaka görmüş olmalı; zira en az yarısı gerçeğiyle birebir aynıydı."

Duan Xu'nun taş tutan eli havada asılı kaldı. Jing Yan devam etti: "İki ihtimal var: Ya bu kişinin elinde gerçek defter vardı ama bir sebeple onu ortaya çıkarmak istemediği için bir kopyasını uydurdu; ya da gerçek defteri gördü ama defter ya kayboldu ya da yok edildi, bu yüzden hafızasındakiyle yetinmek zorunda kaldı. Sun Changde'nin bu kadar emin bir şekilde ifadesini değiştirmesi, birilerinin gerçek defterin yok edildiğinden emin olduğunu gösteriyor. O halde ikinci ihtimal geçerli: Bu kişi gerçek defteri çok kısıtlı bir sürede, aceleyle inceledi. Onu yanına alacak vakti bile yoktu ama o kısa sürede gördüklerini sonradan hafızasından kağıda döktü. Bu da ancak muazzam bir hafıza ile mümkün olabilir."

Jing Yan'ın keskin bakışları doğrudan Duan Xu'nun gözlerinin içine saplandı: "Geçen yılın yedinci ayında Daizhou'ya atalarınızı anmaya gitmiştiniz. Sun Changde'nin ihbar ettiği Shunzhou At Çiftliği tam da yolunuzun üzerindeydi. O defter de Shunzhou'dan geldi. Ayrıca Yun ve Luo eyaletlerine yönelik hamlelerinizin zamanlaması, bu davayla fazlasıyla uyumlu."

Duan Xu kahkahayı bastı, elini alnına koyarak şöyle dedi: "Sayın Jing, siz de mi sokaktaki dedikodulara kanıp benim 'üstün zekalı, gördüğünü unutmayan' biri olduğuma inandınız? Bunlar ailemin nüfuzundan dolayı insanların uydurduğu boş övgülerden ibaret. Sizin dediğiniz gibi, bir bakışta yarım defteri ezberlemek... Benim harcım değil."

"Öyle mi?" Jing Yan sakince taşını oynadı. "Bu oyunu altı ay önce oynamıştık. Ben bu dizilimi hatırlıyorum çünkü eve gider gitmez kağıda dökmüştüm. Siz ise içeri girer girmez tahtayı görünce şaşırdınız; belli ki altı ay öncekiyle aynı olduğunu hemen fark ettiniz. Sonra hiç tereddüt etmeden hamlenizi yaptınız. Sadece altı ay önceki oyunu değil, o an yapacağınız hamleyi bile hatırlıyordunuz. Bu hafızaya sahip birinin, bir hesap defterini kağıda dökmesi işten bile değildir, haksız mıyım?"

Duan Xu'nun bakışları yavaşça ciddileşti. Elindeki siyah taşı düşünceli bir tavırla tahtaya tıkırdatmaya başladı. Bir süre sonra gülümseyerek konuştu: "Hepsi bu mu? Sayın Jing, söylediklerinizin tamamı tahminden ibaret. Ortada tek bir kanıt bile yokken neyi kanıtlayabilirsiniz ki?"

Öne doğru eğildi, elindeki siyah taşı okşayarak düğümlemiş oyuna baktı ve tembel bir sesle devam etti: "Sizin de dediğiniz gibi, bu davada tanık dışında her şey sahte. Ve o tanık da rüzgâr ne yana eserse o yana dönüyor; bugün başka, yarın başka konuşuyor. Aslına bakarsanız Sun Changde bu tahtadaki bir piyondan başka bir şey değil. Gerçek oyuncular biz değiliz ama biz de bu oyunun içindeyiz. Ceza Bakanlığı davayı bitirip mühürü basmıştı; ne hikmetse dosya Yargı Konseyi'ne gelince tanık ifadesini değiştirdi. Bunun tek sebebi, Ceza Bakanlığı'nın Başbakan Du'nun kontrolünde olması ve Dük Pei'nin, meseleyi Du'nun nüfuz alanından çıkarıp fırtına koparmak istemesidir. Şimdi dava da, tanık da, kanıtlar da sizin elinizde. Her iki taraf da sizin onların hazırladığı yalanlarla karşı tarafa saldırmanızı bekliyor. Kimsenin umurunda olan gerçek değil; herkes sadece sonucu önemsiyor."

"Hayır, ben gerçeği önemsiyorum."

"Sayın Jing gerçeği önemsiyorsa, o halde söyleyin: Sizce At İdaresi yolsuzluğu gerçekten yaşandı mı, yoksa hepsi bir iftira mı?"

Jing Yan başını salladı, soğukkanlılıkla cevap verdi: "Kanıt yetersiz, kesin bir hükme varılamaz."

Duan Xu onun sözlerini tekrarladı: "Kanıt yetersiz mi? Yani mesele böylece kapanacak mı? Büyük Liang'ın doğal otlakları yok; kurulan her at çiftliği halkın tarım arazilerinden çalınıyor. Üç bin atın beslendiği toprakla yetmiş beş bin insan doyar. Eğer yolsuzluk gerçekse, bu yetmiş beş bin insanın rızkı birilerinin cebine giriyor demektir. Ben ise cephede at kıtlığı çekerken, süvari birliği kuramıyorum. Sadece baskınlarla savaşabiliyor, göğüs göğüse çarpışmaya giremiyorum. Her zaferi binbir güçlükle kazanıyoruz. Hal böyleyken vatani nasıl savunacağız?"

Jing Yan ona sarsılmaz bir sükunetle baktı. Derin ve keskin gözleri Duan Xu'nun ruhunun derinliklerine işliyordu. Masadaki tutsülükten yükselen dumanlar, ikisinin arasından usulca süzülüyordu. Jing Yan tane tane konuştu: "Söylediğin her şeyi biliyorum. Hatta senden daha iyi biliyorum."

"Seni bugün buraya çağırma sebebim şu: Eğer sahte kanıtları gerçek kabul edersek, bugün sen uydurursun, yarın başkası. O zaman gerçeğin ne hükmü kalır? General Duan, henüz gençsin; şunu bilmelisin ki yalanla gerçeğe ulaşılmaz, gayrimeşru yöntemlerle adalet tesis edilmez. Ben bu makamda oturduğum sürece, sadece ve sadece somut kanıta inanırım."

Duan Xu'nun gözlerinde bir parıltı çıktı, sessiz kaldı.

Somut kanıt... Demesi kolaydı. Bu işin izleri tamamen silinmiş, binbir güçlkle bulduğu defter yok edilmişti. Kanıt bulmak için Ceza Bakanı'na, At İdaresi Reisi'ne, hatta onların arkasındaki Qin Huanda ve Dük Pei'ye kadar uzanmak gerekiyordu. Bu hem kendini ifşa etmek demektir hem de her adımda engellenmek.

"Sayın Jing, gerçekten somut kanıta ulaşılabilir mi?"

"Elimden geleni yapacağım. Kanıt bulamazsam, sahte belgelerle hüküm vermem." Jing Yan son taşını oynadı ve Duan Xu'ya bakarak ekledi: "General Duan, saray koridorlarında bu genç yaşta yürürken derin düşünceli olmak kötü bir şey değildir. Lakin hırslarının esiri olup yoldan sapmamalısın. Bugün burada konuşulanlar bu odada kalacak; kapıdan çıktığım an hiçbirini hatırlamayacağım. Kendine mukayyet ol."

Duan Xu bir an başını eğdi, sonra bakışlarını Jing Yan'a çevirip tahtaya son taşını koydu: "Nasihatleriniz için teşekkürler Sayın Jing."

Yarım kalan oyunun galibi Jing Yan olmuştu. Duan Xu malikâneneden ayrılırken selam verip gülümsedi: "Sayın Jing'in satrançtaki maharetini hep duyardım, bugün bizzat şahit oldum. Namınızın hakkını veriyormuşsunuz."

Jing Yan sadece hafifçe başını salladı: "Estağfurullah."

Duan Xu atına bindi, dizginleri sıkıp Jing Yan'a baktı: "Sayın

Jing, dilerim sizin adaletiniz altında Büyük Liang'da hiçbir masum zindanlarda çürümez."

Bu söz kulağa bir iğneleme gibi gelse de tamamen samimiydi. Plan kuranlar gerçekle yalanın harmanlandığı yolları döşerken, yasayı koruyanlar gerçek adaletle tutunuyordu. Herkes kendi görevini yapıyordu ve bunda bir yanlış yoktu.

Jing Yan her zaman en sarsılmaz kalkan olacaktı; o, bir şahsın kanıtlanmamış adaletini değil, Büyük Liang'ın yasasını koruyordu.

Duan Xu, malikânenen çıktuktan sonra evine dönmedi. Atını Shengxin Caddesi boyunca güneye sürdü ve safran sarısı duvarların önünde durdu. Saçakların altındaki çanlar rüzgârla neşeyle çınliyordu. Halk, ardına kadar açık olan kızıl kapılardan saygı ve sevinç dolu ifadelerle girip çıkıyordu.

Burası Göklerin Rehberi'nin malikânesi, Liansheng Köşkü'ydü.

İmparator, halka olan şefkatini göstermek için Göklerin Rehberi'nin konutuna bitişik bu köşkü inşa ettirmişti. Her ayın birinde, on beşinde ve bayramlarda halka açılırdı. Normalde sadece hanedan için kehanetlerde bulunan Göklerin Rehberi, burada halkın dertlerini dinler, dualarına aracılık ederdi.

Herkes köşke girip dua edebilirdi ancak sadece Göklerin Rehberi tarafından seçilen "nasibi olanlar" ona soru sorabilirdi. Denilene göre, rehberin müritleri bu kişilerin evlerine gizlice bir nişan bırakır ya da bizzat takdim ederek onları köşke davet ederlerdi.

Kızıl Nilüfer Şemsiyesi'ni taşıyan kişi, seçilmiş kişi demektir.

Duan Xu, atının heybesinden Nandu sokaklarında karşılaştıkları gün He Simu'nun kendisine verdiği o kağıt şemsiyeyi çıkardı. Şemsiyenin üzerinde canlı bir kızıl nilüfer figürü parlıyordu.

Birkaç gün önceki sabah huzurunda Göklerin Rehberi ile karşılaşmış, o da gayet sıradan bir tavırla şöyle demişti: "Ey nasibi olan kişi, o şemsiyeyi geri getirmeyecek misin?"

Duan Xu şemsiyeyi elinde tarttı, hafifçe gülümseyerek o kızıl kapıdan içeri adımını attı.

63. Bölüm: Nilüferin Doğuşu

Liansheng Köşkü, ismini "yaşama şefkat" anlamından alıyordu. Duan Xu'nun siyah çizmeleri taş basamaklara değdiğinde, bembeyaz nilüferlerle dolu bir havuz ve avluyu saran o eşsiz kokuyla karşılaştı. Havuzun öte yakasında on sekiz basamaklı ahşap bir platform yükseliyor, üzerinde dört bir yanı bambu perdelerle çevrili bir çardak duruyordu. Perdenin ardında birinin oturduğu hayal meyal seçiliyordu. Nereden geldiği belirsiz berrak bir su, çardağın tepesinden kiremitler boyunca süzülüyor, saçaklardan kavis çizerek havuzun içine dökülüyordu. Bu su perdesi, adeta ilahi bir mucize gibi görünüyordu.

Kızıl kapıdan giren halk, aradaki havuz yüzünden çardağa yaklaşmıyor, sadece bu yakadaki beyaz taş platformda durup uzaktan dua edebiliyordu.

Duan Xu, su ve bambu perdelerinin ardındaki silüete bir bakış attıktan sonra yanındaki küçük müridi çağırdı. Şemsiyeyi ona uzatarak, "Zahmet olmazsa bu şemsiyeyi Göklerin Rehberi'ne ilet. Duan Shunxi'nin geldiğini söyleyiver," dedi.

Sözünü bitirip tam arkasını dönüp gidecekken, küçük mürit giysisinin ucundan çekiştirdi. Çocuk başını kaldırıp boğuk bir sesle, "Kızıl Nilüfer Şemsiyesi'ni taşıyan kişi, onu bizzat ustama teslim etmelidir," dedi.

Küçük mürit, Duan Xu'yu kolundan tutarak kalabalığın arasından geçirip nilüfer havuzunun kıyısına kadar götürdü. Su ve bambu perdelerinin önünde saygıyla eğilen çocuk, yüksek sesle seslendi: "Ustam, nasibi olan kişi geldi."

Sözleri biter bitmez, gümüş çingirakların şıkırtısıyla birlikte havuzun dibinden beyaz bir köprü yükseldi. Köprü, Duan Xu'nun ayak ucundan başlayıp çardağın basamaklarına kadar uzanıyordu. Küçük mürit eliyle işaret etti: "Buyurun, efendim."

Duan Xu elindeki şemsiyeyi birkaç kez çevirdi ve sonunda köprüye adımını attı. Çardağın saçaklarından dökülen su

perdesine yaklaştığında şemsiyeyi aadı. Kızıl Nilüfer şemsiyesi suyu yararak onu korudu. Duan Xu su perdesini geçip çardağın önüne geldiğinde başını kaldırıp bambu perdelerin ardındaki Hejia Fengyi'ye baktı.

Aralıklardan Hejia Fengyi'nin altın ve beyaz işlemeli görkemli giysiler içinde, bir minderin üzerinde bağdaş kurup oturduğu seçiliyordu. Dizlerinin üzerinde huş ağacından bir asa duruyor, üzerindeki çingiraklar rüzgârsız havada kendi kendine tınlıyordu.

şemsiyenin üzerindeki kızıl nilüfer, su perdesinden geçerek geçmez rengini kaybedip beyaza bürünmüştü. Duan Xu şemsiyeyi kapatıp suyunu silkeleyerek gülümsedi: "Liansheng Köşkü gerçekten muazzammış. Göklerin Rehberi'ni görmek için bu kadar badire atlatmak gerekiyormuş demek."

Hejia Fengyi, perdenin arkasından vakur bir sesle konuştu: "İnsan kendi kalbiyle yüzleşmek istiyorsa, önce binbir türlü kaygıyı bir kenara bırakmalıdır. Bu geçtiğin her aşama, aslında bir yalandan arınma sürecidir. Köşkün önündeki havuz beyaz nilüferlerle doludur, görünmeyen iç havuz ise kıızıdır. Benim bu 'Gönül Sorgulama Çardağı'm, insanın içiyle dışı arasındaki sınırdır. Bir anlık arınma, cehennem ateşini bile serin bir havuza çevirir."

Duan Xu, şemsiyeyi avucuna vurarak Hejia Fengyi'nin bu derin felsefi sözlerine karşılık vermedi. Sadece perdenin arkasındaki silüeti sessizce süzdü.

Hejia Fengyi içini çekip elini çenesine dayadı ve tavrını birden değiştirerek konuştu: "Duyduğuma göre General Duan savaş meydanında amansız, kararlarında keskinmiş. Bugün benim Liansheng Köşkü'me gelmeniz size biraz zül gelmiş olmalı. Ziji, çabuk General Duan'a oturması için bir minder getir. Su perdesi yüzünden dışarıdakiler bizi duyamaz, rahat olabilirsin."

Bu sözlerle az önceki o gizemli ve vakur hava bir anda dağılmış, koca rehber gitmiş, yerine misafir ağırlayan bir hancı gelmişti. Ziji minderi getirdiğinde Duan Xu rahatça yerleşti. Hejia Fengyi devam etti: "Madem o sana şemsiyeyi verdi ve sen de kapıma kadar geldin, o halde sormak istediklerini sorabilirsin.

Mesela He Simu ile aramızdaki bağ? Ya da yakın gelecekteki talihin?"

Göklerin Rehberi, ilk kez birine soru sorması için bu kadar dil döküyordu.

Duan Xu da nezaketi elden bırakmayarak gülümsedi: "Madem Göklerin Rehberi her şeyi biliyor ve hazırlıklı, o halde buyurun anlatın."

Hejia Fengyi içinden, "Burada rehber olan benim, neden o bana lütfediyormuş gibi konuşuyor?" diye geçirdi. Bu gencin kendisine karşı bir düşmanlığı vardı belli ki. "Yahu bu devirde iyilik yapmak da ne zormuş," diye hayıflandı.

"He Simu'nun en yakın dört akrabası olduğunu biliyor olmalısın; anne-babası ve teyzesiyle eniştesi. Ben, teyzesinin yirminci kuşaktan torunuyum. Özelde ona 'Kadim Ata' derim. Annemle babamı küçük yaşta kaybettim, beni bir süre o büyüttü. Yani onun elinde büyüdüm sayılır."

Duan Xu şaşırmış gibiydi. Kaşlarını kaldırıp samimi bir gülümsemeyle, "Demek öyle," dedi.

Hejia Fengyi, Duan Xu'nun düşmanca tavrının büyük ölçüde dağıldığını fark edince bu öfkenin kaynağını anladı. İçinden bir küfür sallasa da dışarıya belli etmedi: "Aslında seni bugün buraya çağırma sebebim, sana bir düğün hediyesi hazırlamış olmam."

Sözü biter bitmez Ziji, Duan Xu'ya bir ipek kese uzattı. Duan Xu keseyi açıp içindeki kağıt parçasını okudu. Yüzünde bir şaşkınlık belirdi ve bakışlarını perdenin ardındaki silüete çevirdi.

"General Duan'ın hafızasının kusursuz olduğunu duymuştum, bir daha bakmanıza gerek yoktur herhalde." Hejia Fengyi parmağını şıklattığı an Duan Xu'nun elindeki kağıt kendiliğinden tutuşup küle döndü.

Duan Xu dudaklarını büzüp selam vererek gülümsedi: "Yardımlarınız için teşekkürler. Bu hediye sizin mi yoksa..."

"Kadim Ata fani dünyanın siyasi işleriyle pek ilgilenmez. Bu hediye benim hazırlığım."

"Sizinle bir tanışıklığımız yok, neden bana yardım

ediyorsunuz?"

Bambu perdenin arkasındaki silüet bir süre sessiz kaldı. Sonra Hejia Fengyi'nin hafif gülüşü duyuldu: "Benim yardım ettiğim kişi sen değilsin."

"Ben gençken çok asabi ve isyankârdım. Her şeyin kökenini kazımayı, cevap alana kadar peşini bırakmamayı severdim. Kadim Ata bana baktığı dönemde ona karşı da aynı merakı duyuyordum. Bir gün gizlice onun bir günlüğünü buldum."

"O günlüğün ilk sayfaları ona ait değildi; önceki Hayalet Kral ve kraliçesine, yani onun anne ve babasına aitti. Defterin ilk yarısında onun doğumu, ilk kelimeleri, büyüme sancıları gibi pek çok tatlı anı kayıtlıydı. Ortalarına doğru el yazısı değişiyor, anlatım dili Kadim Ata'nın kendisine dönüyordu. Belli ki babası bu günlüğü ona vermiş, o da devam ettirmişti."

"Günlükteki He Simu, bizim tanıdığımız o kişiden fersah fersah uzaktı. O kızın korktuğu pek çok şey vardı; gururlu olduğu kadar nazlıydı, mızımızlanmayı ve şımarmayı çok iyi bilirdi. Doğum günlerinde fani annesinin peşine düşer, ona kıyafet seçtirirdi. Annesi ona kırmızının çok yakıştığını söylediği için, renkleri ayırt edemediği halde üst üste on küsur kırmızı elbise diktirmişti. Sırf annesi öyle dediği için 'seviyorum' diyordu."

"Günlük çok kalındı; sevdikleriyle, dostlarıyla, aşkıyla ilgili en ince detaylar sayfalarca anlatılmıştı. Ta ki bir sayfada şu notu görene dek: 'Babam öldü, Hayalet Diyarı'na dönüyorum.' Ondan sonrası ise koca bir boşluktu."

Hejia Fengyi'nin sesi duraksadı. Çingiraklar huzursuz ama çaresiz bir tınıyla çalmaya devam ediyordu. Duan Xu ellerini kenetledi, sonra tekrar bıraktı.

"Eskiden beri Kadim Ata'da bir tuhaflık olduğunu hissederdim ama adını koyamazdım. O günlüğü okuyunca anladım ki, onun zamanı aslında durmuş. Üç yüz yıl önce, babasının öldüğü o anda donup kalmış. Hâlâ o zamanlar en sevdiği elbiseleri giyiyor, anne ve babasının ona öğrettiği, ondan beklediği görevleri yerine getiriyor. Hatta benimle konuşurken bile 'Neden hiç teyzene ya da eniştene benzemiyorsun?' diyor. Ne kadar garip değil mi?

Benim annemi babamı bizzat tanıdığı halde, beni yirmi kuşak öncesiyle kıyaslıyor."

"Şu anki dünyaya karşı hem bir yabancılık hem bir öfke hem de bir çaresizlik hissediyor. Tıpkı o aniden biten günlük gibi... O son satırdan beri artık anlaşılmaya ihtiyacı yok, sadece korkulmaya ihtiyacı var. Değer verdiği herkesi o günlüğün mühürlü geçmişinde bıraktı. Bu üç yüz yıl boyunca, o geçmişe yeni hiç kimse dahil olamadı."

Duan Xu, yaz güneşinin altında su perdesinin yansıttığı ışıklar içinde dimdik oturuyordu. Bambu perdelerin arasından sızan ışık Hejia Fengyi'nin gözlerine düşüyor, gencin yüzündeki o sarsılmaz kararlılığı görmesini sağlıyordu.

Bu genç, rehberin sözlerini sanki ruhuna kazıyormuş gibi pürdikkat dinliyordu.

Hejia Fengyi gülümsedi, asasıyla perdeyi hafifçe aralayıp Duan Xu ile göz göze geldi. Artık o gizemli rehber değil, içini döken sıradan bir fani gibiydi.

"General Duan, ister mühür ortağı olarak ister başka bir sıfatla... Umuyorum ki onun duran zamanını yeniden akıtabilirsin. Sana yardım etme sebebim budur."

Duan Xu, Hejia Fengyi'ye bakarak ayağa kalktı ve derin bir saygı selamı verdi. Köşke girdiğinden beri en samimi ve vakur sesiyle konuştu: "Teşekkür ederim Sayın Rehber. Madem öyle, Shunxi'nin sizden bir ricası daha olacak."

"Nedir o?"

"Hayalet Kral'ın bir tılsımlı incisi var. Onunla beş duyumuzu takas etmemize o inci aracılık ediyor. Bu konuda bir bilginiz var mıdır?"

Hejia Fengyi kahkahayı bastı: "Bilmez miyim, hem de nasıl bilirim!"

"O halde sizden ricam," dedi Duan Xu, "benim için bir mühür muskası hazırlamanızdır."

Duan Xu elinde muskayla köşkten ayrıldığında Hejia Fengyi gerindi. "Gençlik ne güzel şey," diye düşündü. Duan Xu'nun o

gözü kara, geri adım atmayan inadı, kendi gençliğini anımsatmıştı. O sırada Ziji'nin gelip minderleri topladığını, şemsiyeden sızan suları sildirdiğini gördü; kadın her zamanki gibi kusursuz bir düzen takıntısı içindeydi.

Hejia Fengyi içini çekti. Ziji her günkü ilaçlı suyunu getirdiğinde kaseyi şöyle bir çalkalayıp kadına baktı.

"Aslında bunları yapmana hiç gerek yok, Ziji," dedi.

Ziji cevap vermedi. Kar beyazı teni, ipek gibi siyah saçlarıyla bir heykel kadar güzel ama bir o kadar sessizdi. Hejia Fengyi onun bu haline alışmıştı, kendi kendine gülümseyerek devam etti: "Gençken asiydim, dünyaya öfkeliydim. Ama artık her şeyi bıraktım; sen de gitmen gereken yere dönebilirsin. Burada kalmanın ne anlamı var? Çok yaşamayacağımı biliyorsun."

Ziji sonunda başını kaldırıp ona baktı. Gözleri gece yarısı kadar derin ve karanlıktı. Sakince konuştu: "Ne yaptığımı biliyorum."

Bir an duraksadıktan sonra kestirip attı: "İlacını iç."

Hejia Fengyi acı acı gülümseyerek ilacı bir dikişte bitirdi.

Bu sırada Duan Xu, Liansheng Köşkü'nden çıkmış, doğruca Yuzao Kulesi'ne doğru sürüyordu atını. Hejia Fengyi'nin verdiği bilgi, onlar için çölde bulunan bir vaha gibiydi.

O yanan kağıtta şunlar yazılıydı: "Beşinci ayın sonunda, şakayıklar solar."

İmparator'un en gözde cariyesi Yu, şakayıklara olan tutkusuyla bilinirdi. İmparator onun için dünyanın dört bir yanından şakayıklar getirtmiş, sarayını bir çiçek bahçesine çevirmişti; bu yüzden ona "Şakayık Güzeli" de denirdi. Oğlu Beşinci Prens de annesinin bu nüfuzu sayesinde el üstünde tutuluyor, veliahtlık için en güçlü adaylardan biri sayılıyordu.

"Beşinci ay" ve "Şakayık", Beşinci Prens ve Cariye Yu'yu temsil ediyordu. Belli ki başları büyük belaya girecekti. Bu, Duan Xu için müjdeli bir haberd; zira Cariye Yu, At İdaresi yolsuzluğunun baş aktörü olan Ceza Bakanı Sun Zian'ın kızıydı. Cariye Yu gözden düşerse babası da sarsılacak ve yolsuzluk davasını çözmek çok daha kolaylaşacaktı.

64. Bölüm: Hejia

Taiyuan döneminin yirmi beşinci yılı, beşinci ayın on üçü. Göklerde uğursuz bir işaret belirdi; Mars yıldızı Akrep takımyıldızının kalbinde konakladı.

İmparator bu uğursuzlukla sarsılıp bayıldı, ancak bir gün sonra kendine gelebildi. Başkahin Hejia Fengyi, bu göksel işaretin hükümdarın çok yakınında, sarayın haremünde büyük bir şer odağına işaret ettiğini bildiren bir rapor sundu ve haremın aranmasını talep etti. İmparator onay verdi. Beş gün süren aramalar sonunda, terk edilmiş bir kuyuda birkaç kadın cesedi bulundu. Cariye Yu'nun sarayında ve Beşinci Prens'in odasında, üzerinde gizemli büyüler kazınmış üçer tane ahşap bebek ele geçirildi. Bunların kara büyü ve lanetleme ayinlerinde kullanıldığından şüpheleniliyordu.

İmparator küplere bindi. Cariye Yu'yu soğuk saraya hapsedtirdi, Beşinci Prens ise Guanghe Sarayı'nda göz hapsine alındı.

Beşinci ayın yirmisi gecesı, Guanghe Sarayı'nın ışıkları sönüktü. Beşinci Prens Han Mingxuan'ın odasında mumlar yanmıyordu ama o hâlâ uyumamıştı. Üzerine bir hırka alıp avluya çıktı, sanki birini bekliyormuş gibi oturdu. Çok geçmeden yan kapıdan siyah pelerinli bir silüet girdi. Han Mingxuan'ın yanına gelip başlığını indirdiğinde, bu kişinin Cariye Yu olduğu anlaşıldı.

Cariye Yu kırkına merdiven dayamış olsa da teni hâlâ yirmilik bir genç kız kadar pürüzsüzdü; İmparator'un ona olan bitmek bilmeyen ilgisinin sebebi belliydi. Dişlerini sıkarak, "Hani hiçbir açık vermeyecektik?" diye tısladı.

Han Mingxuan kaşlarını çatarak cevap verdi: "Cesetlerin ve bebeklerin üzerine gözbağı büyüsu yapmıştım. Normal şartlarda bulunmaları imkansızdı. O Hejia Fengyi de kimin nesi?"

"Kim olacak? Sarayda bedavadan geçinen bir hastalıklı işte.

Üstat Qingxuan'ın referansıylâ o makama kurulmuş, hiçbir gerçek mahareti olmayan bir asalak. Ben sana o gözbağına güvenme demiştım, kaç kez saklamamı söyledim. Artık olan oldu, ne yapacağız? O doğüstü güçlerin nerede?"

"Şu an bir insan bedenindeyim, onları kullanamam."

"O zaman o bedenden çık! Bu sarayda hapis mi kalacaksın? Her şey İmparator'un iki dudağı arasında. İster büyü yap ister ruhuna gir, yeter ki bizi affettiğini söylemesini sağla."

Han Mingxuan yumruklarını sıktı: "Bir şeyler ters gidiyor."

"Saray işlerinden zerre anlamıyorsun. İş birliğı yaparken saraydaki hamleleri bana bırakacağına söz vermiştın," dedi Cariye Yu buz gibi bir sesle.

Han Mingxuan bir süre ona baktı, sonra yakasından kemikten yapılmış bir kolye ucu çıkardı: "Pekâlâ."

"Bu neymiş böyle? Ver de ben de bir bakayım."

Neşeli ve gür bir ses yankılandı. Guanghe Sarayı'nın zemini bir anda devasa, gümüşi bir büyü çemberiyle aydınlandı. Han Mingxuan'ın elindeki kemik kolye, çemberden fıskıran ışıkla sarmalandı. Han Mingxuan eli yanmış gibi geri çekti. Sesin sahibi parmağını şıklatınca kolye rüzgâr gibi onun avucuna uçtu.

Hejia Fengyi, üzerinde yirmi sekiz takımyıldızın altın işlemeleri olan beyaz bir cübbe ile çemberin ortasında duruyordu. Sağ elindeki huş ağacı esasının çingırakları, sanki bir ruhu çağırıyormuşçasına şiddetle çınılıyordu. Sol elinin parmaklarıyla kolye ucunu evirip çevirirken gülümsedi: "Gerçekten de kıymetli bir şeymiş. Yarısi insan, yarısi kartal kemiğı... İçine en az üç kudretli büyücünün tüm yaşam enerjisi mühürlenmiş. Danzhi halkının bunu kutsal emanet saymasına şaşmamalı. Sen de bu sayede sarayda bunca zaman at koşturmuşsun, ben bile senin o habis ruhunu fark edememişim. Harika bir gizlenme, Ji Hayalet Efendisi."

Kolyeyi havaya fırlatıp asasıyla işaret etti. Işıklar ve mühürler dönmeye başladı; kolyeden fıskıran şiddetli rüzgâr saraydaki fenerleri delice sallıyordu. Han Mingxuan vahşi bir bakışla kolyeyi geri almak için atıldı ama tüm gücü o kolyeye mühürlü

olduğu için şu an sıradan bir fani gibiydi. Tam kolyeye dokunacakken ışık patladı; gözlerini açtığı anda kolyenin tekrar Hejia Fengyi'nin elinde olduğunu, rehberin asasının ise kendi kalbine dayandığını gördü.

Kolye ile arasındaki bağ kopunca Han Mingxuan'ın üzerindeki o habis ruh artık gizlenemez oldu; etrafa yoğun, buz gibi bir hayalet enerjisi yayılmaya başladı.

Hejia Fengyi asayı tutan elinin parmak uçlarından başlayarak kızarmaya başladığını gördü. Kırmızı lekeler hızla koluna, boynuna ve yüzüne yayıldı.

Gülümseyerek konuştu: "Bana yaklaşma, çok kirlisin."

Vücudu, He Simu dışındaki tüm hayalet enerjilerine karşı aşırı hassastı ve anında tepki veriyordu.

Ruhu açığa çıkan Han Mingxuan, fani bedeninden sıyrılıp dumanlar içinde on yaşındaki bir çocuk hayaleti kılığına büründü. Vücudundan fırlayan keskin beyaz kemikler Hejia Fengyi'ye doğru saplanırken, etrafı kara bir bulut gibi kaplayan devasa bir enerji yayıldı.

Kırmızı lekeler Hejia Fengyi'nin alnına kadar ulaşmıştı. Huş ağacı asasıyla havada tam bir daire çizip yere vurdu; büyük çemberi daha da parlak bir ışık saçmaya başladı.

"Göklerin yolu tamamen erdi,

Güneş ve ay birleşti.

Karanlıktan çıkıp gizeme girerim,

Ruhum yol bulur, ilahi olana erişirim.

Tüm habislikler ve şerli ruhlar yok olsun!

Bana bakan kör olsun, beni duyan sağır!

Bana kasteden kendi şerrinde boğulsun!"

Hejia Fengyi'nin ağzından çıkan her kelimeyle birlikte çemberden fışkıran ışık huzmeleri, birer el gibi Ji Hayalet Efendisi'ni sarıp sarmaladı. Son kelimeyi bitirip gülümsediğinde, karşısındaki hayalet bir koza gibi bağlanmıştı. Asasını üç kez çevirip hayalete doğrulttu; habis varlık yere kapaklanıp kımıldayamaz hale geldi.

Hejia Fengyi gerindi ve arkada korkudan felç olmuş halde yatan Cariye Yu'ya döndü: "Cariye Yu, neyiniz var? Bedavadan geçinen bu rehberden memnun kaldınız mı bari?"

Cariye Yu'nun beti benzi atmış, dudakları titriyordu. Hejia Fengyi yerdeki hayaletin etrafından dolanıp kadının yanına geldi, eğilerek gülümsedi: "Sayın Cariye, doğruyu söylemek gerekirse Üstat Qingxuan vaktiyle Büyük Liang'ın elinde kalan son toprakları ve imparatorluk ailesini korumak için kapımda üç kez yatıp kalkmıştı da, ben ancak o zaman o yıldız köşkündem çıkıp buraya gelmeye tenezzül etmiştim."

"Zaman ne çabuk geçiyor, insanlar 'Mars Yıldızı'nın' adını unutmuş bile." Hejia Fengyi kendini işaret ederek ekledi: "Benim soyadım Hejia."

Mars'ın felaket getiren yıldızı, Hejia soyuyla nesilden nesle aktarılırdı. Onların laneti mutlaka tutar, öldürdükleri asla geri dönmezdi; dünyada onlara dur diyebilecek kimse yoktu. Her nesilde dünyanın en güçlü büyücüsü onlardan çıkardı.

O zayıf ve solgun bedeni, geniş cübbesi içinde rüzgârda dalgalanırken, yüzündeki kırmızı lekelerle insandan çok bir hayaleti andırıyordu. Cariye Yu son bir gayretle, "Seninle... bir husumetimiz yoktu... Ben..."

Hejia Fengyi parmağını 'hayır' anlamında salladı: "Oğlunuz Han Mingxuan iki yıl önce ağır bir hastalığa yakalanmış, ölümün kıyısından mucizevi bir şekilde dönmüştü. Ama gerçek şu ki, Han Mingxuan iki yıl önce gerçekten öldü. Siz ise ihtişamlı hayatınızı kaybetmemek için bu Ji Hayalet Efendisi ile iş birliği yaptınız; onun Han Mingxuan'ın bedenine girmesine izin verdiniz. O da Danzhi büyücülerinin kemikleriyle ruhunu gizleyip sıradan biri gibi göründü. Ama habis ruhlar insan yemeden duramaz. Siz onun için saray cariyelerini kurban ettiniz ve onun tavsiyesiyle, kendi güzelliğinizi korumak için o genç kızların ruhlarını ahşap bebeklere hapsedtiniz. Yanılıyor muyum, Cariye Yu?"

"Ben... Ben Ceza Bakanı'nın kızıyım! Oğlum gelecekte... veliaht olacaktı! İmparator olacaktı! Eğer beni serbest bırakırsan..."

"Hahahaha!" Hejia Fengyi kendini tutamayıp kahkahayı bastı. "Az önce beni asalaklıkla suçluyordunuz, şimdi benden yasayı çiğnememi mi istiyorsunuz? Bence şu hikaye daha güzel: Cariye Yu ve Beşinci Prens, saraydan kaçıp İmparator'a suikast düzenlemeye kalkıştılar ama yakalanınca suçluluk duygusuyla intihar ettiler. Nasıl, fena değil mi?"

Cariye Yu'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Yerdeki hayaleti işaret ederek hıçkırıklara boğuldu: "Beni o kandırdı! Sayın Rehber! Ben... sadece bir anlık nefsimin kurbanı oldum..."

Hejia Fengyi asasıyla yere vurup kurtulmaya çalışan hayaleti tekrar bastırdı: "O mu? Onun hesabını kendi hükümdarı görecektir. Kadim Ata, buyurun."

Sözleri biter bitmez büyü çemberinin içinden kırmızı elbiseli bir silüet belirdi. Solgun tenli, uzun boylu kadın hayalet bir tül başlık takmıştı; başlıktan sarkan kırmızı cam boncuklar beline kadar iniyor, her adımında birbirine çarparak ince bir ses çıkartıyordu. Boncukların arasından siyah saçları, belirgin hatları ve soğuk bakışlı gözleri hayal meyal seçiliyordu.

He Simu yere çömeldi, boncukları eliyle aralayıp yerde yatan hayalet baktı ve gerçek adıyla seslendi: "Song Xingyu."

Tılsımlı kemiğin koruması kalktığı için "İsim Çağırma Emri" anında etkisini gösterdi. Hayalet Efendisi başını öne eğip nefretle konuştu: "Kulunuz... emrinizdedir."

"Gerçekten inanılmaz işler başarmışsın. Ben habisi ruhların fani dünyanın işlerine karışmasını yasaklamıştım, sen ise bir prensin bedenine girip veliaht olmayı, hatta dünyaya hükmetmeyi mi düşledin?"

Song Xingyu yumruklarını sıktı, başını kaldırıp He Simu'ya dik dik baktı: "Dünyaya hükmetmeyi kim istemez? Sadece Hayalet Diyarı'nda tıkilıp kalmanın ne anlamı var? İnsanların hükümdarı olunca sadece ruh enerjisi değil, fanilerin sahip olduğu her şey elinin altında oluyor."

He Simu onun gözlerine bakıp hafifçe gülümsedi: "Güzel fikir. Peki, bunu yapmanı sana kim tavsiye etti?"

Song Xingyu'nun gözleri kaçamak bir şekilde parladı. O bir

anlık tereddüdü sırasında He Simu başlığının boncuklarını bırakıp ayağa kalktı: "Onunla bir ahdiniz var, bu yüzden ismini söyleyemiyorsun."

Belindeki Hayalet Kral lambası mavi alevlerle parlamaya başladı. O an Song Xingyu gerçekten paniğe kapıldı, bağırmaya başladı: "Ben... Ben önceki Hayalet Kral'ın nasıl öldüğünü biliyorum... Beni öldürme, sana anlatırım!"

Mavi alevler hiç duraksamadan Song Xingyu'nun bedenine yayıldı. O an, binlerce yıl önce henüz bir insan evladiyken canlı canlı derisinin yüzüldüğü o korkunç acıyı tekrar hatırladı. Acıdan ciğerleri sökülürcesine feryat etmeye başladı. Alevlerin ortasında duran genç kız ise kısık bir sesle gülümseyerek konuştu: "Seni kimin kışkırttığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Ya da babamın nasıl öldüğünü?"

"Sizler benim onun aşkı uğruna öldüğüne inanmamı istiyorsunuz, ben de inanmış gibi yapıyorum. Babam annemi çok severdi ama beni de severdi. Bana beraber yaşayacağımıza dair söz vermişti; asla arkasında kaos içinde, yabancı bir Hayalet Diyarı bırakıp öylece sorumsuzca ölüp gitmezdi."

Song Xingyu artık ses çıkaramaz hale gelmişti. Tüm bedeni alevler içinde küle dönerken, acı hissetmemesi gereken ruhu sanki binlerce karınca tarafından kemiriliyordu. Binlerce yıl önce elinde bıçakla duran babasını görür gibi oldu. O henüz yabancısı olduğu dünyada, en güvendiği babası onu bin parçaya bölmüştü.

Az önce He Simu, babasının onu sevdiğini söylemişti.

Nasıl olurdu? Baba kelimesi ne demekti? Onun babası ona neler yapmıştı?

Song Xingyu'nun son bilinç kırıntısı da yanıp kül oldu, geriye sadece bir yığın toz kaldı.

Binlerce yıl önce bir köyde büyük bir felaket yaşanmış, köylüler tanrıları yatıştırmak için bir çocuğu kurban seçmişlerdi. Bir baba, kendi elleriyle on yaşındaki oğlunun derisini yüzüp onu kurban etmişti.

O köy, yüz yıl sonra intikam ateşiyle yanan o çocuk tarafından yerle bir edilmişti. Binlerce yıl sonra, dünyanın her

şeyine sahip olup içindeki nefreti ve tatminsizliği dindirmek isteyen o çocuk, sonunda toprağa karışmıştı.

Hejia Fengyi, He Simu'nun yanına gelip küllere baktı: "Ne oldu Kadim Ata, ona acıdın mı?"

He Simu başını salladı.

İnsan olmanın acısını bilip, zayıfken ezilmenin ne demek olduğunu tadan biri; güç kazandığında kendinden daha zayıf olanı ezmemeliydi.

Song Xingyu bunu anlayamadan ölüp gitmişti.

Hejia Fengyi bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Az önce babanızdan bahsetti..." dedi.

He Simu ona bir bakış attı. Hejia Fengyi bunun üzerine vazife olmadığını hemen anladı ve hiçbir şey duymamış gibi ortalığı toplamaya koyuldu.

65. Bölüm: Gelinlik

Hejia Fengyi ve He Simu, Cariye Yu ve Hayalet Efendisi meselesini çözüp büyü çemberini kaldırdıklarında, ay göğün en tepesine yükselmişti. Yubian semtinin ara sokaklarından mor bir silüet belirdi. Hejia Fengyi onu görünce neşeyle gülümsedi ve el salladı: "Ziji!"

Daha iki adım atmıştı ki ayakları birbirine dolandı, huş ağacı asası elinden düşüp cınladı. O sesle birlikte beyaz cübbeli zayıf bedeni yere yığılırken Ziji onu tam zamanında yakaladı.

Hejia Fengyi, Ziji'nin kollarında kendinden geçmişti. Ziji onun vücudunu kaplayan o korkunç kırmızı lekelerle bakıp sorgulayan gözlerle He Simu'ya döndü.

He Simu: "Vücudu şerli enerjilere karşı çok hassas. Hayalet enerjisine maruz kaldığında en fazla üç saat dayanabiliyor. Ona iyi bak, lekeler geçince bir şeyi kalmaz," dedi.

Dünyanın en güçlü büyücüsü, büyücülük yapmaya en uygun olmayan bedene sahipti.

Ziji başıyla onaylayıp Hejia Fengyi'yi omuzlayarak ayağa kalktı. He Simu onu sessizce süzdükten sonra aniden sordu: "Ziji, sen kaç yaşındasın?"

Ziji şaşırdı, "Yirmi," diye cevap verdi.

"Hangi burçtansın?"

"..."

Ziji tereddüt edince He Simu gülümsedi: "Ziji hanım, daha hangi burçtan olduğunu bile hatırlamıyor. Gerçekten sadece yirmi yaşında mısın?"

Belli ki o da sıradan biri değildi.

Ziji, Hejia Fengyi'yi kucağında tutarak sessizce bekledi.

"Aslında kim olduğunla pek ilgilenmiyorum. Fengyi artık büyüdü, onun adına kararlar vermeme gerek yok. Sen her neysen, seni yanında tutuyorsa bir bildiği vardır."

Kırmızı boncuklu başlığın altından He Simu'nun sesi soğuk ama yumuşak geliyordu.

"Fengyi küçüklüğünden beri hep sorunlu bir çocuktü; meraklıydı ama bedeni zayıftı. Hastalıktan, dertten başı kurtulmaz, ömrü de pek uzun olmaz. Bundan sonraki yolunu kendi yürüyecek. Sana çok değer verdiğini görüyorum, umarım yanında olup ona iyi bakarsın."

Ziji başını salladı: "Olur."

He Simu onun omzuna hafifçe vurdu: "Hadi götür onu, ben biraz yalnız kalmak istiyorum."

Nandu'nun derin sessizliğinde sadece gece bekçisinin "Hava kurudur, ateşe dikkat edin!" diyen sesi yankılanıyordu. He Simu ay ışığı altında duvarların, kapıların içinden geçerek nihayet zarif bir avludaki odaya ulaştı.

Odanın sahibi hâlâ uyumamıştı. Üzerinde sadece ince bir içlik, pencere pervazına yaslanmış gece göğünü izliyordu. He Simu onun baktığı yöne bakınca göğ'e yükselen birkaç fener gördü.

Genç adam, "Yine birileri öldü," diye mırıldandı.

He Simu ona "Görünmez Göz" yeteneğini vermişti; artık hayaletlerin dünyasına aşınaydı ama kendisini kasten gizlediği için onu göremiyordu.

Burası Duan ailesinin malikânesiydi. Karşısındaki kişi ise mühür ortağı, yakında evlenecek olan damat adayı Duan Shunxi idi.

Duan Xu aniden başını çevirdi. Bir şey hissetmiş gibi gözlerini odada gezdirdi, kısık sesle, "Sanki biri beni izliyor," dedi.

Yine o tanıdık sahne... Shuozhou'da da böyle gizlice onu izlemeye gelmişti; gencin sezgileri hâlâ çok keskindi.

Bir süre sonra Duan Xu pencereyi kapatıp yatağına oturdu. Etrafına bakınıp gülümsedi: "Sen misin?"

He Simu cevap vermedi; verse de duyulmazdı zaten. Ay ışığının pencereden süzölüp yerde oluşturduğu o parlak kareye oturdu. Başlığının boncukları yere dökölmüş, tüm bedenini

örtmüştü. Başını kaldırıp yatakta oturan Duan Xu'yu izledi.

Aslında ne söyleyeceğini, buraya neden geldiğini o da bilmiyordu. Sadece Song Xingyu'nun o birkaç cümlesi eski anılarını deşmiş, içinde bir boşluk hissetmişti. Öylece yürürken kendini burada buluvermişti.

"Neleri seversin?"

Henüz hazırlayamadığı düğün hediyesini düşünerek sordu bunu. Sesi büyüyle gizlendiği için bu bir sorudan çok kendi kendine mırıldanma gibiydi.

Duan Xu da onun gibi bağdaş kurmuş, elini yanağına dayamış, gözleri uzaklara dalmıştı.

"Efendim, seni seviyorum."

Duan Xu aniden böyle söyleyiverdi, sanki onun sorusuna cevap vermiş gibi.

He Simu kaşlarını çattı: "Bu olmaz."

Duan Xu, ay ışığının aydınlattığı o sessiz odaya bakıp hafifçe gülümsedi. Kendi kendine konuşmaya devam etti: "Bir şey beni çok düşündürüyor; beni neden sevdiğini hiç sormuyorsun. Sormadığına göre, seni seven çok kişi olmalı. Buna alıştığın için benim neden sevdiğimi merak etmiyorsun herhalde."

He Simu sessizce onu izliyordu. Onun o ateşli, cesur, samimi ve çılgın halleri gece yarısının sükunetinde durulmuş, tüm duyguları berrak bir havuzun dibine çökmüş gibiydi.

Duan Xu kısık sesle, sanki bir sitem ya da şaka yapar gibi konuştu: "Beni sen baştan çıkardın."

He Simu kaşlarını kaldırdı.

"O sert dış görünüşünün altındaki şefkatinle, on bin hayaletin üzerindeki o yalnızlıkla ve dünyaya olan o gizli sevginle beni cezbettin. Ben de bile isteye oltaya takıldım."

Çenesini hafifçe indirip gözlerini yukarı kaldırarak baktı; bu açıdan bakışları daha keskin, gözleri daha parlak ve inanılmaz derecede odaklanmış görünüyordu. He Simu bir an donakaldı, sanki o bakışların esiri olmuştu.

Duan Xu öne doğru eğildi, usulca sordu: "Beni özleyecek

misin?"

"Yuzhou şehrinden ayrıldığımızdan beri seni hep özlüyorum. Her gün, yaptığım her işte aklıma geliyorsun."

"Sokakta karşılaştığımızda bana kim olduğumu sormuştun. O an numara yaptığını biliyordum ama ya bir gün gerçekten böyle olursa diye düşündüm. Ya bir gün ismimi, yüzümü, her şeyimi unutursan? O zaman ben çoktan toprağa karışmış olacağım, seni durdurup kendimi yeniden tanıtmaya şansım olmayacak."

"Bu hiç adil değil. Beni çok az özlüyor olmalısın ki bu kadar kolay unutabiliyorsun. Eğer sen de benim seni özlediğim kadar özleseydin beni, en azından yüz yıl hatırlardın."

Sanki şaka yapıyormuş gibi çok rahat bir tonla konuşuyordu ama gözleri He Simu'nun önündeki taş karodaydı. Aslında aralarındaki mesafe çok azdı; He Simu elini uzatsa onun eğilmiş yüzüne dokunabilirdi.

Sanki bir büyüye kapılmış gibi He Simu elini o kızıl boncukların arasından çıkarıp Duan Xu'ya doğru uzattı. Parmak uçları gencin yanağının içinden geçti. Bir an duraksadı; şu an sadece bir ruh sureti olduğunu ve ona dokunamayacağını fark etti.

Duan Xu o parlak gözlerini kaldırıp ciddiyetle sordu: "Simu, orada mısın?"

He Simu'nun eli havada asılı kaldı, yavaşça geri çekti. Gizlenme büyüsunü kaldırmadı, onunla konuşmadı.

Duan Xu gözlerini yere indirdi, acı bir gülüşle, "Gittin mi? Bana tek bir kelime bile etmeden..." dedi.

Sonunda kendi kendine konuşmayı bıraktı, yatağa uzanıp yorganı üzerine çekti ve duvara dönüp gözlerini kapattı. He Simu onun sırtını uzun uzun izledi. Nefesi düzene girip derin bir uykuya daldığında ayağa kalktı ve hafifçe gülümsedi.

"Küçük tilki, benim işim başımdan aşkın."

Eğer o an Duan Xu uyanık olsaydı ve onun sesini duyabilseydi, bu sesin ne kadar şefkatli olduğuna şaşırıp kalırdı.

"Ama... bazen ben de seni özlüyorum."

He Simu bir süre sessiz kaldı, böyle bir anda bile yalan söylemeyi kendine yakıştıramadı herhalde.

Sonra ekledi:

"Seni sık sık özliyorum."

Ay battı, güneş ufukta zayıf bir ışık gösterdi; böcek ve kuş sesleri hayatın başladığını müjdeliyordu. He Simu, buraya neden geldiğini, neden Duan Xu'yu saatlerce dinlediğini ve neden bu kadar uzun süre kaldığını hâlâ tam olarak çözememişti. Ama en önemlisi, ona hâlâ bir düğün hediyesi bulamamıştı.

Beşinci ayın yirmisi gecesı, Cariye Yu ve Beşinci Prens saraydan kaçmaya çalışırken yakalanacaklarını anlayınca intihar ettiler. İmparator öfkeden deliye döndü, tüm soylarını cezalandırdı ve Ceza Bakanı Sun Zian'ın malikânesine el konulmasını emretti. Aramayı yürüten Dali Yargı Reisi Jing Yan, malikânedeki gizli bir bölmede At İdaresi yolsuzluğuna dair sarsılmaz kanıtlar buldu. Tanıklar tekrar ifade verince dava nihayet karara bağlandı. Ceza Bakanı Sun Zian ve At İdaresi Reisi idam edildi. İmparator, At İdaresi'nde reform yapılması ve Yunzhou'da büyük bir at çiftliği kurulması emrini verdi.

Altıncı ayın on sekizi; fırtına dinmiş, Duan ailesinin üçüncü oğlu Küçük General Duan'ın düğün günü gelip çatmıştı.

O gün Nandu çok hareketliydi. Gökyüzünü inleyen havai fişek sesleri, davul sesleri... Sokaklara dökülen sayısız insan, o mağrur ve yakışıklı Küçük General'in gelinini alışını izliyordu.

He Simu ve Hejia Fengyi, caddenin üzerindeki bir binanın çatısında durmuşlardı. Duan Xu'nun malikânedен çıkışını izlediler. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı; atına çevik bir hareketle bindi. Giysisinin etekleri ve saç bandı rüzgârda uçuşuyordu; sadece gençlere mahsus o canlı ve mağrur havaya sahipti.

Hejia Fengyi derin bir iç çekip yelpazesini sallayarak konuştu: "Ben Duan malikânesinden resmen davet almış bir misafirim, senin o saç bandından çok daha resmiyim yani. Şimdi ise seninle şu kızgın güneşin altında çatıda durmuş, damat beyi böyle sefil bir halde izliyorum. Bu neyin cezasıdır yahu?"

He Simu alayla güldü: "Git o zaman malikânede içkini iç, seni burada tutan mı var?"

"Canım, senin daha önce hiç düğün görmediğini bildiğim için sana eşlik edeyim dedim," dedi Hejia Fengyi mağdur bir tavırla.

Havai fişekler ve kalabalığın gürültüsü konuşmalarını bastırıyordu. Hizmetçiler uzun bambu sırtıkların ucuna taktıkları maytapları ateşliyor, çatır çatır yanan ateşler göğe yükseliyordu. Havada uçuşan kağıt parçaları, sanki ateşten ya da neşeden bir kar gibi yağıyordu.

Parlak kırmızı düğün afişleri sallanıyor, müzisyenler neşeli ezgiler çalıyordu. Sokakları coşkulu bir sevinç kaplamıştı. He Simu düşündü; evlenen başkasıydı, sokaktaki bu insanlar hiçbir şey kazanmayacakları halde neden bu kadar mutluydu?

Neydi bu kadar sevinecek olan? Bir düğünün gerçek anlamı neydi? Duan Xu neden onun mutlaka gelmesini istemişti?

Yoksa onun üzülmesini ya da pişman olmasını mı umuyordu?

Atın üzerindeki Duan Xu aniden başını kaldırdı. Bu kez He Simu kendini saklamamıştı, genç adam onu anında gördü. Bir süre ona derin derin baktı, sonra genişçe gülümsedi. Koynundan bir muska çıkarıp salladı ve havaya fırlattı; muska havada yanıp küle döndü.

O andan itibaren He Simu'nun gözündeki dünya bir anda değişiverdi. Siyah, beyaz ve gri tonları sanki suya karışmış gibi çözüldü. Her şey bir anda binbir çeşit karmaşık renge bürünüp gözlerinin içine hücum etti. Dünya o kadar canlı, o kadar güzeldi ki insanın kalbini sıkıştırıyor, ne yapacağını şaşırtıyordu.

O karmaşa ve parlaklık içinde Duan Xu, gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu. Koyu renkli saç bandı, giysileri ve açık renkli tacı bir anda bambaşka bir hal almıştı. Genç adam güneşin altında öyle ateşli, öyle sıcak, öyle görkemli bir renge bürünmüştü ki; tıpkı dokunma duyusunu kazandığı o gün hissettiği kalp atışı gibiydi.

O renkler sanki canlıydı ve onun üzerinde yaşıyordu. O mu bu renklere can vermişti, yoksa renkler mi onu bu kadar canlı kılmıştı, belli değildi.

He Simu sonradan fark etti; insanların "kırmızı" dediği Şey buydu işte. Duan Xu kırmızı giymişti ve inanılmaz görünüyordu.

Duan Xu, havada uçuşan kırmızı kağıt parçaları arasında ona gülümsedi; o an büyüleyici, insanın nefesini kesen yanan bir tablo gibiydi.

Onun düğününe gelmesini istemiş, sonra da kendi renk algısını ona devretmişti.

Hayatında ilk kez göreceği o renkli dünyanın, gelinlikler içindeki kendisi olmasını istemişti.

66. Bölüm: Curcuna

Altın taçlı, gelinlikler içindeki o genç adam; kırmızı giysileri ve beyaz atıyla, adını bilmediği binbir rengin içinde bakışlarını çekip yavaşça uzaklaştı.

He Simu, farkında olmadan çatının üzerinde onu takip etmek istedi ama dengesini kaybedip düşeyazdı. Hejia Fengyi onu kolundan yakalayıp güvenle yere indirdi.

Bir an sersemleyen He Simu, Hejia Fengyi'ye döndü: "Ona sen yardım ettin."

Az önce Duan Xu'nun elindeki muska belli ki Hejia Fengyi'nin elinden çıkmıştı. Tılsımlı inciyi harekete geçirip beş duyunun takasını tamamlamış, o anlık da olsa renk algısını ona vermişti.

Şu an He Simu, tüm güçlerini kaybetmiş sıradan bir fani gibiydi; Hejia Fengyi'nin yanından ayrılmamasının sebebi de buydu.

Hejia Fengyi yelpazesini sallayarak masum bir tavırla, "Valla billa, mühür sizin aranızda, takas sizin kararınız. Ben sadece küçük bir hızlandırıcı görevi gördüm o kadar," dedi.

He Simu ona sert bir bakış fırlattı. Hejia Fengyi gülümseyerek bir rüzgâr tılsımı çıkardı, ikisinin de suretini gizleyip Nandu semalarında uçarak atıyla ağır ağır ilerleyen Duan Xu'ya yetiştir.

Duan Xu, onun geldiğini fark edince gözlerinin içi gülerek baktı. O parlak gözleri hâlâ simsiyah kalsa da, teninin derinliklerinden hafif bir kırmızılık sızıyor, dudaklarının kenarı kıvrılıyordu.

He Simu aniden onun gülüşüne bakamaz hale geldiğini hissetti.

Renkleri olan bir Duan Xu, fazla güzeldi.

"Seni gelinlikler içinde görmeni istiyorum, hayatta bir kez olur bu; sence de çok değerli değil mi?"

Demek planı buydu.

Dört yüz yıldır dünyada geziyordu ama bir düğünün anlamını ilk kez kavıyordu. İnsan, hayatının en güzel anını bir başkasının ömrüyle birleştiriyordu. Yıllar geçse de o ilk bakıştaki hayranlık hatırlanacak ve uzun yılların sıradanlığına bir teselli olacaktı.

He Simu kısık sesle, "Renk algısını bana verdiğiğe göre şu an sadece siyah-beyaz görüyor olmalı. Kendi gelinini nasıl görecek?" diye mırıldandı.

Hejia Fengyi yelpazesini kapatıp esasına yaslandı: "Haklısın, o da var."

Sözü biter bitmez Duan Xu, Wang malikânesinin kapısına varmıştı. Atından inip gelini almak için içeri girdi. Kırmızı silüeti kapıdaki kalabalığın arasında kayboldu. İçeri girmesinden çok geçmeden malikânedeki bir gürültü yükseldi; bir şeylerin kırıldığı, insanların çığlık attığı duyuldu. O neşeli hava bir anda dağıldı. Karmaşanın ortasından bir ses yükseldi: "Suikastçı! Suikastçı var! General Duan'ı öldürmeye çalışıyorlar!"

"Gelini kaçırdılar!"

İri yarı, maskeli bir adam gelini rehin almış, kapıdan dışarı fırlamıştı. Keskin kılıcı gelinin boğazına dayamış, bozuk bir lehçeyle bağıırıyordu: "Kimse kımıldamasın! Yoksa onu öldürürüm!" Adam sokaktaki atlardan birini kapıp zayıf gelini önüne attığı gibi tozu dumana katarak uzaklaştı. Kapının içindekiler de dışındakiler de şaşkına dönmüşti; sokaktaki kalabalık birbirini eziyor, dört nala koşan attan kaçmaya çalışıyordu.

Duan Xu ve Wang ailesinin adamları hemen arkasından dışarı fırladılar. Duan Xu omzunu tutuyordu, kaşları çatıktı ve kolundan sızan kan kırmızı giysisini daha da koyulaştırmıştı. Yüksek sesle bağırdı: "Huqi casusları Nandu'ya sızıp gelini kaçırdı! Çabuk şehir kapılarını kapatın, hainleri yakalayın!"

Hizmetçiler Duan Xu'nun yanından geçip haydutun peşine düştüler. Güneş ışığı Duan Xu'nun üzerine vuruyor, tacı altın gibi parlıyordu. Gözbebekleri küçülmüştü, çok öfkeli görünüyordu.

Ama sanki o kadar da öfkeli değildi.

He Simu kalabalığın arasından bir süre onu izledi, sonra Hejia Fengyi'yi çekiştirerek, "Gelinle haydutu takip et!" dedi.

Hejia Fengyi yelpazesini güneşten korunmak için başına tuttu, işi yokuşa sürerek, "Olmaz ki böyle, mesele hayaletlerle ilgili değil sonuçta, başkasının işine karışmayalım..." dedi.

He Simu hafifçe gülümsedi: "Takip et dedim."

Hejia Fengyi yelpazesini kapatıp, "Emredersiniz," dedi.

Hemen rüzgâr tılsımını kullanıp He Simu'yu da yanına alarak Nandu sokakları üzerinden uçarcasına haydutun ve zavallı gelinin peşine düştü. Tam onlara yetişeceklerken, bir köşeyi döndüklerinde beyaz atın boş olduğunu gördüler. At kendi başına koşmaya devam ediyordu ama üzerindeki gelin de haydut da yoktu. Peşlerindeki adamlar da şaşkına dönmüş, bağırış çağırış içinde ne yapacaklarını bilemez halde kalmışlardı.

Hejia Fengyi ve He Simu durdular. He Simu, Hejia Fengyi'ye baktı; rehber mahcup bir tavırla, "Hoş değil bu yaptığımız," diye mırıldandı.

He Simu alayla güldü: "Şu an gücüm olsaydı sana mı kalırdım? Hem ben gücümü kimin yüzünden kaybettim?"

Hejia Fengyi hemen parmaklarıyla hesap yapmaya başladı ve "Güneydoğu yönüne gittiler," dedi.

Hejia Fengyi'nin ağzı ne kadar laf yapsa da kehanet ve bulma yeteneği eşsizdi. Gösterdiği yöne doğru gittiklerinde, şehrin güneyindeki ormanlık alanda şüpheli bir şey buldular. Sıradan görünümlü bir at arabası batıya doğru son sürat kaçıyordu.

Hejia Fengyi ve He Simu bir anda arabanın önünde bitiverdiler. Atlar şaha kalkıp kişneyerek toz duman içinde zorlukla durdu; arabanın içinden bir kadının çığlığı duyuldu.

Arabacı, karşılarında aniden biten bu iki kişiye bakıp beti benzi atmış bir halde kalakaldı. Kırmızı elbiseli genç kız soğuk bir sesle sordu: "İçeridekiler nerede?"

Hejia Fengyi öksürüp sesini yükseltti: "Ben Göklerin Rehberi Hejia Fengyi. Sayın Wang, afiyyettesinizdir umarım?"

Arabanın içinden bir süre ses çıkmadı, sonra perde aralandı.

Kaba kumaştan elbiseler giymiş, saçına basit bir bambu toka takmış olan Wang Suyi, hiç de kaçırılmış gibi görünmüyordu. Kendi rızasıyla arabadan indi ve bir anda yere kapaklanıp onlara secde etti. Titreyen bir sesle, "Yalvarırım Sayın Rehber, bize acıyın," dedi.

Arabadan bir adam daha atladı; kadına "Suyi" diye seslenerek onu yerden kaldırmaya çalıştı. Kadını kaldıramayınca o da yanına diz çöktü, başını kaldırıp onlara baktı: "Olan oldu, tüm suç benimdir. Sayın Rehber, beni götürebilirsiniz."

He Simu şaşkınlıkla adama baktı: "Sen... Yueran Malikanesi'ndeki o koku ustası değil misin?"

O gün koku yaptırmaya gittiğinde dalgınlıktan neredeyse yanlış karışım hazırlayan o genç adamdı bu.

Meseleyi az çok anlamıştı. Wang Suyi'ye dönüp sordu: "Bu adam senin sevdalı olduğun kişi mi?"

Wang Suyi başı yerde, ellerini sıkarak cevap verdi: "Ah Xuan ile çocukluktan beri beraber büyüdük. O bizim eski kâhyamızın oğludur, sonra koku ustası oldu. Biz çoktan birbirimize gönül verdik ama aradaki sınıf farkı yüzünden bunu kimseye söyleyemedik. Sayın Duan ile evlenmek benim isteğim değildi. Yalvarırım Sayın Rehber, bize yardım edin; Ah Xuan ile gitmemize izin verin."

Hejia Fengyi bakışlarını He Simu'ya çevirdi: "Kadim Ata, ne dersin?"

"Duan Xu ile evlenmek senin isteğin değildi, peki o zaman neden kabul ettin? Senin koruman gereken bir aşkın var da, onun onuru ve evliliği senin aşkından daha mı değersiz?" He Simu, Hejia Fengyi'nin yumuşatıcı tavrına aldırmadan soğukça sordu.

Hejia Fengyi sesini kesti.

Wang Suyi duraksadı, dişlerini sıkarak cevap verdi: "Sayın Duan elbette çok iyi biri. Dünyadaki her kadının evlenmek isteyeceği biri olsa da, benim gönlümdeki kişi o değil. Hem... Sayın Duan her şeyi biliyordu. Ah Xuan ile kaçmamız için planı bizzat o yaptı."

He Simu donakaldı.

Wang Suyi normalde narin ve ince sesli bir kadındı ama o, kitaplarla büyümüş, asil bir terbiyeyle yetişmiş, ruhu güçlü ve kararlı bir kadındı.

O gün Duan Xu'nun Wang ailesini reddetmek için geldiğini sanmış, hem sevinmiş hem de üzülmüştü. Sevinmişti çünkü sevmediği biriyle evlenmeyecekti; üzülmüştü çünkü ailesinin emrinden kaçamayacağını biliyordu. Ama daha ne olduğunu anlamadan Duan Xu'nun ağzından o inanılmaz planı duymuştu. Onun Ah Xuan ile olan bağını nereden bildiğini, kendisine hiçbir faydası olmayan bu işe neden kalkıştığını anlayamamıştı.

Adam, dibi görünmeyen bir muamma gibiydi.

Duan Xu ona bir sebep sunmuştu ve Wang Suyi uzun uzun düşündükten sonra bunun bir yalan olmadığını anlamıştı.

"Sayın Duan dedi ki, bu başkentte o kadar çok 'birbirine saygılı ama sahte' evlilik görmüş ki, artık midesi bulanıyormuş. Onun da gönlünde biri varmış, dünyanın en çok sevdiği o kadın... Belki o kadın onunla asla evlenmeyecekmiş ama o zaman o da ömrü boyunca kimseyle evlenmeyecekmiş."

Wang Suyi'nin gür sesi ormanda yankılandı; o narin bedeninden sarsılmaz bir güç fişkırlıyordu.

He Simu uzun süre şaşkınlıkla ona baktı. Hejia Fengyi ne yapacaklarını sorduğunda elini sallayıp kenara çekildi: "Gidin."

Bu sırada Duan malikânesi ana baba günüydü. Nandu'nun tüm soyluları oradaydı ama gelin kaçırılmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu; kimisi Duan Xu'nun kuzeydeki başarıları yüzünden Huqi casuslarının intikam aldığını, damadın onurunu kırmak için gelini kaçırdığını söylüyordu.

İnsanlar tartışırken damatlıklar içindeki Duan Xu içeri girdi. Yarası basitçe sarılmıştı, kaşları çatıktı ve yüzünde derin bir keder vardı. Babası Duan Chengzhang ve annesi hemen ayağa kalktılar. Kız kardeşi Duan Jingyuan yanına koşup koluna yapıştı: "Ağabey, ne oldu? Geri getirebildiniz mi?"

Herkesin gözü onun üzerindeydi. Duan Xu yavaşça başını salladı.

Misafirler uğuldarken Duan Chengzhang'ın yüzü daha da

ciddileşti. Tam misafirleri yatıştırıp bu rezaleti bitirmek için konuşacaktı ki, Duan Xu aniden misafirlere dönüp selam verdi ve gür sesiyle haykırdı: "Sayın büyüklerim, değerli misafirler! Hepiniz burada bana şahitlik edin. Huqi hainleri topraklarımızı çaldı, halkımızı köle etti, şimdi de aileme saldırdı! Bu kin bitmez, bu öfke dinmez!"

Duan Chengzhang kötü bir şeyler olacağını hissetti ama müdahale edemedi. Duan Xu devam etti: "Eşim Wang Suyi, erdemli ve asil bir kadındır. Bugün başına gelen bu felaket tamamen benim yüzümdendir. Ne onun ne de ailesinin yüzüne bakacak halim kalmadı. Eğer sağ salım dönerse, ömrüm boyunca başka hiçbir kadını yanıma almayacağım. Eğer kavuşmamız mümkün olmazsa, ben Duan Shunxi, burada Duan ailesinin tüm ataları üzerine yemin ederim ki; Danzhi hainleri yok edilene dek bir daha asla evlenmeyeceğim! Eğer bu yeminimden dönersem, gökler beni çarpsın!"

Bu salonda oturanlar devletin en güçlü isimleri, imparatorluk ailesinin üyeleri idi. Burada edilen böyle ağır bir yeminin geri dönüşü olamazdı.

Duan Xu, insanların şaşkın bakışları altında dimdik duruyordu. Öfkesinden gözü dönmüş, onurunu kurtarmak için tüm geleceğini bir kalemde silip atmış gibi görünüyordu.

Normal bir insanın gözünde, ancak aklını yitirmiş biri böyle saçma ve görkemli bir yemin edebilirdi.

Daha önce Wang Suyi'ye dediği gibi; bu başkentte evlenilecek aileler belliydi ve o ailelerin hepsi şu an bu salondaydı. Kimse böyle "göklerin lanetini" göze almış bir adama kızını vermeye cüret edemezdi artık.

Duan Xu her yöne selam verip eğildi. Sırtı bir çam ağacı gibi dikti ama kimsenin görmediği o anda dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

Kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramazdı.

Eğer kalbinde biri varsa, o koltuğu kimsenin işgal etmesine izin vermezdi. O yeri boş tutmak için her yolu denerdi. O kadın oraya oturmak istemese bile, bir başkası asla oturamayacaktı.

Ayağa kalktığında uzakta He Simu'yu gördü. Kapıdaki kalabalığın arasında durmuş, karmaşık duygularla ona bakıyordu.

Güneş pırıl pırıldı, yaz tüm sıcaklığıyla hissediliyordu. He Simu o siyah-beyaz dünyasında, renklerin yokluğunda belirginleşen hatlarıyla ve o berrak gözlerine yansıyan kalabalıkla orada duruyordu.

Duan Xu o an anladı; o kadının neden kafataslarına bu kadar düşkün olduğunu.

Çünkü o renkleri göremiyordu.

Onun dünyasında sadece siyah, beyaz, ışık ve gölge vardı. Güzelliği ayırt edebilmek için kusursuz bir hatta, ışığı ve gölgeyi ayıran keskin kemik yapılarına ihtiyacı vardı.

Aslında onun kafatası da çok güzeldi; hatları sanki bir usta tarafından özenle yontulmuş gibiydi.

Onun Hayalet Kral'ı, onun He Simu'su her haliyle güzeldi.

Acaba o da, kendisinin onun siyah-beyaz halini sevdiği gibi, renkleri olan kendisini ve bu renkli dünyayı sevecek miydi? Dünyayı seveceği kesindi de, eğer kendisini de birazcık severse, işte o zaman her şey mükemmel olacaktı.

Her şeyini ortaya koymuş, yirmili yaşlarının tüm evlilik ihtimallerini bir kenara itip o sarsılmaz duvara üçüncü kez çarpmıştı. O duvarı yıkıp bir yol açmak, He Simu'nun kalbini bir anlığına da olsa yumuşatmak, onu bir anlığına heyecanlandırmak için her şeyi feda etmişti.

Nandu'da yağmur altında onu ararken anlamıştı; o kadın ulaşılmaz bir menzildi ve o, ömrü boyunca ona doğru koşmak zorundaydı.

Ömrü boyunca...

Ne fark ederdi ki? Ömrü feda olsun, yeter ki ona varsın.

67. Bölüm: Kabul

Gece çöktüğünde Nandu'yu sarsan o olaylı düğünün yankıları yavaş yavaş dindi. Misafirler Duan malikânesinden ayrılmış, saray muhafızları malikânenin çevresinde güvenlik önlemi almış ve şehrin dört bir yanında arama başlatmıştı.

Duan Xu biliyordu ki, o "gelini" asla bulamayacaklardı.

Böylesi çok daha iyiydi.

Sokaklarda hâlâ dizi dizi asılı duran kırmızı fenerler, süslenmiş malikâneyle birlikte absürt ve grotesk bir neşe saçıyordu; sanki makyajı akmış ama hâlâ sırtan bir palyaço gibiydiler. Duan Xu, gelinlikleri içinde kendi odasına, Haoyue Odası'na girdi. Oda her yerinde "mutluluk" yazılarıyla doluydu; avluda Wang ailesinden gelen çeyiz sandıkları duruyor, bazılarının kapakları açık bekliyordu.

Kırmızı boncuklu başlığıyla bir kadın, o neşeli kırmızılıkların ortasında bir sandığın üzerine tünemiş, bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Arkasındaki gökyüzünde dolunay asılıydı; ay ışığı ve fenerlerin parıltısı kadının üzerinde birleşiyor, onu masallardaki o büyüleyici ve tekinsiz varlıklara benzetiyordu.

Gerçekten de büyüleyiciydi ve gerçekten de bir hayaletti.

He Simu, Duan Xu ile göz göze gelince gülümsedi: "Hanımefendinin çeyizi de pek bolmuş; bunları ailesine geri göndermek gerçekten yazık olur."

"Geri göndermeyeceğim."

"Göndermeyecek misin?"

"Onu eşim kabul edeceğime yemin ettim. Resmiyette bu çeyiz bende kalabilir. Ama özelde, Suyi dışarıdaki hayatına devam ederken bu çeyizi ona ulaştıracağım."

Duan Xu her zamanki gibi dürüst ve rahattı.

He Simu sandığın kenarından atladi, kollarını kavuşturup Duan Xu'nun yanına yürüdü; kırmızı eteği yerleri süpürüyordu.

Üzerindeki pas rengi kat kat elbiseleriyle o ve gelinlikler içindeki Duan Xu, bu süslü avluda sanki gerçek bir karı koca gibi duruyorlardı.

He Simu gencin gözlerine baktı; Duan Xu da başını eğmiş, ısıltılı parlayan simsiyah gözlerle ona bakıyordu. He Simu'nun ona soracak çok sorusu vardı; Hejia Fengyi ile olan iş birliği, kurduğu bu curcuna, kendisini buraya davet etmesinin altındaki o derin niyet... Onu tanıdığı ilk günden beri kafası hep sorularla doluydu.

Başkalarına karşı da bu kadar meraklı mıydı acaba?

Sanmıyordu.

He Simu bir süre Duan Xu ile bakıştıktan sonra hafifçe gülererek başını salladı: "Küçük tilki, ya bugün seni aramaya gelmeseydim ne olurdu? Bu kez kaybederdin; bir dahaki sefere kumar masasına ne koyacaktın?"

Aslında bu soruları sormaya gerek yoktu; cevabı zaten biliyordu.

Yuzhou şehrinde ona onsuz, huzurlu ve güzel bir gelecek çizmişti. Eline zarif bir fener verip, "Bu ışıkla yolunu bul ve herkesin arzuladığı o hayatı yaşa, sen bunu hak ediyorsun," demişti.

O ise hiç tereddüt etmeden o feneri yere fırlatıp tuzla buz etmiş, sonra da gülümseyerek sanki "Eee, sonra ne olacak?" der gibi bakmıştı.

"Başka ne bahanen var? Neye değer veriyorsam senin için yok ederim. Kıyar mısın bana?"

Mühürlendikleri o ilk gün dediği gibi; o kadının kendisine kıyamayacağına dair kumar oynamıştı.

Duan Xu da gülümsedi: "Kaybetseydim kaybederdim, bir dahaki sefere neyi feda edeceğimi o zaman düşünürdüm. Ama asıl önemli olan şu: Geldin."

Dışarıdan bakınca çok sakın ve kendinden emin görünüyordu ama kollarının altında elleri heyecandan titriyordu.

"Gelmeme sebep, sana bir düğün hediyesi vermek istememdir.

Daha önce hiç düğüne katılmadım, ne hediye edilir bilemedim; gerçekten çok düşündüm. Sonunda dedim ki, en iyisi kendisine sorayım: Ne istersin? Seni ne mutlu eder?"

He Simu her zamanki gibi vakur ve kendinden emindi. Duan Xu'nun gözünde o, siyah ve beyazın arasında parlayan, soğuk ama büyüleyici bir siyah mücevher gibiydi.

Duan Xu dudaklarını ısırıp elini uzattı; işaret parmağını kadının göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. Onun renk algısı sayesinde kadının kalbinin atışını parmak uçlarında hissedebiliyordu.

"Seni istiyorum."

He Simu sessizce ona baktı.

Duan Xu hafifçe gülümseyerek, sanki şaka yapıyormuş gibi ekledi: "Acaba o onuru bahşeder misin? Xusheng Dağı'nın arkasındaki yirmi üçüncü mezar ben olabilir miyim?"

Sesi rahat çıksa da, gerginlikten boğazı kurumuştı.

He Simu, göğsündeki parmağı tuttu ve sordu: "Razı mısın?"

Bu soruyu Xusheng Dağı'nda da sormuştu ama o zaman cevap alamamıştı.

Bu kez Duan Xu'nun gözleri cam gibi berraktı. O baş döndürücü renklerin içinde, hem mağrur hem de çaresiz bir gülümsemeyle cevap verdi: "Razı değilim, düşündükçe hâlâ içim elvermiyor."

"Ama yine de düşünüyorum da... Razı olmasam da, gönüllüyüm."

He Simu gözlerini yere indirdi, sonra tekrar kaldırdı. Gencin hafifçe titreyen elini kavradı, parmaklarını onunkilere geçirdi. Asırlar sürmüş gibi gelen bir sessizliğin ardından konuştu:

"Pekâlâ, kabul ettim."

Duan Xu donakaldı.

He Simu gülümsedi, ona yaklaşıp parmak uçlarında yükseldi ve yanağına bir öpücük kondurdu. Tekrar etti: "Kabul ettim."

"Kabul ettim diyorum, neden hâlâ bu kadar gerginsin?"

Parmakların kaskatı kesilmiş; rahatla artık, nefes al. Küçük tilki olduğun kadar varmışsın, bir hayalet kralı hediye olarak istemek ha... Ben..."

Sözünü bitiremeden Duan Xu onu sertçe kendine çekti. Elini bırakmadan He Simu'yu kollarına aldı ve dudaklarına yapıştı. Bu, çölde suya kavuşan birinin susuzluğu gibi; sabırsız, içinde kaygı, sevinç, korku ve aşkın harmanlandığı derin bir öpücüktü. Gözlerini kapatıp ona sıkıca sarıldı; sanki bu öpücükle ruhlarını ve kemiklerini birbirine karıştırıp tek bir vücut olabilirlerdi.

Çok uzun süredir kumar oynuyordu; defalarca kaybetmiş, elleri boş, gözleri kan çanağı haldeyken bile sanki her an yeniden başlayabilirmiş gibi dimdik durmuştu. Oysa aslında hiçbir çıkış yolu kalmamıştı.

Kendine hiçbir kaçış yolu bırakmamış, her seferinde tüm varlığını ortaya koymuştu.

He Simu'nun bilekleri gencin elleri arasında kurtulduğunda, Duan Xu bir an itileceğini sanıp korkuyla gözlerini açtı.

Gözlerinin önünde He Simu'nun o güzel, gülün gözleri belirdi. O mağrur bakışlarda kendi korkusunu gördü. Kadının o solgun ve narin elleri yükseldi; önce gencin omuzlarına kondu, sonra boynuna dolanıp onu kendine çekti.

He Simu parmak uçlarında yükselip öpücüğü derinleştirdi; bedenini onunkine bastırdı, ruhunu ve dilini ona sundu, gözlerini kapattı.

Korkuya gerek yoktu, kedere gerek yoktu.

Hayalet Kral bir kez "tamam" dediyse, o iş bitmişti. Genç adam bir adım geri atmıyorsa, o da atmazdı.

O ona sarılıyorsa, o da onu öperdi.

Genç adam onu ömrü boyunca sevecekse, o ömür boyunca kadının gözü de ondan başkasını görmeyecekti.

Duan Xu'nun göğsü hızla inip kalkıyordu. Öpücükleri dudaklarından yukarı kaydı; gözlerini, alnını öptü.

He Simu onun boynuna sarılmış haldeyken, "Parmak uçlarımda durmak biraz yorucuymuş," dedi.

Duan Xu kısık sesle güldü, sanki şaka yaparmış gibi, "Odaya geçelim mi? Sonuçta bu... benim gerdek gecem," dedi.

He Simu'nun gözleri gencin yüzünde santim santim gezindi. Elini uzatıp onun kırmızı saç bandını parmağına doladı, sonra bıraktı. Üzerindeki o işlemeli gelinliğin yakasını okşadı ve gözlerinin içine bakarak cevap verdi: "Olur."

Duan Xu bir an duraksadı, kadının ne demek istediğini tam olarak anlamaya çalıştı. Nefes nefese, "Yani diyorsun ki..." diye mırıldandı.

He Simu onu hafifçe öptü; cevap belliydi.

Duan Xu'nun nefesi kesildi. He Simu'yu belinden tutup kucağına aldı; kadın da gülümseyerek boynuna sarılıp göğsüne yaslandı. Odaya doğru yürüdü, kapıyı ayağıyla itip açtı ve içeri girer girmez kapıyı arkasından kapattı. Kadını kapıya yaslayıp öpmeye devam ederken, "Simu, bir muskam daha var..." dedi.

"...Fengyi de amma... cömertmiş."

"Dokunma duyumu da al, Simu."

He Simu gözlerini açtı. Duan Xu'nun koynundan o sarı kağıt muskayı çıkardığını gördü. Genç adam, odanın o her yeri saran kırmızılığı içinde öyle bir gülüyordu ki, insanın başını döndürüyordu. "Benim daha çok vaktim olacak, önümüzde çok uzun bir zaman var. Ama bu sefer, beni gerçekten hissetmeni istiyorum," dedi.

"Beni hatırlamanı istiyorum."

He Simu muskaya baktı, başını yana eğip gülümsedi: "Pekâlâ, senin dediğin gibi olsun."

Muska, Duan Xu'nun elinde anında küle dönüştü.

O an He Simu, kendisine sımsıkı sarılmış olan o bedenin ne kadar sıcak olduğunu hissetti; ipek gelinliğin yumuşaklığı, gencin pürüzsüz ve taze teni... Duan Xu ona bakarken aniden elini tuttu ve parmak uçlarını öpmeye başladı.

Her bir parmağını tek tek, en ince ayrıntısına kadar öpüyordu; parmak ucundan köküne, baş parmağından serçesine kadar... Sonunda hafifçe gülümseyerek orta parmağını, o "kalp ateşiyle"

bağlanan parmağını dudaklarının arasına aldı.

He Simu titremeye başladı. Bu yabancı, ıslak ve yoğun his bir anda tüm kontrolünü yitirmesine sebep oldu; sanki kemikleri erimiş, damarlarında kan değil de lav akmaya başlamıştı.

Duan Xu onu kucağına alıp yatağa, o üzerindeki turna nakışlı yorganın üzerine yatırdı. Onu tekrar derin derin öptü. Bu seferki his az öncekinden çok farklıydı; o yapışkan, sarmalayan, sıcak ve karmaşık duygu... Bir bedenden diğerine akan o yakıcı sıcaklık, sanki He Simu'yu içten içe yakan bir ateşti; parmak uçlarına kadar her yerinin tutuştuğunu hissetti.

He Simu'nun parmakları Duan Xu'nun sırtına kenetlendi. Kendinden geçmiş bir halde sordu: "Bu... bu nedir?"

Duan Xu alnını onunkine yasladı: "Bu arzudur Simu, benim efendim."

"Senin arzun."

"Beni istiyorsun," dedi kısık sesle; nefesi kadının yüzünü okşarken onu baştan çıkarıyordu. Onu öperken devam etti: "Tıpkı benim seni istediğim gibi."

He Simu gözlerini açtı. Genç adamın gözlerinin kızardığını gördü; tüm vücudu sanki yanıyormuş gibi kıpkırmızıydı. Bakışları buğulu ve şehvet doluydu. Kendinde değilmiş gibi görünüyordu; gözleri tıpkı savaş meydanında kanlar içindeyken olduğu gibi dalgındı ama içinde sadece He Simu vardı.

Kadının gözlerini açtığını görünce elini çekip avucunun içini öptü.

"Rüya gibi... Simu..." dedi usulca. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir rüya görmemiştim."

He Simu'nun gözleri titredi. Onu öpmek için uzandı, derin derin öptü ve içini çekerek konuştu: "Ömrün yettiğince, bu güzel rüyayı daha yüzlerce kez görebilirsin."

Gencin kalbi çok hızlı atıyordu; o kadar şiddetliydi ki, ilk hissettiği kalp atışından çok daha farklıydı.

Şu an bu kalp onundu; sadece onun için atıyordu.

Dünyada en çok sevdiği o kusursuz hatlara sahip yüze sarıldı,

o sevdiği gözleri öptü ve kulağına fısıldadı: "Duan Xu, ben gerçeğim. Gitmiyorum. Biraz yavaş ol..."

Genç adam ona sımsıkı sarıldı, kokusunu içine çekti. Beyaz parmakları kadının darmadağın olmuş siyah saçlarının arasında sıkıştı.

"Simu..." diye inledi Duan Xu.

"Bu kalp benim değil artık, senindir."

"Dilediğince al onu, geri verme."

Duan Xu uyandığında, gece rüzgârı perdeleri uçuşturuyor, ay ışığı odaya sessizce süzülüyordu. Az önceki tüm o çılgınlıklar gözünün önünden geçti; bir an her şeyin rüya olduğundan şüphelenip vücudunu kaskatı kesti. Ama göğsünde uyuyan kızı görünce tekrar gevşedi.

He Simu her zamanki gibi uyurken sarılacak bir şey arıyordu; şu an Duan Xu'nun beline sımsıkı sarılmış, yüzünü göğsüne gömmüştü. Narin boynu ve üzerindeki o taze aşk izleri açıkta kalmıştı.

Duan Xu onun omuzlarını sardı, boynuna hafifçe dokundu. Kadın omuzlarını silkip başını daha da derine gömdü.

Gerçekten de biraz aceleci davranmıştı; üstelik dokunma duyusu olmadığı için güç kontrolünü yapamamış, onu incitmişti. Ama içten içe biraz canı yansın da istiyordu; canı yansın ki bu anı daha derin hatırlasın, kendisini kolayca unutamasın.

Duan Xu, kadının yüzünü kapatan uzun saçlarını kenara çektiğinde, yüzünde kan gibi koyu lekeler gördü. Bir an korkuyla elini uzatıp silmeye çalıştı ama bir yara göremedi. Sonra hatırladı; kadın onu ısırmıştı, bu kendi kanıydı.

Belli ki canı çok yandığında ya da o arzu dalgası çok şiddetli geldiğinde, He Simu dişlerini gencin omzuna geçirmişti. Çok sert ısırılmış, kanatmıştı.

Kanı görünce daha da heyecanlanmış, gücünü hiç azaltmamıştı.

Duan Xu hafifçe gülümseyerek içini çekti; kadının o ipek gibi saçlarını iyice dağıttı.

Habis ruhlar arzudan doğar, sonsuz bir açlık eker ve bunu insan yiyerek dindirmeye çalışırlardı.

He Simu da doğuştan bir hayaletti ama kendi arzusunun ne olduğunu hiç bilmiyordu. Jiang Ai bir keresinde He Simu'nun diğer hayaletlere ozendiğini söylemişti; çünkü her hayaletin dünyada net bir amacı vardı, neden yaşadıklarını ve neden öldüklerini bilirlerdi.

O takıntılar genelde kötü şeyler olsa da, en azından ne olduğunu bilirlerdi.

He Simu ise bilmiyordu; yolu koca bir sisten ibaretti.

Duan Xu onun alnını öptü, sırtını hafifçe sıvazladı. Eğer onun o bitmek bilmeyen açlığı bugüne dek bu dünyada hiç yaşamamış olmasından kaynaklanıyorsa, eğer o büyük hırsı dünyayı hissetmekse; Duan Xu bunu ona vermek için elinden geleni yapacaktı.

"Isırmak istiyorsan ısır, beş duyumu istiyorsan al; hepsi senin."

"Vücudum ve ruhum sana feda olsun; yeter ki açlığın dinsic, soğukluğun ısınsın."

68. Bölüm: Kapı Çalıyor

He Simu uyandığında vücudundaki hisler tarif edilemez bir karmaşa içindeydi. Önce bir sıcaklık, ardından sızım sızım bir acı ve eklem yerlerine çöken o tuhaf yorgunluk... Hem çok rahat hem de bir o kadar huzursuz hissettiriyordu. Bu karmaşık duygular bedeninde dalga dalga yükselip alçalırken, beş duyusuna ilk kavuştuğu andan çok daha sarsıcıydı.

Gözlerini mahmurlukla araladığında, hemen yanı başında saçlarıyla oynayan Duan Xu'yu gördü. Genç adam elini başına dayamış, yüzünde muzip bir gülümsemeyle parmaklarını onun saç tellerinin arasında dolandırıyor. Tenleri birbirine değiyor, He Simu hâlâ onun beline sarılıyor, bacakları onunkilere dolanmış halde duruyordu.

Bu ten tene değme hissi, hem çok ince hem de insanın içini gıcıklayan bir histi.

Onun uyandığını gören Duan Xu, neşeyle gülümsedi: "Simu."

He Simu gözlerini kıstı ve ani bir hareketle ters dönüp onu altına aldı.

Ancak bir sonraki an, bu fevri hareketinden dolayı pişmanlık duydu. Vücudu bu ani kıpırdanışla adeta gıcırdamış, sızlayan yerleri daha çok sızlamış, ağrıyan yerleri daha çok ağrımişti. Kendi kaşınmıştı resmen.

Vücudundaki morluklara bir göz atıp Duan Xu'nun üzerine eğildi ve gözlerinin içine bakarak sordu: "Duan Xu, sen köpek soyundan mısın?"

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz duraksadı. Bu kendi sesi miydi? Sesi neden bu kadar çatalı ve boğuk çıkıyordu?

Duan Xu, şefkatle onun boynunu okşadı ve nazikçe sorusunu yanıtladı: "Dün gece o kadar çok bağırdın ki... Şu anki beden bir fanininkinden farksız, çok hassas."

He Simu onun eline vurdu ve o çatlak sesiyle öfkeyle çıkıştı: "Bunu biliyordun yani?"

Duan Xu masumca gözlerini kırıştırtıp kendi omzundaki diş izlerini işaret etti: "Bence köpek soyundan olan sensin."

He Simu onun göğsüne bir yumruk indirip dişlerinin arasından tısladı: "Duan Shunxi, sen..."

Lafını bitiremeden Duan Xu başını kaldırdı ve uzun bir öpücükle onun öfkesini dindirdi. O ıslak ve tutkulu dokunuş He Simu'yu titretti. Genç adam geri çekilip yatağa uzanırken uysalca, "Hatalıyım," dedi.

En iyi bildiği numaraydı bu; hatasını hemen kabul eder ama asla pişman olmazdı.

Duan Xu elini onun beline dolayıp kendine doğru çekti. Zaten dermanı kalmamış olan He Simu, bir anda onun üzerine yığılıverdi. Aralarında boşluk kalmayacak şekilde birbirlerine kenetlenmişlerdi. Duan Xu o masum gözlerini ona dikip sordu: "Ama sonradan dikkat ettim, nasıldı? Rahat mıydın?"

"..."

Dört yüz yaşındaki Hayaletlerin Hükümdarı, arzularına yenik düşen o kudretli kadın, o an resmen kızarmıştı.

Ona otoriter görünmeye çalışarak parmağını salladı: "Kes sesini ve..."

Sözü bitmeden kapı güm diye açıldı. Genç ve neşeli bir kız içeri daldı, bir yandan koşuyor bir yandan bağıırıyordu: "Üçüncü ağabey! Duydum ki..."

Duan Jingyuan, darmadağın olmuş odada gördüğü manzara karşısında donakaldı. Yatakta yatan ağabeyi, ağabeyinin üzerindeki o güzel kadın ve kadının çıplak omuzları... Ağzı bir karış açık tam çığlık atacakken, ağabeyi hızla yorganı çekip kadının omuzlarını örttü ve parmağını dudaklarına götürdü.

"Jingyuan! Sakın bağırma!"

Duan Jingyuan'ın çığlığı boğazında düğümlendi. Bir an öylece kaldı; öfkeyle gitse mi kalsa mı bilemedi. Sesini alçaltarak çıkıştı: "Sen... Gün ortasında ağabeyime ne yaptın böyle?"

He Simu kaşlarını kaldırdı, duyduklarına inanamıyordu.

"Bana mı diyorsun?"

Şu anki duruma bakılırsa; bir erkek ve bir kadın yatakta çıplak halde birbirine sarılmıştı, üstelik adam bir savaşçıydı ve kadının her yeri morluklar içindeydi. Bir insan nasıl olur da kadına ne yaptığını sorabilirdi? Her şey gün gibi ortadaydı; asıl ona bir şeyler yapılmıştı!

Hem ne gün ortasından bahsediyordu? Yapılacak her şey zifiri karanlıkta yapıpıp bitmişti zaten.

Duan Jingyuan hırsla başını salladı: "Benim tertemiz, el değmemiş ağabeyime ne yaptın?"

"Tertemiz ve el değmemiş" lafını duyan ağabeyi, daha fazla dayanamayp kahkahayı patlattı.

He Simu gözlerini kısıp önce Duan Xu'ya, sonra Duan Jingyuan'a baktı. Duan Xu'yu işaret ederek gayet sakin ve emin bir sesle konuştu: "O tertemiz ağabeyin, beni iğfal edip sonra da yüzüstü bıraktı."

Bu utanç verici karşılaşmanın ardından nihayet giyinip kuşanmış, masanın etrafında sakinleşmişlerdi. Duan Jingyuan kollarını kavuşturmuş, şüphe dolu gözlerle ikisini süzüyordu. Duan Xu çaydanlığı alıp bir bardak doldurdu. Jingyuan tam "Beni böyle geçiştirebileceğini sanma" diyecekken, ağabeyinin bardağı yanındaki yabancı kadına uzattığını gördü.

"Biraz çay iç de sesin düzelsin," dedi Duan Xu, bir yandan da kadının sırtını sıvazlıyordu.

Yabancı kadın Duan Xu'ya bir bakış fırlatıp çayı bir dikişte bitirdi. Duan Xu hemen boşalan bardağı tazeledi.

"..."

Duan Jingyuan, odada üç kişi olmalarına rağmen neden sadece o ikisi varmış gibi hissettiğini anlayamıyordu. Boğazını temizleyip Duan Xu'ya döndü: "Üçüncü ağabey, ne oluyor? Daha dün düğünde gelin hanım kayboldu, sen nasıl olur da hemen..."

"Evet," dedi He Simu, hemen söze girerek. Sesi hâlâ boşuktu ama rolüne sadıktı. Koluyla gözlerini kapatıp içli içli konuşmaya başladı: "Sen ne taş kalpli bir adamsın. Shuozhou'da bana yeminler edip dağları devireceğini söyledin, sonra arkana bile bakmadan Nandu'ya gelip başkasıyla evlenmeye kalktın. Senden

hesap sormak için yollara düşüp buraya geldim, sen ise başkasının gerdek gecesinde beni..."

Duan Jingyuan'ın nutku tutuldu. Güçlükle sordu: "Ağabey... Gerçekten kadını yüzüstü m  bıraktın?"

Duan Xu, He Simu'nun kolunun altından kendisine gülen gözlerle baktığını fark etti. Yüz ifadesini hemen düzeltti, derin bir iç çekerek konuştu: "Beni böyle g rmen ne üzücü."

He Simu kaşlarını kaldırdı.

Duan Xu onun elini tutup avucunun içine aldı, hafifçe sıkarak alçak sesle devam etti: "Shuozhou'dayken sana defalarca aşkımı ilan ettim ama sen ailemin konumu yüzünden beni hep reddettin. Kalbim kırık bir halde Nandu'ya döndüm ve sensiz kiminle evlendiğimin bir önemi kalmadığını düşündüm. Bu yüzden aceleyle evlenmeye karar verdim. Düğün günü o aksilik  kınca, başka bir kadının hayatını karartmamaya karar verdim ve ömrüm boyunca kimseyle evlenmeyeceğime yemin ettim. Sen beni bulmaya gelince, fikrinin değıştiğini sandım. Bir anlık sevinçle kendimi kaybettim... Sahi, fikrin değışti mi?"

Elini hafifçe sıktı; o kederli bakışlarının arkasında bir kurnazlık gizliydi. Sanki "Bu kadar yeter, daha fazla abartma" diyordu.

He Simu bir an ona baktı, elini hızla çekti ve sonra gidip ona sarıldı. Başını göğsüne gömüp sustu.

Duan Jingyuan oturduğı yerde iğneli fı ıdaymış gibi hissediyordu. Sanki bir tiyatro oyununun içine düşmüştü. Ağabeyi nasıl bu kadar ağır laflar edebilirdi? Neler oluyordu? Ağabeyi mi delirmişti, kendisi mi, yoksa dünya mı tersine dönmüştü?

şakaklarını ovuşturup düşüncelerini toparlamaya çalıştı: "Ağabey... Ne olursa olsun... Bu kıza karşı sorumlu davranmalısın... Ama daha yeni yemin ettin... Ona nasıl bir unvan vereceksin? Bu kız... Adı ne, kimin nesi?"

"Adı He Xiaoxiao, bir gezgin savaşcı. Ailesinin tek çocuğı. Onunla birlikte olabilmem için i  güveyi girmem gerekiyor," diye akıcı bir şekilde yanıtladı Duan Xu. He Simu başını göğsünden

kaldırıp ekledi: "Unvanın ne önemi var, biz gezginler böyle şeylere takılmayız."

"İç... İç güveyi mi? Unvanın önemi yok mu?"

Duan Jingyuan şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Hayatı boyunca Daizhou ve Nandu dışında bir yer görmemişti, gezginlerin dünyasının böyle olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Duan Xu, He Simu'nun sırtını sıvazladı, saçlarının arasından öptü ve Jingyuan'a döndü: "Dışarıya, özellikle de babama, onun Chenying'in ablası olduğunu söyleyeceğiz. Kuzeyden kardeşini görmeye gelmiş. Bir süre ona göz kulak olman gerekecek."

Duan Jingyuan mekanik bir şekilde başını salladı.

Bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu ama bu sabah yaşadığı tuhaflıklar tahammül sınırını aşmıştı. Ağabeyinin He Xiaoxiao'nun saçlarını öpmesi bile artık ona normal gelmeye başlamıştı.

He Xiaoxiao esneyerek uykusunun geldiğini, uyumaya devam edeceğini söyledi. Kolunu uzattığında, giysisinin altından o derin aşk izleri görüldü. Duan Jingyuan hemen gözlerini kapattı ama parmaklarının arasından ağabeyinin He Xiaoxiao'yu kucağına alıp yatağa yatırdığını, ayakkabılarını çıkarıp yorganını örttüğünü izledi.

Sonra Duan Xu, Jingyuan'ın omuzlarından tutup onu odadan dışarı çıkardı.

"Bundan sonra odama girerken kapıyı çalmayı unutma."

"Odanda... Başka birinin olacağı kimin aklına gelirdi?"

"Artık biliyorsun işte."

Duan Jingyuan birkaç adım attıktan sonra durdu, arkasına dönüp ağabeyinin yüzüne baktı: "Dünkü olaylar yüzünden çok üzgünsün sanıyordum. Bayan Wang için hiç mi endişelenmiyorsun? Çok acımasızsın."

Her zaman ağabeyini savunan Jingyuan bile onu sorguluyordu. Duan Xu onun omzuna vurdu, neşeyle gülümsedi: "Elbette Bayan Wang'ı aramaya devam edeceğim ama üzülüp endişelenmenin bir faydası yok. Yine de dışarıda soran olursa,

çok üzgün olduğumu söylemeyi unutma. Hatta iştahımın kesildiğini, geceleri gözüme uyku girmedikğini de ekle."

Duan Jingyuan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Duan Xu'nun bir anda yüzüne dertli bir ifade takınıp bahçeden çıkışını izledi. Bir süre öylece kalakaldı. Eskiden nasıl olur da ağabeyi gibi biriyle evlenmek istediğini düşünebilmişti?

Ağabeyi çok vefasızdı!

Gerçekten de ağabeyinin He Xiaoxiao'yu iffal edip yüzüstü bırakmış olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Bu düşün rezaletinin ertesi günü, Duan Xu babasını görür görmez yüzüne okkalı bir tokat yedi.

Duan Xu kaçmadı. Beş parmağın izi yavaşça yüzünde belirdi. Gözlerini indirip belli belirsiz bir tebessüm kondurdu dudaklarına, sonra başını kaldırıp karşısındaki Duan Chengzhang'a baktı.

Babası zayıf ve hastalıklıydı, normalde hep oturmayı tercih ederdi ama şu an öfkeden ayakta duruyordu. Parmağıyla onu işaret ederek bağırdı: "Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsin? O salonda kimlerin oturduğunu biliyor musun? O ağır yemini nasıl edersin! Sınıra gittin diye birkaç yıl içinde Danzhi'yi dize getirebileceğini mi sandın? Bu lafın üzerine artık ne yapacaksın?"

Duan Xu cevap vermedi. Babasının öfkeli azarlarını, adam öksürmeye başlayana kadar sessizce dinledi. Sonra sanki buzları çözülmüş gibi elini uzatıp babasının sırtını sıvazladı, alçak sesle konuştu: "Huqi halkı beni öyle aşağıladı ki, bir anlık öfkeyle ağızımdan kaçiverdi."

Duan Chengzhang parmağını ona doğru salladı, elleri titredi ve en sonunda hayal kırıklığıyla iç çekerek elini indirdi. Duan ailesinin zaten az varisi vardı. Duan Xu'nun bu yemini, uzun yıllar evlenemeyeceği anlamına geliyordu. Bir cariyesi olsa bile, ondan doğacak çocuk meşru sayılmayacak, cemiye giremeyecekti.

Eğer torunlar arasında Duan Yiqi olmasaydı, Duan Xu onu gerçekten kahrından öldürecekti.

Olan olmuş, azar işitilmişti. Duan Chengzhang bir süre sessiz

kaldıktan sonra konuştu: "Yine de bu durumun tamamen zararlı olduğu söylenemez."

Cariye Yu'nun büyü davası yüzünden Sun Zi'an'ın evi aranmış, sadece yolsuzluklar değil, başka pek çok kanunsuz iş de ortaya çıkmıştı. Jing Yan gibi dürüst bir memur, işi uzatmadan tüm delilleri İmparator'a sunmuştu. İmparator konuyu büyütmemişti ama işin içindeki birkaç bakanı gizlice uyarmıştı. Bunların arasında en çok etkilenen Qin Huanda, rütbesi artırılmış gibi görünse de aslında pasif bir göreve getirilerek ordudaki yetkilerini kaybetmişti.

Qin Huanda yetkilerini kaybedince, Pei Dükü'nün ordudaki nüfuzu büyük darbe almıştı. Başbakan Du ise bu fırsatı kaçırmayacak, ordudaki gücünü artırmak isteyecekti. Rütbe ve mevki düşünüldüğünde, bu iş için Duan Xu'dan daha uygun bir aday yoktu.

Duan Chengzhang durumu kısaca özetledi ve tok bir sesle ekledi: "Gönlüm razı olmasa da Başbakan Du konuyu oraya getirdi, yapacak bir şey yok. Muhtemelen orduda kalacaksınız. Çünkü o iddialı sözlerin bir güne kalmaz tüm Nandu'ya yayılır. İmparator bunu duyduğunda sana olan takdiri artacaktır. Sanırım tek tesellimiz bu."

Duan Xu gülümsedi, sakince yanıtladı: "Her şey babamın planladığı gibi olsun."

Plan tıkr tıkr işliyordu, tam da istediği gibi.

69. Bölüm: Buz Çatlağı

Duan Xu, fiyaskoyla sonuçlanan düğünün artçı işlerini halledip avlusuna döndüğünde, Chenying ve Duan Jingyuan'ı He Simu'nun etrafında toplanmış, onun resim yapışını izlerken buldu. He Simu, üzerine ay beyazı renginde, lotus motifli işlemeli bir elbise giymiş, kollarını sıvayıp parşömen üzerine ince bir işçilikle çizim yapıyordu.

Yanında çeşit çeşit, rengârenk boyalar diziliydi. Duan Jingyuan, Chenying'e sarılmış, hayranlıkla He Simu'nun fırça darbelerini izliyordu. Duan Xu içeri girdiğinde, Jingyuan fısıldayarak ağabeyine döndü: "Bu Bayan He'nin çizim yeteneği inanılmaz. Saraydaki ressamlar bile eline su dökemez."

Bir an duraksayıp ekledi: "Ama renkleri pek tanımıyor gibi. Az önce bendeki tüm boyaları çıkarıp isimlerini tek tek söyledim. Bu kadar usta bir ressam renkleri nasıl bilmez, hayret doğrusu."

Duan Xu, Jingyuan'ın omzuna dokundu ama cevap vermedi. Bunun yerine gidip arkadan He Simu'ya sarıldı. Onu fırçasını bırakmaya ve dikkatini kendine vermeye zorladı.

"..." Duan Jingyuan, Chenying'in gözlerini kapattı, "Biz sizi rahatsız etmeyelim," diyerek çocuğu odadan dışarı sürükledi. Chenying hâlâ "Xiaoxiao ablamları biraz daha kalmak istiyorum!" diye bağırırsa da Jingyuan'ın gücüne karşı koyamadı.

"Ağabey, biraz ölçülü ol! Yengeme ve kâhyaya Chenying'in ablasının geldiğini söyledim ama en azından biraz inandırıcı davranın. Ayrıca... Çocuğun ahlakını bozma!"

Duan Xu kahkaha attı. He Simu'yu bırakıp kapıyı kapatmaya gitti. Dışarıdaki Jingyuan'a seslendi: "İlgin için teşekkürler kardeşim."

Dışarıda ses kesilince He Simu'nun arkasına döndü ve tekrar kollarını onun beline doladı.

"Döndüğümde seni burada bulamayacağımı sanmıştım."

He Simu'nun gözleri hâlâ resmindeydi. Hafifçe gülümsedi:

"Sen ve Hejia Fengyi el birliğiyle güçlerimi elimden aldınız, nereye gidebilirim ki?"

"Wang Suyi güvenli bir şekilde Nandu'dan ayrıldı, Shunzhou'ya ulaştı."

"Ona 'eşim' demen gerekmez mi?"

"Simu..." Duan Xu sesini uzatarak adeta yalvardı. He Simu ona bakmak için döndüğünde, yüzündeki gülümseme genç adamın yanağını görünce sönüverdi. Elini uzatıp yanağını okşadı: "Sana kim vurdu?"

Duan Xu şaşırmıştı. Yüzüne buz kompresi yapmıştı, gün boyunca kimse parmak izlerini fark etmemişti ama bir iblisin gözlerinden kaçırmak imkansızdı.

Duan Xu, yanağındaki elin üzerine kendi elini koydu, gözleri şefkatle kısıldı: "Önemli değil. Şu an hislerim kapalı, hiç acımıyor."

He Simu kaşlarını çatı. Bir süre düşündükten sonra, "Baban mı vurdu?" diye sordu.

"Evet."

"O zamanlar seni ölüme terk etmişti, şimdi bir de vurmaya cüret mi ediyor?"

"Babam hata yaptığını asla düşünmez." Bir an duraksadıktan sonra Duan Xu başını onun omzuna yasladı: "Ona o zamanlar haksız olduğunu da söyleyemem. Generallerin önünde bahsettiğim o madeni, Tianluo'yu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Zamanında Huqi halkı babamı tehdit ederek ondan tam da o Tianluo madeninin arıtma yöntemini istemişti."

Babası gençliğinde pek çok gezginle dostluk kurmuştu, aralarında suikast işleriyle uğraşan Wensheng Köşkü'nden isimler de vardı. Babası, Wensheng Köşkü'ndeki bir suikastçının, Lozhou'nun ünlü demirci hanedanlarından birinin soyundan geldiğini ve dünyada yüksek saflıkta Tianluo arıtabilen nadir kişilerden biri olduğunu fark etmişti.

Böylece babası o suikastçının Wensheng Köşkü'nden

ayrılmasına yardım etmiş, onu Sanayi Bakanlığı'na yerleştirip Tianluo yöntemini hayata geçirmeyi planlamıştı. Ancak Huqi tarafı bir şekilde haberdar olmuş, babasını tehdit edip adamı istemişlerdi. Tehditler sökmeyince Duan Xu'yu kaçırmışlardı ama babası yine de boyun eğmemişti.

"Huqi tarafı haberi bu kadar çabuk alınca babam sarayda bir hain olduğundan şüphelendi. Bu yüzden o kişiyi ve elindeki el yazması yöntemleri sakladı; bir gün Lozhou geri alınırsa madenleri tekrar açma planı yaptı. En iyi saklanma yeri kalabalıkların arasındır. O yöntemi bilen demirci soyundan gelen genç kız, bugün Yuzao Kulesi'ndeki Bayan Luo Xian'dır."

He Simu şaşkınlıkla gözlerini Duan Xu'ya dikti. Duan Xu gülümsedi: "Nasıl, babam gençliğinde tam bir kahramanmış, değil mi?"

Şimdi babasının hatalı olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

Babasını, devletin bekası için, o değerli madenin düşman eline geçmemesi için, binlerce insanın hayatı uğruna kendi oğlundan vazgeçtiği için suçlayabilir miydi?

Elbette hayır.

Üstelik babası onun Danzhi'de neler yaşadığını bilmiyordu. Sadece orada burada süründüğünü, bilek gücüyle hayatta kalıp Nandu'ya geri döndüğünü sanıyordu. Madem öyle, o suçluluk duygusu bir buçuk yıl içinde sönüp gitmişti işte.

"Ancak babam artık yaşlandı. Luo Xian'ın hâlâ kendi casusu olduğunu sanıyor ama o çoktan benim safıma geçti. Babamın ondan öğrendiği her şey, sadece benim bilmesini istediğim şeyler."

Duan Xu bunları sakince anlattı ama He Simu'nun ona döndüğünü gördü. Masanın üzerine oturmuş, ellerini onun boynuna dolamış, ciddiyetle gözlerinin içine bakıyordu.

Genç adamın sadece siyah beyazdan ibaret dünyasında, kadının gözlerinde ışık ve gölge oyunları uçuşuyordu.

"Kendini mahzun hissediyor musun?" diye sordu He Simu. Sesi bir sorudan ziyade bir tespiti andırıyordu.

Duan Xu ilk kez böyle bir soruyla karşılaşıyordu.

Bir an duraksadı, gözlerini indirip gülümseyerek başını salladı: "Bir beklentim yok ki mahzun hissedeyim."

He Simu onun çenesini kaldırdı, gözlerinin içine bakarak konuştu: "Eskiden kimseden bir beklentin olmasa da artık benden bekleyebilirsin. Sen benim sevdiğim adamsın."

Bunu söyledikten sonra ona sıkıca sarıldı ve kulağına fısıldadı: "Kolay kolay söz vermem ama bir kez verirsem asla yarı yolda bırakmam. Bana inanabilirsin."

Duan Xu uzun bir süre sessiz kaldı. Ellerini onun sırtına dolayıp yüzünü boyun çukuruna gömdü. Sesi hafif bir gülümsemeyle titredi: "Aslında mahzun değildim. O beni kandırıyor, ben onu... Uyumlu bir aile rolünü oynuyoruz işte, belki de aile dediğin budur."

"Aile böyle bir şey değil."

"Öyle mi?"

"Evet. Bundan sonra ben de senin ailenim."

Duan Xu ona daha sıkı sarıldı ve bir daha konuşmadı.

O her zaman bir ateş gibiydi; dokunduğu her şeyi yakıp kendine katar ama özünü asla değiştirmezdi. Parlak ve keskin, ulaşılamaz bir hararet, dibi görünmez bir bilmeceydi.

Ama şimdi öyle değildi.

He Simu, kucağında her an patlamaya hazır, hem kırılgan hem kararlı, hem kararlı hem kırılgan atan bir kalp tuttuğunu hissetti.

O küçük kalp başını kaldırıp ona baktı. Gözleri parıl parıldı: "Benim sevdiğin adam olduğumu söyledin."

"Doğru."

"O halde bir iz bırakmaya ne dersin?"

He Simu şaşırmişti. Duan Xu masadaki boyaları işaret ederek gülümsedi: "Her şeye kadir Hayaletler Hükümdarı, dövme yapmayı bilir misin? Vücuduma bir resim çizmek ister misin?"

He Simu bir süre duraksadı. Yeşil kıyafetler içindeki Duan

Xu'ya uzun uzun baktı ve gülümsedi: "Ne çizeyim?"

"Kar altındaki kırmızı erik çiçekleri olsun, tıpkı senin gibi," diye yanıtladı Duan Xu.

He Simu, kar altındaki kırmızı eriklerin neden kendisine benzediğini anlamadı; belki de kırmızı-beyaz renkleri onun kıyafetlerini andırdığı içindi. Duan Xu kendiliğinden üstündeki giysiyi çıkarıp o diri ama yara izleriyle dolu gövdesini açtı. He Simu onun etrafında bir tur attı ve onu yatağın kenarına itip yüzüstü uzanmasını sağladı.

"Vücudundaki bu yara izlerini ilk gördüğümde, seni buz çatlağı desenli bir porselene benzetmiştim," dedi He Simu, ellerini onun sırtında gezdirerek.

Duan Xu yüzünü yastığa gömüp boğuk bir sesle güldü: "Senin gözünde bu kadar güzel olduğumu bilmezdim."

He Simu'nun eli onun belindeki yanık izine değdi.

"Belindeki bu yara nasıl oldu?"

"Aslında o bir köle damgasıydı, kızgın demirle yakıp sildim."

"Hani sen acıdan çok korkardın?"

"Aslında acıya çok hassasım ama korkmam. Daha önce canım yanıyor diye sızlanmamın tek sebebi, senin kalbini yumuşatmaktı."

He Simu onun ensesine hafifçe vurdu: "Şimdi çok dürüstleştin bakıyorum."

Duan Xu hafifçe güldü.

Sırtında bir kılıç darbesi vardı; yara izi sanki yana doğru uzanan bir dalı andırıyordu. He Simu boyaları ve iğneyi alıp o izi takip ederek çizmeye başladı. Sanki adamın etinden ve kemiğinden hayat dolu bir erik dalı fışkırıyor, üzerine de ince bir kar tabakası yağıyordu.

Renkleri öğreneli çok olmamıştı; dünyadaki her şey ona fazla parlak geliyor, başını döndürüyordu. Duan Xu'nun sırtındaki bu erik dalı da öyleydi; güneşli bir kış günü kadar duru olan bu gence egzotik bir hava katmış, onu adeta bir hayalete benzetmişti.

Rüzgâr tül perdeleri uçuşturuyor, o dalgalanan perdelerin arasından yatakta yüzüstü yatan beyaz tenli genç ile yatağa eğilmiş, onun sırtına resim yapan ay beyazı elbiseli genç kadın görünüyordu. Sahne tarif edilemez bir estetiğe sahipti.

"Resim yapmayı bana babam öğretti," dedi He Simu çizmeye devam ederken. "Babam bu konularda çok ustaydı; lir, satranç, hat ve resim... Hepsinde mahirdi. O benden farklıydı; bir süre fani olarak yaşamıştı, bu yüzden bu dünyevi şeylere benden daha çok hakimdi. Bana insan dünyasını hayal ettirmek için her yolu denerdi ve benim bunları gerçekten hissedemiyor olmamdan hep suçluluk duyardı. Onu hiç suçlamadım ve onu her zaman çok sevdim. Bence aile dediğin böyle olmalı."

Sonunda fırçayı bıraktı. Duan Xu'nun omzunda gerçeğe yakın bir erik çiçeği açmıştı.

Eğilip omzuna bir öpücük kondurdu. Duan Xu başını çevirdi, He Simu bu kez onun göz pınarlarını ve dudaklarını öptü. Duan Xu onu çekip yatağa yatırdı. He Simu onun boynuna sarılarak, "Dikkat et, resim bozulacak," dedi.

Duan Xu onun parmaklarını öptü; parmaklarını öpmeyi, sonra da parmaklarını onunkilere kenetlemeyi çok seviyordu.

"Bozulursa yarın tekrar çizersin."

He Simu başını kaldırıp ona baktı, gülümseyerek, "Bugün canımı yakmak yok," dedi.

Duan Xu başını salladı: "Asla."

Genç adam üzerine eğilirken, He Simu onun kulağına fısıldadı: "Buz çatlağı deseninin anlamını biliyor mu sorsun?"

"Neymiş?"

"Sert kış geçti, toprak bahara uyandı." Bir an durup devam etti: "Senin için de böyle olacak."

Sert kış bitti, kabuslar uzaklaştı, yaralar iyileşti; baharın hayatına girmesine izin ver, sen de böyle olacaksın.

Duan Xu hafifçe güldü ve eğilip He Simu'yu öptü. Bundan sonra onun önünde zayıf görünmekten kendini alamayacağını hissediyordu. Belki de canı yanmadığında bile yanıyormuş gibi

yapacaktı; He Simu'nun onun için endişelenen o halini çok seviyordu.

"Simu."

"...Efendim?"

"Seni neyin etkilediğini, bana neden evet dediğini çok merak ediyorum."

"Budala."

"Hadi ama, koca yürekli Hayaletler Hükümdarı, söyle bana..."

Duan Xu'nun boynu aşağı çekildi, sesi tutkulu öpücüklerin ve nefes alışverişlerin arasında kaybolup gitti.

Ateşe koşan bir pervane, sözüne sadık kalmak için köprü altında boğulan o aşık... Bu kadar zeki bir adamın böyle bir budalalık yapması, insanı gerçekten endişelendiriyordu.

70. Bölüm: Hastalık

Fang Xianye odasına girip lambayı yaktığında, bir sandalyede oturmuş kendisini izleyen siyahlar içindeki figürü görünce duraksadı. Gelenin gölgesi pencereye düşmesin diye lambayı biraz uzaklaştırdı.

"Neden hiç şaşırmadın?" diye sordu Duan Xu. Üzerinde hafif bir gece kıyafeti, saçında siyah bir bant vardı; elini başına dayamış oturuyordu.

Fang Xianye yanındaki sandalyeye oturdu, çaydanlığı alıp bir bardak doldurdu: "Bugün muhafızlar malikâneye hırsız girdiğini söylediler, her yeri aradılar ama bulamadılar. Senin geldiğini tahmin etmiştim."

"Yeni tuttuğun muhafızlar fena değil, uyanıklar."

"Ne kadar uyanık olurlarsa olsunlar, bir Wensheng Köşkü suikastçısından daha uyanık olamazlar. Sen hata yaptın."

Duan Xu'nun çay bardağını tutan eli hafifçe duraksadı. Hafifçe güldü: "Bu iki gün tepkilerim biraz yavaşladı, birkaç güne düzelirim. Savaş Bakanlığı tarafında Pei Dükü ne planlıyor?"

"Sun Zi'an idam edildi, Qin Huanda yetkilerini kaybetti. Cariye Yu'nun büyü davası onlara büyük darbe vurdu, Başbakan Du da tepelerine bindi. Pei Dükü, Savaş Bakanlığı koltuğunun bir süre boş kalmasını ve yardımcısının vekalet etmesini istiyor. Başbakan Du tarafında ise aday kim? Sen mi yoksa Meng Qiaoyan mı?" diye sordu Fang Xianye.

Meng Qiaoyan, Meng Wan'ın babasıydı. Güneybatıdaki isyanın bastırılmasında emeği geçmiş, Nandu muhafız birliğine komuta etmişti. Duan Xu askeri göreve gelmeden önce Başbakan Du'nun ordudaki en güçlü koluydu.

"Muhtemelen Meng Qiaoyan olacak. Babamın dediğine göre Başbakan Du, Qin Huanda'nın yerini almam için beni orduda tutmaya devam edecek. Ama eğer Meng Qiaoyan Savaş Bakanı olursa, Başbakan Du ve Meng Qiaoyan kesinlikle benim

üzerimden orduya kendi adamlarını yerleştirmeye çalışacaklar. O zaman ordu benim mi olur yoksa Başbakan Du'nun mu, belli olmaz."

Fang Xianye başıyla onayladı: "Meng Qiaoyan temkinli bir adamdır ama oğulları pek işe yaramaz; orduda sadece maaş alıp yatan tipler. Özellikle üçüncü oğlu çok asabidir. Eğer oğlunun orduda büyük bir hata yapmasını sağlarsak, Meng Qiaoyan'ın terfi yolu o kadar kolay olmaz. Ancak Savaş Bakanlığı koltuğu boş kalırsa, Pei Dükü eninde sonunda oraya kendi adamını yerleştirecektir ve bu senin için orduda ayak bağı olur."

"Pei Dükü için bu koltuğu Başbakan Du'nun adamı almadığı sürece her sonuç zaferdir. Bu durumda her iki tarafın da geri adım atıp tarafsız birini seçmesi iyi bir seçenek olabilir. Bence Cao Ruolin uygun bir aday. O da güneybatı isyanında görev aldı, şu an Adalet Bakanlığı'nda iyi iş çıkarıyor. Bir arkası veya cemaati yok ama yetenekli ve dik başlı bir adam. Duyduğuma göre senin şiirlerine ve yazılarına hayranmış. Eğer başkası onu önerirse minnettar kalmayabilir ama sen önerirsen kesinlikle kalacaktır. Sana minnettar kalırsa ve sen de Pei Dükü'nün adamı olarak görünürsen, Pei Dükü'nün gözünde o da sizin taraftan sayılır. Dikkatli davranırsan, onu sessiz sedasız kendi adamın yapabilirsin."

Fang Xianye ve Duan Xu bir an bakıştılar ve karşılıklı gülümsediler.

"Yakında İmparator, Yunzhou'da büyük bir at çiftliği kurduracak ve Yun-Luo eyaletlerinin sınır müfettişini atayacak. Bu görev için oraya gitmek istiyorum," dedi Fang Xianye.

Maliye Bakanlığı'nda geçirdiği süre boyunca savaşın parayı su gibi tükettiğini görmüştü; sadece erzak değil, mühimmat ve at masrafları da devasaydı. Yun-Luo'daki at çiftlikleri ve madenler, ileride kaybedilen toprakları geri almak için kilit kaynaklardı; buraları başkasının yönetmesine izin veremezdi.

Sonuçta orası Duan Xu'nun canını ortaya koyarak aldığı topraklardı.

Üstelik bu çok önemli bir görevdi; orada başarı gösterip geri

dönerse hızla yükselebilirdi.

Savaş sırasında İmparator, Zheng An'ı cepheye göndermişti; bu müfettişlik görevinin Zheng An'a verilmesi çok muhtemeldi. Zheng An kıdemliydi, köklü bir geçmişi vardı ve kesinlikle kendi adamlarını yanına alacaktı; bu durumda Fang Xianye dışarıda kalırdı.

Duan Xu bir süre düşündü, parmağını şıklatarak konuştu: "Bir süre sonra Gök Ayini düzenlenecek. Adet üzere göğşe sunulmak üzere 'Qingci' duaları hazırlanacak. İmparator bu metinlere çok önem verir; zamanında Başbakan Du, İmparator'un gözüne bu metinleri çok iyi yazdığı için girmişti. Eğer İmparator'u hayran bırakacak bir metin hazırlarsan, görev için başvurduğunda şansın çok yüksek olur."

Qingci, gökyüzüne sunulan, dili ağır ve süslü bir dua metniydi. Yazması büyük ustalık gerektirirdi; tüm sarayda bunu hakkıyla yazabilecek birkaç kişi bile yoktu. Duan Xu, Fang Xianye'ye yaklaşıp fısıldadı: "Aslında Başbakan Du da yazmayı bilmez. Her yıl onun metinlerini benim babam yazar."

Fang Xianye kaşlarını kaldırdı.

Duan Chengzhang bunca zamandır hasta yatağında olmasına rağmen Başbakan Du'nun yanında hâlâ yerini koruyabiliyorsa, bu hem Wensheng Köşkü aracılığıyla elinde tuttuğu istihbarat hem de o keskin kalem sayesindeydi.

"Biliyorum, metni çoktan hazırladı. Bir gün gidip gizlice bakarım ve senin için aklımda tutup yazarım."

"Onunkini kopyalamamı mı istiyorsun?"

"Elbette hayır, koca dahi Fang Xianye neden kopyalasın? Ama önce onun nasıl yazdığını gör ki elinde bir veri olsun; düşmanını tanı, kendini tanı, her savaşı kazan." Duan Xu neşeyle gülümsedi.

Fang Xianye bir süre sessiz kaldı, onun yüz ifadesini inceledi ve yavaşça konuştu: "Dışarıda herkes Duan ailesinin üçüncü oğlunun düğünde başına gelenler yüzünden kahrolduğunu, yeni gelini bulmak için servet harcadığını, yataklara düştüğünü söylüyor. Ama Duan Üçüncü Bey pek bir mutlu görünüyor."

Duan Xu başından beri gülümseyerek konuşuyordu. Gerçi

normalde de gülmeyi severdi ama bugün yüzünde bahar rüzgarları esiyordu.

Duan Xu dudaklarının kenarını ovuşturdu, daha da parlak bir gülümsemeyle konuştu: "Dışarıda o kederli maskeyi takmak çok yorucu, senin yanına gelince artık rol yapmak istemedim. Sahi, erkenden gitmem lazım. Bizimki dn saçları ıslakken bahçede resim yapıp rüzgâr yemiş, şıfayı kapmış. Gidip ona bakmam lazım."

Fang Xianye büyük bir şaşkınlık yaşadı. ay bardağını tutan eli havada asılı kaldı: "Sakin bana o... Geçen seferki..."

"O ya, Hayaletlerin Hükümdarı."

"Hayaletler de mi hasta olur?"

"O biraz özel işte." Duan Xu ayağa kalkıp gerindi: "Hayattaki arzularıma bir yenisi daha eklendi; kuzeydeki on yedi eyaleti geri aldıktan sonra, He ailesine i güveyi gireceğim."

Fang Xianye, Duan Xu'ya bakakaldı, ağzını açıp tek kelime edemedi. Duan Xu onun omzuna vurdu ve güldü: "En başında sözleşmiştik; ben general olarak kılıç kuşanıp at koşturarak dünyayı fethedeceğim, sen başbakan olarak fildişi tabletinle dünyayı yöneteceksin. İşimiz bitince bir kenara atılmayı umursamam; o zaman ben emekli olurum, sen de dünyayı güzelce yönetirsin."

Bunu söyledikten sonra Duan Xu maskesini taktı ve bir hamlede pencereden dışarı süzüldü. Bu kez hareketleri gelirkenkine göre çok daha çevikti, malikane muhafızlarını hiç uyandırmadı. Duan Xu gittikten uzun süre sonra Fang Xianye ayını bitirdi ve başını sallayarak mırıldandı: "Bu adam gerçekten deli mi ne?"

Duan Xu elinde ilaçla avlusuna döndüğünde, He Simu yatağın kenarına büzülmüş, uyukluyordu. Uzun saçları yatağın üzerine dağılmış, simsiyah parlıyordu. Bu siyahlık solgun yüzünü daha da belirginleştiriyor, üzerindeki en canlı renk ise o kırmızı i giysisiydi; tıpkı onun sırtına çizdiği resim gibi.

Siyah dallar, kırmızı erik çiçekleri ve beyaz kar... He Simu.

Chenying yatağın başında kederli bir yüzle He Simu'yu

izliyordu. Duan Xu'yu görünce sevinçle He Simu'nun omzunu sarstı: "Xiaoxiao abla, ilaç geldi, iç hadi."

Duan Xu, He Simu'nun yanına oturdu. Kadın gözlerini mahmurlukla açtı, elini havada şöyle bir salladı ve ilaç kasesini alıp bir dikişte bitirmeye yeltendi. Duan Xu hemen kaseyi çekti: "Olmaz, çok sıcak."

He Simu nihayet biraz kendine geldi. Gözlerini ovuşturarak Duan Xu'ya öfkeyle baktı, sesi kısık bir halde söylendi: "İnsan olmak ne zahmetli iş; biraz rüzgâr esince hemen yataklara düşüyorsun."

Duan Xu ile her duyu değişimi yaptıklarında başına mutlaka bir talihsizlik geliyordu. Ya hapse atılıp delik deşik ediliyor, ya bir iblis efendisinin saldırısına uğruyor ya da böyle şifayı kapıyordu. Şu an başı dönüyor, her yeri sızlıyor, nefes almakta zorlanıyordu; tek kelimeyle perişandı. Kendi hatası yüzünden hasta olmuştu ama suçlu Duan Xu'nun üzerine yıkıyordu.

Duan Xu gülümseyerek bir kaşık ilaç alıp üfledi ve ona uzattı: "Fırsat bu fırsat, hastalanmayı deneyimlemek de bir çeşit tamamlanma sayılmaz mı?"

He Simu başını çevirip hapşırды, burnunu ovuşturarak Duan Xu'nun içirdiği ilacı içti: "Böyle deneyimler eksik kalsın, daha iyi."

İlacı içtikten sonra ağzına Duan Xu tarafından bir adet hurma tıktırıldı. He Simu ağzı dolu bir halde mırıldandı: "Zaten tadını alamıyorum, acıdan da korkmam. Bana neden tatlı veriyorsun? Chenying'e ver gitsin."

Duan Xu, Chenying'in ağzına da bir hurma tıktırды ve He Simu'nun kulağına eğilip fısıldadı: "Ama ben acıdan korkarım."

"Eee?"

"Birazdan seni öpeceğim de."

"..." He Simu yan tarafta kocaman gözlerle onları izleyen Chenying'e bir bakış fırlatıp Duan Xu'yu itti: "Biraz ölçülü ol, sen de mi hasta olmak istiyorsun?"

Öyle dese de Duan Xu hurmayı uzattığında yemişti. Böylece

bir kaşık ilaç, bir hurma derken kaseyi bitirdi. Duan Xu'nun normalde de böyle ilaç içtiğini düşününce, bu adamın acıdan ne kadar nefret ettiğine inanamıyordu; bu kadar nazlı mıydı gerçekten?

Chenying de payını almıştı; ağzında hurmayla elini He Simu'nun alnına koydu. Bir süre ciddiyle bekledikten sonra Duan Xu'ya rapor verdi: "Xiaoxiao ablamın alnı artık yanmıyor!"

Duan Xu güldü: "Güzel, ateşi düşmüş."

Chenying'in gözleri He Simu ve Duan Xu'nun yüzleri arasında gidip geldi. Heyecanla sordu: "nc ağabey, sen ve Xiaoxiao ablam... Siz ikiniz... Gizlice szlendiniz mi yoksa!"

He Simu, birkaç ay görmeyeli bu küçük yumurcağın kelime hazinesinin epey geliştiğini düşündü. O cevap veremeden Chenying devam etti: "Xiaoxiao abla, ağabeyim seni çok seviyor, sen de onu seviyor musun?"

Chenying'in kocaman gözleri ona bakıyordu, Duan Xu'nun gözleri de yle... He Simu bir süre sessiz kaldıktan sonra şefkatle çocuğun ensesini okşadı: "Uzun zaman oldu görüşmeyeli, gel ablan senin derslerini bir yoklasın."

Chenying'in yüzündeki gülümseme anında söndü, yerini kederli bir ifade aldı.

Son zamanlarda Duan Yiqi ile birlikte ders alıyordu. Duan Yiqi zaten önceden eğitimliydi, yaşıt olmalarına rağmen her konuda ondan üstündü. Hoca bir soru sorduğunda o daha ne dendiğini anlamadan Yiqi cevabı yapıştırıyordu. Kendini çok yetersiz hissediyor, en çok da Duan Xu'nun ders sormasından korkuyordu.

şimdi Xiaoxiao ablası gelmişti; hocası ablası geldiği için ona birkaç gün izin vermişti ama ablası bile ders soruyordu.

Chenying başını ne eğip kem km ederken, Duan Xu onun son durumunu anlattı. He Simu başını sallayarak boğuk bir sesle konuştu: "Chenying'i sana emanet ettim, onu sadece hocaya bırakamazsın. En azından dövüş sanatlarını sen ğretmelisin, değil mi?"

Duan Xu bir an düşündü, sonra Chenying'e döndü: "Benimle

alışmak çok zordur, şu anki hocanın öğrettiklerinden bin kat daha acı vericidir. Yine de öğrenmek istiyor musun?"

Chenying bir Duan Xu'ya bir He Simu'ya baktı, ağılamaklı bir halde başını salladı: "...Evet, istiyorum."

Odada Chenying dışındaki herkesin yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Chenying ise sadece bir soru sorduğı için başına nasıl böyle bir felaket geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Chenying yatmak için odadan ayrıldıktan sonra Duan Xu, uyuklayan He Simu'nun omzuna kolunu attı, hafifçe pışpışlayarak sordu: "Ne zaman iyileşeceksin?"

"Neden?" diye mırıldandı He Simu.

"Günlerdir eve kapandık, biraz dışarı çıkma vaktimiz geldi. İki gün sonra büyük bir polo maçı var; benim polo oynayışımı izlemek ister misin?"

71. Bölüm: Polo

Büyük Liang hanedanlığının kurucu imparatoru at sırtında bir generaldi ve en büyük tutkusu polo izlemek, hatta zaman zaman bizzat sahaya inip oynamaktı. Bu gelenek nesiller boyu sürmüştü, sonraki imparatorlar da poloyu çok sevmişti. Bu durum Nandu'daki soylu gençler arasında bir polo çılgınlığı başlatmıştı; on üç yaşını geçmiş bir soylu gencin sahaya çıkıp polo oynamamış olması alay konusu olurdu. Şimdiki imparator öncekiler kadar tutkulu olmasa da Nandu soylularının heyecanı hiç sönmemişti.

O gün, Nandu'nun yaz mevsimindeki en büyük polo turnuvası, halk arasındaki adıyla "Yaz Şenliği Maçı" günüydü. Nandu'nun tüm memur çocukları ve genç hanımları akın akın şehir dışındaki polo sahasına toplanmış, bu büyük şöleni izlemek ya da katılmak için yerlerini almıştı.

He Simu'nun hastalığı neyse ki o güne kadar iyileşmişti. Duan Jingyuan ile birlikte sahanın en iyi yerindeki loca koltuklarına oturdular. Duan ailesinin özel yeri sahayla iç içeydi ve görüş açısı mükemmeldi. Gökyüzü masmavi, güneş pırıl pırıldı; sahadaki her bir ot tanesi bile netçe seçiliyordu.

Duan ailesinin büyük gelini Wu Wanqing de dünyayı görsün diye yanına Duan Yiqi'yi almıştı. Göz ucuyla Duan Jingyuan'ın yanındaki "He Xiaoxiao" adlı gezgin kadını süzüyordu. Duyduğuna göre Chenying'in ablasıydı, sınırdan kardeşini görmeye gelmiş ve Duan Xu'nun avlusunda kalmaya başlamıştı. Duan Xu normalde hep yalnız yaşırdı, odasını bile belirli zamanlarda temizletir, hizmetçi tutmazdı. Chenying gelince bir istisna yapmıştı ama He Xiaoxiao'nun gelip onunla kalması gerçekten garipti. Aralarında farklı bir bağ olduğundan şüpheleniyordu.

He Xiaoxiao, diğer hanımlar gibi yelpazesinin arkasına gizlenmiş, Jingyuan ile sohbet ediyordu. Birden gözlerini çevirip Wu Wanqing ile göz göze geldi. Yelpaze yüzünün yarısını kapatsa

da o çekik gözleri görünüyor, bakışlarında hafif bir gülümseme seziliyordu. Mağrur ve umursamaz bir tavırla Wu Wanqing'e hafifçe başını sallayarak selam verdi.

Bu zahmetsizce sergilediği baskın tavır gerçekten kafa karıştırıcıydı. Wu Wanqing çayından bir yudum alıp sordu: "Bayan He, daha önce hiç polo izlemiş miydiniz?"

He Xiaoxiao başını salladı ve gülümsedi: "İzledim ama eskiden izlediklerim böyle görünmüyordu. Sanırım zaman geçtikçe kuralları biraz değişmiş."

"Siz de oynar mısınız?"

"Hayır, ben normalde ata binmem."

Wu Wanqing konuyu derinleştirmek üzereyken Duan Jingyuan araya girdi. Jingyuan, üzerinde yüz çiçek ve kelebek motifli koyu renkli şık bir elbise, özenle yapılmış saç ve o dönemin modası olan, göz pınarlarına kondurulan "gözyaşı makyajı" ile tam bir afet-i devrandı.

He Simu'nun kolunu çekiştirerek heyecanla konuştu: "Nandu'da yılda üç kez polo maçı yapılır. Ağabeyim sahaya çıktığından beri birinciliği kimseye kaptırmadı. Sonunda çaresiz kalıp kuralları değiştirdiler; artık bir takımın kazanması için beş sayı yapması gerekiyor. Ağabeyim de ayıp olmasın diye ilk sayıyı yapıp sahadan çekiliyor. Yoksa bunca yıldır Nandu'nun erkekleri onun karşısında başlarını kaldıramazdı. Ama bu kez sonuna kadar oynayacağını söyledi. Bayan He, iyi izleyin; Nandu'daki tüm kızlar neden ağabeyime hayran, izleyince anlayacaksınız."

Jingyuan gururla konuşuyor, bir yandan da He Simu'ya sahadaki düzeni ve kuralları anlatıyordu. Wu Wanqing bir türlü söze girememiş, sorgusunu başka bahara ertelemek zorunda kalmıştı.

He Simu, Jingyuan'ı dinlerken gülümsedi. "Küçük tilkinin kız kardeşi dışarıdan beyaz bir tavşan gibi görünse de aslında epey kurnaz," diye düşündü; kendisini sorgulardan korumayı biliyordu.

İyi bir çocuktu.

O sırada Duan Xu, beyaz atının üzerinde sahaya girdi.

Üzerinde mor renkli şık bir kıyafet, alnında gümüş işlemeli mor bir bant vardı. Gülümseyerek sahadaki diğer soylu gençlerin arasına katıldı.

"Duan Shunxi mi o?" birileri şaşkınlıkla bağırdı.

"Daha birkaç gün önce başına o felaket geldi, eve kapandın sanıyorduk. Herkes bu şenliği kaçıracağını düşünüyordu."

"Evet, nasıl oldu da sahaya çıkacak dermanı buldun?"

Duan Xu elindeki polo sopasını avucunda iki tur çevirdi ve konuştu: "Sürekli kederlenmek çözüm değil. Bugün bu topu bir Huqi akıncısıymış gibi göreceğim ve içimdeki tüm sıkıntıyı sahada atacağım."

Polo oynamayı bilen soylular Duan Xu'yu yakından tanırlardı. Onun bu dertli ama kararlı halini görünce, her zaman neşeyle gülen Duan Xu'nun ne kadar olgunlaştığını düşünüp içten içe üzüldüler; belli ki gerçekten ağır bir darbe almıştı.

Oysa Duan Xu içindeki neşeyi saklayıp kederli görünmek için kendini zor tutuyordu.

"Bu yüzden bugün sonuna kadar oynamak istiyorum, şimdiden kusura bakmayın," diyerek selam verdi.

On kadar soylu genç birbirlerine baktılar. Duan Xu sonuna kadar oynarsa başkasına kazanma şansı kalır mıydı? Karşı taraf tek bir sayı bile alamazdı muhtemelen. Yaz Şenliği'nde herkes en iyi atını getirir, en şık kıyafetlerini giyerdi; yılda sadece üç kez olan bu şölende kim öne çıkmak istemezdi ki?

Duan Xu onların ne düşündüğünü anlayınca gülümsedi: "Polo bir takım oyunudur. Ben takımıma sadece bu yıl ilk kez sahaya çıkan gençleri alacağım. Siz ustalar birleşip bir zahmet beni durdurun artık, olmaz mı?"

Duan Xu böyle söyleyince kimse reddedemedi. Onlar da Duan Xu'yu o "Polo Kralı" koltuğundan indirmek için can atıyorlardı. Eğer birisi Duan Xu'ya karşı tek bir sayı bile alabilirse, bu büyük bir sükse demekti.

Sahadan davul sesleri yükseldi. Jingyuan, He Simu'nun kolunu tutarak bağırdı: "Bayan He, bakın! Başlıyor!"

Biraz daha dikkatli bakınca kaşlarını çatı: "Neler oluyor? Gu Beyefendi, Li Beyefendi... Hepsi en iyi oyuncular karşı takımda toplanmış. Ağabeyimin yanındakiler ise çok toy görünüyor, hiçbirini tanımıyorum. Ağabeyime haksızlık etmiyorlar mı?"

He Simu kakhaha attı ve başını salladı: "Senin ağabeyine kim haksızlık edebilir ki?"

Duan Xu sahaya girer girmez tribünlerde büyük bir hareketlilik oldu, herkes fısıldaşmaya başladı. Altın sarısı güneşin altında, kıyafetindeki gümüş teller bir mücevher gibi parlıyordu. Atını sahanın etrafında bir tur sürdü, takımındaki o ilk kez maça çıkan gençlerin yanına gidip onlara bir şeyler söyledi, omuzlarına vurdu ve neşeyle gülümsedi.

Gong sesiyle maç başladı. Yumruk büyüklüğündeki renkli top sahanın ortasına atıldı. Her iki kale önünde bekleyen oyuncular, ilk vuruşu yapmak için atlarını hızla merkeze sürdüler. Atlar gerçek hızlarına ulaştığında, diğerleri ile Duan Xu arasındaki fark hemen ortaya çıktı. Soylu beyler küçüklükten beri binicilik eğitimi almışlardı; duruşları zarif, atları hızlıydı ama yüksek hızla karşı karşıya geldiklerinde çarpışmaktan korkup ister istemez yavaşlıyor ya da yoldan çekiliyorlardı.

Ama Duan Xu çekilmezdi.

En başından beri en hızlı o idi. Bir fırtına gibi merkeze daldı; başkalarıyla çarpışacak olsa bile zerre yavaşlamadı. Üzengilere basıp vücudunu yana yatırarak gelenlerden sıyrıldı ve aynı anda sopasını savurdu. Toz duman arasında topa vurdu ve onu havaya dikti; o kısacık anda tekrar doğrulup eyerine kuruldu. Bu, inanılmaz bir kontrol ve özgüvendi.

"Harika!"

"General Duan!"

Sahanın hemen yanındaki ayakta izleme alanından büyük bir alkış koptu.

"Bakın, bakın! İlk vuruşu ağabeyim yaptı!" Jingyuan, He Simu'nun elini çekştirip duruyordu, heyecandan yerinde duramıyordu.

Duan Xu atıyla adeta tek vücut olmuştu. En ufak bir

hareketinde atı ona uyum sağlıyor, tıpkı onun gibi çevik ve korkusuzca hareket ediyordu. Normalde kınındaki bir kılıç gibiydi; zararsız, neşeli ve kavgadan uzak görünürdü. Ama polo sahasına adım attığı an o kılıç kınından çıkar, her iki tarafı da keskin ve durdurulamaz bir hal alırdı.

Çünkü soylu beyler biniciliği bir gösteriş, bir terbiye olarak öğrenmişlerdi; Duan Xu ise hayatta kalmak ve öldürmek için öğrenmişti. Bir adım geri atsaydı bugün hayatta olamazdı.

"Burada böyle bağırma, adaba sığmaz," diyerek Jingyuan'ı uyardı Wu Wanqing.

Onların oturduğu loca koltukları en üst düzey yetkililer içindi; her yer bambu perdelerle çevriliydi, görüş açısı harikaydı ve sahanın tozu dumanı oraya ulaşmazdı. O coşkulu tezahüratlar sahanın hemen yanındaki halka açık alandan geliyordu; oradakiler Duan ailesi kadar soylu olmadıkları için istedikleri gibi bağırıp çağırabiliyorlardı. Bu lüks locadaki soylular ise daha zarif ve ölçülü bir şekilde takdirlerini gösteriyorlardı.

Jingyuan mahzun bir sesle, "Yenge, kendimi tutamıyorum," dedi.

"Gelmeden önce söz vermiştin, yerinde sessizce oturacaktın."

"...O zaman her yılki gibi yapalım. Ben aşağıya inip izleyeyim. Ağabeyim ilk sayıyı yapınca geri gelirim."

Wu Wanqing çaresizce başını salladı, iç çekerek, "Seni gidi seni, her yıl en güzel elbiselerini giyip aşağı inmeyeceğim dersin, sonra yine toz toprak içinde kalırsın. Git hadi, madem çok istiyorsun," dedi.

Jingyuan sevinçle ayağa kalktı, He Simu'nun elini tutup merdivenlere yöneldi: "Çabuk, çabuk! Aşağı inelim, orada istediğimiz gibi bağırabiliriz, çok daha eğlenceli!"

"Benim bağırmaya pek niyetim yok," dedi He Simu.

Dört yüz küsur yaşındaki bir Hayalet Hükümdarı olarak daha önce de polo izlemişti; öyle çılgık atıp heyecanlanacak yaşı çoktan geçmişti.

"Nasıl istemezsin? Birazdan sen de dayanamayacaksın!"

Jingyuan hevesle konuşarak neredeyse koşar adım onu aşağıya indirdi. Kalabalığın arasına karıştılar. Tam durdukları sırada Duan Xu bir kez daha topa vurdu, topu kendi yarı sahasından alıp karşı kaleye sürdü. O muazzam at sürüşü herkesi hayran bıraktı. Jingyuan hemen He Simu'nun elini bıraktı, ellerini ağzına siper edip bağırdı: "Harika! Ağabey! Hepsini yen!"

He Simu, çevresindeki Jingyuan gibi bağırarak kalabalığa baktı. İnsanların üzerindeki rengârenk kıyafetler gözlerini alıyordu; zihninde bu renklerin isimlerini hızla taradı.

Kıpkırmızı, narçiçeği, uçuk mor, kayısı sarısı, gök mavisi, erguvan...

Gözlerini sahaya çevirdi ve Duan Xu'nun bakışlarıyla karşılaştı. Atın üzerindeydi, alnındaki bant terden ıslanmış, saç bağları rüzgârda birer ipek iplik gibi uçuşuyordu.

Güneş ışığı, gökyüzünden akan görkemli bir şelale gibi üzerine dökülüyor; kıyafetindeki altın ve gümüş işlemeleri birer mücevher, birer kıvılcım gibi parlatıyordu. Gözleri ışıkla doluydu; o mahşeri kalabalığın içindeki He Simu'yu bulmuş, zafer kazanmış bir edayla gülümsüyordu.

Bu görkemli tablo hangi renkti?

He Simu, bu renkleri daha yeni öğrendiğini düşündü. Gökyüzü, ağaçlar, çiçekler, tribünler, insanların üzerindeki ipekler, onun kıyafeti, atı... Hepsini tek tek biliyordu ama o an hiçbirinin adını söyleyemiyordu. Bu parlak renkler birleşip o anı, dünyayı ve onu oluşturmuştu; sanki dili tutulmuş gibiydi, bildiği tüm kelimeler zihninden silinip gitmişti.

Duan Xu, o yaz güneşinin altında gülümseyerek elini kaldırdı; baş ve işaret parmağını açıp diğerlerini kapattı. Bu, takım arkadaşlarıyla belirlediği bir taktik işaretiydi. Sahadaki gençler hemen diziliş değiştirdi.

He Simu'nun zihninde bu işaretin anlamı belirdi: On göksel daldan biri olan "Bing".

Bing; parlaklık demektir. Gökteki güneş, yerdeki harlı ateş gibi... Her şeyin aydınlandığı, ışığın her yeri sardığı o an.

Duan Xu atını mahmuzlayıp toz duman arasında üç kişinin

arasından sıyrıldı, topu karşı kaleye sürdü. Kuşatmanın ortasında ustaca manevralar yaptı ve birden... Topu geriye doğru itti. Top, birbirine karışmış at bacaklarının arasından süzülüp Duan Xu'nun takımındaki o gençlerden birinin sopasının önüne düştü. Genç oyuncu en iyi pozisyonu almıştı ve önü boştu; tek bir vuruşla topu kaleye gönderdi.

Tribünler büyük bir coşkuyla sarsıldı: "İlk sayı! İlk sayı!"

Jingyuan da bağıırıyordu: "Ağabey! Muhteşem!"

Atların nalları yeri titretiyor, etraftaki insanlar sağır edici çığlıklar atıyordu. O titreşimler havadan ve topraktan süzülüp He Simu'nun tenine işledi, kanına karıştı; onu ısıttı, kaydattı. Kendi kalbinin gitgide daha gürültülü atan sesini duyabiliyordu.

O yabancı ama artık tanıdık gelmeye başlayan kalp atışı... Tıpkı onun göğsündeki o kalp gibi şiddetle çarpıyordu.

Duan Xu polo sopasını omzuna yasladı, arkasına dönüp gülümseyerek ona baktı; sanki ondan bir takdir bekliyordu.

He Simu bir an sessiz kaldı; belki de sadece o sıcak coşkuya alışmaya çalışıyordu. Sonra o da gülümsedi. Etrafındaki o sadece birkaç on yıl yaşayan faniler gibi elini havaya kaldırdı, ılık güneşin altında salladı. O uçuk kırmızı çizmeleriyle yerden sıçradı, ellerini ağzına götürüp avazı çıktığı kadar bağırdı: "Duan Shunxi! Harikasın!"

O özgürce, sanki yanıyormuşçasına çıkan haykırış; sanki sıcak bir rüzgârın karları eritmesi, her şeyin aydınlığa kavuşması gibiydi.

Çevresindeki insanlar on yıllardır yaşıyordu, o ise sanki sadece o an yaşıyordu.

Kendi hayatıyla bağlanan o inatçı, parlak, azimli, çılgın ve ışık dolu...

O sevdiği genç için.

72. Bölüm: Gözyaşı Makyajı

— Nandu'daki tüm kızlar neden ağabeyime hayran, izleyince anlayacaksınız.

Duan Jingyuan'ın bu sözü boşuna değildi. Polo sahası Duan Xu'nun krallığıydı; burada balığın suda olduğu gibi rahattı ve insanların kalbini çalmayı biliyordu. O sahada olduğu sürece, top onda olmasa bile kimse gözünü ondan ayıramıyordu; beyaz atın üzerindeki mor figürü bir şimşek gibi çakıyordu.

Kendini hedef gösterip rakipleri üzerine çekerek takım arkadaşına sayı yaptırdıktan sonra, ikinci turda rakipleri artık sadece ona odaklanmaya cesaret edemedi. Bu da Duan Xu'nun önünü açtı ve kısa sürede ikinci sayıyı da aldı.

Saha kenarından yine coşkulu tezahüratlar yükseldi. He Simu da bu kalabalığa karışmış, ona neşeyle destek veriyordu.

Üst üste iki sayı yiyen rakip takım iyice sabırsızlanmış, Duan Xu'nun hızını kesmek için sertleşmeye başlamıştı. Soylu beylerden biri topu hızla uzağa göndermek isterken, top yanlışlıkla takım arkadaşının atının kafasına çarptı. At, bu ani ve sert darbeye bir anda şahlandı ve kontrolünü kaybederek sahada çılgınca koşturmaya başladı.

Hız ve dayanıklılık için polo sahasındaki tüm atlar soylu ve hırçın hayvanlardı; bir kez ürktüler mi dizginlemek imkansızdı. Atın üzerindeki Gu Beyefendi'nin eyerden kaydığı, vücudunun yarısının havada kaldığı ama ayağının hâlâ üzengiye takılı olduğu görüldü; her an yere düşüp sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Duan Xu atını o yöne sürdü, polo sopasını uzatıp Gu Beyefendi'nin sırtından destekledi ve aynı anda çizmesindeki hançeri çıkarıp tek hamlede üzengiye kesti. Gu Beyefendi'yi kıyafetinin yakasından tutup kendi atının arkasına çekti. Genç adam sürüklenmekten son anda kurtulmuş, Duan Xu'nun arkasına tutunmuş halde nefes nefese kalmıştı.

Üzerinde binicisi kalmayan o hırçın at ise sahada kontrolsüzce koşturmaya devam etti, hatta saha kenarındaki korumalıkları parçalayıp seyircilerin arasına daldı. İnsanlar panik içinde kaçışmaya başladı. Duan Jingyuan'ın kıyafeti çok katlı ve karmaşık olduğu için kaçarken eteğine basıp yere düştü. Başını kaldırdığında o devasa atın üzerine doğru geldiğini gördü. Yüzü kireç gibi oldu, tepki veremediği o anda önünde aniden taş grisi bir ceket belirdi; birisi onu kucaklayıp başını koruyarak göğsüne bastırdı. Tam o sırada uçuşan kan kırmızısı bir etek ucu gördü.

O kırmızı etek He Simu'ya aitti.

Duan Jingyuan'a asırlar gibi gelen o süre aslında sadece bir saniyeydi. He Simu, devasa atın tam önünde duruyordu.

Kontrolden çıkmış at aniden zınk diye durdu. Toz duman arasında, He Simu'nun sadece üç karış uzağında çakılıp kaldı. At, dehşet içinde He Simu'nun gözlerine baktı, tüm vücudu titremeye başladı ve sonra üç adım geri gidip dizlerinin üzerine çöktü.

Hayaletlerin Hükümdarı güçlerini kaybetmiş olsa bile, hayvanlar onun o kadim aurasını hâlâ tanıyabiliyordu; bu konuda hayvanlar insanlardan çok daha hassastı.

Tüm saha sessizliğe büründü, herkes şaşkınlıkla bu manzarayı izledi. Görevliler hemen koşup sakinleşen atı yularından tutup götürdüler.

Duan Jingyuan felaketten kurtulmuştu, yavaş yavaş kendine geliyordu. Başını kaldırıp baktığında, ters ışık yüzünden kendisine sarılan kişinin yüzünü tam seçemedi ama çok tanıdık bir his aldı. Adam onu bırakıp bir adım geri çekildiğinde, Jingyuan onun yüzünü gördü; bu, o yağmurlu günde sığındıkları tapınakta gördüğü Fang Xianye idi.

Üzerinde taş grisi bir cübbe vardı, bakışları sisli bir sabah kadar sakindi.

"Senin kemiklerin o atın nallarından daha mı sert? Sadece bir kâtipsin, kahramanlık taslayıp kendini tehlikeye atma," dedi He Simu, Fang Xianye'ye dönerek.

Fang Xianye'nin yanından geçip Jingyuan'ı yerden kaldırdı.

Fang Xianye bu sözlere tepki vermedi, sadece Jingyuan'a baktı ve sakince sordu: "İyi misiniz?"

Duan Jingyuan şaşkınlıkla başını salladı, He Simu'nun koluna tutunarak, "Teşekkür ederim Bay Fang," dedi.

Fang Xianye başını salladı; hiçbir şey olmamış gibi üzerindeki tozu silkeledi ve oradan uzaklaştı. Tozları silkerken Jingyuan onun bileğinin kızardığını ve şiştiğini fark etti; muhtemelen demin onu korumak için yere kapandığında incitmişti.

Jingyuan, Fang Xianye'nin orada olduğunu bile fark etmediğini düşündü. Herkes kaçarken o bir an bile tereddüt etmeden gelip ona siper olmuştu, üstelik ağır yaralanma pahasına.

Aralarında bu kadar derin bir bağ mı vardı?

Polo maçı bu olay yüzünden kısa bir süre durduruldu. Jingyuan sadece korkmuştu, bir yarası yoktu; hizmetçiler onu dinlenmesi için locaya götürdü. Wu Wanqing, Jingyuan'ın sırtını sıvazlıyor, hâlâ titreyerek konuşuyordu: "Beni öldürecektin! Sana bir şey olsaydı babana ne hesap verirdim? Bundan sonra aşağı inmek yok, burada oturup izleyeceksin!"

Jingyuan göğsünü tutarak bunun sadece bir kaza olduğunu savunmaya çalışırken, bambu perdenin arkasından bir ses duyuldu. Elinde beyaz seramik bir şişeyle Wang Beyefendi içeri girdi.

Bu gelen, Wang Suyi'nin zevk ve sefaya düşkün, hayırsız ağabeyi Wang Qi idi. Duan Jingyuan, Nandu'nun en ünlü güzellerinden biriydi. Wang ve Duan aileleri akraba olunca, Wang Qi bu yakınlığı fırsat bilip sürekli Duan malikânesine geliyor, Jingyuan'a kur yapıyordu; niyeti resmen akrabalığı pekiştirmekti.

Jingyuan böyle bir boş beleş adamdan nefret ediyordu ama adam şimdi "sakinleştirici hap getirdim" diyerek iyi niyetle gelmişti, tersleyemezdi.

Jingyuan zoraki bir gülümsemeyle şişeyi aldı. Wang Qi bu sırada elini tutmaya çalışınca Jingyuan iğrentiyle ürperdi.

"Teşekkürler Bay Wang," dedi dışlerinin arasından.

Wang Qi, Jingyuan'ın yüzündeki o gizli tiksintiyi hiç fark etmemiş gibi locaya kuruldu ve Jingyuan ile boş muhabbete başladı; üstelik kendini çok esprili ve etkileyici sanıyordu.

Jingyuan ve Wu Wanqing birbirlerine bakiştılar; bu kadar arsız bir adam daha görmemişlerdi.

Ancak iki aile akrabaydı, nezaketi korumak zorundaydılar. Jingyuan, Wang Qi'ye mecburen cevap veriyordu ama adamın varlığı bile onun içini daraltmaya yetiyordu.

O sırada aşağıya gözü takıldı; taş grisi bir siluet gördü. Dikkatli bakınca Fang Xianye ile göz göze geldi.

Maç tekrar başlamıştı, herkes sahaya odaklanmıştı ama o, coşkulu kalabalığın ortasında durmuş, sessizce yukarıya, ona bakıyordu. Ne düşündüğü belirsizdi.

"Bayan Duan?"

O geveze Wang Qi, daldığını görünce ona seslendi. Jingyuan bakişlarını çekmek zorunda kaldı, bir süre daha Wang Qi ile uğraştı. Tekrar aşağı baktığında Fang Xianye gitmişti.

Nedenini bilmediği bir şekilde, o an kalbinde bir boşluk hissetti.

Wang Qi'nin gevezeliği dayanılmaz bir hal almışken, bambu perdenin arkasından bir ses duyuldu; Jingyuan'ın bunalmış ruhuna serin bir rüzgâr gibi geldi.

"Bayan Duan, demin attan kaçarken bir şeyinizi düşürdünüz sanırım, ben bulup yerime koydum. Bir kontrol edin, eksik bir şeyiniz varsa vereyim."

Fang Xianye bambu perdenin arkasında hafifçe eğilerek selam verdi.

Jingyuan hemen ayağa kalktı, perdeyi aralayıp heyecanla konuştu: "Zahmet oldu efendim, ben gelip alayım."

Wang Qi'den kurtulmasını sağlayacak her bahane kabulüydü; Fang Xianye'nin yanına gitmek, o geveze adamla kalmaktan bin kat iyiydi. Hem Fang Xianye yakışıklıydı, az konuşuyordu ve en önemlisi... Az önce canını ortaya koyup onu kurtarmıştı.

Fang Xianye'nin bakişları locada öfkeden kızarmış Wang

Qi'nin üzerinde şöyle bir gezindi, sonra hafifçe gülümsedi: "Buyurun hanımefendi."

Jingyuan hizmetçisini de yanına alıp Fang Xianye'nin locasına doğru gitti.

Wang Qi'nin yüzü kaskatı kesildi. Bakışları He Simu'ya kayınca biraz yumuşadı, ağzının suyu akarak sordu: "Duan malikânesi gerçekten güzeller geçidi gibi. Bu güzel kim?"

He Simu bakışlarını sahadan çekip adama şöyle bir baktı ve tek kelimeyle cevap verdi: "Defol."

"Sen!" "Bayan He!"

Wang Qi ve Wu Wanqing'in sesleri aynı anda yükseldi. Wang Qi masaya vurup ayağa kalktı. He Simu onu hiç takmayınca, Wu Wanqing'e öfkeli bir bakış fırlatıp birkaç iğneleyici laf ederek çekip gitti. Wu Wanqing şakaklarını ovmaya başladı.

Diğer tarafta Jingyuan, Fang Xianye'nin locasına ulaşmıştı. Burası sade ve şıktı; yeri Duan ailesininki kadar iyi olmasa da görüş açısı fena değildi; sonuçta adamın bir aile nüfuzu olmasa da yüksek bir mevkisi ve "Birincilik" unvanı vardı.

Jingyuan birden sınav sonuçlarının açıklandığı günü hatırladı. "Evleneceğim adam en az ağabeyim kadar iyi olmalı," dediğinde Duan Xu listedeki bir ismi işaret etmişti: "Ağabeyinden geri kalmasın dersen, o zaman sadece bu 'Birinci' var. Fang Xianye'yi ister misin?"

Fang Xianye'nin adını ilk kez o gün duymuştu.

Jingyuan'ın yüzü hafifçe kızardı. Boğazını temizleyip sordu: "Bay Fang, neyimi düşürmüşüm?"

Fang Xianye başını salladı: "O bir yalandı. Bir şey düşürdüğünüzü görmedim, sadece orada bunaldığınızı fark ettim ve kaçmanız için bir bahane yaratmak istedim."

Jingyuan'ın kalbi yerinden oynadı ama yine de dikbaşlılıkla sordu: "Bunaldığımı nereden çıkardınız?"

Fang Xianye bir an sessiz kaldı: "Neredeyse ağlayacaktınız."

Jingyuan'ın şaşkın yüzünü görünce kendi gözünün altını işaret etti: "Tam burası."

Jingyuan bir an duraksadı, ellerini gözlerine götürdü ve ancak o zaman ne demek istediğini anladı. Öfkeyle Fang Xianye'ye yaklaştı, gözlerini göstererek bağırdı: "İyi bak! Bu şu anki en moda 'gözyaşı makyajı'! Adı üstünde, makyaj! Ağladığım falan yok!"

Bu dünyada kim onun makyajına, kıyafetine ya da parfümüne laf ederse, o kişi onun en büyük düşmanı olurdu!

Bunu söylerken Fang Xianye'ye ne kadar çok yaklaştığını sonradan fark etti. Adam ciddiyetle gözlerinin içine bakıyordu. Jingyuan'ın kulakları kızarmaya başladığı sırada Fang Xianye bir adım geri çekildi ve gülümsedi: "Durup dururken neden ağlıyormuş gibi görünmek istersiniz ki? Gülmek her zaman ağlamaktan iyidir."

"Sen ne anlarsın be adam! Bu makyaj insana masum ve dokunaklı bir güzellik katıyor," dedi Jingyuan hırsla.

Fang Xianye ona bir bakış fırlattı: "Anlamadığım doğru. Ben Duan ailesinin kızı gibi ılık saçan bir kadının 'dokunulmaya' ya da 'acınalı' görünmeye ihtiyacı olmadığını düşünmüştüm."

Jingyuan bu söz karşısında kalakaldı. "İhtiyacım yok tabii!" demek istedi ama öyle derse kendiyile çelişecekti, ne diyeceğini bilemedi.

"Bayan Duan, şimdi geri dönmek ister misiniz?" Fang Xianye cübbesini düzelterip yerine oturdu ve konuyu değiştirdi.

Jingyuan parmak uçlarında yükselip kendi localarına baktı, Wang Qi'nin gittiğini gördü. Bir an tereddüt etti, boğazını temizleyip konuştu: "Belki geri gelir, bir süre burada kalsam daha iyi."

Fang Xianye sakince kabul etti.

Jingyuan yanına oturdu, hizmetçi He Zhi hemen ona çay doldurdu. Çayını içerken Fang Xianye'nin bakışlarının kendi kesesine takıldığını fark etti. Az önce sahadaki o cansiperane kurtarma sahnesini de düşününce, bir anda aydınlanma yaşadı ve büyük bir sır keşfettiğini sandı: Fang Xianye yoksa ona aşık mıydı?

Hemen tetikte sordu: "Bay Fang, az önce beni kurtardığınız

için minnettarım ama... Boşuna bakmayın, size kese falan vermeyeceğim."

Büyük Liang'da bir kadının bir erkeğe kese vermesi, aşk ilanı demekti.

Fang Xianye sanki komik bir şey duymuş gibi gülümsedi: "Hayır, sadece üzerindeki düğümün çok güzel atıldığını düşünmüştüm."

"Altı yapraklı çiçek düğümü, ağabeyim öğretti," dedi Jingyuan övgü alınca yine çocuksu bir gururla.

"Anlıyorum."

Fang Xianye bakışlarını çekip sahaya döndü.

Birkaç gün önce Duan Xu yanına gelmiş, işleri bitirdikten sonra iç çekerek sormuştu: "Altı yapraklı çiçek düğümü nasıl atılır, biliyor musun?"

— Jingyuan eskiden Daizhou'da ona öğrettiğimi ama unuttuğunu söyledi, ille de yeniden öğretmemi istiyor.

— Fang Ji, ona daha neler öğrettin acaba?

Şimdi kız öğrenmişti, hem de çok güzel öğrenmişti.

Bu ufak tefek aksiliklere rağmen muhteşem geçen Yaz Şenliği maçı, sabah boyu süren mücadelenin ardından sona erdi. Duan Xu'nun takımı beklendiği gibi beş sayıyı ilk alan taraf oldu. Daha da şaşırtıcı olan, bu beş sayının beş farklı kişi tarafından yapılmış olmasıydı; Duan Xu dışındaki herkes ilk kez maça çıkıyordu. İşten anlayanlar, Duan Xu'nun taktiksel bir zafer kazandığını, savaş meydanındaki dehasını polo sahasına da yansıttığını konuşuyorlardı.

Maç bittikten kısa süre sonra He Xiaoxiao, Duan malikânesinden ayrıldı. Jingyuan onun bu ani gidişine, özellikle de Duan Xu ve Chenying'in bu kadar rahat tavırlarına şaşırmıştı; sanki He Xiaoxiao hiç gitmemiş gibi davranıyorlardı.

Dahası, ağabeyi yine Yuzao Kulesi'ne gitmeye, o meşhur Luo Xian ile vakit geçirmeye başlamıştı. Jingyuan üzülerek düşündü; dünyada tek bir iyi adam bile yoktu, ağabeyi dahil.

73. Bölüm: Saray Meclisi

Güneş doğu ufkundan yükseldi, bulutları ve sisleri o durdurulamaz ışııyla delip geçti. Nandu'nun girintili çıkıntılı çatılarında altın yansımalar bıraktı ve açık pencerelerden süzülerek karanlık odaları aydınlattı.

Luo Xian'ın saçları, arkasındaki hizmetçi tarafından ağırbaşlı bir topuz yapıldı ve birkaç sade yeşim tokayla süslendi. Pencereden sızan sabah ışığına baktı; vaktin geldiğini biliyordu. Masanın üzerindeki o gösterişli mücevherleri kutusuna koydu, arkasındaki hizmetçi Xiao Yun'a uzattı ve dedi ki: "Bunlar senin olsun. Bu odadaki her şey artık senin."

Xiao Yun şaşkınlıkla o ağır kutuyu tuttu, yüzünde saf bir kafa karışıklığı vardı.

Luo Xian ayağa kalktı, koyu renkli kıyafetini düzeltti, bakır leğende ellerini yıkadıktan sonra dolaptan tütsü çıkardı. Odadaki aile yadigarı tabletin önünde tütsüyü yaktı; dumanlar yükselerek o güzel gözlerinin önünden geçti. O gözler, binlerce soylu adam tarafından bir dert ortağı, bir teselli kaynağı olarak görülen o şefkatli gözlerdi.

Ama şimdi o gözlerde her zamanki o cilveli ve yumuşak bakış yoktu; dumanlı uzak dağlar kadar vakur ve kararlıydılar.

Tütsüyü ellerinde tutup yavaşça yere diz çöktü, tablete doğru derin bir selam verdi. Alçak sesle, "Baba, kızın gidiyor," dedi.

Xiao Yun şaşkınlıkla ona bakıyordu: "Bayan Luo Xian, nereye gidiyorsunuz?"

Luo Xian cevap vermedi. Tütsü kabına yaklaştı, çubukları özenle yerleştirdi. Aşağıdan bir gürültü koptu, oda kapısı hızla açıldı. Bir uşak nefes nefese içeri daldı: "Bayan Luo Xian... Aşağıda sizi bekleyen bir araba var... Saraydan gelmişler."

Xiao Yun şoke olmuştu ama Luo Xian sadece sakince başını salladı. Çıkını ald, kapıdan çıkarken bir an durup arkasına baktı ve Xiao Yun'a dedi ki: "Evine dön, Lozhou'ya dön."

Hezheng Salonu, Büyük Meclis.

Luo Xian, o devasa kapının önünde bekliyordu. Dünyanın en ağırbaşlı ve ciddi yerinden gelen tartışma seslerini duyuyordu. İçeride farklı rütbeleri temsil eden nakışlı kırmızı cübbeler birbirine karışıyordu. O kırmızılıkların arasında birisi, hiç çaktırmadan kapıya doğru bir bakış fırlattı; Luo Xian ile göz göze geldi ve belli belirsiz bir tebessümle önüne döndü.

Duan ailesinin üçüncü oğlu, Duan Xu, General Duan.

Luo Xian, Duan Xu ile tanıştığı ikinci yılın sonunu hatırladı. Genç adam her zamanki gibi içki içme bahanesiyle istihbarat almaya gelmişti. Kadehini hafifçe sallamış ve birden sormuştu: "Bayan Luo, Lozhou'ya dönmek ister misiniz?"

— Lozhou çoktan düşman eline geçti, istesem de dönemem.

— Ya Lozhou geri alınırsa?

— Eğer ömrüm vefa eder de oranın kurtulduğunu görürsem, mutlaka dönerim. Atalarımı anarım, Tianluo madenini arıtırım, istilacıları kovarım.

Duan Xu gülmüştü; bu genç adam her iki lafından birinde mutlaka gülerdi. Luo Xian onun kendisiyle alay ettiğini sanmış, açıklama yapma gereği duymamıştı.

Ama Duan Xu şöyle demişti: "Sizinle alay etmiyorum. Babamın bu kadar güvendiği, koca bir istihbarat ağını emanet ettiği bir kadın asla sıradan olamaz. Sizi dinleyince sadece hayran kaldım ve düşündüm; bu dileği gerçeğe dönüştürmeye ne dersiniz?"

Çok şaşırmıştı, belli etmeden sormuştu: "Şu an ne Duan Bey'in, ne Başbakan Du'nun, ne de İmparator'un kuzeye gitme niyeti var."

— Onların olmayabilir ama benim ve bir dostumun var. Luo Xian, bizimle birlikte Lozhou'yu geri almaya var mısın?

"Huqi halkı Lozhou'yu işgal ettiğinde halkın büyük kısmını katletti, Tianluo ustalarından neredeyse kimse sağ kalmadı. Yıllar önce Protokol Bakanı Duan Chengzhang her yeri aradı ve sonunda bir Tianluo ustasının soyunu ve arıtma el yazmalarını

buldu. Şimdi Lozhou geri alındığına göre, bu ustayı ve eserini İmparator hazretlerine sunmak, Lozhou madenlerini yeniden açmak vaktidir."

Meclis salonundan birinin konuşması duyuldu; yaşlı, ağırbaşlı ve otoriter bir sestti.

Luo Xian, "Bu Başbakan Du," diye düşündü.

Elinde asası olan yaşlı bir hadem kapıdan çıktı ve nazikçe seslendi: "Bayan Luo, buyurun."

Luo Xian başını salladı. Eteklerini toplayıp bu büyük kapıdan içeri adımını attı. Binlerce gözün üzerinde toplandığını hissetti. Bu görkemli salonun devasa sütunları, tavan işlemeleri, yüksek basamakları ve en tepede oturan sarı ejderha kaftanlı İmparator... Nandu'nun en ünlü güzeli olarak buradaki pek çok yüz ona tanıdık geliyordu ama o, hiç istifini bozmadan, mağrur bir edayla salonun ortasına kadar yürüdü. Diz çöktü ve elindeki sararmış, kenarları kıvrılmış kitapçığı iki eliyle başının üzerine kaldırdı.

"Bendeniz Lozhou'lu Luo ailesinin kızıyım. Atalarımдан itibaren beş kuşaktır Tianluo madeni ustasıyız. Büyük büyükbabam Shixi Madeni'nin sorumlusu Luo Fenghe idi, Huqi kılıçları altında can verdi. Ölmeden önce madeni ateşe verdi ve Tianluo arıtma sırlarını bu kitaba yazdı. Dedem bu kitabı alıp güneşe kaçı ve bugüne kadar sakladık. Şimdi bu eseri, Lozhou'nun kurtuluşu hatırına ve oradaki binlerce mazlum ruhun huzuru için İmparator hazretlerine sunuyorum."

Sesi gür ve kararlıydı. Kitapçığı daha da yükseğe kaldırdı. Parmakları narin ve güzeldi ama o parmaklarda hem müzik aletlerinden hem de gerektiğinde kullandığı silahlardan kalma nasırlar vardı. Bu eller adam öldürmüş, müzik çalmıştı; şimdi ise ataları gibi en saf madeni arıtacaktı.

Hademe kitapçığı alıp İmparator'a sundu. Luo Xian yere kapandı, İmparator'un o ağır sesini duydu: "Luo ailesi sadık ve kahramandır, devlete büyük hizmetleri dokunmuştur ama şimdi sadece sen kalmışsın. Bir dileğin var mıdır?"

"Bendeniz sadece Lozhou'ya gitmek ve madenler için elimden

geleni yapmak isterim."

"Güzel. Seni 'Hualuo' unvanıyla prenses ilan ediyorum. Lozhou'ya gidip oradaki resmi eğitim kurumlarında hoca olarak görev yapacaksın."

"Lütfunuz için teşekkürler, Haşmetmeab." Luo Xian yere kapandı ve hademenin eşliğinde salondan çıktı. Herkes bu efsanevi kadının gidişini izledi. Duan Xu ve Fang Xianye de dahil... Bakışlarını çektiklerinde meclis kalabalığının arasından birbirlerine kısa bir an baktılar; Duan Xu hafifçe başını sallayıp gülümsedi.

Daha birkaç gün önce Duan Xu ve Fang Xianye, vaktin geldiğini, Başbakan Du'nun konuyu İmparator'a açacağını söylemişlerdi. Fang Xianye, Luo Xian'a eğilip selam vermiş ve demişti ki: "Bayan Luo, Yun-Luo eyaletlerinde benim için yeni bir Wensheng Köşkü kurmaya yardım eder misiniz?"

Savaş sanatında dendiği gibi; zafer için hem açık hem de gizli yollar gereklidir. Kalan on dört eyaleti geri almak için sadece ordular değil, karanlıkta işleyen suikastçılar ve istihbarat da lazımdı. Luo Xian gülümseyerek selam vermişti: "Vatan meselesi, düşmanı kovma davası... Bin kez ölsem de hazırım."

Tahttaki İmparator'un bakışları Fang Xianye'ye kaydı, hafifçe gülümsedi: "Fang Müsteşarı'nın yazıları muazzamdır. Duyduğuma göre Nandu edebiyat dünyasının bir numarasıymışsın, hatta Valide Sultan bile şiirlerine hayranmış. Geçen günkü Gök Ayini için yazdığın Qingci metni o kadar etkileyiciydi ki dün gökten rahmet yağdı. Belli ki metninle gökleri memnun ettin, ödüllendirilmelisin. Sana bin altın, Güney Denizi'nden üç sandık inci, iki yeşim paravan ve beş top ipek ihsan ediyorum."

Fang Xianye öne çıkıp selam verdi, gür bir sesle konuştu: "Sıradan yazılarımdan beğenilmesi en büyük ödüldür, daha fazlasına cüret edemem. Ancak Haşmetmeab'dan bir ricam vardır."

"Söyle."

"İmparator hazretlerinin Yun-Luo Sınır Müfettişi için aday

düşündüğünü duydum. Kulunuz, bu yükü omuzlamaya ve devletimize hizmet etmeye taliptir."

Meclisteki çoğu kişi, hatta İmparator bile şaşırmıştı. Başbakan Du duygularını gizlemeyi başarsa da Zheng An şaşkınlığını saklayamadı; o makamın kendisine verileceği kesin gibiydi.

İmparator parmaklarıyla oynayarak bir kenarda sessizce duran Pei Dükü'ne, sonra Başbakan Du'ya baktı ve ağır ağır konuştu: "Fang Müsteşarı vizyon sahibi ve titiz biridir, eminim yenilikler getirecektir. Ancak henüz çok gençtir. Zheng An, sen ne dersin?"

Zheng An hemen kendini topladı, öne çıkıp selam verdi: "Haşmetmeab, Fang Müsteşarı gerçekten dahi bir gençtir. Ancak ne Yun-Luo eyaletlerini görmüştür, ne de oradaki inşaat ve at işlerinden anlar. Kulunuz, Fang Müsteşarı'nın bu görevi yerine getirebileceğinden şüphelidir."

"Zheng Bey yanılıyorlar," dedi Fang Xianye, arkasına dönüp Zheng An'a bakarak. "Devletin altı bakanlığı vardır ve her birinin uzmanlığı ayrıdır. Başbakanımız bile Maliye Bakanı'ndan daha iyi hesap bildiğini iddia etmez. Bir bölgeyi yönetmek, 'doğru insanı doğru yere koymak' demektir. Uzmanlık gerektiren işi uzmanı yapar. Acaba Zheng Bey, atlardan bir seyis kadar, ya da inşaattan bir mimar kadar mı anlıyor?"

Zheng An soğuk bir gülümsemeyle cevap verdi: "Fang Bey'in dili çok keskin. Ancak doğru insanı seçmek için önce insanları tanımak gerekir. Yun-Luo eyaletlerinde askeri ve idari işlerde size kimlerin yardım edebileceğini biliyor musunuz?"

Fang Xianye de hafifçe gülümsedi: "Görünen o ki Zheng Bey şimdiden Yun-Luo'daki her koltuğa kimin oturacağını belirlemiş bile. O zaman orası sizin krallığınız mı olacak? Daha önceki yolsuzluk davasındaki o iki yetkili de atlardan çok iyi anlıyordu ama kişisel çıkarları işin içine girince denetimi boşladılar, halkın meralarına çöktüler, at sayılarını sahte gösterdiler. Zheng Bey, sakın aynı hataya düşmeyin."

Zheng An, Fang Xianye'nin yolsuzluk davasını bu kadar açıkça dile getireceğini hiç beklemiyordu, öfkeyle bağırdı: "Fang

Xianye! İftira atma!"

Fang Xianye onu duymamazlıktan gelerek İmparator'a döndü, yere kapanıp konuştu: "Haşmetmeab, kulunuz Yun-Luo'ya gitmeye taliptir. Orada eş dost kayırmayacak, yerel yetenekleri keşfedecektir. Hatta Huqi halkından bize sığınmak isteyenler olursa onları bile kullanacaktır. Danzhi içindeki halkımız İmparator'un merhametini duysun, Han halkı ordumuzu beklesin, Huqi halkı bile teslim olmak istesin. Savaşmadan kazanmak budur. Ayrıca Yunzhou meraları çok geniştir, oraya doğrudan size bağlı bir Mera Müfettişi atanmalıdır. Lozhou madenleri için de aynısı yapılmalıdır. Kulunuz, sınırların güvenliğini ve Büyük Liang'ın huzurunu diler."

Duan Xu, kalabalığın arkasından Fang Xianye'yi neşeyle izliyordu. Birkaç gün önce bu konuşmayı planlamışlardı. Luo Xian haklıydı; İmparator'un aslında kuzeye gitme niyeti yoktu. Eğer Huqi halkı kapısına dayanmasaydı, o toprakları geri almak için kılını kıpırdatmazdı.

Yun-Luo'yu almasının tek sebebi, at yolsuzluğu davası büyüyünce Danzhi'nin ordumuzun zayıflığını fark edip saldırmamasından korkmasıydı.

İmparator orta yaşlı, düzeni korumaya odaklı bir hükümdardı. At çiftliği ve maden kurmak, onun için savaşa hazırlık değil, sadece bir güç gösterisiydi. Onu ikna etmek için kahramanlık nutukları değil, "savaşmadan toprak kazanma" vaadi gerekiyordu.

Diğer bir konu da saraydaki bitmek bilmeyen parti çekişmeleri idi. İmparator bu çekişmeleri bilerek körüklüyordu; bakanlar birbirini yesin ki onun tahtına göz dikmesinler. Ancak veliaht seçme vakti yaklaştığı için bu çekişmenin büyük bir kaosa dönüşmesini de istemiyordu.

Pei Dükü tarafı darbe yemişti, Başbakan Du tarafı ise çok güçleniyordu. İmparator, Başbakan Du'nun tek başına devleşmesine izin veremezdi.

Nitekim İmparator güldü ve Fang Xianye'ye dedi ki: "Fang evladım, çok haklısın."

Zheng An telaşla atıldı: "Haşmetmeab!"

İmparator elini kaldırıp onu susturdu: "Karar verilmiştir. Zheng An Sınır Müfettişi, Fang Xianye ise yardımcısı olarak Prenses Hualuo ile birlikte Yun-Luo'ya gidecektir. Fang'ın önerdiği Mera ve Maden Müfettişliği makamları da derhal kurulacaktır."

Fang Xianye gülümsedi ve yere kapandı: "Teşekkürler Haşmetmeab."

— Yine de Zheng An'ı tamamen saf dışı bırakamayabilirsin.

Tartışırken Duan Xu böyle demişti. Zheng An yaşlıydı, tecrübeliydi ve İmparator ona söz vermişti; bir anda cayamazdı.

— Hedefimiz ikinci adam olmak ve Zheng An'ın tüm adamlarını oraya doldurmasını engellemek. O tek başına güç kazanamazsa, sen de onunla gidersen, Luo Xian'ın da yardımıyla zamanla onu etkisiz hale getirebilirsin.

Fang Xianye yerine döndü, belli belirsiz gülümsedi.

Meclisin devamında birkaç konu daha görüşüldü. Huzhou'da eşkıya isyanı çıktığı bildirilince Duan Xu, oraya gidip isyanı bastırmak için gönüllü oldu. İmparator bunu memnuniyetle kabul etti.

— Bana gelince, ben de kendi ordumu kurmak istiyorum. Kendi fikirlerimle, en baştan yetiştireceğim bir ordu.

O gün Duan Xu böyle demişti.

Her şeyi planladıkları o gece vakit çok geçti, gökyüzü zifiri karanlıktı. Duan Xu pencereye yaslanıp derin bir nefes almış ve sormuştu: "Sence dünya gerçekten istediğimiz hale gelecek mi?"

Fang Xianye şaşırmıştı; sonuçta onu ikna eden Duan Xu idi. Bir an sessiz kalmış, masadaki mumu söndürmüş ve o karanlıkta cevap vermişti.

— İster olsun ister olmasın, önce denemek gerekir. Gecenin en derin yerine kadar yürümeliyiz ki şafak sökebilsin.

Meclis bittiğinde bakanlar birer birer dışarı çıktılar. Duan Xu ve Fang Xianye kapıda karşılaştılar; birbirlerine bakmadan, o yakıcı yaz güneşinin altına doğru yürüdüler.

Dışarıdan bakıldığında birbirine yabancı iki kişi gibiydiler ama gölgeleri yerdeki tozun üzerinde birbirine karışmış, yan yana uzanıyordu.

74. Bölüm: Zuhur

Hejia Fengyi, elinde bir fenerle Gök Kahini'nin malikânesindeki kütüphaneye girdi. Gök Kahini aslında kitap okumaktan pek haz etmezdi; ancak Nandu'nun ileri gelenleri, ailelerinin köklü geçmişini sergilemek için birer kütüphane inşa etmeyi adet edinmişlerdi. Gök Kahini de bu akıma uymuş ve böyle bir yapı diktirmişti. Bu kütüphane, dönemin modası olan ahşap yapılardan değildi; tamamen taş ve harçla örülmüş, uzaktan bakıldığında bir sunak platformunu andırıyordu. İçerideki kitaplar darmadağın, rastgele üst üste yığılmıştı; belli ki Gök Kahini onlara bir kez olsun göz ucuyla bile bakmamıştı.

Hejia Fengyi, feneriyle içeride bir süre el yordamıyla arandıktan sonra nereden bulunduğu belirsiz bir kitabı çekip çıkardı. Kitabın adına şöyle bir baktıktan sonra onu soldaki dördüncü rafın üçüncü katına yerleştirdi. Bir süre daha arandıktan sonra başka bir kitap daha çıkarıp onu da sağdaki ikinci rafın birinci katına koydu. Bu şekilde yedi kitabı yerli yerine yerleştirdikten sonra, kütüphanenin içinde ince bir ses yankılandı. Raflar hafifçe titreyerek tozlarını döktü ve zeminde bir giriş belirdi. Merdivenler karanlığın derinliklerinde kayboluyor, aşağılardan hayal meyal bir ışık sızıyordu.

Hejia Fengyi fenerini üfleyerek söndürdü ve basamaklardan aşağı inmeye başladı; o ilerledikçe arkasındaki gizli oda kapısı yavaşça kapandı. Merdivenler yerin altında bir kavis çizdikten sonra önünde geniş ve aydınlık bir alan açıldı. Yüz elli dokuz kandil, yer altındaki bu odayı gün ışığı gibi aydınlatıyordu. Burada bir ayin sunağı vardı; ancak alışlagelmiş sunakların aksine, bu yapı açık havada değil, yerin yedi kat altındaydı.

— Alt âlemin tılsımlı mühürleri, yıldızların şaşmaz yörüngesi; güneş ve ayın karardığı, yağmurların geciktiği, mevsimlerin şaştığı, savaşların bitmediği, salgınların kol gezdiği ve açlığın kapıya dayandığı o karanlık demlerde; ölenlerin feryatsız gittiği, kimsesiz ruhların savrulduğu ve yeni ölenlerin kederle

boğulduğu zamanlarda, eğer usulünce bir ayin icra edilirse, felaketler defedilir, canlılar huzur bulur ve yer altındaki ruhlar rahmete kavuşurdu. Hükümdardan halka kadar herkes bu sunağı kurabilirdi.

Hejia Fengyi sunağın etrafında bir tur attıktan sonra, üzerindeki işlemeli beyaz porselen kapağı yavaşça kaldırdı. Kapağın altında kırmızı bir mum duruyordu; üzerinde ise mavi bir alev yanıyordu.

Bu, bir gulyabaninin kalp mumuydu.

Hejia Fengyi'nin elinin üzerinde anında kırmızı lekeler belirmeye başladı; bu kızarıklık hızla ön koluna yayıldı. Gayriihtiyari bir adım geri çekilerek elinin tersini inceledi ve başını sallayarak iç geçirdi: "Hayalet enerjisi gerçekten de çok kirli."

Kaşlarını çatarak, sanki iğrenç bir şeye dokunuyormuş gibi işaret ve başparmağıyla o kalp mumunu kavradı. Mumunu vücudundan olabildiğince uzak tutarak yandaki tezgâha taşıdı ve üzerinde çalışmaya başladı.

Duan Jingyuan, bugün dışarı çıkarken bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti. Ne olduğunu tam olarak kestiremese de içinde tuhaf bir huzursuzluk vardı ve göz kapağı durmadan seğiriyordu.

Zihnindeki karmaşa yüzünden her zaman gittiği nakış atölyesinde gönlüne göre tek bir örnek bile seçememişti. Tam dönmeye hazırlanırken, dükkân چراغی arka bahçede başkaları için ayrılmış özel bir nakış serisi olduğunu söyledi. Duan Jingyuan eli boş dönmek istemediği için چراغın peşine takılıp bakmaya karar verdi; eğer beğendiği bir şey olursa dükkân sahibiyle pazarlık edecekti.

Çırak, yüzünde yayvan bir gülümsemeyle oldukça hürmetkâr bir tavırla onu ve hizmetçisini arka bahçeye yönlendirdi. Duan Jingyuan bahçeye adımını atar atmaz bir el, ağzını ve burnunu ilaçlı bir mendille kapattı. Burnuna dolan o keskin ve bayıltıcı koku eşliğinde, bilinci bulanırken چراغın yüzünün aslında ne kadar yabancı ve tavırlarının ne kadar yapmacık olduğunu fark

etti.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmeden, yabancı bir odada kendine geldi. Gözleri yanıyor, başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Şakaklarını ovmağ istediğinde hareket edemediğini fark etti; elleri ve ayakları sıkıca bağlanmış, ağzı ise bir bezle tıkanmıştı. Başını çevirdiğinde hizmetçisi Biqing'in de aynı durumda olduğunu gördü. Biqing, dehşet ve şaşkınlık dolu gözlerle etrafına bakınıyor, ağzındaki bezin arasından kesik kesik sesler çıkarıyordu.

Kapı açıldı ve Duan Jingyuan başını kaldırdığında tanıdık bir yüzle karşılaştı. Günlerdir peşini bırakmayan Wang Qi, ipek kıyafetleri içinde, yanında üç adamla birlikte kasılarak içeri girdi.

Duan Jingyuan durumu anında kavradı. Öfkeyle Wang Qi'ye bakarak boğuk sesler çıkardı.

"Afyonun etkisiyle mecali kalmamış iki zayıf kadın, göğsü mi kafa tutacak? Bu kadar sıkı bağlamak çok sıkıcı, hemen Bayan Duan ve Biqing'in bağlarını çözün." Wang Qi, kötü niyetli bir gülümsemeyle elini salladı.

Uşak kılıklı adamlar yaklaşıp Duan Jingyuan ve Biqing'in iplerini çözdüler. Duan Jingyuan kurtulur kurtulmaz kaçmaya yeltendi; ancak bacakları jöle gibiydi, bırakın kaçmayı ayağa kalkacak hali bile yoktu. Biqing hemen yanına sokulup ona sarıldı.

Duan Jingyuan kendini zorlayarak sakin kalmaya çalıştı: "Wang Qi! Ne yapmaya çalışıyorsun? Seni uyarıyorum, ben Duan ailesinin asil kızıyım! Eğer bana bir şey yaparsan babam ve ağabeyim bunun hesabını senden sorar!"

"Elbette biliyorum, sen Duan ailesinin el üstünde tutulan mücevheri, General Duan'ın burnu havada kız kardeşisin. Ama benim babam da bu imparatorluğun Maliye Bakanı ve ailemiz nesillerdir markilik unvanı taşıyor. Sen nasıl olur da beni görmezden gelirsin, hatta Fang Xianye'nin önünde beni küçük düşürürsün? O Fang Xianye de kim oluyor? Anası babası belirsiz, soysuzun teki! Onun masasına gidiyorsun da benimkine neden

gelmiyorsun?"

Wang Qi'nin sesi yükseldikçe yüzü çarpılıyor, Duan Jingyuan ise korkudan daha da büzülüyordu. Wang Qi yaklaştıkça o geriliyor, sonunda sırtı duvara dayanıyordu. Wang Qi, onun bu korkusundan zevk alıyor gibiydi. Önünde diz çökerek fısıldadı: "Babanın ve ağabeyinin bana gerçekten bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun? Bir kez karı koca olduğumuzda, adın lekelenmesin diye Duan ailesi seni bana vermek zorunda kalacak. Hem Duan Shunxi yüzünden kız kardeşimin nerede olduğu hâlâ belli değil. Duan ailesinin Wang ailesine olan borcu nasıl ödenecek? Bir de gelmiş benden hesap mı soruyorsun?"

Duan Jingyuan'ın yüzü bembeyaz kesildi, dişlerini sıkarak: "Hayır... Ağabeyim seni asla sağ bırakmaz!" dedi.

Wang Qi gülerek elini onun yakasına uzattı. O anda Biqing aniden Wang Qi'nin yüzüne sert bir pençe attı ve bağırdı: "Hanımına dokunma!"

Wang Qi'nin yüzünden kan sızmaya başladı. Birkaç adım geri çekilerek öfkeyle kükredi: "Yakalayın şu kızı, gebertene kadar dövün!"

Yanındaki üç adam hemen Biqing'in üzerine çullandı. Biqing deliler gibi çırpınıyordu; o da hanımı gibi dik başlıydı. Ağzından "alçak", "hayvan", "cehennemlik" gibi hakaretler dökülüyordu. Duan Jingyuan, Biqing'i bırakmaları için yalvarıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor ama her seferinde yere kapaklanıyordu.

Biqing'e verilen ilaç Duan Jingyuan'ınki kadar ağır değildi, hâlâ biraz gücü vardı; ama üç adamın gücüyle başa çıkamazdı. İtiş kakış sırasında Biqing sertçe savruldu ve başının arkası tam da dolabın sivri köşesine çarptı. Pembe silüet bir anlığına donup kaldı; ardından net bir kırılma sesi duyuldu. Dolabın üzerindeki vazoyla birlikte yere yığıldı. Başının arkasından oluk oluk kan boşanıyor, yerde bir gölet oluşturunuyordu. Kan gölünün içinde hafifçe titredi; o keskin dili artık tek bir kelime bile edemiyordu. Gözleri, çocukluğundan beri hizmet ettiği hanımına dikili kalmıştı.

Duan Jingyuan bir anlığına donup kaldı, ardından hıçkırıklara

boğularak Biqing'in yanına emekledi, adını sayıklıyordu.

Uşaklar Biqing'i dışarı sürüklemeye çalışırken, Duan Jingyuan kızın koluna sıkıca yapıştı. Göz ucuyla Wang Qi'nin sabırsızca yüzünü tutarak ona doğru yaklaştığını ve elini uzattığını gördü.

O an Duan Jingyuan, dipsiz bir çaresizliğe kapıldı. Eğer Wang Qi ona dokunursa onu ısıracak, tırmalayacak, gözlerini oyacak, ölümü pahasına ona dünyayı dar edecek ve sonra kendi canına kıyacaktı.

Tam Wang Qi'nin eli ona değmek üzereyken, Duan Jingyuan'ın çaresizliği zirveye ulaşır ölümü göze aldığı o saniyede, Wang Qi'nin parmakları aniden yere düştü.

Kulağa çok tuhaf gelse de parmaklar gerçekten de kopup düşmüştü. İşaret ve orta parmağı yerde duruyordu; elinde ise kan fışkıran iki delik kalmıştı. Kesik yerleri sanki bir neşterle kesilmiş gibi pürüzsüzdü.

Wang Qi şaşkınlıktan donup kaldı. Omzuna aniden bir karga konduğunda, nihayet elini tutarak acı içinde feryat etmeye başladı. Pencereden içeri kara bir bulut gibi kargalar doluştu; odanın her köşesine yayıldılar ve yerdeki parmakları gagalamaya başladılar.

Ancak kargalar, Duan Jingyuan ve kucağındaki Biqing'in etrafında dokunulmaz bir alan bırakmışlardı.

Wang Qi'nin adamlarının korkudan yüzleri kireç gibi oldu. Wang Qi'yi çekiştirerek kapıya yöneldiler; ancak arkalarını döndüklerinde odada güzelliğiyle büyüleyen bir kadın gördüler. Uzun boylu, bembeyaz tenliydi; gözünün altında siyah bir ben vardı. Kırmızı, geleneksel bir elbiseyle ellerini arkasında birleştirmiş, vakur bir edayla duruyordu. Gözleri ise kapkaraydı, göz akından eser yoktu.

Onların döndüğünü görünce hafifçe kaşını kaldırdı: "Ne oldu? Az önce çok eğleniyordunuz, şimdi gidiyor musunuz?"

Wang Qi parmağıyla onu işaret ederek kekeleydi: "Sen... Duan ailesindeki..."

"Gulyabani."

He Simu elini uzattı, o solgun ve uzun parmaklarıyla havada bir şıklattı. Bir anda Wang Qi'nin üç adamının başları gövdelerinden ayrıldı. Üç kafa yerde yuvarlanırken, kargalar sabırsızca onların üzerine çullandı.

Wang Qi bir çığlık atarak yere yığıldı, korkudan altına kaçırmıştı. Titreyerek af diliyordu.

He Simu parmağını kıvırdı ve Wang Qi sanki görünmez bir iple boynundan asılmış gibi havaya yükseldi. Çırpınıyor ama tek kelime edemiyordu. He Simu ona bakmadı bile; birkaç adım ilerleyip Duan Jingyuan'ın önünde durdu ve ciddi bir sesle sordu: "Onu öldürmemi ister misin?"

Duan Jingyuan, karşısındaki bu hem yabancı hem de tanıdık kıza bakakaldı.

Bu He Xiaoxiao muydu? Kesinlikle oydu ama... Kesinlikle o değildi. Karşısındaki kız aşırı derecede solgundu, damarları morumsu bir renkte görünüyordu ve etrafına buz gibi bir kasvet yayıyordu... Gözleri ise hâlâ kapkaraydı.

Bu, sanki ölmüş bir He Xiaoxiao gibiydi.

Duan Jingyuan'ın korkusunu fark eden He Simu gözlerini kapattı. Tekrar açtığında o karanlık hayalet enerjisi çekilmiş, gözleri normal bir insanınki gibi akı ve karasıyla belirmişti.

"Onu öldürmemi ister misin?" diye tekrarladı He Simu.

Duan Jingyuan tereddüt etti ve başını iki yana salladı.

He Simu anlayışla başını salladı: "Birine işkence etmenin, ölümden çok daha etkili yolları vardır."

Elini salladı ve havada asılı duran Wang Qi yere çakıldı. Wang Qi yerde sürünerek: "Tanrıya şükür, canımı bağışlayın yüce varlık!" diye inledi.

He Simu başını hafifçe çevirdi: "Söyledim ya, ben tanrı değilim, ben bir hayaletim."

"Yanzhang," diye seslendi He Simu.

Mavi bir dumanın içinden, vücudu tamamen siyah kumaşlarla sarılmış, sadece gözleri görünen bir kadın silüeti belirdi. Yere diz çökerek: "Hükümdarım, Yanzhang emrinizdedir," dedi.

Shiaogui Salonu'nun lideri Yanzhang.

He Simu, yerde tir tir titreyen Wang Qi'yi işaret ederek: "Bu adam kadınlardan hoşlanıyor. Sizin salondaki kızlar da erkeklerden hoşlanır. Onunla biraz oynasınlar, ama aşırıya kaçmayın; canını bağışlamanız yeterli," dedi.

Yanzhang, Wang Qi'ye bir bakış attı: "Oyunun sınırı nedir? Aklını yitirmesi ya da erkekliğinin bitmesi uygun mudur?"

"Uygundur."

"Emriniz başım üstüne."

Wang Qi bu konuşmaları duyunca korkudan bayıldı. He Simu arkasına dönüp Duan Jingyuan'a baktı. Duan Jingyuan, Biqing'in cesedine sarılmış köşeye büzülmüş, korku ve şaşkınlıkla ona bakıyordu. Kısık bir sesle sordu: "Sen... Sen kimsin?"

He Simu ona doğru yürüdü; kargalar uysalca havalanarak ona yol açtı. Cevap verdi: "He Xiaoxiao."

Duan Jingyuan başını salladı: "Hayır... He Hanım... He Hanım bir insandı, ağabeyimin sevdiği... yaşayan biriydi."

He Simu sessizce ona baktı, hiçbir şey söylemedi.

Biqing aniden şiddetle sarsıldı. Sanki son bir gayretle Duan Jingyuan'ın koluna yapıştı. Duan Jingyuan hemen ona eğilerek acıyla seslendi: "Biqing... Biqing..."

Duan Jingyuan gayriihtiyari başını kaldırıp He Simu'ya baktı; sanki yardım isteyecek gibiydi ama onun o tekinsiz yüzünü görünce kelimeler boğazına dizildi.

Bu He Xiaoxiao'dan korkuyordu.

He Simu, can çekişen o zavallı kıza bakarak sordu: "Biqing, bir dileğin var mı?"

Biqing'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu, kesik kesik konuştu: "Benim... ağabeyim... bir suça karıştı... hapiste... annem tek başına..."

"Ağabeyinin hapisten çıkmasını ve annene bakmasını mı istiyorsun?"

"Evet..."

"O halde ağabeyini kurtaracağım ve annene ömrü boyunca bitmeyecek bir servet vereceğim. Karşılığında seni yememe izin verir misin?"

Duan Jingyuan "yemek" kelimesini duyunca dehşetle Biqing'e sarıldı: "Hayır, yapamazsın..."

"Kabul..." dedi Biqing. Titreyen elini He Simu'ya uzattı ve elbisesinin ucunu tuttu.

He Simu eğilip Biqing'in yakasından tuttu ve onu tüy gibi havaya kaldırdı. Biqing'in ayakları boşlukta sallandı, ardından kan fışkırdı ve başı yana düştü.

He Simu, Biqing'i yavaşça yere bıraktı, huzur içinde yatmasını sağladı. Pencereden giren rüzgâr He Simu'nun uzun saçlarını ve kırmızı elbisesini uçuşturuyordu. Omuzlarında sessiz kargalar tünemiş, yüzüne Biqing'in kanı sıçramıştı; tıpkı efsanelerdeki kan gölü cehenneminden çıkmış bir iblis gibi görünüyordu.

Duan Jingyuan ona donup kalmış bir halde bakıyordu.

He Simu çömeldi, o duru ve sakın gözleriyle Duan Jingyuan'a bakarak sordu: "Gücün var mı? Ayağa kalkabilir miyim?"

Elini uzatıp Duan Jingyuan'ın elini tutmak istedi ama Duan Jingyuan ürkmüş bir kuş gibi elini sertçe geri çekti. He Simu'nun eli havada kaldı.

Yanzhang kenardan seslendi: "Hadsiz! Hükümdarımıza karşı gelmeye nasıl cüret edersin..."

He Simu elini kaldırarak onu susturdu. Ayağa kalktı, sağ eliyle havada bir yarım daire çizdi; yanındaki vazoda duran bir rulo eline uçu. Rulonun bir ucundan tuttu, diğer ucunu Duan Jingyuan'a uzattı.

"Bana dokunmak istemiyorsan buna tutunarak kalk."

"Ya da kendin kalk. Önce ayağa kalkmalısın, boş yere inat etme."

Duan Jingyuan dudaklarını ısırarak He Simu'ya baktı. Bir an tereddüt ettikten sonra titreyen elleriyle ruloyu kavradı ve He Simu'nun desteğiyle ayağa kalktı. Ayakta dururken bile sallanıyor, ruloyu bırakmaya korkuyordu.

He Simu ona bakıp gülümsedi: "Güzel."

75. Bölüm: Gece Manzarası

Duan Jingyuan bir an duraksadı ve kısık sesle sordu: "Sana bir kez daha soruyorum, sen gerçekten He Hanım mısın? Geçen günlerde bizim evde kalan, benimle polo maçına gelen, ağabeyimin sevdiği o He Hanım mı?"

He Simu başını salladı.

Duan Jingyuan yutkundü ve tekrar konuştu: "Sen... insan kılığına girmiş bir gulyabani misin? Hatta... gulyabanilerin başı mısın?"

He Simu yine onayladı.

Duan Jingyuan ruloğu daha sıkı kavradı: "Bugün beni kurtardın, bu iyiliğini asla unutmayacağım. Ama He Hanım... Lütfen ağabeyimi bırakır mısın? Ağabeyim iyi biridir, kimseye kötülük yapmadı, masum cana kıymadı. Git başkalarının canını al!"

He Simu bu sözler üzerine kendini tutamayıp kıkırdadı. Başını yana eğerek: "Ağabeyinin canını almıyorum. Onunla aramızdaki ilişkiyi nasıl tanımlasam... Sevgiliyiz diyelim? Gerçekten sevgiliyiz."

Duan Jingyuan, sanki bir masal kitabındaki insan-hayalet aşkı gerçeğe dönüşmüş gibi donakaldı.

"Onu bırakmam konusuna gelince, bunu ağabeyinle konuşmalısın. Eğer o isterse benim için sorun yok. Ama şunu bil ki, benim bir gulyabani olduğumu ağabeyin en başından beri biliyor."

Duan Jingyuan, "Demek gerçekten masallardaki gibiymiş," diye düşündü.

Burası Duan malikânesine epey uzaktı. He Simu, Hayalet Kral fenerine oturarak Duan Jingyuan'ı Nandu semalarında uçurmaya başladı. Gece çökmüş, şehir ışıkları birer birer yanıyordu. Duan Jingyuan fenerin sapına sıkıca tutunmuş, hem korku hem de hayranlıkla bildiği sokakları ve insan kalabalığını izliyordu. Sıra

sıra dizilmiş fenerler, yeryüzünü bir samanyolu gibi aydınlatıyordu.

Kısık sesle hayranlığını dile getirirken fener hafifçe sarsıldı. Panikle He Simu'nun bileğine yapıştı ama hemen ardından korkuyla geri bıraktı.

He Simu ona bir bakış attı ve tekrar önüne döndü: "Düşmene izin vermem."

Duan Jingyuan bir süre tereddüt ettikten sonra: "Elin çok soğuk," dedi.

"Ben bir ölüyüm, normal olan bu."

Duan Jingyuan rüzgârda uçuşan He Simu'nun profiline ve altındaki uzak zemine baktı. Sonra çekinerek elini uzatıp He Simu'nun kolunu tuttu.

He Simu göz ucuyla koluna tutunan ele baktı, hafifçe gülümsedi ama bir şey söylemedi.

"He Hanım, beni neden kurtardın?"

"Ölmüş olabilirim ama vicdanımı kaybetmedim. Günlerce bana Nandu'yu gezdirdin, bana renkleri öğrettin, Wu Wanqing'in önünde beni savundun. Üstelik sen Duan Xu'nun kardeşisin."

Duan Jingyuan'ın kafası karışmıştı: "Bütün gulyabaniler senin gibi nazik midir?"

Bu sefer He Simu ona doğru döndü. Yüzündeki kan lekesi hâlâ duruyordu ve bakışları ciddileşmişti. İnsana ölümü hatırlatan o tekinsiz hava tekrar yayıldı; Duan Jingyuan ürperdi.

"Kurt, kuzuyu yüz kez kurtarsa bile kurt kurttur, kuzu da kuzudur. Bu değişmez bir kanundur. İnsanlar gulyabanilerden çok şey beklememeli. Bir gulyabani ister iyi olsun ister kötü, bir canlı onunla karşılaştığında yapması gereken tek şey kaçmaktır."

Duan Jingyuan, kolunu tutan elini çekip çekmemesi gerektiği konusunda kararsız kaldı.

"...Ne dersen de, sen bir hayaletsin, ağabeyim ise bir insan. İnsanla hayalet bir arada olamaz. Ağabeyimin seninle daha fazla görüşmesine izin vermeyeceğim!"

He Simu bu iddiaya sadece belirsiz bir gülümsemeyle karşılık

verdi. Hayalet Kral fenerini doğrudan Duan ailesinin avlusuna indirdi. Duan Jingyuan nihayet ayaklarını yere bastığında He Simu üzerindeki gizleme büyüsünü kaldırdı. Duan Jingyuan ona son bir kez bakıp "Teşekkür ederim," dedi ve eteğini toplayıp hızla koşarak uzaklaştı.

He Simu onun Duan Xu'nun odasına girişini izledi. Yavaşça o tarafa doğru yürüdüğünde Duan Jingyuan'ın hıçkırıklarını duyabiliyordu; belli ki yaşadıklarını ağabeyine anlatıyordu.

"Hükümdarım."

He Simu yanına baktığında Yanzhang'ın belirttiğini gördü. Kadın derin bir saygıyla eğildi.

"Emrettiğiniz her şey halledildi."

"Bu kadar çabuk mu?"

"O herif çok dayanıksız çıktı, hırpalanmaya hiç gelememi."

"O zaman onu evinin yakınına bırakın, hafızasını iyice temizleyin."

"Emredersiniz." Yanzhang doğruldu ve Duan Xu'nun odasına bakarak ekledi: "Hükümdarım, siz hep bu insanları koruyorsunuz ama onlar sizin kıymetinizi pek bilmiyorlar."

"Kıymetimi bilip ne yapacaklar? Bana tapınak mı inşa edecekler?" He Simu, Yanzhang'a dönerek sordu: "Senin o adamın zamanı geldi mi?"

Yanzhang başıyla onayladı.

He Simu daha fazla soru sormadı, sadece elini salladı ve Yanzhang gözden kayboldu.

Yanzhang, Shiaoqui Salonu'nun lideriydi. Bu salonun tamamı kadınlardan oluşurdu ve çoğu eski hayatlarında genelevlerde çalışmış kadınlardı. Hayattayken erkekler tarafından aşağılanmış ve oyuncak edilmişlerdi; bu yüzden öldükten sonra erkeklerle oynamayı en büyük zevkleri haline getirmişlerdi.

Yanzhang'ın hayattayken çok sevdiği bir adam vardı; o adam ona ihanet etmiş, yüzünün paralanmasına ve acı içinde ölmesine neden olmuştu. Yanzhang bir gulyabaniye dönüştükten sonra, o adamın her reenkarnasyonunda on sekiz yaşına gelmesini

bekliyor, onu baştan çıkarıyor ve sonunda evini barkını yıkıp acı içinde ölmesini sağlıyordu.

Bu kaçınıcı hayatıydı? Otuzuncu olmuş muydu?

Bazı hayatlarında o adam aslında iyi biriydi. Onca reenkarnasyondan sonra, artık Yanzhang'a ihanet eden o ilk kişi değildi. Bu intikam çoktan anlamını yitirmişti.

Yanzhang bunun farkında mıydı? Belki de bilmek istemiyordu.

He Simu derin bir iç çekti ve hafif bir sıçrayışla Duan Xu'nun bahçe duvarına oturdu. Tam o sırada Duan Jingyuan'ın, Duan Xu'nun ellerini tutarak sorduğunu duydu: "Ağabey, He Hanım bir hayalet, bunu biliyor musun?"

Duan Xu'nun bakışları Duan Jingyuan'ın üzerinden geçip duvarda oturan He Simu'ya takıldı. He Simu hafifçe gülümsedi. Duan Xu bakışlarını geri çekti, kardeşinin elini teselli edercesine okşadı ve yumuşak bir sesle cevap verdi: "Biliyorum."

"O zaman hâlâ... hâlâ onu mu seviyorsun? Hâlâ onunla mısın? Hayaletler insan yer!"

"Bu dünyada bazen insanların insanı yemesi, hayaletlerin yemesinden çok daha korkunçtur."

"Ağabey! Beni dinliyor musun? He Xiaoxiao bir hayalet, nasıl senin sevgilin olabilir? İnsanla hayalet bir arada olamaz; insan aydınlıktır, hayalet ise karanlık. Onunla olmak seni bitirir. Geleceğini düşün, bir gün evlenip çocuk sahibi olman gerekecek. Kendini düşünmüyorsan babamızı ve annemizi düşün... Ağabey, masallarda bile bu aşkların sonu hep kötü biter! Lütfen artık onunla görüşme, ayrıl ondan!"

Duan Jingyuan diller döküyor, neredeyse yalvarıyordu; sanki ağabeyini büyük bir felaketten kurtarmaya çalışıyordu.

Duan Xu bir an sessiz kaldı. Gözleri her zaman berrak ve neşeliydi, sanki hiçbir sır saklamazdı. Şu an bile o gözler sakın bir gölet gibiydi.

Oldukça net bir şekilde cevap verdi: "Pekâlâ."

Ağabeyi kabul etmişti.

Duan Jingyuan, ağabeyinin bu kadar kolay kabul etmesine şaşırdı. Kalbindeki taşın bir nebze hafiflediğini hissetti ama tam olarak rahatlayamadı.

"Ağabey, doğruyu söyle. Onu bir daha gerçekten görmeyecek misin? Beni kandırıyorsun, değil mi?"

Ağabeyi karanlık gecede sırtını ışığa dönmüştü; Duan Jingyuan aniden onun yüzünü seçemediğini, sanki çok uzaklarda olduğunu hissetti.

Duan Xu ona sakın bir gülümsemeyle baktı: "Jingyuan, kalbinde cevabı zaten biliyorsun, neden bana tekrar soruyorsun?"

Duan Jingyuan onun ellerini bıraktı ve birkaç adım geri çekildi. Duan Xu'ya sanki onu hiç tanıımıyormuş gibi bakıyordu. Nasıl bu kadar rahat, bu kadar hafifçe yalan söyleyebiliyordu?

"...Ağabey, neden böylesin? Bizden daha ne kadar sır saklayacaksın? Biz aileyiz, birbirimizden gizlimiz saklımız olmamalı." Neredeyse çaresiz kalmıştı.

Duan Xu, bu evde hâlâ aralarında sır olmadığına inanan birinin olmasını, kalan son sıcaklık kırıntısı olarak gördü. Şaşkınlık içindeki kardeşini kendine çekip omzuna hafifçe vurdu: "Özür dilerim."

Bu tek kelimelik özürle Duan Jingyuan'ın tüm sorularını cevapsız bıraktı.

Tüm süreci kenardan izleyen Chen Ying yanlarına gelip kısık sesle sordu: "He Hanım seni polo sahasında kurtarmıştı, o kötü biri değil."

Duan Jingyuan, Chen Ying'i iterek öfkeyle bağırdı: "Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Onun iyi biri olduğunu biliyorum... Bana da çok iyi davrandı ama ne kadar iyi olursa olsun... o bir hayalet! Ağabey, neden bula bula bir hayaleti sevdin? Ya ömür boyu saklayacaksın ya da bir gün öğrenildiğinde herkes arkandan konuşacak, sen... sen..."

Konuştukça gözleri doldu, daha fazla ne diyeceğini bilemeyerek arkasını dönüp kapıyı çarparak çıktı.

Duan Xu ve Chen Ying birbirlerine baktılar. Chen Ying

endişeyle sordu: "Jingyuan abla başkalarına söyler mi?"

Duan Xu güldü: "Söylemez, babamın beni dövmesinden korkar. Ama bana çok kızacak, hem de uzun süre. Onu nasıl neşelendireceğimi birine danışmam gerekecek."

Bunu söylerken başını kaldırdı. Duvardan atlayan He Simu yanına geldi ve elini uzatarak: "Hadi gel, seni bir yere götüreceğim," dedi.

Duan Xu nereye gideceklerini sormadı, sadece elini tuttu: "Gidelim."

Chen Ying mahzun bir sesle: "Ben de gelebilir miyim?" dedi.

Daha sözü bitmeden He Simu ve Duan Xu gözden kaybolmuştu. Chen Ying ensesini kaşıyıp etrafına bakındı, dudak bükerek antrenmanına geri döndü.

Duan Jingyuan, He Simu'nun Nandu'dan ayrıldığını ama Duan Xu'nun hiç üzülmediğini fark etmişti. Bunun sebebi He Simu'nun aslında hiç gitmemiş olmasıydı; sadece hayalet formuna bürünmüş ve sık sık Duan Xu'yu ziyarete gelmişti.

He Simu ve Duan Xu, Hayalet Kral fenerinin üzerinde Nandu'nun semalarında süzülüyorlardı. He Simu, sokakta yürürken aniden Jingyuan'ın enerjisini hissettiğini, onun normalde hiç gitmeyeceği tekinsiz bir yerde olduğunu fark edince merak edip bakmaya gittiğini anlattı. Tam o sırada Biqing'i kanlar içinde, Wang Qi'yi de Jingyuan'a saldırırken bulmuştu.

"Ama Wang Qi'nin icabına baktım."

Duan Xu başıyla onayladı. Elini uzatıp He Simu'nun yüzündeki kan lekesini sildi: "Bugün için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

"Peki beni neden buraya getirdin?"

"Jingyuan'ı buraya getirirken Nandu'nun gece manzarasına hayran kaldı. Sizin böyle bir fırsatınız olmadığını düşündüm, senin de görmeni istedim."

Rüzgâr sertçe esiyor, gökyüzü ile yeryüzü arasındaki sokaklarda beyaz iplikler kavisler çizerek dolanıyordu. İnsanlar

karınca, evler birer kutu, ışıklar ise samanyolu gibi görünüyordu. En görkemli saraylar bile buradan bakınca küçüktü; Duan Xu'ya çocukken kumdan yaptığı kaleleri hatırlattı.

"Beğendin mi?" diye sordu He Simu.

"Tabii ki beğendim, hem de çok."

Duan Xu, He Simu'nun ona sürekli bir şeyler vermeye çalıştığını, bunun bazen acemice ama her zaman çok sevimli olduğunu düşündü.

He Simu boğazını temizleyerek konuştu: "Hazır buradayken veda edeyim, Hayalet Diyarı'na dönmem gerekiyor. Dışarıda çok uzun süre kaldım, halletmem gereken işler birikti."

Duan Xu iç çekti: "Daha yeni kız kardeşime yakalandık, sen bu enkazı bana bırakıp kaçıyor musun? Sanırım ömrümün geri kalanında yalnız kalacağım."

He Simu ona bir bakış attı: "Ona ne diyebilirdim ki?"

"Haklısın. İnsan kılığına girmediğin zamanlarda, insanları korkutmadan konuşman bile bir mucize."

"Peki seni neden korkutamadım?"

"Nasıl kaçayım? Ben de birkaç güne gidiyorum zaten, ordu toplayacağım."

He Simu, son günlerde Duan Xu'nun masasında gördüğü yığınla çizimi hatırlayıp bunların savaş planları olup olmadığını sordu.

Duan Xu onayladı: "Evet. Zırhlarımız ne kadar sağlam, atlarımız ne kadar güçlü olursa olsun, Liang süvarileri bozkırda doğup büyüyen Huche süvarileriyle aşık atamaz. Bu farkı kapatmak için piyadeler hayati önem taşıyor. Danzhi süvarilerini iyi tanıyorum, piyadelerle onları alt edecek yeni taktikler geliştirmeliyim. Daha önce Danzhi'deki iç karışıklıktan faydalanıp üç eyalet aldık ama şimdi sular duruluyor, işimiz artık daha zor."

He Simu gülümsedi: "Yani bu planlarını yeni kuracağın orduda mı deneyeceksin? Nereden asker toplayacağını düşündün mü?"

"Neden, Hayalet Kral'ın bir tavsiyesi mi var?"

"Shenzhou'ya git. En çok gulyabani oradan çıkar. Hayattayken yeterince vahşi olanlar, öldükten sonra da öyle kalır. Shenzhou'da insan çok, toprak azdır; köyler arasında hep kavga dövüş olur. Oranın insanı savaşıdır, babadan oğula geçen kan davalarıyla büyürler."

"Hmm, kulağa hoş geliyor."

"Duan Tilkisi, ömrün sınırlı. Bu savaşı ne kadar sürdürmeyi planlıyorsun?"

Duan Xu biraz düşündü: "Eskiler der ki; beş zafer felaket, dört zafer yıpranma, üç zafer üstünlük, iki zafer krallık, tek zafer ise imparatorluk getirir. Çok sık ve uzun süren savaşlar halkı ve hazineyi bitirir. Danzhi çok büyük, üç büyük seferle kaybettiğimiz tüm toprakları geri almanın en makul yol olduğunu düşünüyorum."

Üç sefer... Bu oldukça iddialı bir hedefti ama tam da Duan Xu'nun tarzıydı. He Simu onun omzuna yaslandı, yüzünü yaklaştırarak şaka yollu sordu: "Küçük generalimin hayalleri gerçekten çılgınca."

Duan Xu güldü, gözlerinde gururlu bir parıltı vardı. Alnını onunkine yasladı: "Öyle mi? O zaman muhtemelen ben öldükten sonraki yüz yıl boyunca başka kimseye aşık olamayacaksın. Çünkü benim gibi nev-i şahsına münhasır bir deliyi bir daha asla bulamayacaksın."

He Simu gözlerini kırıştırdı: "Yüz yıl sonra bulabilir miyim yani?"

"Yine bulamazsın ama beni yavaş yavaş unutursun. Tüm o ateşli hayatım hafızandan silinir, belirsiz bir silüete dönüşürüm. Belki bir gün mezarımın başında durup 'Bu adamı bir zamanlar çok sevmiştim ama artık adını bile hatırlamıyorum' dersin."

Duan Xu bunu çok doğal bir tavırla, sanki şaka yapıyormuş gibi söylemişti: "Beni biraz daha uzun hatırlayamaz mısın? Bir yüz yıl daha ekle hatıra."

He Simu ona baktı. Kırmızı havai fişeklerin döküldüğü o düğün gecesini, kızıl damatlığı içindeki halini hatırladı. Yazın

altın güneşinin altında at koştururkenki silüetini düşündü. Sessizce gülümseyerek kollarını boynuna doladı ve onu öptü.

"Duan Shunxi, son zamanlarda mağduru oynamayı iyice öğrendin," dedi.

Duan Xu iç çekti: "Ah, yakalandım desene."

Nandu semalarında gece rüzgârı sertçe esiyordu. Ay ışığının altında, gökyüzü ile yeryüzü arasındaki o sayısız beyaz iplik onları sarmalıyor; saçlarını birbirine doluyor, bedenlerini tek bir vücut gibi dikiyordu. Dünya bir koza, onlar ise içindeki iki candı.

Üç gün sonra He Simu Nandu'dan ayrıldı. On gün sonra Duan Xu da eşkiya takibi emriyle şehirden çıkış yaptı.

Yuzhou şehrindeki Dokuz Saray Labirenti'nde, uçsuz bucaksız ve dipsiz karanlığın ortasında, aniden bir kalp mumunun aydınlattığı loş bir alan belirdi.

Orada, yerde saçı ve kirpikleri kar gibi beyaz, elbiseleri de bembeyaz bir herif oturuyordu. Vücudu yaralarla doluydu, perişan ve bitkin görünüyordu. Başını öne eğmiş, sessizce duruyordu.

Gelen kişi yanına çömeldi, elindeki kalp mumu yüzünü aydınlatıyordu. Adıyla seslendi: "Bai Sanxing, uyanma vakti geldi."

Bembeyaz gulyabani kapkara gözlerini kaldırdı. O boş ve ruhsuz bakışlar yavaş yavaş canlandı. Uzun ve ağır bir rüyadan uyanmış gibi, karşısındakine uzun süre şaşkınlıkla baktı. Sonunda çatallı bir sesle, inanamayarak sordu: "Nasıl... Nasıl sen olabilirsin?"

76. Bölüm: Yunzhou

Yuan Shou döneminin üçüncü yılında, Duan Xu imparatorluk emriyle asker toplama ve eşkiya temizleme görevine atandı. Kurduğu orduya "Guihe Ordusu" adı verildi; askerlerin yarısından fazlası Shenzhou'dan gelen, savaşçı ve gözü pek yiğitlerdi. Üç ay içinde bölgedeki dağ eşkıyalarını darmadağın ettiler. Eşkıyaların çoğu teslim olup affedilmeyi kabul etti; imparatorun özel izniyle bu kişiler de Guihe Ordusu'na katıldı ve ordunun mevcudu yüz elli bine ulaştı.

Aynı yılın eylül ayında, Duan Xu başarılarından dolayı "Ningyi Markisi" unvanıyla ödüllendirildi.

Yuan Shou dördüncü yılında, Danzhi'nin Weizhou ve Qizhou bölgelerinde yerli halk isyan başlattı. İsyan ateşi hızla yayıldı; ordunun geçtiği her yerde halk onlara katılıyor, yangın her iki eyaleti de sarıyordu.

Aynı yılın eylül ayında, Weizhou isyancılarının lideri Qian Chengyi, Yunzhou'daki Liang ordusunun yardımıyla eyaleti tamamen ele geçirdi ve toprakları Liang İmparatorluğu'na geri verdi. Kendisine "Sadık Yiğit General" unvanı verildi.

Yuan Shou beşinci yılının temmuzunda, Qizhou isyancılarının lideri Zhao Xing eyaletin kontrolünü tamamen ele geçirdi.

Yuan Shou altıncı yılının martında Jingzhou isyan etti.

Ağustos ayında Duan Xu, Jingzhou isyancılarına destek vermek üzere Yunzhou cephesine gitme emri aldı.

"Ağabey! Üçüncü ağabey!"

Duan Xu'nun ordusu Yunzhou ve Luozhou sınırına ulaştığında, uzaklardan at sesleri ve haykırışlar duydu. Chen Ying'in onu karşılamaya geldiğini anlamıştı. Atının üzerinde rahat bir tavırla kolundaki tatar yayını kurdu ve toz bulutu içindeki o silüete doğru tetiğe bastı.

Dört nala gelen genç, çevik bir hareketle eyerin yanına asılarak oktan kurtuldu ve tekrar yerine oturdu. Bu ustalığı, onun

henüz on üç yaşında bir çocuk olduğunu hayal etmeyi zorlaştırıyordu.

Duan Xu'nun önünde dizginleri asılarak durdu ve sitemle konuştu: "Ağabey, seni karşılamaya gelmişim, sen hâlâ beni sınıyor musun?"

Aradan geçen üç yılda Chen Ying boy atmış ve teni güneşten yanmıştı; o eski zayıf ve narin halinden eser kalmamış, vücudu oldukça dirençli ve güçlü bir yapıya bürünmüştü.

Bu değişim, ağabeyinin onu yıllardır yanından ayırmayıp binbir türlü yöntemle "hırpalaması" sayesindeydi. Az önceki sahne gibi sınavlar hayatının bir parçası olmuştu. Başlarda silah olarak ginkgo meyveleri kullanılıyordu; Chen Ying onlardan kaçamıyor, her yeri morluklar içinde kalıyordu. Kaçmayı öğrendikten sonra silahlar bambu sopalara, kör kılıçlara, keskin kılıçlara ve küçük oklara dönüştü. Sınavlar hayatın her anında, her yerindeydi. Hatta bir gece ağabeyi "yangın var" diye onu kandırması, çocuk neredeyse pantolonunu giymeden dışarı fırlamıştı. Sonradan ağabeyi bilgece bir tavırla bunun "kimseye, hatta kendisine bile kolayca güvenmemesi gerektiğini" öğretmek için olduğunu söylemişti.

Chen Ying, ağabeyinin "benimle çalışmak çok zordur" derken ne demek istediğini artık iliklerine kadar anlamıştı. Bu zorluk değil, resmen can pazarıydı! Bugüne kadar hayatta kalabilmiş olması, tamamen inatçı yaşama azminin bir mucizesiydi.

Duan Xu kahkahalarla gülerek çocuğun başını okşadı: "Yunzhou'da geçirdiğin şu birkaç ayda antrenmanları aksatmamışsın, aferin."

Chen Ying bu sözü duyunca yüzünü ekşitti, neredeyse ağlayacak gibiydi.

Dört ay önce Duan Xu, tecrübe kazansın diye onu sınır birliği olan Tabai Ordusu'nun generali Han Lingqiu'nun yanına göndermişti. Han Lingqiu, Duan Xu'nun eski ve sadık bir adamıydı. Duan Xu, Han Lingqiu'ya yazdığı mektupta çocuğun eğitimine özen göstermesini rica etmişti. Han Lingqiu da bu görevi ciddiye alıp bizzat işe koyulmuştu. Chen Ying çok

geçmeden dehşetle fark etmişti ki; Han Lingqiu'nun eğitim tarzı ağabeyininkiyle tıpatıp aynıydı, tek farkı her seferinde "kusura bakma" demesiydi.

Resmen yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. Burada hem dünyayı tanıyor hem de Han Lingqiu'nun elinde canı çıkıyordu. Tek tesellisi, gerçekten de çok gelişmiş olmasıydı. Han Lingqiu'nun emrindeki usta askerler bile bu kadar genç yaşta ve kısa sürede ulaştığı seviyeye hayret ediyorlardı.

Chen Ying bir yandan gururlanıyor, bir yandan da gizlice Duan Xu'ya mektuplar yazıp General Xia'nın Chengjie Ordusu'na ya da General Wu'nun Tangbei Ordusu'na geçip geçemeyeceğini soruyordu. Hatta General Meng'in Suying Ordusu'na gitse daha da iyi olurdu. Başka yerler görmek de iyiydi sonuçta; hem Xia Qingsheng, Wu Shengliu ve Meng Wan da ağabeyinin eski adamlarıydı.

Tabii asıl sebebi şuydu: Bu generallerin Han Lingqiu kadar usta olmadığını, dolayısıyla kendisini onun kadar perişan etmeyeceklerini düşünüyordu.

Ağabeyi kısa sürede cevap göndermiş ve tüm umutlarını nazikçe suya düşürmüştü. Han Lingqiu'nun tarzının kendisine en yakın tarz olduğunu, bu yüzden içinin çok rahat olduğunu yazmıştı. Bu da yetmezmiş gibi, Han Lingqiu mektubu okuduktan sonra Chen Ying'e daha da sıkı bir eğitim vereceğini söylemişti.

Chen Ying, kendi kazdığı kuyuya düştüğünü anlayınca çaresizce ve korku içinde talimlerine devam etmek zorunda kalmıştı.

Duan Xu, dört ayda iyice pişmiş olan bu manevi kardeşinden oldukça memnundu. Yaptıklarından en ufak bir pişmanlık duymadan, neşeyle Chen Ying'in rehberliğinde Yunzhou şehir merkezine doğru yola koyuldu.

Duan Xu'nun şehre ulaştığı gün, şans eseri Fang Xianye'nin Nandu'ya geri çağırıldığı güne denk gelmişti. Böylece Duan Xu için düzenlenen "hoş geldin" yemeği ile Fang Xianye için düzenlenen "veda" yemeği birleştirildi. Zheng An, bir yıl önce Fang Xianye tarafından tamamen saf dışı bırakılmış ve öfkeyle

Nandu'ya dönmüştü. Duan Xu, Nandu'dayken Zheng An ile karşılaşmış; onun Luo Xian'ın saf değiştirip Fang Xianye'ye yardım etmesini anlatışını dinlerken büyük bir şaşkınlık ve üzüntü taklidi yapmış, bu arada öfkeden bayılan babasıyla ilgilenmişti.

Şu an Fang Xianye, Yunzhou ve Luozhou'nun asıl mülki amiri konumundaydı.

Ziyafeti düzenleyen vali yerli biriydi ve Fang Xianye ile Duan Xu arasındaki eski husumetten habersizdi. Bu yüzden her ikisini de büyük bir hürmetle başköşeye, birbirlerine yakın yerlere oturttu. Ancak ikisi de birbirine selam vermeyince ve birbirlerini görmezden gelince, vali aralarında bir sorun olduğunu ancak o zaman fark edebildi.

Korkudan sırtından soğuk terler boşaldı, gözleri ikisi arasında mekik dokumaya başladı.

Ziyafet oldukça doyurucuydu. Nandu'daki gibi dansçı kızlar ve aşırı lüks olmasa da, güzel yemekler ve içki boldu. Sessizliği ilk bozan Duan Xu oldu. Kadehini kaldırıp gülümseyerek konuştu: "Sayın Fang, Yunzhou ve Luozhou'da geçirdiğiniz üç yıl boyunca at haraları kuruldu, altı binden fazla soylu at yetiştirildi. Luozhou madenleri başarıyla işletiliyor, artık sınır boyundaki piyadelerimizin ağır zırhları Tianluo yapımı hafif zırhlarla değiştirildi. Tüm ordu adına size teşekkür ederim; sizin gibi bir yeteneğe sahip olmak Liang İmparatorluğu için büyük bir şanstır."

Fang Xianye de kadehini kaldırıp nezaketle karşılık verdi: "Estağfurullah. Yunzhou haralarında Sayın Zheng'in emeği, madenlerde ise Prenses Hualuo'nun rehberliği büyüktür; ben sadece görevimi yaptım. Üç yıl geçti, Sayın Duan artık bir Marki ve Başkomutan olmuştunuz, heybetiniz eskiden de fazladır."

"Lütfediyorsunuz. Ben sadece nehrin güneyinde birkaç eşkıya yuvası dağıttım, bir ordu eğittim. Asıl siz burada yerli halkın direnişini destekleyerek, tek bir asker kaybetmeden Weizhou'yu geri aldınız. Diğer iki eyalette de durum çok parlak. Size gerçekten hayranım."

İkisi de kadehlerini tokuşturup birbirlerini övdükten sonra içkilerini tek dikişte bitirdiler. Vali, ikisinin en azından görünüşte bu kadar nazik olduğunu görünce derin bir nefes aldı.

Bu ezeli rakipler kadehlerini masaya bırakırken, aynı anda birbirlerine gülümsediler.

Otuzlu yaşlardaki biri için üç yıl; ne çok kısa ne de çok uzundu.

Duan Xu bu üç yılda biraz daha boy atmıştı, artık Fang Xianye'den yarım baş daha uzundu. Teni güneşte yanmayan cinstendi; bunca fırtınaya ve yağmura rağmen hâlâ saraylarda oturan Fang Xianye kadar beyazdı. Gözleri güldüğünde hâlâ ışıldı. Hiç değişmemiş gibiydi; hâlâ çok gülüyor, her şeyi hafife alıyor, sanki hiç yaşlanmayan bir delikanlı gibi görünüyordu.

Fang Xianye'nin dış görünüşü de aynıydı ama tavırları daha da oturmuştu. Eskiden dağlardaki sise benzerdi, şimdi ise çimenlerin üzerindeki kırağı gibiydi; her hareketi zarif ve gururluydu. O keskinliği gitmiş, yerine vakur bir duruş gelmişti. Hâlâ çok uysal görünüyordu; onun bir zamanlar sarayda onca soyluyu tek bir sözüyle susturan adam olduğuna inanmak güçtü.

Yıllar sonra gelen bu karşılaşmada, eski dostlar gibi dertleşemiyorlardı.

Duan Xu başını sallayıp gülerek içkisini yudumlarken, önünde uzun boylu bir silüet belirdi. Adam masanın önünde derin bir saygıyla eğilerek: "Lin Jun, Başkomutanı selamlar," dedi.

Duan Xu dikkatle bakınca, bu kişinin yıllar önce Shuozhou'da Shiwu tarafından taklit edilen gerçek Lin ailesi reisi Lin Jun olduğunu anladı. Onu kurtardıklarında Lin Jun can çekişiyordu ve uzun süre tedavi görmüştü. O dönem Duan Xu da yaralı olduğu için Nandu'ya dönene kadar Lin Jun ile pek görüşememişti.

Aslında sahte Lin Jun'u, gerçeğinden daha uzun süre görmüştü.

"O kargaşa içinde size teşekkür etme fırsatım olmamıştı. Haklıyı haksızı ayırt edip beni kurtardığınız için minnettarım." Lin Jun tekrar derin bir saygıyla eğilince, Duan Xu ayağa kalkıp

onu tuttu ve gülümsedi: "Sayın Lin, bu kadar nezakete lüzum yok. Lin ailesinin Shuozhou kuşatmasındaki desteği bizim için çok kıymetlidir. Ah, artık size Sayın Lin değil, Efendi Lin demeliyim. Duyduğuma göre Sayın Fang ile birlikte Nandu'ya gidiyormuşsunuz?"

Lin Jun biraz mahcup ama daha çok heyecanlı görünüyordu: "Sayın Fang'ın teveccühü sayesinde... Nehrın kuzeyinde, Huche baskısı altında doğup büyüdüm; şimdi ise imparatorluğun başkentine gidip vatanım için hizmet edeceğim. Hayatımın en büyük dileği gerçek oldu, hâlâ rüyada gibiyim."

Duan Xu gülümsedi, adamın omzuna vurarak: "Efendi Lin, siz sadık ve vatansever birisiniz. Lin ailesinin ataları ve amcanız sizinle gurur duyacaktır," dedi.

Lin Jun bu sözler üzerine gözleri dolarak oradan ayrıldı.

Duan Xu'nun eski adamları bu "hoş geldin" yemeğine akın etmişti. Yunzhou ve Luozhou alındıktan sonra Duan Xu ve Meng Wan Nandu'ya dönmüş; ancak Tabai ve Chengjie ordularının komutanları sınırda kalmıştı. Hepsi artık birer tümen komutanıydı. General Qin'in düşüşünden sonra orduda büyük bir tasfiye yaşanmıştı. Milli Savunma Bakanlığı Meng Qiaoyan'a verilmesi de tarafsız biri olan Cao Ruolin'e verilmişti; ancak Meng Wan, hayal ettiği gibi General Qin'in özel birliği olan Suying Ordusu'nun başına geçip sınıra konuşlanmıştı.

Bunların hepsi Shuozhou'da kuşatma altında kalan, sonra birlikte Yunzhou ve Luozhou'yu alan, omuz omuza kan döken adamlardı. Duan Xu'nun Başkomutan olarak dönüp sınır ordusunun başına geçmesi onları çok sevindirmişti. Bir tur selamlaşma ve hal hatır sormadan sonra Duan Xu etrafına bakındı: "General Han nerede, göremiyorum?"

Chen Ying hemen atıldı: "Jingzhou isyancılarının lideri General Tang destek istemişti, General Han onunla görüşmeye gitti. Birkaç gün önce yola çıktı, tam sen gelmeden önce."

Jingzhou'nun haritası Duan Xu'nun zihninde hızla canlandı. İsyancıların ve Danzhi'nin kontrolündeki bölgeler gözünün önüne geldi. Chen Ying'in sözlerini düşününce hafifçe sırtıttı: "Demek

General Han gitti..."

Wu Shengliu yan masadan seslendi: "Chen Ying'in neden bu kadar mutlu olduğu belli oldu; sonunda işkenceden kurtulup tembellik yapabiliyor."

"Ben tembellik yapmıyorum!" diye itiraz etti Chen Ying.

Ziyafet neşe içinde sona erdi, herkes sarhoş bir halde odalarına çekildi. Vali, Duan Xu için şehirde oldukça güzel bir konak hazırlatmıştı ama Duan Xu bunu nazikçe reddedip doğrudan ordugâha yerleşti. Çadırına girip perdesini araladığında, içerde birinin olduğunu hissetti.

Koluna bir şey dayandı. Duan Xu bir an sessiz kaldıktan sonra gülümsedi: "Prenses Hualuo şereflendirdiler, hoş geldiniz."

Gelen kişi güldü ve lambayı yaktı. Işığın titrek alevinde güzel bir yüz belirdi; vücudunun geri kalanı siyah bir gece kıyafetiyle kaplıydı. Bu kişi Luozhou'daki madenlerin sorumlusu Prenses Luo Xian'dan başkası değildi.

"Markimiz savaştan uzak kalınca eskisi kadar çevik olamamış sanki; ya elimdeki bir kılıç olsaydı?" Luo Xian, elindeki ruloyu tarttı. Bu oldukça uzun bir ruloymdu, yere dikildiğinde omuzlarına kadar geliyordu ve ağır olduğu belliydi ama o tek eliyle ruloyu ustaca çeviriyordu.

Duan Xu çadırdaki sandalyeye oturdu: "Yıllardır görüşmesek de seni düşmanla karıştıracak değilim. Yarın seni ziyarete gelmeyi planlıyordum ama sen bu gece gelmişsin. Bu gelişinin sebebi nedir?"

"Sana bir hediye getirdim. Aslında benim hediyem değil, Sayın Fang'ın sana hediyesi."

Ruloyu Duan Xu'ya uzattı. Duan Xu ruloyu masanın üzerine yayıp açtı; Yunzhou, Luozhou, Weizhou, Qizhou, Jingzhou, Youzhou... On yedi eyaletin dağları, nehirleri, şehirleri ve köyleri tek tek işlenmişti. Muazzam ve detaylı bir coğrafya haritasıydı bu. Danzhi'nin başkenti Shangjing'in üzerinde kırmızı boyayla küçük bir ok çizilmişti.

"Tam kalbine bir ok..." Duan Xu haritadaki Shangjing'e dokundu, gülümseyerek arkasını döndü ve bu devasa haritayı

adının duvarına astı. Birkaç adım geri çekilip kendinden uzun haritaya baktı; gözlerinde mum ışığının parıltısı vardı.

"Bu harita, on yedi eyaletin dört bir yanına dağılmış olan Ziwei üyeleri tarafından çizildi," dedi Luo Xian.

Ziwei. Luo Xian'ın yıllardır sınırda kurduğu üçüncü istihbarat ağı; sızma, kışkırtma, suikast ve bilgi akışının merkeziydi.

Ziwei ismi, imparatorluk yıldızından geliyordu; amacı bu yıldızın sönmemesi ve kaybedilen toprakların geri alınmasıydı. Weizhou, Jingzhou ve Qizhou isyanlarının arkasında hep Ziwei vardı. Weizhou isyancılarının lideri Qian Chengyi de bir Ziwei üyesiydi. Zheng An bu ağın kendisine ait olduğunu sanıyordu ama kontrol çoktan Fang Xianye'ye geçmişti.

"Fang Xianye çoktan Nandu'ya dönebilirdi ama sırf seni Yunzhou'da görebilmek için bugüne kadar oyaladı. Ancak etrafta çok kulak olduğu için seninle konuşamadı. Bana sana iletmem için bir mesaj bıraktı: 'Kalan on üç eyalet artık senin ellerinde.'"

Duan Xu hafifçe gülümsedi ve başını salladı: "Güzel. Gözü arkada kalmasın."

77. Bölüm: Şüphe Bulutları

Öte yandan, Yuzhou şehri kasvetli bulutlarla kaplıydı.

Son yıllarda Hayalet Diyarı oldukça sakindi. Birincisi, ağır suç işleyen gulyabanilerin sayısı azalmıştı; ikincisi ise Hayalet Kral'ın keyfi son üç yıldır şaşırtıcı derecede iyiydi. Bu yüzden öfkesi yatışmış, gulyabanileri durduk yere küle çevirmeyi bırakmıştı.

Her şeyin yolunda gittiği bu günlerde, Huogui Salonu'ndan bir haber geldi: Salon üyelerinden biri Bai Sanxing ile karşılaşmıştı!

Hemen ardından diğer salon liderlerinden de benzer raporlar yağmaya başladı. Bai Sanxing ya da ona benzeyen bir gulyabani her yerde görülüyordu ama hayalet gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Kimse onunla konuşamamış, amacının ne olduğunu anlayamamıştı.

Bai Sanxing'in tekrar ortaya çıktığı haberi Hayalet Diyarı'nda büyük bir çalkantıya neden oldu. Üç yüz yıl önce o, Guigui Salonu'nun lideriyken Hayalet Kral'dan sonraki en güçlü kişiydi; rakipsizdi. Eski Hayalet Kral öldüğünde isyan başlatmış, herkes onun yeni kral olacağını sanmıştı.

Ancak bir gün Bai Sanxing aniden ortadan kaybolmuş, Yan Ke onun yerini almış ve He Simu'ya biat etmişti. He Simu sonunda Hayalet Kral olmuştu. Salon liderleri, He Simu'nun sert mizacı karşısında Bai Sanxing'in çoktan yok edildiğini düşünüyorlardı.

Kim bilebilirdi ki Bai Sanxing ölmemiş, üstelik geri dönmüştü? O, kendisine yapılanı asla unutmayan biriydi. Eski dostlarının He Simu'ya hizmet ettiğini görünce ortalığı nasıl birbirine katacağı merak konusuydu. Eski salon liderleri korku içindeydi, yeni atananlar ise biraz daha rahattı.

Dokuz Saray Labirenti'nde hapis tutulan üç bin yıllık ihtiyar Guaiqi lideri Guan Huai ise, hapiste olduğu için bu kargaşadan kurtulduğu için şanslı hissediyordu.

He Simu bu haberi aldığı anda yüzünde en ufak bir duygu

belirtisi belirmedi. Divan toplantısında sadece Bai Sanxing'in izinin sürülmesini, görenlerin hemen rapor etmesini emretti. Onu yakalayana büyük ödül vaat etti; sanki bir zamanların efsanevi "Beyaz Felaket"ini hiç ciddiye almıyormuş gibiydi.

Hükümdarın ne düşündüğünü kestirmek güçtü. Ayda bir yapılan büyük divan toplantısı bittikten sonra, salon liderleri sağ ve sol vezirlere planın ne olduğunu sormaya çalıştılar ama her ikisi de onları başından savdı. Söylemek istemediklerinden değil, ikisi de birbirini şüpheyle süzmekten vakit bulamıyorlardı.

Yan Ke ve Jiang Ai, saray merdivenlerinden aşağı inerken Yan Ke soğuk bir sesle sordu: "Az önce divanda, Bai Sanxing'i henüz görmediğini söyledin."

Jiang Ai, her zamanki gibi gösterişli ve işlemeli ipek elbisesi içindeydi; başındaki altın tokalar ve inciler birbirine çarpıyordu. Başını çevirdiğinde takıları şıkırdadı.

Yan Ke'ye bakarak cevap verdi: "Ne olmuş yani? Bu sözde bir sorun mu var?"

"Bai Sanxing'i tanırım; seninle bir hesabı var. Sana bin yıldır takıntılı, her seferinde seni reddetmene rağmen seni ele geçirmek için her yolu denedi. Üç yüz yıl önce onu kandırıp Dokuz Saray Labirenti'ne hapseden sensin; şimdi kurtulduğuna göre neden ilk sana gelmesin?"

"Takıntı mı? Sen ona fethetme arzusu de. Dünyadaki her güzel şeye karşı bir fethetme arzusu duyar o. Muhtemelen uyandığında fethedecek daha önemli şeyler bulmuştur, beni sonraya bırakmıştır. Ama kandırma konusuna gelince..." Jiang Ai, Yan Ke'ye yaklaşp gülümseyerek ağzını kapattı: "Üç yüz yıl önce onu kandıran sadece ben değildim, sen de vardın. O zamanlar onun yardımcısıydın, sana ne kadar çok güvenirdi. Şimdi kurtulduğuna göre, asıl seninle hesaplaşması gerekmez mi? Ben de az önce senin hükümdara onu hiç görmediğini söylediğini duydum."

Yan Ke'nin bakışları buz kesti: "Onu görmedim."

"Ben de görmedim."

Hayalet Diyarı'nın iki veziri birbirlerine baktılar; biri buz gibi, diğeri gülümseyen ama ikisi de geri adım atmayan iki güç.

Sonunda Jiang Ai elini sallayıp uzaklaştı: "Birbirimizden şüphelenmek yerine, başımızın çaresine baksak iyi olur Sayın Vezir."

Yan Ke, kadının sallanan sağ bileğinde bembeyaz, parlayan bir bilezik gördü. Oldukça sade bir bilezikti; ne bir mücevher ne de altın bir işleme vardı. Jiang Ai'nin o gösterişli tarzına hiç uymuyordu.

Başparmağıyla diğer elini ovuştururken soğuk bir gülümsemeyle arkasını döndü.

Vali, dün eve döner dönmez Sayın Fang ve Marki Duan arasındaki eski meseleleri araştırmış ve aralarındaki o büyük rekabeti öğrenmişti. Durumun vahametini anlayınca, koltuğunun sallantıda olduğunu düşünüp dehşete düşmüştü. Bu yüzden ertesi gün önce Sayın Fang'ı büyük bir törenle uğurladı, sonra hemen tekrar Duan Xu'yu ziyafete davet etti.

Duan Xu, valinin neyin peşinde olduğunu hemen anladı. Valinin beklentilerine uygun olarak biraz mağrur davrandı, Fang Xianye hakkında iğneleyici birkaç söz etti. Valinin korkudan sapsarı kesildiğini görünce, son anda tavrını yumuşatıp daveti kabul etti.

Diğer generaller kendi birliklerine dönmüşlerdi; bu ziyafette Duan Xu'ya Yunzhou'nun yerel yetkilileri eşlik ediyordu. İçkiler içildikten sonra vali, Duan Xu'nun mutlaka kendi konağında kalması için ısrar etti, hatta ona eşlik etmesi için birkaç güzel kız gönderdi. Duan Xu, valinin onun Nandu'daki Yuzao Kulesi'ne sık sık gittiğini duyduğunu tahmin etti; bu yüzden adamın hevesini kırmamak için kızlardan birini seçti.

Ziyafet bittikten sonra vali, kıza Marki'ye iyi hizmet etmesini sıkı sıkı tembihleyip sırita sırita gitti. Kız on altı-on yedi yaşlarında görünüyordu; Duan Xu'nun koluna girip onu odasına götürürken korkudan başını kaldıramıyordu. Duan Xu'yu yatağa oturtup kapıyı kapattı.

Tabii ki odada kaldı.

Duan Xu yatakta oturuyordu; az önceki sarhoş halinden eser kalmamış, tamamen ayılmıştı. "Neden odada bekliyorsun?" diye

sordu.

Genç kız önüne bakarak: "Vali hazretleri size iyi hizmet etmemi emretti," dedi.

Duan Xu hafifçe güldü: "Ama hep önüne bakıyorsun, yüzünü bile göremiyorum."

Kız korkuyla başını kaldırdı. Henüz çok gençti ama tam bir afet olacağı şimdiden belliydi; duru bir güzelliği ve hüzünlü bakışları vardı. Gözleri yaşlı bir halde Duan Xu'ya bakıp kekeledi: "Ben... size hizmet etmeye geldim."

Duan Xu onu süzerek gülümsedi: "Benim kim olduğumu biliyor muydun?"

"Nandu'dan gelen Ningyi Markisi..."

"Adımı sormuştum."

"Duan... Sayın Marki."

"Adım Duan Xu, Duan Shunxi." Biraz duraksadıktan sonra ekledi: "Bana hizmet edeceğini söyledin, biliyor musun nasıl yapılır?"

Kız dişlerini sıktı, birkaç adım yaklaştı. Muhtemelen heyecandan ayağı takıldı ve aniden Duan Xu'nun kucağına oturdu. Duan Xu bir şey söylemeyince, kız ellerini onun omuzlarına koyup beceriksizce üst kıyafetini çözmeye ve onu öpmeye çalıştı.

Kollarını yatağa dayayıp kızın hareketlerini izleyen Duan Xu, aniden elini kaldırıp işaret parmağını kızın dudaklarına bastırdı. Karşısındaki kıza gülümseyerek baktı ve konuştu: "Başkasına ait bir bedenle beni öpmene izin vermem, He Simu."

Kız donakaldı, kısık sesle: "Sayın Marki, ne diyorsunuz..." dedi.

"Hükümdarım, hâlâ beni suçüstü yakalamaya mı çalışıyorsunuz?"

Kız sessizleşti. Artık elleri titremiyor, bakışları korku yaymıyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerini kapattı; beden aniden yana devrildi. O sırada solgun, mor damarlı eller o bedeni yakasından tutup masanın üzerine nazıkçe bıraktı.

Bu ellerin sahibi; kırmızı elbiseler içinde, aynı derecede solgun olan He Simu idi. Odada kollarını kavuşturmuş dururken iç çekti: "Beni her seferinde nasıl fark ediyorsun?"

Duan Xu ona elini uzattı; He Simu da gelip az önceki kız gibi onun kucağına oturdu.

Duan Xu onu övdü: "Bu seferki rolün çok gerçekçiydi. Üçüncü testi bitirdiğimde onun bedenine girdin, değil mi?"

He Simu kaşlarını kaldırdı: "O kadar erken mi fark ettin?"

"Evet, tam o an."

"Peki ama nasıl?"

Duan Xu onun beline sarıldı, alnını onunkine yaslayarak fısıldadı: "Çünkü gözlerinde, tarafımdan fark edilmeyi bekleyen bir parıltı vardı."

He Simu gözlerini kırıştırdı. Kollarını Duan Xu'nun boynuna dolayıp burnunu onunkine sürterek sordu: "O halde Sayın Marki, şimdi sizi öpebilir miyim?"

Duan Xu gözlerini kapattı: "Hükümdarım, buyursunlar."

He Simu kıkırdadı. Hemen harekete geçmedi, bir süre bekledikten sonra dudaklarına yapıştı. Duan Xu'nun bedeni anında titredi. He Simu son zamanlarda şunu fark etmişti: Vücudu çok soğuk olduğu ve Duan Xu'nun duyuları çok hassas olduğu için, her öpüşünde adam istemsizce ürperiyordu. Bu tepki He Simu'nun çok hoşuna gidiyordu.

He Simu bunları düşünürken, Duan Xu onun dudaklarını araladı ve dillerinin dansı arasında bir iç çekişle fısıldadı: "Hükümdarım, dikkatinizi toplayın."

He Simu onun başını tuttu ve kendini tamamen ona bıraktı. Çok geçmeden Duan Xu onu belinden kavrayıp yatağa yatırdı; göğsü hızla inip kalkıyor, gözleri tutkuyla yanıyordu.

He Simu parmaklarını onun omzunda gezdirerek güldü: "Duydum ki Marki'nin sırtında karlar altında bir erik çiçeği dövmesi varmış, bu ne anlama gelir?"

Duan Xu boğuk bir sesle güldü: "Onu sevgilim benim için çizdi; o tıpkı karlar altındaki kırmızı bir erik çiçeği gibidir."

"Öyle mi? Kulağa çok soğuk geliyor, ona sarılmak pek rahat olmasa gerek. Marki neden başkalarına bakmıyor?" dedi He Simu.

"Sanırım gözlerim ağır bir hastalığa tutulmuş; ondan başkasını görmüyorlar. Ama neyse ki başlarda biraz soğuk olsa da, biraz sarılınca ısınıyor; hatta bazen insanın kalbini yakacak kadar ateşleniyor." Duan Xu parmak uçlarıyla onun yanağını okşadı.

He Simu bir süre ona baktı, sonra kollarını açarak: "Duan Xu, sarıl bana," dedi.

Duan Xu ona sıkıca sarıldı.

"Hâlâ soğuk muyum?"

"Birazcık."

"O zaman beni ısıt," diye fısıldadı He Simu kulağına. "Kendi sıcaklığınla beni ısıt."

Duan Xu onun boynunu öpmeye başladı, elleriyle elbisesinin bağlarını ustaca çözdü ve kısık sesle güldü.

"Emredersiniz."

78. Bölüm: Değişim

"Yumuşak ve sıcak bir tenin kollarında olması..." Duan Xu son yıllarda bu duygunun tadını iyice almış, derinlemesine kavramıştı.

Uyandığında He Simu kollarındaydı, canı sıkılmış bir halde onun parmaklarıyla oynuyordu. Sırtı ona dönük, başı kolunun üzerindeydi. Üzerlerinde hiçbir şey yoktu, tenleri birbirine değiyordu. He Simu'nun vücudu, Duan Xu'nun sıcaklığıyla iyice ısınmış, tıpkı yaşayan bir insan gibi sıcacık olmuştu.

Duan Xu onun omzuna sarılınca, He Simu tembel bir sesle konuştu: "Duan Xu, uyandın mı?"

Şu an beş duyusunu onunla paylaşmadığı için tamamen gulyabani formundaydı; gece boyunca hiç uyumamış, hep uyanık kalmıştı. Son üç yılda bu durum sık sık tekrarlanmıştı. He Simu, Duan Xu'nun sabah uyandığında onu yanında görmek istediğini bildiği için, genellikle o uyanana kadar kollarında beklerdi.

Duan Xu bazen onun bu uysallığına hayret ederdi; koca Hayalet Kral, gece boyunca kollarında hiçbir şey yapmadan beklemekten bir kez olsun şikâyet etmemişti.

"Günaydın Simu. Bu sefer ne kadar kalacaksınız?"

"Birazdan döneceğim. Yunzhou'ya yeni geldin diye seni bir göreyim dedim. Ama gelir gelmez güzel bir gösteriye denk geldim." He Simu onun kollarında dönüp yüzüne baktı ve güldü: "Dün gece uykunda konuştun."

"Ben mi? Ne dedim?"

"Pek anlaşılmıyordu, sesin çok kısıktı. Huchece mi yoksa Çince mi belli değil, garip sesler çıkardın; çok komikti."

"Yanımda olmadığın zamanlarda, rüyamda senin adını sayıklarsam ne olacak?"

"O zaman beni kilometrelerce öteden çağırmış olursun; gelip seni o rüyadan tokatlayarak uyandırırım." He Simu, Duan Xu'nun

burnuna dokunarak ekledi: "Bu hiç adil değil Duan Shunxi. Sen beni rüyanda görebiliyorsun ama ben seni görmek için ta buralara kadar gelmek zorundayım."

Duan Xu önce güldü, sonra derin bir iç çekti.

"Seni çok özledim Simu. Hayalet Kral neden bu kadar meşgul?"

He Simu alayla güldü: "Asıl sen kendine bak, senin hiç mi işin yok? En azından üç kez seni görmeye geldim ama meşguliyetinden bana vakit ayıramadın, ben gidene kadar haberin bile olmadı."

"Hatalıyım," dedi Duan Xu hemen.

Bu üç yıl boyunca He Simu, Yuzhou'da Hayalet Diyarı'nın işlerini yönetmiş; Duan Xu ise ordu toplayıp eşkıya peşinde koşmuştu. Hep kısıtlı zamanlarda görüşebilmişlerdi. Aslında en uzun süre bir arada kaldıkları zamanlar, beş duyularını paylaştıkları o on günlük sürelerdi.

He Simu, Duan Xu'nun gözlerine bakarak sordu: "Sayın Marki, bu savaş ne zaman bitecek?"

"En az on yılımız var sanırım. Neden, Hayalet Kral beni sarayına kapatıp saklamak mı istiyor?"

"O on yıl sonra ne kadar 'değerli' olacağına bağlı; saklamaya değer misin göreceğiz."

He Simu, Duan Xu'nun göğsüne dokunurken adam onu belinden kavrayıp derinlemesine öptü. Öpücüklerin arasında fısıldadı: "Hayalet Kral beni bir ömürlüğüne mühürledi, artık beni yarı yolda bırakamazsın."

He Simu kıkır kıkır güldü.

Bir süre şakalaştıktan sonra He Simu'nun gitme vakti geldi. Duan Xu'nun sıcak kollarından çıkıp elbiselerini giydi. Duan Xu, "Seni tam ısıtmıştım, şimdi yine buz gibi olacaksın," diye hayıflandı.

He Simu onun boynuna sarılıp bir öpücük kondurdu ve mavi bir dumanın içinde kayboldu. O gider gitmez, masada bütün gece baygın yatan zavallı kız şaşkınlık içinde uyandı. Sertleşmiş

uzuvlarını ovuşturarak Duan Xu'ya baktı.

Duan Xu, beyaz iç çamaşırlarıyla oldukça keyifli görünüyordu. Nazikçe gülümsedi: "Dün gece herhalde çok yorgundun, kafayı vurduğun gibi uyudun; ne yaptıysam uyandıramadım."

Kız şaşkınlıkla "Ha?" diyebildi sadece.

Vali, Duan Xu'yu ordugâha uğurlamak için kapıda bekliyordu. Duan Xu'nun kıza dokunmadığını öğrenince önce bir şaşırdı, sonra Yunzhou'nun Nandu kadar gelişmiş olmadığını, güzellerinin Marki'nin zevkine hitap etmemiş olabileceğini söyleyip durumu kurtarmaya çalıştı.

Duan Xu, Fang Xianye'nin mektubundan bu valiyi zaten tanıyordu. Adam kurnazdı ama dengeleri korumada ustaydı. Fang Xianye burada Huchelerin kurduğu ırkçı sistemi kaldırmıştı ama iş birliği yapan Huchelere dokunmamış, intikam eylemlerine izin vermemişti. Bu yüzden eyaletteki farklı halklar arasındaki ilişkiler hassas bir dengede idi; bu vali de "her iki tarafın gönlünü yapma" konusunda tam bir uzmandı.

Duan Xu elini sallayarak güldü: "Sayın Vali, bu tür laflara gerek yok. Nandu'dan gelen başkaları ne yaparsa yapsın, bana ve generallerime ziyafet vermek isterseniz nezaket kuralları dahilinde yapın; böyle kadınlara hiç gerek yok, bana yaranmaya da çalışmayın."

Vali hemen eğilip onayladı. Duan Xu adamın omzuna vurarak devam etti: "Sayın Fang gitti, yeni mülki amir henüz atanmadı; şu an Yunzhou'nun en yetkilisi sizsiniz. Devlet madenlere ve haralara çok para ayırdı, Yunzhou kasası dolu olmalı; o parayı doğru yerlere harcayın."

"Elbette, şüpheniz olmasın," dedi vali korkuyla.

Duan Xu gülümseyerek valiye baktı: "Bu kadar korkmanıza gerek yok; dürüst olmak gerekirse, sizi sevdim."

Vali istemsizce ürperdi. Duan Xu ellerini arkasında birleştirmiş, keyifli bir şekilde valinin kapısından çıkıp gitti. Vali içinden, "Bu Nandu'dan gelen Marki, Sayın Fang'dan bile daha tekinsiz," diye geçirdi.

Duan Xu kapıdan çıktıktan kısa bir süre sonra onu almaya gelen Chen Ying ve generali Shi Biao ile karşılaştı. Shi Biao, aslen Huzhou'daki Sanshi Dağı'nın eski eşkıya lideriydi; usta bir dövüşçü, zeki ve delikanlı biriydi. Yüzündeki dövmeler yüzünden ona "Mavi Kaplan" derlerdi. Duan Xu, eşkıya temizliği sırasında onu kuşatmış, yedi gün bekledikten sonra tek başına kaleye girip onunla bir gün boyunca konuşmuş ve onu ikna ederek ordusuna katmıştı. Shi Biao şimdi onun en güvendiği komutanlarından biriydi.

Shi Biao, iri yarı, geniş omuzlu ve gür sakallı bir adamdı. Duan Xu'yu görünce gürlledi: "Komutanım! Duydum ki vali sizi krallar gibi ağırlamış; içkiler, kadınlar... Neden bizi de çağırmadınız?"

"Hâlâ içki mi diyorsun? Shi Biao, bana ne söz vermiştin? Nehrin kuzeyinde olduğumuz sürece ağzına içki sürmeyecektin, unuttun mu?" Duan Xu aralarından geçip ordugâha doğru yürümeye başladı, onlar da peşine takıldı.

Shi Biao mırıldandı: "Daha savaş başlamadı ki, iki kadeh parlatmaktan ne çıkar?"

"İki kadeh mi? Shi Abi, senin o iki kadehin ne zaman orada kaldı? Ne zaman içmeye başlasan dünyayı unutuyorsun; o yüzden zamanında ağabeyim seni kısıvrak yakalamıştı," dedi Chen Ying, Shi Biao'nun ensesine bir tokat yemesine sebep olan o gerçeği hatırlatarak.

Shi Biao, Duan Xu'dan yaştça büyüktü; Duan Xu da ona resmiyetten uzak, "Shi Abi" diye hitap ederdi. "Shi Abi, Jingzhou'nun coğrafyası Huzhou'ya benzer; orada en çok senin tecrübene ihtiyacımız var, tabii ayık kalabilirsen..."

Duan Xu konuşurken aniden durdu. Chen Ying hızını alamayıp onun sırtına çarptı, alnını ovuşturarak sordu: "Ağabey, neden durdun?"

Duan Xu cevap vermedi. Bakışları yol kenarındaki bir duvarın köşesindeki karmaşık çizimlere odaklanmıştı. Ciddiyetle yaklaştı, daireler ve farklı uzunluktaki çizgilerden oluşan o tuhaf işareti inceledi. Chen Ying ve Shi Biao da merakla arkasından baktılar.

Chen Ying şaşkınlıkla: "Bu işaretler... senin bana öğrettiğin..." dedi.

Shi Biao anlamayarak sordu: "Ne? Küçük Xue, sen bu kargacık burgacık şeyleri tanıyor musun?"

Chen Ying, Duan Xu'ya baktı; söyleyip söylememesi gerektiğini bilemiyordu. Duan Xu doğruldu ve kısık bir sesle konuştu: "Geldiler."

Bu, Tianzhixiao'nun işaretiydi.

Anlamı şuydu: "On Yedi"nin peşindeler. Yanındaki daire ise "Büyük Kahin"i temsil ediyordu. Eski Büyük Kahin ölmüştü; yerine Luda geçmişti. Bu işaretin burada olması, Luda'nın da buralarda olduğu anlamına geliyordu.

Shi Biao hâlâ anlamamıştı: "Kim gelmiş? Neler oluyor?"

Duan Xu aniden ordugâha doğru yürümeye başladı; koşmuyordu ama adımları o kadar hızlıydı ki Chen Ying ve Shi Biao ona yetişmekte zorlanıyordu. Sordu: "Han Lingqiu ne zaman yola çıktı, şu an nerede, bir haber var mı?"

Chen Ying nefes nefese cevap verdi: "Üç gün önce çıktı, dün haber geldi; Jingzhou'daki General Tang'ın yanına varmış."

Jingzhou'nun haritası Duan Xu'nun zihninde şimşek gibi çaktı. İsyancıların ve Danzhi'nin kontrolündeki bölgeler, gördüğü Tianzhixiao işaretiyle birleşince her şey netleşti. Soğuk bir gülümsemeyle konuştu: "Demek bizi tuzağa çekiyorlar... Jingzhou'daki Tang Dequan muhtemelen Danzhi tarafından satın alınmış. Bizi yardım bahanesiyle Jingzhou'ya çekip Danzhi ordusuyla birlikte yok etmeyi planlıyorlar."

"Ne? Ama General Tang bir Çinli!" dedi Shi Biao hayretle.

Duan Xu alayla güldü: "Yeterince altın verirsen köpek bile olurlar, uşaklık ne ki?"

"Ama General Han çoktan oraya gitti, yanında çok az asker var!"

"Han Lingqiu muhtemelen çoktan yakalandı. Chen Ying, hemen Tabai Ordusu'na git; Han Lingqiu'dan gelecek hiçbir emre uymamalarını söyle. Kendisi bizzat gelip emir verse bile

dinlemesinler." Ordugâha vardıklarında Shi Biao'ya döndü: "Emrimi ilet; şu andan itibaren benim iznim olmadan tek bir asker bile Jingzhou'ya girmeyecek. Jingzhou ordusuna karşı savunma hattı oluşturun. Tüm komutanları çadırımda topla."

Shi Biao selam verip emri yerine getirmeye koştu.

Kısa süre sonra Guihe Ordusu'nun komutanları Duan Xu'nun çadırındaki dev haritanın başında toplandılar. Jingzhou ve Yunzhou sınırında isyancıların kontrolünde bazı bölgeler vardı ve Liang ordusu, Tang Dequan'ın yakında teslim olacağını sandığı için oraya karşı bir savunma kurmamıştı. Eğer isyancılar saldırırsa kayıp büyük olurdu.

"Yunzhou ve Luozhou'da casusları var, her hareketimizi biliyorlar. Az önce verdiğim emir muhtemelen kulaklarına gitmiştir. Vakit daralıyor... Shi Biao!" Duan Xu haritadaki bir noktayı işaret etti: "Sana elli bin asker veriyorum; hemen yola çık ve üç gün içinde Jingzhou'nun güneybatısındaki şu dört şehri ele geçir. Yapabilir misin?"

Shi Biao'nun gözleri parladı, savaş heyecanıyla kükredi: "Emredersiniz! Şu veletlere günlerini göstereceğim."

Duan Xu diğer komutan Ding Jin'e döndü. Ding Jin, Shi Biao'nun tam zıttıydı; asil bir asker ailesinden geliyordu, strateji uzmanıydı ve Shi Biao gibi "eşkiya kılıklı" adamlardan pek haz etmezdi.

"Ding Jin, sana beş bin süvari veriyorum; üç gün içinde Jingzhou'nun doğusundaki şu iki şehri alacaksın. Yapabilir misin?"

Ding Jin, Shi Biao'ya bir bakış atıp selam verdi: "Başarıp döneceğim, şüpheniz olmasın."

Shi Biao heyecanla sordu: "Komutanım, bizim şu meşhur numaramızı sergileyelim mi?"

"Henüz vakti değil."

Shi Biao biraz hayal kırıklığına uğradı.

Duan Xu haritaya bakarak stratejisini kurdu. Saldıracakları yerler Huchelerin kontrolündeydi; buraları alırlarsa Jingzhou

isyancılarının Danzhi ile olan bağlantısını kesmiş olacaklardı. Ama bu riskliydi; isyancılar ve Hucheler toparlanırsa iki ateş arasında kalabilirlerdi.

Ancak isyancıların hepsi hain olamazdı. Tang Dequan "Hucheleri kovup vatanı kurtarma" sloganıyla birçok vatanseveri etrafına toplamıştı. Şimdi onları satıyordu; muhtemelen adamlarının bundan haberi yoktu.

Burada devreye Ziwei girmeliydi.

Duan Xu bunları düşünürken Shi Biao araya girdi: "Peki General Han ne olacak? Hainlerin elinde rehin kalacak."

"Savaşta bir komutanın tuzağa düşüp ölmesi olağan bir durumdur," dedi Ding Jin soğuk bir sesle.

"Ne diyorsun sen? Hepimiz aynı vatan için savaşan kardeşleriz, onu öylece bırakacak mıyız?"

"Burası ordugâh, senin dağ başındaki sığınağın değil; o eşkıya ağzını topla."

"Bak sen şu züppeye..."

Duan Xu elini kaldırıp tartışmayı bitirdi. Sakin bir sesle konuştu: "Onu kurtaracağız elbet ama orduyu riske atmaya gerek yok. Siz savaşınıza odaklanın; onu ben kurtaracağım."

79. Bölüm: Usta

Han Lingqiu'nun yakalanma meselesi aslında oldukça basitti; tek kelimeyle "talihsizlik"ti.

Shiwu ölmeden önce Han Lingqiu'yu "On Yedi" sanmıştı. Muhtemelen Tianzhixiao'ya bu yönde haber uçurmuştu; yanlış yönlendirilen Tianzhixiao da Han Lingqiu'nun peşine düşmüştü. Han Lingqiu bir ordu komutanı ve usta bir dövüşçü olduğu için ona yaklaşmak kolay olmamıştı.

Tam o sırada Jingzhou isyancı liderinin Danzhi'ye teslim olma planı devreye girince, Tianzhixiao bu durumu fırsat bilip Han Lingqiu'yu tuzağa düşürmüştü. Han Lingqiu için tam bir felaketti bu.

Oysa Tianzhixiao'nun asıl aradığı "On Yedi", Duan Xu'nun ta kendisiydi.

Gerçek "On Yedi", ustasının gözlerini kör edip kaçtığında bunun bir son olduğunu sanmıştı; Shuozhou'da Shiwu'yu öldürdüğünde de öyle düşünmüştü. Ama geçmiş, peşini bırakmıyordu; tekrar tekrar ortaya çıkıyor, bir hesaplaşma bekliyordu.

Duan Xu derin bir iç çekti.

Jingzhou şehir merkezine sızdığında gece yarısıydı. Önce muhafız kılığına girip Tang Dequan'ın malikânesine sızdı, sonra gruptan ayrılıp çatılarda süzölmeye başladı. Kiremitlerin üzerinde tıpkı pamuğa basar gibi sessizce ilerliyordu. Yarım saat içinde malikânenin tüm planını çıkardı.

Burası eskiden bir Danzhi valisine aitti. Danzhi, görünüşte Liang kanunlarını örnek alsa da, asalet ve nüfuz her zaman kanunun üstündeydi. Bu yüzden soyluların kendi özel zindanlarına sahip olması ve buralarda insan katletmesi sıradan bir durumdu.

Aksi takdirde, kanun dışı bir örgüt olan Tianzhixiao bunca yıl nasıl varlığını sürdürebilirdi?

Duan Xu'nun tecrübelerine göre, bu malikânede mutlaka gizli bir zindan vardı. Tang Dequan, Han Lingqiu'yu kendinden uzağa koymazdı; muhtemelen özel zindandaydı.

Danzhi'nin mimari ve yerleşim geleneklerini iyi bilen Duan Xu, zindanı hemen buldu. Koridorun girişine tünemiş, nöbetçileri izlerken gri taş kapıdan çıkan siyah pelerinli iki kişiyi gördü. Kısık sesle konuşuyorlardı.

Rüzgâr pelerinlerini savurduğunda yüzlerini seçebildi. Birinin üzerinde tertemiz, beyaz-altın rengi bi kahin giysisi vardı; bu karanlık zindana hiç yakışmıyordu. Diğeri ise siyahlar içindeydi; sert hatları ve keskin bakışlarıyla zindanla tam bir uyum içindeydi.

Danzhi Büyük Kahini Luda ve Tianzhixiao'nun "On Dört" numarası.

Demek bu sefer On Dört gelmişti; gerçek bir kıdemli. On Dört bir Huche idi ve Duan Xu onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştı. Bir keresinde On Dört maskesizken onu görme şansı bulmuştu, bu yüzden yüzünü hatırlıyordu.

Duan Xu'dan önce, Tianzhixiao'nun en gözde ve ustasının en güvendiği müridi On Dört idi. Duan Xu kaçtıktan sonra örgüt birkaç yıl yeni mürit almamıştı; muhtemelen kimse On Dört'ün yerini dolduracak kadar "deli" çıkmamıştı.

Duan Xu, Luda ve On Dört'ün uzaklaşmasını izledi. Uzaktan bir askerin elinde yemek kabıyla yaklaştığını görünce, sessizce aşağı süzüldü. Köşeyi dönerken askerin boğazına yapışıp ince bir iğneyi gırtlığına saptırdı; aynı anda elindeki yemek kabını yere düşürmeden yakaladı. Asker sessizce can verirken, Duan Xu onu karanlığa sürükleyip kıyafetlerini değiştirdi. Sonra bir asker edasıyla zindana doğru yürüdü.

Parolayı verip ağır taş kapıyı açtırdı. Merdivenlerden inerken yüzüne kan ve rutubet kokusu çarptı. Hücrelere dar pencerelerden ay ışığı sızıyor, koridorlar meşalelerle aydınlatılıyordu.

Duan Xu bir hücrenin önünde durdu. İçeride Han Lingqiu kollarından duvara asılmıştı; vücudu kan revan içindeydi, etleri

parçalanmış ıslak bir bez parçası gibi sarkıyordu. Köprücük kemikleri demir zincirlerle delinmiş ve kilitlenmişti. Başı öne düşmüştü, baygın mı yoksa ölü mü belli değildi.

Duan Xu yemek kabını bırakıp etrafı kolaçan etti. Öldürdüğü askerden aldığı anahtarla hücre kapısını açtı. Ancak Han Lingqiu'nun ellerindeki ve köprücük kemiklerindeki kilitler özeldi; o basit anahtarla açılmazdı.

Zincirlerin kalitesine şöyle bir bakan Duan Xu, belindeki Gafletkıran'ı çekti. Kılıcı elinde tartıp fısıldadı: "Sıra sende Gafletkıran, göster hünerini."

Kılıcı savurduğunda, çeliğin üzerindeki "Gaflet" ve "Kıran" yazıları parladı. Çelik zincirler sanki peynirmiş gibi kesilip döküldü; kılıç gerçekten de efsanelerdeki gibi keskindi. Duan Xu kılıcını kınına soktu, Han Lingqiu'nun yanına çömelip yüzüne hafifçe vurdu: "Han Lingqiu, uyan. Buradan gidiyoruz."

Han Lingqiu acıyla inledi, güçlkle başını sallayıp gözlerini açtı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, Duan Xu'ya boş boş baktı.

Sonra bakışları aniden değişti. Vahşi bir hırsla Duan Xu'nun yakasına yapıştı ve dişlerinin arasından o kelimeyi çıkardı: "Chiye Yu..."

Duan Xu'nun gözbebekleri küçüldü. Hemen kendini geri çekip Han Lingqiu'dan kurtuldu. Karşısındaki bu vahşi hayvana dönüşmüş adama yukarıdan baktı.

Han Lingqiu az önce Huchece konuşmuştu. "Chiye Yu", Duan Xu'nun Tianzhixiao'daki yatakhanedeki yerinin adıydı. Eğitim bitene kadar isim kullanmaları yasaktı, bu yüzden birbirlerine yatak yerlerinin adıyla seslenirlerdi.

Bu olabilecek en kötü senaryoydu; Han Lingqiu hafızasını geri kazanmıştı.

Yıllar önce ona verdiği hafıza silici ilacı Tianzhixiao'dan çalmıştı; haliyle panzehiri de onlardaydı. Han Lingqiu onların eline düşünce, hafızasını geri getirmek için bu ilacı kullanacaklarını tahmin etmişti.

Ama o ilacın hazırlanması zordu ve etkisini göstermesi günler sürerdi. Duan Xu, hafızası tam yerine gelmeden onu

kurtarabileceğini sanmıştı. Ancak Han Lingqiu bu kadar kısa sürede geçmişini hatırlamıştı.

Ay ışığı Han Lingqiu'nun yüzündeki o eski yarayı daha da korkunç gösteriyordu. Sanki o yara yüzünü ikiye bölmüştü. Kanlı gözlerinde derin bir nefret vardı.

Nefret.

Tıpkı Tianzhixiao'da geçirdikleri o yedi yıl gibi; birbirlerini tanımazlardı ama birbirlerini öldürmek için eğitilmişlerdi. Neden nefret ettiklerini bilmeden, sadece nefret ederlerdi.

Duan Xu tekrar yanına çömeldi, Han Lingqiu'nun yakasından tutup gözlerinin içine baktı ve güldü: "Han Lingqiu, kendine gel! İyi bak bana; ben senin Başkomutanınım, sen de benim Generalimsin! Şu an seninle uğraşacak vaktim yok, kalk ve peşimden gel."

Han Lingqiu duraksadı, kısık sesle sayıkladı: "Başkomutan... General... Han Lingqiu..."

Yumruklarını sıktı, başını öne eğip boğuk seslerle inlemeye başladı; sanki o iki farklı ve zıt geçmişî ruhunu parçalıyordu.

Ayak seslerini duyan Duan Xu hemen ayağa kalkıp arkasını döndü. Luda'nın ağır adımlarla hücreye girdiğini gördü. Luda ona karmaşık duygularla bakıyordu.

"On Yedi... Hâlâ hayattasın." Biraz duraksadıktan sonra ekledi: "Sen artık Duan Xu'sun, Liang'ın Başkomutanı."

Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra başını yana eğip her zamanki neşeli gülümsemesini takındı: "Yıllar sonra tekrar karşılaşmak ne büyük tesadüf Sayın Büyük Kahin. Birbirimizi bir daha hiç görmesek daha iyi olur demiştim ama kismet değilmiş."

Karanlığın içinden gıcırdayan tekerlek sesleri gelmeye başladı. Duan Xu kılıcını daha sıkı kavradı. Karanlığın içinden ahşap bir tekerlekli sandalye belirdi ve ay ışığının altına çıktı. Sandalyedeki adam siyah bir pelerin giymişti; belinde Huchelere özgü kemik ve gümüşten süsler vardı. Işık yavaş yavaş yüzüne vurdu; altmışlı yaşlarında, kırışıklıklar içinde ama hâlâ vakur ve otoriter bir yüz belirdi. Tek farkı, gözlerinin yerinde morumsu yara izlerinin olması ve bembeyaz saçlarının örülü olmasıydı.

Duan Xu'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ustası Muertu. Yedi yaşından on dört yaşına kadar olan "babası".

Bir an için nerede olduğunu şaşırdı.

Sanki geçmişin tüm o kanlı ve karanlık sesleri üzerine çullanmıştı: Yanan ağaçların çatırtısı, fışkıran kanın sesi, çarpışan kılıçların tınısı, kamçının patlaması ve kırılan kemiklerin sesi... Ağlamalar, çığlıklar, birilerinin asla affetmeyeceğini haykırması, birilerinin merhamet dilemesi ve birinin o tekinsiz gülüşü...

O gülüş kulaklarını tırmalıyordu; sanki kan denizinden çıkan dikenli bir sarmaşık gibi herkesi ve kendisini parçalıyordu. Kim gülüyordu?

Sanki On Yedi idi.

Kendisiydi.

O zamanlar karşısındaki ihtiyar her şeyi görür ve duyardı; kibirli ve dünyayı küçümseyen bir edası vardı. O kanlı ellerini tutup "Sen gerçekten bir dahisin, Tanrı'nın bir lütfusun," derdi.

— "Aferin, tam da beklediğim gibi."

Duan Xu birkaç adım geri çekildi. O kanlı hatıraların arasında, bu ihtiyar bazen tuhaf bir şefkat de gösterirdi.

— "Batıdan tatlı meyveler gelmiş, sizin gibi çocuklar sever böyle şeyleri. Al ye."

— "Yine mi yaralandın? Üç gün dinlenmene izin veriyorum. Seni kayırıyorum diye kızmasınlar; onlar da senin gibi olsa onları da kayırırdım."

Duan Xu'nun gözleri kızarmaya başladı. Normalde sakladığı o çılgınlık yavaş yavaş yüzeye çıktı. Dikenlerini kabartmış bir kirpi gibi gülümseyerek konuştu: "Usta, görüşmeyeli uzun zaman oldu. Tebrik ederim, sonunda beni tuzağa düşürmeyi başardınız."

Nefret ettiği, korktuğu, onu hep en korktuğu şeylerle öven o adam... Onu yıllarca çamurun içinde tutan o el...

Aynı zamanda diğer eliyle başını tutup çamurun üstünde nefes almasını sağlayan o el...

Yaşlı adam sessizdi. Aralarında altı metrelik bir mesafe, dokuz yıllık bir zaman, usta-çırak bağı ve kör edici bir nefret vardı.

Sakin bir sesle sordu: "Onu bir kez kurtarmıştın, şimdi ikinci kez kurtarmaya gelmişsin. Neden?"

Duan Xu gerçekten düşünüyormuş gibi yaptı: "Neden mi? Neden... Muhtemelen zamanında sizi öldürmediğim sebeple aynıdır; sizin hep aşağıladığınız o 'merhamet' yüzünden."

"Tüm dövüş sanatını, tüm hünerlerini ben öğrettim sana."

"Öldürdüğüm herkesi de siz emrettiniz."

"İnsanlar sınıflara ayrılır; sen o aşağılık insanlar için bana ihanet mi ettin?"

Duan Xu güldü. Başını iki yana salladı; Muertu'nun bunu göremeyeceğini hatırlayınca konuştu: "Usta, bizim aramızda kökten gelen bir fikir ayrılığı var. Birbirimizi asla anlayamayız."

Şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu; aslında hep kaçtığı şey bu hesaplama idi. Muertu ile bir daha asla karşılaşmamayı ummuştu.

Aralarındaki bu karmaşık nefret, acı, minnet ve ihanet hikâyesi On Yedi'nin gölgesinde kalmalıydı. Hep o gölgede kalmalı ve ölümle son bulmalıydı. Kaçtığına, ustasının o gururlu ve kibirli haliyle, kör olduktan sonra asla malikânesinden çıkmayacağını, o perişan halini efsanevi adının arkasına saklayacağını sanmıştı. Onu bir daha göreceğini hiç düşünmemişti.

"Çinliler aşağılıktır, onlara güvenilmez," dedi On Dört. Muertu'nun tekerlekli sandalyesinin arkasında duruyor, keskin gözleriyle Duan Xu'yu bir kartal gibi süzüyordu.

Duan Xu başını eğip güldü, yerdeki Han Lingqiu'yu ayağa kaldırdı: "Duydun mu? Hâlâ benimle gelmiyor musun? Burada uşaklık mı yapacaksın?"

Luda ise Han Lingqiu'ya seslendi: "Tanrı'ya adanan herkes onun kuludur; sen bir Danzhi evladısın. Sen Han Lingqiu değilsin; ailen dindar insanlardı ve seni Tianzhixiao'ya Tanrı için hizmet et diye verdiler. Ailen hâlâ Danzhi'de yolunu gözlüyor.

Bir kız kardeşin vardı, hatırlıyor musun?"

On Dört araya girdi: "Aslında gerçek On Yedi sen olmalıydın. Bu herif mülakatlara girmeye bile yetkisi olmayan bir haindi. Senin hayatını mahvetti, aileden kopardı, seni düşmana hizmet etmeye zorladı. En çok ondan nefret etmelisin. Bugün buradan kimse sağ çıkamayacak."

Han Lingqiu delice bir çığlık attı. Duan Xu'nun elinden kurtulup yüzünü elleriyle kapattı, şiddetle sarsılıyordu. Aniden Duan Xu'yu duvara yaslayıp boğazına yapıştı ve haykırdı: "Neden o zaman beni öldürmedin? Neden beni kurtardın? Neden yaptın bunu?"

Duan Xu zindandaki herkese tek tek baktı; Luda, On Dört, Muertu, Han Lingqiu ve karanlıktaki sayısız asker.

Tam bir kurtlar sofrasıydı.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Duan Xu gülümseyerek, "Seni kurtarmaya geldiğim için şu an biraz pişmanım."

80. Bölüm: Hesaplaşma

Mevcut durum biraz çetrefilliydi; Duan Xu, belki de Jingzhou'da gizlenen Ziwei casuslarını harekete geçirmesi gerektiğini düşündü. Tam bunu planlarken, ay ışığının aydınlattığı zemine bir karganın konduğunu gördü.

Gözleri parladı, ardından dudaklarında bir gülümseme yayıldı.

Bembeyaz bir el Han Lingqiu'nun omzuna kondu. He Simu, o solgun ve büyüleyici çehresiyle adamın arkasında belirdi. Sesi buz gibiydi: "Görünüşe bakılırsa pek uygun bir zamanda gelmedim, eski dostların hasbihalini mi böldüm yoksa?"

Parmaklarını Han Lingqiu'nun omzuna sertçe geçirdi ve her kelimenin üzerine basarak ekledi: "Bırak onu."

Han Lingqiu, şaşkınlık içinde He Simu'ya baktı. Elini gayriihtiyari gevşetirken kekeledi: "Sen de kimsin?.."

He Simu, adamın gözlerinin önünde parmağını şıklattı. Han Lingqiu olduğu yerde sendeledi ve bayılarak yere yığıldı. Genç kadın, odadaki hayret dolu gözlere aldırmadan ağır adımlarla döndü ve parmağıyla Duan Xu'yu işaret etti: "Bu adam benim. Onu götürüyorum."

Karanlıkta gizlenen askerler arasında korku dolu fısıltılar yükseldi. İlk tepki veren Lu Da oldu. He Simu'nun belindeki Ruhlar Hükümdarı Lambası'na bir bakış attı ve sordu: "Bu lamba... Yoksa sen... Ruhlar Hükümdarı mısın?"

He Simu başıyla onayladı: "Gözlerin keskinmiş."

"Seni son gördüğümde insandın."

"O küçük bir oyundu sadece."

Lu Da'nın bakışları Duan Xu ve He Simu arasında gidip geldi. "Geçen seferden bu yana roller değişmiş," dedi. "Sen insandan ruha dönüşmüşsün, o ise ruhtan insana. Aranızda bir tür bağ var."

Bakışlarını tekrar Duan Xu'ya çevirdi: "Demek Komutan Duan'ın Yunlo savaş meydanındaki o büyük zaferinin sırrı buydu, öyle mi?"

Duan Xu kendini tutamayarak alaycı bir kahkaha attı. Gafletkıran Kılıcı'nı kınına sokarken sakince cevap verdi: "Böyle düşünmek seni daha iyi hissettirecekse, öyle olsun."

He Simu elini hafifçe salladığında, Duan Xu'ya doğru fırlatılan üç gizli iğne havada asılı kaldı. Bakışlarını On Dört'e çevirdi, solgun parmaklarını tekrar şıklattı. O zehirli iğneler anında yanıp kül olarak yere savruldu.

İğnelerin sahibi On Dört, kin dolu bir ifadeyle Duan Xu'ya baktı: "Sonunda Gök Tanrısı'na ihanet edip Şer Tanrısı'na sığındın demek." Bir an duraksadı ve tekerlekli sandalyedeki Mutu'ya dönerek ekledi: "Usta, efsanelerde anlatılan, Şer Tanrısı ile bağı olan ve Gök Tanrısı'na karşı duran o çocuk bu. Onu çoktan öldürmeliydik."

He Simu, Duan Xu dışındaki insanların nefret ve intikam davalarıyla asla ilgilenmezdi. Tam onu alıp götürecekken, Duan Xu elini tutarak beklemesini işaret etti.

Tekerlekli sandalyede oturan, saçları ağarmış Mutu'ya döndü. Zindana girdiğinden beri Mutu pek konuşmamıştı; On Dört'e de cevap vermemişti. Sadece sırtını dik tutarak orada oturuyordu; sanki bir heykel, bir dağ gibi.

Ancak Duan Xu, Mutu'nun söylemek isteyip de söyleyemediği her şeyi biliyordu.

"Usta, bu dokuz yıl içinde Tianzhixiao Malikanesi'nden ilk kez ayrılışınız, değil mi?" diye sordu.

Duan Xu, ayrıldığı günü hatırlıyordu; Mutu'nun saçları o zamanlar kömür karasıydı, şimdiyse tamamen ağarmıştı. O çevik adımların yerini tekerlekli sandalye almıştı. Hâlâ sırtını dik tutuyor, otoritesini korumaya çalışıyor, heyecanını ya da yaşlılığını belli etmemiyordu.

Fakat gerçekten yaşlanmıştı. Demek yaşlanmak böyle bir şeydi; dokuz yıl geçmiş ve bir zamanlar dünyayı dize getiren o mağrur Tianzhixiao lideri de çökmüştü.

Demek kabuslar da yaşlanabiliyordu.

Duan Xu'nun kalbindeki öfke ve korku yavaş yavaş geri çekildi. Sanki on küsur yıllık bir kabusun içinden ayağını zorlukla dışarı atmış, gözlerindeki kan perdesini aralayıp nihayet karşısındaki "kabusuna" dikkatle bakabilmişti.

Aslında kendisi de Mutu'nun kabusu değil miydi?

"Usta, bu dünyadaki her sorunun bir cevabı yoktur. İstedığınız cevap bende yok, söylesem de anlamazsınız. Size şunu söyleyebilirim: Bir zamanlar en sevdiğiniz öğrenciniz olan Onyedi'nin o itaatkâr, bağlı, tutkulu ve dindar hali... Hepsi yalandı. Baştan sona yalandı. Tianzhixiao'ya dair her şeyden nefret ediyordum. Onyedi olmayı hiçbir zaman bir onur olarak görmedim, Gök Tanrısı'na da asla inanmadım. Usta, aslında ben hiçbir tanrıya inanmadım. O bataklığın içinden..."

Duan Xu kendini işaret ederek devam etti: "Kendi kendimi çekip çıkardım. Tanrı, sadece ben ona inandığım için mucizeler yaratabilir. Tanrı'nın mucizesi, aslında benim kendi mucizemdir."

Mutu'nun elleri sıkıca kenetlendi. Duygularını bastırmak için kendini o kadar zorluyordu ki alnındaki damarlar şişmiş, nefesi düzensizleşmişti.

Kısa bir sessizliğin ardından Duan Xu, "Sizden nefret etmiştim, usta," dedi.

Mutu bir keresinde ona, işe yaramayan insanların yaşamayı hak etmediğini söylemişti. Bu yüzden Duan Xu, Mutu'nun gözlerini kör etmişti; işe yaramaz hale gelen Mutu'nun nasıl hayatta kalacağını görmek istemişti. Sanki Mutu'ya işkence ederse, o karanlık geçmişi her hatırladığında biraz olsun nefes alabilecekti.

Ancak nefret hiçbir şeyi bitirmemişti, geçmiş de yok olmamıştı. Onu asıl özgür kılan zamandı... ve He Simu'ydü.

"Ama artık sizden nefret etmiyorum usta. Yine de siz benden nefret etmeye devam etmelisiniz; muhtemelen siz ölene ya da ben ölene kadar bu nefret bir son bulmayacak. Belki bir sonraki hayatımızda bile birbirimizi anlamayacağız... Aslında, bu da fena bir son sayılmaz."

Duan Xu bir adım geri çekildi ve kurumuş otlarla kaplı zemin üzerine diz çöktü. Yavaşça eğildi, alnını yere vurduğunda hafif bir ses duyuldu.

Duan Xu'nun ne yaptığını fark eden Mutu'nun ifadesinde anlamlı bir şaşkınlık belirdi.

"Bana dövüş sanatlarını öğrettiğiniz, savaş taktiklerini bellettiğiniz için teşekkür ederim. Sahip olduğum tüm yetenekler, sizin bana olan ilginiz ve hiçbir şeyi sakınmadan aktarmanız sayesinde."

"Bana bir zamanlar içtenlikle davrandığınız, beni öz oğlunuz gibi görüp her yerde koruduğunuz için teşekkür ederim."

Duan Xu iki kez secde etti, ardından doğrulup Mutu'ya baktı. Karşısındaki adamın bedeni hafifçe titriyordu; sanki bastırılmayan bir duygu fırtınası içinde kopuyordu. Ay ışığı altında, gözlerinin yerindeki o koyu kırmızı yara izleri, acı dolu geçmişin birer nişanesi gibi duruyordu.

"Beni son bir kez görmek ve bu hesabı kapatmak için Jingzhou'ya kadar geldiğiniz için teşekkürler usta. Siz hâlâ bu dünyada gördüğüm en seçkin insanlardan birisiniz. Ancak ben, yeraltı dünyasının altın yollarındansa, insanların dünyasındaki o dar sırat köprüsünde yürümeyi tercih ederim."

Cangyan Kutsal Metinleri'nde, Gök Tanrısı'nın en sadık müritlerinin öldükten sonra acının olmadığı, sadece sonsuz huzurun olduğu bir dünyaya ulaşmak için altın döşeli bir yola girecekleri yazıyordu. O zamanlar şöyle düşünmüştü: İnsanlar altını severdi çünkü altınla güzel yemekler, ipek kıyafetler ve büyük konaklar alınır. Madem o dünyada açlık, soğuk ve fırtına yoktu, altının ne hükmü kalırdı? Eğer insan bir fare olsaydı, o altın yol pirinç döşeli bir yola mı dönüşecekti?

O, her şeyi sorgulayan asi biriydi. Emin olabildiği tek şey, ayaklarının altındaki o dar köprüydü.

Duan Xu son kez başını yere vurdu ve ayağa kalktı. Mutu o an nihayet konuştu: "Duan Xu... Şimdiki adın bu demek."

"Evet."

"Gök Tanrısı adına yemin ederim ki; her şeyini kaybedeceksin

ve gözlerin açık gideceksin."

Duan Xu hafifçe gülümsedi: "Güzel, bekliyor olacağım. Elveda usta."

He Simu, Duan Xu'nun elini tuttu. Duan Xu da baygın haldeki Han Lingqiu'yu omuzladı. Ay ışığının altında bir duman bulutu yükseldi ve üçü de gözden kayboldu.

He Simu, karışıklığa sebep olmamak için Duan Xu ve Han Lingqiu'yu Yunzhou'daki Guihe ordugahından biraz uzaktaki ıssız bir araziye bıraktı. Ayakları Yunzhou toprağına değdiğinde, Duan Xu nihayet derin bir nefes aldı ve tüm bedeni gevşedi. Az önce yaşananlar bir rüya gibiydi; şimdi etraf o kadar sessiz ve sakindi ki, sanki o rüyadan yeni uyanmış gibi hissediyordu.

He Simu'ya dönerek, "Tam zamanında geldin," dedi.

"Başına bela aldığında neden beni çağırılmıyorsunuz?"

"Çözülemeyecek bir mesele değildi." Duan Xu, uzaktaki ışıkları yanan ve hareketli olan ordugaha doğru yürümeye başladı.

He Simu kollarını kavuşturmuş yanında yürürken sordu: "O adamdan, ustan olacak kişiden çok mu korkuyorsun?"

"Belli oluyor mu?"

"Geldiğimde tir tir titriyordun." Bir hamleyle önüne geçip durdu, başını kaldırıp gözlerinin içine bakarak gülümsedi: "Ama ben gelince korkun geçti. Ne o Küçük General, benim gölgeme sığınıp kabadayılık yapmayı mı öğrendin?"

Duan Xu'nun adımları durdu. Başını eğip He Simu'ya baktı, sonra kollarını uzatıp onu sıkıca kucakladı. Genç kadının buz gibi bedenini göğsüne bastırdı, başını boynuna gömdü ve saçlarındaki o kendisine tıpatıp benzeyen kokuyu içine çekti.

He Simu nazikçe onun sırtını patpatladı.

"Bir zamanlar onun takdirini kazanmak için yaşıyordum, onunla yüzleşemeyeceğimi sanıyordum. Sen gelmeden önce sanki tekrar o kabusun içine dönmüş gibiydim. Ama sen geldin ve rüya bitti." Alçak sesle güldü. "Sana Tianzhixiao hakkında her şeyi çok

rahatmışım gibi anlatsam da, aslında o geçmişini tamamen geride bırakmadığımı biliyordum."

Bedeninde zaman zaman beliren o çılgınlık ve kan susuzluğu, onun normal bir insan olmadığını, belki de insan derisi giymiş bir silah ya da vahşi bir hayvan olduğunu hatırlatıp duruyordu.

"Ama az önce, sanki artık her şeyi bırakabilirmişim gibi hissettim. Belki de yıllarca süren o sahtelikten sonra, fark etmeden gerçekten bir 'insan' olmuşumdur."

Bu yıllar içinde o keskinliğini biraz olsun yitirmişti. Hâlâ dar bir köprüde yürüyor olsa da, adımları daha dengeliydi. Belki de kendine ait bir şeylere sahip olduğu için ilk kez bu kadar huzurlu hissediyordu.

Onu böyle kucaklayan, sırtını sıvazlayan, acılarını sakın ama kararlı bir şekilde dindiren biri vardı.

He Simu bir an sessiz kaldı, sonra gülümseyerek Duan Xu'nun başını kaldırdı. Yüzünü okşayarak, "Duan Tilkisi, gerçekten çok cesursun," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Bu dünyada pek çok kişi senin gibi geçmişle bu kadar dürüstçe yüzleşip hesabı kapatamaz." Başını yana eğdi. "Belki ben bile yapamam."

"Bu senin sayende."

"Hayır, sen zaten cesur birisin. Cesaret çok nadir bir erdemdir. Tanıdığım tüm ölümlüler arasında en cesuru sensin."

Duan Xu güldü, He Simu'yu bıraktı ve elini tutarak parmaklarını onunkilere kenetledi. Ordugaha doğru yürümeye devam ettiler. Kampa yaklaştıklarında, He Simu'nun büyüyle sürüklediği Han Lingqiu'yu omuzlarına aldı.

Nöbetçi askerler Duan Xu'yu uzaktan tanımış olacaklar ki, kamptan bir gürültü yükseldi. Kapılar açıldı ve Chen Ying, atlılarla birlikte Duan Xu'yu karşılamaya koştu. Yaklaştığında atından atlayıp Duan Xu'nun omuzundaki Han Lingqiu'yu tutmasına yardım etti. Telaşla, "Tabai'den döner dönmez yine tek başına düşman kampına sızdığını öğrendim! Üçüncü Abi, bunu

nasıl yaparsın? Senin vücudun zaten..."

Lafın burasında Duan Xu'nun yanındaki He Simu'yu fark etti ve cümlelerin geri kalanını yuttu. Duan Xu'nun uyarıcı bakışlarını görünce hemen toplarladı: "Zaten sadece sana ait değil, Büyük Liang'a ait! Kendine daha çok dikkat etmelisin!"

He Simu, Chen Ying'in kekelemesine aldırış etmedi. Zaten onu sadece Duan Xu ve Chen Ying görebiliyordu. Elini sallayarak onları içeride bekleyeceğini işaret etti ve bir duman bulutuyla gözden kayboldu.

Chen Ying bir süre etrafı kolaçan ettikten sonra rahat bir nefes aldı. Han Lingqiu'yu atın sırtına yerleştirirken, "Üçüncü Abi, bir daha böyle delilikler yapma," dedi.

"Tamam, tamam... Seni ne kadar korkutmuşum meğer," dedi Duan Xu, hâlâ gülümseyerek.

Chen Ying sitem etti: "Abi, bir de gülüyorsun!"

Duan Xu, yüzündeki o muzip gülümsemeyle Chen Ying'in başını okşadı.

81. Bölüm: Karanlık Sınav

Shi Biao ve Ding Jin, Duan Xu'nun planı doğrultusunda ani bir baskınla isyancı ordu ile Danzhi ordusu arasındaki bağı kesti. Aynı zamanda Ziwei casuslarının yardımıyla Tang Dequan'ın Danzhi'ye sığındığı haberi her yere yayıldı. Tang Dequan'ın adamlarının büyük çoğunluğu Duan Xu'nun safına geçti. Tang Dequan, daha onları satmaya fırsat bulamadan yapayalnız kalmış ve can havliyle Danzhi topraklarına sığınmıştı.

Böylece Jingzhou topraklarının üçte ikisi Duan Xu'nun eline geçti. Guihe ordusu ve Meng Wan'ın Suying ordusunu öncü birlik yaparak Jingzhou'nun geri kalan şehirlerini kuşatmaya devam etti. Eskiden bir haydut lideri olan Shi Biao, dağlık arazideki pusular ve saldırılar konusunda uzmandı; savaş tarzı oldukça kurnazcaydı. Az sayıdaki askerle büyük zaferler kazanma ve düşmanı şaşırtma konusunda harikalar yaratıyordu. Danzhi'nin en gurur duyduğu ağır zırhlı süvarileri dağlık arazide hareket edemeyince, Shi Biao onları perişan etti.

Meng Wan'ın Suying ordusu ise çok daha temkinliydi. Shi Biao şehir kuşatmada iyiydi ama savunmada zayıftı; bir şehir onun elinde defalarca el değiştirebilirdi. Bu yüzden iş birliği yaptılar: Saldırıyı Shi Biao yapıyor, ele geçirilen yerleri Suying ordusu tahkim ediyordu. Yarım ay içinde Jingzhou'yu parça parça yuttular.

Bu sırada Duan Xu, Qizhou'daki isyancı lideri Zhao Xing'e bir mektup yazdı. Zhao Xing bir süredir Qizhou'yu kontrol ediyordu ve Büyük Liang'dan gelen elçileri oyalıyordu. Weizhou'daki General Qian'ın bile Büyük Liang'a katıldığını görmesine rağmen hâlâ kaçamak cevaplar veriyordu.

Doğrusu Büyük Liang, Qian Chengyi'ye çok cömert ödüller vermişti, Zhao Xing'e de aynısını verirdi. Buna rağmen belirsiz tavrını sürdürmesi, Jingzhou'daki isyanı uzaktan izlemesi, muhtemelen bulanık suda balık avlayıp kendi başına bir hükümdar olma niyetindeydi.

Duan Xu'nun mektubu oldukça nazik bir dille yazılmıştı ama içeriği çok netti: Danzhi'ye ihanet eden Tang Dequan'ın kellesi vatanseverler tarafından uçurulup sokağa atılmıştı; eğer Zhao Xing de Danzhi'ye sığınırsa sonu muhtemelen aynı olurdu. Duan Xu yakında Youzhou'ya saldıracaktı ve Qizhou'nun stratejik konumuna ihtiyacı vardı. Eğer Zhao Xing teslim olmazsa, Jingzhou'yu nasıl aldıysa Qizhou'yu da öyle alırdı. O zaman Zhao Xing bir kahraman değil, bir hain olarak anılırdı.

Mektup ulaştıktan kısa bir süre sonra Zhao Xing, Büyük Liang'ın ödülleri kabul ettiğini ve Qizhou'yu teslim edeceğini bildiren bir elçi gönderdi.

"Zhao Xing kurnaz bir adamdır, teslim olmayı kabul etti ama bu işin içinde hâlâ pürüzler çıkabilir, izleyip göreceğiz. Youzhou'ya yürüyeceğiz, bu yüzden Qizhou'nun güvenliği şart. Xia Qingheng temkinli ve titiz biridir, önce o gidip Zhao Xing ile görüşsün, ordusunu düzene soksun, ben arkadan geleceğim." Duan Xu, Zhao Xing'in mektubunu bırakarak Chen Ying'e talimat verdi.

Chen Ying başıyla onayladı.

"Ziwei'nin Qizhou'da güvenilir birileri var mı?"

"Bayan Luo, Zhao Xing'in yanındaki danışman Zhang Qian'ın Ziwei'den olduğunu söyledi. Onu bir süredir gözlemliyormuş, güvenilir biri."

"Güzel. Xia Qingheng oraya vardığında Zhang Qian ile iletişime geçsin. Eğer Qingheng de uygun görürse, Zhao Xing'in eski seçkin birliklerini Zhang Qian'ın komutasına verin. Zhao Xing, ödülünü almak için başkent Nandu'ya gidene kadar Ziwei onu yakından takip etsin."

Chen Ying, "Emredersiniz," dedi.

Duan Xu rahat bir nefes aldı ve aniden konuyu değiştirdi: "Han Ağabeyin ne durumda?"

Bu, Duan Xu'nun döndüğünden beri yarım aydır Han Lingqiu'dan ilk bahsediydi. Gelir gelmez onu zindana atmış, bir daha da sormamıştı. Dışarıya ise "komutana saygısızlık ettiği için cezalandırıldığı" söylenmişti.

Chen Ying, son dört ayda Han Lingqiu'dan çok iyilik görmüştü. Han Lingqiu döndüğünden beri bambaşka biri olmuştu; asık suratlı ve tek kelime etmeyen birine dönüşmüştü. Han Lingqiu ile Duan Xu arasındaki hava da çok tuhaftı. Chen Ying içten içe endişeleniyordu; nihayet abisinin konuyu açtığını görünce heyecanla atıldı: "Hâlâ aynı... Bütün gün tek kelime etmiyor, ben konuşunca da cevap vermiyor. Üçüncü Abi, Han Ağabey'e ne oldu böyle?"

Duan Xu uzun bir iç çekerek gülümsedi: "Ona 'ağabey' diyorsun, bana 'üçüncü abi' diyorsun; senin yüzünden rütbem düştü."

Sandalyesinden kalkıp gerindi. "Hadi, gidip ona bir bakalım. Kendi başına işin içinden çıkamıyorsa, ben ona yardım edeyim."

Chen Ying merakla Duan Xu'yu zindana kadar takip etti. Duan Xu elleri arkasında, sanki gezintiye çıkmış gibi parmaklıkların önüne kadar yürüdü. Köşede saçları darmadağın, bakışları kasvetli oturan adama baktı. Yarım ay içinde Han Lingqiu'nun vücudundaki yaralar iyileşmişti ama ruhundaki yaralar belli ki hâlâ kanıyordu. O eski dürüst, samimi ve sade Han Lingqiu gitmiş, yerine sanki başka bir ruhun hapsedildiği bir beden gelmişti.

Aslında durumu tam olarak buydu.

Tianzhixiao'da Gök Tanrısı için savaşan genç adam, Büyük Liang'ın generali Han Lingqiu'yu kabul edemiyordu.

Vatanı için savaşan Han Lingqiu ise Tianzhixiao'nun elleri kanlı, masumları katleden o gencini kabul edemiyordu.

Birbirine tamamen zıt, birbirine düşman iki geçmişi vardı. Tianzhixiao'da aldığı eğitim ve bir zamanlar yürekten inandığı o değerler şimdi zihnini istila ediyordu. Eskiden geçmişi ne olursa olsun sadece Büyük Liang'ın Han Lingqiu'su olacağını büyük bir özgüvenle söylemişti; ama şimdi bunun sadece güzel ve saf bir hayal olduğunu anlıyordu.

Duan Xu kilidi açtı. Kilidin sesi boş hücrede yankılandı. Kapıyı açarken seslendi: "Han Lingqiu."

Han Lingqiu'nun bakışları aniden ona döndü; gözlerinde

şüphe ve nefret vardı. Buz gibi bir sesle, "Bana o isimle seslenme," dedi.

"Ne o, bu ismi sana ben vermedim ki, şimdi benden mi çıkariyorsun hırsını?" Duan Xu, Han Lingqiu'nun önüne gelip eğildi ve gülümseyerek gözlerinin içine baktı: "Hatırlatırım, boğazımı sıkıydın. O kargaşada bana saldırmanı ihanet sayabilirim."

Han Lingqiu'nun gözleri titredi, ardından alaycı bir kahkaha attı: "İhanet mi? Bu senin uzmanlık alanın değil mi?"

Duan Xu doğruldu, elindeki anahtarla oynarken bir süre Han Lingqiu'yu süzdü. "Komutanınla bu tonda konuştuğuna göre, artık Han Lingqiu olmak istemiyorsun anlaşılan. Danzhi'ye dönmeye mi karar verdin?"

Han Lingqiu dişlerini sıktı ve tek kelime etmedi.

"Lingqiu, benimle bir kez daha 'Mingshi' sınavına girmeye ne dersin?" dedi Duan Xu. Beklediği gibi Han Lingqiu'nun gözlerinde büyük bir şaşkınlık belirdi. Duan Xu ekledi: "Mingshi, yani bir ölüm kalım savaşı. Eğer kazanırsan, beni öldürebilirsin."

Bulutlu bir öğleden sonra, Yunzhou otlaklarında... Sığ göletin üzerinde güneş ışıkları parlıyordu. Yeşil otlar ayak bileklerine kadar uzanmıştı. Rüzgar yoktu, her yer huzurlu görünüyordu.

Duan Xu ve Han Lingqiu, güneşin altındaki göl kenarında karşı karşıya duruyorlardı. İkisi de siyahlar içindeydi. Duan Xu, tıpkı ruhlar aleminde dolaşırken yaptığı gibi siyah-gümüş işlemeli bir alın bandı takmıştı; bir ordu komutanından çok dertsiz tasasız bir gence benziyordu.

Han Lingqiu, sanki dokuz yıllık bir zaman perdesinin arkasından Duan Xu'ya bakıyordu. Tianzhixiao'daki o hayranlık uyandıran rakibini görüyordu karşısında. Duan Xu o zamanlara göre daha yapılıydı, hatları daha keskindi ama bunun dışında pek bir fark yoktu. Tianzhixiao'dayken de hep böyle gülen gözlerle bakardı, sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi.

Han Lingqiu dalgınlıkla düşündü: Acaba Duan Xu'yu hiç kıskanmış mıydı? Sanırım evet. Belki yeteneği, belki ustanın ona

olan ilgisi, belki de neşesi yüzünden... Artık pek hatırlamıyordu. O zamanlar isimleri yoktu, arkadaşları yoktu; Duan Xu onun için sadece bir simgeydi.

O uzun yıllar boyunca her şey birer simge gibiydi: Ne doğrudur, ne yanlıştır, ne değerlidir, ne değersizdir... Hepsisi tek tek etiketlenmişti. Basit, kesin, tekdüze ve köklü.

Şu an zihni çok karışık; son yarım aydır çıldıracağını hissediyordu. İster Han Lingqiu olsun ister Tianzhixiao müridi, her ikisi de ona bir ihanet gibi geliyordu. Kendini bulamıyordu, nereye ait olduğunu bilmiyordu.

Ve tüm bunların müsebbibi olan Duan Xu, gayet sakin bir şekilde karşısında duruyordu. Bu adamı hiç anlayamamıştı; geçmişte de şimdi de.

Güneşin altındaki Duan Xu hafifçe gülümsedi. Gözlerini siyah bir bezle bağlarken konuştu: "General Han, dikkatini toplama."

Han Lingqiu da gözlerini bağlarken bir yandan Duan Xu'nun neden Tianzhixiao'nun o meşhur "Mingshi" (Karanlık Sınav) yöntemini seçtiğini, bir yandan da neden hâlâ ona "General Han" dediğini düşünüyordu. Bu çok çelişkiliydi. Belki de burada bir kez daha Duan Xu'ya yenilmek ve onun eliyle ölmek, kendisi için en iyi son olacaktı.

Gözlerini bağladıktan sonra karanlık dünyada diğer tüm duyuları keskinleşti. Chen Ying'in "Başla!" diye bağırdığını duydu. Hemen ardından ön taraftan hafif ama hızlı ayak sesleri geldi. Bir anlık tereddütünde kılıcın rüzgarı dibine kadar gelmişti; hemen yana kaçarak kurtuldu. O an Duan Xu'nun ciddi olduğunu anladı.

Duan Xu'nun temposuna kapılmıştı. Duan Xu o kadar hızlıydı ki, Han Lingqiu sadece geri çekilip savunma yapabiliyordu. Yıllardır kimse onu bu kadar zorlamamıştı. Kılıçların çarpışma sesleri arasında kemiklerine kadar işlemiş olan o anılar canlanmaya başladı. Kendini tekrar Duan Xu ile dövüştüğü o günlerde buldu. Karanlık dünyada, kendini sürekli sınırlarını zorlamaya zorladığı ve her gününü katliamla geçirdiği o anılar canlandı.

O yedi yıl boyunca, sanki her gün birini öldürmüştü.

O zamanlar bundan keyif aldığını hissetti. İnsanlar onun gözünde insan değil, birer hayvan gibiydi. Kılıcın ete girerken çıkardığı sestten, yalvarmalardan, çığlıklardan, havada uçuşan kanlardan zevk alıyordu. Bununla gurur duyuyor, bununla mutlu oluyordu.

Dünyadaki varlık amacı buydu.

Gençlik yıllarındaki o çocuk için katliam, dünyanın en güzel şeyiydi.

Ancak bu canlı hatıralar Han Lingqiu'yu dehşete düşürdü.

Sadece dehşet değil, iğrenç bir duygu kapladı içini. Kendi ellerini, ayaklarını, o kanlı ve kirli uzuvlarını kesip atmak istiyordu. Geçmişe dönüp o katliamdan zevk alan çocuğu yere yatırıp boğmak, ağzını kapatmak, kafasını ezmek istiyordu.

Yardım çağırmak istiyordu.

Biri gelip bu çocuğu kurtarsın, biri gelip onu kurtarsın...

İlk cinayetini işlemeyen önce biri onu durdursaydı, gerçekten ellerini kesse bile ona minnettar kalırdı.

O iblis gibi olan eski benliğini kurtarmak için çaresizce birine tutunmak istiyordu ama artık çok geçti.

Üstelik zihnindeki bir ses onunla alay ediyordu: "Dünya zaten böyle değil mi? O zamanlar çok mutluydun ya? Şimdi neyin çaresizliğini yaşıyorsun? Sadece geçmişteki o yola dönmeyi seç, o zaman her şey yoluna girecek. Sen Gök Tanrısı'nın şanlı savaçsısın; öldürdüğün insanlar sadece gerekli birer kurbandı. Kendi boğazını sıkıan ellerini gevşet, artık çırpınma, geçmişe dön..."

"Neden beni öldürmüyorsun?"

Aniden gelen bu ses Han Lingqiu'nun karanlık dünyasını delip geçti. Bir an duraksadı ve az önceki o aşırı çaresizlik ve çılgınlık anında, tamamen içgüdüleriyle ve canını dişine takarak Duan Xu'ya saldırdığını fark etti.

Ve görünüşe göre kazanmıştı. Nasıl kazanmıştı ki?

Han Lingqiu gözündeki bağı çekip attı. Duan Xu yerde

oturmuş, karnını tutuyordu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Han Lingqiu'nun kılıcı ise tam Duan Xu'nun boğazına dayanmıştı. Duan Xu ağzındaki kanı tükürdü ve dudaklarını silerken gayet sakin bir şekilde konuştu: "Sadece paslanmamışsın, epey de ilerlemişsin. Lingqiu, neden beni öldürmüyorsun?"

Karanlıkta zaman kavramını yitirmişti; sanki sadece birkaç saniye geçmiş gibi geliyordu ama şimdi güneş batıyordu ve tüm dünya göz alıcı bir kızıla bürünmüştü. Yanlarındaki gölet, batan güneşin ve kızıl bulutların yansımasıyla sanki kaynayan bir lav havuzuna dönüşmüştü.

Duan Xu başını kaldırıp dürüstçe Han Lingqiu'ya baktı. Han Lingqiu o bakışlarda bir parça merhamet gördü.

Aniden dokuz yıl önceki o gün batımını hatırladı. Arenada Duan Xu ile Mingshi sınavına başlamadan hemen önce, Duan Xu ona tam da böyle bakmıştı.

Hayal meyal hatırlıyordu; sonrasındaki o bulanık kargaşada biri onu sırtında taşımış, sarsıla sarsıla uzun bir yol gitmişti. O kişi ona şöyle demişti: "Güneye git, Büyük Liang'a git ve bir daha dönme."

Han Lingqiu artık buna dayanamadı. Bir kükreme koyverdi, kılıcını fırlatıp attı ve Duan Xu'nun yakasına yapıştı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, dişlerini sıkarak sordu: "Neden... Neden beni kurtardın? Sakın bana o saçma merhamet duygusundan bahsetme! Biz üç yaşındaki çocukları bile öldürdük! Seninle benim aramda zerre kadar dostluk yoktu, neden beni öldürmedin?"

Duan Xu kaçmadı, sadece ona baktı ve gülmeye başladı. Güldükçe ağzının kenarından sızan kan damlaları, Han Lingqiu'nun onu tutan ellerine damlıyordu.

"Hayatta kalan tek kişi 'Onyedi' olacaktı. Ben Onyedi olmak istemiyordum, bu yüzden senin ölmene izin veremezdim. Seni kurtarmak için yapmadım bunu, kendimi kurtarmak için yaptım."

Han Lingqiu donup kaldı.

"Tabii, dediğin gibi, üç yaşındaki çocukları bile öldürdük. Sonunda seni kurtarmış olmam neyi değiştirir ki? Hiçbir şeyi

değiştirmez. Bu sadece çocukça bir düşünce, kendimi avutmak için uydurduğum bir bahane. Ama Lingqiu, ben bu çocukça düşüncelere tutunarak hayatta kaldım."

"İhanette usta olduğumu söylüyorsun; bence ben hiçbir zaman ihanet etmedim. Senin şu an içinde boğulduğun ve düşündüğün şeyleri ben çoktan yaşadım. O günden beri sadece kendime sadığım. Ama sen benden farklısın; ben kendi bencilce isteğim yüzünden senin iradeni hiçe saydım ve senin adına böyle bir seçim yaptım."

Duan Xu, Han Lingqiu'nun yakasını tutan elini tuttu ve içtenlikle gülümsedi: "Lingqiu, kendi bildiğimi okuduğum için ve yüzündeki o yara izi için senden özür dilerim. Affet beni."

Han Lingqiu'nun ellerindeki güç yavaş yavaş çekildi. Başını eğip bir süre sessiz kaldı, sanki bu durum ona çok saçma gelmiş gibi dudağının kenarıyla gülümsedi: "Beni kurtardın ve bir de özür diliyorsun. O kadar da nankör değilim herhalde."

Gözlerini kaldırıp Duan Xu'ya baktı. Gözlerinde kızıl gün batımı yansıyordu; o çılgınlık hali yerini daha ağır bir hüzne bırakmıştı. "Komutanım," dedi sessizce.

82. Bölüm: Zayıflama

Chen Ying, önündeki sahneye bakakalmıştı. Gökyüzü uçsuz bucaksız, bozkır sonsuzdu. Kan kırmızısı güneş ufukta asılı duruyor, gölet bir başka güneşi yansıtıyordu. Han Lingqiu ve Duan Xu az önce burada nefes kesen bir düello sergilemişlerdi. Duan Xu ve Han Lingqiu'nun ne konuştuklarını duyamıyordu ama şimdi Han Lingqiu, Duan Xu'yu bırakmış, bedeni yavaşça yere çökmüş, başını ellerinin arasına alıp ağlıyordu.

Chen Ying, Han Ağabeyini hiç ağlarken görmemişti. Onun zihninde Han Lingqiu hep az konuşan, kararlı ve ciddi bir kidedmiydi; asla yıkılmayacak gibi duran, heybetli bir sırtı vardı.

Fakat şimdi, batan güneşin kızıl ışıkları altında titriyordu; sanki o yarım aylık kasvet nihayet bir çıkış yolu bulmuş, fışkırarak onu yetmişti.

Chen Ying tam ne olduğunu soracakken, yanında birinin belirmediğini hissetti. Şaşkınlıkla döndüğünde He Simu'yu gördü. Kırmızı elbiseleri içinde, elleri arkasında sessizce sahneyi izliyordu. Güneş solgun yüzüne vuruyor, sanki o da bu gün batımıyla birlikte ısınıyordu.

"Küçük Abla? Ne zaman geldin?"

He Simu gözlerini o ikisinden ayırmadan cevap verdi: "Ne erken ne geç."

Duan Xu yere çömelip Han Lingqiu'nun omzunu tuttu. Han Lingqiu gözlerini kaldırıp ona bakınca, Duan Xu tıpkı Tianzhixiao'dayken ya da Han Lingqiu'nun generali olduğu zamanlardaki gibi hafifçe gülümsedi.

"Sen çoktan o eski sen olmaktan çıktın. Eğer hâlâ o olsaydın, az önce beni tereddüt etmeden öldürürdün. Üstelik sen kemik küçültme tekniğini biliyorsun; benim o zindanım seni tutamazdı. Yarım aydır kaçmaya çalışmadın bile."

Han Lingqiu perişan bir halde ağlıyordu. Bir süre Duan Xu'ya baktı, sonra acı bir gülümsemeyle başını salladı.

Tianzhixiao'daki o çocuk değildi ama artık tam olarak Han Lingqiu da değildi. Henüz her şeyi netleştirememişti ve bunun ne kadar süreceğini de bilmiyordu.

Duan Xu bir süre sessiz kaldı, sonra omzuna vurdu: "Lingqiu, bana asla Danzhi'ye gitmeyeceğine ve asla Danzhi için savaşmayacağına dair söz verebilir misin?"

Han Lingqiu yavaşça başını salladı, ciddiyetle, "Söz," dedi.

Duan Xu ayağa kalktı. "O halde seni kalman için zorlamayacağım, git. Daha yirmilerimizin başındayız, önümüzde uzun bir ömür var, her şeyi netleştirmek için bolca vaktin olacak. Lingqiu, korkma, acele etme."

Elini ona uzattı: "Hadi, ayağa kalk."

Han Lingqiu'nun gözleri parladı. Sayısız anı zihninden geçti ve sonunda tam o anda, kızıl gün batımındaki Duan Xu'da karar kıldı. Sanki yirmi yıllık hayatı boyunca Duan Xu'yu en çok kıskandığı anın bu an olduğundan emindi.

Elini uzatıp Duan Xu'nun elini tuttu ve onun yardımıyla yerden kalktı. Duan Xu ona, "Elveda Han Lingqiu," dedi.

O da, "Teşekkür ederim... Kendine iyi bak Komutanım," dedi.

Han Lingqiu gitti. Gün batımında uzaklaştı, küçük bir noktaya dönüştü ve sonra gözden kayboldu. Yanına hiçbir şey almamıştı.

Duan Xu'yu çadırına götürürken Chen Ying hep bir şeyler söyleyecek gibi oldu. Han Lingqiu ile Duan Xu arasında neler geçtiğini sormayı çok istiyordu ama zamanın uygun olmadığını hissetti; abisi de pek anlatmaya niyetli görünmüyordu.

Üstelik He Simu da yanlarında buz gibi bir ifadeyle tek kelime etmeden yürüyordu. Chen Ying soğuk rüzgarların estiğini hissedip Duan Xu'yu çadıra bırakır bırakmaz hemen kaçtı.

Duan Xu lambayı yaktı ve "Kardeş yetiştirmek de hiç kolay değil, yaralıyım ama pansuman yapmama yardım bile etmeden kaçıp gitti," diye hayıflandı. Gülümseyerek merhemi ve sargı bezini He Simu'nun önüne itti: "Ruhlar Hükümdarı hazretleri tam vaktinde geldi, zahmet olmazsa bana yardım eder misiniz?"

He Simu soğuk bir kakhaha attı, onu yatağa oturttu ve alışkın

hareketlerle elbiselerini çözüp yarayı temizlemeye başladı. Bir yandan temizliyor, bir yandan konuşuyordu: "Ya kendini kontrol edemeyip hayati bir yerine vursaydı, ne yapacaktın?"

"Yapmazdı... Ben kötü durumlardan kurtulmaya alışığım, hem Lingqiu'nun... Ah! Acıyor! Simu, biraz yavaş!" Duan Xu acıyla inledi.

He Simu ona baktı: "Hayatını tehlikeye atma huyun bunca yıl hiç değişmemiş. Geçen sefer düşman kampına sızdığında da öyleydi. Duan Tilkisi, sana tehlike anında beni çağırmanı söylememiş miydim? Hepsini unuttun mu?"

Duan Xu elini onun elinin üzerine koydu, ciddiyetle gözlerini kırıştırarak, "Beni bu kadar çok mu merak ediyorsun?" dedi.

He Simu hafifçe gülümsedi. Duan Xu'ya yaklaşıp gözlerinin içine baktı ve yavaşça konuştu: "Beni zavallı numaralarıyla kandırmaya çalışma. Ayrıca sana sormak istediğim bir şey daha var: Vücuduna ne oldu?"

Duan Xu'nun gözleri titredi. Saf bir ifadeyle, "Ne olmuş ki?" dedi.

"Neden Han Lingqiu'ya yenildin?"

"O ilerledi, ben geriledim herhalde. Hem ona bilerek yol verdim."

"Duan Shunxi!" He Simu tehditkar bir sesle adını söyledi. Artık lafı dolandırmaya niyeti yoktu, doğrudan gerçeği yüzüne vurdu: "Beş duyun zayıflıyor."

Duan Xu yatağın örtüsünü gayriihtiyari sıktı. He Simu'dan kaçamayacağını anlayınca dürüstçe itiraf etti: "Biraz öyle."

"Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum... Tam hatırlamıyorum. Önemli bir şey değil, zaten normal insanlardan çok daha hassastı duyumlarım, biraz zayıflaması beni diğerleriyle aynı seviyeye getirir sadece. Üstelik artık bir ordunun komutanıyım, yeteneklerime güvenip riskli işlere girmeye niyetim yok, bu yüzden pek bir etkisi olmaz." Duan Xu durumu geçiştirmeye çalışıyordu.

He Simu şüphyle ona baktı, sonra bakışlarını kaçırıp,

"Aramızdaki mühür sonunda vücuduna zarar vermeye başladı," dedi.

Duan Xu onun yüzünü göremiyordu ama ses tonundan duygularının karıştığını anlamıştı. Hemen beline sarılarak onu teselli etti: "İlk yıl üç kez değişim yaptık, sonraki üç yılda sadece beş kez... Bu oldukça az. Simu, insanlar zaten yaşlanır; tüm duyuları zamanla zayıflar, bu çok normal. Şimdiden benden sıkılırsan, yaşlandığımda ne yaparım? Güzelliğim solunca aşkın da mı solacak?"

He Simu onu aniden yatağa bastırdı. Ordu yatağı oldukça sertti, Duan Xu acıyla inledi. He Simu tepesinde durmuş, gözlerini kısarak, "Neyi kastettiğimi biliyorsun," dedi.

Duan Xu bir süre ona baktı, sonra kahkahayı bastı.

"Yaralı bir adamla kavga mı edeceksin?"

He Simu alnını ovuşturdu, parmağıyla onu işaret ederek sıkıştırdı: "Vücudunda gerçekten başka bir sorun yok mu?"

"Yok, gerçekten yok. Endişelenme. Bu arada, son zamanlarda sık sık yanıma geliyorsun, ruhlar alemi yoğun değil mi?"

He Simu bir an sessiz kaldı, sonra yana dönüp Duan Xu'nun yanına uzandı, başını onun koluna yasladı.

"Her yer birbirine girdi."

Duan Xu biraz düşündü. "Anladım... O yüzden kasten ruhlar aleminde durmuyorsun ki iyice karışsınlar, öyle mi?"

He Simu düşünceliydi. Yüzünü Duan Xu'ya çevirdi, o en sevdiği parlak gözlerine ciddiyetle baktı.

"Duan Xu, Tianzhixiao ile hesabını kapattın mı?"

"Sayılır."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok hafiflemiş. Sanki önümde daha çok uzun bir yol varmış gibi hissediyorum." Duan Xu eğilip He Simu'nun alnından öptü. "Seninle birlikte."

He Simu başını Duan Xu'nun göğsüne yasladı. Bir iç çekiş gibi, "Uyu hadi, yanımdayım. Yarın sabah doktora görüneceksin,

ilaçlarını içeceksin," dedi.

Duan Xu başıyla onayladı ve yarasını acıtmamaya dikkat ederek ona sıkıca sarıldı. He Simu'nun bir derdi olduğunu hissediyordu; dertlerini anlatmayı sevmezdi ama ruhlar aleminde bir huzursuzluk olduğunda sık sık yanına gelirdi.

Bunun bir tür bağıllık olduğunu düşünüyor ve içten içe seviniyordu.

Son zamanlarda ruhlar alemi, Bai Sanxing'in ortaya çıkışıyla gerçekten de karışmaya başlamıştı. Tüm ruhlar onu arıyordu ama kimse bulamıyordu.

Quzhou, ölümlüler dünyasında Büyük Liang'ın topraklarıydı; ruhlar aleminde ise Jiang Ai'nin bölgesiydi. Ruhlar Hükümdarı tarafından aranan o hain Bai Sanxing, şu an Jiang Ai'nin Quzhou'daki malikanesinde içki içiyordu.

Otuzlu yaşlarında, yakışıklı bir adam gibi görünüyordu. Diğer tüm kötü ruhlar gibi cildi bembeyaz ve vücudu buz gibiydi. Ancak o, sıradan kötü ruhlardan bile daha solgun görünüyordu; saçları ve kirpikleri bembeyazdı. Sanki kardan yapılmış gibiydi; kolunu uzattığında üzerindeki yara izleri açıkça seçiliyordu.

Aslında o, Duan Xu'dan çok daha fazla "çatlak desenli bir porselene" benziyordu.

"Bu sefer çaldığın içki, benim yüz yıllık 'Düşler Perisi' şarabım. Dünyada bir eşi daha yok, paha biçilemez." Jiang Ai avluya girdiğinde, Bai Sanxing'in elindeki içkiyi görünce yüzü asıldı.

Bai Sanxing ona bir bakış attı, içki testisini sallayarak, "Yüz yıllık şarabın suyla ne farkı var? Jiang Ai, üç yüz yıldır neden hâlâ böyle anlamsız koleksiyonlar yapıyorsun?" dedi.

Hâlâ üç yüz yıl önceki hali gibiydi; hep onun zevklerini eleştirir, her şeye "anlamsız" derdi. Bai Sanxing tam bir yudum daha alacakken testi havada asılı kaldı. Jiang Ai sağ elini havada tutarak, "O zaman içme," dedi.

Bai Sanxing'in bakışları soğudu ve Jiang Ai ile göz göze geldi. İçki testisi ikisinin büyü gücü arasında bir sola bir sağa gidip geliyor, titreyerek aralarında hareket ediyordu. Jiang Ai'nin bileğindeki bembeyaz bilezikten sarkan kırmızı zil, o sırada

hafifçe cınladı.

Sadece çok hafif bir sestir ama Bai Sanxing sanki yıldırım çarpmış gibi oldu. Bir iniltiyle alnını tuttu, testi de Jiang Ai'nin yanına uçtu. Jiang Ai bileziğini okşayarak, gururla konuştu: "Unutma, şu an bana karşı gelemersin."

Bai Sanxing dişlerini sıkarak ona baktı.

"Ne o, kabullenemedin mi? Kendi gücüne güvenip beni iki yüz yıl boyunca hapseden kimdi? Devran döndü, sonunda benim o zamanlar neler hissettiğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Üç yüz yıl boyunca Dokuz Saray Labirenti'ne kapatıldım, üç yüz yıl yetmedi mi? Daha ne istiyorsun?"

Jiang Ai'nin gülümsemesi derinleşti. Çenesini hafifçe kaldırdı: "Evet, aramızda başka ne olabilir ki zaten."

Bir an duraksadı ve avlunun sağına doğru elini salladı. Testideki şarap bir bıçak gibi fırladı; bir gölge aniden belirerek o su darbesinden kurtuldu. Jiang Ai o ruha bakarak hafifçe gülümsedi: "Sağ Vezir gelmişken neden kendini göstermiyorsun?"

Yan Ke, avlu duvarının üzerinde durmuş, ikisine de soğuk gözlerle bakıyordu.

Bai Sanxing, Yan Ke'yi görür görmez gözlerinde büyük bir öfke parladı. "Hâlâ karşıma çıkmaya cüret ediyorsun ha!" diye bağırarak beyaz bir ışık hüzmeleri içinde Yan Ke ile dövüşmeye başladı. Tavrı, Yan Ke'yi tamamen yok etmeye yeminli gibiydi. Üç yüz yıl önce olsa bu mümkündü ama Bai Sanxing üç yüz yıl boyunca labirentte güç kaybetmişti, artık eskisi gibi değildi.

Jiang Ai elini kaldırdı, zilin hafif cınlamasıyla birlikte bağırды: "Bai Sanxing, geri dön!"

Bai Sanxing sanki boğazı sıkılmış gibi oldu, aniden ortadan kayboldu ve Jiang Ai'nin arkasında belirdi, hareket edemiyordu.

Yan Ke olanları süzerek, "O zamanlar Bai Sanxing'in 'Ruh Mumunu' gizlice saklayan sendin, şimdi onu uyandıran ve kontrol etmenin yolunu bulan da sensin. Sol Vezir hazretleri, gerçekten ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi.

"Ne yapmaya çalıştığım Sağ Vezir'i ne ilgilendirir? Madem

buradasın, ben de sana sorayım: Eğer Hükümdarımız, babası olan Eski Ruhlar Hükümdarı'nın senin ellerinde öldüğünü öğrenirse, halin ne olur?"

Yan Ke'nin bakışları aniden dondu.

83. Bölüm: İleriye Doğru

Yan Ke'nin bakışları Bai Sanxing'e döndü. Jiang Ai'nin arkasında kısıtılmış olan Bai Sanxing, önce Jiang Ai'ye nefretle bir bakış attı, sonra Yan Ke ile göz göze gelince alaycı bir şekilde güldü: "Ne o, senin sırrını saklayacağımı mı sandın? Sen He Simu'nun babasının katilisin ama hiçbir şey olmamış gibi onun yanında duruyorsun; üstelik tek görgü tanığı olan beni öldürmesi için onu kandırdın. He Simu gerçeğı öğrendiğinde seni kül etmezse ne olayım."

Jiang Ai gülümseyerek Yan Ke'ye birkaç adım yaklaştı, etekleri uçuşurken sakince konuştu: "Yan Bey daha önce o kadar telaşlıydı ki; meğer Bai Sanxing'in peşine düşmesinden değil, Hükümdarımızın gerçeğı öğrenmesinden korkuyormuşsunuz. Gerçekten tuhaf... Bai Sanxing'in gücünü kullanarak eski hükümdarı ortadan kaldırdınız, sonra Simu'nun eliyle Bai Sanxing'den kurtuldunuz. Taht yolunda Simu'dan başka engeliniz kalmadı. Neden bunca yıl uslu uslu Sağ Vezirlik yapıp o tahtı bir daha istemediniz?"

Yan Ke'ye iyice yaklaştı, elini dudaklarına götürüp alçak sesle ekledi: "Eski Juegui Sarayı'nın efendisi... O zavallı çocuğun arkasındaki kişi sendin, değil mi Sağ Vezir? Simu'nun Ruhlar Hükümdarı Lambası'nı istiyorsun, öyle değil mi?"

Yan Ke buz gibi bir ifadeyle Jiang Ai'ye baktı, tek kelime etmedi ama gözlerindeki ışık titriyordu.

Jiang Ai ağzını kapatarak güldü, birkaç adım geri çekildi. "Sağ Vezir'in elinde böyle büyük bir kozum varken hâlâ beni sorgulamaya cüret etmesi ilginç. Bai Sanxing bir gün senin aleyhinde şahitlik ettiğinde, Simu bana teşekkür bile edecektir."

"Ne istiyorsun?"

"Ne mi istiyorum? Biliyorsun, tahtla zerre kadar ilgim yok. O tahtta senin mi yoksa Simu'nun mu oturduğu benim için fark etmez. Ancak Yan Bey, halinize acıdığım için söylüyorum: Hem

tahtı hem de Simu'yu istiyorsunuz ama çok açgözlü olmayın." Jiang Ai, Bai Sanxing'in yanına döndü, gözlerinde soğuk bir parıltı belirdi: "Dünyada her şeyi aynı anda elde etmenin bir yolu yoktur. Er ya da geç Simu ile karşı karşıya geleceksiniz. Eğer bir gün kral olursanız, bugün gerçeği sakladığımı unutmayın."

Elini kapıya doğru uzatarak "Gidebilirsiniz" işareti yaptı. Yan Ke bir süre ona baktı, sonra alaycı bir gülümsemeyle dumanlar içinde kayboldu.

Jiang Ai'nin gülümsemesi söndü. Yan Ke'nin varlığının tamamen kaybolduğundan emin olduktan sonra Bai Sanxing'in üzerindeki büyüü çözdü ve "İyi oynadın," dedi.

Bai Sanxing hâlâ biraz öfkeli görünüyordu.

Ardından Jiang Ai avlunun arkasındaki odaya yürüdü ve kapıyı açtı. Kapının arkasında, üzerinde sayısız gizleme tılsımı bulunan görkemli, yeşim kakmalı altın bir paravan duruyordu. Paravanın arkasında bir kadın oturmuş, elindeki parşömeni okuyordu. Belindeki lamba loş, mavi bir ışık yayıyordu.

Jiang Ai, "Hükümdarım, itiraf etti," dedi.

He Simu ruh defterini kapattı, paravanın oyuklarından bakışlarını Jiang Ai'ye çevirdi: "Evet, duydum."

Jiang Ai bir an duraksadı, sormadan edemedi: "Simu... Hükümdarım, eski hükümdar hakkındaki gerçeği ne zamandan beri biliyordunuz?"

"Aşağı yukarı tahmin ediyordum." He Simu'nun parmakları defterin üzerinde düşünceli bir ritimle geziniyordu. "Babam aşk acısı yüzünden canına kıyacak biri değildi. Onu incitebilecek pek az kişi vardı. Bai Sanxing küstah ve asi olsa da, birinin zayıf anından faydalanacak kadar alçalmazdı. Babam annemin yasını tutarken ona saldırmaması onun tarzı değildi. Üstelik bunu o yapmış olsaydı, bunu tüm dünyaya ilan ederdi; 'intihar' süsü vererek saklamazdı."

"Peki Yan Ke..."

"Yan Ke nasıl öldü, biliyor musun?"

Jiang Ai şaşırды, başını hayır anlamında salladı.

"O bir prensti, kral ilan edildi, isyan etti, yakalandı, kaçtı, tekrar ordu topladı, tekrar yenildi. Üç kez yükselip düştükten sonra sonunda vücudu parçalanarak idam edildi ve cesedi sokağa atıldı." He Simu defteri sakince çevirdi. "Onun tek tutkusu güçtür; en tepedeki mutlak hakim olmaktır. Asla birinin emri altında kalmayı kabullenemez."

O uzak geçmişi belki Yan Ke'nin kendisi bile unutmuştu ama ruh defterinde her şey apaçık yazılıydı. Ruh defteri, asla değişmeyen ve yok olmayan şeyleri kaydedirdi. He Simu sık sık o defteri karıştırır, etrafındaki kötü ruhların geçmişlerini, zayıflıklarını, doymaz iştahlarını ve bitmek bilmeyen kötülüklerini okurdu.

Aslında bu ruhlar aleminde sadece bu deftere ve Ruhlar Hükümdarı Lambası'na güveniyordu.

Jiang Ai, o zarif paravanın arkasındaki He Simu'ya baktı. Bu kızın insanların dünyasında büyümesini izlemiş, sonra üç yüz yıl boyunca ruhlar aleminde hükümdarlık yapışına tanık olmuştu ama birdenbire onu hiç tanımadığını fark etti.

"Yani kötü ruhları sevmediğini söylerken aslında Yan Ke'ye işkence mi ediyordun?"

"Onu emrimde çalıştırarak, ne tahtı ne de beni elde etmesine izin veriyorum. Gözünün önünde ama ulaşamıyor; bu çok daha eğlenceli değil mi? Dokuz Saray Labirenti'nin dışındaki bu labirent, yok olmaktan çok daha sancılıdır."

He Simu'nun sakin sesi paravanın arkasından geliyordu.

"Yine de, gerçekten kötü ruhları sevmiyorum. Eğer bir kötü ruhu sevebilseydim, seninle Bai Sanxing gibi olmak isterdim."

Bu sözler Jiang Ai'ye altı ay öncesini hatırlattı; He Simu aniden ona o beyaz, zilli bileziği verdiğinde...

O zaman "Bu nedir?" diye sormuştu.

He Simu şaşırtıcı bir sakinlikle, "Bai Sanxing'in Ruh Mumu," demişti.

Jiang Ai hayretler içinde kalmıştı. He Simu, zamanında Bai Sanxing'in ruh mumunu sakladığını, labirentin dışına çıkarıp

yaktığını ve o günden beri Hejia soyunun bunu koruduğunu anlatmıştı. Otuzuncu nesil Hejia müridi, bu mumu kullanarak sahibini kontrol edebilen bir büyü aracı yapmıştı.

Jiang Ai şüpheyle sormuştu: "Hükümdarım, bu aracı bana mı veriyorsunuz?"

— "Aslında seninle Bai Sanxing arasında bir bağ olduğu belli. Sadece o çok kibirliydi, seni kontrol etmek istedi ve seni çok sıkıştırdı. Onun öldüğünü sandığında ne kadar üzüldüğünü gördüm."

— "Simu..."

— "Şimdi kontrol sende. Labirente çok acı çekti, onu yeni uyandırıp çıkardım. Eğer istersen ona bir şans daha ver. Jiang Ai Teyze, bana hep iyi davrandın; senin mutlu olmanı istiyorum."

O zaman da, şimdi de He Simu, Jiang Ai'ye sadece yabancı gelmekle kalmıyor, aynı zamanda onu üzüyordu. Bu çocuk her şeyi en başından beri biliyordu; babasının kimin yüzünden öldüğünü, yanındaki insanların sinsi planlarını... Üç yüz yıl boyunca tek bir kelime etmeden, kimseye anlatmadan, kimseden yardım almadan her şeyi tek başına göğüslemişti.

Ama He Simu da nihayetinde bir genç kızdı; toplamda dört yüz yıl yaşamıştı. Bir zamanlar insanların dünyasında gülen, eğlenen, anne babasının dizinin dibinde şımaran o kız, nasıl olmuştu da bu kadar olgunlaşmıştı?

Jiang Ai paravanın arkasına geçti. He Simu ona biraz şaşkınlıkla baktı. Jiang Ai'nin gözlerindeki o hüzünlü ifadeyi görünce elini sallayıp gülümseyerek, "Jiang Ai Teyze, yapma böyle. Yan Ke seni kontrol edemez; işler karışmasın diye planlarını hızlandıracaktır, yakında isyan eder. Bu vesileyle başka kimlerin hain olduğunu da görmüş olurum, ileride tek tek aramakla uğraşmam. O zaman senin desteğine ihtiyacım olacak," dedi.

"Elbette desteğim seninle. Ama... Simu, neden şimdi?" Jiang Ai anlamamıştı; sonuçta He Simu bu gerçekleri üç yüz yıldır biliyordu.

He Simu biraz düşündü. "Aslında isyan etmesini çok bekledim,

etmeyince ben de pek acele etmedim."

Belki de babasının intikamını aldıktan sonra yolunun nereye çıkacağını bilmediği içindi. Zaten sisli bir yolda yürüyordu, elinde sadece intikam ateşi vardı; o da sönerse geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Bir an duraksadı ve ekledi: "Ama son zamanlarda hissediyorum ki, artık her şeyi sonlandırmanın vakti geldi. Artık ileriye doğru yürümeliyim."

Jiang Ai, He Simu'nun şu anki ifadesini tanıyordu. Ne zaman insanların dünyasındaki o "küçük arkadaştan" bahsetse böyle bakardı. Cümlesinde ondan bahsetmemiştii ama Jiang Ai, He Simu'nun aslında onu kastettiğini hissedebiliyordu.

İnsanların dünyasında Duan Xu, Jingzhou'yu almış, Qizhou isyancılarını da ikna etmişti. Şimdi Youzhou'ya saldırmayı planlıyordu. Youzhou'yu savunan Danzhi generali, tesadüf o ki eski dostu Feng Lai idi; yıllar önce Guanhe nehrini geçip başkent Nandu'ya kadar dayanan o ünlü komutan.

Danzhi'deki o kanlı taht kavgası sona ermişti. Feng Lai'nin desteklediği altıncı prens tahtı sağlama almış, Feng Lai de ödüllendirilerek "Büyük Başkomutan" unvanını almıştı. Aslında cepheye gelmesine gerek yoktu ama Büyük Liang ordusunun başında Duan Xu'nun olduğunu duyunca hemen göreve talip olmuş, on bin seçkin askerle Youzhou'ya gelmişti. Jingzhou ve Qizhou'da başarısız olan generallerin kellesini uçurmuş, Duan Xu'yu geri püskürtüp aldığı yerleri geri almaya yemin etmişti.

Duan Xu, kellesi giden generaller için üzülmeden edemedi. Jingzhou'daki general, Tang Dequan'ın teslim olacağını sandığı için gevşek davranmıştı; sonra Duan Xu gelip ortalığı karıştırınca toparlayamamıştı. Qizhou'daki general ise elinden geleni yapmıştı ama Zhao ailesi o bölgede o kadar köklüydü ki, on kişiden beşi Zhao soyadlıydı. Zhao ailesi yerel yönetimi ve orduyu çoktan içeriden ele geçirmişti; isyan ettiklerinde durdurulmaları imkansızdı.

Tabii en önemli faktör Youzhou'nun kendisiydi. Youzhou sarp

bir yerdi, her geçitte ağır birlikler vardı. Büyük Liang ordusu Yunzhou ve Luozhou'da beklediği için Danzhi birlikleri isyanları bastırmaya gidememişti.

Duan Xu, Qizhou'ya ulaştı ve Zhao Xing ile sahte bir samimiyet kurdu. Weizhou'da teslim olan Qian Chengyi'nin ne kadar rahat bir hayat sürdüğünü anlatarak onu teselli etti. Zhao Xing'in niyeti Qizhou'dan ayrılmamak ve Nandu'ya gitmemekti. Duan Xu onun ne planladığını biliyordu; Zhao ailesinin Qizhou'da çok güçlü olduğunu, eğer Zhao Xing'in başına Nandu'da bir şey gelirse Qizhou'nun buna tepki göstereceğini, bu yüzden Büyük Liang'ın onu korumak zorunda olduğunu söyledi. Üstelik Nandu'nun çok görkemli olduğunu, oradaki hayatın Qizhou'dan çok daha rahat olacağını ekledi.

Hem Zhao Xing hem de Duan Xu biliyordu ki; eğer Zhao Xing Qizhou'dan ayrılırsa, en az otuz yıl geri dönemezdi. Zhao Xing, Qian Chengyi gibi değildi; Qian dürüst bir hayduttu, Weizhou'da bir gücü yoktu. Zhao Xing ise Qizhou'nun "toprak ağası" gibiydi; siyaset, ticaret ve ordu... Her şeye hakimdi. Qizhou'da kalması büyük bir risk olurdu, bu yüzden imparatorun gözü önünde olması gerekiyordu.

Tam o sırada Nandu'dan bir haber geldi: İmparator beş gün süren bir baygınlıktan uyanmıştı. Başmüneccim, kuzeydeki "Yıkım Yıldızı"nın imparatorun sağlığına zarar verdiğini, bu yıldızın da tam Qizhou bölgesine denk geldiğini hesaplamıştı.

İmparator hemen bir ferman çıkararak, Qizhou'dan gelecek olan Zhao Xing'in Nandu'ya girişinin ertelenmesini emretti. Zhao Xing buna çok sevindi ama Duan Xu'nun başı ağrımaya başladı. Neyse ki Zhao Xing söz dinlemese de en azından arkasından iş çevirmiyordu; Duan Xu da şimdilik üstelemedi.

"Başmüneccimlik ne iş çeviriyor? Üstat Feng Yi onlara nasıl böyle şeyler hesaplatıyor?" diye hayıflandı Duan Xu.

Ona Nandu haberlerini getiren Luo Xian, çadırda otururken sakince cevap verdi: "Üstat Feng Yi, Nandu'dan ayrıldı ve dünyayı gezmeye çıktı, artık Başmüneccim değil. Oradakiler imparatorun gözüne girmek için her türlü kehaneti

uyduruyorlar."

"Üstat Nandu'dan ayrıldı mı?" Duan Xu şaşırmıştı.

Hejia Feng Yi, hanedanı korumak için normalde Nandu'dan ayrılmazdı. Şimdi gitmesi, acaba ruhlar aleminde bir şeyler olduğu için miydi? Simu da son geldiğinde ruhlar aleminin karışık olduğunu söylemişti.

Duan Xu ellerini dudaklarına götürüp düşüncelere daldı. Luo Xian devam etti: "Ayrıca son bir haber daha var; Efendi Fang'ın başı dertte, rütbesi düşürüldü."

84. Bölüm: Başlangıç

"Xianye'ye ne oldu?"

"Nandu'daki Fengci Şiir Cemiyeti'nde Fan Qian adında ünlü bir şair var. Mayıs ayında 'Jianghuazi' adında bir şiir yazmış; şiirde imparatora yönelik bazı saygısız ifadeler varmış. İmparator baygınlıktan uyanıp bu şiiri görünce çok öfkelenmiş ve Fan Qian'ı idam ettirmiş. Efendi Fang, o cemiyetin başkanı olduğu için bu durumdan etkilendi; rütbesi beşinci derece Ayınler Bakanlığı'na düşürüldü."

Duan Xu'nun bakışları karardı. Alçak sesle, "Aydınler Bakanlığı... Xianye'yi pasif bir göreve çekmişler," dedi.

"On yıl önce veliaht prensin ölümünden sonra imparator yeni bir veliaht atamadı. İmparator şu an hâlâ genç sayılır ama bu baygınlık nöbetleri yüzünden veliaht meselesi aciliyet kazandı. Prensler ve arkalarındaki güçler harekete geçti. Saraydaki durum şu an çok karışık, Efendi Fang zor günler geçiriyor olmalı," dedi Luo Xian iç çekerek.

Bu durum, Danzhi'deki o üç prensin isyan dönemine benziyordu. Duan Xu eskiden Danzhi'nin iç karışıklıklarına gülerdi, şimdi ise devran Büyük Liang'a dönmüştü. Şimdilik bu karışıklık suyun altında gizliydi, ileride ne olacağı belli değildi.

Duan Xu çaresizce düşündü. Luo Xian'ın Nandu'da olmaması, Xianye'nin en büyük desteğini kaybetmesi demekti. "Biz sınırdayız, buralara etkisi daha az olur," dedi.

"Efendi Fang mektubunda bu olaylardan pek bahsetmemiş."

"Zaten o, bu tür şeylerden şikayet edecek biri değildir."

Fang Xianye Nandu'daydı; Duan Xu yardım etmek istese de çok uzaktaydı. Luo Xian son bilgileri verdikten sonra gecenin karanlığında sessizce gözden kayboldu. Duan Xu çadırın perdesini açıp dışarı çıktı; gökyüzü yıldızlarla doluydu, gece çok güzeldi.

Bir süre olduğu yerde durdu, sonra bir şeyler düşünerek

yanındaki nöbetçiye, "Sen, benimle gel," dedi.

Nöbetçi selam verip komutanını takip etti. Çadırların arasından geçip nehir kenarındaki gür otların olduğu yere kadar yürüdüler. Duan Xu durdu, arkasındaki nöbetçiye baktı ama konuşmadı. Ortam biraz tuhaf ve sessizdi. Nöbetçi bir süre onunla bakıştıktan sonra, "Pekala, yine fark ettin," dedi.

Adamın bedeni yere yığıldı. Kırmızı, bulut desenli çizmeler nehir kenarındaki yumuşak toprağa bastı. He Simu, yıldızların altında her zamankinden daha büyüleyici görünüyordu. Hafifçe gülümseyerek karşısında durdu.

Duan Xu yerde yatan askere bakıp iç çekti: "Yine birini geri taşımak zorunda kalacağım."

"Chen Ying'i çağır, o bu işe alıştı artık." He Simu, adamın üzerinden atlayıp Duan Xu'nun yanına geldi. Duan Xu elini uzattı ve onun o buz gibi, kehribar kokulu elini sıkıca tuttu.

"Chen Ying'in manevi ablasısın ama çocuğu amele gibi kullanıyorsun," dedi Duan Xu, gözleri yıldızlar gibi parlayarak.

"Aslına bakarsan Chen Ying bana seni şikayet etti; dövüş eğitimlerinde çok sertmişsin, ona eziyet ediyormuşsun."

Duan Xu kaşlarını kaldırdı: "Öyle mi demiş?"

He Simu başıyla onayladı. "Ben de ona dedim ki; 'Üçüncü Abin doğru yapıyor, sıkı çalış ki adam olasın'."

Duan Xu kakhahayı bastı. Chen Ying'in o mağdur ve çaresiz halini hayal edebiliyordu. Gülmesi biterken He Simu'nun bakışlarının yakasına takıldığını fark etti. Genç kadın elini uzatıp Duan Xu'nun yakasını araladı; o buz gibi parmaklar göğsüne değdiğinde Duan Xu hafifçe ürperdi.

"Geçen seferki yaran ne alemde? Bir bakayım." He Simu konuşurken yakasını iyice açmıştı bile; Duan Xu'nun vücudundaki eski yara izleri ortaya çıktı. Geçen seferki yarası karnındaydı, He Simu hiç çekinmeden elbiselerini daha da aşağı indirmeye yeltendi.

Duan Xu onun bu rahatlığına alışmış olsa da elini tuttu ve gülümseyerek, "Hükümdarım, ıssız bir nehir kenarında

elbiselerimi çıkarmanız pek uygun kaçmaz herhalde," dedi.

He Simu ona bakınca, Duan Xu kulağına eğilip fısıldadı: "Kendi başıma nehir kenarında yürüyüp konuşmam neyse de, yürürken elbiselerimin kendi kendine düşmesi... Birileri görürse pek hoş olmaz, değil mi? Üstelik iki ay geçti, yaram çoktan iyileşti."

Sonra başını kaldırıp neşeyle ona baktı. He Simu, gencin gözlerindeki o yıldız parıltısına baktı, hafifçe gülümsedi ve onun açıkta kalan köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu. Duan Xu'nun bedeni tekrar titredi.

"Doğru, bizim Duan Tilkisi'nin vücudunu başkaları görmemeli. Yaraların gerçekten iyileşti mi? Hâlâ acıyor mu?"

Duan Xu kıyafetlerini düzeltirken, "İyileşti, artık acımıyor. Getirdiğin ilaçlar çok işe yaradı. Kim bilir ne kadar değerlidir o ilaçlar, seni masrafa mı soktum?" dedi.

"Değerini bil o zaman, kendine dikkat et de daha az yaralan. Gençliğine güvenip böyle delilikler yapma." He Simu hafifçe yanağını okşadı. Duan Xu ciddiyetle sordu: "Üstat Feng Yi'nin Nandu'dan ayrıldığını duydum. Ruhlar aleminde bir şeyler mi oluyor?"

He Simu'nun hareketleri bir an duraksadı. Başını yana eğip gülümsedi: "Ben de tam bunu söylemeye gelmiştim. Yan Ke geçenlerde bana suikast düzenleyip lambayı çalmaya çalıştı ama başaramadı. Şimdi isyan başlattı, yanında dört saray efendisi daha var. Ruhlar aleminde büyük bir savaş çıkmak üzere. Bu karışıklığın insan dünyasına sıçramasını önlemek için dünyadaki tüm rahipler ve büyücüler harekete geçti. Feng Yi şu anki en güçlü büyücü olduğu için Yıldız Sarayı'na dönmek zorundaydı."

Duan Xu gözlerini kıstı: "Yan Ke mi? Hani şu... Sana aşık olan Sağ Vezir?"

"Evet."

He Simu çok sakın cevap vermişti. Duan Xu onun her şeyi kontrol altında tuttuğunu anlayınca daha fazla sormadı. "Yani bana demek istiyorsun ki; artık çok meşgul olacaksın ve yanıma daha az geleceksin?"

"Evet, öyle."

"Ah... Bu karışıklık ne kadar sürer? Onlarca yıl sürmez, değil mi?"

He Simu kahkahayı bastı. "Duruma göre değişir; bazen birkaç yıl, bazen on yıllarca sürer."

"Peki senin için ne kadar sürer?"

"Benim için mi..." He Simu biraz duraksadı ve gülümsedi: "Altı ay diyelim."

Duan Xu rahat bir nefes aldı. Eğer böyle diyorsa bir planı vardı. Pişmanlıkla, "Altı ay mı? O zaman Luozhou'nun çiçek mevsimini kaçıracaksın," dedi.

"Hı?"

"Luozhou'nun şakayıkları çok meşhurdur. Baharda çiçekler açtığında seni oraya götürmeyi hayal ediyordum. Hava güzel olur, çiçek kokuları etrafı sarar... Atlarımızı o çiçek tarlalarının arasından sürerdik. Çiçek mevsiminde Luozhou'da gece fener alayları, davul gösterileri olur; çok eğlencelidir."

El ele nehir kenarında yürürken He Simu sordu: "Duan Shunxi, farkında mısın ne kadar çok şeyden bahsettin? Renk algını, dokunma duyunu ve koku duyunu... Hepsini birden mi bana vereceksin?"

"Neden olmasın?"

Duan Xu hiç düşünmeden cevap vermişti ama He Simu durdu. Gözlerini kısarak ona yaklaştı: "Duan Shunxi, saçmalama. Feng Yi sana duyuları değiştirme yolunu öğrettiğinden beri iyice kontrolü kaybettin. Kendi duyularının zayıfladığını fark etmiyor musun? Üç duyuyu birden değiştirmek ne demek? Canına mı susadın?"

Duan Xu safça gözlerini kırptırdı: "Ama tek bir duyuyla dünyayı tam olarak hissedemezsin ki."

"Yeterli, gayet yeterli." He Simu parmağıyla onun göğsünü işaret etti: "Sen daha önemlisin."

Duan Xu'nun gözleri parladı, çok mutlu olmuştu.

Bir süre sonra He Simu hâlâ endişeli bir sesle, "Şu an çok kritik bir dönem. Eğer bir tehlike olursa mutlaka beni çağır,

anladın mı?" dedi.

Duan Xu iç çekti: "Ama ben senin yanına gelemem. Başına bir şey gelirse haberim bile olmaz, ne yaparım o zaman?"

"Merak etme, bana bir şey olursa mutlaka anlarsın. Eğer ben yok olursam, dünya birbirine girer, felaketler ardı ardına gelir. O zaman Büyük Liang ve Danzhi savaşmayı bırakıp kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalırlar."

İnsan dünyası ruhlar alemine kıyasla çok kırılgandı; sanki bir evcilik oyunu gibiydi. Eğer ruhlar alemi isterse ve rahipler engel olmazsa, bir parmak hareketiyle her şeyi değiştirebilirlerdi. Hele ki Ruhlar Hükümdarı'nın yok olması gibi bir olay, rahiplerin bile altından kalkamayacağı bir felaket olurdu.

"Halkın çektiği çile, her zaman aynıdır," diye düşündü.

He Simu, bu değişken ve kırılgan dünyadaki o hem cesur hem de kırılgan sevgilisine sarıldı. Gencin gözlerinde kendi yansıması, tepelerinde ise uçsuz bucaksız yıldızlar vardı.

"Beni özleyecek misin?" diye sordu sevgilisi.

He Simu hafifçe güldü; Duan Xu bu soruyu sormayı çok severdi. Ondan hiçbir zaman "seni seviyorum" demesini talep etmemişti, sadece özleyip özlemeyeceğini sorardı.

"Evet," dedi. "Seni hep özlüyorum."

Ve bazen senin yaptıklarından çok etkileniyorum.

Bu kısa, küçük, aptalca, anlamsız ama capcanlı insani duygulardan etkileniyorum.

Duan Xu ona sıkıca sarıldı ve derin bir iç çekti: "Geri dönmek istemiyorum. Keşke yarın savaş bitse de senin Yuzhou Şehri'ne gitsek. Orası hep siyah beyaz, artık oraya renkli bir saray yapma vaktimiz geldi."

"Renkli bir saray mı?"

"Huzhou'da Yuling Kulesi'nde gördüğümüz o tavan süslemelerini hatırlıyor musun? İşte o renklerde."

"Yeşil, altın sarısı, kırmızı ve turkuaz desenli bir tavan mı? Öyle bir saray çok rüküş olmaz mı? Tavus kuşu gibi mi gezeceğiz?"

"Zaten diğ er ruhlar g oremez; sadece ben ve duyularını değıştirdiğinde sen g orebilirsin. Siyah beyaz bir şehrin ortasında böyle bir saray çok çarpıcı ve eğılenceli olurdu, renkleri ezberlemene de yardımcı olur."

"Bence hiç güzel olmaz."

"Hadi canım, neden olmasın..."

El ele nehir kenarında defalarca tur attılar. Yıldızların altında yerde tek bir gölge, nehirde tek bir yansıma vardı ama Duan Xu'nun elindeki o buz gibi el, yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı.

O geceden sonra ordugahta bir söylenti yayıldı: Komutan Duan gece yarısı nehir kenarında tek başına yürüyor ve kendi kendine konuşuyormuş. Duan Xu'nun her zaman d hice planları olduğu için askerler bunun onun " zel bir düşünme yöntemi" olduğuna karar verdiler.

Böylece ertesı gece Duan Xu çadırından çıktığında, nehir kenarında kendi kendine konuşarak yürüyen bir sürü asker gördü.

Bayılan askerleri geri taşıyan Chen Ying, en azından komutanlarının "delirdiğini" düşünmedikleri için buna da şükretmek gerektiğini düşündü.

85. Bölüm: Ağır Yaralı

Jingzhou ve Qizhou düzene girdikten sonra, Büyük Liang'ın kontrolündeki bölgeler Youzhou'yu her yönden kuşatmış oldu. Duan Xu'nun karargahında generaller haritanın başında toplandı. Duan Xu parmağıyla haritayı işaret ederek, "Qingheng, Qizhou'daki Yuyan Limanı'nda deniz şartları şu an çok uygun. Chengjie ordusunu alıp denizden kuzeye, Fengzhou'ya saldıracaksın. Yarım ay içinde Jixian ve Nanyi hattına ulaşarak Youzhou'nun kuzeydoğusuna baskı yapmalısın," dedi.

Xia Qingheng emri kabul etti.

Duan Xu döndüğünde Shi Biao'nun heyecanlı gözlerini gördü. Shi Biao ellerini ovuşturarak, "Komutanım, yeni bir parti 'Kanat Düzeni Arabası' geldi. Guihe ordusu dışında elli bin askere daha yetecek kadar var. Artık asıl numaramızı gösterme vakti gelmedi mi?" dedi.

Eski bir haydut olan Shi Biao'nun sabrı pek yoktu. Kimseye boyun eğmeyen bu adam, Duan Xu onu ikna ederken Danzhi'ye karşı savaş planlarını ve Kanat Düzeni Arabası'nın modelini görünce, dağ başında haydutluk yapmanın hiçbir anlamı olmadığını anlamıştı; gerçek kahramanlık Duan Xu ile birlikte Huqi halkına karşı savaşıydı.

Guihe ordusuna katıldığında Duan Xu'nun tasarladığı ilk arabaları görmüş ve gizli bir eğitim sürecine girmişti. Duan Xu'nun bu yaşta böyle bir savaş taktiği geliştirmesine hayran kalmış, ona "Duan Dede" diyecek kadar saygı duymaya başlamıştı.

Duan Xu ise bu övgülere sadece gülümseyerek, "Yüksek bir mertebeden birinin yardımı oldu, sadece benim başarıım değil," demişti. Bin yıl önceki savaş meydanlarında savaş arabaları çok yaygındı ama zamanla süvariler ve piyadeler güçlenince araba savaşları unutulmuştu. O sadece eski "Sekiz Düzen Şeması'nı Danzhi süvarilerine karşı uyarlayarak bu arabaları tasarlamıştı.

Shi Biao'ya söylemediği şey ise, eski kitapları karıştırırken bu araba tasarımlarının çoğunun eksik veya kayıp olduğunu fark etmiş olmasıydı. O zamanlar He Simu onun sırtına yaslanmış kitaplara bakarken, Duan Xu bu kayıp bilgilerin üzüntüsünü dile getirince genç kadın gülümseyerek, "Bana iyi bakarsan, o bilgiler kaybolmaz," demişti. Yüzlerce yıl yaşamış olan bu "yüksek mertebeli kişi", o savaşları bizzat gözleriyle görmüştü.

Duan Xu gülümseyerek Shi Biao'ya, "Onları şaşırtma vakti geldi," dedi.

Yuan Shou döneminin 6. yılı, Ekim ayı... Duan Xu orduyu üç kola ayırdı; Xia Qingheng, Wu Shengliu ve kendisi bizzat komuta ederek Youzhou'ya üç koldan saldırdı. Bu, Büyük Liang tarihinin en ünlü Youzhou Seferi'nin başlangıcıydı.

Duan Xu'nun bizzat yönettiği Guihe ordusu, o tuhaf savaş arabalarını sahaya sürdü. "Kanat Düzeni" adı verilen bu arabalar hafif ve basıktı; dar ve sarp geçitlerde kolayca ilerleyebiliyordu. Arabaların dört bir yanında delikler vardı, askerler içeriden ok atabiliyordu. Etrafı sivri kazıklarla çevrili olduğu için savunması çok güçlüydü. Arazi genişlediğinde bu arabalar birbirine bağlanarak adeta "hareket eden bir kale" oluşturuyordu.

Huqi ordusu eskiden kale kuşatmalarında çok zorlanırdı; şimdi ise Duan Xu meydan savaşını bile bir kale kuşatmasına çevirmişti. Savaş meydanında devasa bir duvar gibi ilerleyen arabalar Danzhi askerlerini şoka uğrattı. Guihe askerleri bu arabaları kullanma konusunda uzmandı ve içerideki okçular en güçlü yayları çekebilen seçkin askerlerden oluşuyordu. Danzhi süvarileri bu "duvara" yaklaşmadan ok yağmuru altında kalıyordu.

Bu arabaların tek sorunu hızlı. Danzhi ordusu saldıramayıp geri çekilmeye başladığında, Duan Xu hemen hafif süvarileri devreye sokuyordu. Ding Jin'in komutasındaki bu çevik süvariler, at üstünde ok atma konusunda bizzat Duan Xu tarafından eğitilmişti; düşmanı kovalarken arabaların yetişmesini bekliyorlardı.

Böylece Guihe ordusu, "geçilemez" denilen Jiewang şehrini

sadece beş günde düşürdü. Danzhi ordusu perişan bir halde geri çekilirken Guihe ordusu onları adım adım köşeye sıkıştırdı.

Tabii Duan Xu o meşhur kurnazlıklarını da unutmamıştı. Tianlo madeninden çıkarılan mıknaatısları bazı arabalara yerleştirmişti. Bu arabalardaki askerler tahta sopalar kullanıyordu ama zırhlı ve nalları demir olan Danzhi askerleri bu arabalara yaklaştığında mıknaatısların etkisiyle dengelerini kaybediyor, hareket edemiyorlardı. Duan Xu bu durumu "Cangyan Kutsal Metinleri"ne dayandırarak bir "mucize" gibi gösterdi ve düşman ordusunun psikolojisini bozdu.

Güney ve doğu cepheleri çok başarılı ilerliyordu ama batı cephesindeki Wu Shengliu sert bir direnişle karşılaşmıştı. Duan Xu, Guihe ordusunun ilerlemesini emretti, kendisi ise Chen Ying ve bir grup hafif süvariyle batı cephesine yardıma gitti.

Duan Xu'nun bu başarıları insanların dilinde dolaşırken, doğal olarak He Simu'nun kulağına da gitti.

He Simu, Yuzhou Şehri'nde lambanın ışığında raporları okuyordu. Jiang Ai yanında ona yardım ediyor, Bai Sanxing ise sıkıntıdan çenesini eline dayamış oturuyordu. Aniden ayağa kalkıp, "Çok sıkıcı, ben gidiyorum," dedi.

Jiang Ai gülümseyerek, "Olmaz, ben daha dinlenmedim, sen nasıl gidersin?" dedi.

"Burada yapacak bir şeyim yok ki!"

"O zaman bu raporların bir kısmını sen oku da eski adamlarının neler çevirdiğini gör."

"Bu uzun yazıları okumak çok sıkıcı."

"Haha, Juegui Sarayı'nın efendisiyken raporları okumuyor muydun?"

Bai Sanxing'in ifadesi değişti, dişlerini sıkarak sustu. Jiang Ai durumu anlayıp, "Hepsini Yan Ke mi okuyordu? Seni satmasına şaşmamalı," dedi.

Önüne bir yığın rapor koyup, "Oku bunları, bitince ne düşündüğünü söyle," dedi.

Bai Sanxing kin dolu gözlerle raporlara bakarken, Jiang Ai

elini kaldırıp bileziğindeki zili çınlattı. Adam istemeye istemeye raporları eline aldı, bakışlarıyla kağıtları delmek istiyor gibiydi.

He Simu bu iki ruhu izlerken düşüncelere daldı. Bai Sanxing'in çok öfkeli biri olduğunu duymuştu ama Jiang Ai'nin yanında öfkesini yutmak zorunda kalıyordu. Eğer onu kontrol eden kişi Jiang Ai olmasaydı, muhtemelen yok olmayı göze alır ama boyun eğmezdi.

Jiang Ai yeni bir rapor alıp, "Vay canına, Yan Zhang meğer ne kadar iyi savaşıyormuş," dedi.

"O zaten bir generalin kızıydı. Babası suçlanınca geneleve düşmüş, sonra sevdiği adam tarafından ihanete uğramış... Hayatı çok acı doluydu, nefreti çok derindi. Bu yüzden ruh gücü de çok yüksek," dedi He Simu.

"Onu sen yükselttin, sana çok sadık. Diğer saray efendileri de hemen sadakatlerini bildirdiler, Yan Ke'ye karşı savaşmaya hazırlar."

He Simu raporları çevirirken, "Yan Ke'nin adamları varsa benim de var. Kendimi onun sandığı gibi yapayalnız bırakacak değilim. Bu efendiler sadece ona karşı değil, ileride başka işler için de gerekecek," dedi.

Bakışlarını Jiang Ai'ye çevirdi: "Yakında Bai Sanxing kendini gösterebilir. Yan Ke hâlâ benim Bai Sanxing'den haberim olmadığını, bunun seninle benim aramda bir sır olduğunu sanıyor. Hâlâ seni kendi safına çekmeye çalışıyor mu?"

"Kapılarımı kapattım, o da senin yakalamandan korktuğu için sadece birkaç kez haber gönderdi. Yan Ke'nin yanındaki efendiler eski dönemden kalma, çoğu Bai Sanxing'den iyilik görmüş kişiler. Eğer Bai Sanxing ortaya çıkıp Yan Ke'nin ihanetini anlatırsa, o adamların kafası karışacaktır." Jiang Ai, asık suratlı Bai Sanxing'e bir bakış atıp He Simu'ya gülümsedi: "Simu, isyanı altı ayda bitireceğini söylediğinde abartıyorsun sanmıştım. Ama bakılırsa gerçekten bitecek. O küçük arkadaşını görmek için acele ediyorsun, değil mi?"

He Simu bu sözler üzerine hafifçe gülümsedi.

Jiang Ai devam etti: "Duyduğuma göre insanların dünyasında

çok meşhur olmuş, harika savaşlar yönetiyormuş. Onu bizim tarafa getir de burada da savaşsın, böylece ayrı kalmazsınız."

He Simu elini sallayarak geçiştirdi: "Onun kendi savaşı var, benim kendi savaşım. Jiang Ai Teyze, konuyu hep ona getirme."

"Ne o, özledin mi?"

He Simu, Jiang Ai'nin o şakacı ve imalı gözlerine baktı. Önce ona, sonra yanındaki Bai Sanxing'e baktı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra raporları kapattı ve gülümsedi: "Geri kalan raporlar sana emanet, Jiang Ai Teyze."

Jiang Ai ne olduğunu anlamadan bir duman bulutu yükseldi ve Ruhlar Hükümdarı gözden kayboldu.

Ruhlar Hükümdarı işi gücü bırakıp sevgilisinin yanına gitmişti.

He Simu bazen o anı hatırlar ve neden aniden Duan Xu'yu görmeye gittiğini merak ederdi. İnsanlar bazen göğüslerinin sıkıştığını, kalplerinin hızlı çarptığını veya gözlerinin seğirdiğini söylerlerdi; tabii onda bu hislerin hiçbirisi yoktu.

Onu oraya çeken tek şey, o an onu çok özlemiş olmasıydı.

Belki de kaderin bir oyunuydu; eğer o an gitmeseydi, zamanın o uçsuz bucaksız karanlığında onun elini bir daha tutamayacaktı.

He Simu'nun ayakları yere değdiği anda, kanlar içindeki bir asker onun içinden geçip gitti. Kalabalık ve gürültülü bir odada, bir an yanlışı yere mi geldim diye düşündü ama sonra kalabalığın arasından yatakta yatan Duan Xu'yu gördü.

Hayatı boyunca bu sahneyi asla unutmayacaktı.

Titreyen mum ışığında Duan Xu'nun üst bedeni çıplaktı; saçları kan ve ter içinde yüzüne yapışmıştı. Sol göğsü kalın sargı bezleriyle sarılmıştı ama sargılar tamamen koyu bir kana bulanmıştı. Yüzü kağıt gibi bembeyazdı, dudaklarının kenarında kurumuş kan izleri vardı. Gözleri kapalıydı.

He Simu savaş meydanlarına ve ölüme çok alıştı; hele ki böyle "ölümün kıyısındaki" insanlara...

"Doktor! Çabuk bir doktor çağırın! Komutan okla vuruldu! Kan durmuyor!"

"İki saattir böyle... Çok mu geç kaldık?.."

"Saçmalama!"

"Kanı simsiyah, ok zehirliymiş!"

İnsanlar He Simu'nun içinden geçip duruyordu. Olduğu yerde ne kadar durduğunu bilmiyordu; sanki vücudunu nasıl kontrol edeceğini unutmuş gibiydi. Yaklaşmak istediğinde doktorun Duan Xu'nun vücudunu çevirdiğini gördü. Duan Xu'nun sol eli yatağın kenarından sarkmış, cansızca sallanıyordu.

Mum ışığı titrerken, o bembeyaz parmak uçları gölge ve ışık arasında gidip geliyordu. Sallantı yavaş yavaş azaldı ve sonunda durdu. Parmak uçlarından süzülen koyu renkli sıvı, damla damla yere düşüyordu.

He Simu'nun adımları durdu. Neredeyse çaresiz bir sesle fısıldadı: "Duan Xu."

"Duan Tilkisi, Duan Shunxi... Duan Xu!"

Yürümeye başladı; her adımda sesi daha da yükseliyordu. Sadece onun duyabileceği o ismi haykırıyordu. Eskiden ne olursa olsun ona böyle seslendiğinde uyanırdı. İsmi haykırarak yatağının kenarına çömeldi, elini yüzüne uzattı ama parmakları yanağının içinden geçip gitti.

Elleri titremeye başladı, içini onu kaybetme korkusu kapladı. Duan Xu onun için hep sönmeyen, parlak bir ateş gibiydi; göğsüne yaslandığında o ateşin çıtırtısını duyardı. O hep parlak ve korkusuzdu.

Ama o an, bir göz kırpması kadar kısa bir sürede, o ateşin zayıfladığını gördü.

Sönmek üzereydi.

Duan Xu, batı cephesinden Guihe ordusuna dönerken Danzhi ordusunun pususuna düşmüştü. Shi Biao yardıma yetişmekte gecikmişti. Duan Xu'nun beş bin süvarisi üç gün boyunca kuşatma altında kalmış, sonunda Qizhou'dan gelen Zhao Xing'in yardımıyla kuşatmayı yarmışlardı. Ancak tam o sırada Duan Xu, bir Danzhi tatar yayıyla tam göğsünden vurulmuş, ağır

yaralanmış ve bilincini yitirmişti.

Ok zehirliydi, kanı durmuyordu ve durumu çok kritikti.

86. Bölüm: Mezartaşı

"Xiao Xiao Abla!"

İnsan gürültüsünün ortasında He Simu, Chen Ying'in haykırışını duydu ve başını yavaşça o tarafa çevirdi. Chen Ying'in üzerindeki zırh hâlâ kan ve çamur içindeydi. He Simu'nun titreyen bakışlarında bir parça çaresizlik gördü; bir şeyler söylemek istese de çevredeki kalabalık yüzünden kelimeler boğazında düğümlendi.

He Simu gözlerini yumdu. Sadece bir anlığına öylece kaldı; gözlerini tekrar açtığında o kırılgan duygulardan eser kalmamıştı. Tüm hisleri, gece karanlığında gökyüzü ile denizin birleştiği o belirsiz çizgi gibi bakışlarının derinliklerine gömülmüştü.

Yavaşça ayağa kalktı, arkasını dönüp odadan dışarı adım attı. Bu süre zarfında Chen Ying ile tek kelime konuşmadı. Chen Ying aceleyle peşinden koştu. Issız, sessiz bir köşeye geldiklerinde He Simu durdu, Chen Ying de hemen arkasında soluk soluğa kaldı.

"Duan Xu'ya ne oldu?"

He Simu'nun sesinde hafif bir titreme vardı, yumruklarını sımsıkı sıkıyordu.

Chen Ying parmaklarını birbirine kenetleyerek son birkaç gündür başlarına gelenleri kısaca anlattı. He Simu dinledikten sonra fısıltıyla tekrar etti: "Üç gün boyunca mahsur mu kaldı?"

Chen Ying şaşkınlıkla başını salladı: "Evet..."

"Dili mi tutuldu bu adamın? Üç koca gün boyunca beni bir kez olsun çağırmayı akıl edemedi mi!" He Simu yanındaki süs kayalığına bir yumruk indirdi; yapay kaya o anda un ufak olup toza dönüştü.

Başını çevirdiğinde Chen Ying, kadının gözbebekleri kaybolmuş, simsiyah ve tekinsiz bir ruh enerjisiyle kaplanmış gözlerini gördü. He Simu başını öne eğip şakaklarını ovuştururken alçak sesle sordu: "Durumu nasıl?"

"Ok yarası kalbinin sadece bir parmak uzağındaydı. Ama getirilen hekim Qizhou'nun en meşhur tabibi; yaranın iyileşebileceğini söyledi, ancak... ancak..." Chen Ying'in gözleri kan çanağına döndü, dişlerini sıkarak devam etti: "Ancak ok zehirliymiş. Hekim, yarına kadar panzehir bulunmazsa zehrin kemik iliğine işleyeceğini ve artık tedavisinin mümkün olmayacağını söyledi."

Yarın.

Yani bugün canı isteyip de Duan Xu'yu görmeye gelmeseydi, bir dahaki sefere onun ancak cesediyle karşılaşacaktı.

He Simu, insanların telaşla koşturduğu o gürültülü yöne doğru baktı. Bir anlık sessizlikten sonra sordu: "Ona saldıran kimdi?"

"Danzhi ordusundan birileri ama tam olarak kim olduklarını bilmiyoruz, ellerimizden kaçtılar."

"Anladım," dedi He Simu kısa ve net bir ifadeyle. "Ona iyi bak. Yarın gün bitmeden panzehri getireceğim."

Sözlerini bitirir bitirmez bir duman bulutuna dönüşerek karanlığın içinde kayboldu.

Luda, dinlenmek üzere odasına çekildiği sırada kapı ve pencerelerden tuhaf bir tıkırtı yükseldi. Arkasını döner dönmez boğazına yapışan görünmez bir güçle havaya kaldırıldı. Çırpınarak nefes almaya çalışırken odanın ortasında bir kadın silüetinin belirdiğini gördü. Kadın uzun boylu ve solgundu; üzerinde kırmızı-beyaz kat kat zarif bir entari, saçlarında sallanan gümüş tokalar vardı. Tamamen siyaha bürünmüş gözlerini soğuk bir ifadeyle ona dikmişti.

"Şöyle bir soruşturdum; Duan Xu'yu vuran o okun üzerindeki zehri sen hazırlamışsın." He Simu elini uzatarak kestirip attı: "Panzehri bana ver."

"Hayalet Kral hazretleri bizzat teşrif etmişler... Demek şahsi meselelerle görevleri birbirinden ayırmakta bu kadar ustasınız..." Luda hafifçe gülümsedi. Nefessizlikten yüzü morarmıştı ama hâlâ sakindi: "Duyduğuma göre... Hayalet Kral'ın insan dünyasındaki işleyişi her zaman 'bir şeye karşılık bir şey' ilkesine dayanırmış."

He Simu ona iki adım daha yaklaştı: "Ne istiyorsun?"

Luda, He Simu'nun belinde asılı duran ve hafif mavi bir ışık yayan yeşim kolyeyi ışaret etti.

"Hayalet Kral Kandili."

He Simu'nun gözbebekleri aniden kısıldı. Luda yere bırakıldığında şiddetle öksürmeye başladı; odanın her yanını saran yoğun ruh enerjisi, Hayalet Kral'ın gazabını müjdeliyordu. He Simu soğuk bir kahkaha atarak konuştu: "Belki de sen, Yan Ke adındaki o kötü ruhu tanıyorsundur?"

Luda elini göğsünden çekti, He Simu'ya baktı ama konuşmadı.

He Simu alaycı bir tavırla devam etti: "Danzhi'nin, Gök Tanrısı'na inanan o yüce Başrahibi'nin, tıpkı hor gördüğü babası gibi kötü ruhlara sığınacağı hiç aklıma gelmezdi."

Luda'nın yüzü solgunlaştı; bunun sebebi az önceki boğulma mıydı yoksa başka bir şey mi, belirsizdi. Sakince, "Yaptığımın inancıma ihanet olduğunu biliyorum," dedi. "Danzhi huzura erecekse tüm günahı tek başıma üstlenmeye hazırım. Duan Xu senin eşsiz gücünü arkasına aldı; ya o ölmeli ya da sen gücünü kaybetmelisin."

He Simu, Luda'ya sanki sağmalıyormuş gibi baktı: "Duan Xu'nun bugüne kadar benim yardımım sayesinde kazandığını mı sanıyorsun?"

Eğer Duan Xu, Luda'nın sandığı gibi yardım dilenmeye meraklı biri olsaydı, kadın şu an burada dikiliyor olmazdı.

Luda sadece şunu söyledi: "Hayalet Kral hazretleri, zehri ben yaptım ve panzehri dünyada sadece ben biliyorum. İstediğin her şeyi yapabilirsin, istersen imparatoru buraya bağla, yine de kendimi öldürürüm. Hayalet Kral Kandili'ni almadan panzehri vermeyeceğim. Size diş geçiremeyebilirim ama zihnimi de yarıp açamazsınız."

Beyaz cübbeli, mağrur rahip Hayalet Kral'a meydan okuyordu. Odadaki mum ışığı huzursuzca titriyor, He Simu'nun solgun yüzünü ve gözlerindeki derin duyguları aydınlatıyordu. Luda gerginlikle cübbesinin ucunu sıktı.

Kısa bir süre sonra He Simu hafifçe gülümsedi: "Luda, sen savaş alanından zerre anlamıyorsun, bu işlere hiç bulaşmamalıydın. Ayrıca rahiplik için de uygun değilsin. Parçalanmakta olan bu yabancı yönetimi ortak bir inançla bir arada tutabileceğini sanman çocukça bir hayalden ibaret."

Luda'ya yaklaştı, buz gibi parmağını adamın göğsüne bastırdı; soğukluk kalbinin derinliklerine kadar işledi.

"Luda, senin ömrün her zaman yanlış zamanda yanlış yerde olmakla ve başarısızlıkla geçmeye mahkûm. Bana gelince..." Hafifçe gülümsedi. "Duan Xu ile aramızda bir gönül bağı olsa da, onun için Hayalet Kral Kandili'ni sana vereceğimi mi sandın? Fazla safsn."

Luda'nın gözleri parladı ama geri adım atmadı: "Sadece bir günün var. Yarın panzehir olmazsa ölecek."

"İnsan dediğin ölür; ha bugün ha yarın, ne fark eder?" He Simu'nun bakışları küçümseyiciydi.

Ay gökyüzünün en tepesine ulaştığında Qizhou şehrinin gürültüsü yavaş yavaş dindi. Chen Ying, Duan Xu'nun yatağının başında elini tutuyor, endişe ve korku içinde alnındaki ince terleri siliyordu. Hekim az önce yarasını temizleyip yeniden sarmıştı. Duan Xu'nun yüzü bembeyazdı; rüyasında ne görüyorsa göz kapaklarının altındaki gözleri hızla hareket ediyordu. Huzursuzluğu doruğa ulaştığında çok kısık bir sesle konuşmaya başladı.

Chen Ying eğilip dinlediğinde Duan Xu'nun zayıf bir sesle sayıkladığını duydu: "Simu... He Simu..."

Chen Ying, annesinin de ölmeden önce kendi ismini böyle sayıkladığını hatırladı.

Daha fazla dayanamadı ve hıçkırıklara boğuldu. İçinden sürekli dua ediyor, sevdiklerinin onu bir bir terk etmemesi için yalvarıyordu. Kendi kendine söz verdi; bundan sonra eğitimlerde asla tembellik etmeyecek, bir dahaki tehlikede Üçüncü Ağabeyini canı pahasına koruyacaktı.

Duan Xu'nun cılız sayıklaması rüzgâra karıştı, dağları ve nehirleri aşarak He Simu'nun kulağına ulaştı.

"Beni çağırıyor."

He Simu o sırada Danzhi'den ayrılmış, Yuzhou şehrine varmıştı. Zifiri karanlıkta sadece belindeki Hayalet Kral Kandili mavi bir ışık yayıyordu. Alçak sesle, "Nihayet beni çağırmayı akıl edebildi," dedi.

Burası Xusheng Dağı'nın zirvesiydi; belki de tüm Yuzhou'nun en güzel manzarasına sahip yeri idi. Bir tarafta karla kaplıymış gibi görünen beyaz evleriyle Yuzhou şehri, diğer tarafta ise binlerce evin ışığının yandığı insan dünyası uzanıyordu; yarısı yaşam, yarısı ruhlar âlemi... Anne ve babasını burada, ortak bir mezara gömmüştü.

Mezartaşına yaslanarak çömeldi; tıpkı onlar hayattayken omuzlarına yaslandığı gibi. Dışarıda binlerce kişinin hayranlık duyduğu, binlerce ruhun korktuğu Hayalet Kral'dı; ama burada sadece birinin kızıydı.

"Sizi görmeye gelmeyeli uzun zaman oldu. Yakında intikamınızı alacağım baba. Bak şu işe, başkaları tarafından oyuna getirilen o dertli adamın arkasını toplamak yine kızına kaldı."

He Simu, mezartaşındaki yazılara dokundu. Üç yüz yıl önce kendi elleriyle, özenle kazıdığı isimler artık silikleşmeye başlamıştı. Üç yüz yıl sanki o kadar da uzun bir süre değilmiş gibi geliyordu; sanki derin, karmaşık bir uykudan aniden uyanmıştı ve o arada koca bir üç asır geçivermişti.

"Yan Ke'nin neden bu kadar çok Hayalet Kral olmak istediğini gerçekten anlamıyorum. Bunca yıldır onu izliyorum, ondan bu makama ilgi duymamı sağlayacak tek bir sebep bulmaya çalışıyorum ama yok."

"Hayalet Kral nedir ki? O tahtın üzerinde sadece fedakârlık vardır."

Taht kavgasına tutuşan o kötü ruhların hiçbiri bunu anlamıyordu.

He Simu gece gökyüzüne baktı, parmaklarıyla dizine hafifçe vurdu. Kayıtsız bir tavırla, "Alt tarafı bir fedakârlık değil mi, Duan Xu'yu kaybetsem ne olur ki? O da tüm bu fedakârlıkların

sıradan bir parçası sadece," dedi.

Muhtemelen bu adam çok canlı ve tutkulu olduğu için ölümü ona yakıştıramıyor, bu yüzden üzülüyordu. Daha önce ölüm kelimesini onunla hiç yan yana getirmemişti; onun bir insan olduğunu, bir gün saçlarının ağaracağını ve bir avuç kemiğe dönüşeceğini kısa süreliğine unutmuştu.

Madem ölümlüydü, ha yarın ölmüş ha onlarca yıl sonra; sonsuzluğun yanında bir göz kırpması kadar kısa değil miydi her ikisi de?

"Yaşam ve ölüm bir döngüdür; bu dünyada gelecekte de onun gibi pek çok insan olacak. Belki bir sonraki mühürdaşımı bulmak için birkaç yüzyıl daha beklemem gerekecek ama olsun, bekleyebilirim."

He Simu mezartaşına yaslandı, belindeki kandili hafifçe okşayarak gülümsedi: "Böyle bakınca, o da sadece sıradan bir insanmış meğer."

Uzun bir sessizlik oldu. Karanlıkta esen kuzey rüzgârı ağaçları hışırdatıyordu. Görünmez iplikler gibi dünyayı saran rüzgâr, He Simu'nun uzun saçlarını ve entarisinin uçlarını savuruyor, saç telleri gözlerine ve dudaklarına çarpıyordu.

"Hava soğuyacak," dedi He Simu fısıltıyla.

— *Ellerin ne kadar soğuk böyle, ama ben ısıtırsam hemen ısınurlar.*

"O her zaman sıcacıktı."

"Yuzhou şehrinde rengârenk bir saray inşa edeceğini söylemişti. Ne kadar rüküş bir fikir... Böyle şeylerden hoşlanacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Hâlâ ata binmeyi öğrenemedim, geçen sefer attan düştüm. Bana tekrar öğreteceğini söylemişti. Binmeyeceğim, öğrenmeyeceğim demiştim ama aslında sadece beceriksiz görünmekten utanmışım. Bir faniyken çok sakar biriymişim meğer."

He Simu bunları anlatırken önce güldü, sonra yine sustu. Kalbi sanki yerdeki çatlaklardan sızan lavlar gibi yanıyor, önüne

gelen her şeyi yakıp yıkıyordu.

Alnını sert mezartaşına dayadı, usulca sordu: "Baba, anne... Son zamanlarda çok tuhaf davranıyorum. Ben eskiden de bu kadar korkar mıydım yalnızlıktan?"

"Anne, aslında senin reenkarnasyonunu bulmaya gittim. Çok tatlı, çok güzel küçük bir kızdı. Uzaktan izledim, gidişini seyrettim ama sonunda onunla hiç konuşmadım. Onun yeni bir hayatı, sevgilisi ve çocukları olacak; o benim annem değil, o sen değilsin. Sizin için buraya bir mezartaşı diktim ama bu dünyada sizden eser kalmadı artık. Sizi asla bulamayacağım, şu an ne söylersem söyleyeyim kimse duymayacak. Vedalaşmak dedikleri tam da böyle bir şeymiş."

"Duan Xu için de aynısı geçerli. Duan Xu ölürse, bu dünyada bir daha asla bir Duan Xu olmayacak."

He Simu, şafak sökene kadar anne ve babasının mezarı başında bekledi. İlk ışıklar belirlediğinde yanında getirdiği güzel şarabı mezara döktü: "Tadımın yerinde olduğu zamanlarda içmiştim bunu, gerçekten enfes bir şaraptır."

"Hayalet Kral Kandili olmadan da kazanabilirim. Ama böyle yaparsam bana çok kızarsınız herhalde." Bir an duraksadı ve ekledi: "Belki de ben Hayalet Kral olmaya hiç uygun değilim."

Sonra yavaşça eğilip mezartaşına sarıldı. Sımsıkı sarılarak fısıldadı: "Ben Hayalet Kral olmak da istemiyorum."

— *Günün birinde sen de baban gibi ruhlar ve insanlar arasındaki dengeyi koruyacak, bu dünyayı kollayacaksın.*

Anılar çok eskiydi; annesinin bu sözleri söylerkenki sesini ve yüzünü neredeyse unutmak üzereydi. He Simu hafifçe gülümsedi. Doğrulduğunda yine ruhlar âleminin o sağı solu belli olmayan, kudretli Hayalet Kral'ıydı.

"Pekâlâ, görevimi layığıyla yapacağım."

87. Bölüm: Uyanış

Duan Xu gözlerini açtığında, içeri süzülen sabah güneşi gözlerini hafifçe sızlattı. Ancak bu sızı, tüm vücudunu ve özellikle göğsünü saran o yoğun acının yanında yok denecek kadar azdı. Yıllardır körelen duyuları sayesinde, acıyı eskisi kadar şiddetli hissetmiyordu; eskiden dişlerini sıkarak dayanabileceği yaralar şimdi ona katlanılabilir geliyordu.

Anıları yavaş yavaş zihnine geri döndü. Gece karanlığındaki at kişnemelerini, havada uçuşan okları, dağdaki düşmanları, kuşatılmayı ve ardından gelen o yarma harekâtını hatırladı. Hafıza şeridi, üzerine doğru gelen o son okla durdu. Elini göğsündeki sargılara götürdü; yaranın tam orada olduğunu anladı.

Gerçekten tehlikeli bir durumdu; o grup belli ki doğrudan onu hedef almıştı.

Chen Ying'i çağırmak için başını çevirdiğinde, odada oturan bir kadın gördü. Sabah ışığı kağıt kapıdan süzülüp aralarındaki zemine düşüyordu. Kadın, loş köşede koyu kırmızı entarisiyle oturmuş, uçuşan toz zerreciklerinin arasından ona bakıyordu. Havası her zamankinden biraz farklıydı.

Duan Xu içinden, "Eyvah," dedi. Simu, bu aralar yanına gelmeyeceğini söylememiş miydi?

Uyandığını görmesine rağmen He Simu tek kelime etmedi.

Duan Xu biraz mahcup bir sesle seslendi: "Simu?"

Karanlıkta yüz hatları belirsizdi. Uzun bir sessizlikten sonra konuştu: "Üç gündür kuşatma altındaydın."

"Ah, o şey..."

"Tam üç gün. Neden benden yardım istemedin?"

He Simu'nun sesi çok sakindi. Duan Xu onun ne hissettiğini tam olarak kestiremiyordu; muhtemelen kızgındı. Kendini biraz zorlayarak gülümsedi: "Galibiyet de mağlubiyet de askerin

kaderidir. İlk kez kapana kısılmıyorum ya... Her seferinde seni çağırırsam, benden bıkip usanmandan korktum."

He Simu cevap vermedi. Oda bir anda öyle bir sessizliğe büründü ki dışarıdaki kuş cıvıltıları bile kulağa gürültülü gelmeye başladı.

Duan Xu huzursuzlanmaya başlamıştı, devam etti: "Hem gelsen bile sadece beni kurtarırdın, bilemedin yanına Chen Ying'i alırdın. Ben bir ordunun komutanıyım, askerlerimi öylece bırakıp gidemezdim, değil mi?"

Konuşurken dirseklerinden destek alıp yatakta doğrulmaya çalıştı. Tam o anda He Simu hareketlendi. Bir gölge gibi yerinden kalkıp anında Duan Xu'nun yanına ulaştı; kırmızı giysileri sabah ışığında dalgalandı. Duan Xu'nun üzerine çöküp omuzlarından bastırarak onu tekrar yatağa mıhladı.

Duan Xu donakaldı. He Simu'nun yüzüne baktığında, gözlerinin simsiyah olduğunu ve etrafını yoğun bir ruh enerjisinin sardığını fark etti. Normalde yanındayken bu enerjiyi gizlemeye çok dikkat ederdi ama bugün durum tamamen farklıydı.

"Yanlış... Yanlış bir şey mi söyledim?" Duan Xu bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu.

He Simu yavaşça üzerine eğildi. Buz gibi uzun saçları adamın yüzüne döküldü, gözlerindeki o siyahlık çekilip yerini normal bakışlarına bıraktı. Hafifçe gülümsedi: "Yanlış bir şey söylemedin. Aslında düşününce, gerçekten ihtiyacın olduğu hiçbir an beni çağırmadın."

Duan Xu ne olduğunu anlamaya çalışırken, kadın aniden eğilip dudaklarına yapıştı. Bu öpücük hiç de nazik değildi; hırçın ve sertti. Dudaklarını zorlayarak dilini onunkine doladı. Duan Xu başı geriye itilmiş halde nefes nefese kaldı, yutkunamadığı salyası boynundan aşağı süzüldü. Kollarını kaldırmak istedi ama He Simu anında onları da bastırdı. Vücuduyla daha da ağır çöktü, sanki onda bir şeyler arıyor ya da o anda ruhunu söküp almak istiyordu.

"Acıyor... Acıyor..." Duan Xu'nun boğuk sesini duyunca He

Simu baskısını hafifletti. Aşağı baktığında, adamın göğsündeki sargıların yeniden kanlandığını gördü.

"Öksürük... Çok istesem de... Şu an ağır yaralıyım..." Duan Xu hem öksürüyor hem de gülmeye çalışıyordu.

Öksürdüğü göğsü hafifçe sarsılıyor, sanki içerideki o atan kalp de onunla birlikte titriyordu. He Simu sargıdaki kan lekesine baktı, gözlerinde derin bir keder vardı. Bir süre sonra alçak sesle, "İnsanoğlu gerçekten çok kırılğan," dedi.

Fırtınalara dayanamayacak kadar kırılğan, uzun sürmeyecek kadar kısa ömürlü...

Bağlanmaya gelmez, sadece ayrılığın acısını artırır.

He Simu bakışlarını Duan Xu'ya çevirdi: "Az önce seni öperken hiçbir şey hissetmedim."

Neredeyse ona yapışmış durumdaydı, gözleri birbirine çok yakındı. Çok güzel, çekik gözleri vardı; gözünün altında küçük bir beni vardı ama o gözlerde tek bir duygu kırıntısı bile yoktu; sanki buz tutmuş bir deniz yüzeyi gibiydi. Duan Xu donup kaldı, içindeki huzursuzluk giderek artıyordu. Elini uzatıp kadının sırtına sarılmak istedi.

"Nasıl bir his istiyorsun? Hemen şimdi seninle duyularımı takas edebilirim." Hâlâ neşeli görünmeye çalışıyordu, sanki ölümden dönen o değilmiş gibi.

He Simu sessizce ona baktı. Tam sarılacağı sırada kollarını yakalayıp yavaşça aşağı bastırdı. Başını iki yana salladı, düz bir sesle konuştu: "Artık gerek yok. Bana ait olmayan, eninde sonunda benden gider."

Artık gerek yok.

Duan Xu donakaldı.

Kadın yataktan kalktı. Sabahın parlak ışığında, yatağın başında dikilip ona yukardan baktı. Toz zerrelere güneş ışığında dans ediyor, saçları ve kirpikleri altın rengine bürünüyordu; ancak bu ışığın içinde onun bir gölgesi yoktu. Duan Xu'nun gözlerinin içine baktı; hiçbir duygu belirtisi göstermeden, sanki sıradan bir gerçeği dile getiriyormuş gibi konuştu:

"Biz buraya kadarız, Duan Xu."

Duan Xu şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Acısını unutup yatakta doğruldu: "Ne dedin sen?"

"Dedim ki, bizden bu kadar." He Simu her kelimenin üzerine basarak tekrar etti.

Hiçbir sebep sunmadı, hiçbir açıklama yapmadı. Öylece, o parlak ışığın içinde yok olup gitti.

"He Simu! He Simu, Simu!" Duan Xu panikle ismini haykırdı, yataktan kalkmaya çalıştı ama tekrar geri düştü.

Chen Ying sesi duyunca kapıyı itip içeri daldı. Duan Xu'yu tutarak sevinçle bağırdı: "Üçüncü Ağabey, uyandın!"

Duan Xu şiddetle öksürüyordu. Chen Ying'in eline tutunmuş, konuşamıyordu; sadece eliyle ağzını kapatmış, kaşlarını sınıksı çatmıştı. Sonra aniden kan kustu; yerler bir anda kıpkırmızı oldu. Chen Ying dehşet içinde sırtını sıvazlarken panikle sordu: "Ne oluyor? Xiao Xiao Abla bu sefer seninle duyu takası da yapmadı, neden yine böyle fenalaştın..."

Duan Xu onun koluna yapıştı, başını kaldırıp Chen Ying'e baktı; dudaklarındaki kan lekesi göz alıcı bir kırmızılıktaydı: "Hastalığımı ona mı söyledin?"

"Hayır! Yemin ederim tek kelime etmedim, Xiao Xiao Abla'ya hiçbir şey söylemedim!"

Duan Xu biraz gevşedi. Göğsü hızla inip kalkıyordu, nefesini düzene sokmaya çalıştı. Sonra aniden vücudu kaskatı kesildi. Başını yavaşça kaldırıp Chen Ying'e, ardından odanın içine baktı. Bakışları yavaş yavaş bir boşluk ve korkuyla doldu.

"Ben... Göremiyorum..."

Rüzgârın iplikleri, başıboş ruhlar, ruh enerjisi... Hepsi gitmişti.

He Simu, ona hediye ettiği o kötü ruhun gözlerindeki dünyayı geri almıştı.

— *Biz buraya kadarız.*

Duan Xu bakışlarını indirdi, kendi kanıyla kirlenen yatak örtülerine baktı. İnanmaz bir tavırla güldü ve fısıldadı:

"İmkânsız... Ciddi olamaz... Neden?"

Neden?

General Duan, ölümün kıyısından döndüğü o ilk uyanışında, yaşadığı yoğun duygusal sarsıntı yüzünden tekrar baygınlık geçirdi. He Simu'yu o son görüşünde, kadının belindeki Hayalet Kral Kandili'nin yerinde olmadığını fark etmemişti bile.

Bu kuşatılma olayında asıl sorumlu Shi Biao idi. Duan Xu bir puslu kurulabileceğini önceden tahmin etmiş, rotayı değiştirirken Shi Biao'ya da destek için emir vermişti. Ancak Shi Biao, Youzhou'da kazandığı o parlak zaferin sarhoşluğuyla ve Duan Xu'nun yanında olmamasının verdiği rahatlıkla, kutlama yapmak için içki içmişti. Bir başlayınca duramamış, sızıp kalarak destek zamanını kaçırmış ve Duan Xu'nun tehlikeye düşmesine sebep olmuştu.

Neyse ki Zhao Xing, bir aksilik çıkmasından endişelenerek önceden bir birlik hazırlamıştı. Durumun ters gittiğini anlayınca hemen yardıma koşmuş ve Duan Xu'nun süvari birliğini kurtarmıştı. Shi Biao çok pişmandı; kendi isteğiyle yüz kırbaç cezası aldı ve hapsedilerek karar verilmesini bekledi.

Duan Xu uyandıktan sonra onu yanına çağırdı. Youzhou'da savaşın hâlâ kızışmış olduğunu, Shi Biao'nun kendisi ve Chen Ying dışındaki en iyi savaş arabası kullanıcısı olduğunu söyledi. "Şu an ceza çekmekle vakit kaybetmek aptallık olur, hemen cepheye git. Bu hesabı savaş durulunca göreceğiz," dedi.

Shi Biao gözleri dolarak yemin etti; bir daha asla içkiye elini sürmeyecekti. Eğer bir kez daha içerse bir parmağını bizzat kesecekti.

Shi Biao'yu cepheye gönderdikten sonra Duan Xu bir süre Qizhou'da kaldı. Dört bir yandan gelen raporları inceleyip stratejiler kurdu. Zhao Xing bu süreçte büyük fayda sağlamıştı; Duan Xu onun askeri dehasını ve soğukkanlılığını takdir etmeye başlamıştı.

İmparatorun onu ödüllendirmek için başkente çağırması, aslında Duan Xu'nun işine gelmişti.

Chen Ying, Duan Xu'nun ikinci kez uyanışından beri onun He

Simu'nun adını hiç anmadığını fark etti. Sadece baygın olduğu günlerde neler yaşandığını sormuştu. Chen Ying de Xiao Xiao Abla'nın panzehri getirdiğini anlatmış, başka bir detay vermemişti.

Duan Xu sadece başını sallamakla yetindi ve tekrar yoğun askeri işlerine gömüldü. Her zamanki gibi güler yüzlü ama kararlıydı. Chen Ying, Üçüncü Ağabeyi ile Xiao Xiao Abla arasında bir şeyler olduğunu seziyor ama tam olarak ne olduğunu çözemiyordu.

Cepheden gelen haberlere göre Danzhi ordusu aniden canavarlaşmış gibi saldırmaya başlamıştı. Öyle ki, çıplak vücutlarıyla savaş arabalarına direnecek kadar gözü kara ve güçlüydüler. Daha önce ele geçirilen üç önemli kasabanın ikisi tekrar Danzhi'nin eline geçmişti. Shi Biao ve Wu Shengliu hâlâ direnmeye çalışıyordu.

Bu haber sabah gelmişti; öğleden sonra ise eski Devlet Başrahibi Hejia Fengyi, Duan Xu'nun dinlendiği odanın kapısını çaldı.

Hejia Fengyi, yanında güzel ve sessiz hizmetkârı Ziji ile birlikte geldi. Zhao Xing'in ikram ettiği güzel çayı yudumlarken, Danzhi ordusunun ruhları bedenlerine çağırarak güç kazandığını, bunun doğa kanunlarına aykırı olduğunu söyledi. "Bizim gibi uygulayıcılar buna seyirci kalamayız," diyerek cepheye ruh koymak için gideceklerini belirtti.

"General Duan, endişelenmeyin. On gün içinde bu bela defedilecektir. Meğer o ruhlar âleminin haini fazla açgözlüymüş, ellerini insan dünyasına kadar uzatmış."

Duan Xu hâlâ yaralıydı, birkaç kez öksürerek konuştu: "Siz normalde tarafsız kalırdınız. Ama o, insan dünyasına karışarak sizi doğrudan Simu'nun safına itmiş oldu. Yan Ke neden böyle kendine zarar verecek bir işe kalkışsın ki?"

Hejia Fengyi gözlerini kısıp gizemli bir tavırla, "Kim bilir..." dedi.

Duan Xu bir süre sustu, sonra sanki öylesine soruyormuş gibi ekledi: "Simu... O son zamanlarda nasıl?"

Hejia Fengyi iç çekerek, "Onun hakkında sana bir şey söylememi yasakladı," dedi.

"...Benden kaçıyor mu?"

"Ha ha, ulu ata kimseden kaçmaz." Hejia Fengyi bu sözü imalı bir şekilde, üzüntü dolu bir bakışla söyledi.

Duan Xu ona baktı, gözlerinde bir şeyler söylemek ister gibi bir parıltı belirdi ama sonunda sadece hafifçe gülümsedi.

O gece Duan Xu, Chen Ying'i Zhao Xing'in mahzeninden gizlice bir testi içki getirmesi için gönderdi. Chen Ying endişe içinde içkiyi odaya getirdiğinde, Duan Xu'yu hasta yatağında ama garip bir heyecanla beklerken buldu.

Chen Ying fısıldayarak, "Üçüncü Ağabey, hekim kesinlikle içki içmemen gerektiğini söyledi," dedi.

"Hekim ne derse o mu olacak? Ne kadar sıkıcı... Ben öyle söz dinleyen biri miyim?" dedi Duan Xu gayet doğal bir tavırla.

"O zaman neden gizlice getirtiyorsun, açıkça isteseydin ya!"

"Shi Biao daha yeni içkiyi bıraktığına yemin etti. Ben burada içersem dedikodu olur, hoş olmaz."

Duan Xu öylesine bir açıklama yaptı ve Chen Ying'in dayanıklılığını denemek istediğini söyleyerek karşılıklı içmeye başladılar. Duyularını her zaman keskin tutmak istediği için Duan Xu normalde çok az içerdi; kaçamadığı durumlarda ise çaktırmadan içkisini değiştirdi. Chen Ying de pek içmezdi ama meğer doğuştan içkiye çok dayanıklıymış; ne kadar içerse içsin sarhoş olmuyordu. Duan Xu ise kısa sürede çakırkeyif olmuştu.

Duan Xu masaya yığıldı, başı kollarının arasındaydı. Alçak sesle, boğuk bir şekilde inliyordu. Chen Ying endişeyle yanına gidip kolunu dürttü, ne olduğunu sordu. Duan Xu'nun o boğuk sesle sayıkladığı ismi duydu: "He Simu."

Onun adını soyadıyla birlikte böyle nadiren söylerdi. Eskiden ne zaman böyle seslense, Xiao Xiao Abla anında yanlarında belirirdi.

Chen Ying, ağabeyinin sarhoşlukla sayıkladığını düşündü. Eskiden Xiao Xiao Abla, Duan Xu onu uykusunda çağırdığı için

çok kızardı. Hemen etrafına bakındı, kadının bu sefer nereden çıkacağını merak ediyordu.

Ancak odada mum ışığının titrek gölgelerinden başka hiçbir şey yoktu. Duan Xu'nun sesi iyice çatallaşana kadar He Simu gelmedi.

Chen Ying huzursuzca ağabeyine baktı; Duan Xu'nun kolunun üzerine yasladığı yüzünde, gözlerinin altındaki kumaşın ıslandığını fark etti.

"Üçüncü Ağabey... Ne oldu?" diye sordu korkuyla.

Duan Xu uzun bir süre sessiz kaldı. Bu sessizlik boyunca ne He Simu'nun adını andı ne de başka bir şey söyledi. Sonra hafifçe güldü ve her zamanki rahat tavrıyla konuştu:

"Bitti. Galiba gerçekten terk edildim."

Sanki şaka yapıyormuş gibiydi ama sesi titriyordu.

Chen Ying donakaldı. O anda anladı ki Duan Xu sarhoş falan değildi; sarhoşluk sadece Xiao Xiao Abla'yı görebilmek için uydurduğu bir bahaneydi.

Ama o gelmemişti.

Gerçekten bir daha hiç gelmeyecek miydi?

88. Bölüm: Eski Hastalık

Bunu düşünmek Chen Ying'i gerçekten paniğe sevk etti. Duan Xu'nun kolunu sarsarak, "Üçüncü Ağabey, Xiao Xiao Abla ile kavga mı ettiniz? Siz... Siz ayrıldınız mı gerçekten?" diye sordu.

Bu soru Duan Xu'yu can evinden vurmuş gibiydi.

Duan Xu başını yavaşça kollarının arasından kaldırdı. Gözlerinin etrafı kızarmıştı, o parlak gözlerinde ince bir yaş tabakası birikmişti; dalgın dalgın bakıyordu.

Chen Ying, Duan Xu'yu daha önce hiç ağlarken görmemişti.

Kalbi sıkıştı, ne diyeceğini bilemeyip saçma sapan fikirler öne sürdü: "...Bilseydim, senin o hastalığını ona söylerdim. Eğer hasta olduğunu bilseydi, kesinlikle seni bırakıp gitmezdi."

Duan Xu nihayet gözlerini Chen Ying'e çevirdi. Başını yana eğip hafifçe gülümsedi, içki testisine sarılarak, "Hayır, böylesi iyi değil," dedi.

Duan Xu'nun hasta olduğunu çok az kişi biliyordu.

İlk kez bir buçuk yıl önce, He Simu ile altıncı duyu takasını yaptıktan sonra fenalaşmıştı. O sefer He Simu tat alma duyusunu almıştı; kadın lezzetli yemeklerin tadını tam alabilsin diye Duan Xu kendi isteğiyle koku alma duyusunu da ona vermiş, en iyi aşçıları getirtip ona dünyadaki en güzel şarapları tattırmıştı.

Takas bittikten sonra He Simu hemen ruhlar âlemine dönmüştü. Gidişinden birkaç gün sonra Duan Xu askeri stratejiler üzerinde çalışırken aniden bir daralma hissetti. Boğazına bir şeylerin düğümlendiğini duydu; engel olmaya çalışsa da her şey bir anda dışarı taşı. Masadaki tüm kağıtların kıpkırmızı kanla kaplandığını, lekenin yavaş yavaş yayıldığını gördü.

O kan birikintisine bir süre öylece bakakaldı. Ne olduğunu anlayamamıştı.

O sırada içeri giren Chen Ying bu manzarayı görünce dehşete düşmüş, neredeyse ağlayacaktı. Duan Xu gizlice bir hekim

çağırtıp nabzına baktırdı. Yetmiş yaşındaki yaşlı hekim nabzını ölçünce şaşkına dönmüş, sakalını sıvazlayan eli havada kalmıştı. Yüzü asıktı; nabzının hiçbir kurala uymadığını, iç organlarında ani bir kanama olduğunu ama sebebini bulamadığını söyledi.

Hekim şaşkınlıkla sordu: "General, kan kusmadan önce karnınızda hiç acı hissetmediniz mi?"

Duan Xu başını iki yana salladı. Hekim kaşlarını daha da çatı. Duan Xu o an asıl sebebi kavradı; belki de iç organları hissini çoktan kaybetmişti, bu yüzden acıyı duyamıyordu.

Vücudundaki çöküş, tahmin ettiğinden çok daha ileri boyuttaydı.

Sonraki iki duyu takasından sonra da, takasın bitimini takip eden beş gün içinde mutlaka kan kusmuştu; her seferinde daha da fazla... Neyse ki o zamanlarda Simu çok meşgul olduğu için yanında olmuyordu. Yaşlı hekim nabız ölçüyor ama bir türlü ilaç yazamıyordu, sürekli düşünceliydi.

Duan Xu aslında sebebini biliyordu. Hekime sordu: "Eğer bu hastalığı tedavi etmezsem ne olur?"

Hekim, "Vücudun yavaş yavaş çöker, belki de ömrünü tamamlayamazsın," dedi.

Duan Xu biraz düşündü ve "Önemli değil, bu kadarı yeterli," dedi. O günden sonra o hekime bir daha gitmedi, hastalığı da umursamadı. Sadece endişeli Chen Ying'e bu durumu He Simu'ya asla söylememesi için tembih etti.

Chen Ying, Duan Xu'nun neden böyle yaptığını bir türlü anlayamıyordu. Ama bunca yıllık tecrübesi ona, He Simu ve Duan Xu'nun çok zeki insanlar olduğunu ve onların sözünden çıkmaması gerektiğini öğretmişti. Bu yüzden Duan Xu'ya bakmak ve onun tehlikeye atılmasını engellemek dışında, He Simu'ya bu konudan hiç bahsetmedi.

Şu an Chen Ying daha fazla dayanamadı. Duan Xu'nun kolunu tutup sarsarak, "Üçüncü Ağabey, neden tedavi olmuyorsun? Neden Xiao Xiao Abila'ya söylemiyorsun? Eğer onunla duyu takası yapmayı bırakırsan iyileşmez misin?" dedi.

Duan Xu gerçekten biraz sarhoştı herhalde; normalde

sarsılması imkânsız olan adam, Chen Ying'in elinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Yüzünde hâlâ o gülümseme, gözlerinde ince bir ışık vardı.

"Bu hasarların olacağını en başından beri biliyordum. Ben onun mühürdaşayım; onun yanında olmamın anlamı bu," dedi Chen Ying'in elini tutarak. Alçak sesle devam etti: "Onun için yapabildiğim şeyler zaten çok az. Eğer bunu da yapamazsam, geriye neyim kalır ki?"

Belki de kadının hafızasındaki diğer tüm sevgililer gibi o da zamanla silinip gidecekti. Ama bu konuda o eşsizdi; onun sayesinde kadın canlı bir dünyaya sahip olmuştu. Kadının mutlu olmasını ve bu mutluluk sayesinde onu hatırlamasını istiyordu.

Duan Xu'nun eli biraz soğuktu; Chen Ying'in sıcak eline hafifçe vurarak onu teselli etmeye çalıştı. Chen Ying'in yüzündeki o derin üzüntü ve kederi görünce, Duan Xu aksine daha rahatlamış göründü. Güler yüzle konuştu:

"Hem, onun her gün yaşadığı o dünyayı ben de tecrübe ettim; çok soğuk ve ıssızdı. Onun böyle olmasını istemiyorum. O benden beş istiyorsa, ben ona on verebilirim."

Duan Xu'nun sözleri Chen Ying'i susturdu. Bir süre ağabeyine baktı, sonra öfkeyle, "Ama şimdi... Şimdi o beşi bile istemiyor! Xiao Xiao Abla artık hiçbir şey istemiyor!" dedi.

Duan Xu'nun gülümsemesi soldu. "Evet," dedi, "artık istemiyor."

Sanki canı yanıyormuş gibi elini şakaklarına bastırdı, fısıltıyla konuştu: "Gerçekten sarhoş oldum galiba, başım ağrıyor. Chen Ying, ben yatacağım, sen de git dinlen."

Chen Ying, üzerinde yoğun bir içki kokusu ama zihni tamamen açık bir halde odadan ayrıldı. Kapıyı kapattıktan sonra avluda uzun süre bekledi. Mum ışığının titrek aydınlığında Duan Xu'nun gölgesi pencereye yansıyor. Duan Xu bu aralar iyice zayıflamıştı; silüeti bile keskinleşmişti. Elini alnına dayamış, öylece sandalyede oturuyordu; gidip yatmamıştı.

Ne kadar zaman geçti bilinmez, Duan Xu aniden mumu üfleyip söndürdü. Gölgesi, belirsiz ve koyu bir karanlığın içinde

kaybolup gitti.

O anda Chen Ying, nedenini bilmediği bir şekilde kalbinin derinliklerinde büyük bir keder hissetti.

O geceden sonra Duan Xu, her zamanki o her şeye hâkim tavrına geri döndü. Yaraları tam iyileşmeden Youzhou cephesine gitti. Hejia Fengyi'nin ruh kovma ayının sonuna yetişmişti. Orduyu biraz düzene soktuktan sonra Hejia Fengyi'yi görmeye gitti.

Büyücülerin ayin yapması için genellikle kuzeye bakan, güneye cepheli ve yüksek bir yer gerekirdi. Hejia Fengyi, Youzhou'nun merkezindeki Xingyun Dağı'nı seçmişti. Duan Xu zirveye çıktığında, o uzun boylu ve zayıf adamın elindeki işlemeli asayı ustalıkla çevirdiğini gördü. Asadaki ziller düzenli bir ses çıkarıyor, ses en yüksek noktaya ulaştığında Hejia Fengyi'nin vücudundan güçlü bir rüzgâr yayılıyordu.

Hejia Fengyi'nin cübbesi sert rüzgârda dalgalanıyor, sanki kuru dallardan yapılmış bir askı gibi görünüyordu. Ancak ayinin merkezi olarak gücü engellenemez bir şekilde yayılıyor, dağın eteğindeki düzeneklerle ve diğer uygulayıcılarla birleşerek tüm savaş alanını kaplıyordu.

Duan Xu'nun belindeki Kötülük Kıran Kılıcı bu güçten etkilanmışçesine hafifçe titredi. Eğer hâlâ ruhları görebiliyor olsaydı, muhtemelen muazzam bir manzaraya şahitlik edecekti.

Ayin biter bitmez Hejia Fengyi'nin tüm enerjisi çekilmiş gibi sarsıldı, Ziji onu ustalıkla tuttu. Hejia Fengyi'nin vücudunda kırmızı lekeler belirmeye başladı; "Bu ruh enerjisi ne kadar da kirliymiş böyle," diye söyleniyordu. "Güney Başkenti çok daha iyiydi... Ulu Ata neden tam da bu zamanda bu kadar büyük bir işe kalkıştı ki, beni buralarda koşturup sağlığımdan ediyor."

Kendi kendine durmadan konuşabilmesi, onun gerçekten yalnızlığa gelemeyen biri olduğunu gösteriyordu. Duan Xu yanına gitti; üzerinde hafif bir zırh, saçları yeşim tokayla toplanmış halde neşeyle gülümsedi: "Yardımlarınız için teşekkürler."

"Görevimiz, teşekkürle gerek yok," dedi Hejia Fengyi elini

sallayarak. Onun gibi birinden böyle ciddi bir söz duymak gerçekten tuhaf hissettiriyordu.

Duan Xu hafifçe gülümsedi.

Yan Ke'nin kışkırtmalarını hiç umursamamıştı ama Hejia Fengyi onda bir parça kıskançlık uyandırmıştı. İlk başlarda bu, Fengyi'nin He Simu ile olan yakınlığı yüzündendi; sonra aralarındaki kan bağıını öğrenince, bu kıskançlık yerini başka bir şeye bıraktı: Fengyi ve He Simu aynı dünyanın insanlarıydı.

Mesela bu büyüler, mühürler, ruh kovmalar Hejia Fengyi'nin uzmanlık alanıydı. Oysa kendisi öyle değildi; Simu ile birbirine hiç karışmayan iki farklı dünyada yaşıyorlardı.

Eğer aynı dünyanın insanları olsalardı, bu kadar kolay kopmazlardı.

Duan Xu, Hejia Fengyi'ye baktı: "Başrahip hazretleri, Simu'ya benim adıma bir mesaj iletebilir misiniz? Zihnimin karışık olduğunu ve onu bir kez daha görmek istediğimi söyleyin."

Hejia Fengyi'nin yüzü asıldı; zaten pek sağlıklı görünmeyen çehresi iyice soldu. İç çekerek Duan Xu'nun yanına yaklaştı ve fısıldadı: "O yasak çift taraflı dostum. Sadece bizim senin yanında ondan bahsetmemiz yasak değil; o da bizim onun yanında senden bahsetmemizi yasakladı. Bu mesajı yüzüstlük edip bir kez iletebilirim ama kabul edeceğini hiç sanmam."

Duan Xu'nun bakışları karardı.

"Bizim ulu ata oldukça kararlı biridir; aslında sana karşı bugüne kadar çok müsamahakâr davrandı. Belki savaş bitince bizzat Yuzhou'ya gidip onu ararsın."

"Savaş bitince..." Duan Xu bu sözü tekrar etti. Alçak sesle güldü ve derin bir iç çekti: "Eğer sen onu görmek istersen her an gidebilirsin. O beni görmek isterse her an belirebilir. Ama ben bunu yapamam; bu gerçekten hiç adil değil."

Hejia Fengyi birkaç kez öksürdü: "Bunu en başından beri biliyor olmalıydın."

Duan Xu bir an sustu, sonra gülümsedi: "Biliyorum."

Hejia Fengyi ile birlikte dağdan inerken Duan Xu yine kan

kustu. Görünüşe göre bu son ağır yaralanma o garip hastalığını tetiklemişti; duyu takası yapmasa bile durup dururken kan kusmaya başlıyordu ve hiçbir acı hissetmiyordu. Acı hissetmemesi iyi miydi yoksa kötü mü, o da bilmiyordu.

Bazen bu vücudun kontrolünü kaybediyormuş gibi hissediyordu.

Chen Ying bir mendille Duan Xu'nun dudaklarındaki kanı sildi. Duan Xu başını kaldırıncı Hejia Fengyi'yi gördü. Hejia Fengyi acıyan bir ifadeyle bir kendini bir onu işaret etti: "Bak, burada iki tane dertli hasta var. General Duan, yaran iyileşmeden kendini zorlama; yoksa gerçekten benim gibi mi olmak istiyorsun?"

Görünüşe göre Fengyi, bu kanamanın ok yarasından kaynaklandığını sanmıştı.

Duan Xu gülümsedi, neşeyle konuştu: "Haklısınız efendim."

Hejia Fengyi'ye kendini zorlamayacağına dair söz vermiş olsa da, Duan Xu hatalarını kabul edip asla ders çıkarmayan ve kendini zorlama konusunda usta olan biriydi. Hemen cephedeki işlere dört elle sarıldı. Hejia Fengyi bu büyük ruh kovma ayinini bitirip görevini tamamlamıştı; Xingqing Sarayı'ndan birkaç uygulayıcıyı durumu izlemeleri için geride bırakıp ayrıldı. O eskiden ölümü göze alarak savaşan Danzhi askerleri normale dönmüştü; hatta ruh enerjisinin vücutlarındaki yan etkisi yüzünden savaş güçleri düşmüştü. Büyük Liang askerleri bu fırsatı değerlendirip onları bozguna uğrattı, kaybedilen iki şehir geri aldı.

Bununla da kalmayıp iki önemli kasabayı daha ele geçirdiler.

Duan Xu vaktinin çoğunu karargâhta komuta ederek geçirse de, bizzat iki savaşa katıldı. Ünü Danzhi ordusunda öyle yayılmıştı ki, onu gördükleri anda askerlerin ödü kopuyordu; bu da savaşın gidişatını olumlu etkiliyordu. Chen Ying ise onun yanından bir an bile ayrılmıyor, bir yandan düşmanla çarpışırken bir yandan da ağabeyi her an yere yığılacakmış gibi onu sırtlayıp götürmeye hazır bekliyordu.

Üçüncü Ağabeyi kan kustuktan sonra bile canavar gibi

savaşabiliyor, hatta onu yere serebiliyordu ama Chen Ying yine de endişeden ölüyordu. Genç yaşında kederden kırıksıklıkları çıkacağını düşünmeye başlamıştı.

Dertler üst üste gelirdi; Youzhou cephesinde savaş en kritik noktadayken Luo Xian'dan bir mektup geldi. Chen Ying kağıdı açınca yüzü bembeyaz oldu. Duan Xu'ya dönüp, "Üçüncü Ağabey, İmparator yine bayılmış, yarım aydır saray toplantılarına çıkmıyor... Durumu belirsiz. Prens Su yasak ordularla sarayı kuşatmış; Prens Ji ise İmparatorun can güvenliğini bahane ederek Daizhou, Shunzhou ve Yizhou eyalet ordularıyla Güney Başkenti'ni çevrelemiş. Başkent... karışmış," dedi.

89. Bölüm: Dönüşü Olmayan Yol

Yıllar önce Danzhi’de yaşananlar, neredeyse tıpatıp aynı şekilde Büyük Liang’ın başına geliyordu. Şu an tahtın en güçlü adayları —veya bir sonraki imparator adayları— Prens Su Han Mingli ve Prens Ji Han Mingcheng idi. Eski veliaht prensin isyanından beri taht meselesi İmparatorun en büyük karın ağrısı olmuş, yıllardır bir halef atamayı erteleyip durmuştu.

Şimdi İmparator baygın yatarken, çoğu devlet adamı onun ölü mü yoksa diri mi olduğunu bile bilmiyordu. Prens Su sarayı kontrol altına alınca, Prens Ji de Güney Başkenti’ni kuşatmıştı. Kanlı bir hesaplaşma kapıdaydı; hanedanlıkta kardeş kavgası veya baba-oğul çatışması yeni bir şey değildi.

Duan Xu ellerini dudaklarının altında birleştirdi ve sordu: "Xianye ne durumda?"

"Güney Başkenti ile iletişim kesildi, haber çıkmıyor," dedi Chen Ying elindeki nota bakarak.

Bakışlarını Duan Xu’ya çevirdi ve devam etti: "Luo Xian Abla ayrıca şunu yazmış; Prens Ji şehri kuşatmadan hemen önce İmparator sana acil bir ferman göndermiş. Derhal ordunla başkente dönüp hainleri temizlemeni ve sarayı korumanı emretmiş. Elçiler yola çıkmış, at koşturarak geliyorlar; tahminen on güne burada olurlar."

Duan Xu hafifçe güldü, kayıtsız bir tavırla, "Hainleri temizlemek mi? Kimin hain olduğu belli değil, bu taht kavgasına alet olmaya hiç niyetim yok. Elçisi yedi sekiz at çatlatıp buraya gelse ne yazar? Benim orduyu toplayıp dönmem en az yarım ay sürer; neye yetişeceğim?" dedi.

Önüne bir kağıt serip çizmeye başladı: "Burası Güney Başkenti. Daizhou, Shunzhou ve Yizhou orduları şehri kuşatmak için çekildi, bu eyaletlerde asker kalmadı. Ancak Qianzhou’da Li Ze’nin Changming Ordusu, Xizhou’da da Fengnan Ordusu var. Bu iki ordunun başı boş ve başkente olan mesafeleri benimle aynı.

İmparatora beni çağırması fikrini kim verdi acaba? Onları çağırarak varken neden ben?"

Chen Ying yaklaşıp haritaya baktı. O iki ordu yıllardır savaş görmemişti, kadroları muhtemelen hayalet askerlerle doluydu. "O orduların savaş gücü muhtemelen..."

"Prens Ji ve Prens Su'nun orduları sanki çok mu iyi? O iki orduyu biraz çekidüzen versen yeter de artar bile." Duan Xu kalemini bıraktı. "Şu an Qizhou'nun tahıl ambarları elimizde, atlar Yunzhou'dan, silahlar Luozhou'dan geliyor. Elimde bu kadar ordu varken ne Prens Ji ne de Prens Su, Duan malikanesine dokunmaya cesaret edemez. Başkent karışmışsa bana ne? Şimdi geri çekilirim yarım yıllık tüm emeğimizi Danzhi'ye altın tepside sunmuş olurum. Dönüyorum."

"..."

Chen Ying, hayatında bu kadar büyük bir itaatsizliği bu kadar mantıklı ve rahat anlatan birini daha görmemişti. Duan Xu'nun demek istediği şeydi: "İmparator ölmüş mü kalmış mı umrumda değil, başa kim geçerse geçsin ben savaşımı veririm."

Duan Xu bunu gerçekten de söyleyebilecek biriydi.

"Ama İmparator ferman çıkardı, elçiler yolda. Üçüncü Ağabey, imparatorluk emrine karşı mı geleceksin?"

Duan Xu kollarını kavuşturup çizdiği haritaya bir süre baktı: "Güney Başkenti ile Youzhou arası çok uzak. Elçilerin yolda başına her türlü aksilik gelebilir; haydutlar saldırabilir, fermanı ve mühürleri kaybedebilirler... Olabilir böyle şeyler, değil mi?"

Chen Ying, Duan Xu'nun gülen gözlerine bakınca ürperdi. Duan Xu devam etti: "Bu dediklerimi Luo Xian'a ilet, gereken ayarlamaları yapsın."

Chen Ying ter içinde onayladı. Bazen Üçüncü Ağabeyi bir bayrak açıp "İsyan ediyorum!" dese hiç şaşırmayacağını, hatta peşinden gideceğini düşünüyordu. Onun gözünde ne kral vardı ne imparator; saygı duyduğu tek kişi muhtemelen Hayalet Kral hazretleriydi.

Chen Ying karargâhtan ayrıldıktan sonra Duan Xu haritaya bakıp hafifçe gülümsedi.

"Dünya menfaat için döner, insanlar çıkar için koşuşturur. Bu taht kavgası on yıl içinde ikinci kez yaşanıyor. Simu muhtemelen bunları görmekten bıkmıştır."

Bıkmak.

Bu ihtimal kalbinden bir ağırlık gibi geçti. Hemen çökmeye başlayan duygularını topladı, haritayı katladı ve yeni savaş raporlarını incelemeye başladı.

Bunlar iyiydi; ona pek çok şeyi geçici olarak unutturabiliyordu.

Güney Başkenti'nin üzerinde ise kara bulutlar dolaşıyordu. Halk korku içindeydi, normalde cıvıl cıvıl olan sokaklarda kimseler yoktu. İnsanlar fısıldaşarak saraya bakıyor, başlarına gelecek felaketi tahmin etmeye çalışıyorlardı.

Fang Xianye, Jin'an Tapınağı'nın ana salonundan çıkıp batıya doğru yürüdü. Tapınağın arkasındaki ıssız misafirhanelere doğru ilerledi; buralar genellikle inzivaya çekilen müminler için ayrılmıştı. İmparatorun bayılmasından sonra saray toplantılarına çıkmaması ve sarayın kuşatılması üzerine, Fang Xianye de Ayınler Bakanlığı'ndaki görevinden izin alıp tapınağa sığınmıştı. Bu durum kimseye tuhaf gelmemişti; böyle bir kargaşada herkes kendi canının derdine düşmüştü.

Ocak ayı biteli çok olmamıştı, hava hâlâ soğuktu. Fang Xianye saçakların altından geçerken nefesi havada beyaz bir buhar oluşturuyordu. Ancak ağaç dallarında ve toprakta baharın ilk yeşil izleri belirmeye başlamıştı.

Sessiz bir odanın önüne gelip kapıyı hafifçe vurdu.

"Kim o?" içeriden ince bir ses geldi.

"Fang Xianye."

Kapı açıldı ve Fang Xianye içeri girdi. Kapıyı açan elli yaşlarında, kısa boylu ve hafif toplu bir adamdı. Yürüyüşü ağırbaşlı, sesi ise tizdi; sarayda uzun yıllar hizmet etmiş bir hademeydi bu.

Fang Xianye yatakta yatan adama baktı ve alçak sesle sordu: "Zhao Efendi, İmparator yine mi uyudu?"

Zhao Efendi üzüntüyle, "Günde sadece iki üç saat uyanık kalabiliyor. Endişeden boğazımdan lokma geçmiyor," dedi.

Tapındaki bu oda oldukça sadeydi; sadece bir yatak ve iki masa vardı. Yatakta yatan adam kırklı yaşlarındaydı; yapısı iriydi ama yüzü solgun ve yorgundu. Yine de üzerinde hâlâ o hükümdar vakarı vardı. Bu adam, bizzat imparatorun kendisiydi.

Ne devlet adamları ne de Prens Su ve Prens Ji, ölü mü diri mi olduğu tartışılan imparatorun Jin'an Tapınağı'nda olduğunu hayal bile edemezdi.

Fang Xianye'nin bu işe karışması tamamen tesadüftü. Yunzhou ve Luozhou sınırındayken geri dönmüş, şiir meclisi davası yüzünden rütbesi düşürülmüştü; bu yüzden taht kavgalarına karışmamıştı. İmparator sarayda bayıldıktan sonra Prens Su sarayı kapatınca o da herkes gibi gerçeği bilmiyordu. Ancak birkaç gün önce tapınağa dua etmeye geldiğinde, Başrahip Songyun onu durdurmuş ve bir yardım istemişti.

Meğer o yardım, bayıldıktan sonra kendine gelen imparatoru gizlice Jin'an Tapınağı'na kaçırmaktı.

Başrahip Songyun tespihini çevirirken, Fang Xianye'nin alçakgönüllü, zeki ve güvenilir biri olduğunu söylemişti. Dünyevi işlerden elini eteğini çekmiş bu bilge adam, bu devasa sırrı bile büyük bir sükunetle anlatmıştı.

O sırada İmparator, önünde diz çöken Fang Xianye'ye bakmış, ne diyeceğini bilemeyip işi Songyun'un takdirine bırakmıştı.

Şimdi yatakta yatan İmparator yavaşça gözlerini açtı. Zhao Efendi sevinçle, "Hünkârimız uyandı!" dedi.

İmparatorun bulanık bakışları etrafta gezindi ve Fang Xianye'nin üzerinde durdu. Zihni yavaş yavaş berraklaştı. Sakince, "Fang evladım gelmiş," dedi.

Fang Xianye eğilerek selam verdi: "Hünkârim, size biraz şifalı bitkiler ve takviyeler getirdim."

İmparator elini uzattı, Zhao Efendi hemen yardım ederek onu yatakta doğrulttu. Sırtına yastıklar koyup eline bir ısıtıcı verdi; ona çok özenle bakıyordu.

İmparator gözlerini kısıp Fang Xianye'yi süzdü: "Hatırladığım kadarıyla sen Yao Jianhe'nin öğrencisiydin."

İkinci derece Bakan Yardımcısı Yao Jianhe, yani devlet ricalinin tabiriyle Başbakan Pei...

"Kulunuz yetim büyüdü, sınavlar için başkente gelirken çok zorluk çekti. Yao Efendi'nin lütfuyla birkaç gün yanında kalma şerefine eriştim. Onun ilminden ancak çok az nasiplenebildim, öğrencisi sayılmak benim için büyük bir onurdur ama layık mıyım bilemem," dedi Fang Xianye vakur bir tavırla.

"On yedi yaşında birinci oldun; Büyük Liang tarihindeki en genç başarılı adaysın. Normalde kibirli ve mağrur olman beklenirdi ama sende hiç öyle bir hal yok. Her zaman temkinli, halkını düşünen birisin; tıpkı eski bilgeler gibi. Daha önce rütbeni düşürmem, seni pişirmek ve olgunlaştırmak içindi. Bu niyetimi anlıyor musun?"

Fang Xianye hemen eğildi: "Hünkarımızın teveccühü benim için en büyük onurdur, bu yolda ölsem de gam yemem."

İmparator derin bir sesle sordu: "Şu an halsiz ve bitkinim, muhtemelen vaktim azaldı. Sence Büyük Liang'ı hangi prene emanet etmem daha uygun olur?"

Bu soru çok tehlikeliydi. Fang Xianye bir an duraksadı ve hemen diz çöktü: "Hünkarımız daha nice yıllar hüküm sürecektir, böyle bir konuda kelam etmek haddim değildir."

İmparator hafifçe güldü, onu bırakmaya niyeti yoktu: "Yao Jianhe ile Prens Ji'nin arası çok iyidir. Sen Prens Ji hakkında ne düşünüyorsun? Bu yükü omuzlayabilir mi?"

Fang Xianye'nin sırtından soğuk terler boşaldı, yumruklarını sıktı. İmparatorun ondan net bir cevap beklediğini biliyordu. Bir süre tereddüt ettikten sonra dişlerini sıkarak konuştu: "Başbakan Efendi, Prens Ji ile sadece akrabalık bağları yüzünden yakındır, başka bir niyeti olduğunu sanmam. Eğer acizane fikrimi sorarsanız... Prens Ji ve Prens Su büyük yeteneklere ve vizyona sahip olabilirler ama ilim, irfan ve devlet yönetimi açısından Prens Jin de onlardan geri kalmaz."

Odada bir sessizlik oldu. Bu karmaşık siyasi ortamda, Fang

Xianye kendi tahmininden pek emin değildi.

İmparator onu ilk gördüğünde pek memnun olmamıştı. Görünüşte o Yao Jianhe'nin adamıydı ve dolayısıyla Prens Ji tarafındaydı. İmparator günlerdir tapınakta gizlenmesine rağmen Prens Ji ile irtibat kurmamıştı; demek ki ondan memnun değildi. Sarayda kalmak istememesi ve kaçması da Prens Su'dan çekindiğini gösteriyordu.

Eğer tahmini doğruysa, İmparator bu iki güçlü oğlundan da memnun değildi. Geriye en uygun aday olarak Prens Jin kalıyordu. Prens Jin kardeşleri arasında daha gençti; güzel hat yazardı, şiir ve sanatla uğraşırdı. Taht kavgalarından uzak duruyor gibi görünüyordu. Ama Fang Xianye bir keresinde onun bir şiirini okumuştı; o satırlardaki derinlik ve güç, sadece sanatla yetinecek bir adamın işi değildi; belli ki kendini gizliyordu.

"Prens Jin..." İmparator hafifçe gülümsedi. "Fang evladım, bu kadar gerilme, ayağa kalk."

Fang Xianye derin bir nefes aldı; görünüşe göre doğru ata oynamıştı.

Ayağa kalktı, İmparatorun işaretiyle Zhao Efendi ona bir sandalye getirdi. İmparator sakince devam etti: "Prens Su ve Prens Ji, ben hastayken tahtı gasp etmeye çalıştılar. Eğer önlem almasaydım sarayda ölüp gidecektim. Bu kadar vefasız ve merhametsiz kişiler Büyük Liang'ın başına nasıl geçer? Seninle aynı fikirdeyim; Prens Jin genç olabilir ama erdemli ve saygılıdır, tahtı o devrilmalı. Gelecekte yanında güçlü yardımcıları olmalı; seni ona saklıyorum. Onun yönetiminde senin yerin hazır olacak."

Fang Xianye teşekkür etti ama bunun İmparatorun onu yanında tutmak için söylediği bir söz olduğunu biliyordu. Başrahip Songyun onu bulmadan önce, İmparator muhtemelen Prens Jin için bir kadro çoktan kurmuştu. Kendisi Yao Jianhe ile olan bağı yüzünden muhtemelen bu kadronun dışındaydı.

İmparatorun tavrına bakılırsa, Prens Su ve Prens Ji'nin birbirini yemesini bekliyordu; "balıkçılın kârı" misali Prens Jin'i aradan çıkaracaktı. İki prens birbirini bitirdiğinde yeni

hükümdar tahta çıkacak, eski taraftarlar güç kaybedecek ve saraydaki güç dengeleri yeniden kurulacaktı.

Peki bu kargaşayı İmparator mu planlamıştı? Hayır, her şey çok ani gelişmişti; muhtemelen İmparatorun hastalığının aniden ağırlaşması bu süreci tetiklemişti.

Fang Xianye'nin zihni hızla çalışıyor, durumu analiz ediyordu. O sırada İmparatorun sesi duyuldu: "General Duan hâlâ dönmedi mi?"

Fang Xianye duraksadı, yumruklarını gizlice sıktı.

"Hünkarım, General Duan henüz başkente ulaşmadı."

"Zamanı gelmişti aslında. Sence neden hâlâ dönmedi?"

"Savaş işlerinden anlamam hünkarım, bir şey diyemem. Belki yollar karışıktır, elçiler ulaşamamıştır."

İmparator hafifçe güldü: "Olaylar başlar başlamaz ferman gönderdim. General Duan gibi her şeyden haberi olan bir adam, nasıl olur da hâlâ dönmez?"

Fang Xianye'nin avuç içleri terlemeye başlamıştı.

Neyse ki İmparator bu konuyu daha fazla uzatmadı ve başka şeylerden bahsetmeye başladı.

90. Bölüm: İlerleme

Birkaç gün sonra Prens Ji daha fazla dayanamayıp ordusuyla Güney Başkenti'ne saldırdı; kılıçlar çekildi, Prens Su ile kanlı bir çarpışma başladı. Sokaklarda savaş çıgıkları yankılanıyor, halk kapılarını sımsıkı kapatmış bekliyordu. Fang Xianye de Jin'an Tapınağı'nda mahsur kalmıştı; günlerini İmparatorun yanında geçiriyordu.

İmparator gerçekten yolun sonuna gelmişti ama iki oğlunun birbirini bitirmesini beklemek için son nefesini vermemekte direniyordu.

Fang Xianye, Zhao Efendi ile birlikte İmparatora bakıyordu. Başrahip Songyun her gün gelip nabız ölçüyor, şifalı çaylar hazırlıyordu.

Bir akşamüstü İmparator nihayet uykusundan uyandı. Gözlerini pencereden dışarıdaki ağaç gölgelerine dikti ve aniden Fang Xianye'ye döndü: "Fang evladım, daha önce yetim büyüdüğünü söylemiştin. Bu işin aslı nedir?"

Fang Xianye şaşırmıştı ama saygıyla cevap verdi: "Hünkarım, çocukken memleketimizde büyük bir kuraklık oldu, tarlalardan tek bir başak bile alamadık. Kaçış yolunda beş kişilik ailemden üçü açlıktan öldü. Babam beni zengin birine uşak olarak sattı, sonra defalarca el değiştirdim. Neyse ki halime acıyan bir hoca beni satın alıp özgürlüğüme kavuşturdu ve bana ilim öğretti. Onun sayesinde sınavlara girebildim."

"Peki o hoca nerede? Baban nerede?"

"Hocam vefat etti. Daha sonra babamı aradım ama benden ayrıldıktan bir yıl sonra onun da öldüğünü öğrendim."

İmparator bir süre sustu, Fang Xianye'yi süzdü. Yorgun gözlerinde pek fer yoktu. "Böyle acı dolu bir geçmişi ne kadar da sakın anlatıyorsun," dedi.

"Dünyada herkes bir çile çekiyor hünkarım, sadece ben değil." Bir an duraksayıp ekledi: "Devlet hizmetine girmemdeki amaç,

dünyadaki bu kederli insanların sayısını bir nebze olsun azaltabilmektir."

Fang Xianye'nin cevapları her zaman ölçülüydü; ne kendini acındırıyor ne de övünüyordu. İmparator sessizce gün ışığının soluşunu izledi. Işık iyice azaldığında fısıldadı: "Güneş batıyor."

Fang Xianye bakışlarını pencereye çevirdiğinde İmparator devam etti: "Zeki ve yetenekli olduğunu biliyorum. Bakanlıklarda, Yunzhou ve Luozhou'da yaptıklarını gördüm; reform önerilerin de oldukça yerinde. Ama Fang evladım, bu dünyada zeki adam çoktur; eksik olan şey 'fırsat'tır."

"Eğer birkaç yıl daha yaşasaydım, senin için fırsatlar daha iyi olurdu."

İmparatorun sesi çok sakindi, sanki dertleşiyordu. Fang Xianye, İmparatorun ne demek istediğini anladı; muhtemelen birkaç yıl içinde Prens Jin'in gücünü artırıp Fang Xianye'yi Başbakan Pei'nin yanından çekip doğrudan Prens Jin'in hizmetine almayı planlıyordu. Ama şu anki durumda buna vakit kalmamıştı.

"Beni kurtardın, yerimi kimseye söylemedin. Songyun senin güvenilir olduğunu söylemişti; o insan sarrafıdır, yine yanılmamış," dedi İmparator sakince. "Öyleyse Fang evladım, sana o fırsatı ben vereceğim."

"Sana bir ferman hazırlatacağım. Beni kurtardığın için seni 'Zhonghe Markisi' ilan ediyorum ve seni 'Askeri İşler Konseyi Başkan Yardımcısı' ve 'Devlet Müşaviri' rütbelerine atıyorum."

Fang Xianye donakaldı. Bu rütbeler onu doğrudan devletin en üst kademesine, başbakanlık seviyesine taşıyordu; bu, göreve başladığından beri hayalini kurduğu makamdı. Hemen eğilip şükranlarını sundu ama içindeki şüphe, sevincinden daha büyüktü.

İşlerin bu kadar basit olmadığını hissediyordu.

İmparator bir süre sustu ve sonra fısıldadı: "General Duan ile aran pek iyi olmadığını hatırlıyorum."

Bir an duraksadı ve ekledi: "General Duan hâlâ dönmedi..."

Fang Xianye'nin içindeki o kötü his giderek büyüdü.

İmparatorun gönderdiği elçiler tabii ki çoktan Duan Xu'nun karargâhına ulaşmıştı. Ve tabii ki yolda "talihsizce" haydutların saldırısına uğramışlar, canlarını zor kurtarmış ama fermanı ve mühürleri kaybetmişlerdi. Duan Xu elçileri çok nazikçe ağırladı, söylediklerine tamamen inandığını belirtti ama ferman ve mühür olmadan kanun gereği asla geri çekilemeyeceğini söyledi.

Elçileri yerleştirdikten sonra hiçbir şey olmamış gibi işine devam etti. Ding Jin, elçilerin mühürleri kaybetmesinin büyük bir suç olduğunu, normalde kaçmaları gerektiğini ama canlarını dişlerine takıp buraya geldiklerine göre haberin doğru olduğunu söyledi.

Shi Biao endişeliydi: "İmparator çağırıyor ama biz gitmiyoruz. Savaş bitince kelimemiz gitmesin?"

Duan Xu haritaya bakarken soruyu başka bir soruyla karşıladı: "Shi Biao, Youzhou'ya girdiğimizden beri kaybımız ne kadar?"

Shi Biao başını kaşıdı, Ding Jin ona bir bakış atıp cevap verdi: "Guihe Ordusu on üç bin kişi; üç bin ölü, dokuz bin yaralı. Chengjie Ordusu yedi bin kişi; sekiz yüz ölü, üç bin yaralı. Tangbei Ordusu on bin kişi; beş bin ölü, on beş bin yaralı. Toplamda sekiz bin sekiz yüz ölü, yirmi yedi bin yaralı."

Duan Xu başını salladı: "Biz saldırıyoruz onlar savunuyor, Youzhou arazisi çok zorlu. Kaybımız Danzhi'den çok daha fazla. Danzhi'yi bozguna uğratıp Youzhou'nun yarısını aldık ama ana kuvvetleri hâlâ sağlam. Eğer şimdi çekilirsek aldığımız on üç şehir anında geri gider; Jingzhou ve Qizhou bile tehlikeye girer. O zaman bunca asker neden yaralandı, neden öldü?"

Başkentteki o soyluların canı can da, bu savaş meydanında can verenlerin canı patlıcan mı?

Duan Xu bu ağır sözü söylemedi ama Shi Biao'ya bakıp gülümsedi.

"Benim askerim boşuna ölmez. Kendi ellerimle aldığım toprağı kimse benden geri alamaz. Eğer dönüşte kellem gidecekse ilk benimki gitsin, size bir şey olmaz, merak etme."

Shi Biao mahcup oldu: "Benim canım seninledir Generalim!"

Sen ne dersen o, senin kellene bir şey olmasına izin vermem!"

Ding Jin soğuk bir tavırla, "Anca laf salatası yaparsın," dedi.

Shi Biao sinirlendi, Duan Xu ikisinin arasını bulmak için Ding Jin'e döndü: "Guihe Ordusu'nda bazı dedikodular olduğunu duydum, nedir aslı?"

Ding Jin ciddileşti: "Danzhi askerlerinin aniden güçlenmesi ve kurşun işlemez hale gelmesi askerlerin kafasını karıştırdı. Tanrı ve ruh hikâyeleri dilden dile yayılıyor. Önümüzde en kritik savaş olan Fujian Kuşatması var; moral bozukluğundan çekiniyorum."

Duan Xu ellerini birleştirdi, zihninde bir şeyler kurarken gözleri parladı: "Luda stratejisini iyi yürütmüş."

Kuzeye ilk geldiğinde Gök Tanrısı'nı bilen tek bir Han Çinlisi yoktu; şimdi ise herkes bu efsaneleri biliyor, hatta savaşın gidişatını bile ona bağlıyordu. Eğer birkaç yıl daha geç kalsaydı, muhtemelen Han halkı bile o duaları ezberlemiş olurdu.

"Stratejiyi belirleyelim, savaştan önce onlarla bir konuşma yapacağım," dedi Duan Xu haritayı işaret ederek.

Tartışma gece yarısına kadar sürdü. Duan Xu, Ding Jin ve Shi Biao ile her türlü ihtimali değerlendirdiler. Fujian, Duan Xu'nun Danzhi ordusu için seçtiği mezarlıktı; onları orada bitirecekti.

Duan Xu, Fujian'ın haritasını ezbere, tüm detaylarıyla çiziverdi. Shi Biao, Generalin oraya hiç gitmediği halde nasıl bu kadar iyi bildiğine şaşırdı.

Duan Xu gülerek, "Rüyamda gördüm desem inanır mısınız?" dedi.

Shi Biao saf saf baktı. Ding Jin ise bu konularda daha tecrübeliydi; Duan Xu'nun bu gizemli hallerine alıştı.

Her şey hazır olunca Duan Xu, Guihe Ordusu'nun seçkin askerlerini Xingyun Dağı'nda topladı. Güneşli bir gündü; binlerce zırh ve silah güneş altında parlıyor, demirden bir deniz gibi görünüyordu.

Duan Xu, gümüş rengi zırhıyla yüksek bir kürsüye çıktı. Belindeki Kötülük Kıran Kılıcı rüzgârda zırhına çarparak çınlıyordu. Uçsuz bucaksız gökyüzünün altında, o koca ordunun

karşısında Duan Xu sakın bir sesle söze başladı:

"Guihe Ordusu kurulduğundan beri başınızdayım. Hepinizi kendi ellerimle yetiştirdim. Sizden çok büyük değilim, öyle ağırbaşlı veya kasıntı biri de değilim. İlk günden beri size şunu söyledim: Asıl notumuzu biz değil, düşman verir. Benim ismim ve Guihe Ordusu'nun adı düşmanın kabusu olmalı. Öleceksek bile başımız dik öleceğiz; onlarla alay ederek öleceğiz. Çünkü sonunda kan dökcek, gözyaşı dökcek ve önümüzde diz çökecek olanlar onlardır."

"Bugüne kadar tek bir savaş bile kaybetmedik. Savaş arabalarını denerken çoğunuz 'Bu koca araçlar ne işe yarayacak?' diye sordunuz. Ama yıllarca çalıştık ve işte buradayız; kuzey topraklarında hâlâ yenilgisiziz. Danzhi süvarileri güçlüdür, doğru; onlar at sırtında büyüdüler. O süvarilerle güneye inip on yedi eyaletimizi çaldılar, milyonlarca insanımızı katlettiler. O katledilenler arasında atalarımız, kardeşlerimiz vardı. Ama bugün geri döndük; bu topraklardayız ve onlara o eski korkularını tattıracağız."

"Danzhi'nin ruhlarından korkanlar varmış... Hayır! Asıl korkması gereken onlardır! Huqi kabilesi tarafından öldürülen atalarımızın kemikleri şu an ayaklarımızın altında yatıyor. Onların ruhları dağları, nehirleri doldurdu. Eğer seslerini çıkarabilselerdi, o gürültüden Huqilerin yüreği ağzına gelirdi. Eğer dünyada gerçekten ruhların gücü varsa, bizim gücümüz onlarınkinin on bin katıdır; çünkü biz onların intikamını almaya geldik!"

"Youzhou'nun büyük kısmı elimizde. Önümüzde son kale Fujian var; orayı alınca Youzhou tamamen bizimdir. Youzhou neresidir? Burası Danzhi'nin boğazıdır; doğrudan başkentlerine giden yoldur. Saraylarındaki o Huqiler korkudan titreyecekler; bizim yere düşen tek bir mızrağımızın sesi bile onları uykularından sıçratacak. Hak etmiyorlar mı bunu? bunca cinayeti işleyip, kardeşlerimizi köleleştirip hâlâ huzur içinde uyuyabileceklerini mi sanıyorlar?"

Duan Xu parmağıyla Fujian Kalesi'ni işaret ederek gürledi: "Büyük Liang ordusu burada! Danzhi'yi yok edeceğiz, vatanı geri

alacağız ve ölenlerin ruhlarını şad edeceğiz!"

Sesi vadide yankılandı. Askerler mızraklarını havaya kaldırarak haykırdılar: "Danzhi'yi yok et, vatani kurtar! Danzhi'yi yok et, vatani kurtar!"

Gözleri çıkmak çıkmaktı, sesleri yer gök inletiyordu. Duan Xu'nun boğazına yine kan doldu; belli etmeden yuttu ve kılıcını kaleye doğrulttu: "Davullar çalınsın! Öğleden sonra saldırıyoruz!"

Duan Xu kürsüden indi, Ding Jin ve Shi Biao'nun omuzlarına vurdu: "Yaram tam iyileşmedi, bu sefer bizzat savaşa girmeyeceğim. Bu iş size emanet."

Guihe Ordusu, kara bir bulut gibi Fujian Kalesi'ne doğru akmaya başladı.

Aynı sırada, kan ve barut kokan Güney Başkenti'nde, Jin'an Tapınağı'nda uyuyan İmparator aniden bir kabustan uyanıp Fang Xianye'nin koluna yapıştı. Fang Xianye şaşkınlıkla, "Hünkarım, iyi misiniz?" diye sordu.

İmparatorun gözleri fal taşı gibi açıldı, mırıldandı: "Rüyamda validemi gördüm..."

Fang Xianye ne diyeceğini bilemezken İmparator devam etti: "Validem hayattayken Xihe Kontesi sık sık saraya gelirdi. Onun çocuğunu, yani Duan Shunxi'yi kucağıma almışlığım vardır."

"Tüm çocuklar benden korkardı ama o korkmazdı. Demek ki o Duan Xu denilen adamın mayasında hükümdara karşı bir saygı yokmuş," dedi İmparator. Gözlerinde karanlık bir nefret belirdi: "Hâlâ dönmedi."

91. Bölüm: Darbe

Fang Xianye, İmparatorun gözlerindeki o ürkütücü nefrette kendi şaşkın yansımasını gördü. Temkinli bir sesle, "Belki yolda bir aksilik çıkmıştır..." dedi.

"Bunca yıl ne istediye yapmasına izin verdim. O büyük bir komutandır; Büyük Liang'da ondan iyisi yok. Ama böyle bir kılıcın benim elimde olması lazım; gelecekte de Prens Jin'in elinde olmalı," dedi İmparator. Fang Xianye'yi dinlemiyordu bile. "Songyun insan sarrafıdır, ben de yanılmam; Duan Shunxi'nin makam mevkide gözü yok, hırsı yok. Ama hırsı olmaması, sadık olduğu anlamına da gelmez."

Bir an duraksadı ve Fang Xianye'ye dik dik baktı: "Böyle bir adam hayatta bırakılır mı?"

Fang Xianye'nin kalbi sıkıştı. Hemen yerinden kalkıp diz çöktü: "Hünkarım, kuzeydeki on yedi eyaletin geri alınmasına ramak kalmışken General Duan'a dokunmak, düşmanı sevindirmekten başka işe yaramaz."

"On yedi eyalet..." İmparator küçümseyerek güldü. "O eyaletlerin gelecekte Han sülalesine mi yoksa Duan sülalesine mi ait olacağını kim bilebilir?"

"Hünkarım, az önce kendiniz söylediniz; onun gözü tahtta değil, o öyle biri..." Fang Xianye panikle konuşurken lafını yarıda kesti, ileri gittiğini fark etti.

Güneş tamamen batmıştı. Mum ışığı huzursuzca titriyor, odadaki karanlık İmparatorun yüzünü gizliyordu. Uzun bir sessizlikten sonra İmparator fısıldadı: "Görünen o ki Fang evladım, General Duan ile hiç de küs değilmiş; aksine ona hayranlık duyuyor."

Fang Xianye dişlerini sıktı: "Ben sadece Büyük Liang'ın geleceğini düşünüyorum."

İmparator hafifçe güldü ve konuyu Fang Xianye'nin geçmişteki sözlerine getirdi.

"Daha önce kederli insanların sayısını azaltmak için göreve geldiğini söylemiştin. Prens Jin'in yanında değilsin, bu idealini gerçekleştirmen çok zor. Ama sana verdiğim bu fermanla önün açılacak."

"Ancak fermana bir madde daha ekleyeceğim. Seni Zhonghe Markisi ve Askeri İşler Konseyi Başkan Yardımcısı yapıyorum. Aynı zamanda, çağrıldığı halde yardıma gelmeyen ve isyan belirtileri gösteren Duan Shunxi'nin, başkente döndüğü an ordusu elinden alınacak ve idam edilecektir."

Fang Xianye dehşet içinde başını kaldırdı. Zihni karmakarışık; protokolü falan unutup yatağın kenarına kadar gitti: "Hünkaram... General Duan asla..."

"Fang evladım, ömrün boyunca Duan Xu'nun gölgesi mi olacaksın? Onun soyu soppu var, gölgesi çoktur. Ama senin fırsatın bir kez gelir," dedi İmparator sakince. "Güç söz konusu olduğunda, baba oğula, kardeş kardeşe kıyar."

Fang Xianye, İmparatora bakakaldı. Hükümdarın gözleri kapkaraydı; içinde derin bir öfke ve ondan da derin bir kötülük gizliydi.

Hademe Zhao akşam yemeğiyle döndüğünde, İmparator Başrahip Songyun'u da çağırıp onların huzurunda bu gizli fermanı yazdı ve üzerine imparatorluk mührünü bastı. Fermanı Fang Xianye'ye uzattı.

Herkesin bakışları altında Fang Xianye kaskatı kesilmiş bir halde diz çöktü. Fermanı alırken sesi sanki ona ait değilmiş gibi çıktı: "Emriniz başım üstünedir."

Eline aldığı o kağıdın bir yarısında kendi şanı, diğer yarısında ise Duan Xu'nun mezarı yazılıydı. Bu, hayatında gördüğü en zehirli bedeldi.

İmparator tekrar derin bir uykuya daldığında Fang Xianye, Hademe Zhao'ya döndü: "Zamanı gelene kadar bu fermanı kimseye bahsetmeyin, gizli kalsın."

Zhao Efendi gülümsedi: "Tebrikler efendim. Merak etmeyin, ağzımdan tek kelime çıkmaz. İhtiyacınız olduğunda şahitlik etmeye hazırım."

Fang Xianye dışarı çıktı. Başrahip Songyun ile tapınağın saçakları altında yürüyorlardı. Ağaçların gölgesi yere düşüyor, her yer sessizliğe bürünmüştü. Bir köşeyi dönünce Fang Xianye durdu: "Üstadım..."

Songyun durup ona baktı. Yaşlı adamın saçları sakalı bembeyazdı; yüzü her zamanki gibi dingin ve huzurluydu.

Fang Xianye'nin gerçek geçmişinde o meşhur hoca falan yoktu; defalarca satıldıktan sonra Duan malikanesine getirilmiş, Duan Xu'nun yerine geçmesi için seçilmişti. On dört yaşındayken Duan Xu onu kurtarıp başkente getirmiş ve Songyun'a emanet etmişti. Jin'an Tapınağı'nda kalırken de "tesadüfen" Başbakan Pei ile tanışmıştı.

Kimse, tanrıya inanmayan Duan Xu'nun, bilge keşiş Songyun ile dost olduğunu tahmin edemezdi. Songyun'un dediğine göre dostlukları, Duan Xu beş yaşındayken yolda ona taş atıp "Annemi geri ver!" diye bağırmasıyla başlamıştı.

Songyun, Fang Xianye'ye bakıp iç çekti: "İmparator benim dostumdur, Duan Xu ise küçük dostum. Bugün bu odada olanları hiç duymamış sayıyorum."

Fang Xianye derin bir saygıyla eğildi: "Teşekkür ederim üstadım."

İmparatorun o son uyanışı bir "ölüm öncesi canlanması" gibiydi; durumu hızla kötüleşti. Bir daha uyandığında konuşamıyordu, sadece boğazında hırıldayan o son nefesi veremiyordu bir türlü.

Güney Başkenti'ndeki iki haftalık savaştan sonra Prens Su galip geldi ve Prens Ji'yi esir aldı. İmparatorun öldüğünü ve tahtın kendisine geçtiğini ilan etti; ardından Prens Ji'yi, ordusunu ve danışmanlarını hemen idam ettirdi.

Songyun, Prens Jin'e haber uçurdu. Prens Jin, Prens Su'nun zafer sarhoşluğundan yararlanıp ölmek üzere olan İmparatoru gizlice tapınaktan kaçırdı. Fang Xianye de nihayet tapınaktan çıkıp kendi evine dönebildi.

O eski şatafatlı başkent sokakları harabeye dönmüştü. Her yerde yanık kokusu vardı, yerlerdeki kan lekeleri tam

temizlenmemişti; cesetler h   sokaklardaydı. Eskiden keyifli keyifli y  r  yen başkentliler, şimdi bir an   nce gidecekleri yere varmak i  in acele ediyorlardı.

Fang Xianye yolda Duan Jingyuan ile karşılaştı.

Gen   kız pelerinine sarılmış, hizmet  isiyle aceleyle y  r  yordu. Onu g  r  nce şaşkınlıkla durdu.

"Bu kargaşada dışarıda ne işin var!" dedi Fang Xianye elinde olmadan.

Duan Jingyuan şapkasını   ıkardı; o gri ortamda pembe, taze y  z   parlıyordu. Dudaklarını b  zerek, "G  l suyum bitmişti, kendim almalıyım. Başkası se  emez, en iyisini ben bilirim," dedi.

"Sen..." Fang Xianye ne diyeceğini bilemedi.

"Hem Prens Su kazandı. O babamın desteklediğı kişi; durumlar lehimize," dedi kız ama sonra duraksadı. "Peki sen... Sana bir şey olmaz, değil mi?"

Fang Xianye şakaklarını ovdu ve ona hemen eve gitmesini s  yledi. Kızın elindeki torbanın bağı      lm  şti; şişe yere d  şecekken Fang Xianye yakalayıp torbaya koydu, d  zg  nce bağladı ve dışarı   ıkmaması i  in tekrar tembihledi.

Duan Jingyuan eve d  nerken torbadaki o d  ğ  me baktı; altı yapraklı   i  ek şeklinde, kusursuz bir d  ğ  md  . Kendi kendine mırıldandı: "O da mı bu d  ğ  m   biliyor..."

Sadece      nc   Ağabeyi bu d  ğ  m   atar sanıyordu.

Prens Su hemen bir meclis topladı;   zerinde imparatorluk kaftanı, başında tacıyla tahtta mağrur bir şekilde oturuyordu. Fang Xianye kırmızı resmi kıyafetleriyle diğer devlet adamlarının arasındaydı.   oğu bakanın y  z  nde korku vardı; yeni h  k  mdar genellikle kan d  kerek başlardı, kimin kellesinin gideceği belli değildi.

Prens Su'nun adamları tumturaklı s  zler s  ylerken dışarıdan bir g  r  lt   y  kseldi. Gen   Prens Jin en   nde, arkasında   lmek   zere olan İmparatoru taşıyan bir tahtirevanla i  eri daldı. Meclis karıştı, Prens Su şoke oldu.

Prens Jin, Prens Su'yu babasını saraya hapsedip tahtı gasp etmeye çalışmakla suçladı. Prens Su'ya cevap hakkı tanımadan İmparatora sordu: "Baba, söylediklerim doğru mu? Seni hapseden ve öldürmek isteyen o hain kim?"

İmparator tapınaktakinden çok daha bitkindi. Zorlukla elini kaldırıp Prens Su'yu işaret etti.

"Baba, bu haini senin için cezalandırmamı ister misin?"

İmparator yavaşça başını salladı.

"Yalan! İftira! Prens Jin babamı kandırmış, onu kaçırmış!" diye bağırdı Prens Su tahtından. Adamlarına Prens Jin'i tutuklamalarını emretti. Prens Jin'in adamları ile Prens Su'nun askerleri birbirine girdi; bakanlar çığlık atarak kaçışmaya başladı. Fang Xianye bir sütunun arkasına sığınıp İmparatora baktı; o koca hükümdarın işaret eden eli yanına düştü, gözleri yavaşça kapandı.

O son nefesini bu anı görmek için tutmuştu belli ki; bir hükümdar için kendi planının işlediğini görmek her şeyden önemliydi.

Kaosun ortasında perdeler yırtılıyor, kan gövdeyi götürüyordu. Kimse İmparatorun o an öldüğünü fark etmedi; fark edenler için de şu an bu en önemli mesele değildi.

Bir çığlık yükseldi. Fang Xianye baktığında, Prens Su'nun vücudunun tuhaf bir şekilde yere yığıldığını gördü. Kanı yerdeki halıya yayılıyor, az önce taktığı tacı uzağa fırlamış, kanda yüzüyordu. O tacı sadece yarım saat takabilmişti.

Prens Jin ve adamları zafer çığlıkları atarken Fang Xianye, gözleri açık giden Prens Su'ya baktı; bakışları hâlâ İmparatorun üzerindeydi.

Fang Xianye kalbinin hızla çarptığını hissetti; o en yüce makamdaki bu en kirli kargaşayı izlerken içi daraldı.

— *Güç söz konusu olduğunda, baba oğula, kardeş kardeşe kıyar.*

Tam o sırada, bu kanlı gürültünün içinden berrak, gür bir ses yükseldi:

"Müjde!"

İçeri dalan asker gördüğü manzara karşısında şaşırıp kaldı ama görevini yaptı:

"Müjde! Büyük Liang kazandı! Youzhou düştü!"

İnsanların uğultusu arasında Fang Xianye olduğu yerde donakaldı; kalbi nihayet yerine oturdu, derin bir nefes verdi.

Tianyuan on beşinci yılının Mart ayı; Büyük Liang ordusu Fujian'da otuz bin düşmanı yok etti, Youzhou'nun tamamını ve Fengzhou'yu ele geçirdi. İmparator öldü, başkent iki aylık kargaşadan sonra duruldu; Prens Ji ve Prens Su can verdi.

Tianyuan on beşinci yılının Mayıs ayı; Prens Jin tahta çıktı, ertesi yılın unvanını "Xinhe" olarak belirledi.

Tianyuan on beşinci yılının Eylül ayı; Büyük Liang ordusu Qingzhou'yu aldı, Danzhi barış istedi.

Tianyuan on beşinci yılının Kasım ayı; yeni İmparator, orduların başkomutanı Duan Xu'yu başkente çağırdı. Duan Xu çağrıya uydu.

92. Bölüm: Gizleme

Yıldız Sarayı'nda Hejia Fengyi, üzerinde mürekkep rengi orkide desenleri olan, sırtında ise sarayın bahar üniforması sayılan yirmi sekiz takımyıldız figürünün işlendiği açık yeşil, geniş kollu bir cübbe giymişti. Sandal ağacından küçük bir masanın arkasında bağdaş kurmuş, bir yandan elindeki bakır paraları fırlatırken bir yandan da söyleniyordu: "Kıdemli, en başta altı ay demiştiniz ama bir yılı geçti. Bak, adamlar Youzhou'yu bile fethetti; sizin hayaletler alemindeki şu isyan neden hâlâ bastırılmadı?"

Masasının karşısında oturan kırmızı giysili kadın, bakışlarını yavaşça kaldırdı. Etrafını saran hayalet enerjisinin pusunda, siyah kirpiklerinin altındaki gözleri, dibi görünmez bir gece gökyüzü gibi kapkaraydı.

Geçen bir yıl boyunca Hejia Fengyi, He Simu'yu her gördüğünde kadının gözleri hep bu zifiri karanlıktaydı. Üzerindeki hayalet enerjisini dizginlemiyor, o tekinsiz ve baskıcı atmosferin etrafında dalgalanmasına izin veriyordu. Ona biraz yaklaşan biri bile bu muazzam gücün ağırlığı altında nefessiz kalabilirdi.

Kıdemli gerçekten çok güçlü.

Hejia Fengyi, He Simu'nun Ruh Hükümdarı Feneri'ni kaybettiğini öğrendiğinde büyük bir paniğe kapılmış, savaşı kaybedeceğini sanmıştı. Ancak Kıdemli ona sadece tek bir cümle fırlatmıştı: "Duan Shunxi'ye göz kulak ol, ayrıca asla kaybetmeyeceğim."

Görünen o ki durum tam da buydu; iki taraf bir kördüğme girmişti ve Yan Ke yavaş yavaş güç kaybediyordu. Yan Ke, Ruh Hükümdarı Feneri'ni ele geçirmiş olmasına rağmen, nedense ondan muazzam bir büyü gücü çekip diğer hayaletleri sindirmeyi başaramamıştı. Feneri sadece kararsız tarikat liderlerini kıskırtmak için bir sancak gibi kullanabiliyordu.

He Simu soğuk bir sesle, "Ba ve Tui hayalet tarikatlarının liderleri son zamanlarda kıpırdanmaya başladı, Fengzhou ve Shuozhou'ya dikkat et," dedi.

"Yeni cepheleer mi açılıyor? Kıdemli, bir yandan hayaletler aleminin isyanıyla uğraşıp bir yandan da insan alemini korumak gerçekten yorucu olmalı."

Hejia Fengyi aniden konuyu değiştirerek ciddi meselelerin arasına iğneleyici bir soru sıkıştırdı: "Yani, gerçekten Duan Shunxi ile bir kez daha görüşmeyi düşünmüyor musun?"

He Simu'nun bıçak gibi keskin bakışları üzerine dikilince ellerini havaya kaldırdı: "Sadece soruyorum. Ona laf taşıyacağıma dair söz verdim, bir sonuca bağlamam lazım. Üstelik onu korumam için adam bulmamı istiyorsun ama adını anmamı yasaklıyorsun, bu gerçekten hiç mantıklı değil."

Bir an duraksadıktan sonra elini indirdi ve ciddileşti: "Bu arada, onu geçen gördüğümde sağlığı pek yerinde görünmüyordu."

He Simu'nun gözlerinde bir kıpırtı oldu, o kapkara boşlukta okunması güç duygular dalgalandı. Ayağa kalkıp Hejia Fengyi'ye tepeden baktı ve hafifçe gülümseyerek, "Anlaşılan hâlâ çok boş vaktin var ki bu tür şeylere kafa yorabiliyorsun," dedi.

Bunu söyledikten sonra daha fazla konuşmadı ve bir anda ortadan kayboldu.

Hejia Fengyi boş odaya bakıp çenesini eline yaslayarak uzun bir iç çekti. Bir çöpçatan unvanı bile yoktu ama bu arabuluculuk işini gerçekten canla başla yapıyordu. Bir dahaki sefere Nandu'ya gittiğinde Duan Xu'nun onu krallar gibi ağırlamasını isteyecekti.

Arkasındaki odanın inci perdeleri şıngırdadı, Ziji elinde ilaçla içeri girip yanına oturdu ve kısaca, "İlaç vakti," dedi.

Hejia Fengyi içini çekerek, "Ziji, bu dünyada Kıdemli kadar kusursuz bir Hayalet Kral daha bulunmaz, değil mi?" dedi.

Ziji ciddiyetle düşündükten sonra başını salladı.

Hejia Fengyi'nin parmakları masada ritim tutuyordu. Zayıftı ve yüzünde bir hastalık solgunluğu vardı; sadece gözleri

parlıyordu, tüm hayat enerjisi o küçük ışığa tutunmuş gibiydi. Birden sanki uzun bir nutuk çekmek istercesine efkarlandı.

"Hiçbir arzusu olmayan bir kötü ruhlar hükümdarıyla, derin arzulardan doğan kötü ruhları dizginlemek; kısa bir ömürle, felaket yıldızının muazzam lanetleme gücünü sınırlamak... Bu dünyadaki her şey, sistemin tıkr tıkr işlemesi için önceden titizlikle tasarlanmış, birbirine kenetlenmiş. Ziji, sence bu iyi bir şey mi?"

Ziji'nin güzel yüzünde nadiren ifade belirirdi. Derin gözlerini kırıştırarak, "Sen de söyledin ya, dünya tıkr tıkr işliyor," dedi.

Hejia Fengyi kakhahalarla gülmeye başladı. Aniden Ziji'ye yaklaşp gözlerinin içine bakarak yavaşça sordu: "Yani bizim hiçbir seçme şansımız yok, sadece birer araç mıyız? İnsan dünyasında bu kadar vakit geçirmene rağmen hâlâ böyle mi düşünüyorsun?"

Ziji, Hejia Fengyi'nin delici bakışları karşısında sonunda gözlerini kaçırdı ve ilacı ona doğru iterek fısıldadı: "İlacını iç."

Hejia Fengyi bir süre ona baktıktan sonra her zamanki ciddiyetsiz haline geri döndü.

"İlacın bana bir faydası olmadığını bal gibi biliyorsun, en iyisi erken dönmek."

Bunu söyledikten sonra yine de kâseyi kafasına dikip ilacı bitirdi.

Duan Xu, geçen sefer seferden döndüğünde General Qin'in arkasındaki generallerden biriydi; bu kez Nandu'ya çağrıldığında ise artık emrinde devasa bir ordu olan bir Başkomutan'dı.

Shi Biao aslında hiç dönmek istemiyordu. Akıllı fikri imparatorun görmezden geldikleri elçilerinde ve fermanlarındaydı; Nandu'ya dönmenin kellesinin gitmesiyle eşdeğer olduğunu düşünüyordu. Ama Duan Xu dönmek isteyince onu durduramamıştı. "Kellem omuzlarımda olduğu sürece Komutan Duan'ın kellesinin düşmesine izin vermeyeceğim" yeminini hatırlayarak dişini sıkıp peşinden gelmişti.

Yol boyunca Shi Biao'nun sınırları o kadar gergindi ki, Chenying bile dayanamayıp onu neşelendirmek için şakalar

yapıyordu ama Shi Biao iki cümlede bir konuyu yine aynı yere getiriyordu.

"Ulan, tam Huqi kraliyet sarayının burnunun dibine kadar gelmişiz, tek bir hamleyle başkent Shangjing'i alıp o veletlerin kökünü kurutacakken, tam o noktada ateşkes ilan edip bizi geri çağırıyorlar. Danzhi barış istedi diye hemen barış mı yapacağız? Neymiş efendim, barışmış! Onların daha ne numarası kalmış ki?"

Duan Xu sadece gülümsedi, bir şey demedi.

Ona göre Danzhi'nin ne numarası kaldığı önemli değildi; asıl önemli olan, Nandu'daki yeni imparatorun kafasında ne tilkiler döndüğüydü.

Savaşın yıkımından geçen Nandu, yeni imparatorun tahta çıkışıyla hızla yeniden inşa edilmiş, eski neşeli günlerine dönmüştü; her yerde yeni binalar yükseliyordu. Duan Xu, bu hem tanıdık hem yabancı şehirde yeni imparator tarafından büyük bir ilgiyle karşılandı. Ziyafetler verildi, ödüller ve unvanlar dağıtıldı, gizli görüşmeler yapıldı. Tüm bunların sonunda Duan Xu, imparatorun asıl niyetini anlamıştı.

"İmparator henüz çok genç ve yeni tahta çıktı; doğal olarak Danzhi'yi yenip büyük bir zafer kazanarak adını tarihe altın harflerle yazdırmak istiyor. Ancak Danzhi'yi haritadan silecek ordunun başındaki kişinin ben olmamamı tercih ederdi."

Duan Xu, Fang Xianye'nin malikanesinde gece kıyafetleri içinde oturmuş, rahat bir tavırla çayını yudumlarken konuşuyordu.

"Babam Başbakan Du'nun tarafındaydı, daha önce Prens Su'yu desteklemiştik. İmparator ile Prens Su arasındaki çekişme kanlı bitti; bana bin kat güvensizlikle bakması çok doğal. Danzhi'yi yok etme şerefine bana kalmasını kesinlikle istemiyor. Ama şimdi kuzeyde beş eyaleti geri almış, devlete büyük hizmet etmiş biri olduğum için görünürde bana karşı çok nazik davranmak zorunda."

Bir yılı aşkın süredir görüşmedikleri Fang Xianye biraz daha çökmüş, efkarlanmıştı. Gözlerini kaçırarak çay bardağıyla oynuyordu, kaşları çatıktı, sanki zihni ağır bir yükün altındaydı.

Başını kaldırıp Duan Xu'ya baktı: "Peki, cepheye dönmeyi planlıyor musun?"

Duan Xu güldü: "Elbette. O savaş arabaları, taktikler ve askerler yıllardır benimle yoğruldu; yerime başkası gelirse etkisi yarı yarıya düşer."

Bunu söyledikten sonra kuzeyi işaret etti: "O kuzeydeki Huqi halkının gerçekten barış istediğini mi sanıyor? Onları çok iyi tanıyorum; son neferlerine kadar savaşırılar ama asla kolay kolay teslim olmazlar. Bu sadece bir oyalama taktiği."

"İşte tam da bu yüzden çok başına buyruksun; ne eski imparator ne de şimdiki sana tam güvenebildi." Duan Xu'nun rahat tavırlarını gören Fang Xianye dayanamayıp sesini yükseltti: "Ordudaki konumun vazgeçilmez. Peki o ordu senin mi, yoksa imparatorun mu? Nandu birbirine girmişken sen kuzeyde erzağın, askerin ve zırhınla kendi başına savaşını veriyorsun, saraya hiç minnetin yok; saray seni nasıl dizginlesin?"

Duan Xu, Fang Xianye'ye şaşkınlıkla baktı. Onun neden bu kadar öfkelenildiğini anlamamış gibi şaşkın bir ifade takındı.

Fang Xianye ağzından kaçırıldığı sözlerin farkına varınca şakaklarını ovdu: "Sen... şu keskinliğini biraz gizlemelisin, bu kadar dışarı vurma."

Duan Xu gülerek masaya yaslandı, çenesini eline dayayıp sakince konuştu: "Bir söz vardır; komutan yetenekliyse ve hükümdar ona karışmıyorsa zafer gelir. Onlar savaş meydanından ne anlar? Onları dinleseydim hiç savaşamazdım."

Fang Xianye'nin başı ağrıyordu, içi daralmıştı.

Duan Xu, dizginlenemez bir deliydi; kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramazdı. Yoluna çıkanı ezip geçerdı. Ama herkes onun gibi davranamazdı.

O, Fang Xianye, bunu yapamazdı.

Duan Xu kendi kendine konuşmaya devam etti: "Ne eşim var ne çocuğum. Duan ailesinden benden başka devlet dairesine giren de yok. Danzhi yok edildikten sonra ben ortadan kaybolursam, imparatorun yüreğine su serpilmez mi? Muhtemelen arkamdan yas tutuyormuş gibi yapıp Duan ailesine

ihسانlarda bulunur."

"Hâlâ şu hayalet eşini bulmaya gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Fang Xianye'nin bu sözü üzerine Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra gülümsedi: "Evet, hem de can atıyorum."

Masadaki mum sessizce yanıyor, oda loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Duan Xu parmağıyla çay kâsesine vururken konuyu değiştirdi: "Senin tarafta durumlar nasıl? İmparatorun Prens Ji'nin adamlarına karşı tavrı belirsiz. Gördüğüm kadarıyla ucu sana dokunacak bir tasfiye niyetinde değil ama Prens Ji'nin adamlarına önemli görevler de vermeyecektir."

İmparatorun atamaları hep kendi adamlarına veya sadık bürokratlara yol açmak içindi; belli ki kendi gücünü pekiştirecekti.

Fang Xianye bir süre sustuktan sonra alçak sesle, "Yavaş yavaş bakacağız," dedi.

Geçen ay saraydan bir haber gelmişti; Başhadım Zhao aniden hastalanıp ölmüştü. "Hastalık" deniyordu ama muhtemelen saraydaki güç savaşlarında kurban gitmişti. Duyduğuna göre çok ani olmuştu ve Başhadım arkasında tek kelime bırakmamıştı. Şimdi Duan Xu Nandu'ya dönmüştü ve imparatorun onu ezmek için bir bahanesi yok gibi görünüyordu; belli ki o gizli fermanın haberi yoktu.

Yani o gizli ferman... eğer o söylemezse, belki de sonsuza dek yok olacaktı.

"Xianye, bugün biraz dalgın görünüyorsun. Bir şey mi oldu?" Duan Xu masaya vurarak Fang Xianye'yi düşüncelerinden çekip çıkardı.

Hâlâ on dört yaşındaki o çocuk gibi gözleri ışıldayan, hayat dolu arkadaşına baktı. Aniden içinde bir huzursuzluk ve tiksinti uyandı. Bu duygunun Duan Xu'ya mı yoksa kendisine mi yönelik olduğunu o da kestiremiyordu.

"Duan Shunxi, bir gün sana ihanet edersem ne yapacağımı hiç düşündün mü?"

Söz ağzından çıkar çıkmaz Fang Xianye pişman oldu. Duan

Xu'nun gözleri fal taşı gibi açıldı, gülümsemesi yüzünde asılı kaldı. Kısa bir sessizliğin ardından Duan Xu tekrar gülmeye başladı, bakışları duru ve sıcaktı.

"İhanet edersen et, ne yapalım. Zaten senden beklediğim hiçbir zaman sadakat değildi. İnsan inandığı şeyler veya kişiler için bedel ödemek zorundadır, değil mi?"

Fang Xianye donakaldı, sonra sessizliğe gömüldü.

Duan Xu'nun yüzü ciddileşti: "Xianye, yoksa yardıma mı ihtiyacın var?"

Fang Xianye yavaşça başını iki yana salladı.

Duan Xu tam bir şey daha söyleyecekken birden yüzü değişti, göğsünü tutarak iki büklüm oldu. Hiç beklenmedik bir anda ağzından kan boşaldı, yere saçılan kanlar tuğla aralarından süzüldü. Sesini duyurmamaya çalışarak şiddetle öksürüyordu, kanlar hâlâ dudaklarının kenarından sızıyordu.

Fang Xianye dehşet içinde bakarken Duan Xu, sanki çok normal bir şeymiş gibi koluyla ağzını sildi. Hatta gülümseyerek yerdeki kan lekesini işaret etti: "Yandık, yarın odanda durup dururken neden kan gölü oluştuğunu nasıl açıklayacaksın?"

Fang Xianye'nin kaşları çatıldı, Duan Xu'nun koluna yapışıp sertçe sordu: "Duan Shunxi, sana ne oluyor böyle?"

"Ufak bir hastalık işte, iç organlar arada bir kanama yapıyor, mühim bir şey değil." Duan Xu, Fang Xianye'nin koluna hafifçe vurdu. Sandalyeden kalkarken biraz sendeledi, Fang Xianye çevik bir hamleyle onu tutmasa yere kapaklanacaktı.

"Nasıl döneceksin? Duvarlardan mı atlayacaksın?" diye sordu Fang Xianye.

Duan Xu gayet doğal bir tavırla başını salladı.

Fang Xianye, Duan Xu'nun önündeki ve yüzündeki kanlara bakıp iç çekti: "Vakit geç oldu, sokaklarda kimse kalmamıştır, evimi gözetleyen de yok. Yan kapıdan çık git."

Duan Xu gülmeden edemedi: "Fang Ji, ah Fang Ji... Bir gün senin evinden kapıyı kullanarak çıkacağım hiç aklıma gelmezdi."

On dört yaşından yirmi dört yaşına kadar, aralarındaki tüm

dostluk hep karanlıkta, insanların gözünden ırak yaşanmıştı.

Fang Xianye, Duan Xu'yu yan kapıdan uğurladı. Arkadaşının çevik gölgesi sessiz sokakta kaybolup gitti. Gözden kaybolrsa bile Fang Xianye bir süre daha orada bekledi. Kuzey rüzgarı sokaklarda uğuldayarak esiyordu ama o soğuşu hiç hissetmiyordu.

Sonunda o gizli fermanı Duan Xu'ya bahsetmemişti.

Neden söyleyemediğini o da bilmiyordu. Bu neden, sanki kapkaranlık bir kutuya hapsedilmiş bir canavar gibiydi; açıklanamaz bir korkuyla o kutunun içine bakmaya cesaret edemiyordu.

Fang Xianye isimli o kapkaranlık kutu.

Sokağın köşesinde ise biri bu sahneyi hayretle izliyor, Fang Xianye'nin gece vakti uğurladığı o kanlı, maskeli adamın kim olduğunu merak ediyordu.

93. Bölüm: Yakıcı Sıcaklık

Fang Xianye'nin yanından ayrılırken kapıyı kullanmış olsa da, Duan malikanesine dönerken yine duvardan atlamak zorundaydı. Duan Xu sessizce bahçeye ayak bastığında, hiç beklemediği bir şekilde Duan Jingyuan ile göz göze geldi.

"Bu saatte neden hâlâ uyumadın?" Bir süre birbirlerine şaşkınlıkla baktıktan sonra Duan Xu sordu.

Duan Jingyuan elindeki fenerle ona doğru koştu, aynı şaşkınlıkla: "Krizantem şarabıma bir malzemeyi eklemeyi unuttuğumu hatırladım... Hayır, asıl sen bu saatte bu kıyafetle nereden geliyorsun?"

Yaklaşınca Duan Xu'nun göğsündeki kan lekelerini gördü, yüzü bir anda kireç gibi oldu, dudakları titreyerek sordu: "Üçüncü Abi... sen... adam mı öldürdün?"

Duan Xu gülmeden edemedi, rahat bir tavırla odasına doğru yürürken kız kardeşinin başına hafifçe vurdu: "Hayır, o benim kanım."

Duan Jingyuan hemen peşine takıldı: "Yaralandın mı o zaman? Ne yapmaya gittin sen?"

Duan Xu başını salladı ve parmağını dudaklarına götürerek fısıldadı: "Sır."

Duan Jingyuan öfkeden yanaklarını şişirdi, Duan Xu'nun peşinden odasına girerken söylenmeye devam etti: "Bu sefer beni kandıramazsın, eğer anlatmazsan gidip babama söyleyeceğim..."

Sözünü bitiremeden Duan Xu'nun adımlarının yavaşladığını gördü. Adam biraz sendeledi ve hiçbir belirti göstermeden, küt diye yere kapaklandı. Öylece hareketsiz kaldı. Duan Jingyuan bir an donup kaldı, sonra kısık sesle: "Abi, beni korkutmaya çalışma, hadi kalk, numara yapma!" dedi.

Duan Xu, bahçedeki taşların üzerinde gözleri kapalı yatıyordu. Fenerin ışığında yüzü bembeyazdı, sanki her an kırılacak bir beyaz yeşim taşı gibi duruyordu.

Duan Jingyuan paniğe kapıldı, feneri bir kenara bırakıp Duan Xu'yu kucağına aldı: "Üçüncü Abi, uyan! Abi!"

Ona dokunduğu an vücudundaki korkunç sıcaklığı hissetti; cayır cayır yanıyordu. Duan Jingyuan dehşetle elini onun alınına koydu ve sesini yükseltti: "Abi! Üçüncü Abi!"

Sanki kız kardeşinin sesiyle uykusundan uyanmış gibi Duan Xu kaşlarını çattı ve alçak sesle bir isim mırıldandı: "He Simu..." Sonra Jingyuan ne kadar seslense de bir daha cevap vermedi.

Duan Jingyuan birilerini çağırmak için ayağa fırlayacaktı ama abisinin üzerindeki gece kıyafetlerini görünce anne ve babasını telaşlandırmaması gerektiğini düşündü. Kararsızca bahçe kapısına baktığı sırada aniden tekinsiz, buz gibi bir esinti hissetti. Bakışlarını çevirdiğinde ise karşısında o tanıdık silüeti görüp donakaldı.

Uzun boylu, güzel bir kadın Duan Xu'nun başında duruyordu. Üzerinde kırmızı beyaz kat kat bir cübbe vardı, alnındaki gümüş süsler hafifçe sallanıyordu. Kuzey rüzgarı uğuldarken, kadının üzerindeki o karanlık hayalet enerjisi rüzgardan bile daha soğuktu.

Duan Jingyuan güçlkle sesini bulabildi, kekeleyerek: "He... He Hanım... He Hanımefendi," dedi.

He Simu'nun etrafındaki sis bir anda dağıldı, gözleri tekrar normal rengine döndü. Jingyuan'ın selamına hafif bir baş selamıyla karşılık verdi. Bir süre Duan Xu'ya baktıktan sonra iç çekerek elini hafifçe kaldırdı; Duan Xu'nun bedeni sanki görünmez bir güçle havaya kalktı. Kadın onu kolundan yakalayıp omzuna yasladı.

Duan Xu'nun alnı He Simu'nun boynuna değiyordu. Bilinci yarı açık bir halde elini uzatıp kadının boynuna sarıldı ve gözleri kapalı halde fısıldadı: "He Simu..."

He Simu ona kısa bir bakış fırlatıp odasına doğru yürüdü, kapı kendiliğinden açıldı. Duan Jingyuan arkalarından ayrılmıyordu. He Simu'nun abisini yatağa yatırdığını gördü. Kadın parmağını hafifçe oynatınca adamın üzerindeki kıyafetler sanki soyulur gibi çıktı; yara izleriyle dolu omuzları ve göğsü açığa çıktı.

Duan Jingyuan dehşetle sordu: "He... He Hanım, ne... ne yapıyorsunuz?"

"Kıyafetlerini değiştiriyorum, bu gece kıyafetleriyle yatacak değil ya," dedi He Simu sakince. Sonra Jingyuan'a döndü: "Git bir doktor çağır."

Duan Jingyuan dişlerini sıktı, fenerini alıp doktor bulmaya koştu. Bir yandan "O bir hayalet, abimi bir hayaletle nasıl yalnız bırakırım?" diye düşünüyor, bir yandan da "Abim rüyasında bile onun adını sayıklıyor, ben ne diye endişeleniyorum ki? He Hanım onu yese bile abim buna dünden razı olur," diye kendi kendine söyleniyordu. Kafası karışık bir halde doktoru getirdiğinde He Simu çoktan gitmişti. Duan Xu ise gecelikleriyle yatakta yatıyor, üzerinde kalın bir yorgan, alnında ise ıslak bir bez vardı; bitkin bir halde uyuyordu.

Doktor yaklaşıp Duan Xu'nun nabzını kontrol etti. Duan Xu kaşlarını çatmış, alçak sesle sayıklıyordu: "Simu..."

Duan Jingyuan kapı eşiğine yaslanmış, içinde tarif edilemez bir sızıyla bakıyordu.

Doktor, Duan Xu'nun vücudunda tam olarak neyin yanlış olduğunu anlayamadı, sadece ateşi düşürmek için bir reçete yazdı. Duan Jingyuan hizmetçilere ilacı hazırlatıp getirdi, abisine içirmeye çalıştı ama Duan Xu dudaklarını sımsıkı kapatıyor, ilacın kokusunu aldığı an başını çevirip içmeyi reddediyordu.

Duan Jingyuan kan ter içinde kalmıştı ki, o tanıdık soğuk esintiyi tekrar hissetti. İlaç kâsesini tutan eli havada asılı kaldı, hizmetçisine döndü: "Sen çıkabilirsin, ben hallederim."

Hizmetçi odadan çıktı.

Jingyuan göz ucuyla kırmızı bir kumaşın hareketini gördü. He Simu ellerini arkasında kavuşturmuş, yatakta yatan Duan Xu'ya bakıyordu.

"Nesi var?" diye sordu He Simu.

"Bilmiyorum... Doktor da anlayamadı, sadece... abimin vücudunun çok zayıf düştüğünü söyledi," diye fısıldadı Duan Jingyuan.

He Simu elindeki bir hapı Jingyuan'ın tuttuğu ilaç kâsesine attı, sonra kâseyi alıp Duan Xu'nun yanına oturdu.

Duan Jingyuan endişeyle engel olmaya çalıştı: "O attığınız şey de neydi?"

"Ölümsüzlerin tarikatından aldığım bir şifa hapı, öldürmez."

"Siz... neden abimi görmeye geldiniz?" diye sordu Duan Jingyuan şüpheyle.

He Simu gözlerini kaldırıp Jingyuan'a baktı, sakince: "Biri aracılığıyla beni görmek istediğini iletmışti. Geldim işte, görüşmüş olduk," dedi.

Bunu dedikten sonra bir kaşık ilaç alıp Duan Xu'nun dudaklarına götürdü: "Ağzını aç, ilaç vakti."

Duan Xu kaşlarını çatıp başını çevirdi. Ateşten bilinci yerinde değildi, ilacın acı tadından içgüdüsel olarak nefret ediyordu; kim ne derse desin ağzını açmıyordu.

He Simu alçak sesle: "Hâlâ çocuk gibi acıdan korkuyor. Tatlı bir meyve kurusu var mı?" diye sordu.

Duan Jingyuan hemen ayağa kalktı: "Hemen alıp geliyorum!"

"Vazgeçtim." He Simu kâseyi kafasına dikip bir yudum aldı, sonra Duan Xu'nun sırtından destekleyip onu doğrulttu ve dudaklarını adamın dudaklarına bastırarak ilacı onun ağzına boşalttı. Duan Xu'nun adem elması hareket etti; ilacı yutmuştu.

Kadın dudaklarını çektğinde Duan Xu ellerini uzatıp kadının boynuna sarıldı. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı; hastalıktan mı yoksa başka bir şeyden mi bilinmez, gözleri kapalı halde mırıldandı: "Simu... çok acı... hımm..."

He Simu o konuşmadan tekrar eğilip ikinci yudumu verdi, sesini kesti. Adamın kolları kadının omuzlarında amaçsızca savruldu, uzun parmakları sonunda kadının ensesindeki saçlara tutundu, boynunu zorlukla yukarı kaldırdı.

Odanın içindeki sesler yavaş yavaş değişmeye başladı; ilaç yudumlarının arasına karışan ıslak dudak sesleri duyuluyordu. He Simu onu bıraktığında adam yine kadının adını sayıklamaya başlıyor, iki kelime etmeden kadın yine onun dudaklarına

kapanıyordu. Böylece kesik kesik bir kâse ilacı bitirdiler.

He Simu boş kâseyi bir kenara bıraktı, Duan Xu'yu yatağa yatırmak istedi ama adam onu bırakmıyordu. Başını kadının boynuna gömmüş, yanağını kadının yanağına yaslamış halde sayıklıyordu: "Çok acı... istemiyorum... içmeyeceğim... Simu..."

Kadın bir an sessiz kaldı, sonra elini kaldırıp adamın sırtına hafifçe vurdu: "Bitti, hepsini içtin, seni tilki."

Adam, He Simu'nun buz gibi tenine süründü. Belki de ateşin etkisiyle kadının vücut ısısına sığınmak istiyordu; ona her an daha sıkı sarılıyor, sanki vücudunda kalan son gücü buna harcıyordu.

"Çok sıcak, Simu, çok kötüyüm..." Kaşlarını sımsıkı çatmış, acısı dinmiyormuş gibi fısıldadı: "Sarıl bana."

He Simu'nun adamın sırtına vuran eli duraksadı. Bir süre sessiz kaldı, sonra iç çekerek yavaşça ona doğru eğildi ve kollarını sırtına doladı, başını omzuna gömdü. Öyle bir güçle sarılıyordu ki, sanki onu kemiklerine kadar içine çekmek, ruhuna katmak istiyordu.

Sanki kollarındaki bu adam, kaybetmeye asla dayanamayacağı tek kişiydi.

Duan Jingyuan donakaldı, sonra gözlerini kaçırıp sessizce odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Duan Xu uyandığında hava aydınlanmıştı. Gece boyunca ona işkence eden ateş düşmüştü. Şaşkın bakışlarla pencereye baktı, sonra gözleri odada gezindi ve yatağın kenarına kıvrılmış uyuyan Duan Jingyuan'da durdu. Kaşlarını çatıp düşündü; dün gece Chenying şehir dışındaki ordugahındaydı, yani bütün gece ona Jingyuan mı bakmıştı?

Duan Jingyuan kıpırdanıp başını kaldırdı. Duan Xu'nun uyandığını görünce gözleri parladı; abisi biraz daha uyanmasaydı gerçekten anne ve babasına haber verecekti. Elini abisinin alınına koydu, derin bir nefes aldı ve sitemle: "Beni korkudan öldürdün! Abi, neyin var senin böyle?" dedi.

Duan Xu yatakta doğruldu, gülümsedi: "Doktor garip bir hastalık dedi, ben de tam anlamadım. Dün gece bana baktığın

için sağ ol."

Duan Jingyuan duraksadı, kararsız bir halde abisinin yüzünü inceledi: "Dün gece olanları... hatırlamıyor musun?"

Duan Xu şaşırdı: "Ne oldu ki?"

Duan Jingyuan bir süre kekeleydi, sonunda dişini sıkıp konuştu: "He Hanım geldi. Kıyafetlerini o değiştirdi, ilacını o içirdi, sen... sen bir de ona sarıl diye yalvardın!"

Duan Xu'nun elini alnına götüren hareketi havada asılı kaldı. Uzun bir süre öylece kaldıktan sonra: "Geldi mi? Adını mı sayıkladım yoksa?" dedi.

Duan Jingyuan hararetle başını salladı: "Hem de nasıl."

"He Simu." Adam neredeyse anında kadının adını tekrar telaffuz etti. Duan Jingyuan şaşkınlıkla abisine, sonra etrafına baktı: "Yani adını her söylediğinde ortaya mı çıkıyor? Dün birinin ricası üzerine seni görmeye geldiğini söylemişti."

Odada He Simu'dan eser yoktu; belli ki o geceki bir istisnaydı.

Duan Xu kaşlarını çattı, gülümseyerek iç çekti: "Demek öyle, sadece bir kez görmek için mi?"

Sabah güneşi odayı aydınlatıyordu. Duan Xu beyaz gecelikleri içinde solgun görünüyordu; ağzından hüznü sözler çıksa da o parlak gözleri gülümsüyor, sanki hiçbir derdi yokmuş gibi görünüyordu. Bu, Duan Jingyuan'ın en iyi tanıdığı "Üçüncü Abi"ydi ama aklına dün gece He Simu'ya sımsıkı sarılan Duan Xu geldi.

İçinde bir şeyler kıpırdadı, bir süre düşündükten sonra dudaklarını ısırıp sordu: "Abi, sen de naz yapar mısın? Aslında... naz yapmayı seven biri misin?"

Onu hiç naz yaparken görmemişti. Hafızasındaki abisi hep gülen, canlı, dertsiz tasasız biriydi; anne ve babasına karşı asla aşırı samimi olmazdı, hatta biraz mesafeli ve nazikti. Sanki hayatı boyunca kimseden sevgi ya da şefkat dilenmeye ihtiyacı yokmuş gibiydi.

Bu yüzden abisinin naz yapmayı bilmediğini sanırdı; bir kadına sımsıkı sarılıp "Çok kötüyüm, sarıl bana" diyecek biri

değildi onun gözünde.

Ama belki de gerçekten naz yapmayı seven biriydi? Onu aslında hiç tanımadığını hissetti.

Duan Xu bir an duraksadı, sanki bu soru ona komik gelmiş gibi "Hayır" diyecek oldu ama sonra bir şey hatırlamış gibi sustu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra gözleri kısalarak gülümsedi: "Birinin kalbini yumuşatmak için kasten zayıf görünmeye alışmışım. Belki de bu numarayı çok uzun süredir yapıyorumdur, yalan gerçeğe dönüşmüştür."

He Simu kadar zeki bir kadın, eğer onun bu sahte zayıflığının altındaki gerçek arzuyu görmeseydi, her seferinde ona boyun eğer miydi hiç?

"Abi, neden He Hanım'ı bu kadar çok seviyorsun?"

Duan Jingyuan bunu bir türlü anlayamıyordu. He Hanım güzeldi ama Nandu'da da güzel kız çoktu. He Hanım güçlüydü belki ama güçlü bir hayaletin bir insana ne faydası olabilirdi ki?

Duan Xu ciddiyetle düşündü, elleriyle dizlerine hafifçe vururken konuştu: "Ona ilk aşık olduğumda... üzerinde pembe bir hırka ve etek vardı, elinde küçük bir rüzgar gülü tutuyordu. Pırıl pırıl güneşin altında etrafında dönerek bana doğru yürüyordu. Hahaha, şimdi düşününce o zamanlar gerçekten biraz saf görünüyordu."

"Ama ben... o anda bu dünyanın gerçekten çok güzel olduğunu hissettim. O, bu dünyanın güzelleşme sebebiydi. O çok ama çok iyi bir kadın ve beni sevmesini istiyorum."

Düşününce, yedi yaşından bu yana kimseden kendisini sevmesini beklememişti. Hayatı boyunca dilekleri hep yıkmak, yeniden inşa etmek, kurtarmak ve vermek üzerine olmuştu.

O, hayatındaki tek "almak" üzerine olan dileğiymi.

Nasıl biri olduğunu o da tam bilmiyordu; sarsılmaz idealleri vardı ama çok uzun süredir rol yapıyordu, bazen sahneyle gerçek hayatı birbirine karıştırıyordu.

Her ne olursa olsun; bir dahi, bir deli, bir aykırı ya da bir asi... Onun sevgisini kazanmak istiyordu. Sonra da tüm

canlılığını, tüm tutkusunu, tüm deliliğini ve sevgisini kullanarak, kadının önündeki yüzlerce yıl boyunca huzurunu kaçırmak, zihninden asla çıkmamak istiyordu.

94. Bölüm: Rehin

Güneş yükseldiğinde, Jiang Ai, Yuzhou şehrinin sokaklarında He Simu'yu gördü. Tek başına yavaş adımlarla yürüyor, sanki zihnini dağıtmaya çalışıyordu.

Jiang Ai yanına gidip He Simu'nun dudak kenarını işaret ederek şaşkınlıkla sordu: "Hükümdarım, dudağınızın kenarındaki şu leke de ne?"

He Simu dudağının kenarına dokundu: "İlaç lekesi olsa gerek."

Jiang Ai daha da şaşırdı; bir kötü ruhun ilaçla ne işi olabilirdi? Hemen insan dünyasındaki o küçük çocuğu hatırladı ama He Simu'nun yüz ifadesini görünce sorusunu yuttu.

Yuzhou sokaklarında yan yana yürüdüler. Şu an hayaletler alemi karışık olduğu için tarikat liderleri kendi bölgelerine çekilmiş, ordularını topluyorlardı; kimisi isyan ediyor, kimisi He Simu'nun emriyle isyancıları bastırıyordu. Yuzhou şehrinde pek fazla kötü ruh kalmamıştı.

He Simu, "Bai Sanxing son zamanlarda çok iyi iş çıkarıyor," diye laf açtı.

"Yan Ke'yi çiğ çiğ yemek istiyor, savaş meydanında canla başla savaşması normal. Yan Ke, Ruh Hükümdarı Feneri'ni kullanamıyor; sadece kendi büyü gücüyle sana dış geçirmesi imkansız." Jiang Ai konuşurken merakına yenik düşüp sordu: "Yan Ke neden feneri kullanamıyor ki? Büyü gücü zayıf değil, feneri kontrol edebilmesi gerekirdi."

He Simu hafifçe gülümsedi, gayet rahat bir tavırla: "Ben hayatta olduğum sürece o feneri kullanmayı rüyasında görür," dedi.

Issız bir sokağın köşesine geldiklerinde, yol kenarında açmış begonvilleri gördüler; tam mevsimiydi, çiçekler sokağın sonuna kadar bir renk cümbüşü oluşturunuyordu. He Simu durdu, çömeli bu zarif çiçeklere baktı. Zihninde Duan Xu'nun çizdiği Yuzhou şehir haritası canlandı.

Begonviller... "Hasret otu" derlerdi onlara. Bu küme açık pembeydi, tıpkı sonbahar gün batımından sonra gökyüzünde asılı kalan o ince bulut tabakası gibi. Kokusu çok hafifti, serin bir kokusu vardı; sanki çiğ damlalarının içine biraz esans karışmış gibiydi.

Jiang Ai bu çiçekleri görünce bir şey hatırlamış gibi: "İstediğin o ahşaplar ve boyalar geldi, arka dağın eteğine yığdılar. Sülüğen, kök boya, is karası, taş yeşili, zırnık... Gerçekten nasıl bir saray inşa etmeyi planlıyorsun? Bu kadar renkli mi olacak? Sen zaten renkleri ayırt edemiyorsun ki," dedi.

He Simu sessiz kaldı, begonvillere dokunurken aniden sordu: "Jiang Ai Teyze, acının nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyor musun?"

Jiang Ai duraksadı, bir süre düşündükten sonra yenilgiyle: "Unuttum, sadece kötü bir his olduğunu hatırlıyorum," dedi.

"Çok garip, hissetmemem gerekmesine rağmen..." diye fısıldadı He Simu.

Neden canı yanıyordu ki? Duan Xu'yu gördüğü o ilk andan beri bu sızı hiç geçmemişti.

Jiang Ai, Bai Sanxing, Hejia Fengyi, hatta çok uzaktaki anne ve babası bile onun çok güçlü olduğunu, en büyük Hayalet Kral olacağını söylemişlerdi.

Gerçekten öyle miydi?

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti; onu yaşlılıktan, hastalıktan, acıdan ve ölümden kurtaracak bir güce sahip olmayı her şeyden çok istiyordu.

Ama elinden bir şey gelmiyordu; bir faninin doğumuna, büyümesine, hastalanmasına ve ölmesine karşı koyamıyordu.

Bu çaresizliğinden nefret ediyordu.

Duan Xu bu kez cepheden on bin asker getirmiş, Nandu banliyölerine yerleşmişti. Görünürde zafer kazanmış bir komutan olarak yeni imparatoru selamlamaya gelmişti ama eğer imparator onun cepheye dönmesine izin vermezse, bu askerlerin ne amaçla kullanılacağı tartışılırdı.

Ateşi düştükten sonra Duan Xu birkaç gün dinlendi, sonra doktorun ve kız kardeşinin uyarılarına kulak asmadan atına atlayıp şehir dışındaki ordugahı görmeye gitti. Nandu sokaklarında yavaş ilerlese de şehirden çıkar çıkmaz atını mahmuzladı; kuzey rüzgarı kıyafetlerini ve saç bandını savuruyor, kışın çıplak ağaçları ve kalkan tozlar arasından manzaralar hızla akıp gidiyordu.

Ordugaha az bir mesafe kalmışken at aniden kişneyerek durdu, hatta birkaç adım geri kaçtı. Duan Xu atın yelesini okşarken, havada uçuşan tozların arasından birden zırhlı ve silahlı bir grup askerin belirmediğini gördü. Sanki toprağın altından bitivermişlerdi.

Görünüşlerine bakılırsa ne onun askerleri ne de şehir muhafızlarıydılar. Bu akıl almaz ortaya çıkış biçimleri ve yaydıkları tekinsiz enerjiyle, bu solgun yüzlü ve simsiyah gözlü askerler kesinlikle insan değildi.

Duan Xu dizginleri çekti; anlaşılan Simu'nun tarafındaki savaş henüz bitmemişti.

"Duan Efendi, dikkat edin!" Nereden geldiği belli olmayan bir nida duyuldu ve aniden Duan Xu'nun atının önünde cübbeli üç keşiş belirdi.

Duan Xu bu beyaz cübbeli gençlere şaşkınlıkla baktı. Gençler ağızlarında bir şeyler mırıldanarak adamın başının üzerine şemsiye şeklinde bir tılsımlı eşya fırlattılar; anında Duan Xu'nun etrafında bir koruma çemberi oluştu. Kötü ruhlar kara bir bulut gibi üzerlerine çullandı, keşişler ise kılıçlarını savurarak kara bulutu dağıtan şimşekler gibi çarpışmaya başladılar; etraf kül bulutlarıyla doldu.

Duan Xu atından atladı, ayaklarının altındaki altın ışıklı çembere, sonra da başının üzerindeki tılsıma baktı. Bir an için böyle korunuyor olmanın tadı ona çok farklı geldi.

"Üç genç yiğit, kusura bakmazsanız sorayım; siz kimlerdensiniz?" diye seslendi.

"Yıldız Sarayı öğrencileriyiz, Fengyi Kıdemli'nin emriyle sizi koruyoruz," diye cevap verdi keşişlerden biri, bir yandan

hayaletleri haklarken.

Şaşırtıcı değildi. Duan Xu onların çarpışmasını izledi; bu tamamen yabancı olduğu bir alandı. Kılıcına yaslanıp atının yanında, çemberin içinde uslu uslu bekledi. Ona yaklaşmaya çalışan her kötü ruh çember tarafından geri püskürtülüyor, altın ışığın dışında öfkeyle debeleniyordu.

Üç kişiden biri olan uzun boylu beyazlı keşiş, çemberin dışındaki bir ruhu kılıcıyla biçip tekrar savaşa dönecekken aniden durdu.

Keşiş yavaşça arkasına, Duan Xu'ya döndü. Hareketleri kaskatıydı; elini kaldırıp tılsımı geri çekti ve koruma çemberini bozdu. Duan Xu'nun bakışları keskinleşti.

"Ne yapıyorsun Mu Xi!" diye bağırdı arkadaşı.

Daha sözü bitmeden Duan Xu'nun Gafletkıran Kılıcı kınından çıktı ve keşişin boğazına dayandı. Duan Xu gözlerini kısarak gülümsedi: "O vücuttan çık, Yan Ke."

Keşiş bir an sessiz kaldı: "Gözlerin gerçekten çok keskinmiş," dedi.

Bunu dedikten sonra boğazındaki kılıca kısa bir bakış fırlatıp gözlerini kaldırdı: "Seni kurtarmaya gelen bu keşişi gerçekten öldürecek misin?"

Duan Xu'nun gözlerinde bir ışık çıktı.

Ruh tarafından ele geçirilen keşiş arkasına bakmadan yürüdü ve kılıcını diğer iki arkadaşına doğrulttu. Diğer iki keşiş hem şaşkın hem de öfkeliydi; üzerlerine çullanan kötü ruh ordusuna karşı güçlkle direniyorlardı.

Fırsattan istifade Duan Xu'ya yaklaşan hayalet askerler, adamın elindeki Gafletkıran Kılıcıyla paramparça edildiler. Bu seviyedeki kötü ruhlarla başa çıkmak onun için çocuk oyuncağıydı. Az önce He Simu'nun adını fısıldamıştı ama kadının ortaya çıkacağına dair bir işaret yoktu; belli ki onu Hejia Fengyi'ye emanet etmişti. Kara sislerin diğer iki keşişi yutmak üzere olduğunu gören Duan Xu, kısa bir süre düşündü. Ne yaparsa yapsın Yan Ke'yi yenemeyeceklerini anlayınca, Gafletkıran Kılıcını kendi boğazına dayadı.

"Yan Ke, bir anlaşma yapalım," diye seslendi.

Ele geçirilmiş keşiş döndü, simsiyah gözlerini Duan Xu'ya dikti.

"Beni kaçırmaya geldiğine göre, herhalde sadece bir ceset götürmek istemezsin. Seninle gelirim ama bu üç genç yiğidi ve... şu atımı serbest bırakacaksın," dedi Duan Xu gülümseyerek yanındaki küheylanı işaret ederek.

Keşiş bir süre Duan Xu'yu süzdü, sonra elini salladı; saldıran kötü ruhlar durdu. Uzun boylu, mavi giysili, heybetli kötü ruh keşişin vücudundan ayrıldı. Yerdeki hayalet küllerinin üzerinden yürüyerek Duan Xu'nun önüne geldi ve soğuk bir sesle: "Duan Shunxi, bakalım daha ne kadar gülebileceksin," dedi.

Duan Xu kılıcını kınına soktu. Gülümsemesi, Yan Ke'nin belindeki Ruh Hükümdarı Feneri'ni andıran yeşim taşı kolyeyi görünce soldu.

Yan Ke, Duan Xu'nun gülüşünü solduracağına dair sözünü tutmuştu.

Duan Xu'nun gözleri bağlandı ve nereye götürüldüğünü bilmediği bir yere taşındı. Uzun bir süre boyunca öfke dolu bir işkenceye maruz kaldı; dudakları patlamıştı, gülümsemeye çalıştığında canı yanıyordu. Bir askıya bağlanmıştı, vücudunda sağlam yer kalmadığını hissediyordu. En son 15 Numara ile kapıştığında bu kadar kötü yaralanmıştı. Az önce kan kusmuş ve ateşlenmişken bu darbelere vücudu ne kadar dayanabilirdi, o da bilmiyordu.

Yine de acı hissinin azalması belki de iyi bir şeydi, yoksa çoktan bayılmış olurdu. Ona işkence eden ruhlar ne kadar bağırıp çağırırsa da Duan Xu sadece başını yana düşürüp ölü taklidi yapıyordu.

Etraftaki gürültü aniden kesildi, ayak sesleri yaklaştı.

Duan Xu muhtemelen Yan Ke'nin geldiğini düşündü.

"Nesi var bunun?"

"Hükümdarım, bayılttık," dedi işkenceci ruh yaltaklanarak.

Hükümdar mı? Yan Ke kendini kral mı ilan etmişti? Ruh

Hükümdarı Feneri neden ondaydı? Simu ne durumdaydı?

Duan Xu'nun zihninden sorular akarken, Yan Ke soğuk bir kahkaha attı: "Simu, onu gerçekten çok iyi korumuşsun, ele geçirmek için epey uğraştım."

Duan Xu'nun yüreği ağzına geldi. Zaman bir anlığına durdu sanki; mutlak sessizliğin içinde He Simu'nun sesi duyuldu. Ses sanki bir tılsımlı eşyadan geliyordu, uzak ve boştu.

"Öyle mi? Sonunun geldiğini anladın da bu tür ayak işlerine mi başladın?" Bir yıl aradan sonra He Simu'nun sesi yine o umursamaz ve sakın tonundaydı.

"Geçen sefer onun hayatı için Ruh Hükümdarı Feneri'ni feda etmiştin, bu sefer neyi feda edeceksin?" dedi Yan Ke tekinsiz bir sesle.

Onun hayatı için feneri feda etmek mi?

Duan Xu donakaldı.

Bir yıl önceki ayrılık gününe dair her şey zihninde hızla dönmeye başladı. He Simu'nun bakışları, sonra Chenying'in tesellisi... Chenying'in söylediği o cümle zihninde çınladı: "Panzehiri getiren Simu Abla'ydı."

Gittiği gün üzerinde fener yoktu.

Yani He Simu, onun panzehiri için Ruh Hükümdarı Feneri'ni takas etmişti. Bu kadar kritik bir dönemde feneri kaybettiği için, altı ayda bitecek savaş bugüne kadar uzamıştı.

Duan Xu'nun kalbi, yarısı buz yarısı ateş olan bir gölün dibine çöktü. Ellerini yavaşça sıktı.

Diğer tarafta He Simu güldü: "Hahaha, neyi mi feda edeceğim? Sana verdiğim fenerin ne mal olduğunu bilmiyor musun sanki? Ona karşı görevimi fazlasıyla yaptım, artık aramızda bir bağ da kalmadı. İstiyorsan öldür gitsin."

"He Simu!" Yan Ke'nin sesi aniden yükseldi, sanki bir şeyi yere fırlatmıştı; büyük bir gürültü koptu. Öfkeyle bağırdı: "Fenerin üzerinde ne oyunlar çevirdin? Neden? Neden feneri kullanamıyorum?"

Oda bir an sessizliğe büründü, sonra bir kahkaha duyuldu.

"Hahahahaha... Zavallı Yan Ke. Üç yüz yıldır zayıf noktamı aradın ama bulamadın. Feneri ele geçirdin ama kullanamıyorsun. Beni yenemiyorsun, öldüremiyorsun ama bana aşıksın... Senin kadar aptalı var mı?"

Bir an durduktan sonra He Simu sakince devam etti: "Sana söyleyeyim; üç yüz yıl önce kendi ruhumun bir parçasını söküp o fenerin içine yerleştirdim. Ruh Hükümdarı Feneri, senin o çok aradığın zayıf noktamın ta kendisidir."

Bu sözler bir ok gibi saplanmış olmalıydı ki Yan Ke kaskatı kesildi.

He Simu'nun sesi sanki havada süzülüyordu; hem acıyor hem de meydan okuyordu: "Beni öldürmek istiyorsan feneri yok etmen yeterli. Ama buna kıyabilir misin?"

O paha biçilemez hazine, Ruh Hükümdarı Feneri olmadan Yan Ke, Jiang Ai ve Bai Sanxing'in ortak gücüne nasıl karşı koyabilirdi? Nasıl meşru bir Hayalet Kral olabilirdi? Kötü ruhlar arzudan ibaretti; taht kavgasına giren bir ruhun hırsı ölümcül bir açgözlülük demekti. Binbir emekle ele geçirdiği feneri hangi ruh yok edebilirdi ki?

Ancak He Simu tamamen yok olmadığı sürece, ruhunun o parçası fenerin içinde kalacaktı ve onun izni olmadan kimse feneri yönetemeyecekti.

Feneri gerçekten ele geçirmenin tek yolu, onu yok etmektir.

Bu, He Simu'nun hayaletler alemine girdiği günden beri, taht sevdasına düşen her ruh için hazırladığı o kaçınılmaz kördüğümdü.

95. Bölüm: Vekalet

Karşı taraftan gelen o büyük gürültüyle birlikte, Yuzhou Sarayı'ndaki aynada Yan Ke ve Duan Xu'nun görüntüleri kayboldu.

He Simu'nun gülümseyen yüzü bir anda buz kesti. Rüzgarın iplikçikleri etrafını sıkıca sardı, oda sarsılmaya başladı. Üzerindeki hayalet enerjisi muazzam bir hızla artarak tüm sarayı doldurdu, hatta keskin bir silah gibi tüm Yuzhou şehrine yayıldı. Şehir sanki bir depremle sarsılıyordu.

Jiang Ai bu baskı altında dizlerinin üzerine çöktü. Güçlükle başını kaldırıp bağırdı: "Hükümdarım... Simu! Sakin ol!"

He Simu'nun gözleri simsiyah bir boşluğa dönmüştü. Alçak sesle, "Hejia Fengyi, ölmek mi istiyorsun?" dedi.

Vücudundan taştan o yıkıcı enerji doğrudan salondaki Hejia Fengyi'ye yöneldi. Fengyi hazırlıksız yakalanıp esasına sarıldı ancak o ana kadar sessizce bekleyen Ziji aniden önüne atıldı.

He Simu'nun enerjisi Ziji'ye çarptığı an dağıldı. Ziji'den yayılan güç, harlı bir ateşi söndüren su gibi He Simu'nun enerjisini bastırarak tüm şehre yayıldı ve sarsıntıyı dindirdi. Bu muazzam güç bir an parlayıp sonra hiçbir iz bırakmadan geri çekildi.

Jiang Ai hayretle ağzını kapattı. He Simu ise hiçbir zarar görmemiş olan Ziji'ye derin bir bakış fırlattı.

Ziji, Hejia Fengyi'nin önünde durmuş, ifadesiz bir sesle: "Hemen bizzat gelip sana haber verdi. Dikkatsizlik etti ama hatasını anladı," dedi.

Hejia Fengyi, Ziji'nin arkasından başını uzattı, hâlâ yaşadığı şokla gözlerini kırptırıyor. He Simu, Fengyi'nin alerjisi yüzünden vücudunda oluşan o büyük kırmızı lekeleri görünce gözlerini kapattı ve başını çevirdi.

Jiang Ai bir Fengyi'ye bir He Simu'ya baktı, boğazını temizleyip çekinerek sordu: "Simu... Ruh Hükümdarı Feneri

gerçekten senin zayıf noktan mı? Bunu Yan Ke'ye söylemen güvenli mi?"

"Onun Duan Xu'yu bir kez daha bana karşı kullanmasına izin veremem," dedi He Simu soğukça. Şakaklarını ovdu: "O feneri yok etmeye kıyamaz. Bunu öğrendiğine göre, beni yenebilmek için Duan Xu'nun hayatını bağışlamak zorunda kalacaktır."

Bu, Duan Xu'nun hayata tutunması için tek şansı.

Yan Ke'nin zindanında, He Simu'nun sözlerini duyan Yan Ke öfkeden elindeki tılsımlı eşyayı parçaladı. Arkasına döndüğünde, askıdaki Duan Xu'nun gözlerini açmış, ona karanlık bir bakışla baktığını gördü.

"Beni kurtarmayacak mı?" dedi Duan Xu. Sesi titriyordu, sanki duyduklarına inanamıyordu.

Belli ki az önceki konuşmaları duymuştu. Yan Ke, Duan Xu'nun bu yıkılmış halini görünce içini kötücül bir keyif kapladı. Alay ederek: "Sana söylemiştim, onun sevgilisi eksik olmaz, senin ne kıymetin var ki? Gelip geçici bir heves işte. Seni kurtarmak için feneri verdiğinde bir planı vardı; ama iş gerçekten can yakıcı bir noktaya gelince seni hemen kapı dışarı etti. Seni kandırdı, sen sadece bir oyuncaktın!" dedi.

Konuştukça sesi yükseliyor, He Simu'dan aldığı tüm aşağılanmanın acısını Duan Xu'dan çıkarıyordu. Karşısındaki adamın bakışlarının daha da karardığını gördükçe keyfi yerine geliyordu.

Duan Xu gözlerini kaçırıp tekrar baktığında kahkahalarla gülmeye başladı: "Madem o beni terk ediyor, ben de onu terk ederim. Yok et şu lanet feneri gitsin! O küle dönsün, ben de onun son sevgilisi olarak kalayım."

Yan Ke bu sözleri duyunca duraksadı, öfkesi biraz dindi. Belindeki fenere bir süre baktıktan sonra gözlerini Duan Xu'ya dikti.

Yavaşça yaklaştı ve gizemli bir sesle sordu: "Hayatın boyunca He Simu'ya tamamen sahip olmayı, onun senden asla ayrılamamasını ister miydin?"

"Elbette," dedi Duan Xu hiç düşünmeden.

Yan Ke gözlerini kısıtı ve soğukça devam etti: "Simu ile beş duyunu takas edebiliyorsun. Bu takas sırasında Simu tüm büyü gücünü kaybediyor ve sıradan bir fani gibi savunmasız kalıyor, değil mi?"

Duan Xu yumruklarını sıktı, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Yani demek istediğin..."

"Birkaç gün sonra büyük bir savaş olacak. O zaman sana söyleyeceğim anda onunla duyularını takas edeceksin. Ben onu yenip esir aldığımda ve feneri kendime itaat ettirdiğimde, He Simu benim emrime girecek. Ben de ömrünün sonuna kadar senin yanında kalmasına izin vereceğim, ne dersin?"

Duan Xu bir süre sessiz kaldı. Sonra sordu: "Peki ben öldükten sonra ona ne olacak?"

"Sen öldükten sonra artık onunla bir bağın kalmayacak, ne önemi var?" dedi Yan Ke alaycı bir gülüşle.

"Haklısın." Duan Xu bir süre düşündü, hafifçe güldü ve Yan Ke'nin gözlerinin içine bakarak konuştu: "Anlaştık."

Bu sırada Nandu'daki Duan malikanesi birbirine girmişti. Duan Xu ordugaha giderken bir anda ortadan kaybolmuştu; hiçbir iz yoktu. Duan ailesi gece gündüz aramasına rağmen onu bulamamıştı. Bu haber şehir dışındaki orduya ulaşınca Shi Biao küplere bindi.

Nandu'ya gelmeden önce imparatorun onlara zorluk çıkaracağını zaten tahmin ediyordu; şimdi Duan Xu'nun kaybolmasının imparatorun bir oyunu olduğuna, hatta belki de çoktan öldürüldüğüne inanmıştı. Eğer Chenying onu canı pahasına tutmasaydı, Shi Biao çoktan askerleri toplayıp sarayı kuşatmış ve imparatoru Duan Xu'yu istemişti.

Aksilikler üst üste geliyordu; barış isteyen Danzhi ordusu aniden büyük bir saldırı başlatmıştı. Fengzhou ve Qingzhou'daki bazı toprakları geri almakla kalmamış, Youzhou hattında da bir gedik açmışlardı (gerçi orası askerler tarafından hemen geri alınmıştı). İmparator, Zhao Chun'u başkomutan atayarak Shi Biao ve Chenying ile birlikte cepheye dönmelerini emretti.

Zhao Chun askeri bir aileden geliyordu, bazı başarıları vardı

ama hiç kuzey sınırına gitmemiştir. İmparatorun has adamıydı ve imparator bu fırsatla onu yükseltmek istiyordu. Shi Biao bu politikaları anlamıyordu; o sadece gökten zembille inen bu komutanı kabullenemiyordu. Duan Xu'yu görmeden dönmeyeceğini, cephede canlarını dişlerine takarken burada kendi adamları tarafından arkadan bıçaklanmayı hazmedemediğini bağıırıyordu.

Nandu'da hava gergindi. İmparator baskıyı Duan ailesine yıktı; Duan Xu'nun izinsiz ve habersiz şehri terk etmesinin imparatora saygısızlık olduğunu söylüyor, onun kaçırıldığı ya da öldüğü ihtimalini asla kabul etmiyordu.

Duan ailesi yangın yerinden farksızdı. Duan Chengzhang zaten hastaydı, bu olayla durumu daha da kötüleşmişti; yine de hasta yatağından kalkıp işleri toparlamaya çalışıyordu. Kendini Budist tapınağına kapatan Bayan Duan bile evdeki bu kriz yüzünden dışarı çıkmıştı.

Duan Xu'nun kayboluşunun beşinci günü, gerilimin zirve yaptığı o gece yarısı, Duan malikanesinin arka kapısı çalındı. Pelerinli ve kapüşonlu bir adam, Duan Xu hakkında konuşmak istediğini söyledi. Kahya adamı hemen salona aldı.

Duan Jingyuan haberi alır almaz salona koştuğunda, misafiri orada ayakta beklerken gördü. Siyah kapüşon yüzünü örtüyordu. Duan Chengzhang, gelini Wu Hanım'ın desteğıyle bastonuna dayanarak içeri girdi ve titreyen bir sesle sordu: "Xu'er'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Misafir bir an sessiz kaldı, elini kaldırıp kapüşonunu indirdi. Zarif ve yakışıklı bir yüz ortaya çıktı; çekik gözleri ve ince dudaklarıyla bir mürekkep tablosunu andırıyordu. Bakışlarını ağır ağır salondakilere çevirdi, gözlerinde ay ışığının berraklığı vardı.

Duan Chengzhang'ın şaşkın bakışları altında başını iki yana salladı: "Bilmiyorum."

Bir an durduktan sonra devam etti: "Ama belki de onun yerini alacak birine ihtiyacınız vardır."

Duan Jingyuan ona bakakaldı. Bu yüz hem çok tanıdık hem

de çok yabancıydı. Kendi kendine mırıldandı: "Fang... Xianye."

Fang Xianye ona kısa bir bakış fırlatıp hafifçe başını salladı, sonra yüzü kaskatı kesilen Duan Chengzhang'a döndü.

Duan Chengzhang parmağıyla onu işaret ederek titreyen bir sesle, "Hadsiz herif, sen ne dediğinin farkında mısın? Xu'er'in yerine geçmek mi... bunca yıl sonra... sen sanıyor musun ki..." dedi.

"Duan Efendi, bugün geldiğimiz noktada başka bir çareniz var mı?" dedi Fang Xianye sakince.

Reddedilmeyeceğinden emindi ve öyle de oldu.

Ertesi gün Duan malikanesinde bir haber yayıldı: Duan Xu bulunmuştu.

Duan Xu ordugaha giderken aniden fenalaşp bayılmış, yakınlardaki bir köylü aile tarafından kurtarılıp tedavi edilmişti; yeni kendine gelip eve getirilmişti. Ancak yakalandığı hastalık sıradan bir hastalık değildi; bulaşıcı bir deri hastalığına (cüzsama) yakalanmıştı ve kimseyi kabul edemiyordu.

Shi Biao buna inanmadı; ne olursa olsun Duan Xu'yu bir kez görmeliydi. İster perde arkasından ister kapı eşiğinden olsun, yaşadığından emin olmak istiyordu. Shi Biao paldır küldür malikaneye dalınca, Duan Chengzhang daha fazla direnmenin şüphe uyandıracağını anlayıp onun görüşmesine izin verdi.

Duan Chengzhang odada oturuyordu; bir perdenin arkasında "Sahte Duan Xu" duruyordu. Shi Biao ve Chenying içeri girdiğinde Duan Chengzhang gergindi. Shi Biao hemen perdeye doğru seslendi: "Komutan Duan!"

"Ne o, öldüğümü mü sandın?"

Perdenin arkasındaki ses Duan Xu'nun sesine %80 benziyordu, gerçeğinden ayırt etmek imkansızdı.

Shi Biao bu tanıdık sesi duyunca günlerdir yüreğini ağzına getiren o korku biraz dindi. Hemen perdeyi aralamak istedi ama "Duan Xu" onu sertçe durdurdu.

"Shi Biao! Hastalığım bulaşıcı, bana bulaştırıp sonra gidip askerlere mi yayacaksın? İmparator cepheye dönmeni emretti,

neden hâlâ buradasın? Kanatlı Savaş Arabalarını en iyi bilenler ben, sen ve Chenying'iz. Şimdi üçümüz de Nandu'dayız, Danzhi saldırıya geçmişken Guihe Ordusu ve Ding Jin ne yapsın?"

Shi Biao'nun perdeye uzanan eli havada kaldı. Mahcup bir sesle: "Sizin için endişelendim Komutanım. İmparator komutayı değiştirmek istiyor, bunu hazmedemiyorum," dedi.

Perdenin arkasındaki kişi bir süre sessiz kaldı, sonra iç çekti: "Shi Biao, geçen sefer sarhoş olup görevini aksattığında bana söz vermiştin hatırlıyor musun? Bir daha içmeyeceğine dair sözünün yanında, her konuda beni dinleyeceğini de söylemiştin."

Duan Chengzhang'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Perdenin arkasındaki gölgeye bakarken, aklına gelen o inanılmaz ihtimal ellerini titretti.

Shi Biao bu olayın hatırlatılmasıyla perdenin arkasındakinin kesinlikle Duan Xu olduğuna ikna oldu.

"Sahte Duan Xu" devam etti: "Merak etme, Nandu'da kellem gitmez. Şimdi beni dinle ve cepheye dön; o Danzhi itlerini geldikleri yere süpürün. Başkomutanın kim olduğu şu an en önemli mesele değil."

Shi Biao başını öne eğdi: "Komutanım sağ olduğuna göre içim rahat. Gidip o veletlerin kökünü kurutacağım!"

Shi Biao birkaç kelime daha edip vedalaşarak çıktı. Chenying o ana kadar tek kelime etmemişti; Shi Biao çıkınca abisiyle özel konuşmak istediğini söyleyip kaldı. Shi Biao uzaklaşınca Chenying perdeye, sonra da Duan Chengzhang'a baktı.

Bir an tereddüt etti ama perdenin arkasındaki kişi konuştu: "Chenying, ne diyeceksen de."

O ses artık "Duan Xu"nun sesi değildi.

Chenying sonunda konuştu: "Fang Efendi."

"Benim."

Duan Chengzhang şaşkınlıkla yerinden fırladı, Chenying'e bakakaldı.

Chenying sadece sordu: "Üçüncü Abim nerede?"

"Ben de bilmiyorum. İzini kaybettirdi, sağ mı ölü mü belli

değil. Burada kalıp dönmesini mi bekleyeceksin?" dedi perdenin arkasındaki ses sakince.

Chenying başını iki yana salladı. Kapıdan süzülen güneş ışığının altında dik duruyordu. "Shi Biao ile cepheye döneceğim. Abimin dileği Danzhi'yi yok edip topraklarımızı geri almaktır; onun dileği benim dileğimdir. O burada yoksa, onun dileğine ben sahip çıkacağım."

On beş gün sonra yeni yıl gelecekti ve o on dört yaşına basacaktı. Yıllar içinde bedeni güçlenmiş, boyu uzamıştı. Duan Xu ve He Simu'nun yanında olmadığı zamanlarda bakışlarına bir kararlılık ve olgunluk çökmüştü; artık güven veren bir yetişkin gibi görünüyordu.

Eğilerek selam verdi: "Teşekkürler Fang Efendi, kendinize iyi bakın."

Sonra Duan Chengzhang'a döndü: "Efendim, sağlığınıza dikkat edin."

Bunu dedikten sonra odadan çıktı, heybetli gölgesi kapıda kayboldu.

Fang Xianye yatağa yaslanmış, Chenying'in uzaklaşan ayak seslerini dinliyordu. Bir süre sonra Duan Chengzhang bastonuna dayanarak yaklaştı, perdeyi hışımla açtı. Yüzü öfkeden mosmordu, Fang Xianye'nin yakasına yapıştı: "Sen... nasıl olur da... bunca yıl sen ve Xu'er... öksürük öksürük..."

Duan Chengzhang sözünü bitiremeden şiddetle öksürmeye başladı.

Fang Xianye başını kaldırıp ona dürüstçe baktı, adamın elini yavaşça itti: "Tahminlerin doğru. Önce bir nefes al da öyle konuş..."

Acı bir gülümsemeyle Duan Chengzhang'ın şaşkınlık ve öfke dolu gözlerine baktı: "Sana 'baba' demem mi gerekiyor?"

Pencerenin dışından onları gizlice dinleyen Duan Jingyuan, duyduklarıyla donakaldı.

Sonraki günlerde Duan malikanesine sürekli birileri gelip Duan Xu ile iki kelime etmek istiyordu. Hatta imparator bile

bizzat gelip perdenin arkasındaki "Duan Xu"yu tartmıştı.

Perdenin arkasındaki Fang Xianye ise her türlü saldırıyı savuşturuyor, gelen her soruya ustalıkla cevap veriyordu. Duan Xu'nun saraydaki, ordudaki tüm ilişkilerine, hatta yıllar önceki anılarına kadar her şeye hakimdi. Saraydakilerin şüpheleri yavaş yavaş dağıldı ve anlatılanlara tamamen inanmaya başladılar.

Duan Jingyuan ise geçen bu günlerde yaşadığı şoku atlatıp bir şeyi fark etti.

Fang Xianye ve abisi, sandığı gibi birbirine düşman değildi. Tam aksine, yıllardır tanışan çok yakın iki dosttular.

96. Bölüm: Feneri Geri Almak

Duan Xu, Yan Ke ile iş birliği yapmayı kabul etmiş olsa da, Yan Ke ona hâlâ güvenmiyordu. Onu zindandan çıkarmıştı ama dışarıda dolaşırken ellerinde ve ayaklarında prangalar vardı. Ayrıca He Simu'yu çağırmasını engelleyen tılsımlar yerleştirmişti; tek tesellisi işkencenin durmuş olmasıydı.

Yan Ke, bir yandan Duan Xu'yu küçümsüyordu; o sadece kısa ömürlü bir faniydi, büyü gücü yoktu ve bir kötü ruhun karşısında savunmasızdı. He Simu'nun ona olan ilgisi sadece geçici bir hevesti. Duan Xu yakında unutulup gidecekti ama Yan Ke, He Simu tarafından nefret edilse bile onun zihninde çok daha uzun süre kalacaktı.

Diğer yandan, Duan Xu'ya karşı gizli bir kıskançlık besliyordu; ne de olsa Duan Xu, He Simu'nun sevgisini kazanmıştı. Kısa ya da uzun, o gerçek bir sevgiydi.

He Simu ona Ruh Hükümdarı Feneri'nin sırrını söylediğinde Yan Ke çok öfkelenmişti ama bir yandan da "İşte üç yüz yıldır sevdiğim kadın bu," diye düşünmüştü. Güç hırsını bile bastırıp onun kulu kölesi olabileceği tek kadın oydu.

Dünyada hiçbir kadın He Simu ile boy ölçüşemezdi; onu mutlaka ele geçirmeliydi.

Duan Xu ise çok uslu davranıyordu; He Simu'nun adı her geçtiğinde yüzünde nefret dolu bir ifade belirliyordu. Gözleri bağlı halde oradan oraya taşındı ve on beş günün sonunda kulakları sağır eden savaş seslerini duydu.

Gözlerindeki bağ çözüldüğünde ışığa alışması biraz zaman aldı. Etrafına baktığında bir askeri çadırın içinde olduğunu fark etti; savaş sesleri sanki ayaklarının altından geliyordu.

Duan Xu bir uçurumun kenarında olduklarını tahmin etti; uçurumun aşağısı savaş meydanıydı.

Yan Ke çadırın perdesini aralayıp içeri girdi, soğukça: "Vakit geldi. Şimdi He Simu ile duyularını takas et," dedi.

Duan Xu elini uzattı: "Gafletkıran Kılıcımı geri ver, tılsımı harekete geçirmek için onun ruhani gücüne ihtiyacım var."

Yan Ke ona şüpheyle baktı ama yine de hizmetçisine kılıcı getirmesini emretti.

Duan Xu kılıcı aldı, Hejia Fengyi'nin ona verdiği tılsımı çıkardı. Gafletkıran Kılıcı hafifçe parlamaya başladı ama Duan Xu kaşlarını çatıp gözlerini açtı: "He Simu buradan çok uzakta, tılsım etki etmiyor."

Yan Ke'nin bakışları sertleşti: "Yine ne dolaplar çeviriyorsun?"

Duan Xu bir süre düşündü, Yan Ke'nin belindeki Ruh Hükümdarı Feneri'ni işaret ederek: "Fenerde onun ruhunun bir parçası var, belki onun enerjisini kullanarak duyuları takas edebilirim," dedi.

Yan Ke bir anda Duan Xu'nun boğazına yapıştı, gözlerinde büyük bir şüphe vardı. Duan Xu adamın bileğini kavradı ve güçlkle konuştu: "Biliyorsun... büyü gücüm yok... kötü ruh da değilim... fener elimde olsa bile kullanamam. Burası... her yer senin adamlarınla dolu... ellerim ayaklarım bağlı... nasıl kaçabilirim?"

Duan Xu'nun yüzü kızarmıştı, bakışları ise son derece dürüst ve berraktı.

Yan Ke elini yavaşça gevşetti, hâlâ şüpheyle onu süzüyordu.

Şüphelense de Duan Xu'nun büyüden anlamayan sıradan bir fani olduğu doğruydu; feneri alsa bile bir işine yaramazdı, kaçması imkansızdı.

Yan Ke bir an duraksadıktan sonra Ruh Hükümdarı Feneri'ni Duan Xu'nun ellerine bıraktı, gözlerini ondan ayırmıyordu. Duan Xu bir elinde feneri, diğer elinde tılsımı tutuyordu. Feneri göğsüne doğru kaldırdı ve aniden ışıltı ışıltı gülümsedi.

Bu gülümsemeyi gördüğü an Yan Ke bir şeylerin ters gittiğini anladı ama hamle yapmadan Duan Xu feneri bir çırpıda ağzına attı ve yutuverdi.

O anda vücudundan muazzam bir güç fışkırdı; dalgalar halinde yayılan bu güç Yan Ke'yi üç adım geriye savurdu. Duan

Xu'nun kıyafetleri ve saçları fırtınada savrulur gibi dalgalanıyordu; artık fenerin o devasa hayalet enerjisinin içindeydi, tıpkı gerçek bir kötü ruh gibi görünüyordu.

"Kusura bakma, feneri gerçekten kullanabiliyorum."

Duan Xu başını yana eğdi; tıpkı beş yıl önce Youzhou'daki Fuchian şehrinde olduğu gibi hafifçe gülümsedi.

Yıllar önce Simu ile ilk kez koku duyusunu takas ettiklerinde de feneri yutmuştu; o zaman He Simu, Gafletkıran Kılıcını aracı kılarak fenerin ona itaat etmesini sağlamıştı. Kadın o zaman "Fener seninle şaşırtıcı derecede uyumlu, gücünün çoğunu kontrol edebiliyorsun," demişti. Anlaşılan Simu bu izni hiç geri çekmemişti.

Fener onun zayıf noktasıydı ama onu tanıdıktan sadece altı ay sonra feneri ona emanet etmişti. Ona aşık olmadan önce, ona güvenini teslim etmişti.

Duan Xu sanki basit bir bilezik çıkarıyormuş gibi ellerindeki prangaları çekip çıkardı, ayaklarındakileri de bir tekmeyle fırlattı. Gülümseyerek: "Ayrıca, bu oyuncaklar beni durduramaz, kusura bakma," dedi.

Çadıra kötü ruhlar dolmuştu. Yan Ke, Duan Xu'nun üzerine atılacakken Duan Xu'nun bakışları keskinleşti; etrafında aniden mavi bir hayalet ateşi parladı ve Yan Ke'yi savurdu.

Duan Xu kılıcını kınından çıkarmadı; sadece kılıcıyla Yan Ke'yi işaret ederek neşeyle güldü: "Yan Efendi, Simu'nun adını senin ağzından duymak bile midemi bulandırıyor. Onun büyü gücünü çalmak, onu esir almak... Ben öldükten sonra ona ne yapacaktın? Sen hayattayken de bu kadar iğrenç biri miydin?"

Yan Ke ona nefretle bakıyordu, onu bin parçaya bölmek istediği her halinden belliydi.

Duan Xu'nun gülümsemesi daha da büyüdü. Kılıcını savurarak Yan Ke'yi bir kenara itti ve çadırdan dışarı yürüdü. Bastığı her yerde mavi alevler yükseliyor, kötü ruhlar korkuyla ondan kaçıyordu. Yürürken seslendi: "Ben senin gibi iğrenç bir şekilde yaşamayı beceremem."

Hayaletler aleminin işini hayaletler bitirmeliydi; Yan Ke'nin

cezasını kesme işini sahibine bırakacaktı.

Çadırın perdesi alevler içinde kalırken Duan Xu dışarı çıktı. Karşı uçurumun tepesinde He Simu'yu gördü; o kırmızı beyaz elbiseli, siyah saçları rüzgarda uçuşan kadın, kar altındaki bir erik dalı gibi duruyordu. Mesafe çok uzak olduğu için yüzündeki ifadeyi seçemiyordu ama kadının ona doğru bir adım attığını hissetti.

Duan Xu aşağı baktı; uçurumun dibinde iki ordunun çarpışan ruhları vardı. Savaş meydanı toz duman içindeydi; sayısız kötü ruh pençeler ve kılıçlar altında küle dönüşüyor, gökyüzünden gri bir kar yağıyordu. Bu yoğun kül bulutu altında ışık kararmış, dünya sanki şafakla gün batımı arasında bir yerde asılı kalmıştı.

"Gerçekten muazzam bir manzara," diye fısıldadı Duan Xu. Gafletkıran Kılıcını iki eliyle kavrayıp yavaşça çekti; gümüş kılıcın üzerindeki parlak yansıma gözlerinde parladı.

"Hadi gidelim Gafletkıran."

Bunu dedikten sonra uçurumdan aşağı atladı. Mavi alevler onunla birlikte süzülüyordu. Yere çakılmadan önce kılıcıyla kayalıklardan destek aldı ve fenerin gücüyle savaş meydanının tam ortasına indi.

Karşısında Yan Ke'nin askerleri vardı. Gökten zembille inen ve hayalet ateşleri saçan bu varlığı gören hayalet askerler panik içinde dağıldı. Duan Xu kılıçlarıyla zarif bir kavis çizdi ve hiç vakit kaybetmeden düşman saflarına daldı.

Uçurumun tepesindeki He Simu'nun gözbebekleri titredi.

Bir kötü ruhun gözleri her şeyi en ince ayrıntısına kadar görürdü; siyahlar içindeki küçük generalinin düşman hattının arkasına daldığını gördü. İki parlak kılıç bir fırtına gibi önüne geleni biçiyor, ruhları küle çeviriyordu. Gözlerinde o tanıdık gülümseme vardı; sanki hiç yorulmayacakmış gibi, hayatının son anına kadar güneşi kovalayan o efsanevi dev gibi savaşıyordu.

He Simu'nun dünyası bir an durdu, sonra Jiang Ai'nin çığlıklarına aldırmandan uçurumdan aşağı süzüldü. Muazzam büyü gücüyle tüm orduyu titretti; kara bir bulut gibi savaş meydanına indi ve doğrudan Duan Xu'ya koştu. Sonunda

meydanın ortasında onun koluna yapıştı ve bağırdı: "Duan Xu!"

Duan Xu'nun kılıç sallayan eli durdu. O anda He Simu onu kavradı ve bir göz kırpmasında tekrar uçuşumun tepesine döndüler.

Duan Xu'nun gözleri kan çanağına dönmüştü. Gücü tükenmiş bir halde dizlerinin üzerine çöktü, He Simu onu kucağına alarak yere düşmesini engelledi.

"Hahahahaha... Ne keyifliydi... Gerçekten çok keyifliydi..." Duan Xu, He Simu'nun omzunda kahkahalar atıyor, kesik kesik konuşuyordu.

He Simu onun omuzlarından tuttu, bakışları titriyordu. Onun gözlerinin içine bakarak adını haykırdı: "Duan Xu!"

Duan Xu'nun gözlerindeki o kırmızı sis yavaşça dağıldı. Bir süre sessizce He Simu'ya baktı, sonra gülümsedi: "Simu, yeni yılın kutlu olsun, nice huzurlu yıllara. Sana yeni yıl hediyesi getirdim."

Karnını işaret etti: "Ruh Hükümdarı Feneri'ni senin için geri aldım, şu an midemde."

He Simu bir süre ona baktı. O simsiyah gözleri yavaş yavaş normal rengine döndü. Etraflarında uçuşan o gri küllerin arasında, sanki dünyanın sonundan sağ çıkmışlar gibi duruyorlardı. Kadın yavaşça ona sarıldı; onun vücut ısını hissedemediği için tüm gücüyle, sanki onu içine hapsedmek istercesine sıktı.

"Duan Xu, Duan Shunxi..." Dişlerini sıkarak adını söylüyordu. Sesi titriyor, her kelime için büyük bir çaba sarf ediyordu. Kelimeleri tane tane döküldü: "Senden nefret ediyorum."

Duan Xu da He Simu'nun sırtına sarıldı, başını omzuna gömdü. Vücudundaki tüm yaralar o anda sızlamaya başlamıştı; kadının omzu yavaş yavaş adamın gözyaşlarıyla ıslandı.

Bir yıl sonra onu gördüğü o ilk an, aklından geçen tek şey suydı: *Yoluma çıkan her şeyi biçip onun yanına gideceğim ve ona 'seninle bitirmek istemiyorum' diyeceğim.*

Ömür boyu birbirimize bağlı kalmalıyız, böyle bitmemeli.

Ama Şimdi bu s  zleri s  yleyemiyordu. Sadece mırıldandı: "Canım yanıyor Simu, çok sıkı sarılıyorsun."

He Simu onun kulağına fısıldadı: "Benimki kadar yanmaz."

"Sen artık acı hissetmiyorsun ki."

"Hissediyorum."

Bana acıyı sen   ğrettin.

He Simu içindeki o tarifsiz sızıyı dindiremiyordu: "Beni acıdan   ld  receksin."

Duan Xu onun sırtına hafifçe vurdu, tam o sırada v ucudu kaskatı kesildi ve kadını itmeye çalıştı. He Simu hazırlıksız yakalanıp onu bırakınca, Duan Xu'nun ağızından koyu renkli bir sıvı boşaldı; kadının yüzüne ve elbisesine sıçradı.

He Simu donakaldı. Duan Xu ağızını kapatmaya çalışıyordu ama o sıvı parmaklarının arasından durmadan süzülüyordu. Gözlerinde bir korku vardı ama yine de boğuk bir sesle: "Korkma... bu sadece..." dedi.

"Bu kan." He Simu adamın ağızını kapatan elini çekti. Bu acıya daha fazla dayanamayacakmıŐ gibi hissetti. Yavaşça konuştu: "Renkleri göremiyorum diye bunun ne olduğunu anlamayacağımı mı sandın?"

Duan Xu artık ağızını kapatamıyordu; kanlar oluk oluk akıyordu. Bakışları buğulandı, sarsılarak öne doğru devrildi ve He Simu'nun omzuna yığıldı. Alçak sesle fısıldadı: "Simu... ben... hastayım."

Bu kelimeleri söylerken bile g   l kle He Simu'nun elini tuttu ve parmaklarını onunkilere kenetledi.

Sonra tüm gücü tükendi ve kadının omzunda bayıldı.

97. Bölüm: Veleddalin

İnsan dünyasında yılbaşı gecesi her zaman yılın en hareketli zamanıdır. Nandu göklerinde sayısız havai fişek patlıyor, her ev fenerlerle süsleniyor, nereye bakılsa bayramın neşeli kırmızısı görülüyordu. Fang Xianye'nin malikânesinde nüfus az olduğu için ortam biraz sessizdi; o da hizmetçilerle birlikte evi süslemeye koyulmuştu. Kahyası He Zhi ile kapıya fener asarken, tam o sırada uzaklarda bir havai fişek göğe yükselerek etrafı rengârenk aydınlattı.

Fang Xianye bir süre havai fişekleri izledi, başını indirdiğinde kapıda bekleyen Duan Jingyuan'ı görünce şaşırdı. Üzerinde turuncu, kürklü bir pelerin vardı; yüzü al al olmuştu ve hafifçe nefes nefeseydi. Hizmetçisi arkasında cilalı ahşap bir kutu taşıyordu.

Fang Xianye merdivenden inip Duan Jingyuan'ı selamladı: "Bayan Duan."

Duan Jingyuan selam verip biraz huzursuzca ona baktı: "Sayın Fang... Bizim evde fazladan mantı yapılmıştı. Senin Nandu'da ailen olmadığını düşündüm, bir kâse getireyim dedim."

Yanındaki hizmetçi yemek kutusunu He Zhi'ye uzattı. Fang Xianye kapağı açıp tüten mantıları görünce şaşkınlıkla Duan Jingyuan'a baktı, bir an ne diyeceğini bilemedi.

Duan Jingyuan ise onun kendisine inanmadığını ve nezaketini reddedeceğini sandı. Gözlerini kocaman açıp yanaklarını şişirdi, kutudan bir mantı alıp kendi ağzına attı. Sıcak olduğu için üfleyerek, ağzı dolu bir halde konuştu: "Bak... Ben de yedim. İçine zehir falan koymadım."

Fang Xianye bir an donakaldı, sonra kendini tutamayıp güldü. Yemek kutusunun kapağını kapattı ve genç kıza döndü: "Zehir olduğundan neden şüpheleneyim? Bu nazik düşünceniz için çok teşekkür ederim Bayan Duan."

Uzaklardaki havai fişekler Duan Jingyuan'ın yüzünü

aydınlatıyordu. Gözleri ışıltı ışıltı, bakışlarını kaçırarak, "Ne nazik düşüncesi... Sadece evde fazla vardı işte," dedi.

Sözünü bitirir bitirmez hemen arkasını dönüp hizmetçisiyle birlikte tahtirevanına bindi ve evinin yolunu tuttu. Fang Xianye onun gidişini izlerken gülümseyerek başını sallıyordu.

He Zhi elindeki kutuyla şaşkın şaşkın sordu: "Bayan Duan size neden mantı getirsin ki? Sizden nefret etmiyor muydu? Ayrıca tahtirevanla gelmiş, neden nefes nefeseydi ki?"

Fang Xianye kutuyu onun elinden aldı ve gülümseyerek, "Feneri sen asmaya devam et," dedi.

Bunu söyleyip kutuyla içeri girdi.

Neden mi nefes nefeseydi? Duan malikânesi ile Fang malikânesi arasında epey mesafe vardı. Mantılar hâlâ sıcaktı; belli ki tencereden çıkar çıkmaz kutuya koymuş, soğumasın diye koşa koşa gelmişti.

Fang Xianye bunları düşünürken gülümsemesine engel olamıyordu. Bu yılbaşının fena geçmediğini, gelecek yılın daha da iyi olmasını umduğunu düşündü.

İnsan dünyasının bu neşeli gecesinde, Yan Ke ise ölümsüzleri bağlayan iplerle sıkıca bağlanmış, saray salonunun ortasında diz çökmüştü. Bu ipler Hejia Fengyi'nin verdiği bir hazineydi; sonunda hatasını telafi edip Yan Ke'yi yakalamayı başarmıştı.

Az önce He Simu'nun emriyle ayaklanmayı bastırmaya gelen tüm salon liderleri oradaydı. Sorgulama ve suçlama faslı bitmişti; Yan Ke'nin cezası ruhunun küle dönüştürülmesiydi. Geriye kalan yandaşlarını temizlemek ise sadece an meselesiydi.

Şimdi salonda sadece He Simu ve Yan Ke kalmıştı. He Simu tahtından kalktı, basamakları yavaşça inip Yan Ke'nin önünde durdu. Öfke dolu gözlerine bakarak sakince konuştu: "Yan Ke, sonunda kaybettin."

Yan Ke dişlerini sıkarak, "Ruhumu diri diri soyup Ruhlar Kralı Kandili ile birleştirmek... Başaramasaydım kandil yok olur, ruhum yaralanırdı. Senin kadar acımasız olamadım tabii," dedi.

"Sizin gözünüzde bu kandil paha biçilemez bir hazine, kutsal

bir emanet olabilir ama benim gözümde..." He Simu yüksekteki o gümüş kakmalı abanoz tahtı işaret etti: "O koltuktan bir farkı yok; sadece bir eşya."

Yan Ke, sağlığından ölümüne kadar beş kez isyan etmeye kalkışmış ve hepsinde başarısız olmuştu. Arzusu çok derindi; hayattayken peşinden koşmuş, ölünce ona sahip olmak istemişti. Kendi ayaklarına dolanan bu hırsı yüzünden, istedikçe ondan uzaklaşmıştı.

Yan Ke başını öne eğdi, sonra tekrar He Simu'ya baktı. Gözlerindeki öfke değişmemişti ama sesi titriyordu: "Babamı benim öldürdüğümü... Ne zamandan beri biliyordun?"

"En başından beri şüpheleniyordum. Bai Sanxing'i Dokuz Katlı Labirent Hapishanesi'ne sürgün ettiğimde ise emin oldum."

"Demek o zamandan beri... Yani bu üç yüz yıl boyunca bana olan bağlılığın, güvenin ve yakınlığın... Hepsi yalan mıydı?"

"Evet, hepsi yalandı."

Yan Ke'nin umutları acımasızca yıkılmıştı ama hâlâ son bir gayretle konuştu: "Ama beni Sağ Vezir yaptın, Altın Duvar Kanunları'nı uygulamama izin verdin..."

"Gerçekten yetenekliydin. Ayrıca vezir olarak emirler yağdırırken, salon liderlerinin sana itaat etmesinden çok keyif alıyordun, değil mi?" He Simu diz çöktü, belli belirsiz gülümseyerek devam etti: "Sana biraz tatlı vermek gerekiyordu. Güzel bir söz vardır; her şeyi yerli yerinde kullanmak gerekir."

Mum ışığı ve inci parıltıları altında yüz hatları belirginleşmişti. Gülümsemesi hafifti ama bakışlarında yıkılmaz bir irade vardı. Hâlâ o kadar güzeldi ki; tıpkı adama ilk kez diz çöktürdüğü o günkü gibi.

Tıpkı adamı ilk kez kandırdığı o günkü gibi.

Yan Ke'nin gözleri karardı, etrafındaki hayalet enerjisi yükseldi. Büyük bir çılgınlıkla He Simu'ya atılmaya çalıştı ama ipler onu olduğu yere çivilemişti. Öfkeli haykırırları salonda yankılanıp duruyordu.

He Simu kaçmadı bile. Gözlerini kırptı ve hatta gülümseyerek,

"Çok acı çekiyor gibisin, çekmelisin de," dedi.

Acı hissedemeyen bir iblise acı çektirmek için epey uğraşmış ve üç yüz yıldan fazla zaman harcamıştı. Yan Ke'yi bilerek bu konuma getirmişti; o gittikten sonra yerini dolduracak başka bir iblis bulmalıydı ki kargaşa çıkmassın. Hejia Fengyi, Bai Sanxing'i kontrol edebilecek o tılsımlı aleti yaptığında, her şey nihayet hazır olmuştu.

Parmağını Yan Ke'nin alnına dokundurdu. Yan Ke'nin gözleri titredi, sonunda bakışlarına bir şaşkınlık ve keder oturdu: "Eğer eski kralı öldürmeseydim, aramızda her şey... farklı olur muydu?"

"Eğer bunu yapabilseydin, zaten bir iblis olmazdın," dedi He Simu düz bir sesle.

Adam fısıldadı: "Seni sevmiştim, seni gerçekten çok sevmiştim."

He Simu gülümsedi.

"Biliyorum."

Bana olan sevgin gerçek ama sığdı; güce olan tutkun ise derin ve sonsuzdu.

"Sen aslında Ruhlar Kralı olmak bile istemiyorsun."

"İstemiyorum ama bu dünyayı nefret ettiğim birine de bırakacak değilim."

He Simu'nun belindeki kandil mavi bir ışık yaydı. Parmak uçlarında mavi bir alev yandı ve alnından başlayarak omuzlarına, tüm gövdesine yayıldı. Adam alevler içinde kaldı.

"Elveda, Yan Ke."

He Simu ayağa kalktı ve onunla vedalaştı.

Yan Ke acıyla bağırmamak için dişlerini sıkıyordu. Alevlerin arasından He Simu'ya dik dik bakarken, sanki bin yıl önce vücudunun parçalandığı o sokağı görüyordu; acı ve pişmanlık, hırs ve büyük emelleri, canıyla birlikte onu terk ediyordu.

Ne kadar nefret doluydu! Neredeyse başarmıştı, bir adım kalmıştı.

Kavurucu alevler her şeyini yuttu. O dayanılmaz acının

sonunda aniden düşündü: Gerçekten bir adım mı kalmıştı? Bu gerçekten başarı mıydı? Bin yıldır peşinden koştuğu şeye sahip olsa mutlu mu olacaktı?

O kadar uzağa gitmişti ki, yeniden başlama şansını çoktan kaybetmişti.

Bu dünyada hapsolmuş o saplantı, küle dönüşürken özgürlüğüne kavuştu.

He Simu yerdeki ince küllere baktı, elini sallayıp kapıları açtı. Rüzgâr külleri savurup uzaklara, uçsuz bucaksız dünyaya taşıdı. Berrak ay ışığı kapıdan süzülüp ayaklarının dibine düştü. He Simu pencereden gece göğüne baktı ve yavaşça aydınlığa doğru yürüdü.

Ay görünmüyordu ama ışığı her yerdedi.

Ay ışığının altında bir dumana dönüştü ve tekrar belirdiğinde Boşluk Dağı'nın tepesinde, anne ve babasının mezarlarının önündeydi.

Diz çöküp babasının mezar taşına baktı, üzerindeki tozları eliyle sildi: "Baba, anne, iyi yıllar. İntikamınızı aldım, mutlu musun ihtiyar?"

Neden ihtiyar diyordu ki? Aslında o, anne ve babasının toprağa verildiği yaştan çok daha büyüktü artık.

Bir süre sessiz kaldı, sonra hafifçe gülümsedi: "Gelecekte yanınıza yeni bir komşu gelebilir. Yaşlandığında, bu dünyadan göçtüğünde onu sizin yanınıza gömmeyi planlıyorum. Çok ilginç biridir, eminim onu çok seveceksiniz."

"Siz gittiğinizde bir karar vermiştim; bir daha asla geride bırakılan olmayacaktım, hep ilk giden ben olacaktım. Ama şu Duan Xu yok mu..." He Simu bir an duraksadı ve alçak sesle devam etti: "Ona bu hakkı vermeyi düşünüyorum; beni geride bırakıp gitme hakkını. Sanırım o gün geldiğinde çok üzüleceğim."

"Ama elden ne gelir, değil mi?" Ayağa kalktı, başının üzerindeki gümüş ışıklarla dalgalandan uçsuz bucaksız yıldız denizine baktı.

Neden Ruhlar Kralı olmalıydı? Ne zaman bu görevi layığıyla

yapacak daha iyi bir iblis çıkacaktı?

— Bu faniler ailelerini, sevgililerini, dostlarını ve bu geniş dünyayı seviyorlar. Eğer onların huzur içinde sevmelerini ve sevimlerini sağlarsan, bu sevginin her zerresinde senin de payın olur.

— Belki seni tanımazlar, adını bilmezler, hatta onlara yardım ettiğinden bile haberleri olmaz. Ama yine de seni severler.

"Çünkü onlar beni seviyorlar," diye mırıldandı He Simu.

Sevdiği adam ise siyahın ve beyazın, kırmızının ve sarının harmanıydı.

Dünyadaki tüm renklerin toplamıydı.

Tüm seslerdi, buz tutmuş nehirlerdi, kavurucu sıcaklardı, şarap kokusuydu, eşsiz lezzetlerdi.

Ve nihayetinde, toprağın altındaki bir avuç kemik, yürekteki on santimlik bir yaraydı.

He Simu saraya döndüğünde Duan Xu yeni uyanmıştı. Yatağına yaslanmış, elinde ilaç kâsesiyle bir hayalet hizmetçiyle konuşuyordu. Yüzündeki o tanıdık, sahte bir samimiyet ve gerçek bir kurnazlık barındıran gülümseme yerindeydi. He Simu'yu görünce hizmetçi sanki büyük bir yükten kurtulmuş gibi yanına koştu ve bu canlının ilacı içmeyi reddettiğini söyledi.

Duan Xu suçsuz bir ifadeyle He Simu'ya baktı. He Simu hizmetçiyi gönderip yatağın kenarına oturdu.

Sordu: "Kan kusma şikâyetin ne zamandır var?"

Duan Xu haksız olduğunu biliyordu, boğazını temizleyerek, "İki buçuk... yıldır..." dedi.

"İki buçuk yıl. İlk ne zaman başladı?"

He Simu'nun sesi o kadar sakindi ki; tıpkı ayrıldıkları günkü gibiydi. Duan Xu gerildi.

"Beş duyunu bana verdiğin için, değil mi? Neden bana söylemedin?" Duan Xu cevap vermeyince He Simu durumu kendisi onaylamış oldu.

Duan Xu bir an tereddüt etti, bu noktada dürüst olmanın daha

iyi olacağına karar vererek konuştu: "Eğer söyleseydim, benimle duyu takası yapmaya devam etmezdin. O zaman renkleri, sıcaklığı, kokuları, melodileri hissedemezdin. Bu çok yazık olurdu."

He Simu bir an sessiz kaldı, sonra acı bir kahkaha attı. Bir anda dünya tersine döndü ve Duan Xu kendini yatakta, He Simu'nun altında buldu. İlaç kâsesi yere düşüp parçalandı, etrafa acı bir ilaç kokusu yayıldı.

He Simu yavaşça üzerine eğilip ona tepeden baktı, neredeyse alaycı bir tavırla konuştu: "Senin gözünde ben neyim? Beş duyunu sömürüp sonra çekip giden bir canı mı? Ölsen bile umurunda olmayacak biri mi? Duan Shunxi! Benim üzülmeyeceğimi mi sanıyorsun? Benim hiç kalbim yok mu!"

Yumruğunu Duan Xu'nun başının yanındaki yastığa vurdu. Duan Xu şaşkınlıkla kadının gözlerine baktı; göz bebekleri titriyordu. Eğer hayaletler ağlayabilseydi, şu an ağlıyor olurdu.

Kadın her zaman ağırbaşlıydı, duygularını derine gömerdi; bu yüzden şu an o keder bentleri yıkılmış, dışarı taşıyordu.

Duan Xu, He Simu'nun gözlerindeki derin kederi izledi. "Sen merhametli ve nazık bir iblissin, tabii ki duyularımı sömürmezdin. Ama bu senin isteğin değil, benim isteğimdi. Hiçbir zaman yüz yıl yaşamayı hayal etmedim; yüz yıl bile yaşasam senin yanında bu süre çok kısa kalırdı. Beş duyu benim için sadece beş duyudur ama senin için tüm dünyadır."

"Ne demek sadece beş duyu? Duan Xu, benim sadece bir hayatım var, senin de sadece bir hayatın var. Senin beş duyun da senin dünya! Anlamıyor musun... Sen benim için..."

Devamını getiremedi. Bir an duraksadı, acı bir gülümsemeyle konuyu değiştirdi: "Sence neden seni terk ettim?"

"...Ruhlar Kralı Kandili'ni benim için panzehirle takas ettiğin ve prensiplerini çiğnediğin için," diye tahmin yürüttü Duan Xu.

He Simu yavaşça başını salladı. Kulağına eğilip fısıldadı: "Çünkü aniden seni çok fazla sevdiğimi fark ettim. O kadar çok ki, bir gün senin bu dünyadan gidişini izlemeyi kabullenemedim."

Duan Xu'nun gözleri yavaşça açıldı. Sesi kısıktı: "Doğum, yaşlılık, hastalık ve ölüm... Sen bunlara alışık değil miydin?"

He Simu hafifçe güldü: "Evet, alıştım. Göre göre bıktım, artık hiçbir şey hissetmez oldum, bakmak bile istemiyorum! Ama senin için... Hâlâ kabullenemiyorum..."

Doğuştan yetenekli ve yenilmez olsa da, duyuları olmasa bile her sanatta usta olsa da, o koca hayaletler diyarının hükümdarı olsa da, hâlâ beceremediği şeyler vardı.

Dört yüz yıl geçmişti ama vedalaşmayı hâlâ öğrenememişti.

Bir daha hiç kimseden ayrılmak istemiyordu.

Herkesten uzak duruyordu; eğer yakınlaşırsa ilk o gidiyordu. Bu mesafe, bir daha alevlenmeyecek küllerin sıcaklığı gibi ne üşütüyor ne de yakıyordu.

Ama şu tilki Duan Xu; onu zorlamış, ona yalvarmış, hiç olmadığı kadar canlı bir şekilde onu cezbetmiş, onu ısıtacağını söylemişti. O ise cayır cayır yanan bir ateşti ve karşı konulmaz sıcaklığıyla kadını da ateşe vermişti.

"Sonunda söneceksin. Tıpkı teyzem ve eniştem gibi, annem ve babam gibi tertemiz yok olup beni bu dünyada tek başıma bırakacaksın." He Simu adamın yüzünü okşadı ve alçak sesle devam etti: "Seni unutmamdan korktuğumu biliyorum. Ben de... Ben de korkuyorum. Seni unutmak istemiyorum, seni hatırlamak istiyorum."

Sonsuza dek, şu anki gibi; seni düşündüğümde yüzünü, gülüşünü, kokunu ve renklerini hatırlamak istiyorum.

Havai fişekleri ve fenerleri, çiçek ve şarap kokularını, kanı ve düğün kıyafetlerini, polo maçlarını ve güneşi, nefesini, sıcaklığını, nabzını, kokunu, gülüşünü, çılgın sözlerini ve fısıltılarını, yalvarmalarını ve şımarmalarını hatırlamak istiyorum.

Unutmak istemiyorum, her şeyin nehrin içinde kaybolan su gibi sessiz bir toza dönüşmesini istemiyorum. Toprakta kaybolan bir toz, nehirde kaybolan bir su damlası olmak istemiyorum.

He Simu hafifçe güldü: "Ama sonunda öyle olacak."

Onun hayat yolu, başkalarının isimsiz mezarlarıyla doluydu.

Duan Xu, He Simu'ya baktı, hiçbir şey söylemedi.

Gözleri kocaman açılmıştı; yuvarlak, parlak ve ince bir su tabakasıyla kaplıydı, sanki saf bir kristal gibiydi. O nem titredi ve yavaşça kızarmaya başladı, göz pınarlarından dışarı taşıtı.

He Simu'nun boğazı düğümlendi. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu alçak sesle.

Duan Xu gözlerini kısarak gülümsedi; gülümsediği anda bir damla yaş gözünün kenarından süzülüp saçlarının arasına karıştı.

"Senin yerine ağlıyorum," dedi sesi titreyerek.

Sevdiği kadının, tıpkı kendisi gibi büyük bir sevgi beslediği için ağlıyordu; sevdiği kadının sonunda katlanmak zorunda kalacağı o yalnızlık için ağlıyordu.

Elini uzatıp kadının sırtını kavradı. Sırtı soğuk ve kaskatıydı, dimdik duruyordu. Sırtını sıvazlayarak, "Simu, bizim büyük Hayalet Kralımız, kemiklerin neden bu kadar sert? Gevşe biraz, gevşe, ben buradayım," dedi.

He Simu bir an donakaldı, sonra yavaşça gevşedi ve adamın göğsüne yaslandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

Duan Xu kollarını onun sırtına doladı. Bir süre sessiz kaldı, sonra hafifçe gülümseyerek konuştu: "Sana sarılıyorum, ısınman için."

Her ne kadar bu şeyleri düşünmemeye çalışsa da, hayatının pek çok talihsizlikle dolu olduğunu ve gelecekte de bu engellerin devam edeceğini biliyordu.

Ama ona sarıldığında, o "kötülükten iyiliğe dönen" kehaneti hatırlıyordu.

Tüm bu engellerin sonu, belki de oydu.

O, bu çileli hayatının şansı olacaktı.

Reddedilse de, uzaklaştırılrsa da, öfke ve keder içindeyken bile bunun degeceğini düşünüyordu. Sonuç ne olursa olsun, bin kez dünyaya gelse bininde de onunla karşılaşmak isterdi; her

seferinde, binlerce kez.

"Benimle tanıştığına pişman mısın? Her şeye yeniden başlasak, yine beni tanımak ister miydin?" diye sordu Duan Xu yumuşak bir sesle.

He Simu sessiz kaldı. Gözlerini kapatıp onun göğsüne yaslandı, derin bir iç çekti ve ona sıkıca sarıldı.

"İsterdim."

Kaç kez yeniden başlarsa başlasın, o yılbaşı gecesinde yine elini tutup onu yerden kaldıracaktı. Ve şu an yine ona sarılıp, bu kısa ömrü onunla geçirmeye karar verecekti.

Üzülecekti ama asla pişman olmayacaktı.

Bu konuda tamamen aynıydılar; belki de bu kadarı yeterliydi.

Duan Xu alçak sesle güldü: "Az önce 'sadece bir kez söyleyeceğim' dediklerine ilk cümle de dâhil mi?"

"Ne?"

"Beni sevdiğini söyledin," dedi Duan Xu. "Beni sevdiğini ilk kez duyuyorum."

He Simu başını kaldırıp ona baktı: "Sormadın ki. Duymak istemediğini sanmıştım."

"Duymak isterim, kim istemez ki?"

He Simu bir süre sessiz kaldı, sonra yavaşça Duan Xu'nun omuzlarına sarıldı, bakışlarını indirerek konuştu: "Seni seviyorum. Eğer bunu daha çok duymak istiyorsan, yüz yıl yaşamalısın."

Duan Xu ona sarılarak fısıldadı: "Peki."

Çok kan kaybettiği için Duan Xu'nun vücudu çok zayıftı. Jiang Ai'nin aşçısı kan yapıcı yiyecekler hazırladı, Hejia Fengyi de şifalı haplar gönderdi. Ayrıca Duan Xu'nun hastalığının beş duyu tılsımıyla ilgili olduğunu, fani doktorların sorunu anlayamayacağını, birkaç gün içinde Xingqing Sarayı'ndan tıp ilminde uzman bir kıdemliyi göndereceğini söyledi.

Duan Xu, He Simu'nun zoruyla ilacını içerken kaşlarını çatarak konuştu: "Simu, hayaletler diyarında çok uzun süre

kaldım. Nandu'da durum ne bilmiyorum, geri dönmem lazım."

"O kadar kan kustun, bayıldın, daha yeni ayıldın ve yürürken bile sallanıyorsun. Geri dönsen ne yapabilirsin?"

O kış günü güneş sıcaktı, havadan sudan konuşuyorlardı; dünyanın en güzel zamanlarıydı. He Simu, Duan Xu'nun yanına sokulmuştu, vücudunun yarısı onun sıcaklığıyla ısınmıştı. Elindeki hayalet kayıtlarını tutuyor, yeni bir sayfayı çeviriyordu. Gözleri sayfadaki yazılara takıldığında aniden donakaldı. Yeni ortaya çıkan o birkaç satırı, sanki inanamıyormuş gibi eliyle silmeye çalıştı.

Duan Xu merakla baktı: "Ne oldu?"

Kadının parmaklarının gezindiği o satırları gördü:

Xue Chenying, Tianyuan 2. yılında doğdu, Xinhe 1. yılı Ocak ayının üçüncü gününde Youzhou, Fujian'da öldü.

98. Bölüm: Cephe

Zhao Chun kendi karargâhına döndüğünde, titrek kandil ışıklarının altında muhafızlarının cesetlerinin yerlere serildiğini gördü. Yüreği ağzına geldi, tam yardım çağırmak için haykıracaktı ki boğazına dolanan ince çelik tel nefesini kesti. Arkasındaki kişi dizinin arkasına sert bir tekme savurunca Zhao Chun yere kapaklandı; elleri arkadan ters kelepçelenmiş, boynundaki tel ise her geçen saniye biraz daha sıkılarak nefes almasını ve ses çıkarmasını imkânsız hale getirmişti.

Kendisine baskın yapan kişi önüne geçtiğinde, Zhao Chun'un gözleri dehşetle yuvalarından fırladı.

Duan Xu'nun yüzü kireç gibiydi, adımları sendeleyerek ilerliyordu; belli ki az önceki ani saldırı tüm gücünü tüketmişti. Zhao Chun'un önünde diz çöküp ellerini onun omuzlarına koydu, yüzünde masum ve çocuksu bir gülümseme vardı: "Komutan Zhao, görüşmeyeli uzun zaman oldu. Görüyorum ki maharetiniz iyice artmış, bendenizi hayretler içinde bırakıp kendinize hayran bıraktınız."

Zhao Chun, Duan Xu'nun "Gülen Azrail" lakabını hatırlayınca iliklerine kadar titredi. Duan Xu nasıl olur da bir anda cephe sınırında belirebilirdi?

"Sadece bir ay içinde Qingzhou elden gitti, Fengzhou'nun yarısı kaybedildi! Eğer Büyük Liang askerleri canlarını dişine takıp direnmeseydi Qizhou ve Youzhou'yu bile elinde tutamazdın! Youzhou nedir? Boğazdır! Qizhou nedir? Tahıl ambarıdır! Senin kafanın içinde ne var? Kuzeydeki savaş meydanını çocuk oyuncağı mı sandın? Ben beş eyaleti bir buçuk yılda aldım diye sen de yapabilirsin mi sandın? Sen bir ordunun başkomutanısın, kaç insanın canı sana emanet! Kuzey kıyısındaki askerler benimle kaç savaşa girdi; senin emirlerinin ne kadar aptalca olduğunu onlar senden daha iyi biliyorlar. Onların sözlerine kulak verdin mi? Sen otorite kurmak istiyordun ama onları düpedüz ölüme ittin!"

“Guihe Ordusu’nun yüzde otuzu, Tabai Ordusu’nun yüzde otuzu, Chengjie Ordusu’nun yüzde yirmisi telef oldu. Kardeşim...” Duan Xu’nun gözleri kan çanağına döndü, parmaklarını Zhao Chun’un omuzlarına adeta birer pençe gibi geçirdi. Her kelimeyi dişlerinin arasından süzerek söyledi: “Kardeşim henüz on dört yaşında bile değildi. Altı yıldır yanımdaydı, ben onu en tehlikeli yerlere göndermeye kıyamazken... Senin aptallığın yüzünden öldü! Binlerce ok vücuduna saplandı! O olmasaydı Youzhou’yu bile kaybedecektin! Madem bu kadar aciz olduğunu biliyordun, o atama fermanını kabul edeceğine kafanı sarayın sütunlarına vurup ölseydin ya!”

Youzhou’daki birlikler Zhao Chun’un emrine uyup taarruza geçmiş, Danzhi ordusunun pususuna düşmüştü. Chen Ying, bir süvari birliğiyle arkadan dolanıp baskın yapmış, bin kişiyle on katı düşmanı kırıp geçirerek Büyük Liang ordusunun şehre çekilip savunma yapmasını sağlamıştı. Ancak götürdüğü bin kişiyle birlikte kendisi de şehit düşmüş, tek bir kişi bile geri dönmemişti.

Duan Xu, Zhao Chun’un yakasından tuttu; nefessiz kaldığı için morarmaya başlayan yüzüne bakarak gülümseyerek konuştu: “Kendini imparatorun adamı sanıyorsun, ne kadar saçmalarsan saçmala imparatorun seni öldürmeyeceğini, hatta azarlamayacağını mı düşünüyorsun? Yazık... İmparator seni öldürmez belki ama ben öldürürüm.”

Zhao Chun’un gözleri fal taşı gibi açıldı, boğuk hırıltılar çıkararak başını iki yana salladı, haykırmak istiyordu ama Duan Xu ellerini boynundaki çelik telin iki ucuna doladı ve acımasızca sıktı.

Zhao Chun’un boynu yana devrildi, cansız bedeni yere yığıldı.

“Komutan Zhao! Komutan Zhao!”

Dışarıdan birinin seslendiği duyuldu. Çadırın perdesi aralandı; içeri giren zırhlar içindeki Ding Jin, Duan Xu ile göz göze geldi. Önce yerdeki cesede, sonra Duan Xu’ya baktı; göz bebekleri korkuyla küçüldü. Dışarıdaki subaylar da içeri girmek üzereyken Ding Jin gürledi: “Sakın içeri girmeyin! Gidip Binbaşı Shi’yi

çağırın. Komutan Zhao'nun getirdiği General Chang ve General Sun neredeler?"

"Batı kampındalar."

"Gözünüzü üzerlerinden ayırmayın, her çeyrek saatte bir rapor verin."

"Emredersiniz!"

Dışarıdaki subay emri alıp uzaklaşınca, Ding Jin Duan Xu'nun önüne gelip tek dizi üzerine çöktü ve saygıyla selam verdi: "Komutanım!"

Duan Xu, Ding Jin'in omzuna hafifçe vurdu. Normalde soğuk ve iğneleyici bir dili olan Ding Jin'in gözleri dolmuştu. Duan Xu hafifçe gülümseyerek elini uzattı: "Tut elimden de ayağa kalkmama yardım et."

Ding Jin bir an duraksadı; Duan Xu'nun ne kadar bitkin olduğunu ancak o an fark etmişti. Yerdeki onca cesedi bu haldeyken nasıl yere serdiğine daha da hayret etti. Duan Xu'yu kaldırıp yandaki sandalyeye oturttu. Duan Xu oturur oturmaz Shi Biao, yüzünde aksi bir ifadeyle içeri daldı: "Beni ne diye çağırıyorsunuz..."

Duan Xu'yu görünce gözleri yuvalarından fırladı. Ding Jin bir hamlede ileri atılıp onun ağzını kapattı: "Ses çıkarma!"

Shi Biao, Ding Jin'in elini savurup doğrudan Duan Xu'nun önüne atıldı: "Komutanım! Sonunda geldiniz! Lanet olası Zhao Chun hayatında Danzhi ile savaşmamış, eşek kadar bile akli yok! Kardeşler iki kelime etse 'emirlerime karşı geliyorsunuz' diye üste çıkıyor, bizi perişan etti! Hatta... Hatta Chen Ying bile..."

Duan Xu'nun yüzü gölgelendi.

Shi Biao, Duan Xu'nun kireç gibi yüzünü fark edince öfkesi daha da arttı: "Komutanım, neyiniz var? O ihtiyar imparator size bir oyun mu oynadı yoksa? Biz... Biz şu Danzhi'yi bitirelim de bir daha geri dönmeyelim! İsyan edelim gitsin, anasını satayım!"

"Shi Biao!" Duan Xu ve Ding Jin aynı anda bağırdı.

Shi Biao bu sert uyarıyla öfkeyle sustu. Hararetli konuşmasının ardından ancak o an yerdeki Zhao Chun'un

cesedini fark etti. İri gözlerini dikmiş, Zhao Chun'u bir de kendisi tekmelemek istiyormuş gibi bakıyordu. "Komutanım, ne derseniz o, emrinizdeyiz!" dedi.

Duan Xu yerdeki cesede bir göz attı: "Zhao Chun, kuzey kıyısındaki savaşlarda üst üste gelen yenilgiler yüzünden suçluluk duyup canına kıydı. Onun getirdiği o adamlar ise..."

Bakışlarını Ding Jin'e çevirdi: "...cephede şehit düştüler."

Ding Jin eğilerek emri kabul etti: "Anlaşıldı."

"Zhao Chun'un ve yerdeki muhafızların cesetlerini halledin, sonra güvendiğiniz subayları buraya çağırın," dedi Duan Xu. Ardından Shi Biao'ya döndü: "Haritayı aç. Durumu analiz edip bir karşı strateji belirleyelim."

Ding Jin ve Shi Biao emirleri yerine getirmek için harekete geçtiler. Çadırın içindeki kandil ışığı, Duan Xu'nun yorgun çehresini aydınlatıyordu. Yumruklarını o kadar sıkımişti ki parmak boğumları bembeyazdı.

Shi Biao haritayı masaya yaydı, Duan Xu masadan destek alarak ayağa kalkıp ağır adımlarla yaklaştı. Shi Biao cephedeki son durumu bir bir anlattı. Duan Xu, Danzhi'nin barış teklifinin bir aldatmaca olduğunu önceden sezmiş ve ayrılmadan önce bir düzen kurmuştu; birliklere savunmada kalmalarını ve düşmanı yıpratmalarını tembihlemişti.

Ancak Zhao Chun gelir gelmez tüm bu planları altüst etmişti. Bir an önce başarı kazanma hırsıyla orduyu taarruza zorlamış, kendi zayıf yanlarıyla düşmanın en güçlü yanlarına saldırmıştı. Birkaç çarpışma sonunda cephede gedikler açılmış, kayıplar ağırlaşmıştı.

Neyse ki Youzhou hâlâ ellerindeydi.

Onu Chen Ying canı pahasına kurtarmıştı.

Duan Xu gözlerini kapattı, yumruklarını sıktı; tırnaklarının etine batmasından kaynaklanan acı, gözlerini açıp savaş düzenini yeniden kurmasını sağladı. Tam Shi Biao ile tartışırken Ding Jin içeri birini getirdi.

"Komutanım, bu sefer... Bizim askerlerin dışında birini daha

getirdim.” Ding Jin kenara çekilince, Duan Xu arkasındaki adamı gördü.

Kandil ışığının altında, iri yarı, yüzünde derin ve korkunç bir yara izi olan ama gözleri derin bir kederle bakan o adam duruyordu.

Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra seslendi: “Lingqiu.”

Han Lingqiu birkaç adım öne çıktı, boğazı düğümlenerek kısık bir sesle konuştu: “Youzhou’nun tehlikede olduğunu duyunca hemen yola çıktım ama geç kalmışım... Chen Ying’i kurtaramadım.”

O çocuk ona dört ay boyunca "Han Ağabey" demişti, adeta öğrencisi sayılırdı; sonunda onun gözleri önünde can vermişti.

Sadece bir adım, yarım saat önce yetişse onu kurtarabilirdi.

Koynundan kanlı bir askeri nişan çıkarıp Duan Xu’nun eline tutuşturdu: “Chen Ying ölmeden önce bunu size vermemi istedi. Dedi ki... Sözünü tutmuş. Sizin dileğinizi, o korumuş.”

Duan Xu, Tabai Ordusu’nun o kanlı nişanına bakarken, bir an için Tabai Ordusu’nun generali olduğu günleri hatırladı. Chen Ying o zamanlar en büyük dileğinin Duan Xu ve He Simu’yu korumak olduğunu söylerdi; Duan Xu ise bunu çocukça bir heves sanmıştı.

Ama Chen Ying bunu ciddiye almıştı.

Hatta öldükten sonra bile bu takıntısından kurtulamamış, bir hayalete dönüşüp Ruh Defteri’ne girmişti.

Duan Xu nişanı tutarken vücudu sarsıldı, öne doğru eğilip bir ağız dolusu kan kustu. Çevresindekiler dehşet içinde çığlık atarken Han Lingqiu onu tuttu. Duan Xu, Han Lingqiu’nun elini kavradı, gözlerini ona dikerek konuştu: “Bu nişan... Sende kalsın.”

Han Lingqiu donakaldı.

“Tabai Ordusu’nun generali şehit düştü, nişanı Chen Ying’e emanet etti, Chen Ying de sana. Sen zaten eskiden Tabai Ordusu’nun generaliydin; şimdi, yine öylesin.”

Han Lingqiu’nun gözleri kızardı, fısıldadı: “Biliyorsun ki

ben...”

“Sana güveniyorum,” dedi Duan Xu.

Han Lingqiu bir an sessiz kaldı, Duan Xu’nun elinden Tabai nişanını aldı ve eğilerek selam verdi: “Emredersiniz, komutanım.”

Duan Xu onun omzuna vurdu, sonra ağzındaki kanı silip haritayı işaret etti: “Haritaya bakın.”

“Şimdi Qingzhou kaybedildi, Fengzhou’nun yarısı gitti. Youzhou hâlâ bizde ama son savaşta ağır kayıp verdi ve düşman saldırıları şiddetli. Meng Wan, bir tümen Suying askerini desteğe göndersin. Qizhou üzerinden geçsinler, Zhao Xing’den altı aylık erzak istesinler. Fengzhou ve Qingzhou tarafındakiler ise yenilmiş gibi yapıp geri çekilsinler, Danzhi ordusunu Heyu Dağı’nın doğusundaki vadiye çeksinler. Wu Shengliu arkadan dolanıp düşmanı kuşatsın, hedefimiz tam imha. Eğer onları orada bitirebilirsek, Fengzhou’daki boşluktan yararlanıp kayıp toprakları geri alırız.”

Kandil ışığı Duan Xu’nun solgun yüzüne sıcak bir renk katıyordu. Harita üzerinde her şeyi bir bir planladı, Ding Jin ve Shi Biao’ya tüm birlikleri bilgilendirmelerini emretti.

“Zhao Chun’un öldüğünü şimdilik kimseye duyurmayın, Wu Shengliu kuşatmayı tamamlayana kadar bekleyin. Bu süre zarfında duruma göre hareket edin; genel komuta Ding Jin sende olacak ama emirler Shi Biao’nun ağzından çıkacak. Güney Başkent’te durumlar karışık, Ding Jin, senin ailen orada, temkinli davran. Kuzey kıyısındaki askerler hepimiz tanışırız, bu planı uyguladığınızda durumu anlayacak ve size itaat edeceklerdir.”

Shi Biao bunu duyunca şaşırdı: “Komutanım, siz kalmıyor musunuz?”

Duan Xu yorgun gözlerle şakaklarını ovdu: “Resmi bir atamam yok, cepheye gizlice gelmek zaten idamlık suç. Bugün burada olduğumu kimse bilmemeli. Güney Başkent’e dönüp imparatorudan yeniden komutan olarak atanmam için ferman almalıyım.”

Shi Biao öfkeyle o ağır sözleri tekrar söyleyecek gibi oldu ama

Duan Xu devam etti: “Sarayla birbirimize girmek istemiyorum, askerlerin çoğunun memleketi güney kıyısında.”

Duraksadı ve acı bir gülümsemeyle ekledi: “Benim ailem de hâlâ güneyde.”

Duan Xu, Güney Başkent’e döndüğünde kar yağıyordu; kar kalınlığı bileklere kadar gelmişti, hava kararmıştı. Şehre girer girmez önce hazırladığı savaş dilekçesini imparatora iletilmek üzere ilgili makama gönderdi, sonra Duan malikânesine döndü.

Dönmeden önce "Duan Xu"nun cüzzama yakalandığı ve kimseyi kabul etmediği söylentilerini duyduğu için sıkıca sarınmıştı. Kapıdaki kâhya onu neredeyse tanıyamayacaktı; yüzündeki maskeyi ve başlığını çıkarınca kâhya sevinçten ağlayacak gibi oldu ve hemen içeri koşup Duan Zhangcheng’e küçük beyin döndüğünü haber verdi.

Duan Xu avluya girdiğinde babası Duan Zhangcheng’i gördü. Yaşlı adam kapı eşiğinde bastonuna dayanmış, yüzü öfkeden mosmor bir halde ona bakıyordu. Bastonunu yere vurarak gürlledi: “Dönmeyi de bilirmişsin!”

Duan Xu’nun yüzü karların beyazlığıyla birleşmiş gibi bembeyazdı. İç çekerek şakaklarını ovdu: “Baba, çok yorgunum. Ne varsa sonra konuşalım.”

“Diz çök!” diye bağırdı Duan Zhangcheng.

Duan Xu babasına baktı. Duan Zhangcheng bastonunu yere vurmaya devam ediyordu: “Seni hayırsız evlat! Beni öldürmeye mi niyetlisin! Diz çök dedim!”

Duan Xu bir an sessiz kaldı, sonra cübbesinin eteklerini toplayıp bir adım geri çekildi ve babasının karşısında karların üzerine diz çöktü.

Duan Zhangcheng sert bir sesle sordu: “Bu zamandır neredeydin?”

“Üzgünüm, söyleyemem,” diye yanıtladı Duan Xu net bir tavırla.

“Yıllar önce Fang Xianye neden ölmedi?”

Duan Xu babasına baktı. Artık rol yapacak gücü kalmamıştı,

ifadesiz bir sesle konuştu: “Onu iki kez öldürmeye çalıştın, ikisinde de ben kurtardım. Onu Güney Başkent’e ben getirdim, Pei Dükü’nün yanına ben yerleştirdim. Sınıra general olarak gitmesi ve beni şikâyet etmesi, onunla birlikte çevirdiğimiz bir oyundu. Bu on yıl boyunca hep iş birliği yaptık; yaptığım her şeyden haberi vardı, Luo Xian de bizim adamımızdı. Nasıl, başka bilmek istediğin bir şey var mı baba?”

Duan Zhangcheng öfkeden kudurmuş halde karların içine girip bastonuyla oğlunun sırtına vurmaya yeltendi ama karısı araya girdi. Duan Hanım: “Zhangcheng! Sonuçta ona borçlu olan biziz!” diyerek kocasını durdurdu.

Duan Xu ne kaçtı ne de sakındı; sadece sessizce darbeyi bekledi. Annesinin ibadethanesinden çıkıp gelmesine şaşırmişti; belli ki evdeki durum gerçekten çok karışmıştı.

Duan Zhangcheng, karısı tarafından revakların altına çekildi. Duan Hanım, Duan Xu’yu kaldırmak istedi ama kocası buna engel oldu. Bastonunu oğluna doğrultan yaşlı adam: “Demek bunca zaman uslu çocuk rolü yaparak bizi kandırdın? Neden böyle yaptın! On yıl boyunca tek bir kelime bile etmedin, sen hâlâ benim oğlum musun!” dedi.

Duan Xu başını kaldırıp babasına baktı ve hafifçe gülümsedi: “Bilseydin aramızdaki bağlar zedelenirdi.”

“Saçmalık! Şimdi öğrendim işte, şimdi zedelenmiyor mu sanki?” diye haykırdı Duan Zhangcheng.

Duan Xu bir an sessiz kaldı, gözlerindeki gülümseme yavaşça söndü.

“En başından bilseydin, sadece bağlar zedelenmekle kalmaz, bana engel de olurdu. Şimdi öğrenmiş olman ise... Sadece bağlarımızı zedeler, o kadar.”

99. Bölüm: Kayıp

Duan Zhangcheng, Duan Xu'nun bu sözleri karşısında donakaldı. Biri revakların altında, diğeri karların içinde; aralarından süzülen uçuşan kar taneleri sanki aralarında derin, görünmez ve aşılamaz bir uçurum varmış gibi hissettiriyordu.

Aslında birbirlerine çok benziyorlardı; inatçı, yenilgiyi kabul etmeyen karakterleri aynıydı. Uçurumun iki ucundaki bu iki insan, kan bağı denilen o halatla birbirlerine düğümlenmişlerdi.

Duan Zhangcheng'in yüreğinde öfke ve keder harmanlandı: "Benden izin çıkana kadar burada diz çökeceksin, sakın kalkma!"

Duan Xu'nun kirpiklerine kar taneleri kondurdu; gözlerini kırptırıp hafifçe gülümsedi.

Gün ışığı yavaş yavaş soluyor, rüzgâr gittikçe sertleşiyordu. Kar taneleri gökyüzünde dans ederek Duan Xu'nun saçlarına, omuzlarına ve kollarına konuyordu. Üzeri ince bir kar tabakasıyla kaplanırken yüzü iyice soldu, bakışları uzaklara daldı.

Duan Zhangcheng içeride oturmuş, öfkeyle Duan Xu'yu izliyordu; sanki ondan bir özür, bir pişmanlık ya da bir af dilemesini bekliyordu.

Ama Duan Xu'da tık yoktu. Babasına bakmıyordu bile; gözleri bahçedeki bir erik ağacına takılmıştı. O ağaç erkenden çiçek açmıştı; dalların ucundaki birkaç kırmızı tomurcuk karların arasından başını uzatmış, soğuk ama büyüleyici bir manzara sunuyordu.

Hava kararmak üzereydi, kar iyice hızlanmıştı.

"He Simu..."

Diye fısıldadı Duan Xu. Gözleri yavaşça kapandı, vücudu yana doğru devrildi.

Bahçedekilerin korku dolu çılgınlıkları arasında, birinin omzuna yaslandı. Gelen kişinin bedeni buz gibiydi; üzerindeki karları

şefkatle silkeledi ve sonra onu kollarının arasına aldı.

Duan Xu gözleri kapalı bir halde, kadının omzuna fısıldadı: “Simu, çok yorgunum.”

He Simu onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdı. Duan Zhangcheng durumu fark edince şaşkınlık ve korkuyla sordu: “Sen de kimsin?”

He Simu, Duan Zhangcheng’e baktı. Kısa bir süre düşündükten sonra ifadesiz bir sesle konuştu: “Bendeniz Hayalet Kral.”

Yüzü bembeyazdı, boynundaki damarlar morarmış bir haldeydi; gün ortasında bahçede aniden belirmesi gerçekten de yaşayan birine benzemiyordu.

He Simu’nun bu sözlerini duyan Duan Zhangcheng daha da dehşete düştü: “Bırak Xu’er’i! O benim oğlum!”

“Senin oğlun mu?” He Simu gülmeye başladı. Aniden elini Duan Xu’nun boğazına götürdü: “İstersen onu hemen şimdi boğup öldüreyim; o zaman bir hayalet olur ve artık senin oğlun olmaz.”

Duan Zhangcheng kadının gerçekten yapacağından korkarak birkaç adım öne atıldı: “Sakın ona zarar verme!”

He Simu elini Duan Xu’nun boğazından çekti, sonra onun çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi ve doğrudan dudaklarına yapıştı.

Bahçedekiler hayretler içinde kaldı. O sırada avluya koşan Duan Jingyuan olduğu yerde çakıldı; elini ağzına kapattı, kalbi duracak gibi oldu.

Bu derin bir öpücüktü. Duan Xu gözleri kapalı, son derece uysal bir şekilde He Simu’ya karşılık veriyor, dilleri birbirine karışıyordu; hatta yavaşça elini kaldırıp kadının kolunu tuttu. Bahçenin ortasında böyle tutkulu bir şekilde öpüştüler. Ayrıldıklarında Duan Xu’nun nefesi sıklaşmıştı ama hâlâ gözleri kapalı bir halde He Simu’nun omzuna yaslanıyordu.

He Simu başını çevirip dili tutulmuş Duan Zhangcheng’e baktı: “Anladın mı şimdi? Ona zarar vermem. Duan Xu’nun

durumu şu an çok kötü, sen ise onu karların içinde diz ktryorsun; asıl ona zarar veren sensin. Eğer gerçekten onu nemsiyorsan, gururuna yenik düşüp böyle gösteriş yapmayı bırak.”

Duan Zhangcheng bu sözler karşısında neredeyse öfkeden bayılacaktı ama daha bir şey diyemeden, He Simu gün işığının altında Duan Xu ile birlikte avludan kayboluverdi; arkalarında şaşkınlıktan dili tutulmuş bir ev dolusu insan bıraktılar.

He Simu onu çok uzağa götürmedi; doğrudan Haoyue Konutu’ndaki odasına bıraktı, kıyafetlerini değiştirip üzerine kalın bir yorgan örttü.

“Feng Yi’nin bulduğu doktor birazdan burada olur,” diyerek Duan Xu’nun üzerine eğilip ona sarıldı ve fısıldadı.

Duan Xu’nun bedeni ve zihni o kadar bitmişti ki bilinci bulanıklaşmıştı. Güçlükle kolunu kaldırıp He Simu’nun sırtına koydu.

“Küçükken... Evimizin arka bahçesindeki bir çukura düşmüştüm...” Sesi çok kısıktı, adeta sayıklıyor gibiydi: “O ukur o kadar karanlıktı ki... Duvarları kaygandı, ağzı ise çok yüksekteydi. Çok korkmuştum, ağlayarak yardım ağırmıştum.”

He Simu onun omzuna hafifçe vurarak sessizce dinledi.

“Sonra babamı gördüm. Çukurun başında durmuş aşağıya, bana bakıyordu. Beni yukarı çekmeyeceğini, kimsenin de yardımına gelmesine izin vermeyeceğini söyledi. Kendi başıma tırmanmayı ğrenmeliymişim; eğer tırmanamazsam o çukurda açlıktan lmeliymişim...”

“Ağlayarak ona çok yalvardım ama o gitti, beni orada bıraktı. Sonra defalarca tırmanmaya çalıştım, defalarca yere düştüm ama sonunda gerçekten kendi başıma o çukurdan ıktım. O an düşündüm ki... Demek ki kimseye yalvarmama gerek yokmuş, kendimi kurtarabiliyormuşum... Kimse yardımına gelmeyecekmiş, babam bile...”

He Simu, Duan Xu’nun Danzhi’ye kaçırıldığında babasının onu kurtarmaya gelmemesine neden hiç ierlemediğini şimdi anlıyordu; aralarındaki kopukluk çok daha eskilere dayanıyordu.

“On dört yaşımda geri döndüğümde... Neredeyse kimse bu olayı hatırlamıyordu.” Duan Xu, yüzünü He Simu’nun yanağına sürttü ve kısık sesle devam etti: “Bir keresinde kâhyaya bundan bahsettim, o hatırladı. Bana dedi ki, aslında o gün babam çukurun biraz uzağında beklemiş. Güneşin altında saatlerce durmuş, benim çukurdan çıktığımı görene kadar da oradan ayrılmamış...”

He Simu’nun Duan Xu’nun omzuna vuran eli duraksadı. Duan Xu uzun bir iç çekti, He Simu’ya sarılarak konuştu: “Belki de beni seviyordur, her şeye rağmen seviyordur herhalde.”

Ona neredeyse hiç ilgi göstermeyen annesine kıyasla, babası en azından o kızgın güneşin altındaki saatlerde gerçek bir sevgi göstermişti.

“Ama çok geç... Her şey için artık çok geç.”

Baba ve oğul; kan bağları var, aralarında dağlar kadar minnet var ama aynı zamanda aşılmaz uçurumlar ve farklı amaçlar var.

Çok geç.

He Simu onun alnını öptü, şefkatle: “Güzelce uyu, biraz dinlen. Bunları düşünme artık,” dedi.

Duan Xu yavaşça başını salladı.

Fang Xianye, şehir dışındaki Jin’an Tapınağı’nda Usta Songyun’u ziyaret ederken, Duan Jingyuan’ın bir hizmetçiyle gönderdiği mektubu aldı. Mektupta Duan Xu’nun döndüğü ama şu an bilincinin kapalı olduğu yazıyordu.

Mektubu kandilin ateşinde yaktı ve fısıldadı: “Bir ay ortadan kayboluyor, sonra gelip millete dert oluyor.”

Böylece artık gün aşırı Duan malikânesine gidip Duan Xu’nun yerine geçmek zorunda kalmayacaktı. Fang Xianye derin bir nefes aldı ama bir dert biterken diğeri zihnine üşüştü. Evinde sakladığı o gizli ferman, boğazına saplanmış bir kılçık gibi onu huzursuz ediyordu.

“Usta, ne yapmalıyım?” diye sordu Fang Xianye, karşısındaki Usta Songyun’a bakarak.

Olayın ne olduğunu söylemese de Usta Songyun her şeyi

biliyordu. Yıllardır sükûnetini bozmayan yaşlı adam tespihini çekerek iç geçirdi: “Amitabha... Ateş sönmez, nefisler çarpışır; tehlike kaçınılmazdır. Önemli olan vicdanının rahat olmasıdır.”

“Vicdanın rahat olması...” Fang Xianye bu sözleri mırıldanarak tekrarladı.

Ama insan kalbi karmaşıktı; kendi kalbi bile olsa, onu tam olarak kim görebilirdi ki?

Fang Xianye, Usta Songyun ile vedalaşıp tapınaktan malikânesine döndüğünde, kâhyanın panik içinde ona doğru koştuğunu gördü: “Efendim! Efendim felaket! Siz dışarıdayken eve hırsız girmiş!”

Fang Xianye donakaldı, hemen sordu: “Ne çalınmış?”

“Çalışma odanız ve yatak odanız darmadağın edilmiş efendim. Normalde buraları toplamamıza izin vermezsiniz, biz de cesaret edemedik ama...”

Fang Xianye’nin bakışları keskinleşti. Hemen salondan geçip yatak odasına daldı; kapıyı kapatıp yatağın altındaki gizli bölmeye elini attı. Gizli kutuyu çıkarıp içindeki fermanın yerinde olduğunu görünce, deli gibi çarpan kalbi biraz olsun yatıştı.

Kapıdaki hizmetçi odayı toplamaları gerekip gerekmediğini sordu.

Fang Xianye gerek olmadığını söyledi ve fermanı kutusuna koyup tekrar yatağın altına yerleştirdi.

Oda darmadağındı; koleksiyonundaki birçok değerli tablo ve porselen çalınmıştı. Fang Xianye bir yandan odayı toplarken bir yandan da bu hırsızlığın gerçekten bir tesadüf olup olmadığını düşünüyordu.

Böyle bir devirde, her tesadüfe şüpheyile yaklaşmak gerekirdi.

Yatak odasını bizzat topladıktan sonra çalışma odasındaki zararı kontrol etmeye gitti. Odayı şöyle bir süzdükten sonra yüreği ağzına geldi; bir şeylerin ters gittiğini anladı. Hızla yatak odasına geri dönüp yatağın altına baktı.

Gizli fermanın olduğu kutu yerinde yoktu.

Bu bir tuzaktı! Hırsızlık süsü vererek onu telaşlandırmışlar, en

önemli sırrını kontrol etmesini sağlamışlar ve böylece yerini öğrenmişlerdi. O odadan çıkar çıkmaz da asıl hırsızlığı gerçekleştirmişlerdi.

Fang Xianye'nin kanı dondu. Yatağın kenarına tutunarak yavaşça doğruldu. Arkasından gelen hizmetçi sordu: "Efendim? Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Fang Xianye buz gibi bir sesle.

Onu kim takibe almıştı? O kişi fermanın varlığını önceden biliyor muydu?

Acaba... Duan Xu'ya mı gitmeliydi? Ama Duan Jingyuan'ın mektubunda onun bilincinin kapalı olduğu yazıyordu; şu an gitse bile onunla istişare edemezdi.

Bu durumu Duan Xu'ya anlatmak zorunda kalmadığı için tuhaf bir rahatlama hissetti ama bu kaçış duygusu onu daha da huzursuz etti. İç çekerek şakaklarını ovdu, masaya sert bir yumruk indirdi; masadaki çaydanlık ve porselen tabaklar kulak tırmalayıcı bir sesle birbirine çarptı, tıpkı şu anki karmakarışık zihni gibi.

Duan Xu'nun hastalığının ağırlaştığı ve bilincinin yerinde olmadığı haberi yayıldı. Haoyue Konutu'na çok maharetli bir doktorun getirildiği, kimsenin yaklaştırılmadığı söyleniyordu. Fang Xianye, Duan Xu ile daha önceden belirledikleri yöntemle ona haber göndermeye çalıştı ama cevap alamadı; belli ki gerçekten bilinci kapalıydı.

Dört beş gün geçti; cepheden Komutan Zhao'nun suçluluk duyarak intihar ettiği haberi geldi. Bu haber sarayda şok etkisi yarattı. Ancak Zhao Chun'un ölümünden sonra Büyük Liang ordusu eskisinden daha iyi savaşmaya başlamış, Fengzhou topraklarını geri kazanmıştı.

O gün saray çıkışında Lin Jun aniden Fang Xianye'yi durdurdu ve imparatorun onu gizlice huzuruna çağırdığını söyledi.

Lin Jun artık Fang Xianye'nin kuzeyden getirdiği o çekingen adam değildi; dördüncü dereceden kıdemli bir memur, Memuriyet Bakanlığı Müsteşarı olmuştu. Güney Başkent'e ilk

geldiğinde önemsiz bir memurdu ama çiçek ve kuşlara olan merakı sayesinde o zamanki Jin Prensi ile yakınlaşmış, sessiz sedasız onun sırdaşı olmuştu. Jin Prensi tahtı ele geçirip imparator olunca, o da hızla yükselmişti; şimdi imparatorun en gözde adamlarından biriydi ve saraydaki bakanlar ona yaranmak için yarışıyordu.

Ancak Lin Jun, Prens Ji ve Prens Su taraftarı olan bakanlarla arasına mesafe koymuştu. Fang Xianye de pasif bir göreve getirildiği için son bir yıldır pek görüşmemişlerdi.

Fang Xianye, Lin Jun’a baktı ve selam verdi: “Zahmet olmazsa yol gösterin Sayın Lin.”

O, imparatorun yakın çevresinden değildi; imparator daha önce onu kasten dışlamışken neden şimdi aniden gizlice huzuruna çağırıyordu?

Lin Jun, imparatorun Ningle Sarayı’na doğru onunla birlikte yürürken gülümsedi: “Sayın Fang, vaktiyle beni kuzeyden Güney Başkent’e siz getirmiştiniz; üzerimde emeğiniz büyüktür. Bu iyiliğinize karşılık veremem ama elimden geleni yapmaya hazırım. Şimdiden tebrik ederim, önünüz açılıyor.”

Fang Xianye durup Lin Jun’a baktı, ifadesini bozmadan konuştu: “Neden bahsettiğinizi anlayamadım Sayın Lin.”

Lin Jun rahat bir tavırla, imalı bir şekilde konuştu: “Sayın Fang’ın elinde bir ferman yok mu? Soyluları destekleyen, hainleri cezalandıran bir ferman.”

Fang Xianye adımlarını durdurdu. Lin Jun’un gözlerinin içine bakarak dişlerinin arasından konuştu: “...Sen miydin?”

“Ben olan ne? Şimdi asıl ben sizi anlamıyorum Sayın Fang. Elinizde imparatora iletilmek üzere, merhum imparatorun vasiyetini yerine getirecek bir ferman var; öyle değil mi? Yoksa Sayın Fang bu fermanı saklayıp gizli tutacak değil ya?”

100. Bölüm: Azap

Lin Jun, Fang Xianye'ye bakarken yüzünde gizemli bir gülümseme vardı.

Geceleri genelde huzursuz uyurdu. Bir gece dışarıda dolaşırken, Fang Xianye'nin malikânesinden siyahlar içinde birini uğurladığını görmüştü; ay ışığının altında bu kişinin üzerindeki kan izlerini hayal meyal seçebilmişti.

Buna çok şaşırmıştı. Sonradan Duan Xu'nun o gece hastalandığını, Duan malikânesine çağrılan doktorun da kendi doktoru olduğunu öğrendi. Doktorla arası iyiydi ve ağzından laf almayı başarmıştı; doktor, Duan Xu'nun o gece üşüttüğünü ve bayılmadan önce kan kustüğünü söylemişti.

Lin Jun hemen o gece Fang Xianye'nin evinden çıkan siyahlı adamı hatırladı; o adamın boyu posu Duan Xu'ya çok benziyordu, üstelik kan kusma ve bayılma zamanları da örtüşüyordu. O kişinin Duan Xu olduğundan şüphelendi; belki de Duan Xu ile Fang Xianye arasında bir bit yeniği vardı. Şu an Duan Xu imparatorun en büyük dertlerinden biriydi, eğer bir açık yakalayabilirse bu büyük bir hizmet olurdu.

Fang Xianye üzerinden araştırmaya başladı ve hiç beklemediği kadar büyük bir sırra, o gizli fermana ulaştı. Duan Xu şu an kahraman ilan edilmişti, imparator ona suç yükleyecek bir açık bulamıyordu ama onu kuzeye geri göndermek de istemiyordu. Merhum imparatorun bizzat yazdığı bu ferman, bulunmaz bir fırsattı.

Fang Xianye'nin bakışları karardı, buz gibi bir sesle konuştu: "Sizin kalbinizin kuzey kıyısında olduğunu, tek arzunuzun oranın geri alınması olduğunu sanıyordum Sayın Lin."

Lin Jun düşünceli bir tavırla gülümsedi: "Sayın Fang, bu yüzden mi bunca zaman o fermanı sakladınız? Şu an kuzeyde hâlâ kurtarılmamış dokuz eyalet olsa da oradaki halkın isyan ateşi her yeri sarmış durumda, başkent Shangjing ayaklarımızın

altında. Büyük Liang'ın artık Suying, Tabai, Hegui, Chengjie ve Tangbei adında beş tam donanımlı sınır ordusu var; Danzhi'nin savaş taktiklerini avuçlarının içi gibi biliyorlar. Ayrıca Meng Wan, Xia Qingsheng, Wu Shengliu, Shi Biao ve Ding Jin gibi tecrübeli generallerimiz var. Zhao Chun işe yaramazın tekiydi, yerine yeni bir komutan atarız olur biter. Vatan topraklarını geri almak an meselesi, bunun için illa Duan Xu mu lazım?”

Lin Jun bir adım öne çıkıp Fang Xianye'nin kulağına fısıldadı: “Üstelik ikimiz de biliyoruz ki onun sağlığı bozuldu, eski halinden eser yok. Artık hiçbir değeri kalmadı.”

“Duan Xu artık ölebilir.”

Bu cümle Fang Xianye'nin kulaklarında bir gök gürültüsü gibi patladı.

Fang Xianye yumruklarını sıktı: “Duan Xu'nun sana iyiliği dokundu.”

“Duan Xu'nun bana iyiliği dokundu, doğru. Ama ben imparatora sadığım, doğal olarak imparatorun yükünü hafifletmeyi önceliğim sayarım. Sayın Fang, siz de büyük idealleri olan birisiniz; şu an imparator şüpheli davranıyor, Prens Ji'nin eski adamı olarak ömrünüzün sonuna kadar dışlanmaya, hatta canınızdan olmaya razı mısınız? Halkı kurtarma planlarınızın, politika tasarılarınızın tozlu raflarda kalmasına gönlünüz elveriyor mu? Gerçekten razı mısınız?”

Lin Jun şu an gücünün zirvesindeydi, sözleri kendinden emin ve ikna ediciydi. Rahat bir tavırla devam etti: “Bu bulunmaz bir fırsat. Duan Xu şu an bilinci kapalı bir halde yatıyor; onunla yüzleşip eski defterlerin açılmasından korkmanıza gerek yok. Onu devirerek imparatorun güvenini kazanabilir, bizim safımıza geçebilirsiniz. Böyle bir fırsat bir daha ayağınıza gelmez.”

“Sayın Fang, belki eski dostluklar yüzünden vicdan azabı çekiyorsunuz ama kısa sürede buna alışacaksınız. Hatta gün gelecek, bana teşekkür edeceksiniz.”

Fang Xianye'nin yüzü asıldı, kaşlarını çatı. Lin Jun'a tepeden tırnağa baktı; o gerçekten de tüccar kökenliydi, her hesabı ince ince yapıyor, amaca giden her yolu mübah görüyordu.

— Güç ve makam uğruna, baba oğula, kardeş kardeşe kıyar.

Fang Xianye'nin zihninde ölen imparatorun bu sözleri yankılandı; bu sözler adeta bir lanet gibi peşini bırakmıyordu. Güney Başkent bir bataklıkta, saray ise o bataklığın içindeki uçurumdu. Son birkaç ayda her şey altüst olmuştu; bembeyaz bir kâğıdı içine atsanız anında çamura bulanırdı. Hele ki hırslı bir kâğıtsanız, daha da kirlenmekten başka çareniz kalmazdı.

Lin Jun'u bu kadar küçümsüyordu ama kendisi ne kadar temizdi?

İmparatoru daha fazla bekletemezlerdi. Sonunda imparatorun Ningle Sarayı'na girdiler. Genç hükümdar, üzerinde sarı ejderha işlemeli kaftanıyla, çatık kaşlı ve heybetli bir şekilde tahtında oturuyordu. Bakışları gizemli ve derin bir anlam taşıyordu.

Fang Xianye, Lin Jun ile birlikte yere kapanıp selam verdi: “Kulunuz Fang Xianye, imparator hazretlerini selamlar.”

İmparator ifadesiz bir sesle konuştu: “Ayağa kalkın.”

Fang Xianye yerden kalktığında, imparatorun masanın üzerindeki parlak sarı ipeği eline aldığını gördü. İmparatorun sesini duydu: “Sayın Fang, elinde böyle bir ferman varken, neden şimdiye kadar bekleyip Sayın Lin aracılığıyla bana ulaştırdın?”

Fang Xianye hemen tekrar diz çöktü: “Kulunuz, merhum imparatorun bu takdirine layık olmadığını düşünmüştü. Ayrıca kuzey henüz tamamen kurtarılmamışken Duan Xu'yu cezalandırmak için erkendi, düşmanı ürkütmekten korktum.”

Lin Jun yanda gülümseyerek araya girdi: “Sayın Fang her zaman çok mütevazıdır, hak ettiği başarıları bile başkalarına devreder.”

İmparator belli belirsiz bir gülüş savurdu. Gizli fermanı masaya bıraktı ve konuştu: “Duan Xu şu an Güney Başkent'te bilinci kapalı yatıyor. Şehir dışındaki ordunun tamamı kuzeye hareket etti. Bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?”

Ayağa kalktı, ellerini arkasında birleştirip ağır adımlarla basamaklardan indi. Yürürken devam etti: “Zhao Chun öldü. Guihe Ordusu'nun kampında, sözde suçluluk duyup intihar etmiş. Guihe gerçekten de Duan Xu'nun sadık ordusuymuş, cesaretlerine

hayran kaldım. Kuzeye giden o koca ordunun soyadı 'Duan' mı yoksa?"

İmparatorun niyeti gün gibi ortadaydı.

Fang Xianye dudaklarını büzdü: "Duan Xu gerçekten de... Gençliğin verdiği heyecanla fazla sivrilmişti."

"İkiniz de gençsiniz ama Sayın Fang, sen Duan Xu'dan kat kat daha ağırbaşlısın. İnanıyorum ki merhum babam yanılmamıştı, ben de yanılmayacağım." İmparator bir anda konuyu değiştirip Fang Xianye'yi övmeye başladı.

Fang Xianye hemen selam verdi, başını öne eğerek konuştu: "Kulunuz, merhum imparatorun ve zatialinizin bu lütfuna mazhar olduğu için minnettardır. Devlete ve size sadakatle hizmet edeceğim... Emirlerinizi bekliyorum."

İmparator memnuniyetle bakışlarını çekti, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi devam etti: "Son zamanlarda bir şey daha duydum. Meğer General Duan aslında Duan Xu değilmiş. Daizhou'dan Güney Başkent'e gelirken bir oyunla yer değiştirmiş, aslında o bir Huqi'ymiş."

Fang Xianye'nin yüreği ağzına geldi ama Lin Jun'un yanda konuştuğunu duydu: "Öyle görünüyor. Duan Xu'nun ailesi nesillerdir devlet adamıydı, Tabai Ordusu'na katılmadan önce kuzeye hiç gitmemişti. Buna rağmen bu kadar iyi dövüşmesi, askeri taktiklere bu kadar hâkim olması ve üst üste zaferler kazanması sadece yetenekle açıklanamaz. Kuzeyde gördüğüm kadarıyla Duan Xu, Huqi halkını çok iyi tanıyordu."

"Bu konuda somut bir kanıt yok. Ayrıca General Duan, Danzhi ordusunu bozguna uğrattı; bu noktadan ona saldırmak halk nezdinde pek karşılık bulmayabilir." Fang Xianye durumu çaktırmadan yumuşatmaya çalıştı.

İmparator başıyla onayladı, soğuk bir sesle konuştu: "Şu an elimizdeki bu ferman yeterli. Duan Xu ister Huqi olsun ister olmasın, onun kuzeye dönmesine asla izin veremem. İki gün sonraki sabah divanına iyi hazırlansın Sayın Fang."

Duan Xu'nun kimliğinin artık bir önemi yoktu; önemli olan, mutlak otorite altında ona yer kalmamış olmasıydı. Sözde

sadakat ve vatanseverlik; hükümdar için önce kendisine sadakat, sonra vatanseverlik demekti.

Fang Xianye bir an sessiz kaldı, sonra yere kapandı: “Kulunuz, emrinizi başüstüne bilir.”

O gece Fang Xianye kabuslar gördü.

Zifiri karanlığın içinde, on iki on üç yaşlarındaki halini gördü. Cılız bir kandil ışığında masasına eğilmiş, keyifle bir şeyler yazıyordu. Yazısını bitirdiğinde imza atmak için duraksadı.

Sonra "Duan Shunxi" ismini yazdı.

O genç çocuk başını kaldırıp ona baktı; yüzü soğuk ve ifadesizdi. Kısık bir sesle sordu: “Daha ne kadar onun gölgesi olmaya devam edeceksin? Yedi yıl yetmedi mi, daha kaç yıl sürecek bu?”

Genç çocuk ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladı.

Fang Xianye bir adım geri çekildi. Neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu; karşısındaki kendi çocukluk yüzüydü.

“O fermanı yazması için merhum imparatora sen baskı yapmadın. Onu şimdiki imparatora teslim eden de sen değilsin. Duan Xu fazla sivri dilliydi, bunu kendisi kaşındı. Üstelik ferman kaybolduğunda onunla konuşmak istedin ama o baygındı, cevap veremedi. Şansı yaver gitmediyse senin suçun ne?”

“O sınav ikincisiydi, sen ise birinciydin. Neden o şan şöhet kazanıp tarihe geçiyor da sen fırsatları tepip isimsiz kalıyorsun? Senin Büyük Liang’a vereceklerin onunkinden az mı sanki?”

Fang Xianye fısıldadı: “Sus artık, konuşma.”

Genç çocuk ona uzun uzun baktı: “Bu düşüncelerin aklından hiç geçmediğini mi söyleyeceksin?”

“İtiraf et Fang Xianye, içten içe böyle düşünüyorsun. Seni sarsan Lin Jun’un sözleri değil. Eğer gerçekten Duan Xu’yu korumak isteseydin, Kâhya Zhao öldüğünde o fermanı neden yakmadın? Neden ona bu olaydan bahsetmedin? Sen en başından beri seçimini yapmıştın.”

Genç çocuk artık Fang Xianye’nin dibindeydi, kaçacak yeri kalmamıştı. Çocuk fısıldayarak onu kışkırtmaya devam etti:

“Senin de hayallerin var. Duan Xu kim ki? Onu terk et, ona ihanet et. Ölse ne yazar?”

Fang Xianye aniden uykusundan sıçradı. Şakaklarını ovarken her yerinden soğuk terler boşaldığını hissetti. Göğsüne koca bir kaya oturmuş gibiydi, nefes alamıyordu.

Yataktan kalktı, üzerine bir şeyler alıp pencereyi açtı. Dışarıda keskin bir erik çiçeği kokusu ve dondurucu bir rüzgâr vardı. Fang Xianye ay ışığı altındaki bahçeye bakarken sessizliğe gömüldü.

Aniden gökyüzünde bir havai fişek patladı, ardından diğerleri onu takip etti. Fang Xianye şaşkınlıkla başını kaldırdı; parıldayan ışıklar gözlerine yansıyordu. Gecenin bu vaktinde, herhalde bir çocuk gizlice patlatmış olmalıydı.

Yıllar önceki sınav sonuçlarının açıklandığı günü hatırladı. Güney Başkent o gece muazzam havai fişeklerle kutlama yapmıştı. Sınav birincisi olarak Pei Dükü’nün arkasında yürümüş, Yuzao Kulesi’ndeki ziyafette kadehler tokuşturmuş, soylularla tanışıp birbirlerine sahte övgüler yağdırmışlardı.

Aslında bu ortamlardan nefret ederdi. Sonra sarhoşluk bahanesiyle bir odaya çekilmişti. Odada tek başına havai fişekleri izlerken, pencerede aniden bir karaltı belirmişti.

Gelen, sınav ikincisi olan dönem arkadaşı Duan Shunxi idi. Duan Xu pencereden içeri atlamış, arkasındaki muazzam ışıkların altında elindeki içkiyi sallayarak konuşmuştu: “Daizhou’nun meşhur 'Tanrı Sarhoşu' şarabı... Sayın Birincimiz, lütfeder de benimle bir kadeh içer mi acaba?”

O zamanlar Duan Xu şimdikinden daha gençti, hayat doluydu ve engel tanımazdı. Duan Xu aslında hiç değişmemişti.

Fang Xianye düşündü; itiraf etmek istemese de Duan Xu’ya karşı her zaman bir kıskançlık beslemişti. Bu kıskançlık, daha Duan Xu ile tanışmadan, sadece onun adıyla yaşadığı günlerde başlamıştı. Sonradan Duan Xu onu kurtarınca, bu kıskançlığa minnet ve hayranlık da eklenmiş, işler iyice karmaşıklaşmıştı.

Bu adam soylu bir ailede doğmuştu, etrafı sevenleriyle doluydu; çabalamadan gücün merkezinde yer alabiliyordu. Pervasızdı, korkusuzdu ve onun üzerinde kara bir bulut gibi

duruyordu.

O gün pencere kenarında içki içerken, içten içe "Sonunda bulutlar dağıldı, Duan Xu'yu bir kez olsun yendim" diye düşünmüştü.

Ama sonra fark etmişti ki, o gün onun başarısına gerçekten sevinen tek kişi belki de Duan Xu'ydü.

Ailesini erkenden kaybettiği için doğuştan bir yalnızlığı vardı, kimseyle pek samimi olamazdı. Düşünüp bakınca bunca yıl boyunca gerçek dostu, kardeşi, sırdaşı dediği tek bir kişi vardı. Sevdiği kız bile o kişinin kız kardeşiydi.

Sanki önceki hayatında Duan ailesine borçlanmıştı; bu hayatta onlara dolanmış, bir türlü kurtulamıyordu.

Eğer gerçekten onlardan kurtulursa, Fang Xianye'den geriye ne kalırdı?

Eğer Fang Xianye bile tanınmaz hale gelirse, o sözde ideallerine nasıl tutunabilirdi?

— Savaş sanatı uğursuz bir araçtır, asilzadelere yakışmaz. Ben o uğursuz araç olayım, sen de asilzade ol; ne dersin?

— Ben general olup kılıç sallayarak dünyayı fethedeyim, sen vezir olup ülkeyi yönet. İşler bitince kenara çekilmeme aldırım, sen yeter ki ülkeyi güzelce idare et.

— İhanet edeceksen et; insan inandığı şeyler veya kişiler uğruna bedel ödemek zorundadır, değil mi?

Fang Xianye elleriyle gözlerini kapattı, yavaşça öne doğru eğildi.

"Duan Shunxi... Lanet olası herif! Deli!"

Diye mırıldandı dişlerinin arasından; sanki o adamı parça parça etmek istiyormuş gibi.

İnsan inandığı şeyler uğruna bedel ödemek zorundadır.

Eğer Duan Xu'ya inanıyorsa, bunun bedeli ne olacaktı?

101. Bölüm: Xianye

Güney Başkent'in karanlık sularında ne fırtınalar koparsa kopsun, halk kendi hayatına devam ediyordu. Sokaklarda yine o tanıdık gürültü, Yuzao Kulesi'nde ise bitmek bilmeyen bir kalabalık vardı.

Bütün gece gözüne uyku girmeyen Fang Xianye, yardımcısı He Zhi ile birlikte Yuzao Kulesi'nden çıktı. He Zhi'nin elinde iki katlı bir yemek kutusu vardı; kutunun içinden yeni çıkmış hamur işlerinin sıcaklığı dışarı vuruyor, yüzeyinde ince su damlacıkları birikiyordu. Daha kuleden birkaç adım uzaklaşmışlardı ki, üstü başı perişan bir çocuk aniden fırlayıp He Zhi'nin elindeki kutuyu kapıldığı gibi kaçmaya başladı.

He Zhi bir an donakaldı, sonra öfkeyle bağırdı: "Seni küçük velet!"

Peşinden koştu ama çocuk daha birkaç adım atmadan ayağı kaydı; kutu yere düştü, kapağı açıldı ve içindekiler çamurlu yola saçıldı. Çocuk, çamura bulanmış hamur işlerini kapıp çiğnemenin midesine indirmeye başladı.

He Zhi ve Fang Xianye çocuğun başına dikildi. Çocuk altı yedi yaşlarındaydı; Ocak ayının dondurucu rüzgârında üzerinde sadece yırtık pırtık ince bir giysi vardı. Soğuktan yüzü morarmış, elleri ve ayakları iltihaplı don yaralarıyla dolmuştu. Korkuyla titreyen gözleri onlara bakıyordu.

He Zhi tam kollarını sıvayıp müdahale edecekken, Fang Xianye onu durdurdu. Çocuğun önünde diz çöktü; çocuk titreyen elleriyle yüzündeki yaşları silmeye çalışırken, Fang Xianye onun bileğini tuttu. Çocuk ağlayarak, "Efendim... Çok açtım... Vurmayın bana... Ne olur acıyın..." diye yalvarıyordu.

Fang Xianye bir süre sessiz kaldı, sonra sordu: "Annen baban nerede?"

Çocuk ürpererek kısık sesle cevap verdi: "Öldüler..."

"Nasıl öldüler?"

“Biz Shenzhou’luyuz... Kuraklık olunca kaçıp buraya geldik... Ama burada da savaş varmış... Babam bir gün dışarı çıktı, bir daha dönmedi, yol kenarında ölüsünü bulmuşlar... Annem de geçen gün hastalıktan öldü... Ben... Efendim gerçekten... Çok açtım...”

Çocuk konuşurken hıçkırıklara boğuldu. Fang Xianye, çocuğun o saf ve masum gözlerine baktı; bir an için Lin Jun’un o kibirli yüzünü, saraydaki o gizemli imparatoru hatırladı ve içini derin bir korku kapladı.

Bunca zamandır ne düşünüyordu? Gözlerini ne kör etmişti?

O an saraydaki güç savaşları ona çok uzak geldi. Güney Başkent’teki iç karışıklıkta sokaklarda gördüğü o acı içindeki cesetleri, Yun ve Luo eyaletlerindeki madenlerde, haralarda telef olan halkı hatırladı.

Sanki bir uykudan uyanmış gibiydi; kendini tanıyamıyordu. O ferman sanki bir lanetti; eline geçtiği andan itibaren onu bir çelişkiler kuyusuna itmiş, asıl önemli olan şeyleri unutturmuştu.

Neden devlet adamı olduğunu unutmuştu.

İmparatorun ve Lin Jun’un "nasılsa bir gün geri alırsız" dediği o topraklar için geçecek her gün; binlerce altın, binlerce can ve halkın omuzlarındaki ağır yük demekti. Saraydakilerin canı yanmıyordu belki ama dünya sadece saraydan ya da Güney Başkent’ten ibaret değildi. Otuz altı eyalet, milyonlarca insan; bu bedeli kaç kişi ödeyebilirdi?

Büyük Liang bu bedeli ödeyebilir miydi?

Maliye Bakanlığı’ndayken savaşın parayı nasıl yuttuğunu görmüştü. Savaş böyle devam ederse ülkenin iliği kemiği kururdu; o zaman hangi refahtan bahsedilebilirdi? "İnsanları kurtaracağım" diyerek nasıl olur da insan öldüren bir plana alet olabilirdi? Bu saray bir bataklık olduğu için, herkes kendi koltuğunu koruma derdine düştüğü için o da mı kirlenmişti?

Fang Xianye gözlerini kapattı, derin bir iç çekti. He Zhi’ye dönüp: “Yuzao Kulesi’ne git, aynı yiyeceklerden iki paket daha al. Birini bu çocuğa ver, sonra da çocuğu malikâneye götür,” dedi.

He Zhi şaşırırsa da başıyla onaylayıp kuleye koştu.

Fang Xianye ayağa kalktı. Baharın o ilk soğuk güneşinde, uzaktaki görkemli saraya baktı. Bakışları buz kesti, acı bir gülümsemeyle kendi kendine mırıldandı.

Şu an kabul etmesi gerekiyordu ki, Duan Xu'nun hayatı onunkinden daha önemliydi.

Bu belayı o açmıştı, Duan Xu'nun bu yüzden ölmesine izin veremezdi.

Duan Jingyuan, babasının çalışma odasının önünden geçerken kapının kapalı olduğunu gördü; genelde babasının önemli bir misafiri olduğunda böyle olurdu. Merakla yaklaştı, o sırada kapı açıldı ve başlığıyla yüzünü gizleyen biri dışarı çıktı.

Babası oldukça ciddi görünüyordu. Kızını görünce kaşlarını çattı, tam azarlayacakken o gizemli kişi elini kaldırıp engel oldu: “Tam da Sayın Duan’ı arıyordum.”

Duan Jingyuan şaşırdı; bu ses son zamanlarda ona çok tanıdık geliyordu. Bu Fang Xianye idi.

Fang Xianye ona doğru yürüyüp elindeki yemek kutusunu uzattı: “Yılbaşındaki mantılar için teşekkürler, kutuyu iade etmeye geldim.”

Duan Jingyuan babasının ifadesini kontrol ederek kutuyu aldı. İçine bakınca hayretle haykırdı: “Vay canına! Bu... Bu benim en sevdiğim şey... Bunu sevdiğimi nereden biliyorsun?”

Fang Xianye hafifçe güler gibi oldu: “Beni ağabeyinin yanına götürür müsün?”

Duan Jingyuan babasının itiraz etmediğini görünce kabul etti ve onu Duan Xu'nun kaldığı Haoyue Konutu'na götürdü. Oda sıcacıktı; Duan Xu hâlâ derin bir uykudaydı. Yorganın altında solgun ve zayıf görünüyordu, adeta kâğıttan bir suret gibiydi.

Duan Jingyuan yatağın başında iç geçirdi: “Ağabeyim bazen uyanıyor bazen dalıyor, ateşi bir türlü düşmüyor. Eski devlet hocası çok iyi bir doktor tavsiye etti, ağabeyimi iyileştirebileceğini söyledi ama biraz zaman lazım.”

“Ne kadar zaman?”

“Doktor kesin bir şey söylemedi.”

Fang Xianye başıyla onayladı: “Ölmesin de, gerisi mühim değil.”

Bu söz fazla dürüstçeydi, Duan Jingyuan biraz bozulsa da sesini çıkarmadı: “Ağabeyim zaten yorgun dönmüştü, Chen Ying’in ölümü onu çok sarstı. Onu çok severdi.”

Fang Xianye acı bir gülümsemeyle: “O hep böyledir,” dedi.

Hiçbir karşılık beklemezdi ama başkalarının kaderini ya da talihsizliğini hep kendi omuzlarına yüklerdi.

Duan Jingyuan, Fang Xianye’nin ifadesini süzdü, merakla sordu: “Sen ve ağabeyim... Aranız çok iyi, değil mi?”

Fang Xianye gözlerini ona çevirdi, bir süre düşündükten sonra konuştu: “Öyle sayılır. Ağabeyin bu dünyada sadece başkalarından alacaklıdır, kimseye borcu yoktur; ama yakında bana borçlanacak.”

Gelecekteki o aydınlık günleri görmek ona kalsın artık.

Duan Jingyuan’ın kafası karışmıştı, Fang Xianye’nin ne demek istediğini anlamıyordu. Bir süre duraksadıktan sonra içindeki o şüpheyi sormaya karar verdi: “Fang Xianye... Sen yoksa babamın gayrimeşru oğlu musun?”

Fang Xianye’nin sakinliği ilk kez bozuldu. Gözlerini fal taşı gibi açıp kıza baktı: “Yani o mantıları bana, üvey ağabeyin olduğumu düşündüğün için mi gönderdin?”

Duan Jingyuan kem küm etti: “Yani illa öz olması gerekmiyor! Belki manevi oğludur, evlatlığıdır falan diye düşündüm.”

“Öz ağabeyin olmamı mı isterdin, yoksa sadece manevi mi?” diye sordu Fang Xianye.

“...Ne alakası var! Babamla aranda ne var onu söyle!” dedi Duan Jingyuan, kulakları kızarmış bir halde.

Fang Xianye ona uzun uzun baktı, dudaklarında hüznü ama şefkatli bir gülümseme belirdi: “Manevi oğlu sayılıyım herhalde.”

Duan Jingyuan bunu duyunca rahatladı, içten içe sevindi.

Fang Xianye'nin aklına bir şey geldi, boğazı düğümlendi. Kıza bakarak: "Madem öyle, bana bir kez 'ağabey' der misin?" dedi.

Duan Jingyuan ile göz göze geldiler. Kız bir an mahcup oldu, yorganın kenarıyla oynayarak fısıldadı: "Daha ailemize resmen girmedin ki, benden faydalanıyorsun."

Fang Xianye'nin bakışları çok derindi; yumruklarını sıkmış, sessizce kıza bakıyordu. O bakışların altında Duan Jingyuan bakışlarını kaçırды, sonra tekrar ona dönüp kısık sesle: "Ağabey," dedi.

Sesi bir porselen kâseye düşen inci tanesi gibiydi.

Ağabey.

Fang Xianye'nin gözünün önüne yıllar önceki o küçük kız çocuğu geldi.

Süslenmeyi çok severdi, saçlarını iki yandan toplar, üzerine çingiraklar takardı. Onu uzaktan görünce kollarını açıp koşar, çingirak sesleri eşliğinde "Ağabey! Tut beni!" diye bağırırdı.

— Ağabey sen çok zekisin, dünyanın en güzel yazılarını yazıyorsun, kesin sınav birincisi olacaksın!

O küçük kız dizine oturur, o da onun saçlarını örerdі. Kız elindeki kâğıtlarla oynarken "Jingyuan büyüyünce ağabeyiyle evlenecek!" derdi.

Yıllar geçmiş, Güney Başkent'e ilk geldiğinde Jin'an Tapınağı'nda kalırken bir kızın annesine seslendiğini duymuştu. Arkasını döndüğünde büyümüş olan Duan Jingyuan'ı görmüştü. Kız onu tanımamıştı; sadece eteklerini toplayıp yosun tutmuş taş basamaklardan gülerek yukarı koşmuş, yanından geçip gitmişti. Yüzündeki o gülümseme tıpkı çocukluğundaki gibiydi; güneşli bir bahar gününe koşar gibi gitmişti.

Arkasından uzun uzun bakmıştı, o çoktan gözden kaybolmuş olsa bile.

Duan Xu'ya hep Daizhou'daki "ağabeyinden" bahsederdi; bu dünyada onu hâlâ hatırlayan tek kişi oydu belki de.

Sadece onu tanıyamamıştı. Bu hayatta ona bir kez daha "ağabey" dediğini duyabileceğini hiç sanmazdı.

Duan Jingyuan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, Fang Xianye'nin koluna yapıştı: "Sen... Sen neden ağlıyorsun?"

Fang Xianye hafifçe gülümsedi, bakışlarını yere indirdi: "Aniden kız kardeşimi özledim, ona çok benziyorsun."

Duan Jingyuan şaşkınlıkla başını salladı, endişeyle ona bakarken Fang Xianye'nin elini uzatıp nazikçe elini sıktığını gördü: "Jingyuan, hayırlı bir kısmet bul, çoluk çocuğa karış, ömrün mutlulukla geçsin."

Avucu sıcacıktı; kız bir an için elini çekmeyi unuttu.

Çok sonraları o günü hatırladığında, Fang Xianye'nin aslında onunla vedalaştığını anlayacaktı; ama o gün bu sözlerin derinliğini kavrayamamıştı.

Anlayışı hep geç kalıyordu.

Gece yarısı olmuştu. Jing Yan, Fang Xianye'nin ziyaretine çok şaşırmıştı; pek samimi sayılmazlardı. Onu çalışma odasına götürdü, hizmetçileri dışarı çıkardıktan sonra sordu: "Sayın Fang, bu vakitte sizi buraya getiren nedir?"

Fang Xianye masanın diğer tarafında, armut ağacından koltukta oturuyordu. Gözlerini Jing Yan'a dikti: "Duydum ki Sayın Jing, Komutan Duan'ı çok takdir edermişsiniz."

Jing Yan şaşırdı, şüpheyle sordu: "Bunu nereden duydunuz?"

"Duan Shunxi'den." Fang Xianye bir an duraksadı: "Ben ve Duan Shunxi çok yakın dostuz. Yıllar önceki yolsuzluk davasını birlikte ortaya çıkarmıştık; onun sahte hesaplarını ifşa etmediğiniz için teşekkür ederim."

Jing Yan'ın çay bardağını tutan eli havada asılı kaldı.

Fang Xianye sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi rahatladı, şaka yollu devam etti: "Bu cümleyi ilk kez size karşı kuracağımı hiç düşünmezdim Sayın Jing. Buraya size bir emanet bırakmaya geldim.

Ve bugün size söyleyeceklerim, benim vasiyetim olacak."

Ertesi gün şafak sökerken, Fang Xianye doğan güneşe uzun uzun baktı. Sonra resmi kıyafetlerini düzeltti, şapkasını taktı ve divan salonuna girdi. Her zamanki gibi diğer memurların

arasında yerini aldı. Genç imparator tahtına oturup havadan sudan konuştuktan sonra, eline geçen o gizli fermanı bahsetti ve fermanı memurların arasında dolaştırılması için verdi.

Fermanın içeriğini öğrenen memurların bakışları aniden Fang Xianye'ye çevrildi; salonda büyük bir uğultu koptu. Fang Xianye ise elinde mühürlü tabletiyle, kılı kıpırdamadan yerinde duruyordu.

“Merhum imparatorun vasiyeti; Fang Xianye'nin sadakati ödüllendirilmeli, Duan Shunxi ise ihanet şüphesiyle idam edilmeli.” İmparator bu sözleri ağır ağır tekrarladı, yüzünde sahte bir üzüntü vardı: “Komutan Duan devletin direğidir, büyük zaferler kazanmıştır; ben onu her zaman takdir ettim, şu an hasta yatağındaiken ona kıymaya gönlüm elvermiyor. Ama merhum babamın vasiyeti ortada; o daha yeni vefat etmişken onun arzusunu nasıl görmezden gelirim?”

Fang Xianye cevap vermedi. İmparatorun niyetini anlayan bir memur hemen atıldı: “Hünkârım merhametlidir ama merhum imparatorumuz her zaman ileri görüşlüydü. Güney Başkent iki ay boyunca karışıklık içindeyken Komutan Duan cephede her şeyden haberdardı ama yardıma gelmedi; bu bile niyetini belli eder. Şimdi onu cezalandırmazsak, ileride başımıza bela olur!”

Divan salonu bir anda karıştı, memurlar birbirine girdi. Duan Xu'yu savunanlar da vardı ama rüzgâr, imparatorun istediği yöne doğru esiyordu.

O meşhur ferman elden ele dolaşarak sonunda Fang Xianye'ye ulaştı. Alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde. Hükümdarın o çıplak kıskançlığı ve zalimliği, her zamanki gibi "vatan millet" maskesiyle sunuluyordu. Gerçek şuydu ki; imparator Duan Xu'dan korkuyordu ve onu yok etmek istiyordu.

Sadece bir kılıfa ihtiyacı vardı. Eğer kılıf uydurulamazsa, o cellat kılıcı bir süre daha havada asılı kalacaktı. Eğer işler karışırsa, bu tiyatro fazla saçma bir hal alırsa, durumu toparlamak zaman alacak ve kılıç daha da uzun süre havada kalacaktı.

Bu da Duan Xu'nun kaçması için yeterli bir zamandı.

Fang Xianye fermanı öyle bir sıktı ki parmak boğumları bembeyaz oldu. Aniden fermanı havaya kaldırıp öne çıktı, salonun ortasında diz çökerek gürledi: “Kulunuz Fang Xianye, bir gerçeği itiraf etmek ve cezasını çekmek için huzurunuzdadır. Bu ferman sahtedir, tarafımdan uydurulmuştur!”

Salonda buz gibi bir hava esti. Lin Jun ve imparator şaşkınlık ve öfkeyle bakarken, imparator: “Sayın Fang...” diyecek oldu.

Ama Fang Xianye ona fırsat vermedi, yere kapanarak bağırdı: “Kulunuz ile Duan Shunxi arasında yıllara dayanan bir husumet vardır. Tapınakta kaldığım sürece gelecekteki konumumdan endişe ettim, Duan Shunxi’nin zaferlerle dönüp ödüllendirilmesini hazmedemedim. Merhum imparatorun el yazısını taklit edip mührünü gizlice kullanarak bu sahte fermanı hazırladım!”

“Ancak merhum imparator vefat ettiğinden beri her gece rüyalarım giriyor; beni sadakatsizlikle, bir yiğide iftira atmakla suçluyor. 'Duan Xu gibi bir sadık kula iftira atanların sonu rezillik olur' diyor. Günlerdir korku içindeyim, vicdan azabından ölüyorum; bu yüzden bu sahtekârlığa daha fazla devam edemedim!”

Fang Xianye’nin sesi salonda yankılanıyordu. İmparator ve Lin Jun bu beklenmedik hamle karşısında ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Fang Xianye bir anda parmağıyla Lin Jun’u işaret etti: “Geçen gün Sayın Lin bu sahte fermanı haberdar oldu; beni tehdit ederek ve makam vaat ederek bunu size sunmamı istedi. Mecbur kaldım. Ama şu an bu salonda dururken merhum imparatorun öfkeli sesi kulaklarımda çınlıyor; ruhu buralarda bir yerde, huzur bulamıyor. Daha fazla dayanamayacağım, gerçek budur!”

Lin Jun öfkeden mosmor oldu, parmağını sallayarak bağırdı: “Yalan! Külliye yalan! Fang Xianye sen aklını mı kaçırdın!”

Fang Xianye aniden yerden doğruldu, gözleri kan çanağına dönmüştü: “Kulunuz büyük bir suç işlemiş, bir yiğide iftira atmıştır; affı yoktur. Merhum imparatorun ruhu huzurunda, bu utançla yaşayamam. Tek yolum ölümdür!”

Sesi henüz salonda yankılanırken, beklenmedik bir hızla en yakınındaki sütuna doğru koştu. Kırmızı resmi cübbesi havada uçuşurken, tıpkı kanat çırpın bir anka kuşu gibi başını o devasa kırmızı sütuna vurdu.

Tok bir ses duyuldu, kanlar etrafa saçıldı. Salona derin bir sessizlik çöktü.

Vücudu yere yığıldı. Kanlar altından hızla yayılarak elindeki fermanı kirletti, yazıların üzerini kapattı.

Jing Yan uzaktan bu sahneyi izlerken tableti sıkıca kavradı, bakışlarını acıyla başka yöne çevirdi.

— Bu fermanı "sahte" olarak tescilleyeceğim, bütün çamuru da dışarı sıçratacağım. Ama açık çok fazla, sorgulanırsa dayanamam.

— Bu suçu üstlenirsem tek yolum ölümdür. Ama eğer bu kutsal salonda ölürsem, şahit kalmaz; o zaman açıklar da kapanır.

— Ben öldükten sonra davayı siz devralacaksınız Sayın Jing. Sizden ricam, canım pahasına yalvarıyorum; sakın bu davayı yeniden açmayın.

Fang Xianye'nin yüzü kanlar içindeydi. Gözleri açıktı ama ışığı yavaş yavaş sönüyordu. Son anında dudaklarında belli belirsiz, muzaffer bir gülümseme belirdi; çok geçmeden o gülümseme de vücudundaki sıcaklıkla birlikte sessizliğe gömüldü. Ruhundan yükselen o hayali kandil, gökyüzünün sonsuz maviliğine doğru süzüldü.

Tianyuan döneminin dokuzuncu yılının sınav birincisi; zarif, bilge ve kalemi keskin olan o genç adam, sonunda başını sütuna vurarak can vermişti.

Ömrü boyunca yalnızdı; anne ve babası erkenden gitmişti. Geriye bir tek can dostu ve hiç söyleyemediği bir aşkı kalmıştı.

Fang Xianye, yani "Xianye".

Önden giden, sonunda ıssız bir kırdan cansız yatan.

102. Bölüm: Tehdit

Duan Xu'nun durumu düzelmişti. Nihayet kendine geldiğinde, Fang Xianye'nin ölümünün üzerinden üç gün geçmişti.

Duan Xu bir süre tavanı izledi, sonra elinin yumuşak bir el tarafından tutulduğunu, parmaklarının birbirine kenetlendiğini fark etti. Daha tepki veremeden, elini tutan el hareket etti ve birisi ona sarıldı.

Üzerine eğilen genç kızın bedeni, odadaki ocağın ateşiyle ısınmıştı. Ona baskı yapmamak için kendini tutuyor ama kollarını sırtına sımsıkı doluyordu. Normalde gücünü kontrol etmeyi pek beceremezdi ama şimdi bunu ne kadar da yerinde yapıyordu.

Duan Xu diğer elini kaldırıp kızın sırtını sıvazladı ve yumuşak bir sesle, "Geçti, daha iyiyim. Sanki çok uzun bir uykudan uyanmış gibiyim," dedi.

"Ne geçmesi, az kalsın ölüyordun," dedi He Simu alçak sesle.

Bu süre zarfında hayaletler diyarının işleriyle uğraşmak ve Duan Xu'ya bakmak dışında, Hejia Fengyi ile her yerde şifalı bitki aramıştı. Buldukları her ilaç, Duan Xu'yu tedavi eden Tiantong Yıldız Lordu tarafından geri çevrilmiş; "Her iyi ilaç her yerde deva değildir," denilerek reddedilmişti.

Bunca yıllık ömründe, "denize düşen yılanı sarılır" sözünün ne anlama geldiğini ilk kez öğrenmişti.

Bazen elini tutuyor, parmaklarını onunkilere kenetliyordu. Adamın istediği gibi "parmaklar kalbe bağlanır" diye düşünüyordu; adam onun kalbini elinde tutarsa, belki bu dünyadan göçüp gitmeye kıyamazdı.

Kenarda duran Tiantong Yıldız Lordu derin bir nefes aldı ve alçak sesle konuştu: "Majesteleri, lütfen biraz dışarıda konuşalım."

He Simu, Duan Xu'nun sırtına hafifçe vurdu ve onu bıraktı: "Sen uzan dinlen."

Duan Xu uslu bir çocuk gibi başını salladı.

He Simu arkasını dönüp Tiantong Yıldız Lordu ile odadan çıktı. O sırada gözleri kan çanağına dönmüş halde içeri koşan Duan Jingyuan ile karşılaştılar. Genç kız titreyen bir sesle, "Ağabeyim uyandı mı?" diye sordu.

He Simu başını salladı. Kız gözyaşlarını silerek içeri daldı. Tiantong Yıldız Lordu kapıyı kapattı, birkaç adım uzaklaştıktan sonra dönüp He Simu'ya baktı.

Tiantong Yıldız Lordu, Xingqing Sarayı'nın birinci sınıf lordlarından biriydi; bereketten sorumluydu ve bu dünyadaki en yüksek seviyeli fanilerden biriydi. Genç ve nazik bir yüzü vardı. Derin bir iç çekerek konuştu: "Majesteleri, elimden gelen tüm tedaviyi ve kutsamaları yaptım. Ancak yaşam enerjisi çok fazla tükenmiş, vücut direnci tamamen çökmüş. Ben... sadece elimden geleni yapabilirim."

He Simu bakışlarını indirdi ve doğrudan sordu: "Ne kadar ömrü kaldı?"

"Eğer iyi dinlenirse, yaklaşık on yıl kadar olabilir," dedi Tiantong Yıldız Lordu tartarak.

"Eğer iyi dinlenebilseydi, zaten Duan Xu olmazdı," dedi He Simu acı bir gülümsemeyle.

"Eğer bu şekilde hırpalanmaya devam ederse, benim kutsamalarım ve tüm çabalarım rağmen... en fazla iki yıl."

He Simu bir süre sessiz kaldı. Başını kaldırıp baktığında, güneşli gökyüzünden ne zaman başladığı belli olmayan karların süzüldüğünü gördü. İnce kar taneleri güneş ışığının altında yavaşça düşüyor, kristal bir dünya gibi parlıyor ve yere değer değmez suya dönüşüyordu.

Duan Xu'yu ikinci kez gördüğünde, Liangzhou'da da böyle bir kar yağmıştı. O zamanlar Chenying hâlâ sadece karnını doyurmak isteyen bir çocuktü. Chenying'e sarılmıştı, Duan Xu onun başına hasır şapkasını bastırmıştı. Perdenin arasından adamın sırtını izlemişti; neşeli ve dik bir duruşu vardı.

Güneşli günde yağan kar, dünyadaki o genç adam.

Ve güneşli günde yağan o kar, aniden bastırmış, yere değer değmez suya dönüşmüştü; bir rüya kadar kısa.

"Tamam, anladım. Bundan sonrası için de size zahmet vereceğiz Yıldız Lordu." He Simu kendi sesini duydu; sakın ama boşluktaymış gibi.

Tiantong Yıldız Lordu selam vererek, "Teşekkürle gerek yok," dedi.

İçeriden aniden bir şeylerin kırılma sesi geldi. He Simu hemen kendine gelip kapıyı iterek içeri girdi. Komodinin devrildiğini, vazunun yerde paramparça olduğunu gördü. Duan Xu yerdeydi; sanki yataktan kalkıp yürümeye çalışmış ama başaramamıştı. Duan Jingyuan ağlayarak ona sarılmış, "Ağabey..." diye feryat ediyordu.

He Simu hemen gidip Duan Xu'yu kaldırdı. Duan Xu, He Simu'nun koluna yapıştı. Kadın onu yatağa yatırmak üzereyken, adam dişlerinin arasından süzülen bir öfkeyle konuştu: "Fang Xianye... Fang Xianye intihar mı etti?"

Gözleri kan çanağına dönmüştü, kelimeler ağzından zorla dökülüyordu.

He Simu bir an sustu ve "Dün hayalet kayıtlarına baktım, ismi orada yoktu. Çoktan reenkarne olmaya gitti," dedi.

Duan Xu gözlerini kapattı, alnını tutarak bir süre sessiz kaldı. Sonra aniden tuhaf bir şekilde gülmeye başladı. Kahkahası alçaktan başlayıp yükseldi, gitgide çılgınca ve acı dolu bir hal aldı. Sanki zayıf bedeninden kopan şiddetli bir rüzgâr, bu saçma dünyayı altüst etmek istiyordu.

He Simu onun bileğini tuttu. Adam titredi, elini yavaşça indirdi; kızıl gözlerinde uçsuz bucaksız bir delilik vardı.

Gülerek konuştu: "İmparator beni öldürmek için can atıyor demek? O zaman ben de onun kapısına dayanayım da görelim bakalım kim kimi öldürüyor!"

O gece mum ışıkları titriyordu. Büyük Liang'ın genç imparatoru kaşlarını çatmış, resmi belgeleri inceliyordu. Sarayda yaşanan kargaşa planlarını askıya almasına neden olmuştu; Adalet Bakanlığı kimsenin tanıklık yapmadığını, sahte ferman

meselesinin ancak "faili meçhul" olarak kalabileceğini söylemişti. Bayan Duan yine dul imparatoriçeye gidip ağlamış, imparatoriçe de fermanın sahte olduğunu söyleyerek sadık devlet adamlarına iyi davranmasını tembihlemişti.

Duan Xu elbette sadık bir devlet adamıydı, hizmetleri büyüktü. Kuzey kıyısındaki ordu sadece onun sözünü dinliyordu, eski imparatorun fermanı bile onları geri çağıraramamıştı. Kendi fermanını ise Duan Xu dinlemişti ama beraberinde on bin asker getirmişti; güya denetim içindi ama aslında açık bir tehditti. Hatta kuzey kıyısına atanan yeni komutan bile şüpheli bir şekilde ölmüştü.

Böylesine kontrol edilemez bir adam nasıl hayatta bırakılabilirdi?

İmparator bunları düşünürken aniden boynunda bir soğukluk hissetti. Bir şey boynuna dolanmıştı. Korkuyla muhafızları çağırma istedi ama yanındaki hizmetçilerin çoktan bayıldığını fark etti ve tek bir ses bile çıkaramadı.

Önünde hayaletimsi bir gölge belirdi. Dikkatli bakınca bunun Duan Xu olduğunu gördü.

Duan Xu siyahlar içindeydi, yüzü bembeyazdı ve gözleri kıpkırmızıydı; tıpkı yeraltı dünyasından gelmiş bir hortlak gibiydi. Sakince yanındaki sandalyeyi çekip oturdu, bacak bacak üstüne atarak dünyanın en asil hükümdarına baktı.

İmparator elleriyle boynunu çekiştiriyordu. Duan Xu sakince konuştu: "İmparator Hazretleri, cephedeki savaşın kritik durumuna aldırmadan ben hastayken beni öldürmeye çalışıyor. Sizin benden bu kadar korktuğunuzu bilmezdim. Ama şu durumda, kimin daha çabuk öleceğini merak ediyorum."

İmparator gözlerini faltaşı gibi açmış Duan Xu'ya bakıyordu.

Duan Xu durumu anladı: "İmparator buraya nasıl girdiğini merak ediyor. Ben girmek istersem girerim, değil mi Simu?"

Sözü biter bitmez salonda aniden kırmızı elbiseli bir kadın belirdi. Gözlerinde beyazlık yoktu, simsiyah gözleriyle imparatora soğuk soğuk bakıyordu. İmparator gözlerine inanamıyormuş gibi dehşetle geriye çekildi.

He Simu parmağını şıklattı ve imparatorun boynundaki o ince tel yok oldu. İmparator boynunu tutarak öksürmeye başladı. Öksürürken bir yandan da kısık sesle muhafızları çağırıyordu ama koca salonda kimse cevap vermiyordu. İmparator ayağa kalkıp kapıya koştu ama kapının açılmadığını, yumruklamasına rağmen kimsenin ses vermediğini fark etti.

Şaşkınlıkla arkasına döndü, Duan Xu ve He Simu'ya baktı. Onlar ise imparatorun çırpınışlarını sakince izliyorlardı; sanki ona "Buradan kaçamazsın" diyorlardı.

İmparatorun gözlerinde öfke parladı. Kapıyı yumruklamayı bırakıp parmağıyla Duan Xu'yu işaret etti: "Sen nasıl cüret edersin... Bana bunu yapmaya nasıl cüret edersin!"

"Neden cüret etmeyeyim!" Duan Xu aniden masaya vurarak ayağa kalktı. Gülererek devam etti: "Sen ne sanıyorsun kendini? İmparator mu? İmparator olunca ne oluyor? Üç başın, beş kolun mu var? Yoksa kalbin mi çok özel? Ne biliyorsun sen? İyi bir ailede doğmayı mı? Hazıra konmayı mı? Kendi adamlarını yerleştirip tahtını sağlama almayı mı? Sadece sen mi başkalarını öldürebilirsin, başkaları seni öldüremez mi?"

İmparator diklenerek, öfkeyle bağırdı: "Hadsiz! Ben Göklerin Oğlu'yum, tüm dünyanın efendisiyim!"

Duan Xu alaycı bir kahkaha attı: "Dünya mı? Senin dünyanın ne kadar büyük? Hayatın boyunca Nandu'nun dışına bile çıkmadın, kuyudaki bir kurbağa mısın ki dünya hakkında atıp tutuyorsun?"

İmparatora doğru birkaç adım attı. İmparator geri çekilse de Duan Xu onun yakasına yapıştı: "Madem imparator böyle diyor, o zaman kulun sana dünyanı bir göstereyim."

Bir anda her şey değişti. İmparator, göz açıp kapayıncaya kadar saraydaki tüm eşyaların yok olduğunu gördü. Kavrulmuş bir toprağın üzerinde duruyorlardı, her iki yandan kulakları sağır eden savaş davulları geliyordu.

Duan Xu imparatorun yakasını bıraktı. İmparator sendeledi, başını eğdiğinde bir askerin kopmuş uzvuna bastığını fark edince çığlık atarak yere yığıldı. Karanlıkta sayısız insanın kılıçlarını savurarak birbirlerini doğradığını gördü. Çığlıklar, havada

uçuşan et parçaları... Ay ışığı bile kızıla boyanmıştı. Bu topraklar insan yiyen bir fırın gibiydi; sayısız insan burada paramparça oluyordu.

İmparator dehşetle muhafızları çağırıyordu ama kimse cevap vermiyordu, hatta kimse onları görmüyordu bile. Savaş meydanındaki üç hayalet gibiydiler.

Duan Xu imparatorun önünde durdu. Ay ışığının altında cehennemden gelmiş bir zebaniden farksızdı. Ona tepeden bakarak konuştu: "İmparator, görüyor musun? Burası da senin dünyan. Tarihe geçecek başarıların olarak gördüğün o kuzey kıyısı cephesinde her gün binlerce can gidiyor. Bu dünyanın her karış toprağı, o toprakta yürüyen her bir insana aittir. Sen o süslü tahtında otururken, bastığın yer sadece birkaç santimdir. Gerçekten dünyanın sana ait olduğunu, onların senin için yaşaması ve ölmesi gerektiğini mi sanıyorsun?"

İmparatorun yakasından tutup onu havaya kaldırdı ve dehşet dolu bakışlarının içine bakarak kelimeleri tek tek vurguladı: "Onlar için ölecek ve onlar için yaşayacak olan sensin. Bunu yapamıyorsan, 'dünya' kelimesini ağzına bile alamazsın."

İmparator titredi ama son bir gayretle konuştu: "Duan Shunxi! Seni vatan haini! Beni öldürsen bile senin gibi bir asiye boyun eğmeyeceğim!"

Duan Xu başını yana eğdi ve alaycı bir tavırla güldü: "Vatan haini mi? Asi mi? Sadık bir devlet adamını ölüme sürükleyen bir hükümdar mı söylüyor bunları?"

Bir anda dünya yine değişti. Tekrar o mumlarla aydınlatılmış, sıcak ve sessiz saray salonuna dönmüşlerdi. Az önceki kan gölü sanki bir hayalden ibaretti. İmparator korkuyla bir Duan Xu'ya, bir He Simu'ya baktı. Kendine gelince, "Duan Shunxi, sen... sen büyücülük yapıyorsun!" dedi.

Duan Xu imparatorun yakasını bıraktı, imparator yere yığıldı.

Duan Xu sakince ona baktı: "Evet, yapıyorum."

"Senin tahtında zerre kadar gözüm yok. Huqi halkını buradan kovacağım, bir daha Orta Topraklar'a el süremeyecekler. Sen de o tahtında iyi otur ve bu dünyayı iyi yönet ki başkaları elinden

almasın. Sana ne zarar veririm ne de sadakat beslerim; yeter ki işime engel olma."

Diz çöküp parmağıyla imparatoru işaret etti: "Bunu sadece bir kez söylüyorum, ister inan ister inanma. Kardeşim öldü, arkadaşım öldü. Eğer benim adamlarımın bir teline bile zarar vermeye kalkarsan, seni hemen orada katlederim. Öyle büyü güçlerim var ki, o yüksek duvarların, koca ordun olsa bile bugün olduğu gibi girip seni öldürebilirim. Hayatta kalmam için dua etmelisin; eğer ölürsem her gün kâbusun olurum."

İmparator titreyen bir sesle, "Duan Shunxi... sen... sen delisin!" dedi.

Duan Xu parlak ve canlı bir şekilde gülmeye başladı, onaylarcasına başını salladı: "Evet, o yüzden bir deliyi kızdırmasan iyi edersin. Şimdi fermanı yaz, kuzeye dönüyorum."

Ertesi sabah Ningler Sarayı'nın hizmetçileri uyandığında, imparatoru bembeyaz bir yüzle, kendinden geçmiş halde yerde otururken buldular. Sanki büyük bir darbe almış gibiydi; hemen saray hekimlerini çağırdılar. Kapıyı açtıklarında, bembeyaz karın üzerinde siyah pelerinli bir siluetin uzaklaştığını gördüler. Ellerini arkasında birleştirmiş, bir ferman tutuyordu; karda dört sıra ayak izi bırakıyordu.

Hizmetçi gözlerini ovuşturdu; Duan Xu'nun yanında iki sıra ayak izi daha vardı ve kar fırtınasında ona eşlik ediyordu. Bu çok ürkütücüydü. Görünmeyen dünyada, üç katlı kırmızı elbisesi, siyah saçları ve gümüş tokasıyla genç bir kız, Duan Xu'nun koluna girmiş, onunla birlikte saray duvarlarından dışarı yürüyordu.

Hizmetçi imparatorun yanına koşup onu kaldırmaya çalıştı: "Hükümdarım... Bu... Bu bir suikastçı!"

İmparatorun bakışları yavaşça o uzaklaşan silüete kaydı. Nihayet derin bir nefes alabildi ve dişlerini sıkarak konuştu: "Hayır... O değil... Ben... Gece yarısı... Duan Shunxi'yi gizlice saraya çağırdım, ona ferman verdim... Onu tüm orduların başkomutanı ilan ettim... Danzhi'yi fethetmesi için."

Duan Xu karlı yolda yürürken vücudu titredi. He Simu onu

tuttu. Adam yorgun bir gülümsemeyle, "Senin kurallarını çiğnedim değil mi?" dedi.

He Simu onun omzuna destek oldu: "Ben tek kelime etmedim, sadece sizi Youzhou'ya götürüp getirdim. Hangi kuralı çiğnemişim?"

Bir an duraksadı ve iç çekerek ekledi: "Bu son olsun. Fengyi ve diğerleri hesap sormaya kalkarsa, beni yok etsinler bakalım; benden daha iyi bir Hayalet Kralı bulabilecekler mi?"

"He Simu, sen de mi böyle konuşmaya başladın?"

"Muhtemelen sana uydum, ben de delirdim."

Duan Xu, He Simu'nun omzuna yaslandı ve alçak sesle gülmeye başladı. Gülerken bir yandan da kadının koluna yapışıp hıçkırıklara boğuldu.

Saraya girmeden önce Jing Yan yanına gelmişti. Fang Xianye'nin malikânesinde yapılan aramada bulunan tüm yazıları ve strateji belgelerini ona vermişti. "Emanete hıyanet edilmez," demiş ve Fang Xianye'nin son sözünü ona iletmişti.

Fang Xianye şöyle demişti: "Bir asilzade, kendisini anlayan dostu için ölür. Gelecekte kuzey kıyısında yeniden doğmak istiyorum; lütfen beni bir Han Çinlisi'nin altın çağında yaşat."

103. Bölüm: Karar

Xinhe yılının Ocak ayının on ikisinde, Duan Xu kuzey kıyısına gitme emri aldı. Başkomutanlık görevini yeniden devraldı ve orduyu düzene soktu. İki aylık bir hazırlıktan sonra savunmadan saldırıya geçti ve Qingzhou'yu geri aldı. Danzhi'nin Yingzhou Valisi, Danzhi'ye ihanet ederek Büyük Liang'a teslim oldu.

Xinhe yılının Mart ayının on dokuzunda, Büyük Liang ordusu Shangjing'i kuşattı ve şehrin su yollarını kesti.

Xinhe yılının Nisan ayının sekizinde, Danzhi'nin Fengshun İmparatoru yirmi bin süvarinin korumasıyla Shangjing'den kaçmaya çalıştı ancak Büyük Liang ordusunun pususuna düştü ve perişan bir halde şehre geri çekildi.

Xinhe yılının Mayıs ayında, Danzhi kraliyet ailesinin canının başışlanması şartıyla teslim olmayı teklif etti; Duan Xu bunu reddetti.

Xinhe yılının Haziran ayının altısında, Shangjing düştü. Duan Xu orduyla şehre girdi; Fengshun İmparatoru ve Danzhi kraliyet ailesinden yüze yakın kişiyi idam ettirdi. Başrahip intihar etti ve Danzhi devleti tarihe karıştı.

Duan Xu tüm orduya emir verdi: Huqi halkı da dâhil olmak üzere hiçbir sivile zarar verilmeyecekti.

Xinhe yılının Temmuz ayında, Yi ve Ji eyaletlerindeki Danzhi kalıntıları direnişe geçti ancak yarım ay içinde Tangbei ve Tabai orduları tarafından Mobei bozkırlarına kadar sürüldüler.

Xinhe yılının Temmuz ayından Ekim ayına kadar geçen üç ay içinde; Tan, Qian, Gui, Ru ve Huan eyaletleri birer birer teslim oldu.

Xinhe yılının Kasım ayında, Duan Xu eski Huqi halkının Qian, Ru ve Huan eyaletlerine yerleştirilip tarımla uğraşmalarını, kendi aralarında evlenmelerinin yasaklanıp mutlaka Han Çinlileri ile evlenmelerini öneren bir rapor sundu; imparator bunu onayladı.

Xinhe yılının ikinci baharında, Duan Xu Nandu'ya döndü.

Askeri yetkilerini devretti, ödülleri reddetti ve görevinden istifa ederek inzivaya çekildi.

Kuzeydeki on yedi eyaleti geri alan birinci derece kahraman Duan Xu hakkında kuzey kıyısında türlü efsaneler dolaşıyordu. Doğuştan insanüstü bir güce ve zekâya sahip olduğu, rüyasında bir ölümsüzden ders aldığı, bu yüzden girdiği her savaşı kazandığı söyleniyordu.

Bazı efsanelere göre vücudu çok zayıftı ve savaş meydanına neredeyse hiç çıkmazdı; ama Büyük Liang ordusu onun sancağını gördüğü an aslanlar gibi savaşı, asla geri çekilmezdi.

Danzhi kraliyet ailesini çok iyi tanıdığı, kılık değiştirmiş Fengshun İmparatoru'nu ve veliaht prensi bir bakışta tanıyıp bizzat idam ettiği anlatılırdı. Şehir surlarında Başrahip ile üç saat boyunca konuştuğu, Başrahibin kahkahalar atarak ağladığı ve "Bozkırıma dönüyorum!" diyerek surlardan aşağı atladığı söylenirdi.

Defalarca suikasta uğramasına rağmen burnunun bile kanamadığı, sık sık kendi kendine konuştuğu ve sanki yanında onu her an koruyan bir tanrı varmış gibi görüldüğü de rivayetler arasındaydı.

Otlar büyüyor, kuşlar uçuyordu; bahar güneşi sıcaktı ve çiçekler her yeri sarmıştı. Duan Xu siyahlar içindeydi, giysisinin üzerinde gümüş çam ve bambu işlemeleri vardı. Eskisinden çok daha zayıflamıştı, yüzünde bir hastalık belirtisi vardı ama morali yerindeydi. Bir mezarın önünde bağdaş kurmuş oturuyor, zafer raporlarını önündeki ateş kabına atıyordu. Alevler sıçrarken küller parlak ışıktı yavaşça süzülüyordu.

"Birkaç nesil sonra, Büyük Liang topraklarındaki Huqi halkı da yavaşça Han Çinlisi olacak, tıpkı Simu'nun dediği gibi kanlar birbirine karışacak. O yazdığın strateji belgelerini de imparatora verdim," dedi Duan Xu sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi.

Tüm kutlama yemeklerini reddetmiş, askeri yetkileri imparatora iade edip istifasını sunmuştu. O an imparatorun gözlerinde en samimi sevinç belirmiş, hemen ardından yerini şüpheyi bırakmıştı. Sanki Duan Xu'nun gerçekten de dünya

üzerinde hiçbir gözü olmadığına inanamıyordu.

Bu hükümdarla daha fazla konuşmanın bir yararı olmayacağını biliyordu. Askeri yetkiyi imparatorun eline bırakırken sadece şunu söylemişti: "İmparator Hazretleri, dünya çok büyüktür, bu yetki çok ağırdır; onu iyi tutun."

"İmparator senin yazılarını ciddiyetle okur mu, okusa da uygular mı bilmiyorum. Ama sorun değil, bir kopyasını da Zhao Xing'e verdim. O çok ilginç bir adam." Duan Xu hafifçe gülümsedi.

Eski imparatorun ölümü ve saraydaki iç çekişmeler yüzünden saray kuzeydeki Qizhou ile ilgilenememişti. Zhao Xing de rahatça Qizhou'da kalmış, sonra savaşta başarı gösterince Duan Xu onun için Qizhou Valiliği ve Xun Dükü unvanını almıştı.

Duan Xu gitmeden önce Fang Xianye'nin Yun ve Luo eyaletlerini yönetme deneyimlerini ve devlet yönetimi hakkındaki yazılarını temize çekip Zhao Xing'e vermişti. Zhao Xing birkaç sayfa okuyunca gözleri parlamış, "Harika bir yazı!" diyerek yazarla tanışmak istemişti.

— Yazar Fang Xianye, çoktan toprağa gömüldü. Bir gün büyük işler başarırsan onu hatırlaman yeterli.

— Sayın Zhao eskiden Qizhou'nun hâkimi olmak istiyordu, artık daha uzakları hayal etmesinde bir sakınca yok.

Duan Xu böyle deyince Zhao Xing'in ifadesi hafifçe değişmiş, sonra birbirlerini anlamışçasına gülümsemişlerdi.

Zhao Xing bir önderdi; hem hırsı hem de yöntemleri vardı. Onun gözündeki dünya, Nandu'daki o yüksek koltukta oturandan çok daha genişti. Duan Xu gitmeden önce Qizhou'dan topladığı orduyu Zhao Xing'e geri vermişti. Shi Biao güneye dönmek istemeyince onu da Zhao Xing'in yanında kalmaya ikna etmişti. Ayrıca Zhao Xing'e kanatlı savaş arabası çizimlerini ve kendi savaş kitabını da hediye etmişti.

"Dikenler temizlendi, yol açıldı." Duan Xu iki kez öksürdü, alışkın bir tavırla mendiliyle ağzından çıkan kanı sildi ve gülümsedi: "Elimden gelen bu kadardı."

"Bana sakın gücenme; geçen gün fark ettim, artık beyaz

saçlarını çıkmış. Fang Xianye, güzellik kalıcı değil; görmez misin dışarıdan gelen yolcuyu, Chang'an yolunda bir gider bir döner, her dönüşünde biraz daha yaşlanır."

Duan Xu parmağıyla mezar taşına hafifçe vurdu. Eğer dostu şu an burada olsaydı, her zamanki gibi parlak ve yuvarlak gözlerini görebilirdi.

Güneş sıcaktı, etraf çok sessizdi.

Duan Xu bir süre sustu, masmavi gökyüzüne baktı ve aklına ne gelirse söylemeye başladı.

"Nasıl oldu da on iki yıl geçti? Seni ilk gördüğümde, 'Bu adam ne kadar narin görünüyor, bana hiç benzemiyor,' diye düşünmüştüm. Eğer gerçekten Büyük Liang'da kalsaydım, senin gibi mi büyüdüm? Senin gururun çok yüksekti, böyle lafları kaldıramazdın; o yüzden pek çok şeyi seninle konuşamadım, şimdi düşününce aslında çok yazık olmuş."

"Jingyuan'ın düğün tarihi belli oldu, birkaç ay sonra evleniyor. Nişanlısı çok iyi biri, en önemlisi ona çok değer veriyor, için rahat olsun. Ama yine de onun sana biraz aşık olduğunu düşünüyorum. Sen öldüğünde çok ağladı; neden bu kadar üzüldüğünü sorduğumda bilmediğini söyledi. Eğer biraz daha vaktiniz olsaydı... Neyse, bunları geçelim."

Duan Xu hafifçe iç çekti, dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı ama bakışları yalnızlaşmıştı. Şaka yapar gibi konuştu: "Eskiden hep kuzey kıyısı tamamen geri alındığında her şeyi sana bırakırım diye düşünürdüm, sen benden önce tüydün. Şimdi düşünüyorum da, o zamanlar yapmak istediğim şeylerin asla boşa çıkmayacağına nasıl da inanmıştım?"

Chenying şu an sadece zayıf ve bilinci olmayan bir ruh kıvrıntısıydı, Fang Xianye ise erkenden göçüp gitmişti.

Gençlik ateşiyle her zorluktan kurtulacağını, kaderi hep yeneceğini sanmıştı. Sonunda yıllar hızla geçmiş ve aslında yenilmemiş olsa da asla kazanamadığını fark etmişti.

Et ve kemikten olan beden, dünyanın cilvelerine karşı koyamıyordu.

Arkasında biri belirdi, etrafa hafif bir koku yayıldı. Artık bu

kokunun ne olduğunu tam olarak seçemiyordu ama bunun kim olduğunu biliyordu.

He Simu elini onun omzuna koydu, eğilerek, "İlacını içmeye gitme vakti," dedi.

"İlaç" kelimesini duyunca Duan Xu derin bir iç çekti, mezar taşını okşayarak konuştu: "Dostumu görmeye zor gelmişim zaten, bırak da biraz daha dertleşelim."

He Simu hafifçe gülümsedi ama taviz vermedi: "İlaçtan kaçmak için uydurduğun bahaneler de iyice çeşitlendi."

Duan Xu'yu ensesinden tutup hafifçe yerden kaldırdı. Duan Xu direnmedi, onun gücüne uyarak ayağa kalktı ve mezar taşına döndü: "Hanımım çok sert, sözünden çıkamam. Elveda Xianye."

Bir süre sessiz kaldı, sonunda neşeyle gülümsedi: "Gelecek hayatında benim gibi baş belası birine rastlama; daha rahat yaşa, kendi mutluluğuna bak."

Sözü biter bitmez bir duman bulutu içinde yok oldular. Mezarın başında sadece sıcak güneş ışığı ve kuş sesleri kaldı.

He Simu ile yaptıkları anlaşma gereği, Duan Xu istifa ettikten sonra Tiantong Yıldız Lordu'nun onu her an tedavi edebilmesi için Xingqing Sarayı'na yerleşmişti. Tiantong Yıldız Lordu, Duan Xu'nun başındaki gümüş iğneleri çıkardığında adam hemen kan kustu ve yürümekte bile zorlanır hale geldi.

Bu bir yılı aşkın süren savaş boyunca, Yıldız Lordu'nun kesin talimatıyla Duan Xu neredeyse hiç bizzat savaşmamıştı ama zihinsel olarak çok yıpranmıştı. Savaşın sonuna doğru artık dayanacak gücü kalmamıştı; Yıldız Lordu'nun iğneleriyle ayakta duruyordu.

Shangjing düştükten sonra bir süre dinlenmişti. Bu kez Nandu'ya gelip aile işlerini ve askeri yetkiyi devretme meselelerini hallederken yine bu yöntemlerle hastalığını gizlemek zorunda kalmıştı.

He Simu zorla ilacını içirdi ve onu yatağa yatırdı. Duan Xu çok yorgundu, gözleri kapanıp duruyordu. Yarı uykulu bir halde He Simu'nun kolunu tutarak mırıldandı: "Ne kadar vaktim kaldı... Söylesene bana..."

He Simu'nun hareketleri duraksadı. Duan Xu'nun solgun yüzüne dikkatle baktı, sonra kolunu yorganın içine koydu ve kulağına fısıldadı: "Ne zaman ilaçtan kaçmayı bırakırsan, o zaman söylerim."

Duan Xu dudaklarını büzdü ve uykuya daldı.

He Simu yorganını düzeltti, yatağın kenarına oturup onu sessizce izledi.

Nandu'da gökyüzü masmaviydi ama Xingqing Sarayı'nın bulunduğu Taizhao Dağı'nda ince bir bahar yağmuru yağıyordu. Duan Xu iğneleri olmayınca kağıttan yapılmış bir insan kadar narinleşiyordu; rüzgâr bile ona dokunmamalıydı. Odadaki kapı ve pencereler sıkıca kapalıydı, sadece yağmurun tıp tıp sesi duyuluyordu.

He Simu düşündü; Duan Xu şu an sadece yirmi altı yaşındaydı ve onu tanıyalı tam yedi yıl olmuştu.

Eskiden onun yetmiş yaşındaki halini hayal ederdi. Yaşlanmış, saçları bembeyaz olmuş, elinde bastonla yavaş yavaş yürüyor... O zaman onunla dalga geçeceğini, hiç yaşlanmayan halini ona karşı bir gurur meselesi yapacağını, onun önünde genç bedenlerde fink atıp onu sinirlendireceğini düşünürdü.

Sonra ona çok iyi bakacaktı.

O zamana kadar muhtemelen tüm dileklerini gerçekleştirmiş olacak ve onun yanında huzur içinde güneşlenen bir ihtiyar olacaktı.

Onu tanıdıktan elli yıl sonra, onun nihayet bir gün gideceği gerçeğini yavaş yavaş kabullenecekti.

Ama sadece yedi yıl geçmişti; henüz hazır değildi.

Yetmiş yaşına kadar yaşayamaz mıydı? Bembeyaz saçlarıyla bir gün uyuklarken, acısız sızısız göçüp gidemez miydi?

Yedi yıl çok kısaydı. Yedi yıl gerçekten çok kısaydı.

"Bana da acı biraz, Duan tilkisi," dedi He Simu alçak sesle. Bunu söylerken kalbinde güçlü bir dürtü hissetti; hüznün, keder ve çaresizlik birleşmiş, bir dalga gibi onu yutmuştu.

Sanırım ağlamak istiyordu.

Ama bir iblisin gözyaşları olmazdı; kendi anne ve babası bile ondan tek bir damla gözyaşı alamamıştı.

"General uyudu mu?" Kısık bir ses duyuldu. He Simu baktığında Hejia Fengyi'yi gördü; esasına dayanmış, yeşil saray giysileri içinde her zamanki gibi hem hasta görünümlü hem de tuhaf bir şekilde dinç duruyordu.

He Simu başını salladı.

Hejia Fengyi iç çekti: "Kıdemliden duydum, General'in durumu pek iyi değilmiş..."

"Evet."

"Eğer o giderse, sen ne yapacaksın?"

He Simu bir süre sessiz kaldı: "Yapılacak çok iş var. Jiang Ai şu an hayaletler diyarını yönetmeme yardım ediyor ama onun aklı orada değil, sonra yetkiyi bana devredecek. Chenying'in ruhu şu an çok zayıf, birkaç yıl daha ruhunu besledikten sonra bilincini yerine getirip yanıma alacağım. Onun saplantısı korumak; eğer isterse, belki yüz yıl sonra benim yerime o geçebilir."

"Hayalet Kralı ne yapacak diye sormuyorum Kadim Atam, sen ne yapacaksın diye soruyorum."

He Simu'nun bakışları titredi, sonra acı bir gülümseme belirdi yüzünde. Odada sadece yağmurun sesi vardı; hava sessiz ve nemliydi.

"Bilmiyorum." Hejia Fengyi'nin gözlerinin içine baktı ve sakince ekledi: "Belki o gün geldiğinde öğreneceğim."

Şimdi Duan Xu'nun ölümü ihtimalini düşündüğünde, zaman sanki birdenbire yok oluyor, uçsuz bucaksız bir boşluğa dönüşüyordu. Yapılması gereken pek çok şeyi görebiliyordu ama o resmin içinde kendini göremiyordu.

Hejia Fengyi'nin bakışları yumuşadı, elini uzatıp sessizce He Simu'nun omzuna vurdu.

Kısa süre sonra Jiang Ai, He Simu'yu hayaletler diyarındaki bazı sorunları çözmesi için çağırdı. He Simu geçici olarak ayrıldı. Hejia Fengyi de odadan çıkmaya hazırlanırken yataktaki Duan

Xu'nun gözlerini açtığını gördü.

Hejia Fengyi şaşkınlıkla, "Demek General az önce uyuma numarası yapıyordu," dedi.

"Bir süre uyudum, sonra uyandım." Duan Xu yavaşça doğruldu, solgun yüzünde o her zamanki aydınlık gülümseme belirdi: "Majesteleri, sizden bir ricam olacak."

Hejia Fengyi'nin içine kötü bir his doğdu: "Ne yapacaksın yine?"

"Majesteleri, beş duyumun hepsini aynı anda Simu'ya ödünç vermemi sağlayacak bir yolunuz var mı? Sadece bir saatliğine bile olsa yeter." Duan Xu bunu sanki çok doğal bir şeymiş gibi söylemişti.

Hejia Fengyi'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir süre nutku tutulduktan sonra konuştu: "Seninle aramda hiçbir husumet yok, neden beni Kadim Atamın önünde ölüme gönderecek bir şey istiyorsun ki?"

104. Bölüm: Final

Duan Xu sanki yeniden canlanmış gibiydi; yorgun yüzüne taze bir soluk gelmişti. Yatağının kenarına hafifçe vurarak Hejia Fengyi'ye seslendi: “Yüce Efendi, buyurmaz mısınız? Şöyle oturup biraz dertleşelim.”

Hejia Fengyi, Duan Xu'ya temkinli bir bakış fırlattı ve gönülsüzce yatağın kenarına ilitti.

Geçen bir yılı aşkın sürede He Simu, Duan Xu'nun yanından bir an olsun ayrılmamıştı. Geceleri uyumasa da asla uzağa gitmezdi. Son zamanlarda savaşın durulmasıyla birlikte Duan Xu, kendisi uyurken He Simu'nun ne yaptığını merak etmeye başlamıştı. Birkaç gün uyuyor numarası yaptıktan sonra fark etti ki, kendisi daldığında He Simu günlük tutmaya başlıyordu.

Kullandığı defter, Hejia Fengyi'nin daha önce bahsettiği, üç yüz yıl önce yarım kalmış o el yazmasıydı. Ne zaman başladığı bilinmez ama He Simu, tıpkı eskiden yaptığı gibi hayatın sıradan detaylarını kaydetmeye geri dönmüştü. O küçük, gündelik olayların satır aralarında “Duan Xu” denen adamın her bir zerresiilmekilmek işleniyordu.

“Beni unutmak istemiyor,” dedi Duan Xu, Hejia Fengyi'ye bu konuyu açarken. Kaşlarını hafifçe çattı ve dürüstçe ekledi: “Vücudumun ne kadar bitkin olduğumu biliyorum, artık hiçbir yere gidemem. Muhtemelen bundan sonra her gün yatakta dinlenmek zorunda kalacağım. Eğer böyle olursa, o deftere her gün ne yazabilir ki? O el yazmasında daha güzel anıların yer almasını istiyorum. Bu dünya benim için bir armağandı; ben de bu armağanı ona devretmek istiyorum.”

Hejia Fengyi sessizce Duan Xu'ya baktı. İçinden, “Ölüm kapısına dayanana kadar uslu durmayan, huzursuz bir ruh bu,” diye geçirdi.

Eğer böyle biri olmasaydı, Kadim Ata'nın durgun su gibi geçen günlerini nasıl olur da altüst edebilirdi ki?

“Zaten sayılı günün kalmış. Eğer beş duyunun tamamını gerçekten Simu’ya devredersen, bu sadece bir saat sürse bile, sonrasında bir gün daha hayatta kalıp kalamayacağın meçhul.”

Duan Xu, sanki bunu zaten bekliyormuş gibi başını salladı: “Biliyorum.”

“Bu iş yapılabilir ama önce Kadim Ata’nın rızası lazım. Duan General, sen gözün arkada kalmadan ölüme gidebilirsin belki ama benim hâlâ yaşama niyetim var,” dedi Hejia Fengyi açık sözlülükle ellerini iki yana açarak.

Duan Xu gülümsedi; gözlerinde kurnazca bir parıltı belirdi: “Güzel, Simu’yu ikna etme işini bana bırak. Son zamanlarda bana karşı iyice yumuşadı, kabul edecektir.”

Hejia Fengyi gözlerini kısarak Duan Xu’ya baktı. Eskiden Nandu’darken Duan Xu, aşkının peşinde koşan ve karşılık bulamayan taraftı; şimdiyse Kadim Ata’yı avucunun içine almayı başarmıştı.

“Duan Shunxi, öleceksin ve Kadim Ata’yı terk edeceksin; hiç mi üzölmüyorsun?”

Duan Xu’nun gözlerindeki ışık anlık bir dalgalanma yaşadı, gülümsemesi soldu: “Bu ömürde, ilk aşkımdan son nefesime kadar sadece bu kızı sevdim. Kendimi çok şanslı hissediyorum. Artık son günlerimin kederle geçmesini istemiyorum.”

“Yine de... Belki de tam öölürken, eteğine yapışıp ağlarım.”

Dışarıda yağmurun şırıltısı duyuluyordu. Duan Xu, yağmur ve rüzgârla savrulup gitmek üzere olan bir çiçek gibiydi; ancak böyle bir anda bile hâlâ her şeyi hafife alan, gülümseyen o genç adamdı.

Hejia Fengyi kapıyı kapattı ve dışarıda bekleyen Ziji’ye baktı. Ziji elinde şemsiyesiyle sessizce duruyordu. Fengyi’nin çıktığını görünce o derin, simsiyah gözlerini ona çevirdi, sessizce yanına yaklaşp şemsiyeyi açtı.

Hejia Fengyi basamaklardan indi ve baharın serin yağmuruyla yıkanan avluya adım attı. Ziji’nin elindeki şemsiye, kararlı bir şekilde başının üzerinde duruyordu.

Asasının yere vuruşu, kaygısız bir kalp atışı gibi berrak sesler çıkarıyordu. Fengyi aniden başını yana çevirip yanındaki Ziji'ye baktı.

“Ben öldüğümde üzülecek misin? Sen de eteğime yapışıp ağlayacak mısın?”

Ziji donakaldı. Alt dudağını hafifçe ısırdı, sanki cevap vermek istemiyor gibiydi.

Hejia Fengyi istemsizce bir kahkaha attı. Yıllar geçmişti ama Ziji hâlâ onun ölüm vaktinden bahsetmekten kaçınıyordu; ne kadar da saçmaydı.

“Neden kaçyorsun? Yinghuo soyunun o kısa ömürlü kaderini planlayanlar sizler değil miydiniz?”

Bir an duraksadıktan sonra ekledi: “Saygıdeğer Tanrıça.”

Ziji'nin adımları duraksadı.

Yinghuo felaket yıldızının soyundan gelenler doğuştan asi ve dahi olurlardı; Hejia Fengyi ise gençliğinde hepsinden daha asabiydi. Çocukluğundan beri hastalıkların pençesinde kıvranmış, erken ölüm kehanetlerinin gölgesinde yaşamıştı. On beş yaşındayken Yinghuo kanı ve atalarının yöntemleriyle gökyüzünün kapılarını açmış ve Tanrıları görmüştü.

Dünyanın düzenini koyan o Tanrıları azarlamış, insanların arasına inmedikleri ve hayatın acılarını bilmedikleri sürece insan dünyasını yönetmeye layık olmadıklarını yüzlerine haykırmıştı. Oraya ölümü göze alarak gitmişti ama o göz kamaştırıcı beyaz ışığın içinden bir ses, gerçekten de onunla birlikte yeryüzüne inip insanlık hallerini gözlemlemek istediğini söylemişti.

Şu an Hejia Fengyi, karşısındaki az konuşan, gözleri gece göğü kadar derin olan bu güzele bakarken, sanki onun o ışığın içinden çıktığı ilk günü görüyordu.

“Sence,” dedi Fengyi, “hata mı yaptınız?”

Ziji eşikten geçti ve Fengyi'nin elinden tuttu. Gözlerini ona dikerek, “Tanrılar hata yapmaz,” dedi. “İnsan dünyasındaki ‘doğru’ ve ‘yanlış’ kavramlarını da bizzat Tanrılar belirlemiştir.”

Fengyi de eşiği geçti ve hafifçe güldü: “Evet, ne kadar da

dahiyane. Peki, bu düzeni kurarken asıl amacınız neydi?”

“Dünyanın dengeli bir şekilde dönmesi ve çoğunluğun mutluluğu için.”

“Yani bizim iyiliğimizi mi kullanıyorsunuz? Ziji, biz çoğunluğun mutluluğunu koruduk ama bunun bedeli olarak mutsuz olmaya mahkûm edildik. Bize bu işkenceyi böyle tumturaklı sözlerle çektirirken, kendinizi fazla kibirli bulmuyor musunuz?”

Ziji ona ciddiyetle baktı ve sakince cevap verdi: “İşte bu yüzden buradayım.”

Hejia Fengyi bir an ona baktı, sonra belirsiz bir gülümsemeyle, “Eğer yaptığının yanlış olduğunu hiç düşünmediysen, neden geri dönmüyorsun?” dedi. “Doğrusunu istersen Ziji, ben bu oyundan sıkıldım.”

Aniden şemsiyenin altından çıktı ve çiseleyen yağmurun içine daldı. Saçları ve giysileri hızla ıslandı; ıslak kumaşlar, yılların hastalığıyla zayıflamış bedenine yapışınca iyice bir deri bir kemik göründü.

Ziji’nin sakin ifadesi yerini telaşa bıraktı: “Sen... Böyle yaparsan hastalanacaksın!”

Öne atılmak istedi ama Hejia Fengyi eliyle onu durdurdu. Gülümseyerek adım adım geriye gitti; arkasındaki taş basamakların sonunda derin bir uçurum uzanıyordu.

“Ziji, benim erken ölmemi planladın, ömrümün hastalıklarla geçmesini ve bundan kurtulamamamı kurguladın. Öyleyse bugün öleceğim; bu uçurumdan aşağı düşmek o kadar da acı verici olmasa gerek.”

Hejia Fengyi artık uçurumun tam kenarındaydı. Yerler yosun tutmuş ve kayganlaşmıştı; sendelediği anda Ziji şemsiyesini fırlatıp ona doğru koşmak istedi.

“Ziji!” Hejia Fengyi yüksek sesle onu durdurdu. Gözleri parlayarak parmağıyla onu işaret etti: “Sen bir Tanrısın, bu bin yılın baş denetçisisin; insanlığın kaderi senin elinden çıkar ve senin tarafından denetlenir. İyi düşün; eğer insan işlerine karışırsan geri dönüşün olmaz. Eğer beni şu an kurtarırsan, hatalı

olduğunu kabul etmiş olursun.”

Ziji'nin adımları bıçak gibi kesildi. Olduğu yerde durdu ve öfkeyle haykırdı: “Hejia Fengyi, saçmalamayı kes!”

Hejia Fengyi, Ziji'nin yüzündeki ifadeyi görünce aniden kahkahayı bastı: “Saygıdeğer Denetçi, demek sen de öfkelenebiliyorsun! Ben de sizin gibiler Tanrı katına yükselince insan yüreğinden eser kalmaz sanırdım.”

“Ama ben bir insanım, Saygıdeğer Denetçi. Ben senin düzenin değilim; nefes alırım, kalbim atar, sevinirim ve üzülürüm. Ben bir insanım, bana bak; ben kanlı canlı biriyim!”

Hejia Fengyi yarım adım daha geri gitti; artık neredeyse boşlukta asılıydı. Ziji'ye doğrulttuğu elini yavaşça gevşetti, avucunu yukarı çevirdi; sanki onu tutması için elini uzatıyordu.

“On yıllık yoldaşlık bugün sona eriyor. Saygıdeğer Denetçi, beni kurtaracak mısın?”

Ziji olduğu yerde yumruklarını sıktı. Yağmur, o güzel yüzünü ve giysilerini sırlıslıkla etmişti. Puslu bir nemin içinde fısıldadı: “Yalvarırım, saçmalamayı bırak artık.”

Neredeyse bir yakarıştı bu.

Hejia Fengyi güldü: “Kusursuz düzenindeki o önemsiz çivinin sökülüp gitmesine dayanamıyor musun yoksa? Ziji?”

“Ziji” ismini telaffuz ettiğinde Ziji'nin göz bebeklerinin titrediğini gördü. Hejia Fengyi gülümseyerek gözlerini kapattı ve kendini geriye bıraktı. Yüzüne vuran yağmur damlaları arasında, bedeninin kontrolünü yitirmenin ve yaklaşan düşüşün o mutlak özgürlüğünü hissetti.

Hastalıkların ve erken ölüm kehanetlerinin kafesinde geçen bir ömrün ardından, nihayet özgürlüğe kavuşuyordu.

Derken, eli yakalandı.

Onu tutan el titriyordu ama çok güçlüydü. Bir an içinde bedeni geri çekildi ve leylak kokulu bir kucağa çarptı. O kişi başını göğsüne bastırmış, öfkeyle soluyordu: “Hejia Fengyi! Beni... Beni buna mecbur bırakma!”

Hejia Fengyi başını kaldırdı. Yağmur gözlerine giriyordu ama

o kırpmadan Ziji'ye bakıyordu: “Ama beni çoktan yakaladın.”

Ziji'nin dudakları titriyordu; muhtemelen çok uzun zamandır böylesine dalgali duygular yaşamamıştı, bu yüzden kendini ifade edemiyordu. “Seni yakalayan...” dedi, “Ziji'ydi.”

Tanrı olmadan önce sahip olduğu ve yavaş yavaş yeniden kazandığı o insani yanıydı.

Hejia Fengyi onun yanağını okşadı ve keyifle sordu: “Ziji, Saygıdeğer Denetçi değil miydi?”

Ziji gözlerini kırptırdı, yağmur damlaları yanaklarından süzüldü.

Nihayet başını eğerek itiraf etti: “Evet... Önce Ziji, sonra Tanrı.”

Beş duyunun devredilmesi meselesi yüzünden Duan Xu ve He Simu büyük bir kavga ettiler. Hejia Fengyi, müritlerin fısıldaşmalarından olayın ne kadar şiddetli olduğunu tahmin edebiliyordu. Ancak yedi gün sonra He Simu nihayet razı oldu.

Hejia Fengyi, “*Bu küçük general gerçekten de hayatı boyunca hiç savaş kaybetmemiş,*” diye düşündü.

Duyuların devredileceği gün, Duan Xu'nun ricası üzerine He Simu onu Nandu'ya götürdü. Yuzao Kulesi'nin çatısında birbirlerine yaslanarak oturdular. He Simu, Duan Xu'ya kalın bir pelerin giydirmişti. Duan Xu onun elini tuttu, parmaklarını birbirine kenetlediler.

Güneş ufuk çizgisinden yükseldi ve o anda tüm dünya He Simu'nun gözlerinde canlanmaya başladı.

Güneşin rengini gördü; o turuncu-kırmızı denen rengi... İnsanı yakmayan bir ateş topu gibi, sıcak ve parlaktı. Her şey onun ışığına bürünmüş, sanki üzerlerinde yumuşacık altın tüyler çıkmış gibiydi; köşkler ve kuleler bile nefes alıyor gibi görünüyordu.

Yanındaki adamın bedeni sıcacıktı. Pelerinin tüyleri yüzüne sürtünüyor, hafif yakıcı bir kaşıntı veriyordu. Altındaki kiremitler sert ve soğuktu ama kendi vücut ısıyla yavaş yavaş ısınıyordu.

Yuzao Kulesi'nden müşterilerin neşeli sesleri geliyordu; inci tanelerinin dökülüşü gibi berrak ve yıllanmış bir şarap gibi buğulu sesler birbirine karışıyordu.

“Bu ses ne?” diye sordu He Simu.

“Sabahları genelde pipa, kanun ve flüt çalınır. Biraz daha bekle, Qiu Chi şarkı söylemeye çıkacak,” dedi Duan Xu, başını onun omzuna yaslayarak gülümsemeye.

Gerçekten de aşağıdan kıvrak ve yumuşak bir kadın sesi yükseldi; kelimeleri tam seçilemeyen ama insanın içini eriten, narin ve sevgi dolu bir melodi mırıldanıyordu.

Yemek kokuları yukarı süzölüyordu. He Simu yavaş yavaş ayırt etmeye çalıştı; hangisi Dongpo etine, hangisi koyun eti çorbasına, hangisi dilenci tavuğuna aitti... Sayısız harika koku havada birbirine dolanıyordu; belki de sadece koklayarak bile doymak mümkündü.

“İçmek ister misin?” Duan Xu koynundan bir testi şarap çıkardı. Parmakları solgun ve inceydi, üzerindeki koyu renkli yaralar güneş ışığıyla altına boyanmıştı.

He Simu şarabı ondan alıp bir yudum içti; o keskin ve hoş koku ciğerlerine doldu.

Bu, yaşayanların dünyasıydı.

Onların her günü kim bilir ne kadar mucizevi ve eşsizdi; böyle bir hayat yüz yıl sürse bile mutluluk verici olmalıydı.

He Simu'nun gözleri titredi, yavaşça başını çevirip Duan Xu'ya baktı.

Onun Küçük General Duan'ı, onun Tilki Duan'ı... Dünyanın en güzel yüz hatlarına sahipti; kaşı gözü bir tablo gibiydi, hele o gözleri... Bir su kristali kadar berrak ve temizdi, her zaman gülümserdi.

Güneş ışığı yüzünün kenarına vuruyor, burun kemiği boyunca ışık ve gölgeyi birbirinden ayırıyordu. Duan Xu onu yavaşça öptü. Çok nazik ve sıcak bir öpücüktü; ağzındaki o acı tadı aldı ama bundan nefret etmedi.

Ondan gelen her duygu, acı bile olsa değerliydi.

“Simu, bu dünyayı nasıl buldun?” diye sordu Duan Xu.

He Simu alnını onunkine yasladı: “Çok güzel, tıpkı bir yuva gibi.”

Gençliğinde bile her yeri yuva bellemişti; Hayalet Diyarı’na girdikten sonra ise zaten yuvadan söz edilemezdi. Ama şu an, böylesine görkemli ve parlak bir dünya karşısına çıktığında, sanki yıllarca gurbette kalmış birinin aniden evini görmesi gibi hissetmişti.

“Duan Xu, Duan Shunxi... Gitme, olur mu?”

Nihayet söyleyebilmişti.

Böylesine gülünç ve mantıksız bir sözü, dört yüz yıl yaşamış, doğum ve ölümü defalarca görmüş bir Hayalet Kralı bile söyleyebiliyordu.

Ancak Duan Xu cevap vermedi; başı omzuna dayalı bir halde derin bir uykuya daldı. Bir daha uyanıp uyanmayacağı belli değildi.

He Simu, Duan Xu’nun omuzlarına sarıldı, başını boynuna gömdü ve hafifçe titredi.

“Duan Xu... Duan Xu... Duan Shunxi... Duan Shunxi... Duan Shunxi!” He Simu onun omuzlarından tutarak adını haykırıyordu; önce bir deneme, sonra dehşet, en sonunda ise öfke ve kederle.

Hayatı boyunca hiç böyle hıçkırarak ağlamamış, birinin adını nefesi kesilene kadar haykırmamıştı. Nasıl tutunacağını, neyi elinde tutabileceğini bilmiyordu; zaten hiçbir şeyi elinde tutamamıştı ki.

“...He Simu.”

Duan Xu’nun sesi kulağında yankılandı. He Simu donakaldı, başını kaldırdığında parlayan bir çift gözle karşılaştı.

Sanki bir yanılısamaydı; yüzü artık o kadar solgun değildi, yanaklarına tıpkı eskisi gibi hafif bir renk gelmişti.

Duan Xu gözlerini kocaman açtı, elini uzatıp parmak sırtıyla onun yüzünü okşadı ve mırıldandı: “He Simu, sen... Sen ağlıyorsun.”

He Simu o an fark etti; yüzü gözyaşları içindeydi, gerçekten ağlıyordu.

Kötü ruhların gözyaşı olmazdı, o nasıl ağlayabilirdi?

“Sıracıksın... Hissedebiliyorum...” dedi Duan Xu, onun yüzünü okşayarak dalgın bir ifadeyle.

Leylak kokusu yayıldı ve morlar içinde bir figür yanlarında belirdi. He Simu başını çevirdiğinde, her zamanki o sessiz ve gizemli Ziji’yi görerek şaşırdı.

Ziji, He Simu’ya elini salladı; He Simu’nun belindeki Hayalet Kral Lambası uçarak Ziji’nin eline kondu. Mavi hayalet ateşi yanıp sönerken, He Simu’nun o ruh parçası lambadan ayrılıp bedenine geri döndü.

Bu, He Simu dâhil hiçbir kötü ruhun kolayca yapamayacağı bir şeydi ama Ziji bunu zahmetsizce başarmıştı.

“Bundan sonra artık Hayalet Kralı değil, bir fânisin,” dedi Ziji, He Simu’ya. Sonra Duan Xu’ya dönüp sakince ekledi: “Senin ölüm vaktin de bugün değil.”

Hayalet Kral Lambası’nı kaldırdı, onlara bakarak yavaşça konuştu: “Tanrıların adıyla, size yeni bir kader bahsediyorum. Kıymetini bilin.”

He Simu donakaldı. Bakışları Ziji’yi aşıp arkadaki uzak bir siluete takıldı. O adam, üzerinde yirmi sekiz takımyıldızın işlendiği zarif, camgöbeği bir saray giysisiyle duruyor, neşeyle ona el sallıyordu.

Tıpkı çocukluğunda, onu Xingqing Sarayı’ndan almaya gittiği zamanlardaki gibi... O zamanlar sık sık sorardı: “*Kadim Ata, neden böyle yalnız öleceksin? Kadim Ata, yeni bir kaderimiz olamaz mı?*”

O yağmurlu günde, Ziji, Hejia Fengyi’yi tuttuktan sonra uzun bir konuşma yapmışlardı.

— *Ziji, bak şu dünyadaki çiftlere; her şeyin tam ve dengeli olması gerekir. Hani şu şehir kapısının iki yanını farklı yükseklikte yapmışlardı da, sonra doğu duvarından tuğla söküp batı duvarını tamamlamışlardı, hatırlıyor musun?*

— Ne demek istiyorsun?

— He Simu’yu insan yap. O uzun ömründen biraz kesip Duan Xu’nun ömrüne ekle; bırak fâni olarak bir yastıkta kocasınlar. Tanrıların düzeni, dünyayı kurtarmak için kendini feda edenlere merhamet etmeli, değil mi?

Sonunda He Simu bu dünyada kaldı.

Duan Xu, hayatında elinde tutmayı başardığı ilk kişi oldu.

İki yıl sonra.

“Duan Shunxi! Duan Xu!”

Yaz mevsiminin yaşandığı ormandan bir haykırış yükseldi ama bakıldığında sadece yeşil ağaçlar görünüyordu; ses vardı ama kimse yoktu, çünkü kişi bir çukura düşmüştü.

He Simu, derin çukurun dibinde durmuş yukarıdaki ağza bakıyordu. Birkaç kez zıplamayı denedi ama başaramadı, kaslarını çatarak kollarını göğsünde birleştirdi.

İki yıl içinde fâni hayatına iyice alışmış olsa da, böyle anlarda hâlâ büyü gücünü özlüyordu. Eğer güçleri yerinde olsaydı, bu çukurdan çıkmak çocuk oyuncağı olurdu; hatta en başta içine bile düşmezdi.

“Ne oldu? Yaralanmadın ya?” Duan Xu’nun silueti çukurun ağzında belirdi, He Simu’nun durumuna bakmak için çömeldi. Şimdi o eski çevikliğine ve sağlığına kavuşmuştu; üzerinde mavi, dar kollu, yuvarlak yakalı bir cübbe vardı. Tıpkı yıllar önce Liangzhou şehrinde ilk karşılaşıştıkları o küçük general gibiydi.

He Simu elini uzattı: “Çabuk çek beni yukarı.”

Duan Xu çukurun çok derin olmadığını ve dibinde samanlar olduğunu görünce He Simu’nun yaralanmadığını anladı.

He Simu kötü ruh olduğu zamanlarda sık sık insan bedenlerine girerdi, bu yüzden insan işlerine aşinaydı; ancak yaralanma konusunda hiçbir bilinci yoktu. Hâlâ kendini her şeye kadir sanıyor, sonuçta her yeri yara bere içinde kalıyor ve bazen gururundan bunu söylemiyordu bile.

Onun iyi olduğunu gören Duan Xu keyifle gülümsedi ve çukurun ağzında çömelerek konuştu: “Seni yukarı çekmemi

istiyorsan, önce bana bir ‘beyim’ de bakalım.”

He Simu kaşlarını kaldırdı, elini geri çekip gülümseyerek sordu: “Ne dedin sen?”

Duan Xu kollarını dizlerine dayayıp iç geçirdi: “En başta He ailesine içgüveyi girmem konusunda anlaşmıştık ama ortada ne bir nişan, ne bir tören ne de on millik bir düğün alayı var. Gelecek yıl onuncu yılımız olacak, sonsuza kadar böyle isimsiz mi kalacağız?”

Konuştukça sanki gerçekten mağdurmuş gibi bir tavır takınıyordu.

He Simu rahat bir tavırla gülümsedi: “İsteklerin de pek fazlaymış. Ne yazık ki artık Hayalet Kralı değilim, o kadar mal varlığım yok.”

“Ama Hayalet Diyarı hâlâ senin baba ocağın; vekil kral teyzen, veliaht ise manevi kardeşin sayılır. Nasıl mal varlığım yok dersin?” Duan Xu muzipçe gülümsedi: “Ayrıca Simu, senin bir tablon bin altın eder; beni almaya yeter de artar. Yoksa beni almayıp başkasını mı alacaksın?”

“Koca yürekli Yüzlü Yama, eski Başkomutan Duan’ın fiyatı bu kadar ucuz mu?”

“O kişisine göre değişir. Başkası için paha biçilemezim ama Simu söz konusuysa biraz indirim yapabilirim.” Duan Xu hafifçe gülümseyerek elini uzattı.

“Fırsat kaçıyor, elimi tutarsan anlaşma tamam demektir.”

He Simu bir süre başını kaldırıp ona baktı. Güneş ışığı arkasından süzülüyor, canlı ve sıcaktı. Hafifçe güldü, elini uzatıp onun elini tuttu ve seslendi: “Anlaştık, beyim.”

“Tamamdır, hanımım.”

O sıcak ve güçlü eller tarafından çukurdan dışarı çekildi. Güneş ışığı yüzüne vurduğunda, yıllar önce bir yılbaşı gecesi onu yerden kaldırdığı o anı hatırladı.

Şimdi nihayet ona söyleyebilirdi: Seni seviyorum.

Seni sonsuza dek seveceğim, tüm ömrümce seni seveceğim ve seni asla unutmayacağım.

Dünyevi Tozlara Kapılanlar: Ziji ve Fengyi Ek Hikâyesi

Göklerin ve yerin muazzam bir güzelliği vardır ama konuşmazlar; dört mevsimin açık kanunları vardır ama tartışmazlar; her varlığın bir mantığı vardır ama anlatmazlar. İşte Tanrıların insan dünyası için anlamı budur: Kanun ve mantık. Mevsimlerin değişimi, doğum, yaşlılık, hastalık ve ölüm; tüm varlıkların düzeni.

O, her zaman Tanrıların insan dünyasında güçlerini sergilememesi, insanların yakarışlarına kulak asmaması gerektiğine inanırdı. Düzen bir kez kurulduğunda, varlıklar birbirini dengelerdi; herhangi bir kayırma, düzenin bozulması demekti.

Bu bin yılın insanlık düzenini koruyan Denetçisi olduktan sonra, bir gün haddini bilmez, küstah bir genç aniden cennete daldı ve öfkeyle haykırarak doğrudan insanlık düzenine dil uzattı.

Meslektaşlarına bunun ne olduğunu sorduğunda, gülerek cevap verdiler: *“Kader Tanrıçası, bu bir önceki Denetçi’den kalan eski bir kural. Fânilere hatalarını düzeltme şansı vermek için cennete ulaşan bir kapı bırakmış. Bu fâni, Yinghuo soyundan geliyor; dünyada buraya ulaşması en kolay olan o.”*

“Demek Yinghuo soyu,” diye düşündü. Ancak son zamanlarda dünyada büyük bir kargaşa yoktu, düzen tıkır tıkır işliyordu; bu Yinghuo kanı taşıyan genç bile kendi kaderi içinde uslu uslu yaşıyordu, cennet kapısına gelene kadar sıra dışı bir şey yapmamıştı.

Bu fâni neden böyle durduk yere sorun çıkarıyordu?

“İnsan doğası zaten açgözlüdür; ne elde ederse etsin yetinmez, hep daha fazlasını ister. Onları buraya neden alıyoruz ki? Bu kapıyı artık kapatalım,” dedi.

Meslektaşı başını sallayarak, bir önceki Denetçi Xihe’nin

koyduğu bir kuralı iptal etmek için geçerli bir sebep gerektiğini, keyfi davranamayacağını hatırlattı.

Aşağıdaki gencin öfkeli gözlerine baktı ve “Güzel,” dedi. “Öyleyse onunla birlikte yeryüzüne inip bir tur atacağım.”

Genç adam onun dışarı çıktığını görünce bir an donakaldı: “Sen de kimsin?”

“Ben bu bin yılın Denetçisiyim, adım Ziji,” dedi.

Ziji, on bin yıl önce henüz Tanrı katına yükselmediği zamanki adıydı; o dönemden hatırladığı tek şey de bu isimdi.

Yeryüzüne inmekteki asıl amacı, fânilerin bir daha asla sebepsiz yere cennete çıkamamasını sağlamaktı.

Bu genç, Hejia Fengyi, bizzat kurduğu Yinghuo soyunun bir ferdiydi. Yinghuo soyunun kaderi; deha, güç, dürüstlük ve erken ölümdü; kırk yaşını geçen çok azdı. Hejia Fengyi ise doğuştan zayıftı; belki de kaderine isyan etmesinin sebebi buydu.

“Madem insan dünyasına geldin, burası benim çöplüğüm demektir. Ziji Hanım, tam da bir hizmetçiye ihtiyacım vardı, acaba lütfedip bu görevi üstlenir misiniz?” dedi genç.

Ona karşı çok öfkeliydi, belli ki dalga geçmek istiyordu. Ziji, “Gerçekten de tatmin olmayan sıradan bir insan işte,” diye düşündü.

“Olur.”

Çok rahat bir şekilde kabul etti.

O günden sonra Hejia Fengyi ile ayrılmaz bir ikili oldular. Hejia Fengyi onu hizmetçisi yapacağını söylese de, ona asla bir hizmetçi işi yaptırmamıştı; aksine, çoğu zaman o Ziji’ye bakıyordu.

“Neden yine ayakkabı giymiyorsun?” Bir pazaryerinde yanına koşup ayakkabıları ayaklarının dibine bıraktı: “Sen ayakkabı giymeyi bilmiyor musun yoksa?”

Ziji’nin tereddüt ettiği anda, Fengyi şakaklarını ovdu, eğilip ayakkabıları onun ayağına giydirdi. Sonra doğrulup elindeki meyve sepetini aldı ve iç geçirdi: “Şu aldığın meyvelere bak; sadece üst katman iyice, altındakilerin hepsi çürümüş!”

“Dünyada dolandırıcılar olduğunu bilmiyor musun? Gerçi

doğru ya, dolandırıcıları da siz tasarlamadınız mı?” Fengyi bir süre onu süzüp güldü: “Sizi gidi masa başı stratejistleri.”

Arkasını dönüp yürürken ekledi: “Az önce hangisinden aldın bunları? Gidip senin adına bir hesap sorayım.”

Ziji, “*Burada yaşamakla düzeni tasarlamak aynı şey değilmiş,*” diye düşündü; ama bir Tanrı olarak hatalı olduğunu düşünmüyordu. Ne de olsa kendi tasarımıyla büyüyen bu genç, tam da ihtiyacı olduğu gibi dürüst ve mert biri olmuştu.

Güçlü bir kuvvet, ancak böyle birinin elinde kontrolden çıkmazdı.

Üstüne bir de erken ölüm prangası eklenince, kalp dünya işleriyle bozulup kötüleşmeye vakit bulamaz, o güç daha güvenli kalırdı.

Kendi düzeninden çok memnundu.

Hejia Fengyi çocukluğundan beri zayıf ve hastalıklıydı; rüzgâr esse, yağmur yağsa canından olma tehlikesiyle karşılaşır. Sadece bahar ve sonbaharın ılıman havalarında uzak yollara çıkacak enerjiyi bulurdu. Ziji de kötü ruhları kovmak için onunla giderdi; geçtikleri yerlerde birçok insan perişan haldeydi, hatta halkın nefes alacak hali yoktu. Fengyi o zaman, “Saygıdeğer Tanrıça, bak kurduğun şu dünyaya,” derdi.

Ziji ise, “Bu dünyada yüce dağlar da vardır, derin vadiler de. İnsanların doğuştan statü farkı, bünye zayıflığı, mutluluk veya mutsuzluk içinde olması gayet normaldir. Kaldı ki, sen bu mutsuzları kurtarmaya gelmedin mi?” diye cevap verirdi.

Hejia Fengyi o zaman öfkelenirdi; ya kurtarmasaydı, ya insanlara zarar verseydi ne olacaktı?

Ziji, “Yapmazsın,” derdi. “Sen öyle biri değilsin.”

Böyle anlarda Hejia Fengyi’nin söyleyecek sözü kalmazdı. Daha sonra, Ziji’nin ona bakışının sanki Nüwa’nın kendi eliyle şekillendirdiği kusursuz bir çamur parçasına bakışı gibi olduğunu söylemişti.

— *Hep böylesin, hep tepeden bakıyorsun.*

Daha sonra Hejia Fengyi’nin yanında, yine kaderini bizzat

izdiği bir başkasını gördü: Hayalet Kralı He Simu. Hayalet Kralı'nın kaderinde, kötü ruh olarak doğmak vardı; en arzusuz kötü ruh, tam da arzularla doğan ruhların hükümdarı olabilirdi. Hayalet Diyarı'nın böyle bir ruh tarafından yönetilmesi Tanrıları rahatlatırdı.

He Simu da tam istediği gibi, görevini layıkıyla yerine getiren bir Hayalet Kralı olmuştu.

— *Kadim Ata insan olarak yaşamayı çok istiyor, o dünyaya aşık. Bir Hayalet Kralı'nı fâni yapmanın bir yolu yok mu?*

Hejia Fengyi ona böyle sormuştu bir keresinde.

— *Yok.*

— *Olamaz mı?*

Ziji şaşırmıştı: — *Neden olsun ki? şu anki düzen tıkır tıkır işliyor, hiçbir hata yok. Hata yoksa neden durduk yere iş çıkaralım?*

Hejia Fengyi uzun süre ona baktı; Ziji onun gözlerinde küçümseme gördü.

— *Korkak*, dedi Fengyi. — *Geri dn sen.*

Geri dönmesini ilk kez o zaman istemişti. Sonraki yıllarda onu ikna etmekten vazgeçmiş gibiydi; bazen kendi gençlik cahilliğine verip Ziji'ye bir an önce cennete dönmesini tavsiye ederdi.

Ancak Ziji, onun gözlerinde yıllarca silinmeyen o derin küçümseme görebiliyordu.

Yine de yanlış yaptığını düşünmüyordu; dünyada tanık olduğu her şey, hatta Hejia Fengyi'nin varlığı bile düzeninin kusursuzluğunu kanıtlıyordu. Ama Fengyi'nin o bakışını gördüğünde, nedensizce bir keder hissediyordu.

Gitmiyordu; madem Tanrıydı, yle çağrılınca gelen kovulunca giden biri değildi. Hejia Fengyi de onu kendi haline bıraktı, gittiği her yere yine beraber gittiler; Ziji artık bu dünyaya iyice alışmıştı. şimdi asıl muhtaç olan, zayıf bünyesiyle Hejia Fengyi'ydi.

Her hastalandığında, yatakta acıyla kıvranırken Ziji çok üzülüyordu. Fengyi yaklaşan ölüm vaktinden bahsettiğinde ise bu konuyu açmak bile istemiyordu.

Fengyi bunu alaycı buluyordu: “*Bunu sen tasarlamadın mı?*”

Evet, bu onun tasarımıydı. Hatalı olduğunu düşünmüyordu.

Sadece gün geçtikçe daha çok kederleniyordu.

Yinghuo soyu devam edecekti; gelecekte Hejia Fengyi gibi asi, dürüst ve mert insanlar yine gelecek ve sonunda kaderin kurbanı olacaktı. O, dünyadaki milyonlarca insandan sadece biriydi.

Ama artık Ziji için o sadece bir rakam değildi.

Onun ölümü bir sayının yok olması değil, bir ömrün telafi edilemez boşluğu demektir.

Hejia Fengyi ile birlikte Hayalet Diyarı’ndaki çatışmalara müdahale ederken He Simu ve Duan Xu’yu gördüğünde, aniden Duan Xu ve He Simu’nun tıpkı Hejia Fengyi ve kendisi gibi olduğunu fark etti.

He Simu da artık kusursuz düzenindeki kusursuz bir piyon değildi; He Simu kendisi olmuştu.

Dünyadaki tüm insanların doğumları, ölümleri, ayrılıkları, acıları ve felaketleri sanki kendi başına geliyormuş gibiydi. Gurur duyduğu düzenden acı duymaya başladığında, her şey birbirine karışmaya başladı.

Hejia Fengyi’nin keskin zekâsını biliyordu; Fengyi onun bu karmaşasını yakalamıştı.

Ve fırsatı değerlendirdi; alışılmadık bir şekilde onu zorlamaya başladı.

Hejia Fengyi’nin elini tuttuğunda, onun yüzünde zafer kazanmış bir gülümseme gördü. O an fark etti ki; bunca yıldır Hejia Fengyi’nin o kabullenmişliği, kadere boyun eğişi hep yalandı. Sadece bekliyordu.

Ziji’nin ona karşı bir şeyler hissetmesini bekliyordu.

Kendi elleriyle kurduğu düzen tarafından ezilmesini, incinmesini bekliyordu. Sarsılmasını, şüphe etmesini ve taviz vermesini bekliyordu.

— *Korkak.*

O zaman öyle demişti, sonra da öyle dedi. “*Kusursuz*

olmamaktan bu kadar mı korkuyorsun? Bu dünyada, en alttaki kötü ruhtan en üstteki Tanrıya kadar, kusursuz olan ne var?”

Duygusu olmayan bir düzen, sadece kibirden ibarettir.

Cennetten yirmi yıl uzak kaldıktan sonra geri döndü. Meslektaşları onu görünce güldüler: “Ne o, Denetçi, kapıyı mı kapatıyorsun?”

Başını salladı: “Kapatmıyorum, düzeni değiştiriyorum.”

Yeni düzende; Yinghuo soyu otuz yaşına geldiğinde, ya gücünden vazgeçip uzun bir ömür sürmeyi ya da gücüne sahip çıkıp kısa yaşamayı seçebilecekti. Hayalet Kralı ise, eğer canını canıyla takas edecek kadar yürekten seven birini bulursa, gücünü kaybedip fâni olabilecek ve reenkarnasyon döngüsüne girebilecekti.

“İnsan dünyasından çok uzak kaldık, belki de daha sık aşağı inmeliyiz,” dedi. Meslektaşları şaşırılmıştı; Kader Tanrıçası bir kez aşağı inmiş ve görünüşe göre çok değişmişti.

Belki daha değişecek çok şey vardı.

Aradan yıllar geçti. Hejia Fengyi sokakta yürüyordu; sonbahar havası serinlemeye başlamış, yoldaki ginkgo yaprakları altına boyanmıştı.

Kalabalığın içinde Hejia Fengyi aniden tanıdık bir yüz gördü.

İnsan selinin ortasında durmuş, sessizce ona bakıyordu.

Fengyi yanına gitti ve sordu: “Saygıdeğer Tanrıça, ne yapmaya geldin?”

“Yeni düzenimde bir hata var mı diye bakmaya geldim.”

Eskisi gibi sakın ve vakur bir ses tonuyla konuştu.

Fengyi bir süre ona baktı, sonra gülümseyerek yan yana yürümeye başladılar: “Kadim Ata’ya gitmeye ne dersin? Sürekli senden bahsediyor, artık o da çok mutlu...”

Yol kenarındaki satıcıların gürültüsü yükseliyor, sokakları osmanthus kokusu sarıyordu. Ziji düşündü; meğer on bin yıl önce unuttuğu o zamanlarda, o da tam böyle bir dünyada yaşıyormuş.

Dünyevi tozlara kapılmıştı; şimdi o tozlara sığınmaya

geliyordu.

Kısa Bir Kavga Hikâyesi

He Simu fâni olduktan sonra, insanlar arasındaki farkların bazen insanlarla kötü ruhlar arasındaki farklardan bile büyük olduğunu fark etmeye başladı. Mesela bazılarının kemik yapısı öyle sağlamdır ki doğuştan dövüş ustasıdır; bazılarının ise kolu bacağı sanki emanet gibidir, at daha koşmaya başlamadan üzerinden düşüverirler.

Tıpkı Duan Xu ve kendisi gibi.

İki yıl içinde gündelik fâni hayatına iyice alışmış, dövüş sanatları öğrenmek için heveslenmeye başlamıştı. İki yıl önceki o büyük dönüm noktasından sonra Duan Xu'nun sağlığı yavaş yavaş düzelmmişti; He Simu'nun dövüş sanatları öğrenmek istediğini duyunca hemen gönüllü öğretmenliği üstlenmişti.

En başta Chenying bu durumdan endişe duymuş, “Üçüncü ağabeyin öğretme yöntemi biraz sorun çıkarabilir,” demişti ama He Simu buna pek aldırmış etmemişti. Ancak iş gerçekten kılıç kalkan kuşanmaya gelince, Chenying'in uyarısının ne kadar hafif kaldığını fark etti.

Duan Xu çok sertti.

Ve Duan Xu çok sinir bozucuydu.

He Simu, sargılı sol elini hafifçe oynattı ve soğuk bir hıh sesi çıkardı. Yanındaki kırk yaşlarındaki orta yaşlı adam gülümseyerek sordu: “He Hanım'ın canını sıkan nedir acaba?”

He Simu şu an Daizhou'da kalıyordu. Jiang Ai'ye birkaç Daizhou manzara tablosu hediye etmiş, Jiang Ai de bunları Daizhou'nun ünlü ustaları arasında dolaştırmıştı. Ustaların övgüleri Daizhou'da yayılınca He Simu'nun ünü bir anda parlamış, bir tablosu bin altın eder olmuştu.

Kabul etmek gerekirdi ki, Jiang Ai'nin para kazanma konusunda gerçekten doğal bir yeteneği vardı.

Bugün görüştüğü Bay Chen, Daizhou'nun ipek tüccarıydı; duyduğuna göre Daizhou'nun en zenginiydi ve her kapıyı açacak

güce sahipti. Daizhou şehir merkezindeki bu malikânesi doksan dokuz buçuk odalıydı, içi oyma işçilikleri ve görkemiyle göz kamaştırıyordu. Şimdi yüzünde güller açarak He Simu'ya bakıyor, gözlerinin içi parlıyordu.

He Simu yan taraftaki tabloyu işaret ederek, “Bay Chen, iyi baktınız mı? Bu tabloyu alıyor musunuz, almıyor musunuz?” dedi.

“Almaz mıyım hiç! Bugün He Hanım'ın bir tablosunu alabilen herkes günlerce bununla övünüyor. Eskiden beri He Hanım'ın hem sanatının hem de güzelliğinin eşsiz olduğunu, tablosunun güzel, kendisinin ise tablodan daha güzel olduğunu duyardım.”

He Simu sakince, “Daha önce söyledim; tablom karşılığında dükkânınızın hazinesi olan Linsiduan ipeğini istiyorum. Bay Chen, hazırladınız mı?” dedi.

Bay Chen gülümseyerek ellerini çırpı. Bir hizmetçi paravanın arkasından bir top kumaş getirdi; rengi en safinden zencefre kırmızısıydı ve üzerinde gümüşü bir parlaltı dalgalanıyordu.

He Simu kumaşa yaklaşıp elini üzerine sürdü; dokusu bir bebeğin cildi kadar narin, sıcak ve pürüzsüzdü. Bir ağustosböceğinin kanadı kadar hafifti ama ışığı hiç geçirmiyordu. Kırmızının üzerinde ışığa göre renk değiştiren o gümüşü parlaltı, tıpkı gün batımında denizin üzerindeki yakamozlar gibiydi.

“Bu Linsiduan ipeği, Batı Bölgeleri'nin nadide ipekböceklerinin kozalarından çekilmiştir. On yıl boyunca iki binden fazla ipekböceğinin ipeği ancak bu kadarına yetti. Lanyue Atölyesi'nde dokundu, Sego Atölyesi'nin en kaliteli kırmız böcekleriyle boyandı. Dünyada aslında beş top vardı; savaşlarda ikisi kayboldu, diğer ikisi ise eski imparator ve imparatoriçenin üzerinde, toprağın altında yatıyor. Dünyada kalan tek parça işte bu, benim elimdeki.”

Bay Chen göğsünü kabartarak dükkânının hazinesini gururla övdü.

He Simu eğilip dikkatle baktı, titizlikle dokundu. Siyah gözlerinde ipeğin kırmızısı yansıyor. Alçak sesle, “Bu renk gerçekten de çok güzelmiş,” dedi.

Bunca yıl ne ipekler, ne kumaşlar görmüştü ama bu parça gerçekten de aralarında bir inci gibiydi.

Bay Chen onun beğendiğini görünce gözleri mutluluktan kayboldu. İç geçirerek, “Bu ipeği elde etmek hiç kolay olmadı, kaç kişi istedi de satmadım; aile yadigârı olarak saklayacaktım,” dedi.

Bunu duyan He Simu başını çevirip onu süzdü: “Yani Bay Chen, bunu bana veriyor musunuz, vermiyordunuz?”

Bay Chen nihayet baklayı ağzından çıkardı, gülümseyerek: “Bakın, eğer bir aile olursak, senin benim lafı mı kalır? Hem ipek sende kalır hem de benim ailemde; her iki taraf için de en güzeli bu olur...”

He Simu, Bay Chen’i tepeden tırnağa, sonra tırnaktan tepeye bir kez daha süzdü. Elini kumaştan çekip doğruldu ve masadaki tabloyu almak için döndü: “Öyleyse bana müsaade.”

Bay Chen elini tablonun üzerine koyarak He Simu’nun almasına engel oldu. Sesini uzatarak, “He Hanım, bu kumaşı öyle herkese göstermem,” dedi. “Baktınız, dokundunuz; şimdi nezaketsizlik etmeyin.”

Odanın dört bir yanındaki uşaklar nefes aldırılmayacak kadar sıkı bir duvar örmüşlerdi. Bay Chen’in bakışları açıkça şunu söylüyordu: “*Geldin ama öyle kolay gidemezsin.*”

He Simu etrafına bakındı, elini çekip rahat bir tavırla, “Anlaşılan Bay Chen beni akşam yemeğine kalmam için ikna etmek istiyor,” dedi.

“Kaç öğün istersen kalabilirsin, ne istersen önüne sererim. Chen ailesinin gücünü gördün, seni asla mahcup etmem,” dedi Bay Chen kötü niyetli bir gülümsemeyle.

He Simu bir kakhaha attı, koynundan parlak bir inci çıkardı: “Öyleyse Bay Chen, bir arkadaşımı daha çağırmamın sakıncası yoktur herhalde?” Bir an duraksadıktan sonra seslendi: “Fengyi.”

İnci anında yumuşak bir ışıkla parladı.

“Kadim Ata?”

“Bir beyefendi beni yemeğe davet etti, kalmam için çok

ısrarcı, kıramıyorum. Sen de gelmek ister misin?”

İnciden bir süre ses çıkmadı, sonra bir gülüş duyuldu: “Böyle bir fırsatı nasıl kaçıırım?”

İnciden ses geldiği andan itibaren Bay Chen şaşkınlığa uğradı, uşaklar korkuyla etrafına bakındı, odada bir uğultu yükseldi. Tam o sırada odada aniden şiddetli bir rüzgâr koptu; kağıtlar, perdeler havada uçtu. Herkes neye uğradığını şaşırıp sağa sola savrulurken, rüzgârın içinden iki siluet belirdi.

Zayıf ve uzun boylu bir adam, üzerinde kırmızı nilüfer desenli beyaz ipek bir rahip cübbesiyle duruyordu; sırtında kırmızı iplikle işlenmiş yirmi sekiz takımyıldız haritası vardı ve elinde bir asa tutuyordu. Yanındaki morlu kadın ise porselen bir bebek gibiydi; bembeyaz bir yüzü, simsiyah saçları vardı. Güzel ama ifadesiz yüzünde derin, siyah gözler parlıyordu.

Adam esasını yere vurdu, rüzgâr anında dindi; geriye sadece darmadağın bir oda kaldı.

Bay Chen korkudan yere kapaklandı, “Canavar! Canavar!” diye bağırmaya başladı.

He Simu’nun gözleri kadına takıldı, kaşlarını çatarak sordu: “Ziji’nin burada ne işi var?”

Hejia Fengyi, “Ziji tam da beni ziyarete gelmişti, onu da yanıma aldım,” dedi.

He Simu’ya cevap verdikten sonra yere düşen Bay Chen’e doğru yürüdü. Sanki yıllardır görmediği bir akrabasını görmüş gibi, Bay Chen’i omuzlarından tutup nazikçe ayağa kaldırdı: “Kusura bakmayın, aniden çıkıverdik, nezaketsizlik ettik. Maşallah, şu heybetinize, şu asaletinizle zenginliğinize bakılırsa, bizi yemeğe davet eden o beyefendi siz olmalısınız, değil mi? Adınız neydi?”

Bay Chen boynunu içine çekmiş, titreyerek tek kelime edemiyordu. Zaten boynu kısıydı, şimdi iyice kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağaya benzemişti.

He Simu, “Bay Chen,” dedi.

Hejia Fengyi ellerini çırparak hayretle bağırdı: “Vay canına!

Soyadı Chen mi! Ne güzel soyadı! Benim üstadımın dayısının gelininin halası da Chen soyadlıydı! Bak ne büyük tesadüf, ne kadar kaderimiz birmiş; demek ki bugün beraber yemek yememiz gerekiyormuş.”

Hejia Fengyi, sanki kırk yıllık dostuymuş gibi Bay Chen'i kolundan tuttu, devrilen sandalyeyi kaldırıp masaya oturttu. Sonra Ziji ve He Simu'yu da masaya davet etti. Hâlâ şokta olan Bay Chen'e gülümseyerek: “Sakın bize karşı çekinmeyin; ejderha ciğeriymiş, leopar kalbiymiş, denizlerin en nadide mahsulleriymiş, on kilo yesek bıkmayız. Siz gönlünüzden ne koparsa getirtin,” dedi.

“Neden yeryüzüne indin?” diye sordu He Simu doğrudan Ziji'ye.

İki koca yıl geçip gitmişti; fâni olduğu o gün sanki daha dün gibiydi. Ziji, onun o bitmek bilmeyen ömrünü bir fâni ömrüne sığdırmış ve ölmek üzere olan Duan Xu'yu kurtarmıştı.

Ancak Ziji bunu özellikle He Simu'yu kurtarmak için yapmamıştı; He Simu sonradan öğrenmişti ki bu, Hejia Fengyi ile Ziji arasındaki bitmek bilmeyen savaşın sonunda Fengyi'nin kazandığı bir zaferin meyvesiydi. He Simu sadece Fengyi'nin sayesinde o çıkmaz sokaktan bir yol bulmuştu.

Yine de Ziji'ye karşı pek bir sempatisi yoktu. Ne de olsa kafesin içindekiler, kafesi yapanlara pek sevgi beslemezlerdi.

“Yeni düzeni görmeye geldim,” dedi Tanrıça, sekiz ölümsüzün denizi geçişinin işlendiği armut ağacı masada otururken. Bir süre He Simu'nun gözlerine baktı, sonra ekledi: “He Hanım, bana düşmanlık beslemenize gerek yok. Hayvanın gücü insana, insanın gücü kötü ruha, kötü ruhun gücü Tanrıya yetmez; her canlının bir yeri, her varlığın bir sınırı vardır. Küçük bir bedenle, yaşama inancıyla ciddiyetle gününü geçirmek; aşk, nefret, keder, doğum, yaşlılık, hastalık ve ölüm... Hepsi saygıya değerdir.”

Ziji elini kendisiyle He Simu arasında gezdirdi: “Bizim aramızdaki durum da böyle. Senin acına ve çaresizliğine saygı duyduğum, bu yüzden düzeni değiştirdim.”

He Simu bir an sessiz kaldı, sanki bu cevabı kabul etmişti.

Konuyu Hejia Fengyi'ye getirdi: "Saygıdeğer Tanrıça, peki şimdi Fengyi hakkında ne düşünüyorsun?"

Hejia Fengyi ailesiyle görüştüktan sonra Yinghuo kaderini yeğenine devretmişti. Artık felaket yıldızı değildi, dünyanın en güçlü büyücüsü de değildi; ama bu aynı zamanda yükseliş için Tao yolunda yürüyebileceği anlamına geliyordu.

Bu yaşta yükseliş için ciddi ciddi çalışmaya başlaması, geleceğini pek parlak göstermiyordu.

"Yükseldiğinde, benden daha iyi bir Tanrı olacağı kesin."

"Peki, ya yükselemezse?"

Ziji bir an sessiz kaldı: "O zaman da yapacak bir şey yok."

Hejia Fengyi اساسını okşayarak bir kenarda bu iki ulu varlığın atışmasını izliyordu; sanki okula yeni başlayacak bir çocuk gibi hissediyordu, bu ikisi de öğretmeni ve velisiymiş gibi eğitimini tartışıyorlardı.

Bay Chen ellerini ovuşturarak masada eğreti bir şekilde oturuyordu; sanki burası kendi evi değil de, zorla misafir edilmiş gibiydi. Şaşkınlıkla bir sağa bir sola bakıp titreyerek sordu: "Tanrı... Tanrı mı? Yükselmek mi? Sizler aslında kimsiniz?"

Tam bu inanılmaz durumla yüzleşip soru sormak için cesaretini toplamışken, odanın kapısı aniden tekmeye açıldı; bir kanat kapı gürültüyle yere serildi, toz duman birbirine karıştı. Bay Chen bunu görünce, o güzelim mor abanoz kapısı için feryat figan bağırmaya başladı.

Mavi, dar kollu ve yuvarlak yakalı cübbe giymiş bir adam kapının önünde duruyordu; elinde baygın bir uşağın yakasını tutuyordu. Bu adam otuz yaşlarına yakındı, yakışıklı ve uzundu; yılların dövüş eğitimiyle dik bir duruşu vardı, yuvarlak gözleri yıldızlar gibi parlıyordu.

Odadaki manzarayı görünce şaşırdığı belliydi. Bakışlarını herkesin üzerinde gezdirdikten sonra, durumu en iyi açıklayabilecek kişi olan Hejia Fengyi'de durdu.

Hejia Fengyi onun bakışlarını karşıladı, anında yüzünde güller açtı, اساسını sallayarak: "Ooo, Duan Bey değil mi bu! Bay Chen,

Kadim Ata'yı yemeğe davet etti, Kadim Ata da iki kişi çok ıssız olur diye beni ve Ziji'yi çağırdı. Duan Bey de bu şenliğe katılmaz mı?" dedi.

Duan Xu bir an sessiz kaldı, uşakların arasında bir civciv gibi kalan Bay Chen'e baktı, elini gevşetince uşak yere serildi. Ellerini arkasında birleştirdi, sanki hiçbir şey olmamış gibi masum bir gülümseme takındı: "Bay Chen bu kadar misafirperver olduğuna göre, herhalde bir kişilik daha yer açmaktan çekinmez, değil mi?"

Bay Chen acıyla kapısına bakarken öfkeyle Duan Xu'yu işaret etti ama Hejia Fengyi hemen araya girdi: "Bu nasıl söz? Bay Chen gibi büyük bir adama hakaret olur bu; o hiç bir kişilik yerin lafını mı yapar? Bakın, Bay Chen o kadar heyecanlı ki, hemen yemeklerin getirilmesini emredecek."

Sonra gülümseyerek Bay Chen'e döndü: "Haksız mıyım?"

Bay Chen elini sessizce indirdi, zoraki bir gülümsemeyle: "Doğru... Doğru... Çabuk, yemekleri getirin!" dedi.

Duan Xu masaya yürüdü. He Simu'nun her iki yanındaki sandalyeler de boştu; He Simu'nun yüz ifadesine baktı, dudaklarını büzdü ve tam karşısına, Hejia Fengyi'nin yanına oturdu. Hejia Fengyi ikisi arasındaki havayı kokladı; "*Kesin kavga etmişler,*" diye düşündü.

"Şey... Hâlâ öğrenemedim... Saygıdeğer efendilerimin... Adı şanı nedir?" Zavallı Bay Chen nihayet bu normal olmayan masadakilere o soruyu sordu.

Hejia Fengyi güldü: "Ah, unutmuşuz; bendeniz Xingqing Sarayı'ndan Hejia Fengyi, bu hanımefendi de Ziji. Ben He Hanım'ın akrabasıyım."

"Ooo! Demek Xingqing Sarayı'ndan bir üstad! Gözüm varmış ama görmemişim!" Bay Chen korkuyla eğilerek selam verdi. Sıradan halk diğer tarikatları bilmeyebilirdi ama Xingqing Sarayı'nın adı herkesin kulağındaydı.

Duan Xu, He Simu'ya bir bakış attı, He Simu bakışlarını kaçırdı.

Duan Xu, "Ben Duan Xu, He Simu benim nişanlım, gelecekteki

eşimdir,” dedi.

Bay Chen daha şaşırmaya vakit bulamadan He Simu soğuk bir kahkaha attı: “Kimin nişanlısıymışım? Ne evliliği, evlenmiyorum ben.”

Duan Xu bir süre He Simu’ya baktı, gözlerini kısarak gülümsedi: “Güzel, evlenmeyelim; bunca yıl zaten isimsiz, törensiz geçti gitti. Ama bana nedenini söylemek zorundasın.”

He Simu ona bakmıyordu bile; sadece masadaki tablosuna dokunuyor, tek kelime etmiyordu. Sargılı sol eli fazlasıyla göze batıyordu.

Duan Xu parmaklarını ovuşturdu ve konuştu: “Eğer geçen gün yanlışlıkla elini incittiğim içinse, özür dilerim.”

Belindeki Gafletkıran Kılıcı kınından çıktı. Çelik parıltısı odayı aydınlatırken Bay Chen başını ellerinin arasına alıp yere çöktü: “Yiğidim, kıyma bana!” diye bağırdı.

Kılıç Bay Chen için değildi; He Simu hemen kılıcı bastırdı, Duan Xu’nun sol bileğini kavrayarak öfkeyle bağırdı: “Duan Shunxi, ne yapıyorsun sen?”

“Eğer öfken geçmiyorsa, bu elimi sana feda edeyim. Ne istersen yap; sinirlerimi kes, kemiklerimi kır, tek kelime etmem,” dedi Duan Xu, He Simu’nun gözlerinin içine bakarak.

“Mesele o değil! Bilerek yapmadığını biliyorum, sadece benim bu kadar zayıf olduğumu tahmin edemedin, o kadar.”

Duan Xu, He Simu’nun gözlerinden bir anlığına geçen o huzursuzluğu yakaladı. Bir süre sessiz kaldı, sonra He Simu’nun sağlam olan bileğini tutup, “Anladım,” dedi. “Benimle geliyorsun.”

“Bırak!” diye haykırdı He Simu.

Duan Xu hiç ikiletmeden onu omzuna attı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. He Simu’nun yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Duan Xu’nun omzunda debelenirken Hejia Fengyi’ye bağırdı: “Fengyi!”

Hejia Fengyi gözlerini elleriyle kapattı: “Ah, kulaklarım da pek duymaz oldu. Ziji, insanların bir sözü vardı, neydi o... ‘Adil

hâkim bile...”

“Adil hâkim bile aile kavgasını çözemez,” diye tamamladı Ziji.

Ayak sesleri ve bağırışlar uzaklaşıp kaybolunca Hejia Fengyi ellerini indirdi, gülümseyerek Bay Chen’e döndü: “Bay Chen, bugün bana dua etmelisin; az önceki beyefendinin damarı çok pistir, ben olmasaydım bugün senin kaderin de şu kapın gibi olurdu. Bunun şerefine, bugün masayı donatalım bakalım...”

Chen malikânesinin o doksan dokuz buçuk odalı devasa evinden çıktuktan sonra Duan Xu, He Simu’yu yere indirdi. Atına atladıkları gibi Daizhou’daki evlerine kadar sürdüler. Odaya girdiklerinde Duan Xu nihayet onu bıraktı.

He Simu çoktan debelenmeyi bırakmıştı. Duan Xu ona döndüğünde; öfkeden yüzünün, ağlamaktan gözlerinin kızardığını gördü. Dudaklarını ısırarak ona buz gibi bakıyordu.

Duan Xu bir süre sessiz kaldıktan sonra alçak sesle sordu: “Simu, pişman mı oldun?”

He Simu’nun bakışları keskinleşti: “Asla pişman olmadım, sadece...”

Sadece... “*Sadece ne?*” diye düşündü.

Odada lamba yanmıyordu, ışık yavaş yavaş soluyordu. Duan Xu’nun parlayan gözlerinde gün batımının turuncusu yansıyor; o bakışlar koyu bir şurup gibi sıcak ama bir o kadar da kırılgandı.

Sahip olduğu bu dünyayı seviyordu. Eğer fâni olmasaydı, dünyanın bu kadar canlı olduğunu asla göremez, Duan Xu’nun bu kadar gerçek olduğunu hissedemezdi. Nasıl pişman olabilirdi ki?

Sadece... O kırılgan ve güçsüz fâni He Simu olmaya henüz alışamamıştı.

Eskiden doğuştan gelen o muazzam hayalet gücüne sahipti; tüm kötü ruhlar önünde diz çökerdi, dünyada onu tehdit edebilecek kimse yoktu. Ölüm ve ayrılık dışında hiçbir şey onu sarsamazdı. Bu fânilere hep acıyarak ama bir o kadar da hayranlıkla bakardı; zayıflıklarına acır, canlılıklarına hayran

kalırdı.

Şimdi onların o canlılığını almıştı ama zayıflıklarını da beraberinde getirmişti.

Duan Xu çok güçlüydü; onun karşısında He Simu savunmasız kalıyordu. Sadece antrenman yaparken bile eli kolayca kırılabilirdi. Duan Xu onu omzuna atıp götürdüğünde karşı koyamıyordu. Ona öğrettiği şeyleri çok yavaş, çok zor öğreniyordu; sanki bu gücü elde etmek için yaratılmamış gibiydi.

Eskiden yeteneğiyle her engeli aşardı, hiç böyle bir başarısızlık tatmamıştı. Birine böyle aşağıdan bakmaktan hoşlanmıyordu. Kendini kontrol edememe hissinden nefret ediyordu.

Kendi kendine kızıyordu.

Gün batımı ışığında Duan Xu'nun göğsü inip kalkıyordu; etraf sessizdi, sadece ikisinin nefes alış veriş duyuluyordu.

“Yaşamak demek; doğum, yaşlılık, hastalık ve ölüm demektir; bu da dünyanın bir parçası. Bu dünyaya karşı hayal kırıklığına mı uğradın?” Duan Xu, He Simu'ya bakıyordu, gözleri alev alevdi.

He Simu başını salladı: “Dünyaya değil, kendime karşı hayal kırıklığına uğradım.”

Duan Xu hafifçe güldü: “Evet, artık o eski kudretli gücün yok. Ama bu dünyada ben varım, Hejia Fengyi var, Jiang Ai ve Chenying var. Neden korkuyorsun?”

“Ama o sonuçta...”

“Sonuçta senin kendi gücün değil mi? Öyleyse benim senin yanında ne işim var? Sadece iyi günde mi beraber olacağız? Benim yardımına ihtiyaç duymanın utanç verici bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüzden seni bir nebze olsun küçümseyeceğimi mi sanıyorsun? He Simu, ben ölüm döşeğindeyken senin yardımını hiç reddettim mi? Senin o bitmek bilmeyen ömrünün yanında bir karınca kadar zayıf olduğumu bildiğim halde, hiç geri adım attım mı ya da seni suçladım mı?”

Duan Xu'nun sesi yükseliyordu, gözleri titreyerek kızarıyordu.

Sözlerini bitirdiğinde göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Şaşkınlık içindeki He Simu'yu kucağına çekti ve fısıldadı: "Lütfen... Her sinirlendiğinde böyle arkana bakmadan kaçıp gitme. O zaman da aynısını yapmıştın; 'bitti' demiştin ve bitmişti. Senden gerçekten korkuyorum."

Kalbi deli gibi çarpıyordu; üzerindeki kat kat giysilere rağmen He Simu onun o öfkesini ve dehşetini hissedebiliyordu. Yıllar önce hayalet ordusunun içinde önüne kadar savaşıarak gelen o genci hatırladı; eğer o zaman hissedebilseydi, acaba yine böyle mi çarpıyordu kalbi?

He Simu onun sırtına sarıldı ve alçak sesle konuştu: "Demek o zamanki hislerin, tam da benim şu anki hislerim gibiydi."

Tilki Duan gerçekten de çok cesurmuş. Eğer onun yerinde olsaydı, böyle bir başlangıçla muhtemelen devam edemezdi.

Duan Xu, yirmi altı yaşına kadar hep kumar oynamıştı; ruhu hep boşlukta asılıydı, bir yarısını kendi tutuyor, diğer yarısını kadere bırakıyordu. Tehlikeler, kayıplar ve kazançlar arasında gidip gelmiş, ancak son iki yılda He Simu sayesinde huzura ermişti.

Hep böyle yaşamıştı; kendini tam olarak kontrol edemedi, kırılğan ama inatçı bir şekilde.

Ama zaten kırılğan olduğu için bu kadar tutkuluydu; acı çektiği için mutluluğun tadını biliyordu, soğuğu bildiği için sıcaklığın kıymetini anlıyordu. İşte onun sevdiği dünya tam da buydu.

"İnsan olmak gerçekten zormuş..." diye mırıldandı He Simu. "Zamana ihtiyacım var, yavaş yavaş öğreneceğim."

"Daha çok zamanımız var; bana yaslan, beni terk etme," dedi Duan Xu kulağına, bir iç çekiş gibi.

"Tamam."

"Beni çok korkuttun, bunu telafi etmelisin."

He Simu hafifçe gülümsedi: "Tamam."

Duan Xu onun boynundan derin bir nefes aldı, sonra onu kucağına alıp yatağa bıraktı. Üzerine eğilip onu öpmeye başladı.

He Simu ellerini onun boynuna doladı. Duan Xu boğuk bir sesle, “Eline dikkat et,” dedi.

“İnsanlar ne kadar da zahmetli...”

He Simu’nun sesi nefes alışverişleri arasında kayboldu.

Hava tamamen kararmıştı ama odanın lambası hâlâ yanmıyordu.

O çok netleşen duyuların içinde He Simu gözlerini açtı ve Duan Xu’nun yüzündeki o ifadeyi gördü; tutkulu, hayranlık dolu... Sanki suya atılmak üzere olan bir ateş parçası gibiydi; tüm o hararetini bir anlık sıcaklığa feda etmek istiyordu. Gözleri buğulanmıştı, terden ıslanmış saçları alnına yapışmıştı. Teri boynuna damlıyor, sanki onu yakacakmış kadar sıcak hissettiriyordu. Üzerlerindeki o ortak sandal ağacı kokusu birbirine karışmış, tüm odayı sarmıştı.

Başını kaldırıp ona karşılık verdi; dudakları ve dilleri birbirine dolanırken bir iç çekiş bıraktı: “Eyyvah... Galiba sana her geçen gün daha çok tutuluyorum.”

Bu hayat dolu dünyada, hâlâ en çok o parlıyordu.

Çok manzaralar görmüştü ama yıllar önce kırmızı damatlıklar içinde, patlayan havai fişeklerin ve kırmızı kağıt parçalarının arasında ona gülümseyişini asla unutamıyordu. O ferah ve yumuşak kokusunu unutamıyordu.

Hele ki şimdi, kollarındaki bu sıcak, canlı ve kanlı canlı Duan Xu’yu asla bırakamazdı.

Bu sözlerinin bedeli, yüksek sesli bir haykırış oldu; artık dayanması daha da zordu.

Duan Xu’nun kulakları kızardı. He Simu bunun üzerine onun kulak memesini ısırdı.

Duan Xu titredi ve hafifçe güldü: “Anlaşılan yarın yataktan çıkmak istemiyorsun.”

“Bana hizmet etmen... Fena olmazdı.”

He Simu’nun sesi bir an duraksadı; Duan Xu’nun şakaklarındaki o erken düşmüş beyaz saçı öptü.

Fâni olarak bu canlı ve sıcak dünyada yaşamaya devam

edeceklerdi. Zaman akıp gidecekti ama zamanın akıp gitmesi korkunç değildi; onlar da o akışın içindeydi. Sonunda He Simu'nun bu ömrü, Duan Xu'nunkine tamamen karışacaktı.

Ömrümün en büyük şansı; seninle birlikte, bir yastıkta kocamaktır.

Daha sonra Bay Chen'in o dünyada eşi benzeri olmayan Linsiduan ipeği, eski Hayalet Kralı Hanımefendi'nin gelinliği oldu. O gün He Simu hâlâ Duan Xu'ya kızgındı ama o kumaşı kendi gelinliği yapmak için ele geçirdiği de bir gerçektir.

Chenying'in Sadakati

Ay gökyüzünün ortasındaiken, Jiang Ai yine Xusheng Dağı'nın altın duvarının önünde Chenying'i gördü.

Altın duvara yaslanmış, bağdaş kurup oturuyordu; kucağında açık bir hayalet defteri vardı. Hayalet Kral Lambası yan tarafında loş bir ışık yayıyordu. Kolunu lambaya dayamış, o ışıktaki defteri dikkatle okuyordu.

Bu çocuk gündüzleri Jiang Ai'ye devlet işlerinde yardım ediyor, geceleri ise hayalet defterlerini okuyordu. Kötü ruhların uykuya ihtiyacı olmasa da, Chenying'in enerjisi hayret vericiydi; aylarca hiç dinlenmeden çalışabiliyordu.

Jiang Ai'nin bu Hayalet Diyarı veliahdı hakkındaki ilk anısı; He Simu'nun kucağında yatan, kanlar içindeki o paramparça cesetti. Duyduğuna göre sadece on dört yaşındaymış; savaş meydanında binlerce okla vurularak ölmüş ama He Simu ve Duan Xu'yu koruma arzusu o kadar güçlüymüş ki ruhu dağılmamış ve kötü bir ruha dönüşmüş. He Simu'nun o cesedi tutan elleri titriyordu; sanki ölüme alışmış bir kötü ruh gibi değil de, canı yanan bir insan gibiydi.

Chenying'in cesedi, He Simu tarafından Yuzhou şehrinin arka dağındaki bir mezarlığa, He Simu'nun anne ve babasının mezarlarının yanına gömülmüştü.

Chenying'i ikinci kez görüşü, Xusheng Dağı'ndaydı. Kötü bir ruh olduktan sonra kendi mezarını görmeye gitmişti. Kendi mezarının önünde durmuş, mezar taşına uzun uzun ve dikkatle bakmıştı; çok sakindi.

— *Demek gerçekten ölmüşüm.*

Bu sözü söyledikten sonra yanındaki He Simu ve Duan Xu'ya dönmüş, gülümseyerek: — *Ölürken hep şöyle düşünmüştüm; ağabeyim ve ablamdan haber yok, dilekleriniz henüz gerçekleşmedi. Sizi mutlaka tekrar görmeliydim, dileklerinizi gerçekleştirmeliydim. Ve gerçekten de sizi tekrar gördüm, ne kadar şanslıyım, demişti.*

O zamanlar bu çocuk siyahlar içindeydi; yüzü solgun, hatları zarifti. İfadesinde bir çocukla bir yetişkin arasındaki o masumiyet ve olgunluk bir aradaydı. Jiang Ai, *“Acaba bu çocuk yaşasaydı nasıl biri olurdu? Büyüseydi çok yakışıklı olurdu herhalde,”* diye düşünmüştü.

Binlerce okla vurulup bu kadar acı içinde ölüirken bile “şanslıyım” diyebiliyordu; gerçekten de tuhaf biriydi, kötü bir ruha dönüşmesine şaşmamalıydı.

O zaman He Simu gözleri dolarak Chenying’e sarılmıştı. Jiang Ai, He Simu’nun insan olduktan sonra çok kolay ağlamaya başladığını fark etmişti.

“Simu sonunda o sert kabuğunu kırdı ve kendi zayıflıklarına izin verdi,” diye düşündü.

Onun adına çok mutluydu.

Daha sonra He Simu, Hayalet Kral Lambası’nın Jiang Ai ile Chenying arasında bir seçim yapmasını istemişti. Lamba, Chenying’i seçmişti. Jiang Ai hem çok şaşırmış hem de rahatlamıştı. Rahatlamıştı çünkü kral olmak istemiyordu; şaşırmıştı çünkü lamba, daha yeni kötü ruh olmuş, gücü zayıf bir çocuğu seçmişti.

Chenying, He Simu gibi doğuştan muazzam yetenekli görünmüyordu.

Geçen birkaç yıl boyunca Jiang Ai, Hayalet Diyarı’nı onun adına yönetmiş; Chenying ise He Simu ile birlikte diyarı tanımış ve yönetim sanatını öğrenmişti. Jiang Ai yavaş yavaş fark etti ki, Chenying’in He Simu gibi muazzam büyü güçleri olmayabilirdi ama eğer “çalışmak” bir yetenekse, Chenying kesinlikle bir dahiydi.

Hayatında Chenying kadar azimli ve odaklanmış bir kötü ruh görmemişti. Chenying, kendine karşı ne kadar katı olduğunun farkında bile değil gibiydi; sürekli kendini zorluyor, sınırlarını sıırıyordu.

İnsanların bazen gevşediği, sıkıldığı zamanlar olurdu; kötü ruhlar için bu daha da geçerliydi ama Chenying’de buna hiç rastlanmazdı. Acele de etmiyordu; sadece binlerce günü tek bir

gün gibi aynı azimle sürdürüyordu.

Altın duvar yasalarının uygulanması ve isyanların bastırılmasıyla Hayalet Diyarı artık dengeye oturmuştu. Chenying'in büyü gücü ve yönetim kabiliyetindeki bu ilerleme hızıyla, He Simu'nun ömrü yetecek ve Chenying'in resmen tahta geçişini görecekti.

Jiang Ai bazen Chenying'in bu kadar çok çalışmasının asıl amacının bu olup olmadığını merak ediyordu.

He Simu da biraz endişeliydi ama onun endişesi Chenying'in yeteneğiyle ilgili değildi; o, krallık makamının tıpkı bir zamanlar kendisini prangaladığı gibi Chenying'i de prangalamasından korkuyordu. He Simu, Jiang Ai'den ağzını aramasını rica etmişti.

Bu gerçekten zordu; Jiang Ai'nin Chenying ile konuşurken "ağzı arama" şansı pek olmuyordu. Çünkü eğer Duan Xu ve He Simu onu ziyarete gelmemişse, Chenying asla havadan sudan konuşmazdı; sorduğu ve cevapladığı her şey iş ile ilgiliydi, sanki hiçbir gereksiz şeyin vaktini çalmasına izin vermiyordu.

Jiang Ai boğazını temizledi.

Chenying duymadı bile; tüm dikkati önündeki kitaptaydı.

Jiang Ai, *"Bizim şu geveze Bai Sanxing'i buraya getirmeliyim, ancak o Chenying'in dikkatini dağıtabilir,"* diye geçirdi içinden.

"Chenying." Yanına gidip adıyla seslendi. Chenying nihayet başını kaldırdı, Jiang Ai'yi görünce gülümseyerek, "Jiang Ai Teyze," dedi.

He Simu'nun babası ona "Jiang Ai Teyze" derdi, He Simu "Jiang Ai Teyze" derdi, şimdi bu on küsur yaşındaki hayalet de "Jiang Ai Teyze" diyordu; anlaşılan bu teyzelik görevi kıyamete kadar sürecekti.

Jiang Ai iç geçirerek yanına oturdu: "Yine mi hayalet defterlerini okuyorsun?"

"Evet, yirmi dört hayalet sarayındaki son üç yüz yılın ruhlarını tanımalıyım; insanların neden kötü ruha dönüştüklerini anlamaya çalışıyorum. Tam da bu konuda bir sorum olacaktı..."

Jiang Ai'nin başı şişmişti. Elini sallayarak: "Chenying, önce

bunları bırakalım. Simu'dan haber geldi, Duan Xu ile düğün yapacaklarmış.”

Chenying'in gözleri anında parladı, heyecanla: “Üçüncü ağabeyim ve ablam nihayet muratlarına eriyorlar! Bu... Nerede yapılacak? Yuzhou'da mı? Misafirlerin yarısı kötü ruh, yarısı insan olacak; bu ziyafeti iyi planlamak lazım...”

Jiang Ai, Chenying'in yüzündeki o nadir görülen canlılığı izledi; sanki tüm bedeni canlanmıştı. Nadiren de olsa işi gücü bırakıp bir süre heyecanla konuştuktan sonra Jiang Ai çenesini eline dayayıp sordu: “Chenying, hiç özenmiyor musun?”

Chenying donakaldı; solgun yüzünde mavi alevlerin ışığı yansıyordu.

“Neye özeneyim?”

“Simu ve Duan Xu artık insan oldular; dünyayı hissediyorlar, tutkuyla yaşıyorlar, evlenip bir yastıkta kocayacaklar. Ama sen öldün ve hâlâ bu karmaşık işlerle uğraşıp Hayalet Diyarı'nı omuzlamaya çalışıyorsun. Onlara özenmiyor musun? Gerçekten Hayalet Kralı olmak istiyor musun?”

Chenying'in genç yüzünde bir şaşkınlık belirdi, sanki bu sorunun cevabı çok açıkmiş gibi konuştu: “Üçüncü ağabeyim ve ablamın insan olup bir ömür beraber olmaları zaten benim en büyük dileklerimden biriydi. Dileğim gerçekleştiğine göre neden özeneyim ki? Ayrıca ölmenin o kadar da kötü bir yanı olduğunu düşünmüyorum; ablam ve ağabeyim hâlâ yanımdalar, dünyada ne değişti ki?”

Bir an duraksadı, sanki Jiang Ai'nin ne sormak istediğini anlamış gibi devam etti: “Ablam demişti ki; ‘Taht, fedakârlık demektir.’ Ama benim feda edecek bir şeyim yok. Bu dünyada benim için en önemli olan şey ablam ve ağabeyimdir; onların dileği benim ömürlük amacımdır. Ağabeyim on yedi eyaleti geri aldı, ablam ise insan ve hayalet dünyası arasındaki dengeyi korumak istiyor. Öyleyse Hayalet Kralı olup bu dengeyi sağlamak benim de dileğimdir.”

Chenying'in asıl amacının He Simu ve Duan Xu'yu korumak olduğunu zaten biliyordu ama Jiang Ai bu “sadakati” ilk kez bu

kadar net hissediyordu.

Kaşlarını çattı: “Peki ya sen? Ya kendin?”

“İşte bu benim kendi dileğim.”

“Peki, ya Simu ve Duan Xu yüz yıl sonra ölüp giderlerse?”

“O zaman onların soyundan gelenler, sevdikleri insanlar kalacak. Onların yaşadığı bu dünyayı korumak için elimden geleni yapacağım,” dedi Chenying, başını hayalet defterine eğerek. “Ablam ve ağabeyim kadar zeki olmadığımı biliyorum, iyi yapabilir miyim emin değilim ama elimden geleni yapacağım.”

Jiang Ai ne diyeceğini bilemedi.

Chenying’de bir özellik fark etmişti; “ben” kavramını çok hafife alıyor, sevdiklerini ise her şeyin üzerinde tutuyordu. Belki de küçük yaşta tüm ailesini kaybettiği için, sonradan bulduğu bu aileye —He Simu ve Duan Xu’ya— bu kadar derin bir bağlılık duyuyordu.

Jiang Ai, *“Bu çocuk büyüdüğünde her şey düzelir; kendi ailesi, kendi sevdikleri olduğunda bu bağlılık yavaş yavaş dengelenir,”* diye düşündü.

Ancak Chenying’in normal bir genç olarak büyüme şansı hiç olmamıştı.

Jiang Ai, Chenying’in başını okşadı: “Simu da ben de ne kadar çalıştığını biliyoruz. Bu dünyada senden daha azimli, senden daha iyi kalpli bir kötü ruh daha yoktur.”

Hayalet Kral Lambası’nın neden Chenying’i seçtiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

“Sen harika bir Hayalet Kralı olacaksın.”

Chenying gülümsedi, hayalet defterini kapatıp lambasını eline aldı ve neşeyle: “Hadi, önce gidip onları bulalım!” dedi.

Jiang Ai, Chenying’in şarkı mırıldanarak dağdan aşağı inişini izledi; ay ışığında o dik duruşunun gölgesi yere düşmüyordu. Kendi kendine gülümseyerek başını salladı.

Eski kral He Yicheng, kaos döneminde yasaları koyan hükümdardı; önceki kral He Simu, barış döneminde yasaları

yürüten hükümdardı; ve sonraki kral Xue Chenying ise, refah döneminde yasaları koruyan hükümdar oldu.

Daha sonra onun döneminde; Hayalet Diyarı, insan dünyası ve ölümsüz tarikatlar arasında bin yıl sürecek bir barış hüküm sürdü.

Çok uzak gelecekteki bu olaylar bir kenara dursun; Xinhe döneminin beşinci yılında Daizhou şehrinde muazzam bir düğün yapıldı. Kırmızı gelin alayı ucu bucağı görünmeyen bir ejderha gibiydi; arabalardan halka dağıtılanlar inci ve gümüş paralarla doluydu. Davullar, zurnalar ve havai fişek sesleri gökyüzünü inletmiş, tüm şehir kırmızı kağıt parçalarıyla kaplanmıştı; sanki kırmızı bir kar yağıyordu.

Ziyafet üç gün üç gece sürdü, tüm Daizhou çalkalandı.

Kimse o tablo ustası He Simu Hanım'ın bu kadar büyük bir serveti olduğunu ve bir damat almak için bin altın harcayacağını tahmin etmemişti. Daizhou halkı yıllar sonra bile o düğünü konuşmaya devam etti; kimileri *"Bilseydim ben de He ailesine içgüveyi girerdim,"* diyor, kimileri de *"Rüyanda görürsün, sen He Hanım'ın damadını hiç görmemişsin herhalde,"* diye cevap veriyordu.

O yaz günü güneş pırıl pırıldı; damat kırmızı ve altın işlemeli giysileri içinde, yüzünde güller açarak atıyla sokaktan geçmişti. Onu gören herkes, *"Dünyada ondan daha yakışıklı bir beyefendi daha yoktur,"* demekten kendini alamamıştı.

Öyle ki, on yıllar sonra Qizhou Valisi Zhao Xing isyan edip imparatorluğunu ilan ettiğinde, Nandu'yu ele geçirip yeni bir hanedan kurduğunda, başkenti kuzeye taşıdığına, eski hanedanın vefat etmiş büyük âlimini imparatorluk hocası ilan edip büyük general Duan Shunxi adına anıtlar diktiğinde... Sayısız efsane anlatılageldi. Ama Daizhou halkı geçmişi yâd ederken hâlâ o görkemli düğünü, çoktan şehirden ayrılmış olan He Simu'yu ve beyini anlatmaya devam ediyordu.

Anlaşılan o ki, on yıllar boyunca Daizhou şehrinin en çok konuşulan efsanesi buydu.